Giới thiệu

Giữa bối cảnh Hồng Hoang sơ khai, khi Lượng Kiếp Vu Yêu vừa chớm nở, nhân tộc lâm vào cảnh dầu sôi lửa bỏng, trở thành huyết thực cho Yêu tộc.

Tại đỉnh núi Không Động – thánh địa nhân tộc, một thanh niên tên Chu Càn, mang thân phận xuyên việt giả với tư tưởng "nhân vật chính", đã cả gan chỉ thẳng vào tượng thần Thái Thanh Thánh Nhân mà mắng chửi, oán trách Thánh nhân bất nhân, hưởng khí vận mà không che chở nhân tộc.

Hành động ngông cuồng này đã kích động Thái Thanh hiển thánh.

Tuy nhiên, vị Thái Thanh Thánh Nhân này không còn là Lão Tử vô vi trong truyền thuyết, mà đã bị một linh hồn hiện đại xuyên việt đoạt xá.

Hắn mang theo "Thần Cấp Phản Phái Hệ Thống", nhận thức rõ ràng rằng mình đã xuyên vào một thế giới đầy rẫy những mô-típ nhân vật chính "nghịch thiên", và vai trò của hắn chính là hòn đá tảng, là trùm phản diện bị các nhân vật chính này nhắm đến để "vả mặt" lấy tiếng tăm.

Thay vì tuân theo kịch bản để bị dẫm đạp, Thái Thanh quyết định trở thành "Đại ác nhân" thực thụ.

Hắn không nói đạo lý, không dây dưa, trực tiếp dùng Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ nghiền nát Chu Càn – kẻ chỉ có tu vi Nguyên Anh – thành tro bụi ngay khi vừa xuất hiện.

Hành động sát phạt quyết đoán này không chỉ giúp hắn thu hoạch điểm phản phái mà còn chấn nhiếp toàn bộ Hồng Hoang, bao gồm cả các Thánh nhân khác và hai tộc Vu - Yêu.

Cốt truyện tiếp diễn với sự xuất hiện của hàng loạt "nhân vật chính" mang các loại Hệ thống và sứ mệnh khác nhau, những kẻ được ví như những cây "cửu thái" (hẹ) béo tốt chờ Thái Thanh thu hoạch.

Điển hình là Đông Hoàng Thái Nhất – kẻ muốn nghịch thiên cải mệnh bằng cách cưới Tổ Vu Hậu Thổ để hóa giải lượng kiếp.

Nhìn thấu mưu đồ này, Thái Thanh ngang nhiên giáng lâm Bất Chu Sơn, đánh bại Thập Nhị Tổ Vu, trấn áp Bàn Cổ hư ảnh và cưỡng ép bắt Hậu Thổ về làm thị nữ, trực tiếp phá vỡ kịch bản của Thái Nhất.

Không dừng lại ở đó, khi Thái Nhất dẫn quân đến hỏi tội, Thái Thanh thể hiện sức mạnh tuyệt đối của một Đại Đạo Thánh Nhân – cảnh giới mà hắn đã đạt được sau khi dùng điểm phản phái mua "Đại Đạo Chi Chủng" và "Bàn Cổ Tâm Mạch" để trảm khứ Thiên Đạo gông xiềng.

Hắn một chỉ điểm nát Hỗn Độn Chung, bóp nát nguyên thần của Thái Nhất bất chấp sự can ngăn của Nữ Oa và sự phẫn nộ của Thiên Đạo.

Câu chuyện là hành trình Thái Thanh lợi dụng ưu thế biết trước kịch bản và sức mạnh áp đảo để "cắt hẹ".

Hắn biến các Thánh nhân khác như Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ thành những quân cờ, những "công cụ hình người" để giúp hắn xử lý các nhân vật chính mới nổi như Hoàng Long Đạo Nhân (kẻ muốn phản Xiển giáo sang Nhân giáo) hay Diệp Trần (kẻ nằm vùng Tiên giáo).

Mỗi lần "nhân vật chính" xuất hiện với hào quang chói lọi, định dùng sáo lộ cũ rích để trang bức, đều bị Thái Thanh thẳng tay vùi dập không thương tiếc.

Thái Thanh không chỉ tu luyện Nguyên thần mà còn rèn luyện nhục

thân đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, khiến hắn trở thành tồn tại độc tôn, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng phải kiêng dè.

Hắn nâng cấp trận pháp bảo vệ Huyền Đô Tử Phủ lên cấp Hỗn Độn, biến nơi đây thành cấm địa bất khả xâm phạm.

Từ việc thu thập linh bảo, cướp đoạt cơ duyên, cho đến việc thu nhận Hậu Thổ, Hi Hòa, Thường Hi, tất cả đều phục vụ cho mục đích duy nhất: trở thành trùm phản diện mạnh nhất, đứng trên cả Thiên Đạo, ung dung tự tại giữa dòng chảy hỗn loạn của Hồng Hoang.

Đây là câu chuyện về một Thánh nhân "không nói võ đức", chuyên trị các thể loại nhân vật chính ảo tưởng sức mạnh, mang lại một góc nhìn mới lạ, sảng khoái và đầy bá đạo về thế giới thần thoại.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 1

"Thánh nhân bất nhân, xem Nhân tộc như chó rơm, hưởng tế bái của Nhân tộc trăm vạn năm, nhưng chưa từng ra tay cứu giúp, sao mà vô sỉ đến thế!" "Nhân tộc gặp đại nạn, Thánh nhân lại cướp đoạt khí vận của Nhân tộc ta, loại người đạo mạo giả nhân giả nghĩa như vậy, thật không đáng mặt!" "Loại Thánh nhân vô sỉ không đáng mặt này, Chu Càn ta tuyệt không quỳ lạy!!" Trên đỉnh Không Động Sơn, tổ địa của Nhân tộc, một pho tượng Thánh nhân cao vạn trượng đứng sừng sững uy nghiêm, xung quanh là những người thuộc Nhân tộc đang run rẩy, quỳ lạy trên mặt đất.

Lúc này, một thanh niên có dung mạo tuấn tú, vẻ mặt phẫn nộ, đang siết chặt hai nắm đấm, không ngừng lớn tiếng quát mắng pho tượng Thánh nhân.

Hắn tên là Chu Càn, một người bình thường trong Nhân tộc, tu vi thực lực chỉ vỏn vẹn ở cảnh giới Nguyên Anh, ngay cả Ngụy Tiên cũng chưa đạt tới.

Vì vậy, khi thấy hắn dám vô lễ với tượng thần Thánh nhân như thế, rất nhiều người trong Nhân tộc xung quanh đều giật nảy mình.

"Câm miệng!

Thánh nhân không thể bị sỉ nhục, lẽ nào ngươi muốn tìm chết sao?!" Sau khi hoàn hồn, trong đám người lập tức có một trưởng lão Nhân tộc vội vàng lên tiếng, muốn quát ngăn hắn lại.

Phải biết rằng, trời đất Hồng Hoang hiện tại, chính là lúc Vu Yêu Lượng Kiếp vừa mới bắt đầu, Yêu tộc Thiên đình thống trị Tam Thập Tam Thiên, dù cho nhìn khắp tứ hải bát hoang, cũng hiếm có sinh linh nào dám đi ngược lại ý chí của Thiên đình.

Lúc này, đại quân Yêu tộc Thiên đình đang bao vây bên ngoài Không Động Sơn, sự sống còn của Nhân tộc đang ngàn cân treo sợi tóc, cầu xin Thánh nhân che chở là hy vọng duy nhất của toàn bộ Nhân tộc.

Chu Càn nói như vậy, vạn nhất chọc giận Thánh nhân, không chỉ hắn khó thoát khỏi cái chết, mà còn liên lụy đến toàn bộ Nhân tộc!

Cũng vì thế, ánh mắt của đông đảo Nhân tộc nhìn về phía Chu Càn đều tràn ngập vẻ kinh hãi và tức giận.

"Tên Chu Càn này điên rồi sao?

Dám xúc phạm tượng thần Thánh nhân như vậy?" "Muốn chết thì chết một mình đi, đừng có kéo chúng ta xuống nước theo!!" "Đồ không biết trời cao đất rộng, còn không mau bồi tội với Thánh nhân, cầu xin Thánh nhân khoan thứ!" Những tiếng bàn tán không ngừng vang lên, không chỉ có nhiều người trong Nhân tộc, mà ngay cả các sinh linh Hồng Hoang khác đang chú ý đến động tĩnh bên trong Không Động Sơn, khi chứng kiến cảnh này, cũng đều mang vẻ mặt kinh ngạc.

Thiên Đạo Thánh Nhân?

Đó là tồn tại vô thượng ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vĩnh hằng bất hủ qua vô lượng lượng kiếp, một ý niệm có thể lật đổ chư thiên vạn vực, trấn áp hỗn độn hồng mông!

Một Nhân tộc nhỏ bé cảnh giới Nguyên Anh, lại dám vô lễ với tượng thần Thánh nhân?

Nhất thời, ngay cả nhiều sinh linh trong Hồng Hoang, nhìn về phía Chu Càn, cũng giống như đang nhìn một tên ngốc.

"Chu Càn, đừng hành động theo cảm tính!

Thánh nhân là giáo chủ của Nhân giáo, hành động này đã là đại bất

kính, còn không mau thỉnh tội với Thánh nhân!" Ở phía trước nhất của Nhân tộc, một lão giả mặt đỏ như lửa lên tiếng.

Bên trong cơ thể lão, phảng phất có ngọn lửa hừng hực không ngừng thiêu đốt, khí tức nóng bỏng bốc hơi, rõ ràng không phải người bình thường trong Nhân tộc có thể so sánh.

Lão chính là một trong số ít những cường giả cảnh giới Kim Tiên trong Nhân tộc hiện tại, được gọi là Hỏa Tổ Toại Nhân Thị.

Theo lời lão vừa dứt, đông đảo Nhân tộc đều không lên tiếng nữa, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Chu Càn.

Chịu đựng ánh mắt của toàn bộ Nhân tộc, áp lực của Chu Càn đột nhiên tăng mạnh, sắc mặt hơi đỏ lên, nhưng vẫn lắc đầu với vẻ mặt bất khuất.

"Ha ha, Thánh nhân..." Nhìn những người trong Nhân tộc đang quỳ lạy trước tượng thần, Chu Càn không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Cái gọi là Nhân giáo, chẳng qua chỉ là công cụ để Thánh nhân thu gom khí vận của Nhân tộc ta mà thôi!" "Nếu không phải vì chiếm đoạt khí vận của Nhân tộc ta, Nhân tộc ta sao đến nỗi rơi vào tình cảnh như ngày nay?" "Với những việc làm như vậy, tại sao Nhân tộc ta phải lạy!" Chu Càn giơ tay chỉ vào pho tượng Thánh nhân, tức giận quát: "Ta, lại tại sao phải lạy?!" Lời này vừa thốt ra, như một tiếng sấm kinh thiên, đột nhiên nổ vang trên đỉnh Không Động Sơn, vang vọng bên tai đông đảo Nhân tộc.

Mọi người đều sững sờ trong giây lát, rồi lập tức trừng mắt giận dữ nhìn Chu Càn.

Thiên Đạo Thánh Nhân thông hiểu trời đất, cho dù cách xa vô tận vạn dặm, cũng có thể biết được mọi việc trong cõi trời.

Một khi lời nói ngông cuồng của Chu Càn bị Thánh nhân biết

được, toàn bộ Nhân tộc sẽ phải đối mặt với đại họa!

Ầm ầm!

Hầu như ngay khoảnh khắc lời nói vừa dứt, một luồng ánh sáng rực rỡ khó tả, từ trong pho tượng Thánh nhân đột nhiên bùng nổ.

Thiên uy mênh mông đè sập vũ trụ, tiên nhạc vô tận vang vọng mây xanh, từng đóa hoa trời rơi lả tả, từng đóa kim liên mọc khắp nơi.

Thánh nhân xuất hành, thiên địa dị tượng!

"Thánh...

Thánh nhân giá lâm rồi?!" Đông đảo Nhân tộc trên đỉnh Không Động Sơn, sắc mặt đồng loạt trắng bệch, thân thể quỳ lạy trên mặt đất càng thêm run rẩy.

Hỗn Nguyên Thánh Nhân thật sự quá đáng sợ, cho dù chỉ là thánh uy tỏa ra khi giá lâm, cũng đủ để đè sập bầu trời!

Đối mặt với dư uy lan tỏa khắp nơi, sắc mặt Chu Càn cũng có chút tái nhợt.

Nhưng, hắn vẫn bất khuất nhìn pho tượng Thánh nhân.

Hắn dám coi thường Thánh nhân như vậy, tự nhiên là có chỗ dựa.

Ông!!

Chương 2

Trong ánh mắt kính sợ của ức vạn sinh linh Hồng Hoang, một bóng hình phảng phất vượt lên trên chư thiên, nhìn xuống hỗn độn bao la, chậm rãi hiện ra từ trong ánh sáng.

Chính là người đứng đầu Chư Thiên Thánh Nhân – Thái Thanh Thánh Nhân!!

Phía trên Không Động Sơn, bầu trời bao la ức vạn vạn dặm, lúc này đã sớm bị tử quang bao phủ.

Tử khí mênh mông cuồn cuộn khắp nơi, phù văn Đại đạo chiếu rọi vũ trụ, vô số tường vân hiện ra, mây lành vạn trượng cuộn trào.

Động tĩnh Thiên Đạo Thánh Nhân giáng thế, không chỉ chấn động toàn bộ Nhân tộc, mà còn khiến vô số sinh linh trong tứ hải bát hoang đều kinh hãi không thôi.

Phải biết rằng, kể từ khi Chư Thiên Lục Thánh quy vị, đây là lần đầu tiên có Thánh nhân giáng thế.

Động tĩnh lớn như vậy, ngay cả Vu Yêu nhị tộc cũng phải kinh hãi.

Trong khoảnh khắc, giữa trời đất Hồng Hoang, vô số đại thần thông giả, đều kinh hãi nhìn lên bầu trời.

Nơi sâu trong tử quang nồng đậm, một bóng hình đè sập chư thiên hoàn vũ, nhìn xuống cả Hồng Hoang bao la.

Tuy không thể nhìn rõ toàn bộ dung mạo, nhưng chỉ cần đôi mắt sâu thẳm vô cùng, phảng phất ngưng tụ ức vạn tinh hà, cũng đủ để chiếu xuống ánh mắt vĩnh hằng bất hủ, xuyên thấu dòng sông thời gian!

Thiên uy mênh mông chấn động càn khôn, uy nghi của Thánh nhân tràn ngập bát hoang!!

Tuy nhiên, không ai phát hiện ra, trong đôi mắt sâu thẳm bao la ấy, lúc này lại thoáng qua một tia mờ mịt.

"Thái Thanh Thánh Nhân?

Vu Yêu Lượng Kiếp?

Ta... xuyên việt rồi ư?!" ừng ý niệm không ngừng lướt qua trong lòng Thái Thanh.

Rõ ràng giây trước còn đang ngủ, kết quả vừa mở mắt ra, đã xuyên việt một cách khó hiểu.

Hơn nữa, còn xuyên việt đến thế giới Hồng Hoang, đỉnh cao nhất và cũng nguy hiểm nhất trong số chư thiên vạn vực, tất cả các đại thiên thế giới!

Đương nhiên, nguy hiểm chỉ dành cho các sinh linh khác.

Hắn của bây giờ, không chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thực thụ, mà còn là người đứng đầu Chư Thiên Lục Thánh.

Nhìn khắp cả Hồng Hoang, còn ai có thể uy hiếp hắn?

Đáng tiếc, cách nghĩ lạc quan của Thái Thanh không kéo dài được bao lâu.

Khi hắn hiểu rõ tình hình hiện tại, sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi.

Không sai, hắn đúng là đã xuyên việt, nhưng lại xuyên việt vào thế giới Hồng Hoang trong tiểu thuyết, trở thành Thánh nhân phản diện đầu tiên bị nhân vật chính vả mặt!

Nói cách khác, hắn là một tên pháo hôi làm nền cho nhân vật chính trang bức...

Lúc này, ánh mắt của Thái Thanh quét xuống phía dưới.

Một cái liếc mắt đã nhìn thấy trên đỉnh Không Động Sơn, trong đám đông Nhân tộc đang quỳ lạy, có một thanh niên tên Chu Càn đang ngẩng cao đầu ưỡn ngực, nổi bật như hạc giữa bầy gà.

Phải biết rằng, Thái Thanh lúc này, mặc dù chưa phóng thích tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng chỉ riêng khí tức tỏa ra cũng đã vô cùng đáng sợ.

Ngay cả Toại Nhân Thị có tu vi Kim Tiên, cũng bị đè ép đến không ngẩng đầu lên được.

Còn Chu Càn, lại chỉ có cảnh giới Nguyên Anh.

"Chậc chậc, đãi ngộ của nhân vật chính có khác." Không nghi ngờ gì nữa, trên người nhân vật chính chắc chắn có hệ thống rồi.

Ánh mắt Thái Thanh lạnh lùng, là một lão thư trùng, hắn tự nhiên biết rõ e rằng mình đã bị tác giả 'sắp đặt'.

Chống lại uy áp của Thánh nhân cũng chỉ mới là bắt đầu thôi.

Tiếp theo, e rằng sẽ đến đoạn nhân vật chính trước mặt đông đảo sinh linh Hồng Hoang, lấy yếu thắng mạnh, vả mặt vị Thiên Đạo Thánh Nhân này, thuận tiện thu hoạch một tràng kinh ngạc.

Chênh lệch cảnh giới quá lớn ư?

Ha ha, cần não để làm gì?

Sướng là được!

Thậm chí, Thái Thanh không hề nghi ngờ, đợi nhân vật chính trang bức xong một phen, lập tức sẽ có đại lão khác ra mặt dọn dẹp.

Kịch bản này, quả thực không thể quen thuộc hơn!

"Thánh nhân cao cao tại thượng, chấp chưởng thiên địa, chúng ta

phàm tục đều là con kiến, mọi vận mệnh đều nằm trong tay Thánh nhân." "Nhưng!!" Cảm nhận được ánh mắt của Thái Thanh quét qua, Chu Càn không những không cúi đầu, ngược lại còn chất vấn với vẻ mặt kiên nghị như sắt: "Dựa vào đâu Thánh nhân chiếm đoạt trấn áp khí vận của Nhân tộc ta, nhưng lại không thèm đoái hoài đến Nhân tộc ta, coi như đồ bỏ đi?!" "Dựa vào đâu Thánh nhân chấp chưởng Nhân giáo, nhưng lại không quan tâm đến sống chết của Nhân tộc ta?!" "Dựa vào đâu kẻ bạc tình bạc nghĩa như vậy, cũng có thể đạt được ngôi vị Thánh nhân?!" "Dựa vào đâu!!" Chu Càn chất vấn một hơi, như một tiếng sấm kinh thiên, nổ vang trên đỉnh Không Động Sơn, khiến đông đảo Nhân tộc đều biến sắc.

Cùng lúc đó, còn có tiếng nổ kịch liệt, không ngừng vang vọng trên bầu trời bao la, vang dội khắp chín tầng mây...

Thiên đạo có cảm ứng!

Trong cõi u minh, ngay cả Thiên đạo Hồng Hoang cũng bị lời nói của Chu Càn dẫn động.

Phải nói rằng, đãi ngộ của nhân vật chính đúng là trâu bò thật!

Nếu đổi lại là các nhân vật phản diện khác, dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhìn thấy cảnh này, cũng sẽ có chút bối rối.

Đáng tiếc, Thái Thanh đã xem trước kịch bản, lúc này không những không hoảng, thậm chí còn có chút buồn cười.

Hơn nữa, Hỗn Nguyên quả vị của Thiên Đạo Thánh Nhân, đều là hắn 'từng bước một tu hành' mà có được, không hề có chút gian xảo nào.

Chu Càn chỉ là một tên nhóc cảnh giới Nguyên Anh, nếu không dựa vào hệ thống ngầm trợ giúp, e rằng chỉ riêng uy áp của Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng đủ để hắn chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Bây giờ lại còn mặt dày, trơ trẽn hỏi Thái Thanh dựa vào đâu.

Phản diện thật sự không có nhân quyền sao?

"Hít, có thể khiến Thiên đạo sinh ra cảm ứng, Chu Càn rốt cuộc có lai lịch gì?!" Cảm nhận được có cảm ứng của Thiên đạo giáng xuống, đông đảo sinh linh trong Hồng Hoang đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Thiên đạo vô tình, nhìn xuống chúng sinh, ngay cả cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng không chắc có thể dẫn động được cảm ứng của Thiên đạo.

Chu Càn lại có thể dùng tu vi cảnh giới Nguyên Anh, gây ra động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Người duy nhất có vẻ mặt bình tĩnh, cũng chỉ có Thái Thanh.

Đùa à, dù sao Chu Càn cũng là nhân vật chính, tùy tiện làm kinh động một đám quần chúng hóng hớt, chẳng phải là thao tác cơ bản sao?

Lúc này, không để ý đến động tĩnh giữa trời đất, Thái Thanh trầm tĩnh tâm thần bắt đầu giao tiếp với hệ thống.

Không sai, là một người xuyên việt, sao có thể thiếu bàn tay vàng được chứ.

Hệ thống mà Thái Thanh mang theo, chính là Thần Cấp Phản Diện Hệ Thống được thiết kế riêng cho hắn!

Thông qua hệ thống này, mỗi lời nói và hành động của hắn đều có thể nhận được điểm phản diện tương ứng.

Chỉ cần càng giống phản diện, điểm phản diện nhận được càng nhiều.

Điểm phản diện nhận được, có thể thông qua cửa hàng phản diện,

đổi lấy bất cứ thứ gì, từ công pháp pháp bảo, có đủ cả, nhiều không đếm xuể!

Chương 3

Nói cách khác, chỉ cần có đủ điểm phản diện, ngay cả Hỗn Độn Chí Bảo, hắn cũng có thể đổi được!

"Đây là muốn ta, trên con đường phản diện càng đi càng xa đây mà..." Thái Thanh khẽ cười, ngược lại không có chút không vui nào.

Ngược lại, so với những nhân vật chính đầu đội vầng sáng thánh mẫu, một lời không hợp là dùng miệng lưỡi thuyết phục, hắn càng nguyện ý làm một phản diện hơn!

Tùy ý làm bậy, tiêu dao tự tại, chẳng phải rất tuyệt sao?

Lấy ví dụ như bây giờ, đừng thấy lão tử là vai phản diện, nhưng lại có thể ngự trên chín tầng mây, nhìn xuống ức vạn sinh linh, được vạn vật Hồng Hoang kính bái.

Nhân vật chính tuy trâu bò, chẳng phải cũng phải ở dưới ngoan ngoãn ngẩng đầu nhìn lên sao?

Còn về việc bị vả mặt, căn bản không tồn tại!

Ta đã xem trước kịch bản rồi, có thể để ngươi vả mặt sao?

"Hệ thống, ta bây giờ một chưởng đập chết nhân vật chính, sẽ có hậu quả gì?" Thái Thanh trực tiếp hỏi trong lòng.

"Hồi đáp túc chủ, nhân vật chính số một hiện tại có giá trị khí vận là 120 điểm, cưỡng ép trấn sát có khả năng bị Thiên đạo phản phệ." Hệ thống trả lời.

Nghe được câu trả lời của hệ thống, Thái Thanh thầm nói một tiếng 'quả nhiên', nhưng cũng không quá bất ngờ.

Dù sao, nhân vật chính đều là con ruột của tác giả, làm sao có thể

cho phép phản diện giết chết chứ?

"Nhưng mà, chỉ là 'có khả năng', cũng có nghĩa là có hy vọng..." Khóe miệng Thái Thanh khẽ nhếch, trong lòng đã có kế hoạch.

"Hưởng khí vận của Nhân tộc, nhưng không ra tay giúp đỡ, hôm nay Chu Càn ta liền mạo muội, dạy Thái Thanh Thánh Nhân trả lại khí vận cho Nhân tộc ta!" Thấy Thái Thanh không để ý, Chu Càn liền một lần nữa cao giọng quát.

Lúc này hắn, nhận được cảm ứng của Thiên đạo, có khí vận Thiên đạo chiếu cố.

Toàn thân đều được bao bọc bởi những luồng ánh sáng vàng kim, cả người cũng càng thêm ngẩng cao đầu ưỡn ngực, ý chí phong phát.

"To gan!

Chu Càn sao dám nói chuyện với Thánh nhân như vậy!!" Toại Nhân Thị kinh hãi, vội vàng quát mắng.

Tuy rằng, Chu Càn có thể dẫn động cảm ứng của Thiên đạo, đã vượt ngoài dự liệu của lão.

Nhưng dù sao, Chu Càn cũng chỉ là một tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh nhỏ bé mà thôi, Thái Thanh lại là Hỗn Nguyên Thánh Nhân vạn kiếp bất diệt!

Nếu cứ để hắn hồ đồ như vậy, e rằng ngay cả toàn bộ Nhân tộc cũng sẽ bị liên lụy!

"Người đâu, bắt Chu Càn xuống..." Lời của Toại Nhân Thị còn chưa nói hết, một giọng nói như âm thanh của Đại đạo, chậm rãi từ trên chín tầng trời hạ xuống.

"Ngươi, đang dạy Bản thánh làm việc sao?" Hầu như ngay khoảnh khắc âm thanh Đại đạo vang vọng, một luồng khí thế tu vi

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, liền như núi lở biển gầm gào thét ra, tràn về phía mặt đất.

Trong chốc lát, bầu trời bao la ức vạn vạn dặm đột nhiên biến sắc, vô số vì sao rơi rụng.

Khí thế khủng bố vô cùng, bao phủ tứ hải bát hoang, ngay cả tận cùng trời đất Hồng Hoang, cũng vì thế mà đột nhiên run rẩy.

"Thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên..." Sức mạnh của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vượt xa sự tưởng tượng của tất cả sinh linh, ngay cả nhiều đại năng tiên thiên cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, sắc mặt cũng đột nhiên thay đổi.

Dù là Vu tộc hay Yêu tộc, dưới Thánh nhân, tất cả đều là con kiến!

Rầm một tiếng!!

Chu Càn hứng chịu đầu tiên, trong nháy mắt bị đè ép đến hai đầu gối quỳ xuống đất, sắc mặt cũng lập tức trở nên trắng bệch.

Dưới khí thế khủng bố như vậy, mặc cho hắn kêu gào hệ thống thế nào, cũng căn bản không thể giãy giụa được chút nào.

Thậm chí, toàn bộ hệ thống trong cơ thể hắn, dường như lúc này đã hoàn toàn mất đi tác dụng.

Nhất thời, vẻ mặt hắn bắt đầu hoảng loạn, bộ dạng cũng trở nên có chút thảm hại.

Nhìn Chu Càn đang quỳ trên mặt đất, trên mặt Thái Thanh lộ ra vẻ hứng thú.

Làm màu ngầu nhất, quỳ gối cứng nhất!

Nhân vật chính hả?

Hừ!

Trong Hồng Hoang bao la, lúc này là một mảnh tĩnh lặng chết chóc!

Khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cuồn cuộn dâng trào từ trong cơ thể Thái Thanh, kinh động cả trời đất bát hoang, chấn động ức triệu triệu sinh linh Hồng Hoang!

Mặc dù, trong Hồng Hoang đã sớm có cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xuất hiện.

Nhưng để cho vô số sinh linh Hồng Hoang, thật sự chứng kiến sự khủng bố của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thì đây lại là lần đầu tiên!

Chỉ một luồng khí tức, đã đủ để đè sập vạn cổ, nghiền nát bầu trời!

Hai chữ Thánh nhân, quả thật đáng sợ đến cực điểm!!

Ngay cả Chu Càn thân là nhân vật chính, lúc này vẻ mặt cũng tràn ngập hoảng loạn.

"Dùng... dùng tu vi đè người, đường đường Thiên Đạo Thánh Nhân có thể diện không?

Ta chỉ muốn đòi lại khí vận thuộc về Nhân tộc, có gì sai sao?" Chu Càn sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh nói: "Đối phó một Nguyên Anh của Nhân tộc, chẳng lẽ không sợ mất đi thể diện của Thánh nhân sao!!" Có sai sao?

Nếu thật sự muốn nói, thì thật sự không có gì sai.

Chu Càn là Nhân tộc, muốn đòi lại khí vận Nhân tộc, xét về tình về lý, đều không có gì đáng trách.

Nhưng chuyện trong Hồng Hoang, sao có thể dùng đúng sai để luận?

Rốt cuộc, cá lớn nuốt cá bé, mọi thứ đều phải dựa vào thực lực để nói chuyện!

Bây giờ đã trở thành Thánh nhân phản diện, tự nhiên phải giết chết nhân vật chính, đúng sai căn bản không quan trọng!

Còn về thể diện Thánh nhân?

Xin lỗi, ta thật sự không quan tâm.

Vẻ mặt Thái Thanh lạnh lùng, không có chút gợn sóng nào.

Đọc nhiều tiểu thuyết, hắn tự nhiên hiểu đạo lý phản diện chết vì nói nhiều.

Đừng thấy bây giờ hắn đang chiếm thế thượng phong, theo như kịch bản phát triển, chỉ cần hắn đáp lại lời nhân vật chính, chờ đợi hắn sẽ là một tràng công kích bằng miệng lưỡi.

Đến lúc đó, nhân vật chính lật ngược thế cờ, cũng không phải là không có khả năng.

Đáng tiếc, thời thế đã thay đổi!

Thái Thanh sẽ không cho ngươi cơ hội trang bức!

"Gặp Thánh không lạy, chân linh đã tán, nhân danh Thánh nhân của ngô, ban cho ngươi hồn phi phách tán." Không chút do dự, một giọng nói nhàn nhạt, từ trong miệng Thái Thanh hạ xuống, phảng phất ẩn chứa đạo lý chí cao của Đại đạo, vang vọng khắp trời đất bao la.

Ngay sau đó, không đợi mọi người hoàn hồn, một luồng kim quang rực rỡ chói mắt, từ trong tay Thái Thanh ném ra.

Chương 4

Trong khoảnh khắc, vô số sinh linh trong Hồng Hoang, đều nhìn thấy rõ ràng, một cây cầu vàng bằng bạch ngọc bắc ngang ức vạn dặm trời đất, từ trên chín tầng trời lao xuống nhanh chóng! ...Một trong Tiên Thiên Chí Bảo, Thái Cực Đồ!

Từng tầng trời liên tiếp sụp đổ, càn khôn mênh mông lần lượt nổ tung!

Khi cây cầu vàng bằng bạch ngọc do Thái Cực Đồ hóa thành rơi xuống, nó đè sập bầu trời vạn cổ, hủy diệt nhật nguyệt càn khôn!

Vô số địa thủy hỏa phong diễn hóa ra, khí tức hủy diệt khủng bố vô cùng, càng trực tiếp xé rách ức vạn vạn dặm hư không, dường như cả Hồng Hoang đều sắp bị lật đổ vào lúc này!

Chu Càn da đầu tê dại, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi nồng đậm.

Là một nhân vật chính xuyên việt, hắn cũng đã từng đọc vô số tiểu thuyết, nhưng cũng không ngờ rằng, Thái Thanh căn bản không chơi theo lẽ thường.

Đường đường là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đối phó một con kiến hôi cảnh giới Nguyên Anh, lại sử dụng đến Thái Cực Đồ!

Có chơi lầy không chứ?!

Tuy nhiên, căn bản không có thời gian cho Chu Càn giãy giụa, toàn bộ Thái Cực Đồ đã hoàn toàn rơi xuống.

“Không!!!” Ầm ầm!

Cùng với một tiếng nổ vang như trời long đất lở, vô số pháp tắc hủy diệt, bao phủ trời đất bát phương, địa thủy hỏa phong cuồng bạo vô cùng, càn quét càn khôn vô tận.

Không có gì bất ngờ, trên đỉnh Không Động Sơn, đừng nói là bóng dáng của Chu Càn, ngay cả vị trí hắn đứng, cũng bị đánh thành một mảnh hư vô, không còn tồn tại nữa.

"Đây mới là sức mạnh thật sự của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên... sức mạnh vô thượng đủ để đánh nát trời đất Hồng Hoang, nghiền nát hỗn độn hư không!!" Những giọng nói run rẩy, không ngừng vang lên trong trời đất Hồng Hoang.

Bất cứ sinh linh nào tận mắt chứng kiến một đòn này, không ai không lạnh sống lưng, từ tận đáy lòng sinh ra một nỗi sợ hãi!

Sức mạnh của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thật sự quá khủng khiếp!

Chỉ giơ tay nhấc chân, cũng có thể hủy thiên diệt địa!

Ngay cả cường giả đỉnh phong Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng căn bản không thể so sánh được!

Lúc này, càng ngày càng nhiều ánh mắt, khi nhìn về phía bóng dáng của Thái Thanh, đều lộ ra vẻ sợ hãi chưa từng có!

Còn về Chu Càn bị nổ thành tro bụi, căn bản không ai quan tâm đến sống chết của hắn.

Điều duy nhất khiến mọi người tò mò, cũng chỉ là Thái Thanh lại sử dụng đến Tiên Thiên Chí Bảo mà thôi.

Đối với điều này, vẻ mặt Thái Thanh ngược lại thập phần bình tĩnh.

Chỉ cần có thể giết nhân vật chính tế trời, đừng nói là Tiên Thiên Chí Bảo, nếu có Hỗn Độn Chí Bảo trong tay, hắn cũng sẽ không chút do dự ném thẳng ra.

Còn Thiên đạo phản phệ?

Hắn quan tâm sao?

Cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đã là tồn tại vĩnh hằng bất tử bất diệt, ngay cả Thiên đạo, cũng chỉ có thể hơi trói buộc một chút, không thể làm gì được hắn!

Điều quan trọng nhất khi làm phản diện là gì?

Tàn nhẫn ít lời, có thể động thủ thì đừng lải nhải!

Thái Thanh không giống như các phản diện trong những tiểu thuyết khác, rõ ràng có thể bóp chết nhân vật chính, lại cứ phải ở đó chơi trò mèo vờn chuột với nhân vật chính.

Ngươi đang trêu ông nội nhà ngươi đấy à?

Thật sự tặng kinh nghiệm cho nhân vật chính sao?

Nếu không phải phản diện thật sự quá thiểu năng, thì là tác giả vì câu chữ mà không có giới hạn.

Một chưởng đập chết nhân vật chính chẳng phải rất tuyệt sao?

Sự thật chứng minh, thật sự rất tuyệt!

Lúc này, trong lòng Thái Thanh sảng khoái không tả xiết.

Cảm giác một chưởng đập chết nhân vật chính, thật là...

Sướng!!

Một tên nhóc cảnh giới Nguyên Anh, cũng dám đối đầu với Thiên Đạo Thánh Nhân, thật sự coi ta là phản diện không có bài diện sao?

Nhân vật chính thì sao?

Lão tử giết chính là nhân vật chính!

Trang bức trước mặt ta, tro cốt cũng cho bay luôn!

“Tinh!

Do giá trị khí vận của nhân vật chính số một khá thấp, lần này không kích hoạt Thiên đạo phản phệ!" "Tinh!

Chúc mừng túc chủ đã chém giết nhân vật chính số một, đánh giá phản diện S, thưởng 20000 điểm phản diện!" Hai tiếng thông báo của hệ thống liên tiếp vang lên bên tai Thái Thanh, khiến vẻ mặt hắn hơi vui mừng.

Mặc dù, với tu vi thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cho dù thật sự có Thiên đạo phản phệ, hắn cũng không hề sợ hãi.

Nhưng rốt cuộc, cũng không tránh khỏi có chút phiền phức.

Bây giờ có thể bớt đi một vài trắc trở, tự nhiên là vui mừng.

Huống chi, sau khi chém giết một nhân vật chính, một hơi kiếm được hai vạn điểm phản diện.

Phải biết rằng, ngay cả một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, giá trong cửa hàng phản diện, cũng chỉ có mấy ngàn điểm mà thôi.

Tận hai vạn điểm phản diện, tuyệt đối là một món hời lớn!

Quả nhiên nhân vật chính tế thiên, pháp lực vô biên.

Thái Thanh thầm sướng trong lòng, nhưng cũng không vội sử dụng điểm phản diện, thu dọn lại tâm tình một chút, rồi hướng ánh mắt xuống phía dưới.

Chỉ thấy, lúc này giữa trời đất Hồng Hoang, vô số sinh linh tiên thiên im như ve sầu mùa đông, không dám thở mạnh, uy nghi của Thiên Đạo Thánh Nhân, khiến trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ lo lắng bất an.

Đặc biệt là Nhân tộc trong Không Động Sơn, càng thêm run rẩy, sắc mặt trắng bệch quỳ lạy trên mặt đất, sợ rằng hành động vừa rồi của Chu Càn sẽ chọc giận Thánh nhân, liên lụy đến đầu mình.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người không ngờ tới là, ánh mắt của Thái Thanh hơi dừng lại một chút, rồi trực tiếp giơ tay vung lên.

Giây tiếp theo, một dòng sông vàng óng cuồn cuộn không ngừng, nhanh chóng ngưng tụ giữa trời đất, kim quang rực rỡ bao phủ bầu trời, khí tức mênh mông như vực sâu như biển cả.

Nơi dòng sông vàng chảy qua, ngay cả hư không vô tận cũng ầm ầm không dứt, vang vọng từng tiếng nổ lớn.

"...

Sông dài Nhân đạo?!" Nhìn dòng sông vàng óng bắc ngang vô tận trên bầu trời, không ít đại năng tiên thiên dường như nhận ra, sắc mặt đều đột nhiên thay đổi.

Sông dài Nhân đạo, chính là sông khí vận của Nhân tộc!

Chương 5

Khí vận nhìn như hư vô mờ mịt, nhưng lại thật sự tồn tại, quan hệ đến sự sống còn, hưng suy vinh nhục của một tộc.

Ban đầu, từ khi Thái Thanh lập giáo trong Nhân tộc, chấp chưởng vị trí giáo chủ Nhân giáo, toàn bộ sông dài Nhân đạo, liền rơi vào tay hắn.

Lúc này, sau khi sông dài Nhân đạo xuất hiện trở lại, đông đảo sinh linh trong Hồng Hoang mới đột nhiên ý thức được, khí vận của Nhân tộc lại cường thịnh đến vậy!

Không chỉ thế, chỉ riêng dòng sông khí vận trước mắt, e rằng nhìn khắp cả Hồng Hoang, ngoại trừ Vu Yêu nhị tộc đang ở đỉnh cao, e rằng không có bất kỳ tộc nào có thể so sánh được!

"Hít, khí vận Nhân tộc sao lại cường thịnh đến vậy?

Lẽ nào là do Thái Thanh Thánh Nhân ngầm chiếu cố?" Không ít đại năng tiên thiên thầm kinh hãi.

Ai có thể ngờ rằng, một Nhân tộc ngay cả một vị Đại La Kim Tiên cũng chưa từng xuất hiện, lại có khí vận cường thịnh đến vậy.

Ngay cả Nhân tộc nhìn thấy, cũng cảm thấy khó tin, rồi lập tức sinh ra sợ hãi!

Không sai, chính là sợ hãi!

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.

Trong trời đất Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, không có đủ tu vi thực lực chống đỡ, khí vận cường thịnh như vậy đối với Nhân tộc mà nói, không những không có chút lợi ích nào, ngược lại còn mang đến tai họa diệt vong!

Không nghi ngờ gì, nếu toàn bộ sông dài Nhân đạo không có Thái Thanh Thánh Nhân trấn áp, e rằng sớm đã bị đông đảo sinh linh Hồng Hoang chia cắt!

Đến lúc đó, cảnh ngộ của Nhân tộc sẽ thê thảm hơn bây giờ vô số lần!

"Khó trách Thánh nhân không ban phát phúc trạch khí vận, là đang ngầm che chở Nhân tộc ta!" "Tên Chu Càn kia dám la hét đòi lại khí vận công đức, đâu biết rằng suýt nữa đã mang đến tai họa diệt vong cho Nhân tộc ta, thật đáng chết!" "Hồng ân của Thánh nhân, không hổ là giáo chủ Nhân giáo!" Trên đỉnh Không Động Sơn, từng người trong Nhân tộc sau khi nhìn thấy dòng sông khí vận, đều tự bổ sung trong não ra dụng tâm lương khổ của Thái Thanh khi che chở Nhân tộc, lần lượt cảm kích rơi nước mắt, không ngừng quỳ lạy hành lễ.

"Kính xin Thánh nhân không chấp chuyện cũ, tiếp tục chấp chưởng sông dài Nhân đạo, bảo vệ khí vận Nhân tộc ta!" Toại Nhân Thị dẫn đầu lên tiếng, dẫn dắt toàn bộ Nhân tộc trên dưới, cầu xin Thái Thanh tiếp tục chấp chưởng khí vận Nhân tộc.

Đông đảo sinh linh Hồng Hoang thấy vậy, tuy vô cùng thèm thuồng khí vận Nhân tộc, nhưng căn bản không ai dám nói thêm gì trước mặt Thiên Đạo Thánh Nhân.

"Thiên đạo mênh mông, Nhân đạo nhỏ bé, Bản thánh đã là giáo chủ của Nhân giáo, tất nhiên có trách nhiệm chấp chưởng sông dài Nhân đạo." Khóe miệng Thái Thanh khẽ nhúc nhích, không chút từ chối, liền trực tiếp vung tay áo, thu lại sông dài Nhân đạo.

Trả lại khí vận cho Nhân tộc?

Đùa à, cho không cũng không cần!

Khí vận cường thịnh như vậy, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân

nhìn thấy, cũng phải đỏ mắt không thôi, sao có lý do tặng không chứ?

Lý do hắn lấy ra sông dài Nhân đạo, cũng chỉ là để làm màu mà thôi, từ đầu, Thái Thanh đã đoán được sẽ có tình huống như vậy.

Trên thực tế, nếu xét từ góc độ phản diện, với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Thái Thanh, ngay cả làm màu cũng không cần, hoàn toàn có thể trực tiếp chiếm hữu khí vận Nhân tộc.

Lý do hắn chịu tốn chút công sức, gọi ra sông dài Nhân đạo, ngoài việc làm màu ra, còn là để chấn nhiếp Yêu tộc.

Dù sao đi nữa, kiếp trước hắn cũng là người của Nhân tộc, bây giờ ở trời đất Hồng Hoang, tự nhiên phải chiếu cố Nhân tộc.

Đương nhiên, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Còn việc giúp đỡ Nhân tộc, làm bảo mẫu trước sau cho Nhân tộc, đó là việc của nhân vật chính.

Theo như những gì Thái Thanh đọc ở kiếp trước, Nhân tộc là tộc có tỷ lệ xuất hiện nhân vật chính cao nhất trong toàn bộ Hồng Hoang.

Đại đế Võ tổ, nhiều không kể xiết, giống như rau hẹ, cắt hết lứa này đến lứa khác.

An an ổn ổn, làm một phản diện cắt rau hẹ, chẳng phải rất tuyệt sao.

Ôm ấp giác ngộ càng đi càng xa trên con đường phản diện, ánh mắt của Thái Thanh rơi xuống bên ngoài Không Động Sơn, nơi có mấy trăm vạn đại yêu bị thánh uy đè ép đến mức quỳ rạp trên đất.

Bọn chúng, đều là tinh nhuệ của Yêu tộc Thiên đình, cũng chính là đại nạn mà Nhân tộc lần này phải đối mặt.

Thông qua việc nuốt chửng huyết nhục Nhân tộc, có thể nhanh chóng nâng cao thực lực Yêu tộc, hiện tại Vu Yêu đại chiến sắp nổ ra,

tự nhiên chúng nhắm đến Không Động Sơn.

Từ yêu vương đến yêu binh, kẻ yếu nhất cũng có tu vi Kim Tiên, nhiều đại yêu như vậy, quả thực có thể tàn sát toàn bộ Nhân tộc.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc, chỉ một ánh mắt của Thái Thanh chiếu xuống, trọn vẹn mấy trăm vạn đại yêu, đồng loạt hóa thành sương máu nổ tung!

Máu tươi đỏ thẫm, trong nháy mắt nhuộm đỏ cả trời đất!!

Thái Thanh đã rời đi!

Từ đầu đến cuối, hắn không nói thêm một lời nào.

Phảng phất như sự sụp đổ của mấy trăm vạn đại yêu Thiên đình, đều là chuyện không đáng kể, căn bản không đáng để bận tâm.

Lúc này, trong bầu trời phía trên Không Động Sơn, tử quang nồng đậm đã sớm tan đi, để lộ ra sự trong xanh mênh mông.

Nhưng huyết khí ngút trời giữa trời đất, vẫn cứ mãi không tan, huyết quang đỏ thẫm như một cơn mưa lớn, trút xuống những ngọn núi phía dưới, nhuộm đỏ cả Không Động Sơn một màu máu!

Vạn tộc câm lặng, trời đất chết chóc!

Sự sụp đổ của trọn vẹn mấy trăm vạn đại yêu Thiên đình, đã chấn động tất cả sinh linh Hồng Hoang!

Phải biết rằng, kể từ khi Yêu tộc Thiên đình thành lập, thống trị bát hoang lục hợp, càn quét càn khôn mênh mông.

Nơi chúng đi qua đều như chẻ tre, ngay cả Vu tộc đối đầu với chúng, cũng chưa từng khiến Yêu tộc chịu thiệt lớn như vậy!

Hôm nay, một tia mắt của Thánh nhân, đã xóa sổ mấy trăm vạn tinh nhuệ Yêu tộc!

Trong đó, thậm chí không thiếu một số yêu vương cấp bậc Đại La đỉnh phong!

Hai chữ Thánh nhân, quả thật đáng sợ đến cực điểm!!

"Yêu tộc Thiên đình hành sự quá kiêu ngạo, ngày thường lấy Nhân tộc làm thức ăn thì thôi, hôm nay dám xông vào Không Động Sơn thờ phụng tượng thần Thánh nhân, khó trách Thánh nhân sẽ giáng phạt!" Có sinh linh lên tiếng, sớm đã không vừa mắt với hành vi bá đạo của Yêu tộc Thiên đình.

"Kể từ khi Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo, đây là lần đầu tiên có Thánh nhân hiển thánh giữa trời đất, chuyện hôm nay e rằng sẽ chấn động cả Hồng Hoang!" Tâm tình của vạn linh Hồng Hoang phức tạp, tất cả đều biết rõ, chuyện hôm nay tuy đã hạ màn, nhưng sóng gió thật sự lại chỉ vừa mới bắt đầu.

Nhưng, khác với sự chấn động của vạn tộc sinh linh, Nhân tộc trên dưới đều thở phào nhẹ nhõm.

Lần này được Thái Thanh ra tay, không chỉ giải quyết nguy cơ cho Nhân tộc, mà còn chấn nhiếp Yêu tộc Thiên đình.

Sau này nếu có sinh linh Hồng Hoang nào muốn nhắm đến Nhân tộc, e rằng phải tự lượng sức mình trước.

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Vu tộc, điện Bàn Cổ.

Người đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu, Đế Giang, ngay lập tức đã truyền lệnh, sau này Vu tộc không được tùy tiện giết hại Nhân tộc nữa.

"Chẳng qua chỉ là một Thiên Đạo Thánh Nhân thôi, Vu tộc ta được di trạch của Phụ Thần, cần gì phải kiêng kỵ như vậy?" Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung tính tình nóng nảy, trực tiếp lên tiếng.

Vu tộc không kính trời đất, không tôn Thánh nhân, là chuyện mà cả Hồng Hoang đều biết.

Ngay cả khi Tử Tiêu Cung giảng đạo năm xưa, họ cũng không thèm để ý, giữ vững sự kiêu ngạo của Vu tộc.

"Hiện tại đại chiến với Yêu tộc sắp nổ ra, Vu tộc ta nên toàn lực chuẩn bị, tránh việc ngoài ý muốn là thượng sách." Đế Giang lắc đầu, chậm rãi nói.

Nghe thấy bốn chữ 'đại chiến sắp nổ ra', các Tổ Vu còn lại cũng không nói gì thêm, mỗi người đều xoa tay mài quyền, chuẩn bị đại chiến một trận với Yêu tộc.

Chỉ có Hậu Thổ nhỏ tuổi nhất, thầm thở dài một tiếng.

Chương 6

Bên kia, Yêu tộc Thiên đình, Lăng Tiêu Điện.

Yêu Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Hi Hoàng Phục Hi, Yêu Sư Côn Bằng, Thập Đại Yêu Thần cùng đông đảo cường giả Yêu tộc, đều tụ tập tại đây, nhưng toàn bộ đại điện lại tĩnh lặng một cách kỳ lạ.

Rõ ràng, mọi chuyện xảy ra trong Không Động Sơn, họ đều đã thấy rõ mồn một.

"Khinh người quá đáng!!" Sự tĩnh lặng ngắn ngủi trong đại điện, bị một tiếng gầm giận dữ của Đế Tuấn phá vỡ.

Sắc mặt hắn vô cùng phẫn nộ, trong hai mắt có thái dương chân hỏa rực rỡ vô cùng cuộn trào, phảng phất như sắp phun ra.

"Yêu tộc Thiên đình ta thống trị Tam Thập Tam Thiên, làm việc cần gì Thái Thanh phải chỉ tay năm ngón?

Chỉ vì xông vào Không Động Sơn, liền xóa sổ mấy trăm vạn tinh nhuệ của Thiên đình ta, thật sự khinh người quá đáng!!" Tiếng gầm giận dữ của Đế Tuấn, vang vọng trong Lăng Tiêu Điện, đông đảo cường giả Yêu tộc phía dưới tuy nghe rõ mồn một, nhưng không ai dám lên tiếng đáp lời.

Đùa à, Thiên Đạo Thánh Nhân sao dám tùy tiện bàn luận?

Đế Tuấn thân là Thiên đình chi chủ, cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên thực thụ, lại có khí vận Thiên Đế gia thân, mới dám nói như vậy.

Còn họ, nếu dám tùy ý bàn luận về Thánh nhân, e rằng chết thế nào cũng không biết!

"Bệ hạ, hiện tại đại chiến sắp nổ ra, tìm cách bù đắp tổn thất

trước mới là thượng sách." Yêu Thần Bạch Trạch đứng ra, cứng rắn nói.

Sự sụp đổ của mấy trăm vạn tinh nhuệ Yêu tộc, tuy chưa tổn hại đến căn cơ của Thiên đình, nhưng vẫn đủ để khiến họ đau lòng!

"Không sai, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cần yêu vương cấp bậc Đại La Kim Tiên nhập trận, chuyện này không thể trì hoãn." Hi Hoàng Phục Hi ở bên cạnh, cũng lên tiếng khuyên can.

Nghe thấy lời của hai người, sắc mặt Đế Tuấn mới hơi bình tĩnh lại một chút, rồi lạnh lùng gật đầu.

"Kế Mông, việc tái tạo tinh nhuệ Yêu tộc, giao cho ngươi xử lý." Giọng Đế Tuấn ngưng lại, dường như nghĩ ra điều gì đó, lại bổ sung: "Sông dài khí vận của Nhân tộc cường thịnh như vậy, e rằng ẩn chứa huyền cơ, có thể nhân cơ hội này, dụng tâm tìm hiểu một phen." Theo sự xuất hiện của sông dài Nhân đạo, việc khí vận Nhân tộc cường thịnh, đã là chuyện mà cả Hồng Hoang đều biết.

Nhưng kỳ lạ là, bản thân Nhân tộc lại vô cùng yếu ớt, thực lực yếu kém vô cùng.

Tình huống kỳ lạ như vậy, không khỏi khiến người ta suy nghĩ miên man, đừng nói là Đế Tuấn, ngay cả Chư Thiên Thánh Nhân, cũng tò mò về huyền cơ trong đó.

Tu Di Sơn.

Thân là Tây Phương Nhị Thánh, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, ánh mắt xa xăm nhìn về phía vùng đất của Nhân tộc, trong mắt có vẻ toan tính lướt qua.

Oa Hoàng Cung.

Người đã tự tay tạo ra Nhân tộc, Nữ Oa Nương Nương, thì có vẻ hơi kinh ngạc, dường như không ngờ rằng, khí vận Nhân tộc lại thịnh

vượng đến vậy.

Ngọc Hư Cung, Bích Du Cung, thậm chí cả trong Tử Tiêu Cung, đều có những ánh mắt chiếu xuống.

Không nghi ngờ gì, vì hành động bất ngờ của Thái Thanh, kịch bản của toàn bộ Hồng Hoang, đã xảy ra những thay đổi chưa từng có...

Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Là một trong số ít những động thiên phúc địa hàng đầu trong trời đất Hồng Hoang, Huyền Đô Tử Phủ còn được gọi là Pháp Mạch Tổ Đình.

Nhìn từ xa, những cung điện tiên cảnh trùng trùng điệp điệp, ẩn hiện trong sương tím, tiên quang phi phàm ấm áp, chiếu rọi khắp nơi hoa đình.

Linh khí trời đất nồng đậm, gần như ngưng tụ thành dịch, không chỉ có thể thấy linh tuyền tiên dược khắp nơi, mà còn có canh kim kỳ thạch mọc đầy đất.

Ở trung tâm Tử Phủ, có thể nhìn thấy rõ, có một tòa đạo cung, lơ lửng trong sâu thẳm tử quang.

Bên ngoài cung này, có chín loại kỳ quan mà dù tìm khắp hỗn độn bao la, cũng khó thấy được một lần.

Phân biệt là Nhất Cảnh Hãn Hải Thương Minh, Nhị Cảnh Loan Thắng Côn Nhạc, Tam Cảnh Chung Hoa Thần Tú, Tứ Cảnh Nguyệt Dương Diệu Huy, Ngũ Cảnh Dao Quang La Huyễn, Lục Cảnh Thủy Lam Yên Hà, Thất Cảnh Vân Nghê Hồng Uyên, Bát Cảnh Lạc Thế Tinh Hà, Cửu Cảnh Hỗn Độn Hồng Mông.

Chín loại kỳ cảnh, ẩn hợp với cửu chi cực số, dù nhìn khắp cả trời đất Hồng Hoang, e rằng cũng không có nơi nào có thể sánh được với cảnh sắc nơi đây.

Cung này, chính là nơi ở của người đứng đầu Chư Thiên Thánh Nhân, trưởng lão của Tam Thanh Thiên Tôn, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn – Bát Cảnh Cung!

Lúc này trong Bát Cảnh Cung, một đạo nhân mặc đạo bào trắng, đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn phong hỏa.

Mắt hắn sâu thẳm bao la, dung mạo tuấn tú phi phàm, tóc trắng như tuyết xõa trên vai, khí tức của cả người như hòa hợp với trời đất, có một uy nghi hùng vĩ khó tả!

Không cần nói nhiều, đạo nhân tóc trắng này, tự nhiên là Thái Thanh!

Sau khi rời khỏi Không Động Sơn, hắn liền trực tiếp trở về Bát Cảnh Cung.

Xóa sổ trăm vạn Yêu tộc, đối với hắn chỉ là tiện tay mà thôi.

Còn về việc Nhân tộc sau này sẽ ra sao, không đến lượt hắn phải lo, hắn cũng không có thời gian rảnh rỗi đó.

Hiện tại, hắn có chuyện quan trọng hơn cần xử lý.

"Hệ thống, mở bảng thuộc tính." Không chút do dự, Thái Thanh trực tiếp nói.

Theo lời hắn vừa dứt, trước mắt có một luồng ánh sáng lóe lên, toàn bộ bảng thuộc tính của hắn, trong nháy mắt hiện ra trước mắt. 【Túc chủ: Thái Thanh】 【Căn nguyên: Một trong những nguyên thần của Bàn Cổ, tiên thiên thần thai thánh thể】 【Tu vi: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên sơ kỳ (Thiên Đạo Thánh Nhân)】 【Nhục thân: Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ】 【Công pháp thần thông: Thái Thanh Tiên Quyết, Trảm Tam Thi Pháp, Thiên Cương Thần Thông...】 【Pháp bảo: Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ...】 【Điểm phản

diện: 20000】...

Cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tổng cộng chia làm cửu trọng thiên, mỗi một trọng thiên, lại phân biệt có bốn tiểu cảnh giới khác nhau là sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, và đỉnh phong.

Nhìn như chỉ cách một bước, nhưng mỗi một sự chênh lệch nhỏ giữa chúng, đều như vực sâu trời thẳm, căn bản không thể vượt qua.

Hơn nữa, Thánh nhân cửu trọng thiên, mỗi một trọng thiên đều có những huyền diệu khủng bố riêng.

Lấy ví dụ như trong Hồng Hoang, điều mà mọi người đều biết là Thánh nhân vạn kiếp bất diệt, chính là huyền diệu của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên.

Một khi tu vi bước vào cảnh giới Thánh nhân nhị trọng thiên, không chỉ có thể vạn kiếp bất diệt, mà còn có thể ngao du trong dòng sông thời gian, nhìn xuống vạn cổ hội nguyên!

Phải biết rằng, dòng sông thời gian là một trong những tồn tại đáng sợ nhất trong toàn bộ Hỗn Độn.

Đừng thấy cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, có thể nhảy ra khỏi sự trói buộc của dòng sông thời gian, sở hữu tuổi thọ gần như vĩnh hằng.

Nhưng điều đó không có nghĩa là, họ có thể nhúng tay vào dòng sông thời gian, càng không cần nói đến việc ngược dòng trong dòng sông thời gian.

Sự khủng bố của dòng sông thời gian, ngay cả Hỗn Nguyên Kim Tiên, dám dính vào một chút, cũng sẽ có nguy cơ hình thần câu diệt!

Chỉ có tu vi bước vào cảnh giới Thánh nhân nhị trọng thiên, mới có thể thực sự thông suốt không trở ngại trong dòng sông thời gian.

Thái Thanh hiện tại, chính là đang ở cảnh giới này.

Trong số Chư Thiên Thánh Nhân, cũng chỉ có hắn, có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên.

Về điểm này, e rằng ngay cả Nữ Oa chứng đạo thành Thánh đầu tiên, cũng không thể so sánh được.

"E rằng, có chút quan hệ với khí vận của Nhân tộc." Thái Thanh thầm nghĩ.

Đối với Thiên Đạo Thánh Nhân mà nói, khí vận công đức không nghi ngờ gì là tài nguyên tu hành tốt nhất.

"Tinh!

Hiện tại vẫn còn gói quà lớn tân thủ chưa mở, xin hỏi túc chủ có lựa chọn mở không?" Khi Thái Thanh đang thầm suy nghĩ, tiếng thông báo của hệ thống vang lên bên tai.

Hắn mới phát hiện ra, đường đường là một lão thư trùng chính hiệu, lại quên mất chuyện gói quà lớn tân thủ.

Không chút do dự, Thái Thanh trực tiếp lựa chọn mở.

Chương 7

"Tinh!

Gói quà lớn tân thủ đã mở, chúc mừng túc chủ nhận được 'Đại Đạo Chi Chủng' x1, 'Cửu Cửu Huyền Công' x1, điểm phản diện +50000." Tiếng thông báo vừa dứt, một quyển công pháp huyền diệu uyên thâm, dung nhập vào trong đầu Thái Thanh, chính là 'Cửu Cửu Huyền Công'!

Mọi người đều biết, sau khi Bàn Cổ Đại Thần vẫn lạc, nguyên thần một phân thành ba, hóa thành Tam Thanh Thánh Nhân.

Tinh huyết cùng sát khí dung hợp, sinh ra Thập Nhị Tổ Vu.

Vì vậy, từ một mức độ nào đó, Tam Thanh chính là nguyên thần của Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu chính là nhục thân của Bàn Cổ!

Cũng chính vì vậy, Thái Thanh từ khi hóa hình, đã được tiên thiên truyền thừa Thái Thanh Tiên Quyết, lấy tu luyện nguyên thần làm chủ.

Vu tộc thì hoàn toàn khác, không có chút nguyên thần nào, một lòng chuyên tu đạo nhục thân, Cửu Chuyển Huyền Công chính là công pháp trấn tộc.

Cái gọi là Cửu Cửu Huyền Công, nói thẳng ra, chính là phiên bản nâng cấp cường hóa của Cửu Chuyển Huyền Công.

Không chỉ có tu hành nguyên thần, mà còn có thể rèn luyện nhục thân, cả hai đều có, trực tiếp đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên cửu trọng thiên!

Phải biết rằng, ngay cả những đại năng tiên thiên hàng đầu như Thái Thanh, công pháp được truyền thừa, tối đa cũng chỉ có thể tu hành đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Pháp môn tu hành của Hỗn Nguyên Kim Tiên, phải dựa vào Hồng Quân Đạo Tổ tự mình tìm tòi, mới vạch ra một con đường cho vô tận sinh linh trong Hồng Hoang.

Còn về con đường tu hành của Thánh nhân cửu trọng thiên trên Hỗn Nguyên Kim Tiên, thì lại càng hư vô mờ mịt hơn.

Ngay cả nhân vật như Hồng Quân Đạo Tổ, cũng căn bản không biết nên tu hành như thế nào, chỉ có thể đi theo con đường lấy thân hợp đạo đến cùng.

Nhưng Thiên đạo đâu phải xe buýt công cộng, sao có thể ai cũng lên được?

Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo trước, tương đương với việc chặt đứt hy vọng của hậu nhân, Chư Thiên Thánh Nhân muốn nâng cao tu vi, chỉ có thể tìm cách khác.

Theo như Thái Thanh biết, trong số Chư Thiên Thánh Nhân hiện tại, không có ai tìm ra được lối thoát.

Vì vậy, giá trị của Cửu Cửu Huyền Công có thể trực tiếp đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên cửu trọng thiên đỉnh phong, sự khủng bố của nó, không cần nói cũng biết! ...Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ nhìn thấy, cũng phải đỏ mắt ghen tị với công pháp này!!

Nhưng, so với một thứ khác mở ra trong gói quà tân thủ, ngay cả bộ Cửu Cửu Huyền Công này, cũng phải trở nên lu mờ. 【Đại Đạo Chi Chủng: Ngưng luyện pháp tắc Đại đạo, hội tụ ấn ký Hỗn Độn, là tinh hoa của ba ngàn Đại đạo.】 【Tác dụng: Sau khi luyện hóa, có thể xóa bỏ pháp tắc Thiên đạo của bản thân, chuyển hóa thành Hỗn Độn Đại đạo, chứng đắc quả vị Đại Đạo Thánh Nhân vô thượng.】 Hai dòng giới thiệu đơn giản, nhưng lại từng chữ như sấm sét, nổ tung trước mắt Thái Thanh.

Xóa bỏ pháp tắc Thiên đạo, chứng đắc quả vị Đại đạo, đây mới thật sự là nghịch thiên cải mệnh!!

Mọi người đều biết, phương pháp chứng đạo trong Hồng Hoang, đại khái chia làm ba loại, là Dĩ Lực Chứng Đạo, Trảm Thi Thành Thánh, và Công Đức Thành Thánh.

Hai loại sau không cần nói nhiều, đi theo con đường của Thiên Đạo Thánh Nhân, tuy cũng có thể đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng rốt cuộc vẫn kém hơn một chút.

Nguyên nhân là vì hai phương pháp chứng đạo này, đều cần mượn sức mạnh của Thiên đạo, dung nhập pháp tắc mà mình tu luyện vào trong ấn ký Thiên đạo.

Điều này có nghĩa là, cho dù chứng đạo Hỗn Nguyên, bản thân cũng phải chịu sự trói buộc của Thiên đạo, thực lực bị giảm đi đáng kể.

Cũng chính vì vậy, trong Hồng Hoang mới có câu nói, Thánh nhân không được đi ngược lại ý trời.

Muốn không bị Thiên đạo trói buộc, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thực thụ, cũng chỉ có con đường Dĩ Lực Chứng Đạo mà thôi.

Nhưng, phương pháp Dĩ Lực Chứng Đạo tuy có thể chứng đắc quả vị Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng lại khó khăn hơn hai con đường kia rất nhiều!

Đặc biệt, kể từ khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên lập địa, ba ngàn Đại đạo ẩn náu, Thiên đạo chấp chưởng Hồng Hoang, muốn đi theo con đường Dĩ Lực Chứng Đạo nữa, căn bản không có khả năng!

Vì vậy, trong trời đất Hồng Hoang hiện tại, bao gồm cả Hồng Quân Đạo Tổ đã hợp đạo, tất cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân, đều là

Thiên Đạo Thánh Nhân, chứ không phải Đại Đạo Thánh Nhân.

Đừng thấy Đại Đạo Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân, dường như chỉ khác nhau một chữ, nhưng sự chênh lệch giữa hai bên, lại là một trời một vực!

Nói thẳng ra, trong cùng cảnh giới, Đại Đạo Thánh Nhân chính là đại danh từ của sự vô địch!

Đủ để nghiền ép bất kỳ một Thiên Đạo Thánh Nhân nào!

Hơn nữa, có một điểm quan trọng hơn, so với Thiên Đạo Thánh Nhân bị Thiên đạo Hồng Hoang trói buộc, Đại Đạo Thánh Nhân lại có khả năng siêu thoát khỏi cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hơn!

Không hề khoa trương, bất luận tu vi thực lực, hay độ cao có thể đạt được sau này, Đại Đạo Thánh Nhân đều hoàn toàn áp đảo Thiên Đạo Thánh Nhân!

Cũng chính vì vậy, sau khi xem giới thiệu của 'Đại Đạo Chi Chủng', dù với tu vi định lực của Thái Thanh, cũng không khỏi kích động vạn phần.

"Thứ tốt!

Đây mới thật sự là thứ tốt a!!" Sau khi xem xét kỹ lưỡng một phen, Thái Thanh liên tục lên tiếng tán thưởng.

Cũng không trách hắn như vậy, nếu đổi lại là bất kỳ một Thiên Đạo Thánh Nhân nào khác, biết được sự tồn tại của vật nghịch thiên như 'Đại Đạo Chi Chủng', e rằng dù có đánh nát trời đất Hồng Hoang, cũng sẽ hung hăng tranh đoạt một phen.

Bởi vì, nó đại diện cho hy vọng siêu thoát khỏi cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sau này!!

"Đại Đạo Chi Chủng cộng thêm Cửu Cửu Huyền Công, việc siêu

thoát cũng không phải là không có khả năng...” Sau khi hít sâu một hơi, Thái Thanh hơi bình tĩnh lại, và không vội luyện hóa ‘Đại Đạo Chi Chủng’.

Không phải là, hắn không muốn từ bỏ thân phận Thiên Đạo Thánh Nhân, mà là Cửu Cửu Huyền Công rất đặc thù, yêu cầu đối với cảnh giới nguyên thần và nhục thân vô cùng cao.

Lúc này Thái Thanh, tu vi nguyên thần đạt đến cảnh giới Thánh nhân nhị trọng thiên, tự nhiên là đủ rồi.

Nhưng tu vi nhục thân, lại chỉ ở Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, muốn thuận lợi tu hành Cửu Cửu Huyền Công, ít nhất cũng phải đạt đến cảnh giới nhục thân thành Thánh.

Trên thực tế, cái gọi là nhục thân thành Thánh, chỉ là tu vi nhục thân đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, chứ không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thực thụ.

Dù sao, tu vi nhục thân không phải chuyện đùa, ngay cả huyết mạch Vu tộc có thiên phú dị bẩm, Thập Nhị Tổ Vu mạnh nhất, cũng chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong mà thôi.

Muốn dựa vào sức mạnh nhục thân, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong cả Hỗn Độn bao la, e rằng cũng chỉ có một mình Bàn Cổ Đại Thần mà thôi!

Sự khó khăn của việc tu hành nhục thân, có thể thấy được phần nào!

Giai đoạn đầu của Cửu Cửu Huyền Công, yêu cầu thấp nhất đã là cảnh giới nhục thân thành Thánh, sự mạnh mẽ của công pháp này, cũng có thể tưởng tượng được.

“Phải rèn luyện nhục thân trước sao?” Thái Thanh hơi trầm ngâm, vấn đề cấp bách hiện tại, là phải rèn luyện tu vi nhục thân đến Hỗn

Nguyên Kim Tiên đỉnh phong.

Ngay lập tức, vẻ mặt hắn khẽ động, dường như nghĩ ra điều gì đó, trực tiếp mở cửa hàng hệ thống.

Trước đó khi chém giết Chu Càn, hắn đã nhận được hai vạn điểm phản diện, vừa rồi lại mở ra năm vạn điểm từ gói quà tân thủ.

Cộng lại, bây giờ tổng số điểm phản diện của hắn lên đến bảy vạn điểm, vừa hay có thể dùng để đổi lấy linh vật tu luyện nhục thân.

Lúc này, ánh mắt hắn nhanh chóng lướt qua cửa hàng, từng pháp bảo công pháp quý giá vô cùng không ngừng hiện ra trước mắt Thái Thanh. 【Hồng Mông Đỉnh: Hỗn Độn Chí Bảo, có thể trấn áp Hồng Mông Hỗn Độn, ngưng tụ pháp tắc Đại đạo.】【Giá: Sáu mươi vạn điểm phản diện.】【Thánh Thụ Kiến Mộc: Cực phẩm Hỗn Độn linh căn, có thể chống đỡ thế giới Hồng Mông, giao tiếp với Hỗn Độn vạn vực.】【Giá: Năm mươi vạn điểm phản diện.】【Hỗn Độn Đạo Quyết: Thượng phẩm Hỗn Độn cấp công pháp, diễn hóa Hỗn Độn thiên địa, nghịch chuyển Hồng Mông thời không.】【Giá: Ba mươi vạn điểm phản diện.】...

Nhìn những món đồ tốt đẹp mắt trong cửa hàng, Thái Thanh thầm tự nhủ, lần sau gặp nhân vật chính mới, không thể lại một chưởng đập chết được.

Nên tận dụng phế vật, vắt kiệt điểm phản diện trên người hắn, dùng để đổi lấy Hỗn Độn Chí Bảo, chẳng phải rất tuyệt sao?

Mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng Thái Thanh cũng không quá hối hận.

Cóc ba chân khó tìm, nhân vật chính hai chân chẳng phải rất nhiều sao?

Dù sao cửa hàng cũng không chạy đi đâu được, sau này có cơ hội

vét sạch những món đồ tốt bên trong!

Đang nghĩ ngợi, ánh mắt của Thái Thanh đột nhiên dừng lại ở phía dưới, rơi vào một góc của cửa hàng.

Chương 8

【Bàn Cổ Tâm Mạch: Hỗn Độn cấp linh vật, chủ mạch của trái tim ma thần Bàn Cổ, ẩn chứa vô tận tinh hoa ma thần.】【Giá: Bảy vạn điểm phản diện.】【Ghi chú: Vật phẩm đặc thù, không phải hậu duệ Bàn Cổ không thể sử dụng.】Chính là nó!

Không chút do dự, Thái Thanh trực tiếp lựa chọn đổi lấy Bàn Cổ Tâm Mạch.

Đùa à, chỉ mười hai giọt tinh huyết Bàn Cổ, đã tạo ra mười hai Tổ Vu nhục thân thành Thánh.

Mạch Bàn Cổ này, lại là chủ mạch trong tim Bàn Cổ, kinh mạch quan trọng chuyên ngưng tụ tinh huyết.

Giá trị khủng bố của nó, tuyệt đối vượt xa tinh huyết Bàn Cổ rất nhiều!

E rằng, nếu không có điều kiện hạn chế, giá của nó ít nhất phải tăng lên mấy lần!

Theo một tia huyết quang lóe lên, một luồng huyết sắc quang mang nồng đậm vô cùng, xuất hiện trước mặt Thái Thanh.

Trong chốc lát, khí tức hung sát nồng đậm ập đến, khiến cả Bát Cảnh Cung đều hơi run rẩy, vang vọng từng tiếng nổ.

Ngay cả khi đã vẫn lạc từ rất lâu, trong Bàn Cổ Tâm Mạch vẫn còn có không ít uy áp ma thần tỏa ra, dù với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Thái Thanh, sắc mặt cũng hơi nghiêm lại.

Khó mà tưởng tượng, nếu Bàn Cổ Đại Thần ở thời kỳ toàn thịnh, sẽ đáng sợ đến mức nào!

Thái Thanh có cảm giác, nếu hắn thật sự luyện hóa triệt để Bàn

Cổ Tâm Mạch này, nhục thân của hắn tuyệt đối sẽ không chỉ dừng lại ở Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong!

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn tinh quang lóe lên, không tiếp tục trì hoãn, trực tiếp bắt đầu bế quan luyện hóa...

Thời gian trôi nhanh, năm tháng thoi đưa.

Trong nháy mắt, ở Hồng Hoang thiên địa đã qua mười vạn năm.

Mười vạn năm, nghe qua thì vô cùng dài đằng đẵng, nhưng đối với sinh linh trong Hồng Hoang, cũng chỉ là một cái búng tay mà thôi.

Từ sau khi Thái Thanh giáng lâm Không Động Sơn, hiển lộ uy thế của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, vô số sinh linh trong khắp Hồng Hoang đều bị sức mạnh của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chấn nhiếp.

Trong một thời gian, bất luận là Vu tộc hay Yêu tộc, đều án binh bất động, tuy giữa hai bên vẫn có những va chạm nhỏ không ngừng, nhưng cũng không gây ra động tĩnh gì quá lớn.

Cả Hồng Hoang thiên địa lại được một phen yên tĩnh.

Thế nhưng, tất cả mọi người đều hiểu rõ, sự yên tĩnh trước mắt chỉ là tạm thời, theo mâu thuẫn giữa hai tộc Vu Yêu không ngừng gia tăng, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận đại chiến! .....

Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Thái Thanh chậm rãi mở hai mắt, trong con ngươi sâu thẳm mênh mông, từng luồng sát khí bàng bạc nhanh chóng lướt qua, phảng phất có thể đè sập cả vũ trụ.

Cùng lúc đó, khí huyết trong cơ thể hắn kịch liệt cuồn cuộn, huyết khí nồng đậm vận động không ngừng, tựa như sấm sét vang dội không dứt.

Giây tiếp theo, hắn giơ tay phải lên, không hề vận dụng một chút

tu vi nào, chỉ dùng một chưởng đánh về phía trước.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang như trời long đất lở, trong nháy mắt vang vọng khắp Bát Cảnh Cung.

Một chưởng hạ xuống, vô tận vết nứt đột nhiên hiện ra, tựa như cả hư không đều sắp nổ tung!

Một chưởng, liền có thể đánh nát hư không!!

Nếu có sinh linh ở đây, nhìn thấy một màn này, chắc chắn sẽ kinh hãi vô cùng.

Tu vi nhục thân cường hãn như vậy, đủ để sánh ngang với Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, là sức mạnh chỉ có ở cảnh giới nhục thân thành Thánh mới có thể sở hữu!

Không sai, giờ phút này tu vi nhục thân của Thái Thanh, xác thực đã đạt tới đỉnh phong Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng chính là cảnh giới nhục thân thành Thánh thông thường!

"Không hổ là tâm mạch Bàn Cổ, chỉ mới luyện hóa một thành mà đã có sự đề thăng lớn như vậy, quả nhiên đáng sợ!" Cảm nhận được khí huyết ngút trời trong cơ thể, Thái Thanh không khỏi tán thưởng một tiếng.

Tâm mạch Bàn Cổ quả thật phi phàm, dù cho với tu vi Thánh Nhân nhị trọng thiên của hắn, hao phí mười vạn năm thời gian, cũng chỉ luyện hóa được khoảng một thành.

Hẳn không có gì phải nghi ngờ, nếu luyện hóa triệt để nó, thực lực của Thái Thanh sẽ đạt đến một mức độ kinh khủng chưa từng có!

Thế nhưng, hắn cũng không vội vã tiếp tục luyện hóa tâm mạch Bàn Cổ.

Bây giờ hắn, bất luận là tu vi nguyên thần hay tu vi nhục thân, đều đã đạt tới yêu cầu tu luyện Cửu Cửu Huyền Công, tự nhiên sẽ không tiếp tục trì hoãn.

"Tiếp theo..." Thái Thanh hít sâu một hơi, tâm niệm vừa động, 'Đại Đạo Chi Chủng' xuất hiện trong tay hắn.

Gọi là hạt giống, nhưng trên thực tế, nó lại phảng phất như một đoàn quang mang hỗn độn, lúc sáng lúc tối, vô cùng huyền diệu, mang một loại sức mạnh khó có thể hình dung.

Nhìn 'Đại Đạo Chi Chủng' trong tay, Thái Thanh hơi dừng lại một lát.

Việc xóa đi ấn ký Thiên Đạo, nghịch chuyển Thánh Nhân quả vị, đừng nói là cả Hồng Hoang, e rằng trong cả Hỗn Độn mênh mông, cũng căn bản không có ai từng làm.

Hắn cũng không chắc chắn, sau khi luyện hóa 'Đại Đạo Chi Chủng', rốt cuộc sẽ có biến cố gì phát sinh.

Có lẽ, không những không thể trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, mà ngay cả cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của bản thân cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Tuy nhiên, chỉ sau một lát trầm ngâm, Thái Thanh đã quyết định.

Cơ hội như vậy bày ra trước mắt, há có đạo lý không thử?

Nếu thất bại, cùng lắm thì giết thêm vài tên nhân vật chính, không tin là không thể giết ngược trở lại cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Nghĩ đến đây, Thái Thanh trực tiếp vận chuyển tu vi, bắt đầu luyện hóa 'Đại Đạo Chi Chủng'.

Toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi, phảng phất như nước chảy

thành sông, căn bản không gặp phải bất kỳ trở ngại nào, cả viên 'Đại Đạo Chi Chủng' liền trực tiếp bị hắn hấp thu.

Cùng lúc đó, một tiếng nổ kinh khủng chưa từng có, đột nhiên vang lên giữa đất trời Hồng Hoang!

Ầm!!!

Thiên uy cuồn cuộn quét sạch tám cõi, tiếng vang kinh khủng càn quét đất trời, từng tia sét rực rỡ liên tiếp nổ tung trong Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang, khiến vô số tinh thần vì thế mà rơi rụng.

Hơi thở hủy diệt đáng sợ vô cùng tàn phá khắp Hồng Hoang mênh mông, bầu trời vô ngần không ngừng rung chuyển, phảng phất ngay cả Tam Thập Tam Thiên Khuyết cũng sắp sụp đổ!

Trong khoảnh khắc này, giữa khắp đất trời Hồng Hoang, trên mặt vô số sinh linh Hồng Hoang, trong nháy mắt đều hiện lên vẻ kinh hãi tột độ!!

"Trời...

Thiên Đạo nổi giận?!

Thiên Đạo nổi giận!!" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao lại đột nhiên như vậy?" Những thanh âm kinh hãi bất an, không ngừng vang lên trong các tộc sinh linh.

Đừng nói là sinh linh tầm thường, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa Nương Nương, cùng với Tây Phương Nhị Thánh và các vị Thánh nhân khác, ai nấy cũng đều có thần sắc kinh nghi bất định, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung.

Hợp đạo Hồng Quân Đạo Tổ, đột nhiên mở to hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ khó có thể tin nổi.

“Ấn ký Thiên Đạo đã tan, hắn... từ bỏ Thánh vị?!” Trong khoảnh khắc vừa rồi, Hồng Quân Đạo Tổ cảm ứng rõ ràng, ấn ký Thiên Đạo thuộc về Thái Thanh đã hoàn toàn tiêu tan!!

Chương 9

Ấn ký Thiên Đạo, đại biểu cho sự thừa nhận của Thiên Đạo, cũng chỉ có sở hữu ấn ký Thiên Đạo, mới có thể trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng trong khoảnh khắc này, Hồng Quân Đạo Tổ lại cảm nhận rõ ràng, ấn ký Thiên Đạo thuộc về Thái Thanh đã tiêu tan triệt để!

Điều đó cũng có nghĩa là, Thái Thanh, không còn là Thiên Đạo Thánh Nhân nữa!!

"Rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì..." Hồng Quân Đạo Tổ chau mày, vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân sớm đã có định số, nay lại đột nhiên thiếu mất một người một cách khó hiểu, tự nhiên không phải chuyện nhỏ.

Ngay lập tức, ông liền bấm tay tính toán, muốn suy diễn ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng không tính thì thôi, vừa tính một cái, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng giật nảy mình.

Đừng nói là suy diễn ra chuyện gì đã xảy ra, mà toàn bộ mệnh cách của Thái Thanh, đều triệt để không tìm thấy một chút dấu vết nào!

"...Làm sao có thể?!" Hồng Quân Đạo Tổ thần sắc kinh hãi, dường như không dám tin.

Phải biết rằng, ông bây giờ đã hợp đạo, trở thành một phần của Thiên Đạo, nắm giữ quyền hành Thiên Đạo.

Ngay cả mệnh cách vận số của Thiên Đạo Thánh Nhân, ông cũng có thể suy diễn ra được đôi chút.

Nhưng mệnh cách của Thái Thanh lại ở ngay dưới mí mắt của

người đại diện Thiên Đạo như ông, triệt để trốn khỏi Hồng Hoang!

Nói cách khác, Thái Thanh bây giờ đã thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo!!

Sau khi thử lại mấy lần, đều không thể tìm thấy mệnh cách của Thái Thanh, thần sắc Hồng Quân Đạo Tổ càng lúc càng ngưng trọng, chỉ đành chậm rãi thở dài nói: "Biến số!

Giữa Hồng Hoang thiên địa, đã xuất hiện thêm một biến số!!" .....

Đối với chấn động Hồng Hoang do mình gây ra, Thái Thanh không hề hay biết.

Mà cho dù có biết, giờ phút này hắn cũng căn bản không có tâm tư để ý tới.

Theo 'Đại Đạo Chi Chủng' triệt để dung hợp, tu vi thực lực của hắn trực tiếp từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên, rơi xuống nhất trọng thiên sơ kỳ.

Suýt chút nữa là trực tiếp rớt khỏi cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

May mắn là cùng lúc tu vi sụt giảm, Thái Thanh cũng cảm giác rõ ràng, trong cõi u minh có một gông xiềng vô hình đã bị phá vỡ!

Hắn hiểu rõ trong lòng, sự trói buộc của Thiên Đạo đối với hắn đã hoàn toàn tiêu tan!

Giờ phút này, hắn không còn là Thiên Đạo Thánh Nhân nữa, mà là một Đại Đạo Thánh Nhân chân chính!!

Từ nay về sau, biển rộng mặc cá lượn, trời cao mặc chim bay!

Sức mạnh của Đại Đạo Thánh Nhân, vượt xa dự liệu của Thái Thanh.

Tuy hiện tại hắn chỉ có tu vi thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên sơ kỳ, nhưng sức mạnh thực tế lại căn bản không yếu hơn bao nhiêu so với lúc đỉnh phong.

Thậm chí, do nguyên nhân của 'Đại Đạo Chi Chủng', Âm Dương Đại Đạo của Thái Thanh bây giờ đã đạt đến cảnh giới viên mãn.

Lực lượng pháp tắc Hỗn Độn Đại Đạo hùng hậu, so với lúc còn là Thiên Đạo Thánh Nhân, mạnh hơn quá nhiều!

Không hề khoa trương, giờ phút này, mới là đỉnh cao thực lực của Thái Thanh!

Hơn nữa, đây mới chỉ là bắt đầu!

Thái Thanh vô cùng mong đợi, sau khi luyện hóa toàn bộ chín thành tâm mạch Bàn Cổ còn lại, thực lực của hắn rốt cuộc sẽ đạt tới mức độ nào.

Cứ thế mà làm!

Không chút do dự, Thái Thanh trực tiếp tĩnh tâm, bắt đầu tiếp tục luyện hóa tâm mạch Bàn Cổ.

Cùng lúc đó, pháp tắc Hỗn Độn Đại Đạo trong cơ thể cũng bắt đầu lấy 'Đại Đạo Chi Chủng' làm gốc, dưới sự vận chuyển của Cửu Cửu Huyền Công, dung nhập vào trong nhục thân.

Từng đạo pháp tắc Đại Đạo, vô số phù văn Hỗn Độn, phảng phất có sức mạnh đè sập hư không, không ngừng khắc lên nguyên thần và nhục thân của Thái Thanh, gây ra tiếng nổ kịch liệt, chấn động cả Bát Cảnh Cung!

Đây không chỉ là tu hành đơn giản, mà là nguyên thần cùng nhục thân đồng thời rèn luyện!

Dù sao, khác với Thiên Đạo Thánh Nhân có thể mượn công đức

khí vận để đề thăng tu vi, tu vi của Đại Đạo Thánh Nhân muốn đề thăng, phải đi từng bước một, không có bất kỳ khả năng đi đường tắt nào!

Đây là một cuộc lột xác gian nan và dài đằng đẵng định sẵn!!

Nghìn năm...

Vạn năm...

Trăm vạn năm...

Không biết tự lúc nào, tiếng nổ vang trong Bát Cảnh Cung đã kéo dài suốt ba ngàn vạn năm!

Nếu không phải trong Huyền Đô Tử Phủ có trận pháp do Thái Thanh bố trí bảo vệ, e rằng chỉ riêng động tĩnh trong Bát Cảnh Cung đã thu hút vô số sinh linh.

Một ngày nọ, tiếng nổ vang vọng suốt ba ngàn vạn năm lại đột ngột dừng lại.

Giây tiếp theo, một cỗ khí tức kinh khủng như vực sâu biển cả, mênh mông bàng bạc, đột nhiên từ trong Bát Cảnh Cung xông thẳng lên trời!

Đại Đạo oanh minh, Thiên Đạo run rẩy, tiên quang rực rỡ vô tận chiếu rọi chư thiên vạn giới, uy thế khó có thể hình dung càn quét khắp tám cõi càn khôn!

Khí tức kinh khủng như vậy, ngay cả đại trận của Huyền Đô Tử Phủ cũng căn bản không thể che giấu, trực tiếp phá vỡ thương khung, làm rung chuyển cả Tam Thập Tam Thiên Khuyết!

Năm xưa, khi Thái Thanh lập Nhân giáo, chứng đắc Thiên Đạo Thánh Nhân quả vị, từng có tử khí đông lai ba vạn dặm.

Giờ phút này, tử khí nồng đậm vô cùng cuồn cuộn, mênh mông

cuồn cuộn, che trời lấp đất, nhấn chìm cả Hồng Hoang thiên địa, làm kinh động vô số tiên thiên sinh linh!

Ngay cả chư thiên Thánh nhân, cũng bật người đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Bát Cảnh Cung, lộ ra vẻ chấn động sâu sắc!!

Tử quang che lấp đất trời, Đại Đạo đè sập hồng mông, ba ngàn pháp tắc Hỗn Độn tựa như sông dài cuồn cuộn, gào thét trong Hồng Hoang, làm kinh động ức vạn vạn dặm hư không.

Vô số điềm lành rơi xuống, tiên quang vạn trượng phun trào, giữa cả đất trời, đâu đâu cũng vang vọng âm thanh của Đại Đạo, tựa như trời đất đang tấu lên khúc nhạc.

Thánh uy cuồn cuộn, khó có thể hình dung, khí tức đáng sợ như vậy, đừng nói là đại đa số sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng phải kinh hãi trong lòng!

Phải biết rằng, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ năm đó, khi trở thành vị Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang thiên địa, cũng không thể gây ra động tĩnh lớn đến thế!

Khó có thể tưởng tượng, trong Bát Cảnh Cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà lại khiến cả Hồng Hoang thiên địa đều vì nó mà chấn động!

Thậm chí, ngay cả toàn bộ Thiên Đạo, cũng phảng phất đang không ngừng run rẩy!!

Giờ phút này, bên trong Bát Cảnh Cung.

Khác với sự huyên náo bên ngoài, toàn bộ đạo cung dường như chìm vào một sự tĩnh lặng chưa từng có!

Đại âm hi thanh, đại tượng vô hình...

Đại Đạo chí giản!!

Tất cả mọi thứ, đều tựa như triệt để biến mất, chỉ có pháp tắc Âm Dương Đại Đạo, không ngừng ngưng tụ trong đạo cung, hội tụ thành một đại dương mênh mông không thể diễn tả!

Từng mảng phù văn rực rỡ mênh mông, không ngừng trồi sụt trong biển Đại Đạo, mỗi khi một đạo pháp tắc vận động, đều tỏa ra dao động kinh khủng có thể đè sập trời đất!

Nếu ngưng thần nhìn kỹ, sẽ có thể kinh hãi phát hiện, ở nơi sâu nhất của biển Đại Đạo, rõ ràng có một bóng người đang một mình ngồi xếp bằng ở đó, như thể đang trấn áp chư thiên vạn đạo!!

Chương 10

Không cần phải nói nhiều, bóng người đó tự nhiên chính là Thái Thanh.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cả biển Đại Đạo bắt đầu chậm rãi tiêu tan, tất cả quang mang đều thu liễm lại.

Kể cả khí tức đáng sợ tỏa ra từ trong cơ thể Thái Thanh, cũng toàn bộ biến mất không dấu vết, tất cả phảng phất như chưa từng xảy ra.

Nhưng khi hai mắt của Thái Thanh chậm rãi mở ra, hư không trong toàn bộ đạo cung lại đột nhiên bắt đầu rung chuyển kịch liệt!

Phảng phất như, cả hư không vô ngần, cũng khó có thể chịu đựng được một ánh mắt của Thái Thanh!!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng vang lên trong hư không, nơi ánh mắt Thái Thanh đi qua, có vô tận hư không bị hủy diệt vỡ nát!

Thực lực của Thái Thanh bây giờ, dù chỉ là một ánh mắt, cũng đủ để hủy diệt Hỗn Độn hư không!

"Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên sơ kỳ!!" Cảm nhận sự thay đổi thực lực, khóe miệng Thái Thanh khẽ nhếch, lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Trải qua ba ngàn vạn năm khổ tu, hắn cuối cùng đã tu luyện Cửu Cửu Huyền Công đến cảnh giới tam cửu, không chỉ tu vi sớm đã khôi phục, mà còn một bước đạp vào cảnh giới Thánh Nhân tam trọng thiên!

Đồng thời, sau khi luyện hóa toàn bộ tâm mạch Bàn Cổ, tu vi nhục

thân của Thái Thanh bây giờ cũng đã có được bước đột phá chưa từng có.

Một hơi từ đỉnh phong Hỗn Nguyên Kim Tiên, đề thăng lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên hậu kỳ!...

Nhục thân thành Thánh theo đúng ý nghĩa thực sự!!

Từ sau khi Bàn Cổ Đại Thần vẫn lạc, qua vô số hội nguyên năm tháng dài đằng đẵng, trong cả Hỗn Độn mênh mông, cũng chỉ có một mình Thái Thanh, tu luyện nhục thân đến cảnh giới này.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, e rằng ngay cả Thiên Đạo Hồng Hoang cũng phải kinh hãi!

Nhục thân cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, rốt cuộc đáng sợ đến mức nào, ngay cả Thái Thanh cũng không rõ.

Nhưng, có một điểm hắn vô cùng chắc chắn.

Với tu vi nhục thân hiện tại, dù hắn có đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, để cho chư thiên Thánh nhân cầm Tiên Thiên Chí Bảo đánh một lượt, cũng căn bản sẽ không bị thương!

Nói cách khác, với sự cường hãn của nhục thân bây giờ, đủ để sánh ngang với Hỗn Độn Linh Bảo!!

"Với thực lực tổng thể hiện tại của ta, e rằng Thiên Đạo Thánh Nhân tầm thường, ngay cả một chiêu của ta cũng không đỡ nổi." Tâm niệm của Thái Thanh vừa động, hắn mở ra trang thuộc tính. 【Túc chủ: Thái Thanh】 【Căn nguyên: Một trong những Nguyên Thần của Bàn Cổ, Hỗn Độn Ma Thần】 【Tu vi: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên sơ kỳ (Đại Đạo Thánh Nhân)】 【Nhục thân: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên hậu kỳ】 【Công pháp thần thông: Cửu Cửu Huyền Công, Thái Thanh Tiên Quyết, Thiên Cương Thần Thông...】 【Pháp bảo: Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng

Linh Lung Tháp, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ...】【Điểm phản phái: 0】

.....

Phải nói rằng, tâm mạch Bàn Cổ không hổ là chủ mạch quan trọng nhất trong cơ thể Bàn Cổ Đại Thần, sau khi luyện hóa triệt để, không chỉ khiến thực lực Thái Thanh được đề thăng cực lớn, mà ngay cả căn nguyên cũng từ tiên thiên thần thánh lột xác thành Hỗn Độn Ma Thần.

Tuyệt đối đừng xem thường sự thay đổi này, đối với sinh linh trong Hồng Hoang mà nói, căn nguyên tư chất là nền tảng của mọi thứ, quyết định độ cao mà sau này có thể đạt tới.

Nay căn nguyên của Thái Thanh được đề thăng, khả năng siêu thoát Hỗn Nguyên sau này, tự nhiên cũng tăng thêm một chút!

Nói tóm lại, lần tu hành này đối với Thái Thanh mà nói, là lần thu hoạch lớn nhất kể từ khi hóa hình đến nay.

Bây giờ hắn, có lẽ không phải là đối thủ của Hồng Quân Đạo Tổ, nhưng để treo lên đánh mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân còn lại thì là chuyện dễ như trở bàn tay.

Huống chi, con đường Đại Đạo của hắn bây giờ đã rộng mở, vượt qua Hồng Quân Đạo Tổ cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Đáng tiếc, điểm phản phái đã dùng hết rồi, nếu không thì có thể đề thăng thêm một ít thực lực." Nhìn những món đồ tốt trong thương thành, Thái Thanh có chút tiếc nuối nói.

Đúng lúc này, một âm thanh thông báo của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai.

"Đinh!

Túc chủ xin chú ý, nhân vật chính số hai đã giáng lâm." Hai mắt Thái Thanh sáng lên, biết rằng gói hàng cứu trợ của mình...

đã tới.

Yêu tộc Thiên đình, tọa lạc tại Tam Thập Tam Thiên Khuyết, nắm giữ ba ngàn sáu trăm ức chu thiên tinh thần, thống trị ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang.

Yêu khí cuồn cuộn trấn áp thương khung, kim ô rực rỡ chiếu sáng Hồng Hoang, Yêu tộc Thiên đình hiện nay, là thế lực lớn số một không thể bàn cãi trong cả Hồng Hoang thiên địa!

Ngay cả Vu tộc, do hạn chế về huyết mạch, số lượng so với Yêu tộc cũng căn bản không chiếm được chút ưu thế nào.

Điều đáng sợ hơn là, Yêu tộc do Yêu tộc Thiên đình thống trị, không chỉ có số lượng cực kỳ đông đảo, mà còn không thiếu những đại thần thông giả có tu vi thủ đoạn kinh khủng!

Trong đó, mạnh nhất tự nhiên phải kể đến Yêu Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hóa hình từ Thái Dương Chân Linh.

Là tiên thiên thần thánh được hưởng sâu sắc di trạch của Bàn Cổ, hai người từ khi hóa hình đã luôn có phúc duyên sâu dày, được Thiên Đạo ưu ái.

Đặc biệt là Đông Hoàng Thái Nhất, linh bảo bạn sinh của hắn, là một trong tam đại Tiên Thiên Chí Bảo lừng lẫy khắp Hồng Hoang, Hỗn Độn Chung!

Tam đại Tiên Thiên Chí Bảo, đều do Hỗn Độn Chí Bảo Bàn Cổ Phủ vỡ nát mà hóa thành.

Phân biệt là Bàn Cổ Phiên do lưỡi rìu hóa thành, Thái Cực Đồ do lưng rìu hóa thành, và Hỗn Độn Chung do cán rìu hóa thành.

Phải biết rằng, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo mà Thái Thanh và Nguyên Thủy Thiên Tôn có được, đều là lấy từ Phân Bảo Nham, không phải là vật bạn sinh.

Đông Hoàng Thái Nhất có thể được Hỗn Độn Chung bạn sinh, khí vận hùng hậu của hắn, tuyệt đối phi phàm!

Thậm chí, nếu không phải Đông Hoàng Thái Nhất kính trọng huynh trưởng, không muốn cướp đi sự nổi bật của Đế Tuấn, e rằng Yêu Đế Thiên đình bây giờ đã phải đổi người.

Nhưng dù vậy, uy danh của Đông Hoàng Thái Nhất trong Yêu tộc Thiên đình vẫn vô cùng đáng sợ, được cả Yêu tộc Thiên đình tôn làm Chiến Thần tối cao!

Cũng chính vì vậy, khi thái dương thần liễn mà Đông Hoàng Thái Nhất ngồi từ trong Thái Dương Tinh bay ra, trên đường đi thiên binh Yêu tộc đều với thần sắc cuồng nhiệt hô vang danh xưng 'Yêu Hoàng'.

Tuy nhiên, đối với tiếng hô vang của đông đảo yêu binh, Đông Hoàng Thái Nhất lại không hề để ý.

Thần sắc hắn lạnh lùng, khẽ phất tay, thái dương thần liễn liền bay thẳng đi, hướng về Lăng Tiêu Điện sâu trong Yêu tộc Thiên đình... .....

Yêu tộc Thiên đình, Lăng Tiêu Điện.

Là Yêu Đế, Đế Tuấn tự nhiên ngồi ở vị trí cao nhất trong đại điện.

Từ bên cạnh ngài trở xuống, lần lượt là Hi Hoàng Phục Hy, Yêu Sư Côn Bằng, cùng với Thập Đại Yêu Thần và đông đảo Yêu Vương.

Nói cách khác, ngoại trừ Đông Hoàng Thái Nhất, các đại thần thông giả của Yêu tộc Thiên đình đều đã có mặt đông đủ.

Có thể khiến Yêu tộc Thiên đình đối đãi thận trọng như vậy, tự nhiên chỉ có kẻ tử thù của họ, Vu tộc!

"Bệ hạ, bọn giặc Vu tộc thực sự đáng ghét, bọn thần đều không

thể nhịn được nữa, khẩn cầu cùng Vu tộc quyết một trận tử chiến!" Đông đảo Yêu Vương thần sắc căm phẫn, lần lượt mở miệng nói.

Theo lượng kiếp Vu Yêu ngày càng sâu sắc, cừu hận giữa Yêu tộc và Vu tộc càng ngày càng sâu, một trận đại chiến là khó tránh khỏi.

Thậm chí, nếu không phải vì động tĩnh do Thái Thanh gây ra lần trước quá lớn, khiến cả hai tộc Vu Yêu đều kinh hãi, không dám tùy tiện ra tay, thì e rằng hai tộc Vu Yêu lúc này đã sớm động thủ thật sự!

"Bệ hạ, trận chiến Vu Yêu là đại thế Thiên Đạo, Thánh nhân cũng không được đi ngược lại ý trời.

Thái Thanh Thánh Nhân dù có biết trận chiến này, cũng sẽ không ra tay can dự." Dường như nhận ra sự lo lắng của Đế Tuấn, Phục Hy ở bên cạnh lên tiếng nói.

Đạo mà ông tu hành là Vận Mệnh Đại Đạo, nếu có thể nghịch thiên cải mệnh, giúp Yêu tộc giành thắng lợi trong trận chiến này, trở thành bá chủ Hồng Hoang, thì một bước chứng đạo Hỗn Nguyên cũng không phải là không có khả năng.

Cũng chính vì vậy, ông mới không tiếc công sức giúp đỡ Yêu tộc Thiên đình, thậm chí còn nghiên cứu ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chương 11

Lúc này, sau khi nghe lời của Phục Hy và các Yêu Vương, Đế Tuấn cuối cùng cũng đã hạ quyết tâm, đang định gật đầu mở miệng thì một bóng người từ ngoài Lăng Tiêu Điện bước vào.

"Bệ hạ khoan đã, thần đệ còn có một lời muốn nói." Người đến mặc hoa phục màu vàng, đầu đội tử kim bảo quan, một đôi mắt rực rỡ chói lòa, tựa như hai mặt trời vàng óng, có thần hỏa lưu chuyển.

"Thái Nhất, sao vậy?" Nhìn Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên bước vào đại điện, Đế Tuấn thần sắc có chút bất ngờ, rồi liền nói: "Chúng ta là huynh đệ một nhà, có lời gì cứ nói thẳng." "Nếu đã như vậy, thần đệ xin mạo muội, thỉnh bệ hạ tứ hôn." Đông Hoàng Thái Nhất cũng không do dự, trực tiếp mở miệng nói.

Chúng Yêu trong đại điện nghe vậy, đều thần sắc khẽ kinh ngạc, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Phải biết rằng, Đông Hoàng Thái Nhất một lòng vấn đạo, đối với bất kỳ chuyện gì khác đều không thèm để mắt, là chuyện mà cả Hồng Hoang đều biết.

Nay lại đột nhiên mở miệng, yêu cầu Đế Tuấn tứ hôn, thực sự vượt ngoài dự liệu của chúng Yêu.

Nếu không phải khí tức thái dương bản nguyên không thể giả, e rằng đông đảo đại yêu Thiên đình đều phải nghi ngờ vị Đông Hoàng Thái Nhất trước mắt là giả mạo.

"Thật hiếm thấy Thái Nhất cũng có lúc động lòng, được, ngươi xem trọng vị tiên tử nào?

Cứ nói ra, vi huynh nhất định sẽ chấp thuận." Đế Tuấn hoàn hồn,

cười gật đầu hỏi.

"Vu tộc Hậu Thổ dịu dàng độ lượng, có thể làm thê tử của thần đệ!" Lời của Đông Hoàng Thái Nhất, tựa như một tiếng sét kinh hoàng, nổ vang trong Lăng Tiêu Điện.

Nụ cười trên mặt Đế Tuấn, trong nháy mắt cứng đờ...

Huyền Đô Tử Phủ, bên trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thanh không vội kết thúc bế quan, mà lựa chọn tiếp tục củng cố tu vi.

Phải biết rằng, tu vi cảnh giới của hắn tuy từng đặt chân đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên, nhưng chung quy đó là Thiên Đạo Thánh Nhân, không phải Đại Đạo Thánh Nhân.

Bây giờ, một hơi từ Đại Đạo Thánh Nhân nhất trọng thiên, vượt lên cảnh giới tam trọng thiên, tự nhiên phải dụng tâm củng cố một phen, mới có thể vững chắc.

Còn về tung tích của nhân vật chính mới xuất hiện, hắn cũng không vội đi tìm.

Người khác có lẽ không rõ, chứ hắn sao lại không biết, với cái nết thích đối đầu trời đất, tự cho mình là phi phàm của nhân vật chính, căn bản không cần phải ra tay tìm kiếm, chẳng bao lâu nữa sẽ tự mình nhảy ra.

"Lại sắp đến lúc cắt rau hẹ rồi..." Trong lòng Thái Thanh đang nghĩ, đột nhiên thần sắc khẽ động, dường như cảm giác được gì đó, ánh mắt nhìn ra ngoài Huyền Đô Tử Phủ.

Chỉ thấy, lúc này bên ngoài Tử Phủ, tiên quang vạn trượng chiếu rọi tám phương, mây lành mênh mông cuồn cuộn.

Trong tiếng tiên nhạc lượn lờ, có năm bóng người khí tức như

vực sâu biển cả, chậm rãi giáng lâm nơi đây.

Người dẫn đầu, là một trung niên đạo nhân ngồi trên bảo liễn.

Cửu đầu chân long kéo xe, phù văn Đại Đạo vây quanh, khi bảo liễn lướt qua không trung, lưu lại hương thơm ngào ngạt, thể hiện hết khí phái bất phàm.

Theo sát phía sau, là một thanh niên mặc đạo bào.

Hai mắt hắn sắc bén, giữa mày ẩn chứa sát khí, toàn thân trên dưới có vô tận kiếm ý dâng trào, dưới chân đạp một con quỳ ngưu một chân, làm chấn động cả đất trời.

Tiếp sau đó, còn có một nữ tử mặc váy lụa ngồi trên lưng thải phượng, từ trên cửu thiên bay lượn, tiếng phượng hót vang vọng khắp vũ trụ.

Cuối cùng, là hai vị đạo nhân ngồi trên bảo liên.

Hai người mặt vàng như nghệ, trên mặt viết đầy vẻ khổ đau bi thương, tựa như có dáng vẻ bi thiên mẫn nhân.

Không cần phải nói nhiều, năm người này, tự nhiên chính là năm vị còn lại trong Lục Thánh.

Lần lượt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa Nương Nương, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Giờ phút này, năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân, toàn bộ đều tụ tập bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, đưa mắt nhìn nhau một lượt.

“Hai người không lo quản lý Tây Phương cho tốt, chạy đến đây làm gì?” Nguyên Thủy Thiên Tôn thần sắc lãnh đạm, liếc mắt nhìn Tây Phương Nhị Thánh rồi nói.

Trong Tam Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn tính cách cao ngạo, tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, trước nay đều không coi Tây Phương

Nhị Thánh ra gì.

Điểm này, Tây Phương Nhị Thánh trong lòng cũng hiểu rõ, nghe lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không cảm thấy có gì bất ngờ.

"Ồ?

Chẳng lẽ Nguyên Thủy đạo hữu không phải vì lượng kiếp Vu Yêu ư?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân không vòng vo, trực tiếp mở miệng nói.

"Lượng kiếp Vu Yêu xảy ra biến cố như vậy, ngô là Thánh nhân Đông Phương, tự nhiên phải suy nghĩ đối sách.

Ngược lại hai người các ngươi, e là có chút lo chuyện bao đồng rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng mở miệng.

Tây Phương Nhị Thánh dòm ngó thiên địa Đông Phương, cũng không phải một hai ngày, Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với điều này tự nhiên rõ ràng.

"Ngươi!!" Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nói năng cay nghiệt như vậy, Chuẩn Đề Đạo Nhân thần sắc hơi giận, đang định mở miệng tranh cãi với hắn thì trong Huyền Đô Tử Phủ yên tĩnh, linh khí lại đột nhiên cuồn cuộn.

Trong phút chốc, quang mang hai màu âm dương điên cuồng dâng trào phun ra, từng luồng khí cơ kinh khủng không ngừng lưu chuyển trong Huyền Đô Tử Phủ, tựa như cả nhật nguyệt thiên địa đều đang đảo lộn!

"....." Nhìn Huyền Đô Tử Phủ đột nhiên xảy ra biến cố, năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân thần sắc đều khẽ chấn động.

Với nhãn giới của họ, tự nhiên có thể nhìn ra, khí cơ dâng trào nơi đây là từ trận pháp.

"Tiên Thiên Lưỡng Nghi Đại Trận!!" Tiên Thiên Lưỡng Nghi Đại

Trận, còn gọi là Âm Dương Lưỡng Nghi Đại Trận, là đại trận phòng ngự do hai tòa trận pháp, Cửu Cửu Huyền Dương Đại Trận và Cửu Cửu Huyền Âm Đại Trận, cùng nhau tạo thành!

Tuy trong Hồng Hoang thiên địa có vô số trận pháp, mỗi loại đều có sự huyền diệu riêng, nhưng nếu xét riêng về đại trận phòng ngự trong khắp Hồng Hoang mênh mông, tòa Tiên Thiên Lưỡng Nghi Đại Trận này, tuyệt đối có thể xếp vào top ba!

Hơn nữa, âm dương tương sinh, biến hóa vô cùng, tuyệt đối không chỉ có tác dụng phòng ngự!

Một đại trận như vậy, lại chỉ được dùng để trấn thủ đạo trường, dù cho với nhãn giới của năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng bị thủ bút bậc này làm cho chấn động.

Đặc biệt là hai vị Thánh nhân Tây Phương, trong lòng càng la hét phung phí của trời, chỉ hận không thể trực tiếp khiêng cả Tiên Thiên Lưỡng Nghi Đại Trận đi.

Trong lúc tâm tư các Thánh nhân phức tạp, trong Tiên Thiên Lưỡng Nghi Đại Trận, một bóng người chậm rãi hiện ra.

Tóc trắng ngang vai, đạo bào như tuyết, một đôi mắt sâu thẳm mênh mông, phảng phất chứa đựng cả tinh hà luân chuyển, ánh mắt nhìn đến đâu, ngay cả càn khôn cũng phải run rẩy!

Không có chút dao động tu vi nào, không có bất kỳ khí tức nào tỏa ra, nhưng chính vì như vậy, lại có thể khiến năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều tim đập mạnh một cái, không khỏi cảm thấy một áp lực chưa từng có!

Thậm chí, còn mạnh hơn cả lúc đối mặt với Hồng Quân Đạo Tổ năm xưa!! *Tu vi của hắn quả nhiên đã mạnh hơn...* Trong lòng năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân, bất giác cùng nghĩ.

Lần trước trong Bát Cảnh Cung gây ra động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên họ đều có suy đoán.

Bây giờ, sau khi tận mắt nhìn thấy Thái Thanh, cũng đã được chứng thực.

"Chúc mừng sư huynh tu vi đột phá, đại đạo siêu thoát có thể trông chờ!" Một lát sau, Thông Thiên Giáo Chủ là người hoàn hồn đầu tiên, chắp tay chúc mừng.

Mấy người còn lại thấy vậy, cũng lần lượt mở miệng chúc mừng, chỉ là thần sắc trên mặt rõ ràng có chút không thoải mái.

Dù sao, tu vi của Thái Thanh vốn đã cao hơn họ một bậc, nay lại liên tiếp đột phá, bỏ xa họ ở phía sau, trong lòng sao có thể dễ chịu?

Trên thực tế, họ không hề hay biết, giữa họ và Thái Thanh, không chỉ đơn giản là chênh lệch về cảnh giới!

So với Đại Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo Thánh Nhân chẳng qua chỉ là ánh sáng của hạt gạo mà thôi.

Đối với điểm này, Thái Thanh lòng dạ biết rõ, nhưng cũng không vạch trần.

"Các ngươi hôm nay có rảnh, đến Huyền Đô Tử Phủ của ngô làm gì?" Thái Thanh vừa dứt lời, lại phát hiện mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn đều đang ngơ ngác nhìn hắn.

Chương 12

"Sư huynh, chẳng lẽ người không biết, trong Hồng Hoang đã xảy ra chuyện lớn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thăm dò hỏi.

Nghe lời này, Thái Thanh mới nhớ ra, vì bế quan, hắn đã lâu không quan sát khắp chu thiên.

Ngay lập tức, tâm niệm hắn vừa động, mọi chuyện trong chư thiên đều hiện ra.

Rất nhanh, khi Thái Thanh thấu hiểu những chuyện xảy ra trong Hồng Hoang, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ cổ quái.

Đúng là bị hắn đoán trúng rồi.

Căn bản không cần tìm, nhân vật chính đã tự mình nhảy ra!

Tsk tsk, mấy tên nhân vật chính bây giờ, lúc nào cũng thích gây ra tin tức lớn!

Trong đại điện Bát Cảnh Cung, Thái Thanh ngồi trên bồ đoàn phong hỏa.

Hai bên trái phải, lần lượt là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

Còn Nữ Oa Nương Nương và Tây Phương Nhị Thánh, thì ngồi đối diện nhau.

Kể từ sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo, đây là lần đầu tiên Lục Thánh cùng tề tựu một nơi.

Tuy nhiên, không ai mở lời trước.

Thái Thanh thần sắc lãnh đạm, sau khi quan sát khắp chu thiên vừa rồi, tình hình đại khái trong Hồng Hoang, hắn đều đã hiểu rõ.

Đúng như lời Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, trong Hồng Hoang xác thực đã xảy ra một chuyện lớn!

Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc Thiên đình, đường đường phát thệ muốn cưới Hậu Thổ làm vợ!

Thậm chí, không tiếc trở mặt với Đế Tuấn, trực tiếp từ trong Lăng Tiêu Điện một đường giết ngược về Thái Dương Tinh!

Hiện tại trong Hồng Hoang, ức vạn vạn tiên thiên sinh linh đều bị chuyện này làm cho kinh động.

Phải biết rằng, giữa Vu tộc và Yêu tộc sớm đã có huyết hải thâm cừu, nói là không đội trời chung cũng không hề khoa trương.

Ai có thể ngờ, vào thời khắc quan trọng khi Vu Yêu sắp đại chiến, lại xuất hiện biến cố như vậy.

Đúng là ứng với câu nói, bệ hạ sao lại mưu phản?

Đối mặt với biến cục bất ngờ này, đừng nói là sinh linh tầm thường, ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng kinh ngạc không thôi.

Trên thực tế, để châm ngòi cho đại chiến giữa Vu tộc và Yêu tộc, các Thiên Đạo Thánh Nhân đã không ít lần ngấm ngầm thêm dầu vào lửa.

Dù sao, thế lực của Vu tộc và Yêu tộc quá lớn, là nhân vật chính của lượng kiếp lần này, chiếm cứ chín thành khí vận của cả Hồng Hoang, các Thiên Đạo Thánh Nhân sao có thể yên tâm để chúng tiếp tục lớn mạnh?

Cả hai cùng bại, mới là kết quả mà các Thiên Đạo Thánh Nhân mong đợi.

Nhưng khốn nỗi, biến cố đột nhiên xảy ra, vì nguyên nhân của

Đông Hoàng Thái Nhất, đại chiến Vu Yêu không chỉ bị trì hoãn rất nhiều, mà thậm chí có khả năng biến thành liên minh Vu Yêu!

Dưới tình hình này, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không thể ngồi yên, muốn đưa cả lượng kiếp trở lại đúng quỹ đạo.

Thế nhưng, thế lực của Vu Yêu hiện nay rất lớn, họ cũng không thể cưỡng ép can thiệp vào lượng kiếp, chỉ có thể chọn một người thích hợp ra mặt.

Rõ ràng, Thái Thanh, người đứng đầu chư Thánh, đã trở thành lựa chọn duy nhất trong số các Thánh nhân.

Cũng chính vì vậy, mới có cảnh tượng chư Thánh tề tựu tại Bát Cảnh Cung lúc này.

"Định để ta ra mặt làm kẻ ác, phá hủy hy vọng liên minh của Vu Yêu đây mà." Tâm tư Thái Thanh nhanh như điện, đã nhìn thấu suy nghĩ của các Thánh nhân.

Nói thật, cho dù không có các Thánh nhân đến mời, sau khi biết được biến cố của Yêu tộc Thiên đình, Thái Thanh vẫn sẽ lựa chọn ra mặt.

Không vì điều gì khác, rau hẹ có sẵn...

À không, nhân vật chính có sẵn bày ra đó, há có đạo lý bỏ qua?

Người khác có lẽ không biết, chứ hắn sao lại không hay, Đông Hoàng Thái Nhất hiện tại sớm đã là một người khác!

Cái gọi là cưới Hậu Thổ, chẳng qua chỉ là một cái cớ, mục đích thực sự của Đông Hoàng Thái Nhất là muốn liên hợp với Vu tộc, nghịch chuyển lượng kiếp thiên địa!

Đến lúc đó, tiện thể vả mặt chư thiên Thánh nhân một phen, từ đó bước lên đỉnh cao nhân sinh!

Kịch bản này, Thái Thanh cũng quen lắm rồi!

Thế nhưng, cho dù Thái Thanh sớm đã quyết tâm làm phản diện đến cùng, lúc này sắc mặt lại không hề để lộ ra nửa phần.

Không những thế, ngược lại còn nhắm hờ hai mắt, ra vẻ thanh tĩnh vô vi.

Đùa à, chư thiên Thánh nhân mời ta ra mặt làm kẻ ác, không thể không xuống chút vốn liếng sao?

Rau hẹ đưa tới cửa, há có đạo lý không cắt!

"Khụ khụ, lượng kiếp hiện đã thay đổi, nếu cứ tiếp tục kéo dài, e rằng sẽ bất lợi cho Hồng Hoang thiên địa." Thấy mãi không ai nói gì, Chuẩn Đề Đạo Nhân có chút không kìm được, mở miệng phá vỡ sự im lặng.

Cũng không trách hắn như vậy, do nguyên nhân của cuộc chiến Ma Đạo năm xưa, vùng đất Tây Phương bị đánh thành phế tích, vốn đã nghèo nàn vô cùng.

Nay thấy đại chiến Vu Yêu sắp tới, Hồng Hoang thiên địa sắp loạn, Tây Phương Nhị Thánh đều đã chuẩn bị sẵn sàng để đục nước béo cò.

Kết quả lại không đánh nữa, sao có thể cam tâm?

"Hành động này của Đông Hoàng Thái Nhất là đi ngược lại đại thế Thiên Đạo, nên sớm được đưa về đúng hướng thì hơn, để tránh sinh ra chuyện gì khác." Nữ Oa Nương Nương ở bên cạnh gật đầu, cũng nhẹ nhàng mở miệng.

Đừng nhìn danh nghĩa bà là Thánh nhân của Yêu tộc, lẽ ra phải cùng Yêu tộc Thiên đình tiến lui.

Nhưng với cảnh giới tu vi của bà, sớm đã coi vạn vật như kiến

hôi, ngay cả Nhân tộc do chính tay mình tạo ra cũng không chăm sóc quá nhiều, huống hồ là một Yêu tộc nhỏ bé.

"Sư huynh, huynh xem chuyện này nên như thế nào?" Thông Thiên Giáo Chủ không nói nhiều, chỉ mở miệng hỏi.

Trước mặt chư thiên Thánh nhân, Thái Thanh tự nhiên trước tiên tỏ ra vẻ khó xử, chậm rãi lắc đầu thở dài.

"Ngô là người đứng đầu chư Thánh, lẽ ra phải có trách nhiệm.

Nhưng biến cục đột sinh, Vu Yêu lại thế lớn, cho dù ngô ra tay, cũng không nắm chắc, có khi còn mất mặt..." Thái Thanh nói xong, lại ra vẻ thở dài một hơi.

Những lời này, nghe qua như là từ chối ra mặt, nhưng thực tế lại hoàn toàn không nói chết, ngược lại như cố ý để lại hy vọng cho chư thiên Thánh nhân.

Những người có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, ai mà không phải tâm tư thông tuệ?

Chỉ trong nháy mắt, họ đã nghe hiểu được ý tứ thực sự trong lời của Thái Thanh.

"Sư huynh nếu chịu ra mặt, chính là thuận theo đại thế Thiên Đạo, tạo phúc cho vạn linh Hồng Hoang, bọn đệ sao có thể không có chút biểu thị?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt lời, lòng bàn tay khẽ mở ra, một lá cờ màu vàng hạnh xuất hiện trong tay ông.

"Đây là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Linh Kỳ, xem như là một chút tâm ý của sư đệ, xin sư huynh đừng từ chối." Cái gọi là Tiên Thiên Ngũ Phương Linh Kỳ, là năm kiện Tiên Thiên Linh Bảo do năm cánh sen của Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Thanh Liên vỡ nát mà hóa thành.

Phân biệt là Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Tây Phương

Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, và Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Năm lá cờ này, không chỉ mỗi cái đều có sự huyền diệu riêng, mà đều là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chân chính, có thể nói là vô cùng quý giá!

Trong đó, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, chính là một trong những pháp bảo trong tay Thái Thanh.

Ai cũng không ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa ra tay, đã tặng ra linh bảo bậc này.

Chương 13

Nhưng ngẫm lại, Tây Phương Nhị Thánh lại không khỏi thầm mắng Nguyên Thủy Thiên Tôn vô sỉ.

Rõ ràng, có Nguyên Thủy Thiên Tôn đi đầu tặng bảo, mấy người còn lại, tự nhiên không thể không có biểu thị.

Không tặng cũng phải tặng!

Hơn nữa, ít nhất cũng phải là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nếu không căn bản không thể lấy ra!

Ngoài ra, quan trọng hơn, với quan hệ Tam Thanh đồng căn đồng nguyên, không chừng vừa quay đi, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ sẽ trở lại tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tương đương với việc, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm người tốt giả, phối hợp với Thái Thanh giăng một cái bẫy, hùa nhau lừa mấy người họ!

Trên thực tế, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thực có ý định như vậy.

Nếu không, cho dù thật sự tặng bảo, cũng tuyệt đối không thể dễ dàng lấy ra pháp bảo như Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Lúc này, nhìn Tây Phương Nhị Thánh mặt mày khó coi, nụ cười trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn càng tươi.

Nếu để ông ta biết được suy nghĩ trong lòng Thái Thanh, đừng nói là cười, e rằng phải tự tát mình mấy cái thật đau.

Lén trả lại cho Nguyên Thủy Thiên Tôn ư?

Nghĩ nhiều quá rồi!

Pháp bảo đã vào tay, nào có đạo lý tặng ra!?

Tình huynh đệ sâu đậm ư?

Xin lỗi, ta là một tên phản diện không có tình cảm!

Hồng hoa sen trắng lá sen xanh, Tam Thanh vốn dĩ một nhà.

Là Tam Thanh Thiên Tôn do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, quan hệ của ba người, trong mắt tất cả mọi người, đều tốt đến không thể tốt hơn.

Tuy rằng, lần trước vì một số mâu thuẫn, đạo trường của mỗi người không còn ở cùng một nơi.

Nhưng dù sao, họ đều là Tam Thanh nhất thể, chung quy vẫn có tình cảm.

Bao gồm cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, đều nghĩ như vậy.

Đáng tiếc, Thái Thanh, người biết trước kịch bản, lại vô cùng rõ ràng, Tam Thanh sớm muộn gì cũng sẽ triệt để trở mặt.

Thậm chí, sau này vào Phong Thần Lượng Kiếp, sẽ xuất hiện tình huống không chết không thôi!

Rốt cuộc, lý niệm của ba người khác nhau, con đường đi cũng khác nhau, tự nhiên không thể đi chung một lối.

Cái gọi là đạo bất đồng, bất tương vi mưu, chính là đạo lý này!

Chính vì hiểu rõ điểm này, từ lúc bắt đầu, Thái Thanh đã không quá để ý đến Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

Còn về việc lén trả lại pháp bảo?

Không thể nào, cả đời này cũng không thể.

Đối với tâm tư của Thái Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông

Thiên Giáo Chủ lại không hề hay biết.

Lúc này, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tặng ra Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ lập tức lộ ra vẻ 'ta hiểu rồi'.

"Không sai, sư huynh nếu chịu ra mặt, bọn đệ tự nhiên nên biểu thị chút tâm ý.

Lá cờ Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ này, mong sư huynh nhận lấy." Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt lời, một lá cờ có hoa văn rồng đen tỏa ra dao động bất phàm, xuất hiện trong tay ông.

"Thôi được, đã là tâm ý của hai vị sư đệ, sư huynh sao có thể từ chối." Thái Thanh thấy vậy, trong lòng mừng thầm, bề ngoài lại tỏ ra khó xử, dường như rất miễn cưỡng nhận lấy hai lá cờ.

Ngay sau đó, ánh mắt của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều nhìn về phía Nữ Oa Nương Nương và Tây Phương Nhị Thánh.

Bị nhìn chằm chằm như vậy, dù cho da mặt của Tây Phương Nhị Thánh có dày, cũng không thể không có biểu thị.

Hai người nhìn nhau một cái, nghiến răng nghiến lợi, một lá cờ màu đỏ rực in hình hỏa phượng, liền hiện ra trước mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

"Đây là Ly Địa Diễm Quang Kỳ, cũng là một trong Ngũ Phương Linh Kỳ, đại biểu cho một chút tâm ý của Tây Phương chúng ta, xin... xin Thái Thanh đạo hữu nhận lấy." Trên mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, cố nén nỗi đau xót, đưa Ly Địa Diễm Quang Kỳ ra.

Nhìn ba lá cờ trước mặt, Thái Thanh thần sắc khẽ sững sờ.

Nếu tính cả lá Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ hiện có trong

tay hắn, Tiên Thiên Ngũ Phương Linh Kỳ đã có bốn cái rơi vào tay hắn!

Dường như nghĩ đến điều gì, Thái Thanh vội vàng mở hệ thống thương thành. 【Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ: Trung phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, ngưng luyện lực lượng Hỗn Độn Đại Đạo, ngũ hành tương sinh tương diệt, diễn hóa biến số vô cùng!】 【Giá: Một vạn điểm phản phái.】 【Ghi chú: Vật phẩm đặc thù, khi đổi cần tiêu hao Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ...】 .....

Nhìn giới thiệu của Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ, Thái Thanh thầm nghĩ một tiếng 'quả nhiên'.

Lần trước khi đổi tâm mạch Bàn Cổ, hắn đã từng chú ý đến món Hỗn Độn Linh Bảo có giá chỉ một vạn điểm phản phái này.

Chỉ là, lúc đó trong tay hắn chỉ có một lá Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, muốn tập hợp đủ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, không biết đến khi nào, nên cũng không quá để ý.

Không ngờ, lần này do duyên phận trùng hợp, một hơi khiến hắn kiếm lời được ba lá Ngũ Phương Linh Kỳ.

Cứ như vậy, chỉ còn thiếu lá cuối cùng là Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, là hắn đã đủ tư cách đổi Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ!

Phải biết rằng, đó là Hỗn Độn Linh Bảo đó!

Tìm khắp cả Hồng Hoang mênh mông, cũng căn bản không tìm được pháp bảo quý giá như vậy!!

"Đợi thu thập xong Đông Hoàng Thái Nhất, cũng nên tìm cơ hội đi một chuyến Côn Luân Dao Trì." Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, đang nằm trong tay chủ nhân của Côn Luân Dao Trì, người được phong là Nữ Tiên Chi Thủ, Tây Vương Mẫu.

Nghĩ đến đây, Thái Thanh liền không tiếp tục suy nghĩ, lại đưa

mắt nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh.

Không chỉ hắn, mà cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng đang nhìn chằm chằm Tây Phương Nhị Thánh.

"Rõ ràng là hai vị đạo hữu, lại chỉ lấy ra một kiện pháp bảo, tâm ý của hai vị có phải là quá ít rồi không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không khách khí, trực tiếp mở miệng nói.

"Vùng đất Tây Phương nghèo nàn, các vị đạo hữu cũng rõ, hai người chúng ta thực sự không lấy ra được pháp bảo nào khác nữa rồi..." Chuẩn Đề Đạo Nhân mặt mày bi thương, nói đến đây, bi thương từ trong lòng dâng lên, trực tiếp gào khóc.

Một Thiên Đạo Thánh Nhân đường đường, lại khóc lớn như vậy, không hề để ý đến chút thể diện nào, khiến Thái Thanh và mọi người đều một phen im lặng.

Cảnh tượng này không phải lần đầu tiên thấy, năm xưa trong Tử Tiêu Cung, Chuẩn Đề Đạo Nhân đã dùng chiêu này, lừa được lão hảo nhân Hồng Vân chủ động nhường ra Thánh vị.

Đáng tiếc, Thái Thanh là một tên phản diện không có tình cảm, căn bản không để ý đến Chuẩn Đề Đạo Nhân, chỉ lãnh đạm lắc đầu.

"Thôi được, nếu hai vị đạo hữu Tây Phương đã như vậy, chuyện này cứ thế mà thôi, cứ xem như Vu Yêu liên minh đi." Thái Thanh vừa dứt lời, tiếng khóc của Chuẩn Đề Đạo Nhân lập tức nghẹn lại, tuy không muốn tặng pháp bảo, nhưng càng không thể chấp nhận Vu Yêu liên minh.

Do dự hồi lâu, cuối cùng cắn răng một cái, lại lấy ra một kiện pháp bảo.

"Đây là..." Nhìn vật trong tay Chuẩn Đề Đạo Nhân, thần sắc của mấy người Thái Thanh đều khẽ biến đổi!

Chỉ thấy, trong tay Chuẩn Đề Đạo Nhân, bỗng dưng xuất hiện một cây trường thương toàn thân đen như mực.

Mũi thương hàn quang sắc bén, sắc bén ngời ngời, tựa như có thể cắt phá hư không, xuyên thủng Hỗn Độn.

Chương 14

Thân thương khắc đạo văn, phù văn chằng chịt, tràn ngập huyết quang màu đỏ sậm, sát khí cuồn cuộn.

Cây trường thương này vừa xuất hiện, hung sát chi khí ngút trời liền trực tiếp bùng nổ trong Bát Cảnh Cung, ngay cả chư thiên Thánh nhân cũng phải liếc mắt!

".....Thí Thần Thương?!" Nhìn vật trong tay Chuẩn Đề Đạo Nhân, dù cho với định lực của Thái Thanh, sắc mặt cũng khẽ biến.

Thí Thần Thương, là ma binh kinh khủng mà Ma Tổ La Hầu đã dùng vào thời Long Phượng lượng kiếp, là Thiên Đạo hung sát dị bảo chân chính!

Bảo vật này, tuy không thuộc hàng tiên thiên, nhưng hung phạt chi lực đáng sợ mà nó sở hữu, thậm chí đủ để so sánh với Bàn Cổ Phiên, được mệnh danh là công phạt đệ nhất trong Hồng Hoang!

Pháp bảo như vậy, giá trị của nó tuyệt đối có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo!

Trên thực tế, với nhãn giới của Thái Thanh hiện nay, nếu chỉ là một Tiên Thiên Chí Bảo tầm thường, cũng không đến mức khiến hắn động dung.

Điều thực sự khiến hắn để ý, là Thí Thần Thương đã rơi vào tay Tây Phương Nhị Thánh.

Phải biết rằng, sau khi cuộc chiến Ma Đạo năm xưa hạ màn, toàn bộ pháp bảo của Ma Tổ La Hầu và cả kho báu của Ma tộc đều biến mất không dấu vết, không để lại chút manh mối nào.

Bao nhiêu tiên thiên đại năng đã lật tung cả vùng đất Tây Phương,

cũng không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào.

Nay Thí Thần Thương xuất hiện trong tay Tây Phương Nhị Thánh, cũng có nghĩa là, toàn bộ kho báu của Ma tộc, e rằng đều đã rơi vào tay hai người họ!

Chính vì điểm này, mấy vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân, bao gồm cả Thái Thanh, sắc mặt mới có sự thay đổi.

Đối với thần sắc trên mặt mọi người, Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn rõ mồn một, trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn.

Hắn không phải kẻ ngu dốt, tự nhiên biết sau khi lấy ra Thí Thần Thương sẽ mang đến phiền phức gì.

Nếu có thể, hắn căn bản sẽ không lấy ra bảo vật này.

Nhưng trong tay hắn lúc này, ngoài Thí Thần Thương ra, không thể lấy ra thêm pháp bảo cực phẩm tiên thiên nào khác.

Rốt cuộc, đều là do Nguyên Thủy Thiên Tôn đã mở đầu quá tốt, dù có pháp bảo tiên thiên tầm thường cũng căn bản không thể lấy ra.

"Giá trị của Thí Thần Thương, chắc không cần bần đạo nói nhiều, nay bần đạo lấy bảo vật này làm tâm ý, tặng cho Thái Thanh đạo hữu, không biết đạo hữu có thể trả lại Ly Địa Diễm Quang Kỳ của Tiếp Dẫn sư huynh không?" Cố nén nỗi đau trong lòng, sau khi đưa Thí Thần Thương ra, Chuẩn Đề Đạo Nhân cười gượng nói.

Vốn liếng của Tây Phương mỏng, số lượng pháp bảo cũng có hạn, tự nhiên là mong tiết kiệm được chút nào hay chút đó.

Tuy nhiên, nghe lời của hắn, còn chưa đợi Thái Thanh mở miệng, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở bên cạnh đã cười lạnh lắc đầu.

"Chuẩn Đề đạo hữu nói lời hồ đồ gì vậy!

Đã tặng ra rồi, nào có đạo lý đòi lại!" "Ngọc Thanh sư huynh nói

không sai, Chuẩn Đề đạo hữu có chút điệu bộ tiểu nữ nhi rồi.” Thông Thiên Giáo Chủ hùa theo, châm chọc Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe vậy, tức đến mặt đỏ bừng, trong lòng thầm mắng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ vô sỉ.

Ngược lại Tiếp Dẫn Đạo Nhân, hai mắt khẽ lóe lên, cười lạnh nói: “Hai vị đạo hữu nói không sai, đồ đã tặng ra nào có đạo lý đòi lại?

Với thái độ của hai vị đạo hữu, chắc chắn sẽ không thèm đòi lại pháp bảo từ Thái Thanh đạo hữu rồi.” Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ hơi khó coi, vòng vo cả buổi, không ngờ lại tự đưa mình vào tròng.

Nhưng trước mặt Tây Phương Nhị Thánh, tự nhiên không thể yếu thế, chỉ có thể cứng rắn gật đầu.

“Tự nhiên, pháp bảo đã tặng ra, đó chính là vật của sư huynh, ta tuyệt không đòi lại!” Hay lắm!

Thái Thanh trong lòng mừng thầm.

Hắn căn bản không cần mở miệng, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã thay hắn chặn họng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

Cứ như vậy, dù hai người có ý muốn đòi lại pháp bảo, cũng căn bản không thể hạ mặt mũi mở miệng!

Lần này, cả hai bên đều cho không biếu không!

“Mấy vị sư huynh đều đã có biểu thị rồi, sư muội ta tự nhiên cũng nên biểu thị chút tâm ý.” Trong lúc mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày khó coi, Nữ Oa Nương Nương, người trước nay chưa từng mở miệng, đột nhiên ngọc thủ khẽ nâng, lấy ra một tòa sen đài màu tím.

“Bảo vật này tên là ‘Luân Hồi Tử Liên’, cũng giống như Tiên

Thiên Ngũ Phương Linh Kỳ, đều xuất từ Hỗn Độn Thanh Liên, mong Thái Thanh sư huynh đừng chê." "Luân Hồi Tử Liên?" Thái Thanh thần sắc có chút kinh ngạc, ánh mắt rơi vào Luân Hồi Tử Liên trong nháy mắt, liền thấu hiểu được lai lịch của bảo vật này.

Ai cũng biết, trong Hồng Hoang có năm tòa sen báu tiên thiên, lần lượt là Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Năm tòa sen báu tiên thiên này, đều do hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Trong đó, Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, là do hạt sen duy nhất đã chín hóa thành.

Bốn tòa sen báu tiên thiên còn lại, tương ứng với bốn hạt sen nửa chín.

Tuy nhiên, rất ít người biết, ngoài năm hạt sen đó ra, Hỗn Độn Thanh Liên còn có một hạt sen hoàn toàn chưa chín!

Luân Hồi Tử Liên, chính là do nó hóa thành.

"Trong bảo vật này ẩn chứa ấn ký Luân Hồi Đại Đạo, sư huynh nhận lấy, chắc sẽ có tác dụng cho lượng kiếp sắp tới." Nữ Oa Nương Nương nhẹ giọng nói.

Hiện tại trong Hồng Hoang tuy chưa có luân hồi, nhưng Luân Hồi Đại Đạo trong Hỗn Độn lại vĩnh hằng tồn tại.

Là một Thiên Đạo Thánh Nhân, Nữ Oa có thể suy diễn ra một số manh mối, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

"Nếu đã như vậy, bảo vật này ta liền nhận lấy." Thái Thanh trong lòng khẽ động, gật đầu nói.

Người khác có lẽ không rõ, chứ hắn sao lại không biết, bước ngoặt của lượng kiếp Vu Yêu lần này, chính là Hậu Thổ hóa thân luân hồi!

Từ tình hình hiện tại, nếu Đông Hoàng Thái Nhất là nhân vật chính, vị trí nữ chính của Hậu Thổ cũng không chạy đi đâu được!

Nếu có Luân Hồi Tử Liên trong tay, không chừng có thể phát huy tác dụng vào thời khắc mấu chốt!

Đương nhiên, sau khi nghe lời của Nữ Oa, Thái Thanh trong lòng cũng hiểu rõ, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này đều không phải kẻ ngốc.

Lý do họ chịu tặng pháp bảo, mời hắn ra mặt, chính là vì mơ hồ suy diễn ra, nhân quả liên quan trong lượng kiếp lần này quá lớn, không dám tự mình mạo hiểm!

Họ có lo ngại, nhưng Thái Thanh thì không!

Thật sự nghĩ rằng vị trí Đại Đạo Thánh Nhân của ta là giả sao?

Thực sự không được, cùng lắm thì giống như lần trước, trực tiếp một chưởng vỗ chết nhân vật chính.

Có thể dùng Luân Hồi Tử Liên để công lược nữ chính ư?

Lão tử đường đường là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, phải đi công lược một Chuẩn Thánh?

Đó chẳng phải là thành liếm cẩu sao?!

Trực tiếp dùng vũ lực, chẳng lẽ không thơm hơn à?

Vô số ý niệm lóe lên, khóe miệng Thái Thanh khẽ nhếch, trong lòng đã có tính toán.

"Cũng nên đi xem thử cái gọi là Vu tộc, rốt cuộc ra sao rồi..." Vu tộc, giữa đất trời Hồng Hoang, là chủng tộc duy nhất không kính trời

đất, không tôn Thánh nhân.

Tự xưng là hậu duệ Bàn Cổ, phụng Bàn Cổ Đại Thần làm Phụ Thần, không tu Nguyên Thần, chỉ theo đuổi cực hạn của nhục thân, để cầu có một ngày có thể dùng sức mạnh chứng đạo, trở thành Bàn Cổ chân thân!

Thực ra, so với các tộc thượng cổ như Long, Phượng, Kỳ Lân, thời gian Vu tộc ra đời không hề dài, chỉ vỏn vẹn mấy chục triệu hội nguyên.

Nhưng chính trong mấy chục triệu hội nguyên đó, Vu tộc dưới sự lãnh đạo của Thập Nhị Tổ Vu đã đi từ Bất Chu Sơn ra, từng bước trở thành bá chủ của cả Hồng Hoang!

Hiện nay, nhìn khắp Hồng Hoang rộng lớn, thế lực có thể sánh ngang với Vu tộc cũng chỉ còn lại Yêu tộc Thiên Đình.

Chương 15

Trời không có hai mặt trời, đất không có hai chủ.

Là hai thế lực cấp bá chủ duy nhất ở Hồng Hoang, giữa Vu tộc và Yêu tộc tự nhiên có mâu thuẫn không nhỏ, sau mấy lần giao thủ lại càng tích tụ mối thù sâu như biển máu.

Để triệt để san bằng Yêu tộc Thiên Đình, Vu tộc vẫn luôn ráo riết chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị cùng Yêu tộc triển khai trận quyết chiến cuối cùng.

Nhưng đúng vào thời điểm mấu chốt này, lại đột nhiên truyền ra tin tức Yêu Hoàng Thiên Đình muốn cưới Hậu Thổ làm vợ, đừng nói ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả Vu tộc cũng có chút ngơ ngác.

Lúc này, tại phúc địa Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện được gọi là tổ địa của Vu tộc.

Mười hai thân ảnh khí huyết cường thịnh đang ngồi xếp bằng trong đại điện.

Khí huyết trong cơ thể họ cuồn cuộn như những tiếng sấm rền, không ngừng vang lên.

Càng có hung sát chi khí nồng đậm vô cùng lan tỏa ra, phảng phất có thể xé rách trời đất, lay động thương khung!

Không cần giới thiệu nhiều lời, đó chính là thủ lĩnh của mười hai bộ lạc Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu với tu vi nhục thân đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Là các Tổ Vu thống lĩnh toàn bộ Vu tộc, ngày thường họ cũng tản đi các nơi, việc có thể khiến tất cả tề tựu một chỗ tự nhiên là để

thương nghị đại sự.

Hiện tại, dù các Tổ Vu đã tụ họp đông đủ, nhưng đều nhìn ta ta nhìn ngươi, không ai mở lời trước.

"Ây da, sốt ruột chết ta rồi!" Cuối cùng, Chúc Dung tính tình nóng nảy không nhịn được nữa, trực tiếp hỏi Hậu Thổ: "Hậu Thổ muội tử, có thích tên Đông Hoàng của Yêu tộc Thiên Đình kia không?" "Chúc Dung huynh trưởng, huynh nói lời hỗn xược gì vậy!" Bị hỏi như vậy, Hậu Thổ nhất thời có chút tức giận, phẫn nộ nói.

"Khụ khụ, muội tử, nếu không thích, tại sao hắn lại rêu rao muốn cưới muội?" Đế Giang ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt có chút lúng túng hỏi.

"Nguyên do chuyện này, ta làm sao biết được?

Dù sao ta và hắn cũng chỉ có duyên gặp mặt mấy lần khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, hoàn toàn không có chút qua lại nào." Hậu Thổ vừa xấu hổ vừa tức giận, thở phì phò nói.

Cũng không trách nàng như vậy, rõ ràng trong lòng nàng, Đông Hoàng Thái Nhất chỉ là một người qua đường mà thôi.

Thế nhưng không biết tại sao, hắn lại đột nhiên bày ra chuyện cưới xin này, làm cho cả Hồng Hoang ai cũng biết, ngay cả huynh đệ nhà mình cũng bắt đầu nghi ngờ.

"Ta đã nói mà, Hậu Thổ muội tử sao có thể để mắt tới tên tạp mao điểu kia!

Rõ ràng là hắn không biết xấu hổ, thèm muốn vẻ đẹp của Hậu Thổ muội tử, cố tình muốn hủy hoại danh tiếng của muội ấy!" Nghe lời của Hậu Thổ xong, Chúc Dung vỗ đùi một cái, lập tức nổi giận mắng.

Mấy Tổ Vu khác nghe vậy cũng đều gật đầu.

Nếu quả thực Đông Hoàng Thái Nhất và Hậu Thổ lưỡng tình tương duyệt thì họ cũng không tiện xen vào, nhưng xem ra bây giờ rõ ràng là một trận hiểu lầm.

"Súc sinh Yêu tộc khinh người quá đáng, dám hủy hoại danh tiếng của Hậu Thổ muội tử, chuyện này nhất định phải tính sổ với chúng!" Các Tổ Vu nhao nhao lên tiếng, ai nấy đều khí thế hùng hổ, sát khí cuồn cuộn.

Rõ ràng, sau khi biết được tâm ý của Hậu Thổ, họ không còn gì phải e ngại nữa, việc khai chiến với Yêu tộc chỉ là vấn đề thời gian.

Hậu Thổ thấy cảnh này lại không khỏi thầm than trong lòng.

Tuy nàng và Đông Hoàng Thái Nhất không có quan hệ, nhưng nàng lại là người có tấm lòng lương thiện, biết rằng một khi chiến tranh nổ ra, sẽ là cảnh tượng sinh linh đồ thán.

"Coi như vì danh tiếng của Hậu Thổ muội tử, trận chiến này cũng phải đánh, phải cho Yêu tộc biết…" Đế Giang đang nói, đột nhiên như cảm giác được gì đó, bỗng ngẩng đầu nhìn ra ngoài Bàn Cổ Điện, hướng về phía Bất Chu Sơn.

Chỉ thấy, trên Bất Chu Sơn lúc này, có một thân ảnh đang chống lại uy áp của Bàn Cổ, một đường lao nhanh lên trên!

Giữa đất trời xung quanh, uy áp khủng bố vô cùng đã sớm đè sập cả hư không, từng vết nứt dữ tợn che kín cả bầu trời, phảng phất như cả thời không đều sắp vỡ nát!

Tiếng nổ kinh thiên động địa càng như sấm sét cuồn cuộn, không ngừng vang lên trên Bất Chu Sơn, vang vọng khắp ức vạn vạn dặm núi non hùng vĩ.

"…Làm sao có thể?!" Theo ánh mắt của Đế Giang nhìn lại, tất cả các Tổ Vu đều bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc.

Sinh ra từ trong Bất Chu Sơn, họ hiểu rõ hơn bất kỳ sinh linh nào trong Hồng Hoang, uy áp của Bàn Cổ trên Bất Chu Sơn rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Đừng nói là một đường lao nhanh, cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng phải bò lên!

"Hình như là… Thái Thanh Thánh Nhân!!" Đôi mắt đẹp của Hậu Thổ mở to, nhận ra thân phận của người nọ.

Nghe thấy hai chữ Thánh nhân, các Tổ Vu khác nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Uy áp Bàn Cổ trên Bất Chu Sơn tuy khủng bố, nhưng nếu là Thiên Đạo Thánh Nhân thì có thể đi lại thông suốt không bị cản trở.

Nhưng, họ luôn cảm thấy có gì đó không đúng… Một lát sau, khi các Tổ Vu hoàn hồn, hai mắt đều đột nhiên co rút lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Thái Thanh… căn bản không hề sử dụng tu vi Nguyên Thần!!!

Trên Bất Chu Sơn.

Đôi mắt Thái Thanh sáng rực, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn không ngừng, cả người tựa như một dải cầu vồng dài, không ngừng lao nhanh về phía đỉnh Bất Chu Sơn.

Là cột chống trời trong thiên địa Hồng Hoang, sao hắn có thể không leo lên xem thử.

Trên đường đi, uy áp vô tận điên cuồng giáng xuống, sấm sét đáng sợ không ngừng nổ vang.

Mỗi bước chân của Thái Thanh đều phảng phất có thể đạp nát tinh hà, khiến cho càn khôn ức vạn vạn dặm mênh mông cũng phải run rẩy không thôi!

Phải nói rằng, uy áp của Bàn Cổ trong Bất Chu Sơn quả thực khủng bố vô cùng!

Sau khi thực sự bước vào trong đó, tự mình cảm nhận, Thái Thanh mới ý thức rõ ràng, tiểu thuyết mạng ở kiếp trước, toàn là nói nhảm hết!

Nhân vật chính cảnh giới Đại La Kim Tiên mà cứ tùy tiện leo lên đỉnh Bất Chu Sơn, đúng là kéo thấp giới hạn của Hồng Hoang!

Thật sự cho rằng Bất Chu Sơn chỉ là một điểm du lịch, ai cũng có thể leo lên bái lạy sao?

Một Đại La Kim Tiên nhỏ bé cũng dám leo lên đỉnh?

Xứng sao?

Hoàn toàn là đi tìm chết, có được không!

Đừng nói Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng phải quỳ!

Nói không hề khoa trương, Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, chống đỡ lục hợp trời đất, tương đương với việc Bàn Cổ Đại Thần sừng sững giữa thiên địa!

Uy áp khủng bố của Bàn Cổ tuyệt đối đủ để đè sập tinh hà, xóa sổ thời không!

Hơn nữa, càng lên cao, uy áp càng khủng bố!

Đặc biệt là ở khoảng cách mười vạn trượng cuối cùng, ngay cả Thái Thanh với tu vi nhục thân đạt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên cũng cảm nhận được một luồng áp lực, tốc độ có chút chậm lại.

"Chỉ là dư uy còn sót lại của xương sống mà đã có thể khiến Ngô phải dùng đến bảy thành sức mạnh nhục thân, thực lực của Bàn Cổ Đại Thần quả nhiên khủng bố…" Thái Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Đúng vậy, cho đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa từng sử dụng toàn bộ tu vi nhục thân, luôn có giữ lại!

Nhưng dù vậy, vẫn khiến mười hai vị Tổ Vu trong Bàn Cổ Điện phải trợn mắt há mồm.

Phải biết rằng, độ cao mười vạn trượng cuối cùng của Bất Chu Sơn là nơi mà ngay cả Tổ Vu của Vu tộc cũng chưa từng leo lên được!

"Nếu ta nhớ không lầm, năm đó Đế Giang đại huynh chỉ mới bước một bước vào phạm vi mười vạn trượng cuối cùng đã bị Phụ Thần uy áp trọng thương rồi phải không?" Tổ Vu Huyền Minh vẻ mặt chấn động, lẩm bẩm nói.

Đế Giang thân là Tổ Vu không gian và tốc độ, cũng là thủ lĩnh của Thập Nhị Tổ Vu, sự cường hãn của nhục thân hắn, e rằng nhìn khắp Hồng Hoang cũng không tìm được người thứ hai.

Dù vậy, hắn vẫn phải nằm trong Bàn Cổ Điện cả trăm vạn năm mới miễn cưỡng hồi phục.

Chương 16

Sự khủng bố của uy áp Bàn Cổ ở mười vạn trượng cuối cùng thực sự khó có thể tưởng tượng!

Nghe lời của Huyền Minh, khóe miệng Đế Giang giật giật, dường như nhớ lại một trải nghiệm không mấy vui vẻ.

"Thái Thanh Thánh Nhân đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chắc chắn có một số thủ đoạn đặc biệt, có thể bước vào mười vạn trượng cuối cùng cũng là chuyện hợp tình hợp lý." Để duy trì thể diện của huynh trưởng, Đế Giang tiếp tục nói: "Nhưng mà, hắn cũng hẳn là sắp đến cực hạn rồi…" Thế nhưng, gần như cùng lúc lời Đế Giang vừa dứt, Thái Thanh trên Bất Chu Sơn tốc độ đột nhiên tăng lên rất nhiều, thẳng tiến về phía đỉnh Bất Chu Sơn mà lao đi!

Cả Tổ Vu Điện nhất thời rơi vào tĩnh lặng… Đối với những lời bàn tán của Thập Nhị Tổ Vu, Thái Thanh tự nhiên không thể biết được, mà dù có biết, hắn cũng chẳng thèm để ý.

Lúc này, hắn đã triển khai tu vi nhục thân của mình đến cực hạn.

Sức mạnh nhục thân cường hãn khủng bố, phảng phất có thể chấn vỡ càn khôn, khi đi trên Bất Chu Sơn đã va nát từng mảng hư không, tạo ra từng tiếng nổ kinh thiên động địa!

Giây phút này, uy áp khủng bố trên đỉnh Bất Chu Sơn gần như điên cuồng trút xuống Thái Thanh.

Ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời bao la đang sụp xuống cực nhanh, Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên, Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên, Thanh Minh Hà Đồng Thiên… Tổng cộng ba mươi ba tầng trời, phảng phất như toàn bộ đổ ập xuống, áp lực đáng sợ tựa như có thể nghiền nát tất cả, ngay cả thời không cũng vì thế mà bị xóa sổ.

Sắc mặt Thái Thanh vẫn bình tĩnh, đừng nói chỉ là trời đất áp chế, nhục thân của hắn đã thành cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, dù trời đất có vỡ nát, hắn cũng sẽ không bị thương tổn chút nào.

Nhưng hắn không hề chống cự, mà mượn uy áp trong Bất Chu Sơn để tiếp tục rèn luyện tu vi nhục thân của mình.

Phải biết rằng, hắn có được tu vi nhục thân như hiện nay, công lao của tâm mạch Bàn Cổ là không thể không kể đến.

Bất Chu Sơn là xương sống của Bàn Cổ, giờ đây mượn sức mạnh của nó để rèn luyện nhục thân, đối với Thái Thanh mà nói tuyệt đối là trăm lợi không một hại!

Thậm chí, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, theo sự tẩy lễ không ngừng của uy áp Bàn Cổ, sức mạnh tâm mạch Bàn Cổ ẩn chứa trong nhục thân sẽ được phát huy thêm một bước!

Ầm ầm!

Tiếng nổ trong thiên địa càng lúc càng kịch liệt, uy áp trong Bất Chu Sơn cũng càng thêm hung mãnh, vô số tinh thần lay động, càn khôn mênh mông bị xóa sổ, một cảnh tượng hủy thiên diệt địa.

Sắc mặt Thái Thanh lại càng thêm bình tĩnh, cả người phảng phất như rơi vào một trạng thái đốn ngộ huyền diệu, không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ một mạch đi thẳng lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Cuối cùng, khi Thái Thanh bước lên đỉnh Bất Chu Sơn, mọi động tĩnh trong thiên địa đều đột ngột dừng lại!

Cùng lúc đó, một luồng khí tức khủng bố khó có thể hình dung không ngừng ngưng tụ trong cơ thể hắn, mỗi một luồng dao động thoát ra đều có thể làm vỡ nát hư không vô tận!

Khó có thể diễn tả, khủng bố đến cực điểm!!

“Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên đỉnh phong, chỉ cách tam trọng thiên một bước!” Cảm nhận được tu vi nhục thân tăng lên, Thái Thanh khẽ cười, hài lòng gật đầu.

Tuyệt đối đừng xem thường lần tăng lên này!

Phải biết rằng, tu hành nhục thân vốn đã vô cùng khó khăn, đặc biệt là sau khi đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, muốn tăng lên thêm một chút nào cũng khó như lên trời!

Năm đó, khi Thái Thanh nâng tu vi nhục thân từ Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ lên Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, chỉ tiêu hao một thành tâm mạch Bàn Cổ mà thôi.

Nhưng từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên trung kỳ nâng lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên hậu kỳ, tâm mạch Bàn Cổ tiêu hao lại lên đến bốn thành!

Sự chênh lệch khủng khiếp trong đó có thể thấy rõ!

Lần này, có thể từ nhị trọng thiên hậu kỳ tăng lên đỉnh phong, đã là một cơ duyên cực kỳ lớn lao rồi.

Huống chi, ngoài việc tu vi nhục thân tăng lên, Thái Thanh còn cảm giác được, trong nhục thân dường như đã xảy ra một sự thay đổi.

Phảng phất như, đã có thêm thứ gì đó… “…” Nhắm mắt cảm nhận một lát, hai mắt Thái Thanh đột nhiên mở to, trong mắt lộ ra một tia vui mừng.

“Lực chi pháp tắc!!” Thời gian vi tôn, không gian vi vương, vận mệnh không xuất, nhân quả vi hoàng, tam thiên đại đạo, lực đạo chí cao!

Là Hỗn Độn đại đạo xếp hạng nhất trong tam thiên đại đạo, sự khủng bố của Lực chi đại đạo là điều mà chúng sinh Hồng Hoang đều biết!

Đáng tiếc, từ sau khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, tam thiên Hỗn Độn đại đạo ẩn đi, Thiên đạo chấp chưởng Hồng Hoang.

Đừng nói Lực chi đại đạo, ngay cả những đại đạo bình thường khác cũng căn bản không thể tìm thấy.

Cũng chính vì vậy, lúc này cảm nhận được Lực chi pháp tắc ẩn chứa trong nhục thân, dù với định lực của Thái Thanh cũng không khỏi mừng rỡ vô cùng.

Tuy rằng, chỉ là một chút dấu ấn của Lực chi pháp tắc, không có nghĩa là Lực chi đại đạo hoàn chỉnh.

Nhưng sự xuất hiện của những pháp tắc này đã cho Thái Thanh hy vọng.

Nếu tu vi nhục thân tiếp tục tăng lên, đến khi Lực chi pháp tắc tràn ngập toàn bộ nhục thân, việc nắm giữ Lực chi đại đạo dường như… cũng không phải là không thể!

Hơn nữa, dù chỉ là một chút Lực chi pháp tắc, đối với sức mạnh nhục thân của Thái Thanh cũng có sự tăng cường cực lớn!

Không hề khoa trương, sau khi được Lực chi pháp tắc tăng cường, mức độ cường hãn của nhục thân Thái Thanh lập tức tăng lên ba thành! …Đây mới chỉ là bắt đầu!

"Lần này có được cơ duyên như vậy, cũng là nhờ vào di sản của Bàn Cổ Đại Thần." Thái Thanh trong lòng hiểu rõ, sự xuất hiện của Lực chi pháp tắc không thể tách rời khỏi sự rèn luyện của uy áp Bàn Cổ.

Nhưng mà, sau khi tu vi nhục thân tăng lên, uy áp Bàn Cổ ở đây đối với hắn đã không còn tác dụng.

Hơi thu dọn tâm tình một chút, hắn không chút do dự, trực tiếp rời khỏi đỉnh Bất Chu Sơn.

Mục đích chính của chuyến đi này là nhắm vào Vu tộc, việc leo lên đỉnh Bất Chu Sơn cũng chỉ là nhất thời hứng khởi mà thôi.

Lúc này, dưới chân Thái Thanh, thần hồng quán nhật, vượt qua ức vạn vạn dặm thương khung bao la, trực tiếp từ đỉnh Bất Chu Sơn giáng lâm xuống tổ địa Vu tộc.

Nhìn thấy cảnh này, mười hai vị Tổ Vu trong Bàn Cổ Điện mới lần lượt hoàn hồn, vội vàng cùng nhau đi ra khỏi đại điện.

"Không biết Thái Thanh Thánh Nhân giá lâm Vu tộc, chúng Ngô có lỗi không ra đón từ xa, mong Thánh nhân thông cảm." Ngẩng đầu nhìn Thái Thanh trên thần hồng, Đế Giang, thủ lĩnh Thập Nhị Tổ Vu, chắp tay nói.

Với tính cách không kính trời đất, không tôn Thánh nhân của Vu tộc, nếu đổi lại là bất kỳ Thiên Đạo Thánh Nhân nào khác ở đây, họ cũng sẽ không khách khí như vậy.

Nhưng, Thái Thanh thì khác!

Toàn bộ quá trình Thái Thanh leo lên đỉnh Bất Chu Sơn vừa rồi, Thập Nhị Tổ Vu đều nhìn thấy rõ mồn một, trong lòng sớm đã bị chấn động sâu sắc.

Dù sao, họ hiểu rõ hơn bất kỳ ai, uy áp Bàn Cổ trên đỉnh Bất Chu Sơn rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Vì thế, đối với tu vi nhục thân của Thái Thanh, họ cũng có vài phần kính nể.

Khi nói chuyện, tự nhiên cũng phải khách khí vài phần.

Đối với suy nghĩ trong lòng Thập Nhị Tổ Vu, Thái Thanh sao lại không biết, thấy họ khách khí như vậy, ngược lại có chút ngạc nhiên.

Sau khi hai bên hàn huyên vài câu, Chúc Dung tính tình nóng nảy

đã mở lời hỏi trước: “Thánh nhân lần này giáng lâm đến địa bàn của Vu tộc chúng ta, có phải vì chuyện của Hậu Thổ muội tử không?” Chuyện Đông Hoàng Thái Nhất muốn cưới Hậu Thổ đã sớm lan truyền xôn xao khắp Hồng Hoang, vào thời điểm mấu chốt này, Thái Thanh giáng lâm Vu tộc, tự nhiên không khó để người ta đoán là có liên quan đến chuyện này.

“Nếu vì chuyện này, xin Thánh nhân yên tâm.

Hậu Thổ muội tử đã nói rõ, nàng và Đông Hoàng Thái Nhất không có nửa điểm quan hệ, chuyện này hoàn toàn là một trận hiểu lầm.” Đế Giang nói chắc như đinh đóng cột, lời lẽ đanh thép: “Yêu tộc và Vu tộc chúng ta không đội trời chung, dù Đông Hoàng Thái Nhất có thật lòng muốn cưới Hậu Thổ muội tử, chúng Ngô cũng quyết không đồng ý!” Nghe Đế Giang nói, các Tổ Vu khác đều gật đầu phụ họa, rõ ràng có địch ý không nhỏ đối với Yêu tộc.

Thái Thanh thấy vậy lại không khỏi âm thầm lắc đầu.

Hay lắm, flag dựng đầy trời!

Đừng thấy mấy vị Tổ Vu của Vu tộc bây giờ người nào người nấy cũng nghiến răng nghiến lợi, hận không thể ăn tươi nuốt sống Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng Thái Thanh trong lòng hiểu rõ, nếu không có hắn xen vào, tiếp theo sẽ là kịch bản Đông Hoàng Thái Nhất một đường quật khởi, vả mặt các Tổ Vu, thuận tiện chinh phục nữ nhân vật chính.

Cuối cùng, tập thể Tổ Vu của Vu tộc sẽ ‘chân hương’.

Chương 17

"Các vị e là hiểu lầm rồi, Bản thánh hôm nay đến đây, không phải vì chuyện của Đông Hoàng Thái Nhất." Suy nghĩ vừa chuyển, Thái Thanh lắc đầu, chậm rãi nói.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng hắn sao lại không nhìn ra, Đông Hoàng Thái Nhất muốn cưới Hậu Thổ cũng chỉ là một cái cớ mà thôi.

Mục đích thật sự, thực ra là để tránh đại chiến Vu-Yêu.

Nói cách khác, nếu không có cái cớ này xen vào, kế hoạch của Đông Hoàng Thái Nhất cũng toi, đại chiến giữa hai tộc Vu-Yêu thế tất sẽ bùng nổ!

Vì vậy, ngay từ đầu, Thái Thanh đã hiểu, biện pháp để phá cục vô cùng đơn giản, là trực tiếp cắt đứt hy vọng giữa Hậu Thổ và Đông Hoàng Thái Nhất.

"Bản thánh tọa hạ còn thiếu một thị nữ trông coi lò đan, Ngô thấy Hậu Thổ thiên tư cũng được, có lẽ có thể đảm nhiệm vị trí này." Sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, phảng phất như đang nói một chuyện nhỏ không đáng kể.

Nhưng lời của hắn rơi vào Bàn Cổ Điện, lại khiến cho mười hai vị Tổ Vu của Vu tộc sắc mặt đồng loạt biến đổi!

Hay lắm!

Tưởng ngươi đến đây để chứng minh sự trong sạch cho Hậu Thổ muội tử.

Kết quả thì sao, còn đáng ghét hơn cả tên Đông Hoàng Thái Nhất kia, trực tiếp muốn Hậu Thổ muội tử làm thị nữ!

Đó là tìm thị nữ giúp luyện đan sao?

Rõ ràng là thèm thân thể của nàng!

Phì, hạ tiện!

Vu Yêu Lượng Kiếp hiện tại, do hành động kinh thế của Đông Hoàng Thái Nhất mà đã xảy ra sai lệch.

Là một đại ác nhân phản diện, Thái Thanh tự nhiên không thể ngồi yên nhìn nhân vật chính quật khởi, chắc chắn phải ra tay đàn áp, thúc đẩy đại chiến Vu-Yêu.

Vì vậy, hắn mới trực tiếp mở lời, muốn thu Hậu Thổ vào Bát Cảnh Cung.

Không có tầng quan hệ Hậu Thổ này, khi Vu tộc đối phó với Yêu tộc, tuyệt đối sẽ không có chút mềm lòng nào, đại chiến Vu-Yêu cũng tuyệt đối không thể tránh khỏi!

Đương nhiên, với tu vi và thực lực của Thái Thanh, hắn hoàn toàn có thể tát chết Hậu Thổ hoặc Đông Hoàng Thái Nhất, giải quyết dứt điểm.

Nhưng bất luận là Hậu Thổ hay Đông Hoàng Thái Nhất, đều là nhân vật mấu chốt trong Vu Yêu Lượng Kiếp lần này.

Thái Thanh không chút nghi ngờ, nếu hắn thật sự động thủ, Thiên đạo nhất định sẽ có phần cản trở!

Hơn nữa, sau khi nếm được vị ngọt từ thương thành hệ thống, trước khi vắt cạn lông cừu của nhân vật chính, Thái Thanh cũng không muốn từ bỏ cơ hội cắt rau hẹ này.

Nói cho cùng, ta cũng nên là một tên phản diện sát phạt quả đoán.

Nhưng… hệ thống cho nhiều quá!

Còn về việc thèm muốn thân thể Hậu Thổ?

Đùa à, không thể nào!

Thật sự cho rằng ta là mấy tên nhân vật chính bị nửa thân dưới khống chế sao?

Tuy rằng, nhan sắc của Hậu Thổ quả thực không tồi, nghiêng nước nghiêng thành cũng không hề khoa trương.

Nhưng với tu vi đạt đến cảnh giới như Thái Thanh, ngay cả Nữ Oa đồng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân hắn cũng không để vào mắt, huống chi chỉ là một Hậu Thổ nhỏ bé.

Sở dĩ hắn đích thân giáng lâm Vu tộc thu phục Hậu Thổ, cũng chỉ vì thân phận đặc thù của nữ chính mà thôi.

Đương nhiên, nếu Hậu Thổ có nhu cầu đặc biệt, Thái Thanh cảm thấy mình cũng có thể chịu thiệt một chút, miễn cưỡng phối hợp.

Giúp người làm niềm vui mà!

Đối với những suy nghĩ của Thái Thanh, Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc tự nhiên không hề hay biết.

Lúc này nghe thấy lời của Thái Thanh, sắc mặt của họ đồng loạt biến đổi, đều lộ ra vẻ giận dữ.

Quả thực, tu vi nhục thân của Thái Thanh khiến họ kính nể, nói chuyện cũng đã khách khí hơn nhiều.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Vu tộc không có ngạo cốt!

Tổ Vu của Vu tộc ngay cả trời đất cũng không kính, sao có thể đi làm thị nữ cho Thánh nhân!

"Thái Thanh Thánh Nhân, lời nói của ngài e là có chút hồ đồ rồi!" Đế Giang sắc mặt trầm xuống trước tiên, lạnh lùng nói.

"Vu tộc chúng ta là hậu duệ của Bàn Cổ, trong cơ thể chảy dòng máu của Phụ Thần, chỉ bằng một Thiên Đạo Thánh Nhân quèn như ngươi, mà cũng muốn Hậu Thổ muội tử làm thị nữ, đúng là si tâm

vọng tưởng!" Khác với Đế Giang, Chúc Dung tính tình nóng nảy trực tiếp mở miệng mắng.

"Ý tốt của Thánh nhân, Hậu Thổ xin nhận, nhưng chuyện này mong ngài đừng nhắc lại thì hơn." Gương mặt xinh đẹp của Hậu Thổ phủ một lớp sương lạnh, lạnh lùng lắc đầu nói.

Tuy nàng có tấm lòng lương thiện, nhưng cũng là Tổ Vu của Vu tộc, tự nhiên có ngạo khí của Tổ Vu, sao có thể dễ dàng cúi đầu trước người khác?

Sắc mặt Thái Thanh vẫn bình tĩnh, không hề có chút thay đổi.

Đối với phản ứng của các Tổ Vu, hắn không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Tính cách của Vu tộc thà gãy không cong, dù đối mặt với Thiên đạo, đối mặt với Thánh nhân cũng đều như vậy, căn bản không có ngoại lệ!

Điểm này, trong lòng Thái Thanh hiểu rõ mồn một.

Nhưng, hôm nay… phải trở thành ngoại lệ!

"Bần thánh đã mở lời, chuyện này không đến lượt các ngươi từ chối." Ánh mắt Thái Thanh băng lãnh, khi lời nói chậm rãi hạ xuống, khí thế tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đột nhiên cuộn trào ra.

Trong chớp mắt, khí tức khủng bố đè sập hoàn vũ, dao động đáng sợ xóa sổ hư không, từng luồng ánh sáng hủy thiên diệt địa che lấp ức vạn vạn dặm thương khung bao la!

Vô số tinh thần rơi rụng, cửu trọng thiên khuyết run rẩy, khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tựa như có thể áp chế tất cả, ngay cả cột chống trời Bất Chu Sơn cũng khẽ run lên, tạo ra tiếng nổ vô tận!

Chư thiên vạn đạo, tứ hải bát hoang, vô số sinh linh Hồng Hoang,

rất nhiều đại năng Tiên Thiên, đều sắc mặt kinh hãi nhìn về phía Bất Chu Sơn, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh nghi bất định.

Không ai ngờ rằng sẽ đột nhiên xảy ra biến cố như vậy.

Thực tế, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc cũng có chút ngơ ngác, hoàn toàn không ngờ Thái Thanh nói trở mặt là trở mặt, không hề nói đạo lý!

Nói đạo lý?

Đó là việc của nhân vật chính!

Rõ ràng là một tên phản diện, lại cứ phải giả làm người tốt, tỏ ra lão luyện mưu sâu, đúng là ăn no rửng mỡ!

Phản diện thì phải có dáng vẻ của phản diện!

Dám không đồng ý?

Trực tiếp dùng vũ lực!

Hoàn toàn không nói nhảm!

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ thành công uy hiếp nữ chính Hậu Thổ, điểm phản diện S-, thưởng 5000 điểm phản diện!" Chậc, làm phản diện thật thoải mái.

Chương 18

Nhìn 5000 điểm phản diện vừa vào tay, Thái Thanh liền sung sướng nghĩ.

Cũng vào lúc này, Tổ Vu Đế Giang ở phía dưới đột nhiên gầm lên một tiếng.

"Khinh người quá đáng!!" Trước khí thế của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, dù là thân thể Tổ Vu cũng bị áp chế đến không ngừng run rẩy.

Nhưng dù vậy, Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc vẫn cắn chặt răng, vẻ mặt bất khuất nhìn Thái Thanh, lộ ra cơn thịnh nộ ngút trời.

"Dù Thái Thanh thân là Thánh nhân, cũng vạn lần không nên ức hiếp Vu tộc chúng ta như vậy, Vu tộc chúng ta đầu đội trời chân đạp đất, há lại khuất phục trước kẻ ác như thế!" Tổ Vu Đế Giang gầm lên liên hồi, âm thanh tựa sấm nổ, không ngừng vang vọng giữa đất trời.

Ngay sau đó, hắn liếc nhìn mười một vị Tổ Vu khác, phảng phất như đã hạ quyết tâm, đột nhiên quát khẽ một tiếng.

"Kết Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!!" Lời của Đế Giang vừa dứt, hắn liền đi đầu bắt quyết, hiện ra bản tướng Tổ Vu.

Chúc Dung và những người khác thấy vậy, cũng lần lượt bắt quyết thi pháp, không chút do dự.

Chỉ có Hậu Thổ vẻ mặt có chút do dự, sau khi liếc nhìn Thái Thanh với gương mặt lạnh lùng, cuối cùng cắn răng, cũng gọi ra pháp tướng Tổ Vu của mình.

Mười hai vị Tổ Vu hiện ra bản tướng, sừng sững giữa đất trời, hung sát chi khí cuồn cuộn vô cùng đan xen vào nhau, phảng phất như

hội tụ thành một tòa đại trận khủng bố chưa từng có!

Giây phút này, cả đất trời Hồng Hoang rộng lớn, hàng tỷ vạn sinh linh các tộc, trong lòng đều đột nhiên run lên, không khỏi sinh ra nỗi sợ hãi nồng đậm!

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng phảng phất như cảm giác được, khi đột nhiên nhìn về phía Bất Chu Sơn, ai nấy đều sắc mặt đại biến!!

Ầm ầm!

Tiếng nổ dữ dội như trời long đất lở không ngừng vang lên trên bầu trời, sát khí cuồng bạo khủng bố vô cùng càng điên cuồng tuôn ra, nhấn chìm ức vạn vạn dặm càn khôn!

Nhật nguyệt u ám không ánh sáng, tinh hà bị xóa sổ run rẩy, khí tức đáng sợ khó tả tràn ngập khắp dãy núi Bất Chu Sơn, chấn động cả Hồng Hoang rộng lớn!

Giữa đất trời, mười hai thân ảnh sát khí cuồn cuộn, phảng phất như ma thần sừng sững tám phương, đó chính là mười hai vị Tổ Vu của Vu tộc.

Nhưng, khác với lúc bình thường, lúc này mười hai vị Tổ Vu của Vu tộc, ai nấy đều hiện ra bản tướng Tổ Vu!

Đế Giang, như túi da vàng, đỏ như đan hỏa, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không mặt mũi, toàn thân bao quanh bởi pháp tắc không gian và tốc độ.

Cú Mang, xanh như trúc biếc, thân chim mặt người, chân cưỡi hai rồng, chấp chưởng Mộc chi pháp tắc.

Chúc Dung, đầu thú thân người, mình mặc vảy đỏ, tai xỏ rắn lửa, chân đạp rồng lửa, toàn thân thần hỏa bao quanh.

Nhục Thu, mặt người thân hổ, mình mặc vảy vàng, nách mọc hai cánh, tai trái xỏ rắn, chân cưỡi hai rồng, trong cơ thể kim ý lăng liệt.

Cộng Công, đầu mãng xà thân người, mình mặc vảy đen, chân đạp rồng đen, tay quấn mãng xanh, chưởng khống Thủy chi pháp tắc.

Cường Lương, miệng ngậm rắn, tay cầm rắn, đầu hổ thân người, bốn móng, khuỷu tay dài, ngưng tụ Lôi chi pháp tắc.

Huyền Minh, là một con cự thú răng nanh dữ tợn, toàn thân mọc gai xương, có thể điều khiển Vũ chi pháp tắc.

Hấp Tư, mặt người thân chim, tai treo rắn xanh, tay cầm rắn đỏ, chấp chưởng Điện chi pháp tắc.

Xà Bỉ Thi, mặt người thân thú, hai tai tựa chó, tai treo rắn xanh, giỏi dùng Độc chi pháp tắc.

Chúc Cửu Âm: tay người thân rồng, toàn thân đỏ rực, nắm giữ Thời gian chi pháp tắc.

Thiên Ngô, tám đầu mặt người, thân hổ mười đuôi, xung quanh Phong chi pháp tắc gào thét.

Hậu Thổ, thân người đuôi rắn, sau lưng bảy tay, trước ngực hai tay, hai tay cầm rắn mây, trấn giữ trung ương chi thổ.

Khí huyết cường thịnh của mười hai vị Tổ Vu tựa như mười hai cột sáng màu máu, phun ra từ trong cơ thể, thẳng lên chín tầng mây!

Giây phút này, sát khí trong thiên địa càng thêm hung mãnh, khí tức khủng bố khó tả cũng càng thêm cuồng bạo, quét sạch cả tứ hải bát hoang.

Từng đạo phù văn pháp tắc tuôn ra từ trong cơ thể mười hai vị Tổ Vu, cùng với khí huyết mênh mông cường hãn của nhục thân, cùng nhau đan xen, diễn hóa ra một tòa đại trận chưa từng có!

Khoảnh khắc trận này xuất hiện, cả Thiên đạo Hồng Hoang đột nhiên run lên, trong ức vạn vạn dặm Bất Chu Sơn, hiện ra từng vết nứt không gian dữ tợn khủng bố, phảng phất khó có thể chịu đựng được sức mạnh kinh khủng như vậy, sắp sửa sụp đổ!

"Cung thỉnh Phụ Thần pháp tướng!!" Không chút do dự, mười hai Tổ Vu đồng thanh hô lớn.

Hành động của Thái Thanh đã xúc phạm đến tôn nghiêm của Vu tộc, đã tung ra át chủ bài, tự nhiên sẽ không dễ dàng thu tay.

Theo tiếng hô của mười hai Tổ Vu, một hư ảnh ma thần lớn đến ức vạn trượng, phảng phất có thể chống đỡ cả trời đất, chậm rãi xuất hiện trong Hồng Hoang!

Trong chớp mắt, sát khí khủng bố chưa từng có quét ngang Hồng Hoang rộng lớn, uy áp ngút trời đáng sợ vô cùng làm kinh động vô lượng càn khôn!

Bất luận là tận cùng bát hoang, vực sâu tứ hải, tất cả sinh linh Hồng Hoang trong lòng đều đột nhiên run lên, khi xa xa nhìn về phía hư ảnh đó, lộ ra vẻ kinh hãi nồng đậm!

Trời đất run rẩy, hư không bị xóa sổ, hư ảnh đó tuy mơ hồ không rõ, nhưng phảng phất như đè sập ba mươi ba tầng trời, có sức mạnh cuồn cuộn mãnh liệt lan tỏa ra.

"…Trận pháp gì thế này?!" Trong Lăng Tiêu Điện, thân là Yêu Đế, Đế Tuấn đứng bật dậy, trong sắc mặt có vẻ kinh hãi khó có thể che giấu.

Đến lúc này, hắn mới ý thức được, nội tình của Vu tộc rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Nếu thật sự Vu-Yêu khai chiến, với thực lực hiện tại của Yêu tộc, tuyệt đối không thể chống lại được tòa đại trận này!

Thực tế, đừng nói Yêu tộc Thiên Đình, ngay cả các Thánh nhân đã chứng đạo Hỗn Nguyên, khoảnh khắc nhìn thấy hư ảnh đó xuất hiện, cũng không khỏi sắc mặt đại biến.

"…Bàn Cổ hư ảnh!!" Là Thiên Đạo Thánh Nhân, họ tự nhiên biết rõ át chủ bài của Vu tộc khủng bố đến mức nào!

Cũng chính vì vậy, lúc trước họ mới không muốn ra mặt tranh vũng nước đục này, đẩy nó cho Thái Thanh.

Nhưng họ cũng không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì, lại có thể ép Vu tộc đến mức phải sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Phải biết rằng, đây được mệnh danh là đại trận khủng bố có thể nghịch thiên phạt thánh!!

Cả Hồng Hoang, người duy nhất có vẻ mặt bình tĩnh, e rằng cũng chỉ có Thái Thanh.

Quả thực, uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tuyệt đối sánh ngang cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, có thể uy hiếp Thiên Đạo Thánh Nhân.

Mạnh nhất dưới Thánh nhân cũng không hề khoa trương!

Nhưng Thái Thanh hiện nay, há lại là sự tồn tại mà đám Thiên Đạo Thánh Nhân kia có thể so sánh?

"Nghịch thiên phạt thánh?

Cũng phải xem là Thánh nhân nào." Thái Thanh cười nhạt, thái độ ung dung không vội vã đã chọc giận các Tổ Vu của Vu tộc.

Giây tiếp theo, mười hai Tổ Vu đồng loạt bắt quyết, dẫn động hư ảnh Bàn Cổ, đánh ra một đòn khủng bố!

Sát khí che trời lấp đất lập tức điên cuồng nổ tung, dù chỉ là một

đòn của hư ảnh, cũng đủ để hủy thiên diệt địa, đánh nát chư thiên vạn giới!

Phảng phất như, dưới một đòn của hư ảnh Bàn Cổ, tất cả mọi thứ đều sẽ bị xóa sổ, căn bản không thể chống đỡ!

Hoàn vũ băng liệt, hư không sụp đổ, ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang trực tiếp bị chấn ngất đi, rất nhiều Yêu tộc ở gần Bất Chu Sơn càng lần lượt hóa thành sương máu nổ tung.

Giây phút này, sức mạnh một kích của hư ảnh Bàn Cổ tựa như đã trở thành duy nhất giữa đất trời!

Ngay cả chư thiên Thánh nhân cũng da đầu tê dại, trong ánh mắt hiếm thấy lộ ra một tia kinh hãi!

Một đòn này, họ căn bản không dám đỡ cứng!

Chương 19

Nhưng, vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người, đối mặt với một đòn hủy thiên diệt địa của Bàn Cổ, thân ảnh Thái Thanh không lùi mà tiến.

Dưới chân bước ra một bước, sức mạnh nhục thân và tu vi Nguyên Thần của cả người trong nháy mắt triệt để bùng nổ!

Đưa tay lên, liền tung ra một quyền!!

Ầm ầm!!!

Sức mạnh kinh khủng xé rách trời đất, pháp tắc đáng sợ đè sập thương khung, tiếng nổ dữ dội khó có thể hình dung càng không ngừng vang lên giữa đất trời, kèm theo dư ba hủy thiên diệt địa, quét sạch cả Hồng Hoang rộng lớn.

Vô số núi non bị san thành bình địa, hư không mênh mông bị đánh nát triệt để, cả ba mươi ba tầng trời phảng phất như sắp sụp đổ, trời đất một mảnh run rẩy!

Dưới ánh mắt kinh hãi vô cùng của vô số sinh linh Hồng Hoang, trên hư ảnh Bàn Cổ ức vạn trượng đó, nhanh chóng hiện ra từng vết nứt!

Cuối cùng, ầm một tiếng nổ tung!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa lập tức vang lên giữa đất trời, dư ba hủy diệt đáng sợ vô cùng càng tàn phá ra ngoài, trong khoảnh khắc quét sạch tứ hải bát hoang.

Từng luồng ánh mắt không ngừng nhìn về phía Bất Chu Sơn, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ chấn động chưa từng có!

Sự khủng bố của hư ảnh Bàn Cổ căn bản không cần nói nhiều,

hủy thiên diệt địa cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng, một hư ảnh Bàn Cổ khủng bố như vậy, lại bị Thái Thanh một quyền đánh nát!

Tĩnh lặng!

Cả đất trời Hồng Hoang, ngoài tiếng nổ không ngừng vang vọng, trong số tất cả sinh linh vạn tộc đều một mảnh tĩnh lặng!!

Sức mạnh của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã vượt qua sức tưởng tượng của họ, sự cường hãn trong tu vi của Thái Thanh càng để lại cho họ một ấn tượng không thể phai mờ!

Giây phút này, chư thiên vạn đạo pháp tắc đều phảng phất như chìm nổi dưới chân Thái Thanh, chỉ có thân ảnh của hắn đứng trên vạn đạo, nhìn xuống chư thiên hoàn vũ, trở thành sự tồn tại vĩnh hằng duy nhất!

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân, nhìn Thái Thanh đang nhìn xuống chư thiên lúc này, cũng không khỏi tâm thần run rẩy!

Cùng là cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên, họ có thể cảm nhận rõ ràng sự khủng bố của Thái Thanh hơn so với sinh linh Hồng Hoang bình thường!

Sức mạnh một quyền vừa rồi đã vượt qua lĩnh vực của Thiên đạo, đó là… sức mạnh của Đại Đạo quả vị!!

"…Làm sao có thể?!

Lẽ nào…" Đến lúc này, chư thiên Thánh nhân mới khó có thể tin mà ý thức được, lần trước trong Bát Cảnh Cung, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tử khí che lấp Hồng Hoang, vạn đạo đều hiện ra.

Rõ ràng là vì, Thái Thanh… đã chém đứt sự trói buộc của Thiên

đạo, thành Đại Đạo quả vị!!

Nơi đây, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân đã hợp đạo, hai mắt cũng đột nhiên co rút lại, trong sắc mặt hiện ra một tia kinh hãi!

Đây là con đường mà ngay cả hắn cũng chưa từng đi ra! …Một con đường nghịch thiên!!

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ trọng thương nữ chính Hậu Thổ, điểm phản diện S-, thưởng 5000 điểm phản diện!" Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai Thái Thanh.

Sắc mặt hắn bình tĩnh, ánh mắt quét qua Thập Nhị Tổ Vu bị dư ba chấn bay ở phía dưới.

Chỉ thấy ai nấy đều mình đầy máu, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng bị thương không nhẹ.

Vu tộc vốn nổi tiếng với nhục thân cường hãn, đặc biệt là mười hai vị Tổ Vu, tu vi nhục thân càng đạt đến trình độ Hỗn Nguyên Kim Tiên, có thể nói là kiên cố không thể phá vỡ.

Nhưng, dù với thực lực nhục thân của họ, cũng căn bản không thể chống đỡ được sức mạnh của một quyền kia.

Thực tế, đây là trong tình huống Thái Thanh đã có phần nương tay, nếu không với thực lực hiện tại, e rằng một quyền có thể trực tiếp đánh ra kết cục của Vu-Yêu.

"Bản thánh tọa hạ còn thiếu một thị nữ luyện đan, Hậu Thổ, ngươi có bằng lòng không?" Thái Thanh lại lần nữa mở lời, giọng điệu vô cùng lãnh đạm.

Uy hiếp trắng trợn!

Rõ ràng là cưỡng ép Hậu Thổ!

Dám không đồng ý?

Vậy thì đánh cho Vu tộc đồng ý!

"Nào có lý đó…" Tổ Vu Đế Giang sắc mặt phẫn nộ, muốn cố gắng chống đỡ thân thể đứng dậy, nhưng lại khiến thương thế càng thêm nghiêm trọng, ho ra mấy ngụm máu tươi.

Các Tổ Vu khác cũng thân mang trọng thương, không khá hơn Đế Giang là bao, ngay cả nói cũng không trọn lời.

Sắc mặt Thái Thanh lãnh đạm, không thèm để ý đến Đế Giang và những người khác, chỉ nhàn nhạt nhìn Hậu Thổ.

Nghe lời của Thái Thanh, Hậu Thổ liền tự mình não bổ ra rất nhiều hình ảnh không thể miêu tả, gương mặt xinh đẹp không khỏi vừa xấu hổ vừa tức giận, môi sắp bị cắn rách, một bộ dáng tiểu nữ nhi đáng thương khiến người ta phải động lòng.

Nếu đổi lại là người khác, e rằng sớm đã mềm lòng.

Đáng tiếc, Thái Thanh là một tên phản diện không có tình cảm, căn bản không hề động lòng.

"Nhờ Thánh nhân chiếu cố, Hậu Thổ nguyện… bằng lòng." Cuối cùng, Hậu Thổ cúi đầu, có chút vô lực nói.

Trong lòng nàng hiểu rõ, Vu tộc căn bản không phải là đối thủ của Thái Thanh, nếu từ chối, chỉ có một con đường chết.

Là Tổ Vu, nàng tự nhiên không sợ chết, nhưng không thể vì mình mà liên lụy cả Vu tộc.

Chậc, thà hy sinh bản thân để cứu cả tộc, đúng chuẩn hành vi của nữ chính.

Thái Thanh thầm cười trong lòng.

Hắn tự nhiên biết rõ, hành vi phản diện của mình, e là đã khiến

Hậu Thổ trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng, hắn căn bản không để ý.

Khác với những tên phản diện diêm dúa trong tiểu thuyết, Thái Thanh lúc này là một đại ác nhân phản diện không chút màu mè!

Hào quang Thánh mẫu?

Không tồn tại!

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ cưỡng ép thu phục nữ chính Hậu Thổ, điểm phản diện SS, thưởng 20000 điểm phản diện!" Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống hạ xuống, điểm phản diện của Thái Thanh trực tiếp tăng vọt hai vạn.

Phải biết rằng, năm đó khi chém giết nhân vật chính số một, phần thưởng điểm phản diện nhận được cũng không quá hai vạn điểm.

Rõ ràng, so với việc trực tiếp đơn giản thô bạo giết chết nhân vật chính, có những chuyện khác còn giống phản diện hơn.

Xem ra, làm phản diện cũng là một công việc kỹ thuật a!

Khi Thái Thanh đang nghĩ như vậy, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

Chương 20

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ tích lũy được điểm phản diện đạt 10 vạn, thưởng 'Rương Báu Phản Diện' X1." Lại có phần thưởng ngoài lề sao?

Tại Bất Chu Sơn, tiếng nổ vang trời dậy đất dần dần lắng xuống, dư ba hủy diệt cuồng bạo vô cùng cũng dần tan đi.

Thái Thanh đã sớm rời đi.

Cùng rời đi với hắn, còn có Tổ Vu Hậu Thổ.

Mặc dù Đế Giang và những người khác ra tay cản trở, nhưng với tình trạng hiện tại, ngay cả đứng cũng vô cùng miễn cưỡng, càng không cần nói đến việc tiếp tục động thủ.

"Huynh trưởng, lẽ nào chúng ta cứ trơ mắt nhìn Hậu Thổ muội tử bị tên Thái Thanh kia làm nhục sao!" Tổ Vu Chúc Dung không cam lòng gầm lên, lại phun ra mấy ngụm máu tươi.

Rõ ràng, hình tượng của Thái Thanh trong lòng hắn đã rơi xuống vực thẳm, việc hắn làm ra những chuyện không thể miêu tả với Hậu Thổ cũng không phải là không có khả năng.

"Chuyện này tuyệt đối sẽ không dừng lại ở đây!" Đế Giang hai nắm tay siết chặt, sau khi hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: "Hiện tại Yêu tộc còn đang như hổ rình mồi, chúng ta trước tiên quay về Bàn Cổ Điện dưỡng thương.

Đợi thương thế lành lại, liền dẫn dắt Vu tộc sát hướng Huyền Đô Tử Phủ, cứu Hậu Thổ muội tử ra!" Các Tổ Vu khác thấy vậy, tuy sắc mặt đều có chút khó coi, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu.

Dù sao, chiến lực đỉnh cao của Vu tộc chỉ có Thập Nhị Tổ Vu.

Hiện tại họ đều thân mang trọng thương, nếu Yêu tộc Thiên Đình thừa cơ tấn công, Vu tộc tuyệt đối không chiếm được lợi thế.

Thực tế, Đế Giang và những người khác có chút lo xa.

Sau khi chứng kiến uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lúc này trên dưới Yêu tộc Thiên Đình, ai nấy đều sắc mặt ngưng trọng, đối với Vu tộc tràn đầy kiêng kỵ.

Đừng thấy trải qua trận chiến vừa rồi, các Tổ Vu của Vu tộc nguyên khí đại thương, nhưng không ai dám đảm bảo rằng họ không thể thi triển lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nếu thật sự ép Vu tộc đến đường cùng, lại lần nữa triệu hồi ra hư ảnh Bàn Cổ, Yêu tộc Thiên Đình không có tu vi thực lực của Thái Thanh, căn bản không thể đỡ được một đòn của Bàn Cổ.

Huống chi, Yêu tộc Thiên Đình hiện tại, vì duyên cớ Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn quyết liệt lần trước, đã là một nồi cháo loạn, đâu có tâm tư đi quản Vu tộc.

Nghĩ đến đây, Yêu Đế Đế Tuấn phảng phất như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt trên mặt hơi biến đổi.

"Không ổn!

Thái Nhất đối với Hậu Thổ tình căn thâm chủng, nếu biết được chuyện hôm nay, e là sẽ gây ra loạn!" Mặc dù Đông Hoàng Thái Nhất vì chuyện cưới Hậu Thổ mà đã trở mặt với Đế Tuấn.

Nhưng dù sao đi nữa, hắn cũng là huynh đệ của mình, Đế Tuấn tự nhiên sẽ có chút lo lắng.

"Bệ hạ yên tâm, theo tin tức truyền đến từ Thái Dương Tinh, Yêu Hoàng đại nhân từ sau khi trở về vẫn luôn bế quan tu hành, hẳn là sẽ

không biết chuyện này.” Yêu Thần Bạch Trạch vội vàng nói.

Đế Tuấn nghe vậy, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Ban đầu sau khi Đông Hoàng Thái Nhất từ Lăng Tiêu Điện một đường sát về Thái Dương Tinh, Đế Tuấn đã giao nhiệm vụ giám thị động tĩnh Thái Dương Tinh cho Yêu Thần Bạch Trạch.

Đã là hắn nói vậy, tình hình hẳn là sẽ không có sai sót.

“Nhưng, chuyện này giấu được một lúc, không giấu được cả đời, tiếp tục giám thị động tĩnh Thái Dương Tinh, nếu có biến cố, lập tức bẩm báo cho ta.” Suy nghĩ một lát, Đế Tuấn có chút không yên tâm nói.

Cũng không trách hắn như vậy, động tĩnh lần này ở Bất Chu Sơn thực sự quá lớn.

Hỗn Nguyên Thánh Nhân đường đường, mạnh mẽ giáng lâm tổ địa Vu tộc, trấn áp hư ảnh Bàn Cổ, chỉ vì thu nhận Tổ Vu Hậu Thổ làm thị nữ.

Chuyện này, quả thực vượt ngoài dự liệu của vô số sinh linh trong Hồng Hoang, khiến tất cả mọi người đều phải kinh ngạc.

Trong một thời gian, chuyện ở Bất Chu Sơn trở thành tiêu điểm bàn luận trong Hồng Hoang.

“Tổ Vu Hậu Thổ rốt cuộc có mị lực gì, lại có thể có được cơ duyên như vậy, đáng để Thánh nhân đích thân ra tay?” “Nếu ta nhớ không lầm, Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc Thiên Đình, dường như đối với Hậu Thổ vô cùng si tình!” “Không xong rồi, đây là muốn khiến Đông Hoàng Thái Nhất xanh cả mặt a!” “Làm sao được, đó là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, chỉ có thể tha thứ thôi…” Những lời bàn luận không ngừng vang lên, đừng nói vạn tộc sinh linh, ngay cả chư thiên Thánh nhân cũng đầy đầu dấu hỏi.

Mời Thái Thanh ra mặt để đẩy Lượng Kiếp trở về đúng quỹ đạo là thật, nhưng vạn lần cũng không ngờ, Thái Thanh lại trực tiếp thu luôn Hậu Thổ.

Chuyện này hiển nhiên chỉ là bắt đầu, bất luận là Vu tộc hay Yêu tộc, đều tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua!

Nhưng, các Thiên Đạo Thánh Nhân hiện tại căn bản không có tâm tư đi quan tâm những chuyện sau này.

Chuyện Thái Thanh chứng được Đại Đạo quả vị đã mang đến cho họ một cú sốc không nhỏ, tự nhiên cũng phải suy nghĩ đối sách, đâu có thời gian đi quản những việc khác.

Nói cho cùng, vũng nước đục Vu Yêu Lượng Kiếp, bị Thái Thanh khuấy một phát, đã triệt để trở nên đục không thấy đáy! …… Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Theo Thái Thanh trở về Tử Phủ, Hậu Thổ không hề gặp phải những chuyện không thể miêu tả như trong tưởng tượng.

Ngược lại, Thái Thanh căn bản không thèm để ý đến nàng, sau khi ném nàng vào Tử Phủ liền một mình quay về Bát Cảnh Cung bế quan.

Điều này khiến Hậu Thổ trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng không khỏi có thêm vài phần khó hiểu và một chút thất lạc.

Là một trong những nữ tử hàng đầu Hồng Hoang, nàng vô cùng tự tin vào dung mạo của mình, ngay cả khi đối mặt với Thiên Đạo Thánh Nhân Nữ Oa Nương Nương, nàng cũng tự tin không thua kém ai.

Nhưng, sự thờ ơ của Thái Thanh lại khiến nàng có chút dao động.

"Thôi vậy, không tìm ta, cũng đỡ cho ta rất nhiều phiền phức." Hơi phiền não than một tiếng, Hậu Thổ đè nén những suy nghĩ khác xuống, bắt đầu trị thương hồi phục.

Đối với những suy nghĩ của Hậu Thổ, Thái Thanh không hề hay biết.

Sở dĩ hắn vội vàng bỏ nàng lại, là để xem xem, trong cái gọi là Rương Báu Phản Diện rốt cuộc có thứ gì tốt.

Phải nói rằng, chuyến đi Vu tộc lần này, khiến Thái Thanh thu hoạch khá phong phú.

Không chỉ tu vi nhục thân tăng lên đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên đỉnh phong, kiếm được ba vạn điểm phản diện, và một cái Rương Báu Phản Diện.

Lúc này, sau khi ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn phong hỏa, tâm niệm Thái Thanh khẽ động, một chiếc rương báu liền một khối, có ánh sáng Hỗn Độn lưu chuyển, xuất hiện trước mặt hắn.

"Đinh!

Kiểm tra ký chủ nhận Rương Báu Phản Diện, có mở không?" Không chút do dự, Thái Thanh trực tiếp chọn mở.

Giây tiếp theo, cả chiếc rương báu hóa thành một đoàn ánh sáng Hỗn Độn, từ trong đó có một đạo trận văn chậm rãi ngưng tụ ra, trôi nổi trong đại điện.

Hỗn Nguyên Trận Văn: Linh vật cấp Hỗn Độn, ngưng tụ Hỗn Nguyên chi đạo, nghịch chuyển vạn đạo pháp tắc!

Công dụng: Luyện hóa nó vào trong Tiên Thiên Đại Trận, có thể khiến Tiên Thiên lột xác thành Hỗn Độn.

Tiên Thiên biến thành Hỗn Độn?!

Chỉ cần luyện hóa đạo Hỗn Nguyên Trận Văn này, có thể tạo ra một tòa đại trận cấp Hỗn Độn?!

Nhìn giới thiệu của Hỗn Nguyên Trận Văn, dù với định lực của

Thái Thanh cũng không khỏi trong lòng chấn động mạnh.

Trong Hồng Hoang, không thiếu những trận pháp cường đại khủng bố.

Như Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, Tru Tiên Kiếm Trận trong tay Thông Thiên Giáo Chủ, đều khủng bố vô cùng, có thể lay động Thánh nhân.

Nhưng, đại đa số trận pháp trong Hồng Hoang đều chỉ thuộc hàng Tiên Thiên, nếu so với đại trận cấp Hỗn Độn, hiển nhiên phải kém hơn một chút.

Nói cách khác, bất kỳ một tòa trận pháp cấp Hỗn Độn nào cũng có thể nghiền ép đại đa số Tiên Thiên Đại Trận trong Hồng Hoang!

Chương 21

Mà đạo Hỗn Nguyên Trận Văn này, chính là vật mấu chốt để nâng cấp trận pháp từ Tiên Thiên lên cấp Hỗn Độn!

Thử nghĩ xem, nếu luyện hóa Hỗn Nguyên Trận Văn vào trong Tru Tiên Kiếm Trận, uy lực của cả Tru Tiên Kiếm Trận sẽ đạt đến mức độ khủng bố nào.

Đừng nói bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân, e rằng bốn tôn Đại Đạo Thánh Nhân ra tay cũng căn bản khó có thể lay động được phong mang của nó!

Nghĩ đến đây, trong lòng Thái Thanh liền một trận nóng rực.

Hiện tại trong tay hắn, tuy không có Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng lại có trận pháp Tiên Thiên cũng không hề tầm thường, Tiên Thiên Lưỡng Nghi Đại Trận!

Thành thật mà nói, với tu vi thực lực hiện tại của Thái Thanh, tuyệt đối có thể đánh bẹp chư thiên Thánh nhân.

Điều duy nhất khiến hắn không yên tâm, chính là Đạo Tổ Hồng Quân đã hợp đạo.

Đặc biệt là, lần này khi động thủ với Vu tộc, đã bại lộ quả vị Đại Đạo Thánh Nhân của Thái Thanh.

Nếu Đạo Tổ Hồng Quân nảy sinh ý nghĩ khác, khó tránh sẽ khiến hắn rơi vào cục diện bất lợi.

Nhưng, bây giờ mọi chuyện đã có chuyển cơ!

Chỉ cần dung hợp Hỗn Nguyên Trận Văn, nâng cấp Tiên Thiên Lưỡng Nghi Đại Trận thành trận pháp cấp Hỗn Độn, đến lúc đó dù Đạo Tổ Hồng Quân đích thân đến, cũng không làm gì được hắn!

Huyền Đô Tử Phủ được trận pháp cấp Hỗn Độn bảo vệ, cũng sẽ trở thành nơi duy nhất trong cả thiên địa Hồng Hoang không bị Thiên đạo ràng buộc!

Nghĩ đến đây, Thái Thanh không chút do dự, trực tiếp tâm niệm khẽ động, bắt đầu luyện hóa Hỗn Nguyên Trận Văn vào Tiên Thiên Lưỡng Nghi Đại Trận.

Trong chớp mắt, cả Huyền Đô Tử Phủ, ánh sáng hai màu âm dương điên cuồng tuôn ra, khí tức Hỗn Độn bàng bạc vô cùng tràn ngập cả đất trời.

Từng tiếng nổ dữ dội không ngừng vang vọng tám phương, kèm theo từng luồng đạo uy không thể diễn tả, làm kinh động hư không bao la!

Ngay cả Hậu Thổ đang trị thương cũng cảm giác được sự thay đổi trong Tử Phủ, sau khi cảm nhận qua một chút, trên gương mặt xinh đẹp nhất thời lộ ra vẻ chấn kinh.

Với nhãn giới của nàng, tự nhiên có thể nhận ra tòa Tiên Thiên Lưỡng Nghi Đại Trận này.

Nhưng điều thực sự khiến nàng kinh ngạc là, khí tức tỏa ra từ tòa Tiên Thiên Lưỡng Nghi Đại Trận này, so với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, còn khủng bố hơn rất nhiều!

Hơn nữa, nó vẫn đang không ngừng tăng cường!!

"Có thể nâng cấp trận pháp?… Làm sao có thể?!" Ánh mắt Hậu Thổ tràn đầy vẻ khó tin, trong lòng đối với Thái Thanh cũng có thêm rất nhiều tò mò.

Ầm ầm!

Cuối cùng, theo tiếng nổ hạ xuống, động tĩnh trong Tử Phủ tiêu tan không thấy, mọi thứ phảng phất như đã khôi phục nguyên trạng.

Nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ có thể phát hiện, giữa đất trời đã có thêm một luồng khí tức Hỗn Độn không rõ tên, tựa như có thể đè sập cả trời đất!

"Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận sao…" Mắt Thái Thanh sáng lên, uy lực của Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận khiến hắn có chút kinh hỉ.

Sau lần nâng cấp này, nếu hắn không muốn, ngay cả chư thiên Thánh nhân liên thủ, e rằng cũng không thể bước vào Huyền Đô Tử Phủ một bước.

"Quả không hổ là trận pháp cấp Hỗn Độn, sau này nếu có cơ hội, có lẽ có thể tạo thêm vài tòa nữa." Trong thương thành phản diện có Hỗn Nguyên Trận Văn, chỉ cần điểm phản diện đủ, tạo ra cả trăm tám chục tòa trận pháp cấp Hỗn Độn cũng căn bản không thành vấn đề.

Đương nhiên, hiện tại cũng chỉ có thể nghĩ vậy thôi.

Với điểm phản diện trong tay hiện tại, căn bản ngay cả một đạo Hỗn Nguyên Trận Văn cũng không đổi được.

Lúc này, sau khi thu dọn tâm tình một phen, Thái Thanh phất tay áo một cái, một cây trường thương toàn thân đen như mực, có màu huyết sắc, liền xuất hiện trước mặt hắn, chính là Thiên đạo hung sát dị bảo Thí Thần Thương!

Hiện tại trong tay Thái Thanh, pháp bảo không thiếu, nhưng bất luận là Thái Cực Đồ hay Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, đều là pháp bảo phòng ngự, thiếu đi bảo vật công phạt mạnh mẽ.

Sự xuất hiện của Thí Thần Thương vừa vặn giải quyết được cái khó trước mắt.

Lại lần nữa cảm thán một tiếng 'Tây Phương Nhị Thánh thật là người tốt', hắn không chút do dự, bắt đầu ra tay luyện hóa món Thiên

đạo hung sát dị bảo này. …… Thời gian vội vã, trong nháy mắt, Hồng Hoang đã qua mấy ngàn năm.

Một ngày nọ, tại Thái Dương Tinh, nơi do mắt trái của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, nằm trong hư không Hỗn Độn xa rời thiên địa Hồng Hoang.

Một ngọn lửa vàng rực chói lọi vô cùng đột nhiên tuôn ra, trong khoảnh khắc đã quét sạch cả tinh cầu, tỏa ra khí tức nóng bỏng ngút trời.

"……Yêu Hoàng đại nhân xuất quan rồi!!" Rất nhiều đại quân Yêu tộc đang canh giữ ở đây, thấy cảnh này đều sắc mặt chấn động mạnh.

Cũng chính lúc này, một tiếng kêu chói tai xé rách thương khung, đột nhiên vang vọng bát hoang.

Lệ!

Vô cùng liệt diễm bốc lên, thần hỏa mênh mông lần lượt rơi xuống.

Từ trong biển lửa vàng, có một con Tam Túc Kim Ô đang tắm trong liệt diễm, vỗ cánh bay cao!

Ngay sau đó, Tam Túc Kim Ô lắc mình một cái, hóa thành một nam tử uy vũ đầu đội kim quan, tay cầm đại chung.

Người này, chính là Yêu Hoàng của Yêu tộc, Đông Hoàng Thái Nhất!

Trong biển lửa ngút trời, Đông Hoàng Thái Nhất ngạo nghễ đứng, một chiếc chuông lớn màu huyền hoàng lơ lửng trong tay.

Nhìn từ xa, có thể mơ hồ thấy nhật nguyệt tinh thần bao quanh bên trong thân chuông, tựa như đã ngưng luyện cả trời đất huyền hoàng,

có cả chư thiên hoàn vũ ngưng tụ trong đó.

Không cần nói nhiều, chiếc chuông này tự nhiên chính là bạn sinh linh bảo của Đông Hoàng Thái Nhất, Hỗn Độn Chung, một trong tam đại Tiên Thiên Chí Bảo!

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, tựa như một tôn chiến thần chấp chưởng liệt dương, trong cơ thể có khí tức khủng bố cường hãn vô cùng không ngừng quét ra, khiến cho cả Thái Dương Tinh cũng phải khẽ run rẩy không thôi!

"Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ?!

Đông Hoàng đại nhân đã bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ?!" "Hít, chỉ bế quan vạn năm mà đã thuận lợi chém ra chấp niệm, Đông Hoàng đại nhân không hổ là Yêu Hoàng của Yêu tộc chúng ta!" "Không xong rồi, đây là đại hỷ sự của Yêu tộc chúng ta a!!" Cảm nhận được dao động khí tức của Đông Hoàng Thái Nhất, rất nhiều Yêu tộc trên Thái Dương Tinh đều sắc mặt kinh hỉ vạn phần, liên tục mở miệng hoan hô.

Một lát sau, khi liệt diễm cuồn cuộn dần tan đi, Đông Hoàng Thái Nhất cũng thu lại khí thế tu vi của mình.

"Trong thời gian Bản hoàng bế quan, Thiên Đình có động tĩnh gì không?" Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt lãnh đạm, chậm rãi mở miệng hỏi.

Trước đó, hắn và Đế Tuấn quyết liệt, một đường từ Lăng Tiêu Điện sát về Thái Dương Tinh.

Lúc này sau khi xuất quan, tự nhiên việc đầu tiên là hỏi thăm động hướng của Thiên Đình.

"Hồi Yêu Hoàng, trong Thiên Đình không có gì bất thường, Yêu Đế bệ hạ cũng không truy cứu chuyện của Yêu Hoàng ngài." Có một

Yêu Vương cấp bậc Đại La Kim Tiên vội vàng trả lời.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, khẽ gật đầu, tình huynh đệ giữa hắn và Đế Tuấn, trong lòng hắn sao lại không biết.

Nếu có thể, hắn cũng không muốn hành sự như vậy, nhưng hiện tại đại chiến Vu-Yêu sắp đến, Yêu tộc Thiên Đình đã đến thời khắc sinh tử tồn vong.

Chỉ có cưới được Tổ Vu Hậu Thổ, mới có thể nghịch chuyển Lượng Kiếp, tranh thủ hy vọng cho cả Yêu tộc.

"Sau này Đế Tuấn huynh trưởng hẳn sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của ta." Đông Hoàng Thái Nhất thầm nghĩ, lại nhớ đến chuyện của Hậu Thổ, bèn thuận miệng hỏi: "Trong Vu tộc có chuyện gì xảy ra không?" Là một người xuyên việt, Đông Hoàng Thái Nhất đối với chuyện Vu Yêu Lượng Kiếp tự nhiên hiểu rõ mồn một.

Theo ký ức của hắn, Vu tộc hiện tại hẳn là đang toàn lực chuẩn bị chiến tranh, sẽ không xảy ra chuyện gì khác mới đúng.

Nhưng điều hắn không ngờ là, nghe thấy lời của hắn, Yêu Vương cấp bậc Đại La Kim Tiên kia trên mặt lại lộ ra vẻ do dự.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, không khỏi trong lòng thót lên một cái, mơ hồ cảm thấy có điềm không lành.

Chương 22

"Yêu Hoàng đại nhân hỏi, tiểu nhân không dám giấu giếm, Vu tộc vào ngàn năm trước, đột nhiên xảy ra biến cố…" Do dự một lát, Yêu Vương cấp bậc Đại La Kim Tiên kia run rẩy kể lại chuyện Thái Thanh giáng lâm Bất Chu Sơn, cưỡng ép thu phục Hậu Thổ.

Đông Hoàng Thái Nhất càng nghe, sắc mặt trên mặt càng khó coi.

Đặc biệt là khi nghe Hậu Thổ đã trở thành thị nữ của Thái Thanh, sắc mặt trên mặt hắn đã âm trầm đến cực điểm.

"Hay lắm!

Không ngờ Bản hoàng chỉ bế quan một thời gian, trong Hồng Hoang lại xảy ra chuyện lớn như vậy!" Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng nói, trên mặt có cơn thịnh nộ ngút trời.

"Chỉ là một Thiên Đạo Thánh Nhân quèn, cũng dám động vào nữ nhân của Bản hoàng!" "Truyền lệnh Bản hoàng, Lục Thần Quân, Hỏa Long Quân, Hỏa Nha Quân tam quân tề xuất, theo Bản hoàng sát về Hồng Hoang!" Đông Hoàng Thái Nhất vung tay một cái, ức vạn đại quân Yêu tộc trấn giữ Thái Dương Tinh nghe lệnh mà động.

Còn hắn thì ngồi trên xe mặt trời, dẫn đầu hướng về thiên địa Hồng Hoang mà bay đi.

Nhìn thấy cảnh này, Yêu Thần Bạch Trạch vẫn luôn giám thị động tĩnh Thái Dương Tinh, sắc mặt nhất thời đại biến, hoảng hốt chạy về Thiên Đình báo tin. …… Cùng lúc đó, trong Bát Cảnh Cung.

Hung sát chi khí lăng liệt cuồng bạo không ngừng tàn phá vang vọng, mỗi một luồng khí tức hủy diệt đều phảng phất như có thể phá vỡ hư không, xé rách càn khôn bao la.

Sát khí phun trào, huyết quang lấp lóe, khi từng đạo phù văn lần lượt bị xóa sổ, sát khí trong đại điện cũng dần dần bình hòa lại.

Cuối cùng, theo một tiếng quát khẽ của Thái Thanh, toàn bộ hung sát chi khí trong Bát Cảnh Cung trong nháy mắt đều tiêu tan không thấy.

"Cuối cùng cũng luyện hóa xong…" Nhìn Thí Thần Thương sát khí nội liễm trước mặt, Thái Thanh hài lòng gật đầu.

Phải nói rằng, Thiên đạo hung sát dị bảo quả thực phi thường.

Dù với tu vi thực lực hiện tại, hắn vẫn phải tốn mấy ngàn năm mới có thể triệt để luyện hóa xong.

Đương nhiên, sau khi triệt để luyện hóa, uy lực của Thí Thần Thương mới thực sự hiển lộ ra.

Điểm này, chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có thể làm được, ngay cả Ma Tổ La Hầu năm xưa cũng căn bản không làm được!

Có hung bảo này trong tay, e rằng Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không phải là đối thủ một hiệp của Thái Thanh.

"Như vậy, cũng là vạn vô nhất thất rồi.

Tiếp theo, chỉ cần chờ rau hẹ đến tận cửa là được…" Khóe miệng Thái Thanh nhếch lên, trong mắt có ánh sáng lóe lên.

Đem Hậu Thổ về Bát Cảnh Cung chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch.

Bây giờ, nữ chính đã bị phản diện bắt đi, nam chính sao lại có lý do không ngoan ngoãn đến tận cửa.

Còn về việc Đông Hoàng Thái Nhất có dám không?

Thái Thanh không hề lo lắng.

Đọc hết các loại võng văn, hắn hiểu rõ tính nết của nhân vật chính, ngay cả Chu Càn chỉ có tu vi Nguyên Anh cảnh cũng dám đối đầu với Thiên Đạo Thánh Nhân, không có gì là nhân vật chính không dám làm.

Một câu thôi, não tàn đối đầu là được rồi, dù sao ta là nhân vật chính ta sợ ai?

Đáng tiếc, thời đại đã thay đổi!

Thái Thanh trong lòng đang nghĩ, lại dường như cảm giác được gì đó, ánh mắt quét qua thiên địa Hồng Hoang.

"Đến rồi sao…" Trong trời đất Hồng Hoang, đại quân Yêu tộc che trời lấp đất bay ngang không trung, yêu khí hung hãn cuồn cuộn khủng bố, dường như có thể làm chấn động cả bầu trời, khiến cho nhật nguyệt tinh thần đều đua nhau rơi rụng.

Yêu Hoàng xuất hành, phô trương tự nhiên không nhỏ, trọn vẹn ba mươi sáu chi đại quân Yêu tộc, ứng với số Thiên Cương, đi trước mở đường.

Trong mỗi chi đại quân lại có mười vạn lẻ tám nghìn người, ứng hợp với số một kỷ nguyên.

Có thể đi theo đại quân Yêu Hoàng đều là tinh nhuệ trong cả Yêu tộc, mỗi người tu vi đều không tầm thường, kém nhất cũng là Kim Tiên.

Nhiều đại quân Yêu tộc như vậy cùng nhau xuất chinh, thanh thế tự nhiên vô cùng to lớn, trong nháy mắt đã kinh động vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang.

Từng luồng ánh mắt không ngừng nhìn về phía đại quân Yêu tộc, trên mặt tất cả sinh linh đều lộ vẻ kinh hãi.

"Trời ơi!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tinh nhuệ Yêu tộc Thiên đình dốc toàn bộ lực lượng?" "Chẳng lẽ muốn nhân lúc Vu tộc suy yếu, thừa cơ công đả Vu tộc?" "Không đúng, đại quân Yêu tộc này dường như không phải từ Thiên đình, mà là... từ Thái Dương Tinh!" Nghe ba chữ 'Thái Dương Tinh', vô số sinh linh trong Hồng Hoang đều biến sắc.

Chuyện Hậu Thổ trở thành thị nữ dưới trướng Thái Thanh Thánh Nhân đã sớm truyền khắp Hồng Hoang, giờ phút này đại quân Yêu tộc từ Thái Dương Tinh lại bày ra trận thế lớn như vậy, tự nhiên khiến người ta trong nháy mắt đoán ra được đại khái.

"Chẳng lẽ Đông Hoàng Thái Nhất muốn... nghịch thiên phạt Thánh?!" Trong lúc nhất thời, vô số sinh linh Hồng Hoang trong lòng chấn động mạnh, trên mặt đều lộ ra vẻ khó tin.

Cũng đúng lúc này, một luồng ánh sáng vàng rực rỡ vô cùng từ trong đại quân Yêu tộc hiện ra.

Xa xa nhìn lại, xe loan thần mặt trời giống như một vầng mặt trời rực rỡ, chiếu rọi chư thiên tinh hà, tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Đông Hoàng Thái Nhất ngồi ngay ngắn trong đó, thần sắc vô cùng lạnh lùng.

Hắn không phải kẻ hồ đồ, đã dám làm như vậy, tự nhiên có đủ tự tin.

"Với tu vi thực lực của ta hiện nay, cho dù đối đầu với Thiên Đạo Thánh Nhân cũng có mấy phần thắng.

Huống chi, Thánh nhân không được can dự vào đại thế Hồng Hoang, ta lại muốn xem xem hắn nên kết thúc thế nào!" Đông Hoàng Thái Nhất thầm nghĩ trong lòng, sắc mặt càng thêm lãnh đạm.

Suy cho cùng, trong mắt hắn, Thái Thanh cũng chỉ là một Thiên

Đạo Thánh Nhân mà thôi.

Hắn đã dám tuyên bố muốn cưới Hậu Thổ, tự nhiên đã sớm chuẩn bị nghịch thiên, sao có thể để ý đến một Thiên Đạo Thánh Nhân cỏn con.

Nửa khắc sau, khi đại quân Yêu tộc mênh mông cuồn cuộn, che trời lấp đất, tiến đến ngoài Huyền Đô Tử Phủ, tất cả tiếng bàn tán trong trời đất đều im bặt.

Giờ khắc này, trời đất tĩnh lặng, vạn linh câm nín.

Ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất đều tràn đầy vẻ căng thẳng và bất an chưa từng có.

Đó là đạo trường của Thánh nhân!

Nơi cường hãn và khủng bố nhất trong cả trời đất Hồng Hoang!

Một khi thật sự động thủ, chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc, rất có khả năng sẽ chọc thủng trời!

Đừng nói là vô số sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả chư thiên Thánh nhân, sau khi xa xa nhìn thấy cảnh này, sắc mặt cũng căng thẳng đến cực điểm.

Sự việc phát triển đến bước này, đã vượt xa dự liệu của họ.

Tuyệt đối không ngờ, Đông Hoàng Thái Nhất thật sự dám dẫn quân đến đạo trường của Thánh nhân!

Quả thật, với thân phận Yêu Hoàng của Yêu tộc, nếu đổi lại là Thiên Đạo Thánh Nhân khác, có lẽ thật sự sẽ có chút kiêng dè, không tiện ra tay.

Nhưng người khác không rõ, chư thiên Thánh nhân sao có thể không hiểu, Thái Thanh hiện tại đã sớm chặt đứt ràng buộc của Thiên Đạo, không còn bị Thiên Đạo ước thúc nữa!

Chương 23

Hành động này của Đông Hoàng Thái Nhất không khác gì tự tìm đường chết!

Thậm chí, không chừng, chuyện hôm nay ngay cả chư thiên Thánh nhân cũng sẽ bị cuốn vào...

"Đông Hoàng Thái Nhất đến bái kiến Thái Thanh Thánh Nhân, mời Thánh nhân ra phủ một lần." Đông Hoàng Thái Nhất đứng dậy từ trên xe loan, cất giọng sang sảng, tiếng nói vang vọng giữa trời đất, tựa như sấm sét cuồn cuộn.

Trên thực tế, không cần hắn mở lời, Thái Thanh trong Bát Cảnh Cung đã sớm nhìn rõ mồn một tình hình bên ngoài.

Nhưng, hắn lại không vội hiển thánh, mà ngược lại cười lạnh trong lòng.

Nghịch thiên phạt Thánh?

Ngươi cũng xứng?

Cái loại sáo lộ cũ rích nát cả đường này mà cũng đòi vả mặt lão tử?

Ta, đường đường là Đại Đạo Thánh Nhân, không cần chút thể diện sao?!

Vả mặt là không thể nào, cả đời này cũng không thể bị vả mặt!

Thân thủ bày ra ván cờ này chính là để cắt rau hẹ, một cây rau hẹ nhỏ nhoi cũng muốn thể hiện một pha thao tác?

Nằm mơ đi!

Rau hẹ thì nên có giác ngộ của rau hẹ!

Dường như nghĩ đến điều gì, khóe miệng Thái Thanh khẽ nhếch lên, giơ tay bắn ra một luồng sáng từ trong Bát Cảnh Cung.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ trong Huyền Đô Tử Phủ, một bóng hình xinh đẹp chậm rãi bước ra, đứng ngay trước đại quân Yêu tộc.

"Đây là đạo trường của Thánh nhân, các ngươi vì cớ gì mà huyên náo ở đây?

Còn không mau lui ra!" Người nói mày ngài mắt phượng, mắt như sao sáng, một gương mặt tươi cười động lòng người, có phong thái mà nữ tử tầm thường không thể nào so bì được.

Tự nhiên không phải ai khác, chính là một trong Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ!

Hậu Thổ hiện thân!

Trước mặt đại quân Yêu tộc, cùng vô số sinh linh trong Hồng Hoang, nàng thần sắc bình tĩnh bước ra từ trong Huyền Đô Tử Phủ!

Càng quan trọng hơn là, chiếc váy dài màu trắng trên người Hậu Thổ đã được thay ra, thay vào đó là một bộ đạo bào màu trắng.

Trông hệt như một thị nữ!

Nhìn Hậu Thổ trước mắt, tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều vô cùng chấn động.

Phải biết, đó là Hậu Thổ a!

Một trong các Tổ Vu của Vu tộc, kẻ không kính trời đất, không tôn Thánh nhân!

Bây giờ, thật sự đã trở thành thị nữ dưới trướng Thái Thanh Thánh Nhân!

Cho dù là Đông Hoàng Thái Nhất đã sớm nghe qua chuyện này, giờ phút này tận mắt chứng kiến, trên mặt vẫn lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Hậu Thổ, ngươi không sao chứ?

Thái Thanh Thánh Nhân có làm khó ngươi không?” Hồi lâu sau, Đông Hoàng Thái Nhất mới hoàn hồn, giọng điệu quan tâm hỏi.

Hậu Thổ khẽ nhíu mày, nhìn Đông Hoàng Thái Nhất một cái rồi khẽ lắc đầu.

“Làm phiền Đông Hoàng đạo hữu quan tâm, nhưng chuyện của Hậu Thổ, đạo hữu nên bớt hỏi thăm thì hơn.” Đối với Đông Hoàng Thái Nhất, Hậu Thổ không có ấn tượng tốt.

Giữa hai người chỉ có duyên một lần gặp mặt trong Tử Tiêu Cung, ngay cả người quen cũng không tính là.

Thế mà chỉ vì một câu nói của hắn, đã hại thanh danh nàng bị tổn hại, bị Đế Giang và những người khác hiểu lầm, trở thành thị nữ dưới trướng Thánh nhân.

Nói không khách khí, Đông Hoàng Thái Nhất chính là đầu sỏ gây tội, Hậu Thổ sao có thể cho hắn sắc mặt tốt được.

“Tâm ý của ta, Hậu Thổ chắc cũng đã hiểu.

Lần này ta thống lĩnh đại quân đến Hồng Hoang, cũng đều là vì cứu ngươi thoát khỏi khốn cảnh...” Bị dội một gáo nước lạnh, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất có chút lúng túng, nhưng vẫn tiếp tục nói.

Nhưng lời của hắn còn chưa nói xong, đã bị Hậu Thổ cắt ngang.

“Cứu ta?

Khốn cảnh?

Đông Hoàng đạo hữu thật biết tự cho là đúng.” Hậu Thổ mặt lạnh như băng, có chút mỉa mai nói: “Trở thành thị nữ dưới trướng Thái Thanh Thánh Nhân là chuyện Hậu Thổ cam tâm tình nguyện, sao lại nói là khốn cảnh?” “Nếu thật sự phải nói, ngược lại là Thái Thanh

Thánh Nhân đã cứu ta thoát khỏi khốn cảnh, để khỏi bị kẻ rảnh rỗi đa tình quấy rầy." Lời nói của Hậu Thổ không hề lưu tình, trực tiếp biến Đông Hoàng Thái Nhất thành kẻ tự mình đa tình.

Ngay cả đám đông đại quân Yêu tộc nghe vậy cũng lập tức bàn tán xôn xao.

Vốn tưởng rằng Yêu Hoàng nhà mình và Hậu Thổ tình cảm mặn nồng, chỉ vì bị Thánh nhân cản trở mới dẫn binh đến cứu.

Nhưng bây giờ mới phát hiện, dường như hoàn toàn không phải như vậy!

Hậu Thổ hình như căn bản không đoái hoài đến Yêu Hoàng nhà mình!

Ngược lại, Yêu Hoàng đại nhân nhà mình, có chút giống như một tên liếm cẩu...

Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt ngưng lại, trong mắt loé lên một tia tức giận.

Hắn cũng không thật lòng muốn cưới Hậu Thổ, chỉ là mượn danh nghĩa này để liên minh với Vu tộc mà thôi.

Nhưng không ngờ, Hậu Thổ lại không biết điều như vậy.

Nhưng, trước mặt bao nhiêu người, hắn tự nhiên không thể phát tác.

"Hậu Thổ, ngươi nhất định là bị Thánh nhân uy hiếp, có điều lo ngại, nên mới đối xử với ta như vậy." Đông Hoàng Thái Nhất hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, nói: "Không sao cả, ta biết tâm ý của ngươi, không ai hiểu ngươi hơn ta." Gương mặt xinh đẹp của Hậu Thổ lạnh đi, ánh mắt nhìn Đông Hoàng Thái Nhất cũng lộ vẻ chán ghét.

Quả thật, đúng như lời Đông Hoàng Thái Nhất nói, vì có chút kiêng dè Thái Thanh nên nàng mới tự nguyện ở lại đây.

Trên thực tế, với tính cách của Tổ Vu, sao có thể cam tâm làm thị nữ cho người khác?

Nhưng, nàng lại vô cùng rõ ràng, thực lực của Thái Thanh rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Chỉ bằng Đông Hoàng Thái Nhất và đám đại quân Yêu tộc này mà cũng muốn cứu ta ra ngoài?

Đừng đùa nữa!

Tự tìm đường chết như vậy, lão nương không hầu!

Huống chi, lời nói của nàng cũng có một nửa là thật, so với bị Đông Hoàng Thái Nhất quấy rầy không dứt, nàng càng muốn ở lại trong Huyền Đô Tử Phủ cho thanh tịnh.

"Đúng là không hổ là Yêu Hoàng của Yêu tộc, cái tính tự cho là đúng quả nhiên là bản tính của Yêu tộc!" Giọng Hậu Thổ lạnh như băng, không hề che giấu sự chán ghét.

"Bất kể ngươi quấy rầy thế nào, ta đều khuyên ngươi một câu, nhân lúc Thánh nhân chưa hiển thánh, mau cút xa một chút, đừng để máu bẩn của Yêu tộc làm ô uế động thiên phúc địa này!" Hậu Thổ nói xong, cũng không để ý đến Đông Hoàng Thái Nhất mặt mày tái mét, xoay người định trở về Huyền Đô Tử Phủ.

Thái Thanh trong Bát Cảnh Cung, thấy cảnh này, trong lòng đã sớm cười đến không ngậm được mồm.

Chương 24

Hắn chỉ truyền âm cho Hậu Thổ, bảo nàng ra xem tình hình bên ngoài.

Không ngờ nàng lại tự do phát huy, trực tiếp trước mặt vô số sinh linh Hồng Hoang, mắng Đông Hoàng Thái Nhất đến không ngóc đầu lên được.

"Đinh!

Chúc mừng Túc chủ xúc thành nam nữ chính phản mục, phản phái bình phân SSS, thưởng điểm phản phái 35000!" Nghe thấy âm báo của hệ thống, khóe miệng Thái Thanh nhếch lên.

Trải qua màn này, e rằng Đông Hoàng Thái Nhất dù mặt dày đến đâu, cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục đòi cưới Hậu Thổ nữa.

Nhưng, vì thể diện của nhân vật chính, Đông Hoàng Thái Nhất cũng chỉ có thể cứng rắn tiếp tục chống đỡ.

"Hậu Thổ, ta biết ngươi có điều lo ngại, yên tâm, ta sẽ cứu ngươi thoát khỏi bể khổ!" Lời của Đông Hoàng Thái Nhất vừa dứt, hắn nhấc chân định bước vào Huyền Đô Tử Phủ.

Ầm ầm!

Hầu như ngay khoảnh khắc Đông Hoàng Thái Nhất vừa bước vào, trong Huyền Đô Tử Phủ vốn tĩnh lặng, đột nhiên dâng lên khí tức Hỗn Độn cuồn cuộn.

Từng luồng ánh sáng hai màu âm dương điên cuồng cuộn trào, luồng dao động đáng sợ tỏa ra, phảng phất có thể đè sập cả bầu trời rộng lớn, nghiền nát tinh hà vũ trụ!

Hoàn toàn không cho Đông Hoàng Thái Nhất thời gian phản ứng,

khí tức Hỗn Độn đã quét trúng hắn, tựa như một thế giới đại thiên Hỗn Độn, đập mạnh vào người hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể Đông Hoàng Thái Nhất bay thẳng ra ngoài, đâm nát ức vạn dặm núi non, gây ra tiếng nổ vang vô tận!

Cảnh này lọt vào mắt đại quân Yêu tộc cùng vô số sinh linh Hồng Hoang, khiến tất cả mọi người đều có chút ngây ngẩn.

Ai cũng không ngờ, Yêu Hoàng vừa rồi còn hăng hái như vậy, trong nháy mắt đã bị đánh bay!

"Chẳng lẽ Thái Thanh Thánh Nhân ra tay rồi?" Từng luồng ánh mắt không ngừng nhìn vào Huyền Đô Tử Phủ, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng của Thái Thanh.

Chỉ thấy, toàn bộ Huyền Đô Tử Phủ tràn ngập ánh sáng âm dương, dường như có một sức mạnh vô cùng khủng bố, bảo vệ động thiên phúc địa này.

"Là tiên thiên đại trận sao, là bản hoàng đã sơ suất!" Đông Hoàng Thái Nhất đứng dậy lần nữa, ánh mắt quét qua Huyền Đô Tử Phủ rồi lạnh lùng nói.

Dù sao hắn cũng là cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, vừa rồi sức mạnh của trận pháp tuy đánh bay hắn, nhưng cũng không làm hắn bị thương.

Cũng chính vì vậy, Đông Hoàng Thái Nhất không nghĩ nhiều, chỉ coi đó là một tiên thiên đại trận bình thường.

"Chỉ một tiên thiên đại trận cỏn con, sao có thể cản được bước chân của bản hoàng!" Đông Hoàng Thái Nhất bước một bước, cả người lại xuất hiện bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, nói với Hậu Thổ: "Hậu Thổ, đợi một lát, bản hoàng phá trận này xong!" Nghe lời của Đông Hoàng Thái Nhất, Hậu Thổ lại hoàn toàn không đáp lời.

Ánh mắt nhìn hắn cũng như đang nhìn một kẻ thiểu năng.

Phải biết, Hậu Thổ đã tận mắt chứng kiến Tiên Thiên Lưỡng Nghi đại trận lột xác, tự nhiên biết rõ trận này rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Đừng nói là Đông Hoàng Thái Nhất, cho dù Thiên Đạo Thánh Nhân ra tay, cũng hoàn toàn không thể lay chuyển được trận này!

Về điểm này, Đông Hoàng Thái Nhất hiển nhiên không hề hay biết.

Giờ phút này, sau khi lời hắn vừa dứt, tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ của hắn liền vận chuyển đến cực hạn.

Trong chốc lát, khí tức khủng bố bùng phát, ngọn lửa vô tận cuốn khắp tám phương!

Biển lửa do Thái Dương Chân Hỏa hóa thành dường như có thể nuốt chửng mọi thứ, thiêu rụi cả càn khôn rộng lớn!

Đông Hoàng Thái Nhất đứng giữa biển lửa, càng giống như một vị chiến thần vô địch, thể hiện hết phong thái của nhân vật chính.

"Yêu Hoàng vô địch!" Cảm nhận được khí tức cường đại tỏa ra từ cơ thể Đông Hoàng Thái Nhất, đám đông đại quân Yêu tộc tinh thần chấn động, lần lượt giơ tay hô lớn.

"Phá cho bản hoàng!" Đông Hoàng Thái Nhất thần sắc tự cao, miệng khẽ quát một tiếng, ngọn lửa ngút trời đều hóa thành những con Kim Ô rực rỡ, lao mạnh về phía Huyền Đô Tử Phủ!

Giờ khắc này, ngay cả những sinh linh Hồng Hoang đang quan sát từ xa cũng đều nín thở tập trung, căng thẳng nhìn chằm chằm vào đại trận.

Tuy nhiên, ngoài dự liệu của tất cả mọi người, những con Kim Ô

do ngọn lửa ngút trời hóa thành vừa bay vào trong đại trận, liền như trâu đất xuống biển, lập tức tan biến vào không trung!

Một hơi... hai hơi... ba hơi...

Hồi lâu sau, cả trời đất vẫn một mảnh tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái.

Thế thôi?

Đông Hoàng Thái Nhất bày ra trận thế lớn như vậy, kết quả là thế này sao?

Không thể nào?

Không thể nào?!

"Yêu Hoàng gì đó cũng chỉ đến thế mà thôi, muốn tranh tài với Thánh nhân, ta thấy ngay cả Huyền Đô Tử Phủ cũng không vào được một bước." Hậu Thổ thần sắc không có gì ngạc nhiên, có phần mỉa mai nói.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, sắc mặt lập tức càng thêm âm trầm khó coi.

Hắn rầm rộ kéo đến tận cửa như vậy, kết quả cuối cùng lại bị trận pháp chặn ngay bên ngoài, ngay cả mặt của Thái Thanh cũng không thấy.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, thể diện nhân vật chính của hắn cũng mất sạch!

Nhưng, hắn lại không tiếp tục ra tay, hiển nhiên đã nhận ra Hỗn Nguyên Âm Dương đại trận không tầm thường, chỉ dựa vào sức một người thì không thể phá được trận này.

"Tam quân nghe lệnh, cùng nhau ra tay, phá trận này cho bản

hoàng!" Đông Hoàng Thái Nhất vung tay, trầm giọng quát.

Đại quân Yêu tộc phía dưới nhận lệnh, lập tức đồng thanh hô vang, yêu khí hung hãn cuồn cuộn khủng bố, trong nháy mắt bùng nổ giữa trời đất!

Lần này Đông Hoàng Thái Nhất giáng lâm Hồng Hoang, đã mang theo chín phần đại quân Yêu tộc trên Thái Dương Tinh, có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng!

Nhìn thoáng qua, đại quân Yêu tộc che trời lấp đất, vô số hỏa long hỏa nha, ít nhất cũng có đến ức vạn!

Hơn nữa, không một ngoại lệ, đều là thiết kỵ tinh nhuệ của Yêu tộc, từng chinh chiến chư thiên vũ trụ!

Một đội quân khủng bố như vậy, chiến lực bộc phát ra tuy không thể so với Thánh nhân, nhưng cũng tuyệt đối kinh thiên động địa!

Ngay khi đại quân Yêu tộc vừa mới động, một tiếng xé gió đột nhiên vang vọng khắp trời đất.

Ngay sau đó, là một tiếng quát giận như sấm sét, đột nhiên vang lên.

"Không được làm càn!

Còn không mau dừng tay!" Lời còn chưa dứt, một người đàn ông trung niên đầu đội tử kim bảo quan, mình mặc đế vương miện phục, nhanh chóng giáng lâm bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ.

Thấy người này đột nhiên xuất hiện, không chỉ khí thế của ức vạn đại quân Yêu tộc yếu đi, ngay cả sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất cũng khẽ biến.

Người này, chính là chủ của Yêu tộc Thiên đình, Yêu Đế Đế Tuấn!

Nhìn Đế Tuấn đột nhiên xuất hiện, vô số sinh linh trong Hồng Hoang đều hơi ngẩn người.

Dù sao, chuyện Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn trở mặt đã sớm truyền khắp Hồng Hoang.

Chương 25

Ai cũng không ngờ, vào thời điểm quan trọng như thế này, Đế Tuấn lại chủ động hiện thân, nhảy vào vũng nước đục này.

"Một đám không biết trời cao đất rộng, dám ở trước cửa Thánh nhân mà hung hăng, còn không mau lui ra!" Không để ý đến ánh mắt của mọi người, Đế Tuấn mặt lạnh như băng, quát lớn với ức vạn đại quân Yêu tộc phía dưới.

Phải nói, với tư cách là Yêu Đế của Yêu tộc Thiên đình, Đế Tuấn có uy nghiêm khá lớn trong Yêu tộc.

Cho dù những đại quân Yêu tộc này đã theo Đông Hoàng Thái Nhất phản bội Thiên đình, nhưng giờ phút này nghe lời của Đế Tuấn, vẫn ngoan ngoãn thu lại tu vi thần thông, lùi về phía xa mấy chục vạn dặm.

Mãi đến lúc này, Đế Tuấn mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ sau khi Hậu Thổ trở thành thị nữ của Thái Thanh, hắn vẫn luôn lo lắng đề phòng, sợ rằng người huynh đệ này sau khi biết chuyện sẽ gây ra rắc rối.

Cũng chính vì vậy, hắn mới ra lệnh cho Yêu thần Bạch Trạch, theo dõi chặt chẽ động tĩnh trong Thái Dương Tinh.

Đáng tiếc hắn cũng không ngờ, huynh đệ của mình lại to gan lớn mật như vậy, dám dẫn đại quân Yêu tộc đến thẳng đạo trường của Thánh nhân.

Nói thật, khi Đế Tuấn nghe tin này từ miệng Yêu thần Bạch Trạch, hắn đã sợ đến toát mồ hôi lạnh!

Mẹ kiếp, đây không phải là đi tìm chết sao!

Khác với Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn đã tận mắt chứng kiến quá trình Thái Thanh giao thủ với Thập Nhị Tổ Vu.

Với nhãn giới và tu vi của đường đường Yêu Đế, hắn tự nhiên có thể nhận ra thực lực của vị đứng đầu chư thiên Thánh nhân này rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Đừng nói là ức vạn đại quân Yêu tộc, cho dù toàn bộ đại quân Yêu tộc Thiên đình xuất động, cũng hoàn toàn là nộp mạng có được không!

Muốn nghịch thiên phạt Thánh?

Ha ha, để kiếp sau đi!

Chính vì hiểu rõ điểm này, Đế Tuấn ngay cả bảo liễn cũng không kịp ngồi, trực tiếp từ Lăng Tiêu Điện chạy như điên đến Huyền Đô Tử Phủ, chỉ sợ Đông Hoàng Thái Nhất thật sự chọc giận Thái Thanh.

Đến lúc đó, e rằng cả Yêu tộc Thiên đình cũng sẽ bị liên lụy!

Thấy Đế Tuấn quát ngừng đại quân Yêu tộc, Đông Hoàng Thái Nhất nhíu mày, trầm giọng nói: "Huynh trưởng, không cần khuyên..." Bốp!!

Lời của Đông Hoàng Thái Nhất còn chưa nói xong, Đế Tuấn đã tát một cái vào mặt hắn.

Trong chốc lát, cả trời đất lập tức một mảnh tĩnh lặng, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Gì cơ?

Trang bức không thành, ngược lại bị vả mặt ư?

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng bị cái tát của Đế Tuấn đánh cho ngây người.

Phải biết, hắn là Yêu Hoàng của Yêu tộc, đại diện cho thể diện của Yêu tộc, cái tát của Đế Tuấn tương đương với việc đánh vào mặt

của cả Yêu tộc.

Như vậy có được không?

"Chuyện của ngươi, về rồi ta sẽ từ từ tính sổ với ngươi!" Đế Tuấn mặt đầy tức giận, lạnh lùng nói.

Lần này, hắn thật sự nổi giận!

Ngay cả lúc Đông Hoàng Thái Nhất phản bội Thiên đình, hắn cũng chưa từng tự mình ra tay ngăn cản, bây giờ lại không chút do dự mà tát thẳng một cái, đủ thấy sự tức giận trong lòng.

Đương nhiên, ngoài việc thật sự nổi giận ra, cái tát này chủ yếu là đánh cho Thái Thanh xem.

"Đế Tuấn quản giáo không nghiêm, để Thái Nhất gây ra họa lớn như vậy, kinh động đến Thánh nhân thanh tu, đây là tội của Đế Tuấn!" Hít sâu một hơi, nén lại sự tức giận trong lòng, Đế Tuấn hướng về Huyền Đô Tử Phủ cúi đầu lạy.

"Chuyện hôm nay, đều là lỗi của Yêu tộc Thiên đình chúng ta, Đế Tuấn nguyện lấy thân phận chủ Thiên đình, thay Thái Nhất tạ tội với Thánh nhân!" "Xin Thánh nhân độ lượng, khoan thứ cho tội lỗi của Yêu tộc chúng ta!" Đế Tuấn nói xong, lại trịnh trọng hành lễ một lần nữa, thái độ vô cùng thành khẩn, không hề có chút tự cao của Yêu Đế.

Thấy cảnh này, đừng nói là vô số sinh linh trong Hồng Hoang kinh ngạc không thôi, ngay cả Thái Thanh trong Bát Cảnh Cung, trong mắt cũng thoáng qua một tia dị sắc.

"Đế Tuấn cũng là một nhân vật..." Với tâm trí của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra, Đế Tuấn làm như vậy là để bảo vệ Đông Hoàng Thái Nhất, để Thái Thanh dù có giận cũng không nỡ mặt mũi mà tiếp tục truy cứu.

Nhưng bất kể thế nào, Đế Tuấn cũng là chủ của Thiên đình, là

Yêu Đế của Yêu tộc.

Có thể không chút để ý đến thân phận, hạ mình đến mức này, chỉ riêng điểm này, đủ thấy tư chất của một kiêu hùng.

Trong nhiều tiểu thuyết mạng kiếp trước, miêu tả Đế Tuấn là kẻ cứng nhắc tự cao, chỉ biết nổi giận vô năng, rõ ràng là nói bừa!

Trên thực tế, có thể thống nhất Yêu tộc, sáng lập Yêu tộc Thiên đình, tâm cơ của Đế Tuấn sao có thể tầm thường?

Nếu đổi lại là Thánh nhân khác, e rằng chuyện hôm nay thật sự sẽ được giải quyết theo kiểu chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Đáng tiếc, hắn lại gặp phải Thái Thanh!

Giải quyết dễ dàng?

Nằm mơ đi!

Khóe miệng Thái Thanh khẽ nhếch, tâm niệm vừa động, một luồng khí tức áp chế chư thiên vạn đạo, vượt lên trên tất cả, từ trong cơ thể điên cuồng tuôn ra.

"Tiếp theo, đến lượt bản thánh trang bức rồi." Ầm ầm!

Âm thanh Đại Đạo đột nhiên vang vọng, khí tức khủng bố chấn động cửu thiên!

Vô số tường vân hội tụ, tử quang ngập trời cuồn cuộn, từng đợt tiên nhạc vang vọng, dường như ba ngàn đại đạo pháp tắc đều hiện ra trong vũ trụ, chiếu rọi chư thiên thương khung.

Trước ánh mắt kinh hãi của vô số sinh linh Hồng Hoang, một thân ảnh được thánh quang bao bọc, khí tức sâu như vực thẳm, chậm rãi xuất hiện phía trên Huyền Đô Tử Phủ.

Giờ khắc này, ánh sáng của chư thiên tinh thần dường như đều tối sầm lại trong nháy mắt.

Chỉ có thân ảnh của Thái Thanh, tỏa ra thánh quang rực rỡ vô cùng, nhấn chìm ức vạn vạn dặm trời đất rộng lớn, che lấp ba mươi ba tầng trời!

Hoàng hoàng thánh uy áp chế trời đất, đại đạo pháp tắc quét ngang vũ trụ, trong cả Hồng Hoang rộng lớn, vô số sinh linh đều bị thánh uy đè đến run rẩy không thôi.

Vô số ánh mắt nhìn về phía Thái Thanh trên cửu thiên, đều tràn đầy sự kính sợ từ tận đáy lòng!

Trên dị tượng ba ngàn đại đạo, Thái Thanh nhìn xuống trời đất Hồng Hoang, sắc mặt không vui không buồn, dường như đối với tất cả đều vô cùng lãnh đạm.

Nhưng trong lòng lại không khỏi thầm cảm thán, cảm giác trang bức... thật tuyệt!

"Kinh động Thánh nhân tu hành, xin Thái Thanh Thánh Nhân thứ tội!" Thấy Thái Thanh hiển thánh, Đế Tuấn sững sờ một chút, rồi lập tức cung kính hành lễ nói.

"Đã là xin tội, thì nên có dáng vẻ của người xin tội." Thần sắc Thái Thanh lạnh lùng, như thể đây chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể, thản nhiên nói: "Quỳ xuống." Theo lời của Thái Thanh vừa dứt, cả trời đất lập tức rơi vào một khoảng lặng chết chóc.

Trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ khó tin, dường như đang hoài nghi, có phải mình đã nghe nhầm không?

"Bảo... bảo Đế Tuấn quỳ xuống?!" "Ngài ấy là đường đường Yêu Đế, sao có thể!" "Thiên Đế thừa tái thiên mệnh, có tư cách gặp Thánh không lạy, sao có thể quỳ xuống?!" Sau khi hoàn hồn, từng tiếng kinh hô không ngừng vang lên trong Hồng Hoang, tất cả mọi người đều bị Thái Thanh dọa cho sợ hãi.

Quả thật, Thánh nhân đứng trên tất cả, coi chúng sinh như sâu kiến.

Nhưng Đế Tuấn dù sao cũng là Yêu Đế của Yêu tộc, gánh vác thiên mệnh Hồng Hoang, đối mặt với Nữ Oa Thánh Nhân cũng có thể dùng đạo hữu tương xứng.

Chương 26

Bảo hắn quỳ xuống tạ lỗi?

Sao có thể?

Ngay cả các Thánh nhân đang quan sát chuyện này cũng đều lắc đầu.

Phịch!

Không đợi vô số sinh linh Hồng Hoang hoàn hồn, Đế Tuấn không chút do dự, trực tiếp quỳ xuống! ???

Chuyện gì vậy?!

Thấy cảnh này, trên mặt tất cả sinh linh Hồng Hoang đều lộ ra vẻ khó tin.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng đều trợn tròn mắt, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Thánh nhân dạy bảo chí phải, Đế Tuấn đáng lẽ phải làm như vậy." Đế Tuấn thần sắc thành khẩn, cung kính nói.

Gánh vác thiên mệnh?

Thân phận Yêu Đế?

Đừng đùa nữa!

Không ai biết, Đế Tuấn thực sự đối mặt với Thái Thanh, khoảnh khắc vừa rồi, rốt cuộc đã sợ hãi đến mức nào!

Nỗi sợ hãi này, ngay cả khi đối mặt với chư thiên Thánh nhân, đối mặt với Hồng Quân Đạo Tổ, hắn cũng chưa từng cảm nhận được!

Hắn có thể cảm nhận mãnh liệt rằng, nếu không quỳ, tuyệt đối sẽ

chết chắc!

Ngay cả thân phận Yêu Đế của Yêu tộc cũng không thể cứu được hắn!

Sống sót?

Hay thể diện?

Đế Tuấn tự nhiên không chút do dự mà chọn vế trước.

Có lựa chọn sao?

Căn bản là không có lựa chọn nào khác!

"Huynh trưởng, huynh làm gì vậy?

Chỉ là một Thiên Đạo Thánh Nhân, hà tất phải khiến huynh như vậy!" Đông Hoàng Thái Nhất thần sắc kinh ngạc, vô cùng khó hiểu nói.

Đế Tuấn nghe vậy, trong lòng tức đến mức suýt chửi ầm lên.

Nếu không phải vì cái thằng không biết trời cao đất rộng nhà ngươi, ta có thể phải quỳ xuống trước mặt người khác không!

Ngươi có biết mình đang chọc vào ai không?

Đó là người đứng đầu chư thiên Thánh nhân, là Thái Thanh Thánh Nhân đường đường đó!!

Đối với nỗi khổ tâm của Đế Tuấn, đừng nói Đông Hoàng Thái Nhất không hiểu, ngay cả đám đông đại quân Yêu tộc ở xa cũng khó có thể chấp nhận.

Tuy họ đã theo Đông Hoàng Thái Nhất phản bội Thiên đình, nhưng Đế Tuấn vẫn là Yêu Đế của Yêu tộc.

Thường nói, chúa nhục thần chết!

Nay Đế Tuấn bị sỉ nhục như vậy, họ tự nhiên phẫn nộ không thôi.

“Xin bệ hạ đứng lên, đừng làm mất thể diện của Yêu tộc chúng ta!” Trong lúc nhất thời, ức vạn đại quân Yêu tộc đồng thanh gào thét, tiếng nói chấn động trời đất, yêu khí cuốn khắp tám phương.

Đế Tuấn thấy cảnh này, trong lòng lập tức lộp bộp một tiếng, cảm thấy không ổn.

Tuy nhiên, không đợi hắn mở miệng quát ngừng, Thái Thanh trên cửu thiên thương khung đã chậm rãi hạ xuống một luồng ánh mắt.

“Ồn ào!” Giọng nói nhàn nhạt vừa dứt, một sức mạnh khủng bố vô cùng trực tiếp đè sập cả bầu trời!

Trong chốc lát, cả ba mươi ba tầng trời dường như đột nhiên sụp xuống, hóa thành một luồng uy áp khủng bố khó có thể chống cự, trực tiếp nghiền nát càn khôn rộng lớn!

Dưới trời đất, mấy trăm triệu đại quân Yêu tộc, ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, liền bị uy áp khủng bố nghiền thành sương máu!

Chỉ trong nháy mắt, đại quân Yêu tộc che trời lấp đất đã biến mất không thấy, thay vào đó là một biển máu ngút trời!

Huyết quang nồng đậm vô cùng, nhuộm đỏ cả ức vạn vạn dặm trời đất!!

Tĩnh lặng!

Cả trời đất lúc này tĩnh lặng như chết!

Nhìn biển máu cuồn cuộn ngút trời bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, tất cả mọi người đều tê cả da đầu, không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

Mấy trăm triệu đại quân Yêu tộc, trong nháy mắt bị xóa sổ hoàn toàn, sức mạnh kinh khủng như vậy, thực sự đã làm kinh hãi vô số

sinh linh trong Hồng Hoang!

Đại quân Yêu tộc, ức vạn sinh linh, đối với Hỗn Nguyên Thánh Nhân mà nói, căn bản còn không bằng cỏ rác!

Nghịch thiên phạt Thánh?

Đơn giản là nực cười!

Sức mạnh vĩ đại của Hỗn Nguyên Thánh Nhân đủ để đè sập chư thiên vũ trụ, căn bản không dung thứ sự khiêu khích!!

Trên thực tế, đừng nói là sinh linh bình thường trong Hồng Hoang, ngay cả các Thiên Đạo Thánh Nhân đồng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khi thấy cảnh này, cũng đều co rụt đồng tử, trên mặt lộ ra một tia kinh hãi!

Quả thật, đối với họ, ức vạn đại quân Yêu tộc cũng chỉ là sâu kiến mà thôi.

Nếu họ muốn, cũng có thể giơ tay là xóa sổ.

Nhưng, đằng sau ức vạn đại quân Yêu tộc, lại có vô số nhân quả dính líu.

Một hơi xóa sổ toàn bộ, cho dù là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không có gan đó!

Về điểm này, Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng rất rõ.

Cũng chính vì vậy, hắn mới có tự tin, dám thống lĩnh đại quân đến ngoài Huyền Đô Tử Phủ.

Chỉ là, điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới là, chuyện mà chư thiên Thánh nhân không dám làm, Thái Thanh lại dám làm!

Hơn nữa, làm một cách gọn gàng dứt khoát như vậy, không hề có một chút do dự!

“Thánh...

Thánh nhân không được can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, đây là quy củ do Hồng Quân Đạo Tổ định ra, sao ngươi dám ngang ngược như vậy, giết đại quân Yêu tộc của ta?!” Đông Hoàng Thái Nhất hai mắt đỏ ngầu, sắc mặt vừa kinh vừa giận.

“Thái Nhất!

Chương 27

Còn không câm miệng!" Đế Tuấn ở bên cạnh vội vàng trầm giọng quát.

Với tư cách là Yêu Đế của Yêu tộc, ức vạn đại quân tộc nhân bị xóa sổ ngay trước mặt, trong lòng hắn tự nhiên cũng đang rỉ máu.

Nhưng, sau khi biết thực lực khủng bố của Thái Thanh, cho dù có đau đớn nhục nhã thế nào, hắn cũng không dám biểu hiện ra bất kỳ sự bất mãn nào.

Đối với sinh linh bình thường mà nói, họ có thể là Yêu Đế Yêu Hoàng cao cao tại thượng, nhưng trước mặt Thái Thanh, họ chỉ là sâu kiến mà thôi!

Lũ kiến?

Không, ngay cả kiến cũng không bằng!

Cùng lắm chỉ là những cây rau hẹ mọc tốt hơn một chút mà thôi!

"Đinh!

Chúc mừng Túc chủ tiêu diệt vây cánh của nhân vật chính, phản phái bình phân S, thưởng điểm phản phái 20000!" Âm báo của hệ thống vang lên đúng lúc, khiến mắt Thái Thanh sáng lên.

Từ lúc bắt đầu bày bố ván cờ này, trước trước sau sau, điểm phản phái đã tăng vọt lên bảy tám vạn, sắp chạm mốc mười vạn điểm!

Mà những thứ này, chỉ là màn dạo đầu!

Tiếp theo, mới là thời khắc thực sự cắt rau hẹ!

Nghĩ như vậy, ánh mắt của Thái Thanh rơi vào người Đông Hoàng Thái Nhất, lộ ra vẻ mong đợi nhàn nhạt.

“Khinh người quá đáng!!” Dường như bị ánh mắt của Thái Thanh kích động, Đông Hoàng Thái Nhất gầm lên một tiếng, cả người lao thẳng lên trời.

Cùng lúc đó, tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ cũng từ trong cơ thể bùng nổ.

Cùng với biển lửa rực rỡ vô cùng, cả người hắn tựa như hóa thành một con Tam Túc Kim Ô, lao thẳng về phía Thái Thanh!

Giờ phút này, Đông Hoàng Thái Nhất dường như đã trở thành tiêu điểm của cả Hồng Hoang, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào hắn!

Trên mặt của vạn tộc sinh linh Hồng Hoang đều là một vẻ kinh hãi, ai cũng không ngờ, hắn thật sự dám ra tay với Thánh nhân!

“Đốt!!” Cùng lúc lao lên, Đông Hoàng Thái Nhất miệng đột nhiên quát khẽ một tiếng, Hỗn Độn Chung lập tức hiện ra, lơ lửng trên đỉnh đầu hắn.

Hỗn Độn quang mang không ngừng rủ xuống, hào quang năm màu nhuộm khắp chư thiên, uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo vào lúc này đã được thể hiện không sót một chút nào!

Phải nói, nhân vật chính thật sự hào phóng!

Tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên mà dám cứng rắn đối đầu với Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Hoàn toàn là dùng tính mạng để trang bức a!

Hơn nữa, theo sáo lộ tiểu thuyết thông thường, phần lớn sẽ trang bức thành công.

Trực tiếp lấy yếu thắng mạnh, đại chiến Hỗn Nguyên Thánh Nhân mà không rơi vào thế hạ phong, chấn động quần chúng hóng hớt cả

một năm.

Đối với những tình tiết gần như não tàn này, Thái Thanh đã sớm xem đến phát ngán.

Thật sự nghĩ Hỗn Nguyên Thánh Nhân đều là đồ giấy sao?

Đại chiến với lão tử ba trăm hiệp?

Sợ là ngươi đang mơ mộng hão huyền!

Không một lời thừa thãi, tu vi thực lực Đại Đạo Thánh Nhân của Thái Thanh bộc phát trong nháy mắt.

Sức mạnh kinh khủng điên cuồng cuộn trào, phảng phất có thể đè sập hư không vô tận!

Theo một ngón tay điểm xuống, cả ba mươi ba tầng trời dường như đều sụp đổ hoàn toàn vào lúc này!

Hư không tan biến, càn khôn nổ tung, một ngón tay hạ xuống, tứ hải bát hoang run rẩy, chư thiên vũ trụ vỡ nát!

Dường như tất cả mọi thứ trong trời đất đều theo sức mạnh của một ngón tay này mà tan biến vỡ vụn, hóa thành hư vô!!

Chỉ một ngón tay đơn giản đã đè sập bầu trời rộng lớn, xóa sổ chư thiên vạn đạo!!

"Đại... tu vi Đại Đạo?!...

Không thể nào!!!" Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên đại biến, trong mắt tràn đầy kinh hãi nồng đậm.

Đến lúc này, hắn mới hiểu ra, Thái Thanh rốt cuộc là tồn tại gì!

Không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, mà là một vị Đại Đạo Thánh Nhân hàng thật giá thật!!

Đáng tiếc, đã muộn!

Ầm ầm!

Tiếng nổ như trời long đất lở đột nhiên vang lên trong Hồng Hoang, luồng dao động hủy diệt chưa từng có càng điên cuồng quét ngang bốn phương, xé rách vũ trụ rộng lớn.

Trước ánh mắt kinh hãi của vô số sinh linh Hồng Hoang, Hỗn Độn Chung, một trong ba Tiên Thiên Chí Bảo, căn bản không chống cự được dù chỉ một lát, liền trong nháy mắt vỡ tan thành từng mảnh, nổ tung ngay giữa trời đất!

Một ngón tay, đã nghiền nát một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng vang lên giữa trời đất, nhưng trong lòng vạn tộc sinh linh Hồng Hoang lại đã là một mảnh tĩnh lặng!

Bất cứ sinh linh nào tận mắt chứng kiến cảnh này, giờ phút này đều không khỏi chấn động, kinh ngạc đến không nói nên lời.

Đó là Hỗn Độn Chung a!

Một trong số ít Tiên Thiên Chí Bảo trong cả Hồng Hoang!

Pháp bảo cường hãn được xưng là có thể định trụ thời không, trấn áp Hỗn Độn!!

Lại bị Thái Thanh một ngón tay nghiền nát, căn bản không có chút sức chống cự nào!

Tu vi của Thái Thanh Thánh Nhân... rốt cuộc khủng bố đến mức nào?!

Giờ khắc này, đừng nói là sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh, sắc mặt cũng thay đổi liên tục.

Tuy họ biết Thái Thanh đã chặt đứt ràng buộc của Thiên Đạo,

chứng đắc Đại Đạo quả vị.

Nhưng sự cường hãn của Đại Đạo Thánh Nhân thực sự đã vượt xa dự liệu của họ, dù cho định lực của họ có mạnh đến đâu, cũng không khỏi cảm thấy một tia sợ hãi!...

Sợ hãi đối với Đại Đạo Thánh Nhân!!

Thậm chí, nếu họ tự hỏi lòng, đổi lại là các Thiên Đạo Thánh Nhân như họ đối mặt với Thái Thanh, cũng hoàn toàn không có tự tin có thể bình yên vô sự mà cứng rắn đỡ được một ngón tay đó.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của chư thiên Thánh nhân nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng không thể chống đỡ được một ngón tay, vậy mà Đông Hoàng Thái Nhất lại sống sót!

Chương 28

Đương nhiên, tuy may mắn giữ được tính mạng, nhưng bộ dạng của Đông Hoàng Thái Nhất cũng vô cùng thảm hại.

Không chỉ hơn nửa thân thể đã hóa thành sương máu nổ tung, ngay cả nguyên thần cũng bị trọng thương chưa từng có!

Nhưng, dù vậy, hắn vẫn kiên cường sống sót, khiến vô số sinh linh trong Hồng Hoang đều kinh ngạc không thôi.

Người duy nhất thần sắc bình tĩnh, cũng chỉ có Thái Thanh.

Ánh mắt hắn quét qua Đông Hoàng Thái Nhất đang bị trọng thương, sắc mặt lãnh đạm như thường, không hề có chút ngạc nhiên nào.

Đùa sao, nhân vật chính mạng lớn đâu phải ngày một ngày hai, sao có thể dễ dàng chết được!

Phải biết, lúc đầu đối phó với Chu Càn chỉ có cảnh giới Nguyên Anh, Thái Thanh còn phải dùng đến cả Thái Cực Đồ, huống chi là Đông Hoàng Thái Nhất có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ trước mắt.

Thái Thanh không hề nghi ngờ, nếu hôm nay để Đông Hoàng Thái Nhất chạy thoát, với đãi ngộ con cưng của nhân vật chính, tùy tiện gặp chút cơ duyên tạo hóa, không bao lâu nữa lại có thể tiếp tục tung hoành trong Hồng Hoang!

Tóm lại một câu, hào quang nhân vật chính thật sự quá bá!

"Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công trọng thương nhân vật chính Đông Hoàng Thái Nhất, phản phái bình phân S-, thưởng điểm phản phái

15000!" Theo tiếng của hệ thống vang lên, lại có thêm một vạn năm nghìn điểm phản phái vào tài khoản.

Thái Thanh khẽ cười, ánh mắt nhìn Đông Hoàng Thái Nhất càng thêm "thiện lành".

Quả thật, Đông Hoàng Thái Nhất với tư cách là nhân vật chính, tự nhiên có sức sống ngoan cường như gián.

Nhưng Thái Thanh hiện tại cũng không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân!

Với tu vi thực lực Đại Đạo Thánh Nhân tam trọng thiên, muốn đập chết Đông Hoàng Thái Nhất, chút hào quang nhân vật chính cỏn con sao có thể bảo vệ được!

Cảm nhận được ánh mắt tràn đầy "thiện lành" của Thái Thanh, Đông Hoàng Thái Nhất thần sắc kinh hãi bất an, vội vàng chống đỡ thân thể lùi về phía sau.

"Huynh... huynh trưởng cứu ta!!" Không còn để ý đến thể diện của mình, Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp cầu cứu Đế Tuấn.

Sau khi biết được sự khủng bố trong tu vi của Thái Thanh, giờ phút này hắn căn bản không còn tâm trí nghĩ đến chuyện khác, chỉ muốn bảo toàn tính mạng.

Nhìn bộ dạng thảm hại, thần thái thê thảm của Đông Hoàng Thái Nhất, vô số sinh linh trong Hồng Hoang đều thở dài không thôi.

Ai có thể ngờ, một khắc trước còn hăng hái, thống lĩnh ức vạn đại quân Yêu tộc, muốn nghịch thiên phạt Thánh, chớp mắt đã rơi vào kết cục như thế này.

Đúng là vả mặt với tốc độ ánh sáng!

Ngay cả Đế Tuấn tình sâu nghĩa nặng với Đông Hoàng Thái Nhất,

nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng thất vọng đến cực điểm.

"Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công khiến nhân vật chính Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nảy sinh rạn nứt, phản phái bình phân S+, thưởng điểm phản phái 25000!" Nghe thấy âm báo của hệ thống, trong mắt Thái Thanh loé lên một tia sáng.

"Lần này xúc phạm Thánh nhân, Thái Nhất tội đáng muôn chết, nhưng Đế Tuấn chỉ có một huynh đệ này, xin Thánh nhân xem mặt mũi của ta, tha cho Thái Nhất một lần đi." Đế Tuấn quỳ lạy trên đất, dập đầu cầu xin Thái Thanh.

Dù sao cũng đã quỳ một lần rồi, quỳ thêm lần nữa cũng không có gánh nặng tâm lý.

Bất kể thế nào, Đông Hoàng Thái Nhất cũng là huynh đệ của hắn, tự nhiên không thể trơ mắt nhìn đối phương chết trước mặt mình.

Tuy nhiên, nghe lời của Đế Tuấn, Thái Thanh lại cười lạnh lắc đầu.

Mặt mũi của hắn?

Hắn nghĩ mình là ai?

Người có siêu năng lực quả thực-mặt mũi sao?

Muốn bảo toàn tính mạng, e rằng Đế Tuấn không có mặt mũi lớn đến vậy!

Giờ phút này, hoàn toàn không để ý đến lời của Đế Tuấn, tay phải Thái Thanh giơ lên, nhẹ nhàng nắm vào không trung.

Trong chốc lát, cả trời đất nơi Đông Hoàng Thái Nhất đang ở, dường như bị một bàn tay vô hình siết chặt.

Toàn bộ thời không tức khắc bị vặn vẹo, trực tiếp khiến nửa thân

thể còn lại của hắn cũng hóa thành sương máu nổ tung, chỉ còn lại một cái đầu với vẻ mặt kinh hoàng!

Đúng lúc đó, thần sắc Thái Thanh khẽ động, ngẩng mắt nhìn ra ngoài trời đất Hồng Hoang.

Khoảnh khắc vừa rồi, hắn đã nhạy bén nhận ra, có một luồng ánh mắt từ hư không Hỗn Độn, đang chăm chú nhìn mình.

Hướng đó chính là...

Tử Tiêu Cung!!

"Đinh!

Cảnh cáo, khí vận trị hiện tại của nhân vật chính Đông Hoàng Thái Nhất là bốn trăm tám mươi điểm, cường hành xóa sổ rất có khả năng sẽ bị Thiên Đạo phản phệ!" Giọng nói của hệ thống vang lên bên tai Thái Thanh, thần sắc hắn không đổi, trong lòng thầm nói một tiếng "Quả nhiên"!

Tuy đều là nhân vật chính, nhưng giữa các nhân vật chính cũng có đẳng cấp.

Như Chu Càn mà Thái Thanh trấn sát trước đây, khí vận trị chỉ có hơn một trăm điểm, giết rồi cũng không có khả năng dẫn đến Thiên Đạo phản phệ.

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất thì khác, hắn không chỉ là một nhân vật chính nhỏ, mà còn là Yêu Hoàng của Yêu tộc, một trong những nhân vật quan trọng của cả Vu Yêu Lượng Kiếp!

Nếu cường hành xóa sổ hắn, sẽ tương đương với việc thay đổi đại thế của cả Vu Yêu Lượng Kiếp, thêm biến số cho trời đất Hồng Hoang!

Phải biết, trong Hồng Hoang, đại thế không thể làm trái!

Đối mặt với đại thế của Thiên Đạo, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không dám đi ngược lại!

Thái Thanh lúc này tuy đã chứng đắc Đại Đạo quả vị, chặt đứt ràng buộc của Thiên Đạo, nhưng cũng không có nghĩa là hắn có thể hành sự không kiêng dè gì trong Hồng Hoang!

Ít nhất, trước khi tu vi vượt qua Hồng Quân, hắn phải có chừng mực.

"Đúng là đãi ngộ của nhân vật chính, nếu là phản diện bình thường, e rằng thật sự phải ngoan ngoãn nhượng bộ, để lại cho hắn một mạng." Thái Thanh khẽ cười, lắc đầu nói: "Đáng tiếc, ta biết kịch bản." Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, huống chi là một nhân vật chính có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Đừng nhìn Thái Thanh hiện tại có thể tùy ý bóp chết hắn, nhưng nếu để Đông Hoàng Thái Nhất tiến thêm một bước, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng phiền phức.

Chuyện lật thuyền trong mương, Thái Thanh tự nhiên sẽ không làm!

Giờ phút này, lời hắn vừa dứt, giơ tay lên liền nắm mạnh một cái.

"A!!!" Tiếng kêu thảm thiết vô cùng vang vọng khắp trời đất, đầu lâu của Đông Hoàng Thái Nhất điên cuồng giãy giụa, gương mặt tuấn lãng bất phàm trong nháy mắt bị vặn vẹo biến dạng.

Vô số sinh linh trong Hồng Hoang, thấy cảnh này, đều không khỏi co rụt đồng tử, tê cả da đầu.

Đường đường là Yêu Hoàng của Yêu tộc tung hoành Hồng Hoang, tuyệt đỉnh đại năng Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, lại có thể rơi vào kết cục như thế này.

Có nên đồng tình không?

Đùa à, vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang không có thời gian đi đồng tình với Đông Hoàng Thái Nhất.

Ngược lại, trong lòng tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng nảy ra một ý nghĩ: Gieo gió gặt bão!

Chương 29

Ai bảo ngươi não tàn, thích trang bức làm gì!

Nghịch thiên phạt Thánh?

Ngươi cũng xứng!

Đương nhiên, khác với các sinh linh khác trong Hồng Hoang, tất cả người của Yêu tộc thấy cảnh này, ai nấy đều mặt mày trắng bệch, như đưa đám.

Đặc biệt là Yêu Đế Đế Tuấn, tuy biết rõ huynh đệ mình không ra gì, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn hắn vẫn lạc.

Ngay khi Đế Tuấn chuẩn bị tiếp tục mở miệng cầu xin, đầu lâu của Đông Hoàng Thái Nhất đã nổ tung!

Trong sương máu đỏ tươi, có thể thấy rõ một con Tam Túc Kim Ô lớn bằng bàn tay, đang không ngừng giãy giụa kêu gào thảm thiết.

Nguyên thần của Đông Hoàng Thái Nhất!

"Bản thánh lại muốn xem xem, mạng của ngươi cứng đến đâu." Sắc mặt Thái Thanh lạnh lùng, sức mạnh Đại Đạo cuộn trào, định xóa sổ hoàn toàn nguyên thần của Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng đúng vào thời khắc mấu chốt, đột nhiên có một luồng thánh uy mênh mông giáng lâm bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, khiến cả trời đất khẽ run lên.

"Thái Thanh sư huynh khoan đã!" Giọng nói như tiếng trời vang vọng trong bầu trời rộng lớn, từng luồng ánh mắt không ngừng nhìn lại, đều thấy trên cửu thiên có một bóng hình xinh đẹp được thánh huy bao phủ, ngồi trên cửu thải thiên phượng.

Chính là một trong Lục Thánh, Nữ Oa Nương Nương!

"Nữ Oa Nương Nương!

Xin hãy cứu Thái Nhất!" Thấy Nữ Oa giáng lâm, Đế Tuấn như thể thấy được cọng rơm cứu mạng, vội vàng mở miệng nói.

Trên thực tế, không cần hắn mở miệng cầu xin, Nữ Oa lựa chọn hiện thân vào lúc này, tự nhiên là muốn bảo vệ Đông Hoàng Thái Nhất.

Không phải nàng có tình cảm sâu đậm gì với Đông Hoàng Thái Nhất.

Nếu có thể, nàng thà giả vờ không thấy, cũng quyết không nhảy vào vũng nước đục này.

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất là một trong những nhân vật chính của lượng kiếp, với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng là Thánh nhân duy nhất của Yêu tộc, chuyện này tự nhiên chỉ có thể do nàng ra mặt.

"Hành sự của Đông Hoàng Thái Nhất quả thật có chút ngông cuồng, ta cũng không thích hắn lắm.

Nhưng, xin Thái Thanh sư huynh niệm tình lượng kiếp, tạm tha cho hắn một mạng đi." Trong lòng thở dài một tiếng, Nữ Oa nhẹ giọng khuyên bảo.

"Người mà bản thánh muốn giết, ngươi không bảo vệ được." Thái Thanh lãnh đạm mở miệng, đối với sự xuất hiện của Nữ Oa không hề có chút ngạc nhiên nào.

Thời khắc nguy hiểm của nhân vật chính, có cường giả đến cứu viện, đây là sáo lộ đã dùng đến nát trong các truyện sảng văn.

Thái Thanh đã dám ra tay, tự nhiên có nắm chắc tuyệt đối.

Hôm nay, đừng nói là một Nữ Oa cỏn con, cho dù Lục Thánh cùng tụ tập, cũng không cứu được Đông Hoàng Thái Nhất!

Hầu như ngay khoảnh khắc lời của Thái Thanh vừa dứt, tu vi thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của hắn liền bùng phát dữ dội trong nháy mắt, sức mạnh khủng bố hung hãn cuồn cuộn, phảng phất có thể nghiền nát hư không, xóa sổ chư thiên vạn đạo!

Dù cho Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh Nhân, cảm nhận được tu vi khí thế của Thái Thanh, vẫn không khỏi biến sắc liên tục.

Tuy chưa giao thủ, nhưng trong lòng Nữ Oa lại hiểu rõ, một khi thật sự động thủ, nàng tuyệt đối sẽ bại không nghi ngờ gì!

Nghĩ đến đây, lòng Nữ Oa càng thêm do dự.

Vì bảo vệ Đông Hoàng Thái Nhất mà lựa chọn động thủ với Thái Thanh, xem ra không đáng chút nào.

"Thôi vậy, nếu sư huynh đã kiên quyết như vậy, sư muội cũng không tiện khuyên nữa." Suy nghĩ xong, Nữ Oa lắc đầu thở dài, chậm rãi nói: "Nhưng, Thái Thanh sư huynh đừng quên, một khi Thánh nhân chúng ta thay đổi đại thế Hồng Hoang, tất sẽ có thiên phạt giáng xuống, xin sư huynh suy nghĩ kỹ." Nữ Oa nói xong, liền nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nàng có thể hiện thân khuyên bảo, đã là thuận theo thiên ý, nay thấy sự việc không ổn, tự nhiên không muốn tiếp tục bị cuốn vào.

Chỉ là, nàng không hiểu, tại sao Thái Thanh lại cố chấp như vậy, nhất quyết phải xóa sổ Đông Hoàng Thái Nhất.

Thậm chí, không tiếc thay đổi đại thế Hồng Hoang.

Về điểm này, không chỉ Nữ Oa, mà vô số sinh linh trong Hồng Hoang cũng có cùng thắc mắc.

Ngay cả Hậu Thổ trong Huyền Đô Tử Phủ, trên mặt cũng lộ vẻ khó hiểu.

"Chẳng lẽ Thái Thanh Thánh Nhân không muốn ta bị quấy rầy nữa..." Ý niệm này vừa dâng lên, gương mặt xinh đẹp của Hậu Thổ lập tức ửng hồng, vội vàng lắc đầu.

Nhưng bất kể thế nào, dường như cũng chỉ có một khả năng này...

Đương nhiên, tiền đề là nàng không biết đến sự tồn tại của hệ thống.

Với tính cách của Thái Thanh, sau khi cắt rau hẹ xong, ngay cả gốc rau hẹ cũng sẽ không tha.

Dù sao Đông Hoàng Thái Nhất cũng đã cống hiến mấy đợt điểm phản phái, tiếp theo nên dùng tính mạng của hắn, để lót đường lần cuối cho con đường phản phái của Thái Thanh.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Thái Thanh càng thêm "thiện lành".

Nguyên thần của Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, cả người liền run lên dữ dội, điên cuồng giãy giụa.

Tuy nhiên, chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, trước ánh mắt của vô số sinh linh trong Hồng Hoang, con Tam Túc Kim Ô lớn bằng bàn tay đó đã nổ tung thành từng mảnh, trực tiếp tan biến khỏi trời đất!

Cùng lúc đó, trên ba mươi ba tầng trời rộng lớn, có một luồng thiên uy vô cùng khủng bố, đột nhiên bùng nổ dữ dội!!...

Thiên Nộ!!

Đông Hoàng Thái Nhất đã chết!

Trước ánh mắt của vô số sinh linh trong Hồng Hoang, bị Thái Thanh xóa sổ cả nguyên thần!

Yêu Hoàng thì sao?

Nhân vật quan trọng của lượng kiếp thì sao?

Xúc phạm đến Thái Thanh Thánh Nhân, vẫn chỉ có một con đường chết!

Giờ khắc này, vô số sinh linh trong Hồng Hoang, ánh mắt nhìn về phía Thái Thanh đều tràn đầy sự sợ hãi chưa từng có!

Quả thật, Thiên Đạo Thánh Nhân cũng là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng có thể coi ức vạn sinh linh như sâu kiến.

Nhưng so với Thái Thanh hành sự không hề có chút kiêng dè, ngay cả nhân vật như Đông Hoàng Thái Nhất cũng nói giết là giết, không hề lưu tình, Thiên Đạo Thánh Nhân vô hình trung đã kém hơn rất nhiều!

Thậm chí, căn bản không cần động thủ, cao thấp đã rõ!

"Người đứng đầu chư Thánh, cũng xứng danh...

đệ nhất Thánh nhân!!" Từng luồng ánh mắt lần lượt nhìn về phía Thái Thanh, vạn tộc sinh linh Hồng Hoang đều tâm thần chấn động, không hẹn mà cùng nghĩ.

Ngay cả chư thiên Thánh nhân, xa xa thấy cảnh này, cũng mặt mày ngưng trọng vạn phần, đối với Thái Thanh càng thêm kiêng dè.

Nhưng, khác với sinh linh bình thường trong Hồng Hoang, trong lòng họ biết rõ, chuyện này còn lâu mới kết thúc.

Đi ngược lại đại thế Hồng Hoang, tất nhiên sẽ chuốc lấy tai họa!

Dường như để chứng minh cho suy nghĩ của chư thiên Thánh nhân, hầu như ngay khoảnh khắc Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, một luồng thiên uy khủng bố hung hãn cuồn cuộn đã đột nhiên bùng nổ trong bầu trời rộng lớn!

Chương 30

Thiên uy đáng sợ áp đảo tất cả, khí tức cuồng bạo xé rách hư không, cả ba mươi ba tầng trời đều không ngừng run rẩy, phảng phất như sắp sụp đổ!

Ngẩng đầu nhìn lên, qua bầu trời trong xanh mênh mông, có thể thấy rõ ràng, có chư thiên vạn đạo pháp tắc, đang điên cuồng ngưng tụ!...

Thiên Đạo pháp tắc!!

Chấp chưởng trời đất Hồng Hoang, đứng trên tất cả, ngay cả Thánh nhân cũng không thể siêu thoát Thiên Đạo pháp tắc!!

Từ khi khai thiên tích địa, Thiên Đạo ra đời đến nay, đây là lần đầu tiên hiển lộ trước mắt chúng sinh như vậy.

Cảm nhận được hoàng hoàng thiên uy trên bầu trời, vô số sinh linh Hồng Hoang đều tâm thần kinh hãi, trực tiếp bị uy áp đè đến mềm nhũn ra đất!

"Thiên...

Thiên Nộ!

Thiên Đạo nổi giận rồi!!" "Nữ Oa Nương Nương từng nói, Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, tất sẽ có thiên phạt giáng xuống... nhắm vào Thái Thanh Thánh Nhân!!" "Thiên Nộ khủng bố như vậy, e rằng Thiên Đạo Thánh Nhân cũng tuyệt đối không dễ dàng gì đâu nhỉ?!" Những tiếng nói kinh hãi bất an liên tiếp vang lên trong trời đất Hồng Hoang.

Tuy không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng có thể cảm nhận được, sự khủng bố của Thiên Nộ lần này, tuyệt đối không phải

tầm thường!

Người thực sự biết rõ Thiên Nộ lần này khủng bố đến mức nào, cũng chỉ có các Thánh nhân cùng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung.

"Không ổn rồi!

Thiên Đạo lần này thật sự nổi giận rồi!!" Thông Thiên Giáo Chủ biến sắc, với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên có thể phát hiện ra, sức mạnh của Thiên Nộ lần này, đã vượt xa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Ít nhất, cũng là sức mạnh của Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên!!

Phải biết, chư thiên Thánh nhân hiện nay, phần lớn cũng chỉ có tu vi cảnh giới nhất nhị trọng thiên mà thôi!

Kiếp này, hung hiểm vạn phần!!

Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung.

"Sư huynh tuy đã chặt đứt ràng buộc của Thiên Đạo, nhưng tu vi vẫn là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, lần này e là phải chịu thiệt lớn." Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu, đối với sự chênh lệch cảnh giới trong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ông cũng rõ mồn một.

Muốn lấy Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cứng rắn chống lại Thiên Nộ của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, căn bản không có khả năng!

Tây phương, Tu Di Sơn.

"Như vậy cũng tốt!

Nếu có thể trọng thương Thái Thanh, cũng đỡ cho Tây phương chúng ta một mối phiền phức!" Chuẩn Đề Đạo Nhân trên mặt lộ vẻ vui mừng, vỗ tay tán thưởng.

Lần trước để mời Thái Thanh ra mặt, ngay cả thiên đạo hung sát dị bảo Thí Thần Thương cũng đã tặng đi, cũng là đã xuống vốn lớn.

Nhưng cũng không ngờ, Thái Thanh không theo bài bản, trực tiếp giết luôn Đông Hoàng Thái Nhất!

Vì Vu Yêu Lượng Kiếp lần này, Tây Phương Nhị Thánh đã không ít lần bày bố trên người Đông Hoàng Thái Nhất.

Nay Đông Hoàng Thái Nhất đã chết, tương đương với tất cả sự chuẩn bị trước đây, đều hoàn toàn lãng phí!

Thật đúng là, nhịn một lúc càng nhìn càng tức, lùi một bước càng nghĩ càng lỗ!

Nay thấy Thái Thanh dẫn đến Thiên Nộ, tự nhiên vui sướng khi người gặp họa, phảng phất như đã trút được một hơi tức giận.

Tuy nhiên, trong khi Tây Phương Nhị Thánh đang chuẩn bị xem kịch hay, ánh mắt của Thái Thanh lại quét qua Thiên Nộ đang điên cuồng ngưng tụ trên bầu trời, trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường nhàn nhạt.

Khoảnh khắc tiếp theo, không chút do dự, hắn trực tiếp bước một bước, trở về trong Huyền Đô Tử Phủ.

"Tình hình gì vậy?

Trốn luôn rồi?!" Thấy cảnh này, Tây Phương Nhị Thánh lập tức có chút ngớ người.

Dù sao Thái Thanh cũng là Đại Đạo Thánh Nhân, đối mặt với Thiên Nộ mà không chống cự hai chiêu sao?

Trực tiếp chạy trốn?

Nếu để Thái Thanh biết suy nghĩ của Tây Phương Nhị Thánh, chắc chắn sẽ khinh thường.

Cái này gọi là chạy trốn?

Ta là rút lui chiến lược!

Thật sự nghĩ lão tử là mấy nhân vật chính não tàn đó sao?

Rõ ràng chênh lệch mấy cảnh giới, lại cứ phải lao lên cứng rắn đối đầu?

Đó là đặc quyền của nhân vật chính, lão tử là phản diện!

Thử xem tiểu thuyết phản diện nào có thể vượt cấp phản sát thành công?

Huống chi, đây là Hồng Hoang!

Muốn ở trong trời đất Hồng Hoang, vượt cấp đối kháng với Thiên Đạo Hồng Hoang, tương đương với nằm mơ!

Dương Mi trốn đi Hỗn Độn là một ví dụ sống động.

Muốn tiếp tục đi trên con đường phản phái, những chuyện không nắm chắc, Thái Thanh tự nhiên sẽ không làm.

Ít nhất, hiện tại sẽ không.

"Chỉ cần ở trong trời đất Hồng Hoang, đều phải chịu sự áp chế của Thiên Đạo, trốn vào trong Huyền Đô Tử Phủ thì có thể làm gì?

Chỉ là ngồi chờ chết mà thôi!" Hoàn hồn lại, Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười lạnh một tiếng nói.

Nhưng lời của ông còn chưa dứt, một luồng khí tức Hỗn Độn vô cùng khủng bố, trực tiếp từ trong Huyền Đô Tử Phủ điên cuồng tuôn ra!

Trong chốc lát, sức mạnh của Âm Dương Đại Đạo quét ngang ức vạn vạn dặm trời đất, khí tức Hỗn Độn che trời lấp đất, nhấn chìm hư không vô tận!

Toàn bộ phạm vi Huyền Đô Tử Phủ đều bị sức mạnh của trận pháp bao phủ, ngay cả Thiên Nộ đáng sợ đang ngưng tụ, cũng bị đẩy lùi ra ngoài.

Đừng nói là giáng xuống Thiên Nộ, căn bản không thể đến gần Huyền Đô Tử Phủ nửa phân!

"...Không thể nào?!" Thấy cảnh này, sắc mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân đột nhiên đại biến, trong mắt lộ ra vẻ khó tin chưa từng có.

Trong trời đất Hồng Hoang, nơi không bị Thiên Đạo áp chế, căn bản không thể tồn tại mới đúng!

Trừ phi...

Dường như nghĩ đến điều gì, trên mặt chư thiên Thánh nhân, đồng loạt lộ ra vẻ kinh hãi.

"...Trận pháp cấp Hỗn Độn!!" Tiếng oanh minh của Âm Dương Đại Đạo không ngừng vang vọng trong Huyền Đô Tử Phủ, từng luồng pháp tắc Hỗn Độn tựa như có thể đè sập trời đất, nghiền nát vũ trụ!

Mặc dù không thực sự đến gần Huyền Đô Tử Phủ, nhưng dù cách xa cả Hồng Hoang thiên địa, những dao động phát ra từ Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận vẫn khiến các Thánh nhân phải kinh hãi!

Chương 31

Trận pháp khủng bố như vậy đã vượt xa dự liệu của bọn họ, hoàn toàn siêu thoát khỏi cấp bậc Tiên Thiên!

Đây...

đây là một đại trận cấp Hỗn Độn thật sự!

Nghĩ đến đây, dù với tu vi và nhãn giới của Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người khác, trong lòng cũng không khỏi chấn động.

Đại trận cấp Hỗn Độn là trận pháp kinh khủng chưa từng xuất hiện dù tìm khắp cả Hồng Hoang thiên địa, ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận hung danh lừng lẫy cũng không thể so sánh được!

Càng không cần phải nói, Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận còn hội tụ lực lượng của Hỗn Độn Âm Dương Đại Đạo, một trong mười đại đạo đứng đầu trong Hỗn Độn!

"Nếu đất Tây phương của ta có được trận pháp này, lo gì không thể đại hưng a!" Chuẩn Đề đạo nhân hai mắt đỏ ngầu, vô cùng thèm thuồng nói.

Thực tế, không chỉ Tây Phương Nhị Thánh, mà cả Thông Thiên Giáo Chủ và những người khác, ánh mắt cũng lộ ra vẻ nóng rực.

Sự xuất hiện của trận pháp cấp Hỗn Độn thực sự vượt ngoài dự liệu của bọn họ, có trận pháp như vậy bảo hộ, ngay cả Thiên Đạo cũng bị ngăn cách bên ngoài, hoàn toàn không làm gì được Thái Thanh!

"Hừ, dù có đại trận bảo hộ thì sao chứ, ta không tin, Thái Thanh có thể trốn trong Huyền Đô Tử Phủ mãi không ra!" Tiếp Dẫn đạo nhân ghen tị không thôi, hừ lạnh một tiếng, tự tin nói: "Đại thế đã thay đổi, Thiên Nộ sẽ không dễ dàng tan đi, chỉ cần Thái Thanh vừa xuất hiện,

kiếp nạn này không thể thoát được!" Chuẩn Đề đạo nhân bên cạnh nghe vậy cũng gật đầu.

Đúng vậy, đại trận cấp Hỗn Độn có thể bảo vệ nhất thời, nhưng không thể bảo vệ mãi mãi.

Phải biết, Hồng Hoang hiện tại đang trong thời kỳ Vu Yêu Lượng Kiếp, các Thánh nhân đều hăm hở, chuẩn bị phân chia khí vận trời đất.

Nếu Thái Thanh cứ mãi không ra, chẳng khác nào dâng khí vận trời đất cho người khác, tự dưng làm lợi cho bọn họ.

Đối với điểm này, trong lòng Thái Thanh cũng hiểu rõ.

Nhưng hắn cũng không quá để tâm.

Hiện tại hắn đã trảm Thiên Đạo quả vị, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, khí vận trời đất đối với hắn mà nói, ý nghĩa không lớn.

Hơn nữa, hắn cũng không có ý định trốn mãi trong Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận.

Sở dĩ hắn lựa chọn rút lui có chiến lược, điểm quan trọng nhất là hiện tại hắn cần thời gian để tiêu hóa thu hoạch từ lần cắt rau hẹ này!

Lần này có thể nói là một mùa bội thu!

Từ việc cưỡng ép thu phục nữ chính Hậu Thổ, đến việc đàn áp nam chính Đông Hoàng Thái Nhất, bố cục lần này của Thái Thanh có thể nói là thật sự đã hốt bạc!

Đặc biệt là cuối cùng, sau khi giết chết nam chính Đông Hoàng Thái Nhất, còn trực tiếp khiến hắn tăng vọt mười vạn điểm Phản Phái!

Cẩn thận tính lại, giá trị Phản Phái hiện có trong tay hắn đã cao đến con số kinh khủng hai mươi hai vạn năm ngàn điểm!

Phải biết, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo, trong cửa hàng Phản Phái

giá cũng chỉ khoảng hai mươi vạn.

Thậm chí, nếu tính cả bảy vạn điểm đã dùng trước đó, tổng số điểm Phản Phái mà Thái Thanh tích lũy được đã gần chạm mốc ba mươi vạn điểm!

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ tích lũy điểm Phản Phái vượt qua 20 vạn, thưởng 'Rương Báu Phản Phái' x1." Tiếng thông báo quen thuộc lại vang lên, khiến ánh mắt Thái Thanh sáng lên.

Rương Báu Phản Phái?

Đây là thứ tốt a!

Đại trận Hỗn Nguyên Âm Dương trước mắt chẳng phải là nhờ mở rương báu mà ra sao!

"Đinh! 'Rương Báu Phản Phái' đã về tài khoản, có mở không?" Thái Thanh tâm niệm vừa động, trực tiếp lựa chọn mở.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được 'Phiếu Miểu Sát Một Điểm' x1!" [Phiếu Miểu Sát Một Điểm]: Vật phẩm tiêu hao, đạo cụ đặc biệt của cửa hàng Phản Phái. [Công dụng]: Sau khi sử dụng, ngẫu nhiên hạ giá một món hàng trong cửa hàng xuống còn 1 điểm Phản Phái.

Một điểm Phản Phái?

Vậy chẳng phải cho không sao!!

Nhìn giới thiệu của 'Phiếu Miểu Sát Một Điểm', trên mặt Thái Thanh hiện lên vẻ vui mừng.

Đừng thấy hiện tại hắn tài đại khí thô, nắm trong tay hơn hai mươi vạn điểm Phản Phái, nhưng nếu thật sự mang đi tiêu, cũng không đổi được mấy món đồ tốt.

Có ‘Phiếu Miểu Sát Một Điểm’ trong tay, tương đương với việc có thể trực tiếp nhận không một món đồ từ cửa hàng!

Nếu có thể miểu sát được Hỗn Độn Chí Bảo, vậy thì càng lời to!

Nghĩ đến đây, Thái Thanh hít sâu một hơi, sau khi đè nén sự kích động trong lòng, mới sử dụng phiếu miểu sát.

Cùng với một tia sáng lóe lên, phiếu miểu sát lập tức biến mất, trong toàn bộ cửa hàng Phản Phái, lập tức có một món hàng thay đổi giá cả.

“Cái này...” [Khai Thiên Ấn Ký]: Linh vật cấp Bán Hồng Mông, cảm ngộ khai thiên của Ma Thần Bàn Cổ, ẩn chứa một tia pháp tắc siêu thoát! [Giá]: Tám mươi vạn điểm Phản Phái (Giá miểu sát một điểm, chỉ cần một điểm Phản Phái là có thể mua.) Sau khi lướt mắt qua, dù với định lực của Thái Thanh, cũng không khỏi tim đập thình thịch.

Không chút do dự nào...

Mua!!!

Quá quyết đoán, tương đương với cho không!

Gần như trong nháy mắt, Thái Thanh không chút do dự trực tiếp đổi lấy ‘Khai Thiên Ấn Ký’!

Đùa sao, linh vật cấp Bán Hồng Mông bày ra trước mắt, làm gì có lý do chần chừ?

Chưa nói đến trong ‘Khai Thiên Ấn Ký’ ẩn chứa cảm ngộ khai thiên của Bàn Cổ Đại Thần, chỉ riêng một tia pháp tắc siêu thoát kia đã quý giá khó tả!

Linh vật bậc này, dù các Thánh nhân và Hồng Quân Đạo Tổ thấy được, cũng sẽ phát cuồng vì nó!

Thậm chí ra tay đánh nhau cũng không phải không có khả năng!

Đối với điểm này, Thái Thanh không có chút hoài nghi nào.

Phải biết, ngay cả giá của Hỗn Độn Chí Bảo cũng chỉ khoảng sáu mươi vạn điểm Phản Phái mà thôi.

Mà giá gốc của 'Khai Thiên Ấn Ký' lại cao đến con số kinh khủng tám mươi vạn điểm!

Giá trị quý giá của nó tuyệt đối vượt xa Hỗn Độn Chí Bảo, khó mà tưởng tượng!

Có thể miểu sát được linh vật bậc này, ngay cả Thái Thanh cũng cảm thấy không thể tin nổi, quả thực là Âu Hoàng hộ thể có được không!

Được rồi, ta thừa nhận ta có thành phần cờ bạc, nhưng... ta cược đúng rồi!

Lần này, lời to!!

Chương 32

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ miểu sát thành công 'Khai Thiên Ấn Ký'!" Cùng với tiếng thông báo của hệ thống rơi xuống, trong đầu Thái Thanh xuất hiện một đạo phù huyền diệu khó hiểu.

Chỉ dùng thần thức cảm nhận một chút, một luồng khí tức đại đạo hùng dũng cuồn cuộn ập đến, dù với tu vi thực lực của Thái Thanh, cũng không khỏi tâm thần có chút thất thủ.

Hồi lâu sau, vẻ mờ mịt trong mắt mới tan đi, thay vào đó là một luồng sáng chói lọi chưa từng có!

"Có 'Khai Thiên Ấn Ký' này trong tay, đại đạo... có thể trông mong!!" Thái Thanh thần sắc phấn chấn, trong lòng thầm nghĩ.

Cũng không trách hắn như vậy, 'Khai Thiên Ấn Ký' này thực sự phi thường!

Ngay cả hắn, với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tam Trọng Thiên hiện tại, cũng không thể nào tham ngộ thấu đáo.

Không nghi ngờ gì, nếu có thể triệt để luyện hóa hấp thu, tu vi thực lực của hắn sẽ đạt tới một tầm cao chưa từng có!

Nghĩ đến đây, trong lòng Thái Thanh một mảnh nóng rực.

Nhưng hắn cũng không vội luyện hóa 'Khai Thiên Ấn Ký', mà tiếp tục nhìn vào cửa hàng Phản Phái.

Nhờ phúc của 'Phiếu Miểu Sát Một Điểm', mặc dù đã đổi lấy 'Khai Thiên Ấn Ký', lúc này điểm Phản Phái trong tay Thái Thanh vẫn còn hơn hai mươi vạn.

Nhiều thì không nhiều, nhưng ít thì tuyệt đối không ít.

Phải biết, ngay cả giá của Tiên Thiên Chí Bảo cũng chỉ khoảng mười vạn điểm Phản Phái mà thôi.

Nếu Thái Thanh muốn, có thể lập tức đổi hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí còn dư.

Đương nhiên, hắn sẽ không ngốc đến mức thật sự đi đổi Tiên Thiên Chí Bảo.

Không phải nói cái khác, hiện tại trong tay hắn căn bản không thiếu pháp bảo.

Dù thật sự muốn đổi pháp bảo, ít nhất cũng phải là Hỗn Độn Linh Bảo trở lên, Tiên Thiên Chí Bảo sớm đã không vào được pháp nhãn của hắn.

Ngay cả Hỗn Độn Chung, một trong tam đại Tiên Thiên Chí Bảo, hắn nói hủy là hủy, Tiên Thiên Chí Bảo tầm thường sao có thể khiến hắn động tâm?

"Có 'Khai Thiên Ấn Ký' trong tay, tạm thời cũng không cần linh vật khác phụ trợ tu hành, phương diện công pháp lại có Cửu Cửu Huyền Công, cũng không cần lo lắng..." Nghĩ tới nghĩ lui, Thái Thanh phát hiện điểm yếu hiện tại của mình, dường như chỉ còn lại thần thông.

Vì vậy, không suy nghĩ thêm nữa, ánh mắt hắn nhanh chóng lướt qua vô số thần thông.

Một lát sau, hắn dừng lại trên một đạo thần thông tên là 'Đại Đạo Chư Thiên'. [Đại Đạo Chư Thiên]: Cực phẩm Hỗn Độn thần thông, ngưng tụ lực lượng Đại Đạo, một niệm đè sập chư thiên! [Giá]: Hai mươi vạn điểm Phản Phái.

Nhìn qua một lát, Thái Thanh không do dự nhiều, trực tiếp lựa

chọn đổi.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ thần thông 'Đại Đạo Chư Thiên' đã dung nhập vào não hải, được hắn lĩnh ngộ triệt để.

Cũng vào lúc này, Thái Thanh mới hiểu được, thần thông này rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Mặc dù Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã bước vào cảnh giới Tam Trọng Thiên, có thể du hành chư thiên vạn giới, nhưng lại phải chịu sự áp chế của Thiên Đạo, không thể đứng trên chư thiên.

Thần thông 'Đại Đạo Chư Thiên' này lại thực sự có thể đứng trên chư thiên vạn giới, chiếu rọi dòng sông thời gian!

Nếu tu luyện đến cảnh giới viên mãn, xuyên qua chư thiên vạn giới, quan sát kỷ nguyên thay đổi, cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay!

Thậm chí, một niệm có thể hủy diệt vô số chư thiên!!

"Không hổ là cực phẩm Hỗn Độn thần thông, quả thật đáng giá hai mươi vạn điểm Phản Phái..." Cảm ngộ cẩn thận một phen, Thái Thanh trong lòng tán thưởng.

Mặc dù sau khi đổi 'Đại Đạo Chư Thiên', điểm Phản Phái trong tay hắn lại chẳng còn lại bao nhiêu, nhưng có thể nhận được thần thông như vậy, đã là vật siêu sở trị!

Thậm chí có thể nói là lời nhỏ!

Lúc này, sau khi thu dọn tâm tình, Thái Thanh không suy nghĩ thêm chuyện khác, trực tiếp lựa chọn bế quan, bắt đầu tham ngộ 'Khai Thiên Ấn Ký'...

Tu hành không năm tháng, Hồng Hoang không tính năm, chớp mắt đã qua mấy vạn năm.

Kể từ khi Thái Thanh tiêu diệt Đông Hoàng Thái Nhất, thay đổi đại thế Thiên Đạo, toàn bộ Hồng Hoang lại trở nên yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Phải biết, trước khi Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, đại chiến Vu Yêu có thể nói là mây đen giăng kín, hai tộc càng lúc càng căng thẳng, tùy thời đều có thể khai chiến.

Nhưng kể từ khi Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, bất kể Yêu tộc Thiên Đình hay Vu tộc Tổ Vu, đều lần lượt im hơi lặng tiếng, không còn động tĩnh gì.

Dường như, giữa hai tộc Vu Yêu, mơ hồ hình thành một loại ăn ý ngầm, Yêu tộc chấp chưởng Thiên Đình, Vu tộc trấn giữ đại địa.

Cục diện Yêu trên trời, Vu dưới đất bắt đầu dần dần hình thành.

Đương nhiên, sự xuất hiện của cục diện này tự nhiên không phải là ý muốn của hai tộc Vu Yêu.

Nếu có khả năng, bọn họ hận không thể trực tiếp đuổi cùng giết tận đối phương, làm sao có thể cùng đối phương nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng tình hình thực tế bày ra trước mắt.

Vu tộc thiếu một Tổ Vu Hậu Thổ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không thể tụ đủ, mười một Tổ Vu còn lại cũng thân mang trọng thương, đến nay vẫn chưa bình phục.

Yêu tộc mất một Yêu Hoàng Thái Nhất, tương đương với việc mất đi chiến lực cao nhất của Yêu tộc Thiên Đình, hàng ức tinh nhuệ trên Thái Dương Tinh cũng toàn quân bị diệt, nguyên khí đại thương triệt để.

Với sức mạnh hiện tại của hai tộc, có thể phân quản trời đất đã là rất miễn cưỡng, đâu có thời gian tiếp tục liều mạng sống chết.

Cũng chính vì vậy, cùng với việc hai tộc Vu Yêu tạm ngừng chiến, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa đều trở nên vô cùng yên tĩnh.

Nhưng, mặc dù trời đất yên tĩnh, cũng không có nghĩa là trong Hồng Hoang không có đại sự gì xảy ra.

Đầu tiên đáng nhắc đến, chính là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng đã được tuyển chọn!

Ban đầu, sau khi Thái Thanh lập Nhân Giáo thành Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng lần lượt học theo, lập ra Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

Chỉ là, khác với Thông Thiên Giáo Chủ chủ trương hữu giáo vô loại, coi trọng duyên phận, Nguyên Thủy Thiên Tôn khi thu đồ, không chỉ coi trọng căn nguyên tư chất, mà còn trực tiếp bày ra đại trận khảo nghiệm dưới chân núi Côn Luân, tiến hành sàng lọc từng tầng.

Mãi cho đến ngàn năm trước, mới có đệ tử lần lượt thông qua khảo nghiệm, thành công bái nhập Xiển Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng vui mừng, tự mình hạ Thánh nhân pháp chỉ, phong các đệ tử dưới trướng là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, cáo với Hồng Hoang Thiên Đạo!

Chuyện này, nhất thời trở thành đề tài bàn tán của vô số sinh linh trong Hồng Hoang, gây ra chấn động không nhỏ.

Ngoài chuyện Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, sự phát triển nhanh chóng của Nhân tộc cũng thu hút sự chú ý của vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang.

Nhân lúc Vu Yêu ngừng chiến, trong những năm tháng yên ổn, nhân khẩu Nhân tộc không ngừng sinh sôi, chỉ trong mấy vạn năm ngắn ngủi, từ ức vạn Nhân tộc ban đầu, đã phát triển thành con số khổng lồ hàng ức ức vạn!

Hơn nữa, còn đang tăng trưởng gần như điên cuồng, số lượng vượt xa các tộc khác!

Thậm chí, nếu cứ tiếp tục theo tốc độ này, e rằng sớm muộn gì, dấu vết của bộ lạc Nhân tộc sẽ lan khắp cả Hồng Hoang, trở thành đại tộc số một trời đất!

Tình huống như vậy, tự nhiên không phải là điều vạn tộc sinh linh muốn thấy.

Chương 33

Nhưng chuyện Thái Thanh hiển thánh tại Không Động Sơn năm xưa, đến nay vẫn còn uy hiếp sinh linh Hồng Hoang.

Ngay cả nhân vật như Đông Hoàng Thái Nhất cũng toi mạng, ai còn có gan dám mạo hiểm chọc giận Thánh nhân, đi tìm phiền phức cho Nhân tộc.

Thực tế, đối với sự phát triển của Nhân tộc, Thái Thanh đang bế quan trong Bát Cảnh Cung, đã ngay lập tức thông qua Nhân Đạo Trường Hà mà nhận ra.

Nhưng hắn cũng không có thời gian để ý. 'Khai Thiên Ấn Ký' huyền diệu sâu sắc, vượt xa dự liệu của hắn, dù với tu vi cảnh giới của hắn, tham ngộ vẫn vô cùng khó khăn, tiến độ chậm chạp.

Đương nhiên, không phải nói, sau khi hao phí mấy vạn năm, Thái Thanh vẫn không thu hoạch được gì.

Ngược lại, lần tham ngộ 'Khai Thiên Ấn Ký' này, đối với Thái Thanh, có thể nói là một thu hoạch khổng lồ chưa từng có!

Điểm rõ ràng nhất, chính là tu vi thực lực của hắn hiện tại, trực tiếp từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tam Trọng Thiên sơ kỳ, tăng vọt lên Tứ Trọng Thiên hậu kỳ!

Chính thức bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Hơn nữa, còn đang không ngừng xung kích đến Tứ Trọng Thiên đỉnh phong!

"Khai!!" Cùng với tiếng quát khẽ trong miệng Thái Thanh, lực lượng Đại Đạo hùng dũng cuồn cuộn lập tức nổ tung trong cơ thể.

Trong khoảnh khắc, chư thiên vạn đạo pháp tắc vờn quanh thân hắn, lực lượng cảm ngộ khai thiên dung nhập vào huyết nhục của hắn!

Từng phù văn chói lọi đến cực điểm không ngừng ngưng tụ, mỗi phù văn dường như đều hội tụ khí tức khai thiên, có thể xé rách Hỗn Độn Hồng Mông!

Rầm rầm!

Tiếng Đại Đạo cuồn cuộn vô cùng, khí tức khai thiên tàn phá bừa bãi tám phương, toàn bộ trời đất trong Bát Cảnh Cung dường như đột nhiên biến đổi, hóa thành cảnh tượng Hỗn Độn chưa mở!

Cuối cùng, khi vô số phù văn chói lọi dung nhập vào cơ thể Thái Thanh, khí tức tu vi của hắn lại một lần nữa tăng vọt!...

Dao động tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tứ Trọng Thiên đỉnh phong!!

"Thống khoái!!" Cảm nhận tu vi khủng bố trong cơ thể, dường như có thể hủy diệt Hỗn Độn, Thái Thanh không khỏi cất tiếng cười to.

Thu hoạch từ lần bế quan này, ngay cả hắn cũng không ngờ tới.

Không chỉ tu vi Nguyên Thần tăng vọt một mạch lên Tứ Trọng Thiên đỉnh phong, mà tu vi nhục thân cũng theo sự tham ngộ 'Khai Thiên Ấn Ký', thuận lý thành chương bước vào cảnh giới Tam Trọng Thiên.

Hơn nữa, do trong 'Khai Thiên Ấn Ký' ẩn chứa khí tức Lực Chi Đại Đạo của Bàn Cổ Đại Thần, khiến cho pháp tắc Lực Chi trong nhục thân Thái Thanh cũng được tăng cường chưa từng có, không còn là những mảnh vỡ lạc ấn nhỏ bé, mà là trọn vẹn một thành Lực Chi pháp tắc!

Cẩn thận tính lại, thu hoạch từ lần bế quan này thực sự quá kinh người!

Mà những điều này, chỉ vì Thái Thanh mới tham ngộ được ba thành 'Khai Thiên Ấn Ký' mà thôi.

Nếu có thể tham ngộ triệt để toàn bộ 'Khai Thiên Ấn Ký', e rằng đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ cũng không phải không có khả năng!

Trong lòng ý niệm dâng trào, nhưng Thái Thanh cũng không vội tiếp tục bế quan, mà mở ra trang thuộc tính của mình. [Túc chủ]: Thái Thanh [Căn nguyên]: Một trong Bàn Cổ Nguyên Thần, Hỗn Độn Ma Thần [Tu vi]: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tứ Trọng Thiên đỉnh phong (Đại Đạo Thánh Nhân) [Nhục thân]: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tam Trọng Thiên sơ kỳ [Công pháp thần thông]: Cửu Cửu Huyền Công, Đại Đạo Chư Thiên, Thái Thanh Tiên Quyết... [Pháp bảo]: Thái Cực Đồ, Thí Thần Thương, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp... [Giá trị Phản Phái]: 25000. ...

Nhìn qua thực lực tổng thể hiện tại, Thái Thanh hài lòng gật đầu.

So với trước khi bế quan, thực sự đã tăng lên quá nhiều, tốc độ tăng nhanh như vậy, quả thực là bay lên!

Mặc dù chưa thể nói là có thể cùng Hồng Quân một trận chiến, nhưng nếu chỉ là một lần Thiên Nộ, cũng chưa chắc không thể chống lại.

Nghĩ đến đây, Thái Thanh hướng ánh mắt ra ngoài khung trời Huyền Đô Tử Phủ, chậm rãi bước ra.

"Hôm nay, bản thánh muốn xem xem, cái gọi là Thiên Nộ rốt cuộc ra sao!" Hồng Hoang Thiên Đạo khủng bố đến mức nào, căn bản không cần giới thiệu nhiều.

Ngay cả Hồng Quân được gọi là Đạo Tổ, cũng không thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, chỉ có thể lấy thân hợp đạo, trở thành con rối của Thiên Đạo.

Dưới pháp tắc Thiên Đạo, tất cả đều chỉ là cỏ rác, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không ngoại lệ!

Mặc dù Thái Thanh đã trảm đi sự trói buộc của Thiên Đạo, chứng đắc Đại Đạo quả vị, nhưng nếu muốn dùng sức một mình đối kháng Hồng Hoang Thiên Đạo, cũng căn bản không thể thành công!

Chính vì hiểu rõ điểm này, lần trước đối mặt với Thiên Nộ, hắn mới không chút do dự, trực tiếp lui về trong Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận.

Nhưng, hiện tại hắn, đã không còn là hắn của mấy vạn năm trước...

Rầm rầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên giữa trời đất bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, thiên uy mênh mông cuồn cuộn như thủy triều quét qua tám phương.

Nhật nguyệt tinh thần ảm đạm, càn khôn mênh mông run rẩy, trong toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, vô số vạn tộc sinh linh, sắc mặt đều đột nhiên đại biến, ngẩng đầu nhìn về phía này.

Chỉ thấy, lúc này bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, một thân ảnh chậm rãi bước đi.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh đạm mạc, đôi mắt sâu thẳm mênh mông, ba ngàn tóc trắng bay phất phơ trên vai, một bộ đạo bào tung bay theo gió.

Dường như chỉ lẳng lặng đứng đó, liền như đứng ở trung tâm của cả Hồng Hoang mênh mông, khiến vô số sinh linh phải ngoái nhìn, thu

hút ánh mắt của cả trời đất.

Người này, tự nhiên chính là Thái Thanh bước ra từ Bát Cảnh Cung!

"Thanh thế cũng không tầm thường, đáng tiếc, không dọa được bản thánh." Ánh mắt lướt qua Thiên Nộ trên bầu trời, Thái Thanh thản nhiên cười, thần sắc ung dung tự tại.

Không sai, lực lượng Thiên Nộ quả thật phi thường, có thể nói là khủng bố vạn phần!

Nhưng Thái Thanh đã dám bước ra khỏi đại trận, tự nhiên có đủ tự tin!

Hiện tại thực lực đại tăng, nhân dịp mượn tay Hồng Hoang Thiên Đạo, xem xem thực lực của mình rốt cuộc thế nào.

Lúc này, tâm niệm vừa động, khí tức tu vi của Thái Thanh liền không chút giữ lại mà điên cuồng tuôn ra.

Ầm!!

Trên cửu thiên thương khung, Thiên Nộ đang ngưng tụ dường như cảm nhận được sự khiêu khích của Thái Thanh, trở nên càng thêm hung dữ cuồng bạo!

Từng luồng thiên uy hủy thiên diệt địa điên cuồng hạ xuống, ngay cả toàn bộ Hồng Hoang thiên địa cũng run rẩy không thôi!

Trong khoảnh khắc, trong bốn biển tám cõi, vô số vạn tộc sinh linh đều bị thiên uy đè ép đến quỳ lạy trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch.

Thậm chí, ngay cả các Thánh nhân, khi cảm nhận uy lực của Thiên Nộ, cũng không khỏi biến sắc liên tục.

"Điên rồi!

Thái Thanh sợ là điên rồi!

Thiên Nộ tích tụ mấy vạn năm, vốn đã khủng bố vô cùng, dám khiêu khích như vậy, thật sự điên rồi sao?!" Trên Tu Di Sơn, Chuẩn Đề đạo nhân liên thanh nói, dù cách xa ức vạn dặm, uy lực của Thiên Nộ cũng khiến hắn kinh hãi không thôi.

Thái Thanh, lại dám khiêu khích Thiên Đạo, không phải điên rồi là gì!

Chương 34

"Không đúng, tu vi thực lực của hắn..." Tiếp Dẫn đạo nhân mày nhíu chặt, dường như đã nhận ra điều gì, đôi mắt hơi ngưng lại, im lặng cảm nhận một lát.

Ngay sau đó, hai mắt hắn đột nhiên trợn to, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc khó tin.

"Tứ...

Tứ Trọng Thiên?!

Hắn đã bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tứ Trọng Thiên!!" "Cái gì?!" Chuẩn Đề đạo nhân thần sắc đột biến, trong ánh mắt cũng tràn đầy kinh ngạc.

Đừng xem giữa Thánh nhân Tam Trọng Thiên và Tứ Trọng Thiên chỉ chênh lệch một tiểu cảnh giới, nhưng một khi bước vào Tứ Trọng Thiên, liền tương đương với việc trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Sự chênh lệch này, không thể nói là không lớn!!

Hơn nữa, cách lần đột phá trước của Thái Thanh, mới chỉ qua mấy chục vạn năm!

Đừng nói là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, e rằng sinh linh cảnh giới Đại La Kim Tiên, muốn đột phá một lần, thời gian hao phí cũng không chỉ có vậy.

Phải biết, Tây Phương Nhị Thánh một mực giáo hóa sinh linh Tây phương, vá lại trời đất Tây phương, cần cù làm việc đến bây giờ, cũng chỉ miễn cưỡng bước vào Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên mà thôi.

Muốn bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, quỷ mới

biết cần bao lâu!

So sánh như vậy, tốc độ tăng tiến tu vi của Thái Thanh, tuyệt đối có thể gọi là khủng bố!

Nghĩ đến đây, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác, sắc mặt cũng đã thay đổi.

"Lực lượng Thiên Nộ sánh ngang Thánh nhân Ngũ Trọng Thiên, dù Thái Thanh đạt đến cảnh giới Tứ Trọng Thiên, muốn chống đỡ cũng tuyệt đối không dễ dàng!" Hồi thần lại, Tiếp Dẫn đạo nhân lạnh lùng nói.

Gần như cùng lúc lời hắn vừa dứt, Thiên Nộ trên cửu thiên thương khung đột nhiên hạ xuống!

Trong chớp mắt, uy áp Thiên Đạo khủng bố vô cùng gần như điên cuồng trút xuống, từng đạo pháp tắc Thiên Đạo khó tả càng dày đặc quét ngang, hủy diệt không gian vô ngân!

Hủy diệt!

Vỡ nát!

Khi Thiên Nộ hạ xuống, dường như tất cả mọi thứ trong trời đất đều bắt đầu vỡ nát, đều bắt đầu hủy diệt!!

Luồng sức mạnh này, quả thực vượt xa Thánh nhân Tứ Trọng Thiên, là lực lượng Ngũ Trọng Thiên thật sự!

Tuy nhiên, dù vậy, sắc mặt Thái Thanh vẫn không có chút thay đổi nào.

Đúng vậy, Thánh nhân Tứ Trọng Thiên tầm thường, muốn chống lại Thiên Nộ có lực lượng Ngũ Trọng Thiên, căn bản không có khả năng.

Nhưng Thái Thanh lại khác!

Không chỉ tu vi Nguyên Thần đạt đến Thánh nhân Tứ Trọng Thiên, tu vi nhục thân cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tam Trọng Thiên chân chính!

Lúc này hắn... có thể nghịch thiên!!

"Tán!!" Sau khi tinh quang trong mắt lóe lên, Thái Thanh khẽ quát một tiếng.

Cùng lúc đó, tu vi Nguyên Thần và tu vi nhục thân cũng triệt để vận chuyển.

Một luồng sức mạnh khủng bố chưa từng có lập tức bùng phát từ trong cơ thể, dường như có thể đè sập chư thiên hoàn vũ, nghiền nát đại đạo càn khôn!

Ánh sáng chói lọi nhấn chìm trời đất, đại đạo vô tận áp đảo thương khung, bất luận là tận cùng bốn biển, đỉnh cao tám cõi, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều xa xa trông thấy, thân ảnh của Thái Thanh lao lên trời!

Nghịch thiên mà lên!!

Rầm rầm!!

Tiếng nổ như trời long đất lở vang vọng khắp chín tầng mây.

Từng ánh mắt không ngừng nhìn lên bầu trời, sắc mặt tất cả sinh linh đều căng thẳng đến cực điểm.

Hồi lâu sau, thân ảnh của Thái Thanh mới hiện ra trở lại.

Ngoài dự liệu của mọi người, đối mặt với lực lượng Thiên Nộ, Thái Thanh không hề hấn gì, ngay cả vạt áo cũng không bị rách!

"...Làm sao có thể?!" Nhìn thấy cảnh này, đừng nói vô số sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả các Thánh nhân cũng đều bật dậy, ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Thực tế, ngay cả trên mặt Thái Thanh cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Cái gọi là Thiên Nộ, dường như... cũng chỉ có thế!

Nghĩ đến đây, Thái Thanh lướt mắt qua Thiên Nộ đang ngưng tụ lại, khóe miệng hơi nhếch lên.

Không giả vờ nữa, ta ngả bài đây, một tay cũng đủ treo lên đánh ngươi!

Theo suy đoán trước đó của Thái Thanh, với thực lực tổng thể hiện tại, hắn có thể cùng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Ngũ Trọng Thiên tranh cao thấp!

Cũng chính vì vậy, hắn mới lựa chọn bước ra khỏi Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận, cứng đối cứng với Thiên Đạo Chi Nộ.

Nhưng sau khi va chạm vừa rồi, Thái Thanh mới phát hiện, mình có chút đánh giá thấp bản thân.

Đúng vậy, cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, mỗi khi cách nhau một cảnh giới, đều có sự chênh lệch trời đất, khó mà vượt qua.

Nhưng Thái Thanh hiện tại, không chỉ tu vi Nguyên Thần đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mà tu vi nhục thân cũng đồng dạng bước vào cảnh giới này!

Hơn nữa, quan trọng hơn là, trong tu vi nhục thân của Thái Thanh, có một thành Lực Chi pháp tắc!

Chính sự tồn tại của một thành Lực Chi pháp tắc này, khiến cho tu vi nhục thân của Thái Thanh có thể phát huy ra sức mạnh gần như gấp mười!

Cứ như vậy cộng dồn lại, thực lực chân chính của Thái Thanh lúc này, đã áp sát Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Lục Trọng Thiên!

Treo lên đánh Thiên Nộ, cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay!

Nghĩ đến đây, Thái Thanh nhàn nhạt cười, không đợi Thiên Nộ tụ lực lần nữa, cả người trực tiếp lao lên trời.

"Hắn... hắn muốn làm gì?!" Vô số sinh linh Hồng Hoang, nhìn thấy hành động của Thái Thanh, đều kinh hãi không thôi.

Ngay cả các Thánh nhân, sắc mặt cũng kinh nghi bất định, không rõ Thái Thanh rốt cuộc muốn làm gì.

Rất nhanh, dưới ánh mắt của vô số sinh linh, Thái Thanh đứng trên cửu thiên, thần sắc bình tĩnh lướt qua Thiên Nộ, sau đó giơ tay vung ra một chưởng!

Trong khoảnh khắc, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa mênh mông lập tức rơi vào một sự tĩnh lặng chết chóc chưa từng có!

Bất cứ sinh linh nào nhìn thấy cảnh này, không ai không kinh hãi đến cực điểm, suýt chút nữa bị dọa ngất đi.

Đó là Thiên Đạo Chi Nộ a!

Sự tồn tại mà ngay cả các Thánh nhân cũng tránh không kịp!

Chương 35

Có người dám chủ động ra tay?!

Thực tế, Thái Thanh không chỉ ra tay, mà vừa ra tay đã là thần thông cấp Hỗn Độn!

"Đại Đạo Chư Thiên!!" Tiếng quát trầm như sấm sét vang vọng khắp chư thiên hoàn vũ, chấn động bốn biển tám cõi.

Lực lượng Đại Đạo hùng dũng cuồn cuộn điên cuồng ngưng tụ trong lòng bàn tay Thái Thanh, trong một chưởng, dường như có tiếng Ma Thần gầm thét, có chư thiên hủy diệt, có ngân hà cuộn trào, có đại đạo chìm nổi!

Từng thế giới hùng vĩ không ngừng diễn hóa trong lòng bàn tay hắn, vô số pháp tắc Đại Đạo đè sập từng mảng không gian vô ngân!

Một chưởng hạ xuống, dường như ngay cả thời không trong Hồng Hoang cũng sắp bị nổ tung, chỉ còn lại một luồng sức mạnh hủy diệt khó tả, quét ngang ức vạn dặm trời đất!

Rầm rầm!

Tiếng nổ lớn như trời long đất lở chấn động ức vạn sinh linh, dư ba hủy thiên diệt địa kinh động tám phương càn khôn.

Toàn bộ trời đất rung chuyển, tất cả núi non đều hóa thành hư vô!

Thậm chí, ngay cả Ba Mươi Ba Thiên Khuyết cũng rung lắc dữ dội, dường như thật sự sắp sụp đổ!

May mà khi Thái Thanh ra tay đã cố ý tránh Ba Mươi Ba Thiên, nếu không cũng không cần đợi đến đại chiến Vu Yêu, toàn bộ Thiên Khuyết đã triệt để sụp đổ.

Cuối cùng, cùng với việc thiên uy mênh mông không cam lòng tan đi, toàn bộ trời đất cũng dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh.

Hư không liền lại, càn khôn tụ lại, dư ba khủng bố hủy thiên diệt địa cũng dần dần tiêu tan không dấu vết.

Tất cả mọi thứ dường như chưa từng xảy ra, không khác gì bình thường.

Tuy nhiên, những sinh linh Hồng Hoang tận mắt chứng kiến cảnh vừa rồi, ai nấy đều chấn động đến cực điểm.

Từng ánh mắt nhìn lên cửu thiên, khi nhìn Thái Thanh đang quan sát Hồng Hoang thiên địa, đều tràn đầy sự kinh sợ chưa từng có!

Ngoan nhân!

Một kẻ ngoan nhân mười phần!

Dám ở trong Hồng Hoang thiên địa ra tay với Thiên Đạo, từ khi khai thiên tích địa đến nay, cũng chỉ có một mình Thái Thanh mà thôi!

So với hắn, cái gọi là nghịch thiên phạt thánh, quả thực yếu xìu có được không!

Đây...

đây là đang khiêu chiến Hồng Hoang Thiên Đạo!!

Đương nhiên, trong lòng Thái Thanh cũng hiểu, với tu vi thực lực hiện tại, hắn không phải là đối thủ của toàn bộ Hồng Hoang Thiên Đạo.

Cho nên, hắn chỉ ra tay đánh tan Thiên Nộ, liền không tiếp tục động thủ.

Nhưng, dù vậy, vẫn đủ để chấn động vô số sinh linh trong Hồng Hoang.

Ngay cả các Thánh nhân cũng đều hít một hơi khí lạnh, trong lòng đối với hắn càng thêm kiêng kỵ.

"Biết tiến lui, cũng không phải kẻ lỗ mãng." Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi lên tiếng.

Rõ ràng, cảnh vừa rồi, ông ta cũng thấy rõ mồn một.

Chỉ là, ngay cả ông ta cũng không ngờ, Thái Thanh thật sự có thể đánh tan Thiên Nộ.

Đối với sức mạnh của lần Thiên Nộ này, e rằng trong toàn bộ Hồng Hoang, không ai rõ hơn ông ta, người đã lấy thân hợp đạo.

Sức mạnh bậc này, không phải Thánh nhân Ngũ Trọng Thiên không thể chống lại.

Thái Thanh có thể đánh tan nó, tu vi thực lực của hắn, ít nhất cũng là Ngũ Trọng Thiên đỉnh phong!

Nghĩ đến đây, trong mắt Hồng Quân Đạo Tổ liền có một tia sáng lóe lên...

Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Thái Thanh ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn phong hỏa, trong cơ thể có vạn đạo quang mang không ngừng lấp lánh, hiện ra từng phù văn pháp tắc, dường như có thể nghiền nát càn khôn hoàn vũ!

"Lực Chi Đại Đạo không hổ là đứng đầu ba ngàn Hỗn Độn Đại Đạo, chỉ một thành pháp tắc chi lực đã mạnh mẽ như vậy." Cảm nhận pháp tắc Lực Chi đang chậm rãi lưu chuyển trong nhục thân, Thái Thanh thầm tán thưởng một tiếng.

Với tu vi thực lực hiện tại, hắn quả thực không sợ Thiên Nộ Ngũ Trọng Thiên, nhưng muốn đánh tan Thiên Nộ, cũng không dễ dàng như vậy.

Sở dĩ có thể dễ dàng treo lên đánh Thiên Nộ, phần lớn nguyên nhân là nhờ vào pháp tắc Lực Chi trong nhục thân.

Đối với điểm này, trong lòng Thái Thanh vô cùng rõ ràng.

Đồng thời, hắn cũng càng thêm hiểu rõ sự khủng bố của Lực Chi Đại Đạo!

"Đáng tiếc, hiện tại điểm Phản Phái trong tay không nhiều, nếu không có thể tìm cách tăng cường Lực Chi pháp tắc." Thái Thanh trong lòng thầm nghĩ.

Mặc dù trong 'Khai Thiên Ấn Ký' cũng ẩn chứa khí tức Lực Chi Đại Đạo, nhưng dù với tu vi cảnh giới của hắn, tham ngộ cũng khá tốn sức.

Muốn đẩy nhanh tiến độ tham ngộ, tự nhiên cần một lượng lớn điểm Phản Phái.

Nghĩ như vậy, Thái Thanh không khỏi có chút nhớ nhung rau hẹ.

Cũng đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên bên tai.

"Đinh!

Túc chủ xin chú ý, nhân vật chính số ba đã giáng lâm!" Cuối cùng cũng đến!

Nghe thấy âm thanh của hệ thống, mắt Thái Thanh sáng lên.

Kể từ khi đập chết Đông Hoàng Thái Nhất, đã qua mấy vạn năm, cuối cùng cũng có rau hẹ mới giao đến tận cửa!

Thân là đại ác nhân phản phái, không có nhân vật chính để thu thập, sao có thể gọi là phản phái được!

Khi Thái Thanh đang nghĩ như vậy, lại một tiếng thông báo nữa của hệ thống vang lên.

“Đinh!

Túc chủ xin chú ý, nhân vật chính số bốn đã giáng lâm!” Lại đến một đứa!

Lứa rau hẹ này mọc có vẻ tốt a!

Thái Thanh thần sắc kinh ngạc, không ngờ một lúc lại xuất hiện hai nhân vật chính.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể để ta vất vả thêm chút đi cắt rau hẹ, cần cù làm giàu thôi!

“Chuyện cắt rau hẹ cũng không vội, trước mắt còn một chuyện cần xử lý...” Dường như nghĩ đến điều gì, Thái Thanh vung tay áo, một đạo ngọc phù lập tức từ tay hắn bay ra, độn vào hư không.

Chỉ một lát sau, một bóng hình thướt tha xuất hiện bên ngoài Bát Cảnh Cung, chính là Tổ Vu Hậu Thổ.

Nhìn Bát Cảnh Cung trước mắt, Hậu Thổ thần sắc bất an, khuôn mặt xinh đẹp viết đầy vẻ căng thẳng.

Kể từ khi bị Thái Thanh cưỡng ép thu làm thị nữ, nàng đã dự liệu sẽ có ngày này.

Chương 36

Trước đây Thái Thanh không đụng đến nàng, khiến nàng vừa thở phào nhẹ nhõm, lại vừa sinh ra chút mất mát và không cam lòng.

Lúc này thật sự sắp bước vào Bát Cảnh Cung, trong lòng nàng cũng không thể bình tĩnh.

"Thôi vậy, chẳng qua chỉ là một tấm thân da thịt, cũng không có gì to tát." Hít sâu một hơi, đè nén toàn bộ những hình ảnh tự mình tưởng tượng ra, Hậu Thổ bày ra thái độ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, bước vào đại điện.

Vừa vào đại điện, liền thấy Thái Thanh ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn.

"Hậu Thổ bái kiến Thánh nhân." Hậu Thổ hơi hành lễ, trên khuôn mặt xinh đẹp lóe lên một tia hoảng loạn.

"Không cần kinh hoảng, bần thánh hôm nay triệu ngươi đến, không phải vì chuyện gì khác, chỉ là muốn giải trừ thân phận thị nữ của ngươi." Thái Thanh thần sắc đạm mạc, bình tĩnh nói.

Thu Hậu Thổ làm thị nữ, là để bố cục cắt rau hẹ, khiến Đông Hoàng Thái Nhất chủ động tìm đến cửa.

Hiện tại nam chính đã toi mạng, nữ chính này cũng không còn giá trị lợi dụng, tự nhiên không cần thiết tiếp tục giữ nàng lại Huyền Đô Tử Phủ.

Nói trắng ra một câu, ngươi có thể cút rồi!

Tuy nhiên, nghe thấy lời của Thái Thanh, Hậu Thổ lại có chút ngẩn ngơ.

Cái gì?

Thế là xong rồi?

Lão nương đã chuẩn bị sẵn sàng 'hiến thân' rồi, bây giờ ngươi lại bảo ta có thể đi rồi?

"Bản thánh là do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành, cùng Vu tộc cũng có chút duyên phận, hôm nay coi như kết một thiện duyên, trả lại tự do cho ngươi." Không chú ý đến sắc mặt không ngừng biến đổi của Hậu Thổ, Thái Thanh vẫn nhàn nhạt nói.

Nhưng lời hắn vừa dứt, Hậu Thổ liền trực tiếp lắc đầu.

"Không... không đi!" Hậu Thổ hít sâu một hơi, dường như đã hạ quyết tâm, nói: "Chuyện thị nữ, là lời Thánh nhân đã nói, Hậu Thổ tuy trong lòng không muốn, nhưng vẫn chỉ đành nghe theo." "Nhưng bây giờ, Hậu Thổ còn chưa làm tròn trách nhiệm thị nữ, Thánh nhân lại muốn phế bỏ chuyện này, là đạo lý gì?" "Hậu Thổ chỉ là một con kiến hôi, không thể chi phối quyết định của Thánh nhân, nhưng cũng tuyệt đối không thể là con rối gọi thì đến, đuổi thì đi!" "Tóm lại, Hậu Thổ tuyệt đối không đi!" Hậu Thổ ngực không ngừng phập phồng, một hơi nói hết oán khí trong lòng.

Nói xong, cũng không đợi Thái Thanh lên tiếng lần nữa, trực tiếp xoay người ra khỏi Bát Cảnh Cung, quay thẳng về Huyền Đô Tử Phủ.

Nhìn bóng lưng Hậu Thổ, trên mặt Thái Thanh không khỏi lộ ra vẻ cổ quái.

Cô nương, không đúng kịch bản a!!

Thời gian vội vã, chớp mắt đã qua mấy ngàn năm.

Một ngày nọ, Thái Thanh trong Bát Cảnh Cung đột nhiên thần sắc khẽ động, dường như nhận ra điều gì, giơ tay khẽ vạch về phía trước.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo phù lục ánh sáng chói lọi liền từ trong hư không bay ra, xuất hiện trước mặt hắn.

“Nguyên Thủy lại mời ta đến Côn Luân Sơn giảng đạo?” Sau khi xem nội dung trong phù lục, trong mắt Thái Thanh lóe lên một tia kinh ngạc.

Mặc dù thân là người đứng đầu Tam Thanh, lại là đại sư huynh Huyền Môn, Nguyên Thủy Thiên Tôn mời hắn đến Côn Luân Sơn giảng đạo cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng Hồng Hoang thiên địa hiện tại, đang ở thời khắc quan trọng Vu Yêu Lượng Kiếp sắp bùng nổ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lựa chọn chủ động mời vào lúc này, căn bản không cần nghĩ nhiều cũng biết sau lưng không đơn giản.

Nhưng, dù biết rõ như vậy, Thái Thanh cũng không để tâm.

Không nói đâu xa, hiện tại Tam Thanh còn chưa triệt để quyết liệt, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không dễ dàng tính kế hắn.

Dù thật sự xé rách mặt, với tu vi thực lực của hắn, cũng có thể dễ dàng treo lên đánh các Thánh nhân, không sợ bất kỳ âm mưu quỷ kế nào.

“Đúng lúc, Tiên Thiên Ngũ Phương Linh Kỳ còn thiếu một cái, đi Côn Luân lần này có thể tiện đường đi một chuyến đến Côn Luân Dao Trì.” Côn Luân Dao Trì, chính là đạo trường của Tây Vương Mẫu, người đứng đầu nữ tiên, một đại năng do Tiên Thiên Âm Khí hóa thành.

Lá cờ còn lại, Tây phương Tố sắc Vân giới kỳ, cũng chính là đang nằm trong tay bà ta.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thái Thanh đã có tính toán.

Ánh mắt hắn lướt qua Huyền Đô Tử Phủ, nhìn thấy Hậu Thổ vẫn không chịu rời đi, nhưng cũng không để ý nhiều.

Chậm rãi đứng dậy, trực tiếp xé rách hư không, rời khỏi Bát Cảnh

Cung... .....

Côn Luân Sơn, đứng đầu Ba Mươi Sáu Động Thiên, Bảy Mươi Hai Phúc Địa trong Hồng Hoang thiên địa!

Thế núi liên miên trập trùng, linh khí mờ ảo nồng đậm, nhìn ra xa, toàn bộ dãy núi Côn Luân uy nghi uốn lượn, kéo dài đến tận cùng trời đất, khó mà thấy được điểm cuối!

Khác với Bất Chu Thần Sơn, cột chống trời, Côn Luân Sơn được ức vạn sinh linh Hồng Hoang gọi là 'Nơi gần Tiên'.

Không chỉ vì linh khí trời đất nơi đây nồng đậm vô cùng, mà còn vì trong Côn Luân Sơn đã sinh ra rất nhiều đại năng Tiên Thiên.

Trong đó, nổi danh nhất, tự nhiên phải kể đến Tam Thanh Thánh Nhân.

Đương nhiên, hiện tại Tam Thanh đã phân gia, trong Côn Luân Sơn cũng chỉ còn lại đạo trường của Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Ngọc Kinh Kim Khuyết.

Lúc này, trong Ngọc Kinh Kim Khuyết, trước một động phủ hẻo lánh, có một đạo bạch quang chậm rãi hạ xuống, hóa thành một đạo đồng phấn điêu ngọc trác, cau mày nhìn động phủ trước mắt.

"Hoàng Long sư huynh, đại lão gia truyền hạ pháp chỉ, muốn giảng đạo trong Ngọc Hư Cung, sao ngươi còn lề mề." Đạo đồng thần sắc không kiên nhẫn, lên tiếng thúc giục.

Cùng với lời hắn vừa dứt, cửa lớn động phủ chậm rãi mở ra, từ bên trong bước ra một thanh niên mặt mũi trắng trẻo, mặc đạo bào màu vàng.

Thanh niên này không ai khác, chính là đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, một trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, Hoàng Long đạo nhân.

Người như tên gọi, căn nguyên của Hoàng Long đạo nhân là Tam Trảo Hoàng Long trong Long tộc.

Theo thái độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Yêu tộc, trong tình huống bình thường, căn bản không thể nào thu nhận hắn làm đệ tử, càng không thể sắc phong hắn là Thập Nhị Kim Tiên.

Nhưng khổ nỗi, mệnh của Hoàng Long đạo nhân lại có duyên với Xiển Giáo, trong một cơ duyên xảo hợp, lại bất ngờ thông qua trận pháp khảo nghiệm do Nguyên Thủy Thiên Tôn bày ra.

Đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng mặt mũi mà nói, tự nhiên sẽ không dễ dàng nuốt lời, chỉ có thể bóp mũi thu nhận Hoàng Long đạo nhân vào cửa.

Nhưng, mặc dù đã thu làm đệ tử, thái độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với hắn lại rõ ràng là tệ nhất trong số các đệ tử.

Không chỉ không ban cho pháp bảo ra hồn, ngay cả tu vi cũng lười chỉ điểm, tương đương với việc để hắn tự sinh tự diệt.

Cũng chính vì vậy, Hoàng Long đạo nhân ở Hồng Hoang bị hí xưng là 'Tứ vô đạo nhân'.

Ngay cả Bạch Hạc đồng tử phụ trách truyền gọi cũng trong lòng xem thường hắn.

"Pháp chỉ của sư tôn ta đã biết, không phiền Bạch Hạc sư đệ thúc giục." Liếc nhìn Bạch Hạc đồng tử có chút không kiên nhẫn, Hoàng Long đạo nhân lạnh lùng nói.

"Nếu đã như vậy, vậy sư huynh tự lo đi, làm lỡ buổi giảng đạo của đại lão gia, đừng trách ta không nhắc nhở." Trên mặt Bạch Hạc đồng tử lộ ra vẻ chán ghét, xoay người hóa thành bạch quang rời đi, không quên nhỏ giọng trào phúng một câu.

"Chẳng qua chỉ là một tên đệ tử không được Thánh nhân ưu ái mà

thôi, cũng dám học người ta ra vẻ, thật không biết trời cao đất rộng...” Hoàng Long đạo nhân mặt mày khó coi, trong mắt có hàn quang lóe lên.

Rõ ràng, câu trào phúng cuối cùng của Bạch Hạc đồng tử, hắn nghe rõ mồn một.

“Đồ chó mắt nhìn người thấp!

Không bao lâu nữa, ta sẽ cho ngươi biết ta rốt cuộc có tư cách ra vẻ hay không!” Hoàng Long đạo nhân hừ lạnh một tiếng, dường như nghĩ đến điều gì, ánh mắt nhìn về phía Ngọc Hư Cung.

“Thánh nhân giảng đạo ư?

Chương 37

Hiện tại ta có thể dung hợp vạn vật, cũng không cần thiết phải đi nghe giảng.

Nhưng, nếu ta không đi, e rằng ngược lại sẽ khiến người khác nghi ngờ." Suy đi tính lại, để không gây sự chú ý, Hoàng Long đạo nhân quyết định đi nghe Thánh nhân giảng đạo.

Vì vậy, thân hình hắn khẽ động, liền hóa thành một đạo cầu vồng, bay thẳng đến Ngọc Hư Cung.

Một lát sau, khi hắn đến Ngọc Hư Cung, mới phát hiện không chỉ các đệ tử Xiển Giáo khác đã sớm có mặt, mà ngay cả hai vị Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng ngồi ngay ngắn ở phía trên đại điện.

Hướng về hai vị Thánh nhân hành lễ một bái, Hoàng Long đạo nhân liền tìm một vị trí trong đại điện ngồi xuống.

Phía trên, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, mày hơi nhíu lại, trong mắt lóe lên một tia không vui, đang định mở miệng thì một trận âm thanh Đại Đạo đột nhiên vang vọng trong Ngọc Hư Cung.

Trong chớp mắt, chư thiên vạn đạo đều hiện ra, ánh sáng Hỗn Độn chiếu rọi thương khung, từng đám mây lành rơi xuống, khắp nơi kim liên không ngừng nở rộ.

Bao gồm cả hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, tất cả mọi người trong đại điện đều đứng dậy, hướng về hư không một bái.

"Kiến Thái Thanh sư huynh!" "Bái kiến Thái Thanh sư bá!" Lời mọi người vừa dứt, một thân ảnh đè sập chư thiên hoàn vũ chậm rãi

hiện ra, ngồi ngay ngắn ở vị trí cao nhất trong đại điện.

Không cần nói nhiều, người này tự nhiên chính là Thái Thanh!

"Tất cả đứng lên đi." Thái Thanh nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt sâu thẳm lướt qua mọi người, không để lại dấu vết mà dừng lại một chút trên người Hoàng Long đạo nhân.

Chậc, Tứ vô đạo nhân?

Lại là sáo lộ quen thuộc, nam chính phế tài lưu kinh điển!

Căn bản không cần nhìn lần thứ hai, chỉ lướt mắt qua, trong lòng Thái Thanh đã xác định, Hoàng Long đạo nhân chính là rau hẹ... không đúng, là một trong những nhân vật chính!

Đùa sao, lúc này trong toàn bộ Ngọc Hư Cung, các đệ tử Xiển Giáo khác đều cung kính cúi đầu hành lễ.

Một mình Hoàng Long đạo nhân lại ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt nhìn thẳng Hỗn Nguyên Thánh Nhân phía trên, chỉ thiếu điều viết lên mặt bốn chữ 'ta là nhân vật chính'.

Phải nói, nhân vật chính đứa nào đứa nấy đều ngang tàng!

Người ta Đông Hoàng Thái Nhất dù sao cũng là Hỗn Nguyên Kim Tiên, là chiến thần Yêu tộc đường đường.

Một tên Tứ vô đạo nhân nhỏ bé, mở đầu phế tài lưu, cũng dám ngang ngược trước mặt Thánh nhân như vậy, thật sự không sợ chết sao!

Đương nhiên, mặc dù đã nhìn ra thân phận nhân vật chính, Thái Thanh cũng không định lập tức động thủ.

Dù sao đi nữa, Hoàng Long đạo nhân cũng là đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu vô duyên vô cớ trực tiếp một chưởng đập chết hắn, dường như có chút không ổn.

Hơn nữa, quan trọng hơn là, với thân phận có cũng được không có cũng không sao trong Hồng Hoang như Hoàng Long đạo nhân, trực tiếp giết chết cũng không kiếm được bao nhiêu điểm Phản Phái.

Tóm lại một câu, gốc rau hẹ này chưa chín!

"Đây là mười hai đệ tử dưới trướng Xiển Giáo của ta, hôm nay ta vì chúng khai đàn giảng đạo, tiện thể mời sư huynh và sư đệ đến quan lễ, cũng để chúng được diện kiến trưởng bối Huyền Môn." Thấy mọi người đã đông đủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh khẽ ho một tiếng, chậm rãi nói.

"Lẽ ra nên như vậy." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, cũng không nói nhiều.

Thái Thanh thì thần sắc bình tĩnh, chỉ lướt nhìn Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo phía dưới một cái, rồi lại thu hồi ánh mắt, trên mặt không nhìn ra chút gợn sóng nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy cũng không trì hoãn nhiều, trực tiếp bắt đầu giảng đạo.

"Trước khi trời đất mới mở, có vật hỗn thành, sinh trước trời đất.

Lặng lẽ, trống rỗng, không thay đổi, tuần hoàn không ngừng, có thể là mẹ của trời đất.

Ta không biết tên nó, gượng gọi là Đạo, gượng đặt tên là Đại..." Cùng với lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn vang vọng trong Ngọc Hư Cung, từng đám mây lành không ngừng rơi xuống, từng vùng vân hà nối tiếp nhau cuộn trào.

Vô số đạo tiên quang chiếu rọi, dường như có Tứ Phương Thánh Thú đang hót véo von, vang vọng chín tầng trời, gột rửa tâm hồn sinh linh.

Thánh nhân giảng đạo, dị tượng muôn màu!

Nhất thời, các đệ tử Xiển Giáo trong đại điện, ai nấy đều nghe như si như say.

Thậm chí, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ, cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, nghe được đạo này, trên mặt cũng lộ ra vẻ như có điều ngộ ra.

Nếu có ai có thể thần sắc bình tĩnh, cũng chỉ có một mình Thái Thanh.

Đúng vậy, lĩnh ngộ đạo pháp của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong số các Thánh nhân, cũng thuộc hàng tinh thâm.

Nhưng trước mặt Đại Đạo Thánh Nhân như Thái Thanh, căn bản không đáng xem.

Tiểu đạo, sao có thể so sánh với Đại Đạo?

Đừng nói là Nguyên Thủy Thiên Tôn, e rằng cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không có tư cách giảng đạo cho Thái Thanh hiện tại!

Lúc này, sau khi lắc đầu một cách thiếu hứng thú, Thái Thanh liền dời ánh mắt, lại nhìn về phía Hoàng Long đạo nhân.

Hắn, người đã xem khắp võng văn, tự nhiên biết rõ, tiếp theo đây gần như sẽ xuất hiện tình tiết nhân vật chính phế tài lưu thể hiện thiên phú kinh người, chấn kinh quần chúng hóng chuyện.

Quả nhiên!

Khi Quảng Thành Tử và những người khác còn đang nghe hiểu lơ mơ, Hoàng Long đạo nhân đã hoàn toàn chìm đắm trong lời giảng đạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ thấy, quanh thân hắn có kim quang bao quanh, tu vi cảnh giới của hắn cũng bất giác trực tiếp từ Chân Tiên, bước vào cảnh giới Kim Tiên!

“Bất Hủ Kim Tiên?

Hoàng Long sư đệ đột phá đầu tiên?!” Nhận ra động tĩnh do Hoàng Long đạo nhân gây ra, các đệ tử Xiển Giáo còn lại đều thần sắc kinh ngạc, không khỏi kinh hô một tiếng.

Thực tế, không chỉ bọn họ, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn đang giảng đạo cũng ngừng lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Không tồi, nghe đạo một lần liền có thể thành Kim Tiên, sau này có lẽ sẽ có thành tựu lớn.” Hồi thần lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn trên mặt lộ ra vẻ tán thưởng, gật đầu nói.

Mặc dù trong lòng không ưa Hoàng Long đạo nhân, nhưng trước mặt Thái Thanh và Thông Thiên Giáo Chủ, tự nhiên phải ra vẻ một vị từ sư.

“Sư đệ, cũng thu được một đệ tử tốt a.” Thái Thanh nhàn nhạt cười, nói một cách đầy thâm ý.

“Sư huynh tuệ nhãn, cái khác sư đệ không dám nói, nhưng đệ tử dưới trướng Xiển Giáo của ta, sau này chắc chắn sẽ là trụ cột của Huyền Môn.” Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không nghĩ nhiều, cười ha ha nói.

Nói vô tình, nghe hữu ý.

Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh nghe vậy, sắc mặt có chút thay đổi.

Cái gì gọi là đệ tử Xiển Giáo là trụ cột của Huyền Môn?

Hợp lại đệ tử Tiệt Giáo của ta, là kẻ kéo chân trong Huyền Môn à?

Nghĩ đến đây, Thông Thiên Giáo Chủ liền trầm giọng nói: “Đệ tử dưới trướng sư huynh, quả thực ai nấy đều tài năng xuất chúng, nhưng, trong Tiệt Giáo của ta, cũng có rất nhiều người thiên tư bất

phàm.” Không nhắc thì thôi, vừa nghe đến bốn chữ ‘đệ tử Tiệt Giáo’, mày Nguyên Thủy Thiên Tôn liền nhíu lại.

“Sư đệ, giáo hóa chúng sinh vốn dĩ không sai, nhưng khi thu đồ đệ cũng nên dụng tâm phân biệt, như những kẻ thấp sinh noãn hóa kia, căn bản không thể lên được mặt bàn, sao có thể làm lớn mạnh Huyền Môn của chúng ta.” Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu, khinh thường nói.

“Sư huynh, lời này của huynh quá tuyệt đối rồi!

Ai nói trong Tiệt Giáo của ta, không có đệ tử lên được mặt bàn.” Đệ tử bị người khác xem thường, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên không phục, nói: “Không giấu hai vị sư huynh, sư đệ ta trước đây có thu một đệ tử thân truyền, khi nhập Tiệt Giáo mới chỉ có tu vi Địa Tiên, không đến vạn năm, hiện tại đã là Kim Tiên đỉnh phong rồi!” “Vạn năm đã là Kim Tiên đỉnh phong?!” Nghe thấy lời của Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn thần sắc kinh ngạc.

Chương 38

Phải biết, Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo được sàng lọc tầng tầng lớp lớp, được hắn dụng tâm chỉ dạy gần vạn năm, hiện tại tu vi mạnh nhất là Quảng Thành Tử, cũng chỉ mới là Kim Tiên trung kỳ mà thôi.

Bây giờ lại nghe nói, trong Tiệt Giáo lại xuất hiện một đệ tử vạn năm đã đạt Kim Tiên đỉnh phong, sao có thể không kinh ngạc.

Ngược lại, Thái Thanh thần sắc khẽ động, dường như nghĩ đến điều gì, mở miệng hỏi: "Sư đệ, đệ tử đó tên là gì?" "Diệp Trần!" Thông Thiên Giáo Chủ khá đắc ý nói.

Chậc, cái tên này, đúng là nhân vật chính không chạy đi đâu được!

Thái Thanh trong lòng thầm nghĩ, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt có chút khó coi, không khỏi khóe miệng hơi nhếch lên, trong lòng đã có kế hoạch.

Xiển Giáo chủ trương thuận ứng Thiên Đạo, không thể nghịch thiên làm trái.

Tiệt Giáo thì chủ trương tiệt thủ sinh cơ, giáo hóa vạn linh Hồng Hoang.

Giáo nghĩa của hai giáo, từ căn bản đã tồn tại sự khác biệt, thậm chí có thể nói là hoàn toàn trái ngược.

Cộng thêm việc Thông Thiên Giáo Chủ thu đồ giảng cầu hữu giáo vô loại, bất luận căn nguyên xuất thân thế nào, chỉ cần có duyên với Tiệt Giáo, đều có thể bái nhập môn hạ của ông ta.

Mà Nguyên Thủy Thiên Tôn lại coi trọng nhất căn nguyên tư chất, luôn khinh thường Yêu tộc, coi họ là kẻ thấp sinh noãn hóa.

Hiện tại, nghe được trong Tiệt Giáo có đệ tử có thể áp Xiển Giáo

một đầu, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên khó coi đến mức nào thì có mức đó.

"Hừ, chẳng qua chỉ là một đám súc sinh thấp sinh noãn hóa mà thôi, dù tu vi tinh tiến, chắc chắn cũng đã dùng tà môn ngoại đạo." Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói.

"Ngươi!!" Thông Thiên Giáo Chủ thần sắc giận dữ, vạn lần không ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói về đệ tử dưới trướng mình như vậy.

Phải biết, Tam Thanh vốn là một nhà, lại đều là sư huynh đệ Huyền Môn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng là sư bá của chúng đệ tử Tiệt Giáo, nhưng căn bản không có chút thái độ của một sư bá.

"Được rồi, hai vị sư đệ đừng tranh cãi nữa." Vào lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ sắp cãi nhau, Thái Thanh đúng lúc lên tiếng.

"Xiển Giáo cũng tốt, Tiệt Giáo cũng vậy, đều là đệ tử Huyền Môn của chúng ta, chung quy là một nhà, hà tất phải vì chuyện này mà tranh chấp.

Nhưng mà..." Lời nói của Thái Thanh chuyển hướng, tiếp tục nói: "Nếu hai vị sư đệ đều có lòng tin vào đệ tử dưới trướng, có thể giao lưu học hỏi một chút." Giao lưu?

Nghe thấy lời của Thái Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ nhìn nhau một cái, sau đó đều gật đầu.

"Sư huynh nói rất phải!

Nếu đều là đệ tử Huyền Môn, tự nhiên nên giao lưu một phen!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lên tiếng trước.

Đệ tử mà mình dốc lòng bồi dưỡng lại bị đám ô hợp của Tiệt Giáo áp một đầu, trong lòng ông ta sớm đã uất khí khó tan.

Hiện tại có cơ hội có thể quang minh chính đại cho Tiệt Giáo một bài học, tự nhiên sẽ không từ chối!

Tương tự, Thông Thiên Giáo Chủ cũng nghĩ vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn khinh thường Tiệt Giáo, chuyện này ông ta cũng biết rõ, nhân dịp này có thể để Nguyên Thủy Thiên Tôn kiến thức sự lợi hại của đệ tử Tiệt Giáo!

"Được!

Một lời đã định!

Trăm năm sau, tại Ngọc Kinh Kim Khuyết này, xem xem đệ tử dưới trướng mỗi người rốt cuộc thế nào!" Thông Thiên Giáo Chủ nói xong, cũng không còn tâm tư giảng đạo, trực tiếp đứng dậy rời khỏi Ngọc Hư Cung.

Nhìn bóng lưng rời đi của ông ta, lại nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn tự tin, Thái Thanh không khỏi nhàn nhạt cười.

Mọi chuyện đúng như hắn dự liệu, mâu thuẫn giữa hai giáo Xiển Tiệt đã có từ lâu, chỉ cần cho một cơ hội, căn bản không cần nói nhiều, đều có thể trực tiếp đánh nhau.

Một khi hai giáo giao thủ, bất luận là Hoàng Long đạo nhân của Xiển Giáo, hay Diệp Trần của Tiệt Giáo, một đứa cũng không thoát được, chỉ có thể ngoan ngoãn lên đài!

Giao lưu à?

Loại thua là liều mạng ấy!

Còn về hai người Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thanh cũng không mấy để tâm, dù sao cũng không phải lần đầu tiên hắn lừa hai người họ.

Có câu nói cũ rất hay, lừa mãi lừa mãi cũng thành quen!

“Đến lúc cắt rau hẹ, lại sắp đến rồi...” Lại liếc nhìn Hoàng Long đạo nhân một cái, Thái Thanh không ở lại Ngọc Hư Cung lâu, cũng đứng dậy rời đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy cũng không giữ lại.

Mặc dù trước đó từng có xích mích với Thái Thanh, nhưng hiện tại hẹn ước trăm năm với Tiệt Giáo quan trọng hơn, những chuyện khác chỉ có thể để sau... .....

Rời khỏi Ngọc Kinh Kim Khuyết, Thái Thanh không vội về Huyền Đô Tử Phủ, mà đi thẳng đến phía tây Côn Luân Sơn.

Với tu vi cảnh giới hiện tại, một bước có thể vượt qua ức vạn dặm trời đất, chỉ trong chốc lát, đã đến một bên khác của Côn Luân Sơn.

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy một tòa cổ thành hùng vĩ tráng lệ, lơ lửng trên đỉnh núi, nuốt nhả nhật nguyệt thần huy, dâng trào khí tức bất phàm, một khung cảnh tiên gia bảo địa.

Tòa thành này, chính là nơi Côn Luân Dao Trì tọa lạc, Long Nguyệt Thành!

“Tiên Thiên đại trận ư...” Cảm nhận khí tức phát ra từ trong Long Nguyệt Thành, Thái Thanh thần sắc bình tĩnh, cũng không quá kinh ngạc.

Dù sao đi nữa, Tây Vương Mẫu cũng là đại năng Tiên Thiên, đạo trường của bà ta có đại trận bảo hộ cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng, một tòa Tiên Thiên đại trận nhỏ nhoi, không thể nào cản được bước chân của Thái Thanh.

Cùng với một bước chân của hắn đạp xuống, trên toàn bộ Tiên Thiên đại trận lập tức xuất hiện từng đạo vết nứt dữ tợn, chỉ trong một hơi thở, tòa Tiên Thiên trận pháp bảo vệ Long Nguyệt Thành liền

trực tiếp vỡ tan!

Cùng lúc đó, ở trung tâm Long Nguyệt Thành, trong Dao Trì tiên cảnh.

Một nữ tử tinh xảo với ba ngàn tóc xanh như thác, một bộ thanh y ôm thân, đôi mày như ngài đại nga, đột nhiên mở mắt.

"Người nào?!

Dám xông vào Long Nguyệt Thành của ta!!" Nữ tử thanh y này không ai khác, chính là người đứng đầu nữ tiên, Tây Vương Mẫu!

Bên trong Long Nguyệt thành, từng tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng vang vọng, dư chấn từ việc tiên thiên đại trận bị phá vỡ quét ngang tám hướng, càn quét khắp đất trời.

Thái Thanh chắp tay sau lưng, đứng giữa vòm trời, nhìn xuống Nguyệt Long thành bên dưới, vẻ mặt đạm mạc, không hề có chút gợn sóng.

Với tu vi và thực lực của hắn, hoàn toàn có thể không phá hoại tiên thiên đại trận mà đi thẳng vào trong Long Nguyệt thành, nhưng hắn lại không chọn làm vậy.

Phải biết rằng, chuyến này đến Côn Luân Dao Trì là để đòi một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Linh Kỳ - Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Bây giờ chưa mở miệng, tự nhiên phải cho đối phương một đòn phủ đầu, đỡ mất nhiều phiền phức.

Cùng lúc đại trận bị phá vỡ, một tiếng quát khẽ vang lên từ trong thành bên dưới. "Người nào?

Dám xông vào Long Nguyệt thành của ta!" Ngay sau đó, một bóng hình xinh đẹp với mái tóc đen như thác nước, nhanh chóng bay vút lên

trời, xuất hiện trước mặt Thái Thanh. "Tây Linh đạo hữu, đã lâu không gặp." Nhìn Tây Vương Mẫu với gương mặt xinh đẹp đang ẩn chứa sự tức giận, Thái Thanh thản nhiên cười nói. "Thái...

Chương 39

Thái Thanh Thánh Nhân?!" Đôi mắt đẹp của Tây Vương Mẫu mở to, nhìn Thái Thanh trước mặt, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Là một trong ba ngàn khách trần năm xưa trong Tử Tiêu Cung, nàng tự nhiên nhận ra thân phận của Thái Thanh.

Chỉ là, điều nàng không ngờ tới là, đường đường đứng đầu Chư Thiên Thánh Nhân, Hồng Hoang đệ nhất Thánh nhân, lại chủ động giá lâm Long Nguyệt thành.

Xét cho cùng, nếu nói thật, nàng và Thái Thanh cũng chỉ có duyên gặp mặt vài lần, căn bản không thể xem là thân quen.

Nàng không cho rằng mình có mặt mũi lớn đến thế, đáng để Thái Thanh đích thân đến thăm.

Chẳng qua, cảnh tượng này trông có chút quen mắt... "Đợi đã, lần trước Thái Thanh Thánh Nhân hình như đã chủ động đến Vu tộc, chẳng lẽ..." Dường như đã liên tưởng ra điều gì đó, gương mặt xinh đẹp của Tây Vương Mẫu lập tức trở nên đặc sắc.

Đúng vậy, nàng và Hậu Thổ đều là số ít nữ tiên thiên đại năng trong Hồng Hoang, cũng đều có vài phần tư sắc.

Càng nghĩ sâu, mặt Tây Vương Mẫu càng đỏ bừng, ánh mắt nhìn về phía Thái Thanh cũng lộ ra một tia kỳ quái.

Cảm nhận được ánh mắt của Tây Vương Mẫu, trong lòng Thái Thanh có chút bất đắc dĩ.

Tây Vương Mẫu lúc này, quả thực giống hệt Hậu Thổ trước đây!

Tự mình suy diễn lung tung không tốt đâu? "Tây Linh đạo hữu,

bản thánh hôm nay đến đây, là để đòi Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, chứ không vì chuyện gì khác." Thái Thanh cũng lười vòng vo, nói thẳng. "Chỉ vì Tố Sắc Vân Giới Kỳ?

Thật sao?" Tây Vương Mẫu kinh ngạc, có chút không dám tin hỏi lại.

Thái Thanh gật đầu, trong lòng không khỏi thầm than.

Nghĩ nhiều thật!

Ta chỉ thèm pháp bảo của ngươi, không thèm thân thể của ngươi! "Vừa rồi Tây Linh đã nghĩ nhiều, để Thánh nhân chê cười rồi." Thấy Thái Thanh thật sự chỉ vì linh kỳ, Tây Vương Mẫu trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm, một bên vội vàng nói, một bên giơ ngọc thủ, lấy ra một lá bảo kỳ màu trắng. "Nếu Thánh nhân đã coi trọng bảo vật này, Tây Linh đâu dám giấu riêng, xin tặng vật này cho Thánh nhân, mong Thánh nhân nhận cho." Thái Thanh nghe vậy, không khỏi nhìn Tây Vương Mẫu thêm một cái.

Đúng vậy, đường đường là Đại Đạo Thánh Nhân, đích thân giá lâm Long Nguyệt thành để đòi Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Tây Vương Mẫu căn bản không có cơ hội từ chối.

Nhưng dù sao đi nữa, lá cờ này cũng là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cho dù không thể từ chối, trong tình huống bình thường cũng sẽ cố gắng xoay xở, tranh thủ đổi lấy một chút lợi ích mới đúng.

Vậy mà Tây Vương Mẫu lại không chút do dự, trực tiếp tặng lá cờ này, chỉ riêng khí phách và sự hào phóng này, tuyệt không phải tiên thiên đại năng tầm thường có thể so sánh.

Xem ra, cũng chẳng trách thân là Nam Tiên chi thủ Đông Vương Công đã toi mạng từ lâu, mà là Nữ Tiên chi thủ Tây Vương Mẫu lại

có thể đứng vững không ngã, tránh xa khỏi những tranh chấp của Hồng Hoang.

Đương nhiên, trong lòng nghĩ vậy, nhưng tay Thái Thanh lại không hề chần chừ, trực tiếp thu lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ. "Tấm lòng của Tây Linh đạo hữu, bản thánh xin nhận, sau này nếu có cơ hội, sẽ mời đạo hữu đến Huyền Đô Tử Phủ của ta làm khách." Thái Thanh thản nhiên cười, nói một câu đầy ẩn ý rồi rời khỏi nơi này.

Chỉ còn lại Tây Vương Mẫu đứng tại chỗ, nghe lời của Thái Thanh, nhớ lại những hình ảnh tự mình tưởng tượng ra ban nãy, gương mặt xinh đẹp lại một lần nữa ửng hồng...

Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Vừa trở về đại điện, Thái Thanh liền không thể chờ đợi được mà lấy ra toàn bộ năm lá linh kỳ.

Trong nháy mắt, Đông phương Thanh Liên Bảo Sắc kỳ, Nam phương Ly Địa Diễm Quang kỳ, Bắc phương Huyền Nguyên Khống Thủy kỳ, Tây phương Tố Sắc Vân Giới kỳ, cùng với Trung ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng kỳ đều lơ lửng trong đại điện, tỏa ra từng luồng khí tức tiên thiên vô cùng mạnh mẽ. "Đinh!

Phát hiện Túc chủ đã tập hợp đủ Tiên Thiên Ngũ Phương Linh Kỳ, xin lựa chọn có đổi lấy Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ không (tiêu hao một vạn điểm Phản diện)?" "Đổi!" Không chút do dự, Thái Thanh nói thẳng.

Một khắc sau, cả đại điện loé lên ánh sáng, Tiên Thiên Ngũ Phương Linh Kỳ lập tức biến mất.

Thay vào đó là một lá bảo kỳ có hào quang năm màu, tỏa ra khí tức hỗn độn, phảng phất như ngưng tụ Ngũ Hành đại đạo, có thể diễn sinh biến hóa vô cùng vô tận, một lá bảo kỳ kinh khủng!

Lá cờ này, chính là trung phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ!!

Nhìn Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ trước mắt, dù với tu vi và định lực của Thái Thanh, trong mắt cũng không khỏi lộ ra một tia nóng rực.

Phải biết rằng, đây chính là Hỗn Độn Linh Bảo hàng thật giá thật!

Tìm khắp cả Hồng Hoang thiên địa, cũng căn bản không tìm được pháp bảo vô thượng nào có thể sánh bằng!

Dù chưa luyện hóa, chỉ riêng khí tức hỗn độn tỏa ra từ lá cờ này đã kinh thiên động địa, phảng phất như có thể đè sập cả vũ trụ bao la!

Mặc dù pháp bảo trong tay Thái Thanh không ít, so với mấy vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân khác, gia sản cũng được xem là phong phú.

Nhưng bất luận là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ hay Thiên Đạo hung sát dị bảo Thí Thần Thương, so với Hỗn Độn Linh Bảo, đều kém hơn một chút.

Hơn nữa, khác với công dụng đơn nhất của Thái Cực Đồ và Thí Thần Thương, lá Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ này không chỉ có sức phòng ngự kinh người, mà còn có năng lực công phạt không tầm thường.

Công thủ toàn diện, tiến thoái không trở ngại, dù đặt trong hàng ngũ Hỗn Độn Linh Bảo, cũng được xem là cực kỳ quý giá!

Không chút khoa trương, với tu vi và thực lực của Thái Thanh, cộng thêm lá Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ trong tay, dù không dựa vào Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận, hắn cũng có đủ tự tin không sợ Hồng Quân Đạo Tổ! "Như vậy, cũng có thêm một lá bài tẩy." Nghĩ đến đây, Thái Thanh hài lòng gật đầu.

Lập tức, không chút do dự, hắn bắt đầu luyện hóa lá Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ này...

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt, trăm năm đã qua.

Một ngày nọ, bên trong Côn Luân Sơn, dưới Kỳ Lân Nhai.

Từng luồng cầu vồng từ xa lao tới, khi đáp xuống dưới vách núi, hóa thành từng vị đạo nhân khí thế bất phàm.

Bọn họ đều là đệ tử của Xiển giáo và Tiệt giáo, hôm nay cùng nhau tụ họp tại đây, chính là vì ước hẹn tỷ thí đã định từ trăm năm trước.

Chỉ trong nửa ngày, số đệ tử Huyền môn dưới Kỳ Lân Nhai đã lên đến mấy trăm người.

Đương nhiên, trong đó đại đa số là đệ tử Tiệt giáo, gốc gác mỗi người đều nông cạn, không thiếu những kẻ là yêu quái núi rừng hóa hình. "Đúng là một đám không ra gì, cùng là đệ tử Huyền môn với chúng, quả thực làm tổn hại thân phận đệ tử Xiển giáo của ta." Liếc nhìn đám người Tiệt giáo ồn ào hỗn loạn, Từ Hàng đạo nhân vô cùng khinh bỉ nói. "Từ Hàng sư huynh nói phải, ở cùng bọn chúng quả thật làm hạ thấp thân phận của chúng ta.

Nhưng mà, không chừng Hoàng Long sư đệ nhìn thấy, lại cảm thấy thân thiết cũng nên." Phổ Hiền chân nhân bên cạnh hùa theo, thuận tiện chế giễu Hoàng Long đạo nhân một phen, khiến Từ Hàng đạo nhân và những người khác đều phá lên cười. "Hừ!

Một đám không có mắt, hôm nay nên để các ngươi thấy, thực lực chân chính của ta!" Nghe thấy đám người Xiển giáo châm chọc khiêu khích, Hoàng Long đạo nhân trong lòng hừ lạnh.

Mặc dù không nói ra, nhưng khi ánh mắt quét qua đám người Xiển giáo, lại lộ ra một tia khinh thường nhàn nhạt.

Mặc dù chỉ là thoáng qua, nhưng vẫn không qua được mắt Thái Thanh đang ngồi trên đỉnh Kỳ Lân Nhai. "Thú vị..." Nhìn Hoàng Long

đạo nhân ung dung bình tĩnh, Thái Thanh không khỏi cười nhạt.

Chương 40

Rõ ràng, trăm năm tuy ngắn, nhưng với đãi ngộ của con cưng nhân vật chính, hắn rõ ràng đã có được cơ duyên tạo hóa không nhỏ.

Nếu không có gì bất ngờ, theo motip sảng văn thông thường, cuộc tỷ thí giữa hai giáo tiếp theo, sẽ là màn nhân vật chính treo lên đánh các đệ tử Tiệt giáo, làm kinh động cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Không còn cách nào khác, sự trỗi dậy của nhân vật chính phế vật, luôn nhàm chán như vậy.

Nhưng lần này, e rằng không dễ dàng như thế.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thái Thanh nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ. "Sư đệ, đệ tử Diệp Trần mà đệ nói lúc trước, hôm nay có đến không?" Nghe Thái Thanh hỏi, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh cũng nhìn sang.

Đừng thấy miệng thì nói đệ tử Tiệt giáo là bọn lông lá sừng sỏ, không thèm để mắt đến, nhưng sau khi biết trong Tiệt giáo xuất hiện một đệ tử như vậy, trong lòng không khỏi âm thầm chú ý. "Diệp Trần chắc đang trên đường..." Thông Thiên Giáo Chủ cười khổ, có chút bất đắc dĩ nói: "Đệ tử này của ta cái gì cũng tốt, chỉ là quá thận trọng.

Rõ ràng trên đảo Kim Ngao đã được ta bố trí trận pháp, nhưng vẫn không yên tâm, nhất quyết phải quay về kiểm tra một lượt.

Nhưng chắc cũng sắp đến rồi." Thận trọng?

Không phải là ẩn mình sao!

Nghe xong lời than phiền của Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thanh trong lòng đã hiểu rõ.

Rõ ràng, có hai nhân vật chính xông pha liều mạng đã chết làm bài

học, lần này trong số các nhân vật chính, đã xuất hiện một kẻ đi theo con đường thận trọng.

Đối với sự thay đổi này, Thái Thanh cũng không mấy để tâm.

Dù sao cũng đã giết hai nhân vật chính loại hào hùng, thỉnh thoảng đổi khẩu vị cũng thú vị.

Không chừng, có thể sưu tập đủ một trăm cách chết của nhân vật chính...

Khi Thái Thanh đang nghĩ cách đổi phương pháp cắt rau hẹ, mắt Thông Thiên Giáo Chủ sáng lên, thấp giọng nói: "Tiểu tử đó cuối cùng cũng đến!" Lời vừa dứt, Thái Thanh và Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng nhìn qua, lập tức thấy trong số đông đệ tử Tiệt giáo, có một thanh niên tuấn tú mặc áo bào trắng, mày kiếm mắt sáng.

Nhìn thanh niên nọ, vẻ mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn còn bình tĩnh, ngược lại Thái Thanh không khỏi lắc đầu.

Thôi được, chỉ với tướng mạo này, thân phận nhân vật chính cũng không chạy đâu được! "Diệp Trần bái kiến giáo chủ, hai vị sư bá." Thanh niên áo bào trắng cúi người chắp tay, cung kính hành lễ.

Không sai, đây chính là đệ tử thân truyền trong miệng Thông Thiên Giáo Chủ, Diệp Trần. "Nếu người đã đến đủ, cuộc tỷ thí chính thức bắt đầu đi." Liếc nhìn Diệp Trần một cái, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt lạnh lùng nói, trực tiếp muốn bắt đầu tỷ thí. "Sư đệ khoan đã.

Đã là tỷ thí, tự nhiên phải phân thắng bại, đối với người chiến thắng trong số các đệ tử Huyền môn, chúng ta thân là trưởng bối, há có thể không có chút biểu thị?" Lời nói đột ngột của Thái Thanh khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều hơi sững sờ.

Hai người trước đó, chỉ một lòng nghĩ cách áp đảo đối phương, lại bỏ qua phần thưởng đáng có cho cuộc tỷ thí lần này. "Lời này

không sai, không biết sư huynh có chuẩn bị gì không?" Sau khi hoàn hồn, Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng hỏi. "Tự nhiên." Thái Thanh vung tay áo, một viên linh đan ánh vàng rực rỡ xuất hiện trong tay hắn. "Viên đan này tên là Cửu Cửu Kim Đan, là do ta dựa trên Cửu Chuyển Kim Đan, dung nhập thêm đại đạo pháp tắc mà luyện chế thành bảo đan." "Uống vào không chỉ có thể đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, mà còn có thể lĩnh ngộ được một tia pháp tắc của Lực chi Đại Đạo.

Nếu cơ duyên trời cho, sau này chứng đắc Đại Đạo, có lẽ cũng không phải là không thể." Lời của Thái Thanh vừa dứt, đám đệ tử Xiển giáo và Tiệt giáo dưới Kỳ Lân Nhai đều lập tức thở dốc.

Ngay cả Hoàng Long đạo nhân và Diệp Trần, trong mắt cũng bắn ra ánh sáng nóng rực, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào viên Cửu Cửu Kim Đan kia.

Thái Thanh thấy vậy, trên mặt lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

Thiếu niên, mua thuốc không?

Loại ăn vào có thể Dĩ Lực Chứng Đạo đó! ...

Đan dược ăn vào có thể chứng được Hỗn Nguyên Đại Đạo?

Dùng đầu gối để nghĩ, cũng biết là không thể!

Cái gọi là Cửu Cửu Kim Đan, cũng hoàn toàn không tồn tại, chỉ là một viên Cửu Chuyển Kim Đan bình thường, được Thái Thanh thêm vào một chút thứ đặc biệt mà thôi.

Nhưng, nghe thấy lời của Thái Thanh, đừng nói là đám đông đệ tử hai giáo và hai nhân vật chính bên dưới.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, hai vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân hàng thật giá thật, cũng không hề nghi ngờ gì về viên Cửu Cửu Kim Đan này!

Bởi vì, nó xuất phát từ tay Thái Thanh!

Xuất phát từ tay Đại Đạo Thánh Nhân!

Ai có thể tin được, đường đường là đệ nhất Thánh nhân, lại không màng thân phận, lấy thuốc giả để lừa gạt hậu bối?

Nhưng trớ trêu thay, Thái Thanh lại làm vậy!

Hơn nữa, còn lừa gạt nhân vật chính một cách quang minh chính đại, dưới ánh mắt của bao người!

So đo thân phận với ta?

Xin lỗi, ta là phản diện! "Sư huynh, hay là đổi vật khác đi?

Viên đan này quá quý giá rồi." Hoàn hồn lại, Thông Thiên Giáo Chủ vội vàng nói.

Thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, hắn tự nhiên biết rõ, một tia Lực chi pháp tắc quý giá đến mức nào. "Không sao, ta đã là người chèo lái Huyền môn, phần thưởng cho đệ tử Huyền môn, tự nhiên không thể keo kiệt." Thái Thanh khẽ xua tay, cười nhạt nói.

Đùa sao, lấy ra 'Cửu Cửu Kim Đan' chính là để câu nhân vật chính cắn câu, làm gì có chuyện thu lại.

Quá quen thuộc với các motip võng văn, hắn tự nhiên biết rất rõ, Lực chi Đại Đạo có sức hấp dẫn lớn đến mức nào đối với những nhân vật chính này.

Đơn giản là trang bị tiêu chuẩn của nhân vật chính!

Có viên đan này làm mồi, không sợ không câu được cá lớn! "Nếu đã vậy, sư đệ ta xin thay mặt đệ tử trong môn, cảm tạ trọng lễ của sư huynh." Nguyên Thủy Thiên Tôn cười ha hả, ra vẻ nắm chắc phần thắng. "Tiệt giáo của ta cũng không phải dạng vừa, thắng bại của cuộc tỷ thí hôm nay, chưa chắc đâu nhé!" Thông Thiên Giáo Chủ hừ

một tiếng, khí thế cũng không hề thua kém.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, nụ cười trên mặt hơi cứng lại, rồi trừng mắt nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, trực tiếp tuyên bố bắt đầu tỷ thí.

Dưới Kỳ Lân Nhai, các đệ tử hai giáo vốn đang ồn ào, lập tức yên tĩnh lại.

Sau khi nhìn nhau một cái, trong hai giáo đều có đệ tử bước ra, đi vào sân tỷ thí. "Xiển giáo Từ Hàng đạo nhân, xin chỉ giáo." "Tiệt giáo Ô Vân Tiên, xin chỉ giáo." Hai tiếng hô vừa dứt, hai người trong sân liền đồng loạt vận chuyển tu vi, lập tức lao vào đại chiến.

Chương 41

Trong nháy mắt, sân tỷ thí cát bay đá chạy, cuồng phong gào thét, những pháp tắc Kim Tiên cuồng bạo vô cùng không ngừng va chạm, vang lên từng tiếng nổ dữ dội.

Phải nói rằng, là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, và đứng đầu Tùy Thị Thất Tiên của Tiệt giáo, thủ đoạn của Từ Hàng đạo nhân và Ô Vân Tiên đều không tầm thường, vượt xa các đệ tử Huyền môn bình thường.

Hai người giao thủ, không chỉ khiến đông đảo đệ tử xem mà kinh hãi, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ trên đỉnh Kỳ Lân cũng khẽ gật đầu, vô cùng hài lòng với biểu hiện của đệ tử nhà mình.

Một lát sau, vẻ mặt Thông Thiên Giáo Chủ khẽ động, dường như đã suy tính ra điều gì đó. "Sư huynh, trận đầu của cuộc tỷ thí này, Tiệt giáo của ta thắng chắc rồi." Thông Thiên Giáo Chủ mặt lộ vẻ vui mừng, cười nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, sắc mặt tuy có chút khó coi, nhưng cũng không mở miệng phản bác.

Mặc dù lúc này hai người trong sân đang giao thủ, trông có vẻ thắng bại chưa rõ ràng.

Nhưng thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, có thể tra xét vạn sự trong trời đất, cho dù thiên cơ trước khi giao thủ hỗn loạn, không thể biết rõ kết quả, nhưng bây giờ cũng có thể suy ra tất cả.

Trận này, Xiển giáo thua rồi!

Quả nhiên, chỉ một lát sau, Ô Vân Tiên liền nắm được một sơ hở

của Từ Hàng đạo nhân, trực tiếp đánh bay y ra ngoài. "Trận thứ hai, bắt đầu!" Không đợi Thông Thiên Giáo Chủ lại mở miệng chế giễu, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền mặt lạnh tuyên bố.

Trong tình huống ra quân bất lợi, hắn tự nhiên không muốn tiếp tục nói nhảm với Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ một lòng mong mỏi đệ tử Xiển giáo trận thứ hai có thể thắng, gỡ lại chút thể diện.

Thế nhưng, điều Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngờ tới là, Xiển giáo không chỉ thua trận thứ hai, mà ngay cả trận thứ ba, thứ tư cũng liên tiếp bại trận.

Trong nháy mắt, thua liền bốn trận, sắp bị Tiệt giáo cho một trận năm sao!

Vào lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, trực tiếp nói: "Quảng Thành Tử, trận tiếp theo do ngươi ra tay đi." Là người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, Quảng Thành Tử luôn được Nguyên Thủy Thiên Tôn ký thác nhiều hy vọng, ngày thường cũng không thiếu lần được dạy riêng.

Cũng vì vậy, trong Thập Nhị Kim Tiên hiện nay, tu vi của Quảng Thành Tử cao nhất, đã đạt đến Kim Tiên đỉnh phong.

Trước cuộc tỷ thí này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đặc biệt dặn dò y xuất trận cuối cùng, để đối phó với đệ tử Kim Tiên đỉnh phong kia của Tiệt giáo.

Nhưng hiện tại Xiển giáo liên tiếp bại trận, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể không sử dụng đệ tử đắc ý này sớm hơn.

Khi Quảng Thành Tử gật đầu, chuẩn bị đứng dậy, Hoàng Long đạo nhân đã sớm chọn đúng thời cơ, bước ra trước một bước, đi vào sân tỷ thí. "Trận này, không phiền Quảng Thành sư huynh ra tay, có ta là đủ rồi." Hoàng Long đạo nhân chắp tay sau lưng, ngạo nghễ nói.

"Điên rồi!

Hoàng Long sư đệ sợ là điên rồi sao?!" "Trận thứ năm vô cùng quan trọng, liên quan đến thể diện của Xiển giáo ta, sao dám tự ý lên đài?!" "Đúng là kẻ không biết trời cao đất rộng, muốn làm mất mặt Xiển giáo của ta đây mà!!" Thấy Hoàng Long đạo nhân lại dám tự ý lên đài, đông đảo đệ tử Xiển giáo đều vô cùng tức giận.

Trong mắt bọn họ, hành động này của Hoàng Long đạo nhân, không nghi ngờ gì là đang tặng mạng cho đối phương!

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi bị hành động của Hoàng Long đạo nhân làm cho tức giận. "Không tệ, trong tình huống này chủ động lên đài, quả thật có khí phách của Xiển giáo ta." Mặc dù trong lòng hận không thể trực tiếp bóp chết Hoàng Long đạo nhân, nhưng trước mặt Thái Thanh và Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không thể phát tác, ngược lại còn giả vờ gật đầu cười. "Cũng được, trận này do ngươi ra tay đi." "Tạ sư tôn đồng ý!" Hoàng Long đạo nhân chắp tay, rồi ánh mắt quét qua đám người Tiệt giáo, nói: "Không biết vị sư huynh nào dám lên đài chỉ giáo?" Hầu như lời vừa dứt, trong Tiệt giáo liền có một đạo nhân mặc áo bào đen đứng ra. "Tiệt giáo Triệu Công Minh, đến lĩnh giáo Hoàng Long sư đệ!" Triệu Công Minh, một trong bát đại thân truyền đệ tử của Tiệt giáo, tu vi Kim Tiên hậu kỳ, dù xét trong toàn bộ đệ tử Huyền môn, cũng là một tồn tại hàng đầu.

Lúc này, thấy người ra sân giao thủ với Hoàng Long đạo nhân là hắn, vẻ mặt Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên vui mừng, còn sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại càng thêm khó coi. "Thông Thiên sư đệ, dường như rất coi trọng Triệu Công Minh nhỉ." Vẻ mặt Thái Thanh khẽ động, đột nhiên nói. "Không giấu gì sư huynh, trong số đông đảo đệ tử Tiệt giáo, Triệu Công Minh có thể xếp vào top ba." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang có sắc mặt

vô cùng khó coi, cười nói: "Trận này, e rằng lại phải khiến Ngọc Thanh sư huynh thất vọng rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, mặt mày tái mét.

Ngược lại Thái Thanh thản nhiên cười nói: "Nếu đã vậy, không biết sư đệ có dám cùng ta đánh cược một ván không?" Công cụ hình người có sẵn ở đây, làm gì có chuyện không nhân cơ hội lừa một phen? "Lấy thắng bại của trận này làm ván cược, nếu sư đệ thắng, ta có thể tặng Thái Cực Đồ.

Nếu ta may mắn thắng..." Giọng Thái Thanh ngưng lại, trong mắt loé lên tinh quang, nói: "Sư đệ, Tru Tiên Kiếm Trận của đệ xem ra không tệ đâu." Đã cược, thì chơi lớn một chút!

Dùng Thái Cực Đồ làm tiền cược?

Bất luận là Nguyên Thủy Thiên Tôn hay Thông Thiên Giáo Chủ, đều bị lời nói của Thái Thanh làm cho giật nảy mình.

Phải biết rằng, pháp bảo cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, nhìn khắp trời đất cũng chỉ có vài món.

Thái Thanh tuy không coi ra gì, nhưng đối với vô số sinh linh trong Hồng Hoang, đó lại là tồn tại có thể khiến họ tranh đoạt đến vỡ đầu chảy máu.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không ngoại lệ, sẵn sàng vì nó mà ra tay!

Bây giờ Thái Thanh vừa mở miệng, đã trực tiếp lấy bảo vật này ra làm tiền cược, thật sự khiến họ kinh ngạc!

Chơi lớn quá rồi!

Nhưng, dù chưa giao thủ, không thể suy ra kết quả trận chiến này, nhưng danh hiệu 'Tứ Vô Đạo Nhân', ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã từng nghe qua.

Hắn căn bản không tin, một đệ tử Xiển giáo không ra gì như vậy, lại có thể thắng được đệ tử thân truyền do mình một tay dạy dỗ.

Cái gọi là ván cược trong mắt hắn, căn bản là cho không còn gì! "Sư huynh, Thái Cực Đồ là Tiên Thiên Chí Bảo, lấy vật này làm tiền cược, có phải là không thỏa đáng lắm không?" Hoàn hồn lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng khuyên nhủ.

Nói thật, có thể khiến Thái Thanh mất không một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, trong lòng hắn ít nhiều cũng vui mừng.

Chỉ là, một khi Thái Cực Đồ bảo vật bực này, rơi vào tay Thông Thiên Giáo Chủ, hắn có chút không cam lòng.

Đừng thấy miệng thì nói đệ tử Tiệt giáo là đám ô hợp, chê bai không đáng một xu.

Nhưng thanh thế vạn tiên triều bái của Tiệt giáo, hắn cũng nhìn thấy trong mắt, sao có thể không biết sự lợi hại của Tiệt giáo.

Tiệt giáo hiện nay thiếu bảo vật trấn áp khí vận, Xiển giáo mới có thể cùng tranh đấu một phen.

Một khi để Thông Thiên Giáo Chủ thắng cược, có được Thái Cực Đồ trấn áp khí vận Tiệt giáo, Xiển giáo sẽ không còn ngày ngóc đầu lên được nữa.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm lo lắng, đang định mở miệng khuyên can lần nữa, thì Thông Thiên Giáo Chủ đã nhanh chóng gật đầu. "Sư huynh đã có hảo ý, sư đệ sao có thể từ chối, ván cược này, sư đệ nhận lời!" Thông Thiên Giáo Chủ không ngốc, cũng biết rõ ý nghĩa của Thái Cực Đồ đối với Tiệt giáo lớn đến mức nào.

Đây là chí bảo có thể trấn áp khí vận!!

Lúc này, lời của Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt, liền trực tiếp

vung tay, bốn thanh hung kiếm huyết quang cuồn cuộn lập tức xuất hiện trước người.

Trong nháy mắt, cả đỉnh Kỳ Lân Nhai, vòm trời bao la hàng ức vạn dặm, đều đột nhiên rung chuyển, bị luồng hung sát khí kinh khủng quét qua, vô số ngôi sao rơi rụng! "...Tru Tiên Tứ Kiếm?!" Nhìn bốn luồng kiếm quang sắc bén, phảng phất như có thể chém diệt ma thần kinh khủng, các đệ tử hai giáo bên dưới đều kinh hãi vạn phần.

Danh hiệu Tru Tiên Kiếm Trận, bọn họ tự nhiên đã nghe qua, nhưng vạn lần không ngờ, nó lại kinh khủng đến vậy!

Dù chưa được thúc giục, chỉ lơ lửng yên tĩnh giữa trời đất, luồng kiếm quang đáng sợ tỏa ra cũng đủ làm kinh động chư thiên hoàn vũ, phá diệt vạn kiếp hư không!

Ngay cả thân là nhân vật chính Diệp Trần và Hoàng Long đạo nhân, sắc mặt cũng thay đổi liên tục, khi nhìn về phía Tru Tiên Kiếm Trận, ánh mắt thoáng qua một tia sợ hãi. "Được sư bá coi trọng, Hoàng Long nhất định không phụ lòng kỳ vọng của sư bá." Sau khi hành lễ với Thái Thanh, Hoàng Long đạo nhân nghiêm túc nói.

Chương 42

Bấy lâu nay, y luôn bị ghẻ lạnh trong Xiển giáo, vạn lần không ngờ, Thái Thanh lại coi trọng mình như vậy.

Nhất thời, Hoàng Long đạo nhân đối với vị Thái Thượng Thánh Nhân này, không khỏi sinh ra rất nhiều hảo cảm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, sắc mặt càng thêm khó coi.

Không phụ lòng kỳ vọng của hắn??

Đừng làm mất mặt đệ tử Xiển giáo của ta nữa là được rồi!

Thấy sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn không ổn, trong mắt Thái Thanh loé lên ánh sáng, trên mặt lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt. "Ngọc Thanh sư đệ, hay là chúng ta cũng cược một ván đi?" Thái Thanh vừa nói, vừa khẽ vung tay áo, hai kiện pháp bảo ánh sáng rực rỡ liền xuất hiện ở hai bên.

Một là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, cái còn lại là một bảo tháp chín tầng ngưng luyện từ thiên địa huyền hoàng, trấn áp hỗn độn hư không, cao tới vạn trượng.

Bảo tháp này, chính là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp!

Hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, bày ra trước mắt mọi người, đừng nói các đệ tử hai giáo đầu óc quay cuồng, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng hô hấp dồn dập.

Đây đâu phải là ván cược, rõ ràng là từ thiện! "Nếu đã vậy, sư đệ ta cũng không khách khí, nguyện lấy Bàn Cổ Phiên làm tiền cược, đặt cược sư điệt Công Minh thắng." Sức hấp dẫn của Công Đức Chí Bảo, thực sự quá lớn, cho dù phải mặt dày đặt cược cho đệ tử Tiệt

giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không tiếc.

Chỉ là, điều khiến Thái Thanh có chút bất ngờ là, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nỡ lấy ra Bàn Cổ Phiên.

Phải biết rằng, Bàn Cổ Phiên không chỉ là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, mà còn trấn áp toàn bộ khí vận của Xiển giáo, liên quan đến sự hưng suy của Xiển giáo.

Rõ ràng, ván cược này trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, căn bản không có chút hồi hộp nào, hoàn toàn là chắc chắn mười mươi! "Ngay cả đệ tử của mình cũng không coi trọng, sư huynh, ngươi thật sự càng ngày càng thụt lùi rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh lắc đầu, giọng điệu trêu chọc nói. "Hừ, nếu sư đệ coi trọng hắn, cứ việc giống như Thái Thanh sư huynh mà đặt cược đi." Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn không đổi, Công Đức Chí Bảo cho không bày ra trước mắt, mặt dày một chút thì có sao. "Hoàng Long gốc gác nông cạn, tư chất ngu độn, dù ta là sư tôn của nó, cũng chỉ có thể nói trận này chắc chắn thua không nghi ngờ gì.

Chuyện này có gì hay mà che giấu?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên nói, lý lẽ hùng hồn: "Căn cơ, căn cơ của đệ tử quá kém rồi." Nghe lời của y, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có phản ứng gì lớn, hắn cũng biết Nguyên Thủy Thiên Tôn nói không sai.

Ngược lại Hoàng Long đạo nhân, sắc mặt hơi trầm xuống, trong ánh mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, loé lên một tia tức giận.

Nhìn thấy cảnh này, Thái Thanh trong lòng thầm cười.

Cái gọi là ván cược, thực ra chỉ là thuận thế làm cái cớ mà thôi.

Từ đầu đến cuối, mục tiêu của hắn chỉ có một, cắt rau hẹ!

Tưởng ta ở tầng thứ nhất?

Thật ra ta ở tầng thứ năm!

Vở kịch hay bây giờ, mới chỉ vừa bắt đầu!

Dưới Kỳ Lân Nhai, dưới ánh mắt của đông đảo đệ tử hai giáo, Hoàng Long đạo nhân và Triệu Công Minh chào hỏi nhau. "Triệu sư huynh, mời ra tay trước." Hoàng Long đạo nhân chắp tay sau lưng, vẻ mặt ngạo nghễ nói. "Nếu đã vậy, sư huynh ta không khách khí nữa." Lời của Triệu Công Minh vừa dứt, hắn khẽ quát một tiếng, tu vi Kim Tiên hậu kỳ mạnh mẽ lập tức bộc phát.

Một khắc sau, cả người nhanh như chớp, lao thẳng về phía trước, đâm sầm vào Hoàng Long đạo nhân. "Hay lắm!" Hoàng Long đạo nhân không hề hoảng hốt, miệng cười lớn, thúc đẩy tu vi Kim Tiên trung kỳ đến cực hạn.

Cùng lúc đó, toàn thân trên dưới cuồn cuộn từng luồng ánh sáng rực rỡ, cả người phảng phất như dung hợp với ánh sáng, hóa thành một đạo quang mang, lập tức tránh được đòn tấn công của Triệu Công Minh! "Đi đâu đó!!" Một đòn đánh hụt, Triệu Công Minh đột ngột xoay người, hai quyền nặng như núi, hung hăng đấm về phía Hoàng Long đạo nhân.

Thế nhưng, tốc độ của Hoàng Long đạo nhân, vượt xa dự liệu của Triệu Công Minh.

Cả người hóa thành quang mang, không chỉ tốc độ né tránh tăng lên mấy chục lần, mà ra tay cũng nhanh nhẹn vô cùng, trực tiếp lách qua hai quyền của Triệu Công Minh, một chưởng hung hăng vung ra.

Rầm!

Như sấm sét kinh thiên nổ vang, đột nhiên vang vọng giữa đất trời, từng luồng quang mang bắn ra tám hướng, thân thể Triệu Công Minh chao đảo, bị một chưởng đánh lùi xa trăm trượng!

Cảnh này, lọt vào mắt các đệ tử hai giáo, lập tức khiến tất cả mọi

người trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc không nhỏ.

Ngay cả thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, cũng không khỏi nhìn Hoàng Long đạo nhân thêm một cái. "Không ngờ, đồ nhi của ta lại có cơ duyên như vậy, có thể lĩnh ngộ được Quang chi pháp tắc thượng đẳng." Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên nói, trong mắt có một tia không vui lướt qua. "Nếu đối đầu với đệ tử Kim Tiên hậu kỳ bình thường, có lẽ thật sự có khả năng chiến thắng, nhưng đáng tiếc, đối thủ của nó là Công Minh, dù có Quang chi pháp tắc, cũng vô lực xoay chuyển trời đất." Vẻ mặt Thông Thiên Giáo Chủ không có nhiều thay đổi, vẫn ung dung bình tĩnh nói.

Là giáo chủ của Tiệt giáo, sư tôn của Triệu Công Minh, không ai rõ hơn hắn, thực lực của đệ tử này rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Quả nhiên!

Lời của Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt, khí tức tu vi của Triệu Công Minh lại tăng lên rất nhiều. "Hoàng Long sư đệ, không tệ, đáng để ta dùng toàn bộ thực lực!" Triệu Công Minh trầm giọng nói, giơ tay lên, một cây roi thép màu bạc xuất hiện trong tay hắn.

Roi này, tên là 'Nhất Khí Ngân Tiên', cũng là một món Tiên Thiên Linh Bảo không tầm thường. "Đã dùng pháp bảo rồi sao?

Nếu đã vậy, sư đệ ta cũng không nương tay nữa." Liếc nhìn pháp bảo của Triệu Công Minh, Hoàng Long đạo nhân khinh miệt cười.

Chỉ thấy, y khẽ quát một tiếng, một nắm đất vàng tựa như sợi, tựa như cát, liền xuất hiện trước người.

Ngay sau đó, cùng với việc Hoàng Long đạo nhân nhanh chóng lao ra, từng sợi đất vàng hóa thành những thanh trường kiếm sắc bén, gào thét lao về phía Triệu Công Minh! "...Cửu Thiên Tức Nhưỡng?" Thấy

vật mà Hoàng Long đạo nhân sử dụng, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ thay đổi.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng, là linh vật của Hồng Hoang thiên địa, đừng thấy chỉ có một nắm nhỏ, nhưng mỗi hạt đều tương đương với một ngọn núi lớn!

Vừa có thể dùng để trồng linh căn, cũng có thể dùng như pháp bảo, có thể nói công dụng vô cùng.

Chỉ là, không ai ngờ rằng, linh vật bậc này lại xuất hiện trong tay 'Tứ Vô Đạo Nhân' Hoàng Long đạo nhân. "Chẳng lẽ Thái Thanh sư huynh đã sớm liệu được?" Nhìn Thái Thanh vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ mơ hồ cảm thấy có điềm chẳng lành.

Nếu là đệ tử bình thường, giao thủ đến bây giờ, bằng tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân, gần như có thể suy ra kết quả.

Nhưng bây giờ, trận đại chiến trong sân vẫn đang tiếp diễn, thiên cơ cũng một mảnh hỗn loạn không rõ, căn bản không thể suy ra kết quả trận chiến này sẽ ra sao!

Càng như vậy, trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ càng cảm thấy không ổn.

Hắn đã như vậy, càng không cần nói đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phải biết rằng, để tham lam Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Nguyên Thủy Thiên Tôn lần này đã đem cả Bàn Cổ Phiên ra cược!

Chương 43

Nếu thật sự thua, e rằng đến cả vốn liếng cũng thua sạch!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, bắt đầu trở nên có chút khó coi.

Liếc nhìn hai người, Thái Thanh trong lòng thầm cười.

Mặc dù hắn cũng không thể suy ra thiên cơ của trận chiến này, nhưng không cần nghĩ cũng biết, trận này chắc chắn Hoàng Long đạo nhân thắng.

Thật sự coi hào quang nhân vật chính của người ta là trò đùa sao?

Đối phó không được phản diện, đối phó một tên pháo hôi tặng kinh nghiệm, chẳng phải là quá thừa sức!

Rất nhanh, cục diện trên sân dần dần sáng tỏ, đường đường là Triệu Công Minh tu vi Kim Tiên hậu kỳ, lại bị Hoàng Long đạo nhân áp đảo.

Cuối cùng, y còn trực tiếp dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng đâm thủng Nhất Khí Ngân Tiên, cả người bị đánh bay ra khỏi sân, rơi xuống mặt đất xa xa.

Hoàng Long đạo nhân thắng rồi!

Giờ phút này, cả Kỳ Lân Nhai rơi vào một sự im lặng chết chóc chưa từng có!

Thế nhưng, ánh mắt của mọi người chỉ dừng lại trên người Hoàng Long đạo nhân trong chốc lát, liền nhanh chóng dời đi, đồng loạt hướng về ba vị Thánh nhân phía trên.

Quả thật, việc Hoàng Long đạo nhân có thể lấy yếu thắng mạnh,

thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng so với chuyện này, điều khiến người ta quan tâm hơn, lại là ván cược hào hùng trước đó! "Hai vị sư đệ, xem ra ván cược này sư huynh thắng rồi." Vẻ mặt Thái Thanh bình tĩnh, thản nhiên cười nói.

Tưởng ta làm từ thiện?

Xin lỗi, thật ra ta là trùm cờ bạc!

Nguyện cược nguyện thua, một người cũng đừng hòng chạy! 'Tứ Vô Đạo Nhân' Hoàng Long đạo nhân, có thể lấy yếu thắng mạnh, đánh bại Triệu Công Minh, một trong bát đại thân truyền đệ tử của Tiệt giáo.

Chuyện này, quả thực kinh động các đệ tử hai giáo, vượt ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người.

Nếu trong tình huống bình thường, e rằng sẽ khiến đám đông ăn dưa phải hít một hơi khí lạnh, thuận tiện nói thêm mấy câu 'Người này thật đáng sợ!'.

Nhưng có ván cược của Tam Thanh Thánh Nhân ở trước, Hoàng Long đạo nhân, nhân vật chính của trận chiến này, ngược lại không nhận được nhiều sự chú ý, ánh mắt của tất cả mọi người, đều đồng loạt hướng về ba vị Thánh nhân. "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công khiến nhân vật chính Hoàng Long đạo nhân ra oai thất bại, điểm Phản diện S, thưởng 10000 điểm Phản diện!" Cùng với âm thanh của hệ thống vang lên, một vạn điểm Phản diện lập tức vào tài khoản.

Cùng lúc đó, lại có một thông báo khác vang lên. "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ tích lũy được 30 vạn điểm Phản diện, thưởng 'Rương Báu Phản Diện' x1!" Nghe âm thanh quen thuộc bên tai, mắt Thái Thanh sáng lên.

Nhưng hắn cũng không vội vàng xem 'Rương Báu Phản Diện', mà hướng ánh mắt về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

Mặc dù không nói gì, nhưng ý tứ trong mắt lại vô cùng rõ ràng. "Nguyện cược nguyện thua, lần này, là sư đệ ta đã sơ suất." Thông Thiên Giáo Chủ khẽ than một tiếng, cũng rất sảng khoái, giơ tay liền giao bốn thanh Tru Tiên Kiếm cho Thái Thanh.

Thực tế, cũng không thể trách hắn sơ suất, Tiên Thiên Chí Bảo đối với Tiệt giáo, thực sự quá quan trọng!

Thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ sao có thể không biết, Tiệt giáo không có bảo vật trấn áp khí vận, rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào, chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể vạn kiếp bất phục!

Cũng chính vì biết rõ điều này, đối mặt với ván cược lấy Thái Cực Đồ làm tiền cược, hắn căn bản không có đường lùi!

Chung quy, thua không oan!

Chỉ là, khác với Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh, lúc này sắc mặt đã khó coi đến cực điểm.

Bàn Cổ Phiên không phải là Tiên Thiên Chí Bảo bình thường, mà là pháp bảo trấn giáo của Xiển giáo, nếu ngay cả bảo vật này cũng mất, Xiển giáo cũng coi như xong! "Sư... sư huynh, ván cược lần này đều do sư đệ nhất thời hồ đồ, xin sư huynh..." Nguyên Thủy Thiên Tôn cố nặn ra nụ cười, lắp bắp nói.

Nhưng lời của y chưa nói xong, Thông Thiên Giáo Chủ đã cười lạnh ngắt lời. "Hừ, Ngọc Thanh sư huynh dám mạnh miệng hứa hẹn, bây giờ thật sự thua rồi, trước mặt các đệ tử Huyền môn, chẳng lẽ định nuốt lời sao?" Với 'tình huynh đệ' sâu sắc họa phúc cùng chia,

Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên không muốn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể qua mặt, căn bản không cho y cơ hội mở miệng, đã trực tiếp chặn đường rồi.

Nghe lời của Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt giận dữ, trong lòng trực tiếp chửi thề.

Nhưng lời của Thông Thiên Giáo Chủ cũng không sai, các đệ tử hai giáo dưới Kỳ Lân Nhai đang trố mắt nhìn kia kìa, đường đường là giáo chủ Xiển giáo, sao có thể ngang nhiên quỵt nợ?

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng, giơ tay lấy ra một chiếc quan tài ngọc lớn bằng bàn tay. "...Trấn Thiên Quan?!" Thấy chiếc quan tài này, đừng nói Thông Thiên Giáo Chủ, ngay cả sắc mặt Thái Thanh cũng hơi thay đổi.

Trấn Thiên Quan, giống như Thí Thần Thương, đều là Thiên Đạo hung sát dị bảo.

Chỉ là, trước danh hiệu của chiếc quan tài này, còn có hai chữ 'đệ nhất'!

Nói cách khác, đây là Thiên Đạo hung sát dị bảo đệ nhất kinh khủng hơn cả Thí Thần Thương!!

Trong truyền thuyết, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân vào trong chiếc quan tài này, tu vi thần thông cũng sẽ mất hết, chỉ cần bốn mươi chín ngày, sẽ bị phong ấn hoàn toàn bên trong!

Một món hung bảo như vậy, giá trị quý giá của nó, vượt xa Tiên Thiên Chí Bảo! "Lai lịch của Trấn Thiên Quan, chắc hẳn sư huynh cũng rõ, bây giờ sư đệ nguyện dùng bảo vật này thay thế Bàn Cổ Phiên, coi như bồi lễ cho ván cược này." Cố nén cơn đau lòng, Nguyên Thủy Thiên Tôn giao Trấn Thiên Quan ra. "Chúng ta đều là đồng môn sư huynh đệ, nếu sư đệ thật sự không tiện thực hiện lời

cược, cứ việc nói thẳng là được, cần gì phải khách sáo như vậy.

Nhưng, nếu sư đệ đã cố chấp như vậy, bảo vật này huynh đành nhận vậy." Thái Thanh một bên 'trách mắng', một bên lại không chút do dự nhận lấy Trấn Thiên Quan.

Đùa sao, đây là đệ nhất hung sát dị bảo có thể phong ấn Thiên Đạo Thánh Nhân!

Nói thật, đối với những Hỗn Nguyên Thánh Nhân bất tử bất diệt này, ngay cả Thái Thanh cũng có chút đau đầu, không biết nên đối phó thế nào.

Dù sao, tu vi đến cảnh giới này, đánh cũng không chết, treo lên đánh một trận, cũng chỉ có thể xả giận mà thôi, không tổn thương được gốc rễ.

Nhưng bây giờ, có Trấn Thiên Quan trong tay, mọi chuyện đã khác!

Dám chọc lão tử?

Trước tiên treo lên đánh một trận, sau đó phong ấn vĩnh viễn vào trong, hỏi ngươi có sợ không!

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, đổi lấy một món đại sát khí đối phó Thánh Nhân, lần này, quả thực lời to! "Hừ, Ngọc Thanh sư đệ thu được một đồ đệ tốt đấy." Thái Thanh khẽ cười, nói đầy thâm ý.

Nghe lời của hắn, tim Nguyên Thủy Thiên Tôn đều đang rỉ máu, nếu không phải Bàn Cổ Phiên liên quan đến khí vận Xiển giáo, sao y có thể đem Trấn Thiên Quan ra tặng.

Chương 44

Lần này lỗ đến tận xương, ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Hoàng Long đạo nhân, tràn ngập vẻ chán ghét không hề che giấu.

Thế nhưng, điều y không ngờ tới là, Hoàng Long đạo nhân vốn luôn rụt rè, trước mặt y đến thở mạnh cũng không dám, lúc này lại cười lạnh đối mặt với y. "To gan!

Ai cho ngươi lá gan, dám bất kính với sư tôn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng quát một tiếng, tức giận hỏi. "Sư tôn?

Thưởng phạt không công, xử sự không minh, cũng xứng làm sư tôn sao?" Hoàng Long đạo nhân vẻ mặt khinh thường, lắc đầu, lạnh lùng nói. "Nếu giáo chủ Xiển giáo đã như vậy, thân phận đệ tử Xiển giáo, ta Hoàng Long đạo nhân không làm cũng được!!" Lời của Hoàng Long đạo nhân, không khác gì một tiếng sét giữa trời quang, lập tức kinh động tất cả mọi người trong Kỳ Lân Nhai.

Bất luận là đông đảo đệ tử hai giáo, hay thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, đều bị những lời này làm cho kinh ngạc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là ai?

Đường đường là Thiên Đạo Thánh Nhân, cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hàng thật giá thật!

Một Hoàng Long đạo nhân nhỏ bé, cũng dám nói chuyện với Thánh Nhân như vậy?

Huống hồ, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn là sư tôn trên danh nghĩa của Hoàng Long đạo nhân, quả thực là đại bất kính! "Hoàng Long,

ngươi vừa nói gì, nói lại lần nữa!" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức trở nên lạnh lẽo vô cùng, chậm rãi nói.

Giờ phút này, khí tức kinh khủng của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, từ trong cơ thể y điên cuồng tuôn ra, thiên uy cuồn cuộn hùng vĩ, phảng phất như áp chế cả vòm trời bao la, khiến cho cả ức vạn vạn dặm trời đất đều đột nhiên rung chuyển!

Dưới khí thế kinh khủng như vậy, đừng nói mặt trời, mặt trăng, các vì sao đều ảm đạm vô quang, ngay cả các đệ tử hai giáo bên dưới, cũng từng người mềm nhũn trên mặt đất, mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Thấy đệ tử bị áp đến ngã xuống đất, Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, có chút không vui nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, nhưng cũng không nói gì thêm.

Là một trong Tam Thanh, hắn cũng rất hiểu Nguyên Thủy Thiên Tôn, tự nhiên biết rằng, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này thật sự đã nổi giận! "Nếu Thánh nhân đã mở lời, Hoàng Long xin nói lại một lần nữa!" Sắc mặt Hoàng Long đạo nhân tái nhợt, nhưng vẫn vẻ mặt bất khuất, hiên ngang nói: "Hôm nay, trước mặt ba vị Thánh nhân và các đệ tử hai giáo, ta Hoàng Long đạo nhân tự phế thân phận Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, từ nay cắt đứt mọi quan hệ với Xiển giáo!!" Lời của Hoàng Long đạo nhân, như từng tiếng sấm kinh thiên, vang vọng bên tai đông đảo đệ tử, khiến sắc mặt bọn họ đều đột nhiên đại biến.

Cắt đứt quan hệ với Xiển giáo, chẳng khác nào phản bội Xiển giáo!

Nếu là bình thường, có thể khiến Hoàng Long đạo nhân ngoan ngoãn cút khỏi Xiển giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên vui lòng.

Nhưng hôm nay, trước ánh mắt của bao nhiêu người, Hoàng Long đạo nhân lại chọn phản bội Xiển giáo, không nghi ngờ gì là đang vả

mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Thôi thì, nhân vật chính không hổ là nhân vật chính, tùy tiện vả mặt Thiên Đạo Thánh Nhân, đều là thao tác cơ bản.

Quen thuộc với kịch bản, Thái Thanh tự nhiên biết rất rõ, tiếp theo sẽ là màn Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến phát điên, chuẩn bị ra tay diệt nhân vật chính, thì có đại lão che chở cho tính mạng nhân vật chính, rồi thuận tiện làm kinh ngạc một đám đông ăn dưa.

Thực tế, cũng quả thực như vậy.

Nghe xong lời của Hoàng Long đạo nhân, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã lạnh đến cực điểm. "Tốt!

Tốt!

Tốt!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến bật cười, khi ánh mắt nhìn về phía Hoàng Long đạo nhân, tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

Dường như cảm nhận được cơn giận của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắc mặt Hoàng Long đạo nhân càng thêm tái nhợt, nhưng vẫn không có quá nhiều kinh hoảng.

Là nhân vật chính, đã dám đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn, tự nhiên là có chỗ dựa.

Lúc này, sau khi hít sâu một hơi, Hoàng Long đạo nhân cúi người bái Thái Thanh. "Hoàng Long bất tài, nguyện bái Thái Thanh Thánh Nhân làm thầy, xin Thánh nhân thu ta làm đồ đệ!" Bái Thái Thanh làm thầy?

Nghe lời của Hoàng Long đạo nhân, tất cả mọi người trong Kỳ Lân Nhai, đều kinh ngạc không thôi.

Không ai ngờ rằng, Hoàng Long đạo nhân vừa mới phản bội Xiển giáo, quay đầu đã muốn bái nhập vào Nhân giáo.

Hơn nữa, với thái độ 'coi trọng' trước đó của Thái Thanh, cộng thêm thiên phú thể hiện khi lấy yếu thắng mạnh, chiến thắng Triệu Công Minh, không chừng thật sự có thể thành công!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi khó coi.

Đúng vậy, nếu Hoàng Long đạo nhân thuận lợi bái nhập vào môn hạ của Thái Thanh, hắn thật sự không làm gì được Hoàng Long đạo nhân.

Cũng chính vì biết rõ điều này, Hoàng Long đạo nhân mới trực tiếp lựa chọn bái sư Thái Thanh.

Đương nhiên, y cũng đã từng cân nhắc Tiệt giáo, chỉ là thân là người xuyên việt, y rất rõ kết cục sau này của Tiệt giáo thê thảm đến mức nào.

So với Tiệt giáo, Nhân giáo của Thái Thanh không nghi ngờ gì là tốt hơn rất nhiều.

Huống hồ, bằng 'hảo cảm' của Thái Thanh đối với y, chuyện này tuyệt đối chắc chắn! "Có Thánh Nhân hộ đạo, cộng thêm hệ thống trợ giúp, sau này vả mặt đám người Xiển giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ có nước hối hận!" Nghĩ như vậy, trên mặt Hoàng Long đạo nhân, không khỏi thoáng qua một tia mong đợi.

Thế nhưng, sau khi chờ rất lâu, vẫn không nghe thấy Thái Thanh mở miệng đồng ý.

Trong lòng chợt loé lên một tia bất an, Hoàng Long đạo nhân ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh Kỳ Lân Nhai, lập tức liền đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Thái Thanh.

Không sai, lạnh lùng!

Khác với ánh mắt tràn ngập 'tán thưởng' trước đó, lúc này trong

mắt Thái Thanh, không chỉ tràn ngập sự lạnh lùng chưa từng có, mà còn lộ ra sự chế giễu nhàn nhạt!

Tim Hoàng Long đạo nhân đập thịch một cái, dường như đã đoán ra điều gì đó, sắc mặt không khỏi đột nhiên đại biến.

Mẹ kiếp, lại dám diễn ta?!!

Hỗn Nguyên Thánh Nhân đáng sợ đến mức nào?

Không cần nghĩ, chỉ riêng hai chữ Thánh Nhân, cũng đủ đại biểu cho tất cả!

Đừng thấy Hoàng Long đạo nhân có hào quang nhân vật chính gia trì, lại có bàn tay vàng hệ thống hack game, nhưng với tu vi thực lực hiện tại, đối mặt với Hỗn Nguyên Thánh Nhân, vẫn chỉ có một con đường chết!

Vì vậy, để có thể khiến nhân vật chính thuận lợi ra oai thành công, lúc này cần một đại lão công cụ hình người ra mặt trợ trận.

Cũng chính vì biết rõ motip này, sau khi thấy ánh mắt tràn ngập 'tán thưởng' của Thái Thanh, Hoàng Long đạo nhân không nghĩ nhiều, trực tiếp coi hắn là chỗ dựa và đường lui của mình.

Nhưng vạn lần không ngờ, Thái Thanh lại không đi theo kịch bản!

Tất cả đều là giả!!

Nhìn Hoàng Long đạo nhân sắc mặt đại biến, Thái Thanh lại thản nhiên cười.

Muốn ta làm đại lão công cụ hình người?

Đừng mơ nữa!

Không sai, lão tử là phản diện!

Tất cả những gì trước đó, chỉ là để tạo cho Hoàng Long đạo nhân

một ảo giác 'ta có thể làm được', một màn sương mù mà thôi.

Chương 45

Tưởng ta ở tầng thứ năm?

Sai!

Ta ở tận tầng thứ chín mươi chín!

Bái ta làm thầy? "Bản thánh là người chèo lái Huyền môn, đã là kẻ phản bội Xiển giáo, sao có lý bái nhập vào môn hạ của bản thánh!" Thái Thanh thản nhiên nói, liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang thở phào nhẹ nhõm, nói đầy ẩn ý: "Sư đệ, theo ta được biết, tính cách của Hoàng Long đạo nhân dường như không phải như vậy, chuyện hôm nay e rằng có chút hiểu lầm." Không chỉ không thu, mà còn phải đạp thêm hai cái! "Hửm?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, vẻ mặt khẽ động.

Đúng vậy, đúng như lời Thái Thanh nói, Hoàng Long đạo nhân trước đây, chỉ là một tên phế vật nhu nhược vô năng, sao dám trước mặt bao người, lớn tiếng đòi phản bội Xiển giáo. "Không ổn...

Ngươi không phải Hoàng Long đạo nhân!

Ngươi rốt cuộc là ai!!" Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn loé lên hàn quang, đột nhiên quát hỏi. "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn nghi ngờ nhân vật chính Hoàng Long đạo nhân, điểm Phản diện SS, thưởng 30000 điểm Phản diện!" Nghe âm thanh thông báo vang lên bên tai, mắt Thái Thanh sáng lên.

Đúng như hắn dự đoán, so với việc đơn giản thô bạo giết chết nhân vật chính, việc khiến thân phận của hắn bị nghi ngờ, điểm Phản diện nhận được còn cao hơn!

Về việc thân phận người xuyên việt của Hoàng Long đạo nhân có bị bại lộ hay không, Thái Thanh cũng không quá lo lắng.

Có thể xuyên việt vào thế giới Hồng Hoang, tự do đi lại giữa trời đất, thân phận của hắn tự nhiên đã được Thiên Đạo công nhận.

Dù Nguyên Thủy Thiên Tôn thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, có thể nghịch chuyển dòng sông thời gian, cũng căn bản không tìm được bất kỳ sơ hở nào.

Huống hồ, đối với thân phận thật sự của Hoàng Long đạo nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chưa chắc thật sự quan tâm.

Điều y muốn, chỉ là một cái cớ để có thể danh chính ngôn thuận ra tay mà thôi!

Trước mặt bao nhiêu người, làm mất mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, sao y có thể để Hoàng Long đạo nhân tiếp tục sống sót?

Quả nhiên!

Hầu như cùng lúc lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt, thánh uy ngút trời cuồn cuộn, liền như núi đổ biển gầm trút xuống.

Căn bản không cho Hoàng Long đạo nhân bất kỳ cơ hội nào mở miệng biện minh, sức mạnh Thánh Nhân kinh khủng vô cùng, trực tiếp nghiền nát thân thể của y, hóa thành một đám sương máu nổ tung! "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay với nhân vật chính Hoàng Long đạo nhân, điểm Phản diện S, thưởng 20000 điểm Phản diện!" Không quan tâm đến âm thanh của hệ thống, ánh mắt Thái Thanh hướng về đám sương máu kia.

Chỉ thấy, trong đám sương máu nồng đậm, có một con huyết long lớn bằng bàn tay, đang không ngừng giãy giụa gào thét.

Đó chính là nguyên thần của Hoàng Long đạo nhân!

Nhưng, điều thu hút sự chú ý của Thái Thanh, lại là sâu trong nguyên thần của Hoàng Long đạo nhân, có một sợi chỉ vàng mảnh quấn quanh!

Mặc dù nhỏ đến không thể thấy, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh cũng không chú ý, nhưng vẫn không qua được đôi mắt của Thái Thanh...

Hệ thống!!

Mặc dù đã giết hai nhân vật chính, nhưng quan sát hệ thống ở cự ly gần như vậy, Thái Thanh cũng là lần đầu tiên.

Với nhãn giới của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra, sự tồn tại của hệ thống giống như một pháp bảo phụ trợ, bản thân sức mạnh của nó gần như không đáng kể, nhưng lại có những tác dụng đặc thù huyền diệu.

Như Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh, liền có tác dụng đặc biệt là biến hậu thiên thành tiên thiên.

Điểm này, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng căn bản không làm được!

Đương nhiên, nếu muốn hủy diệt nó, lại là chuyện dễ như trở bàn tay. "Nghiệt súc, dám làm càn!" Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn hàn quang lẫm liệt, hừ lạnh một tiếng, bàn tay hung hăng vỗ xuống.

Sức mạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kinh khủng vô cùng, trực tiếp làm vỡ nát cả càn khôn, cùng với ức vạn vạn dặm hư không vô ngần, toàn bộ lập tức hóa thành hư vô!

Về phần nguyên thần của Hoàng Long đạo nhân, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, liền trực tiếp hồn bay phách tán!

Sắc mặt Thái Thanh đạm mạc, cũng không ra tay ngăn cản.

Hệ thống và mệnh cách của Hoàng Long đạo nhân ràng buộc với nhau, dù hắn có ra tay, cũng không thể cưỡng ép đoạt lấy, chỉ có thể để nó tan thành mây khói.

Chung quy, hệ thống cũng chỉ là một công cụ phụ trợ, mấu chốt thực sự nằm ở bản thân. "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công thúc đẩy Nguyên Thủy Thiên Tôn chém giết nhân vật chính Hoàng Long đạo nhân, điểm Phản diện S+, thưởng 25000 điểm Phản diện!" Cùng với âm thanh của hệ thống vang lên, số điểm Phản diện hiện có của Thái Thanh, đã tăng vọt lên tám vạn.

Mặc dù, không đến mức trở thành nô lệ của hệ thống, nhưng những thứ trong cửa hàng, quả thực... thật thơm!

Lúc này, sau khi suy nghĩ một chút, ánh mắt Thái Thanh rơi vào Diệp Trần đang run rẩy trong đám đệ tử Tiệt giáo.

Người run lẩy bẩy đâu chỉ có một mình Diệp Trần?

Cả Kỳ Lân Nhai, tất cả đệ tử Xiển giáo và Tiệt giáo, trong khoảnh khắc này đều run rẩy, không dám thở mạnh.

Ai mà ngờ được, rõ ràng chỉ là chuyện tỷ thí giữa hai giáo, lại có thể diễn biến đến mức này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không tiếc tự mình ra tay, căn bản không cho Hoàng Long đạo nhân bất kỳ cơ hội biện giải nào, đã trực tiếp đánh cho hồn phi phách tán!

Đúng là một màn kịch hay sư từ đồ hiếu!

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ, cũng là một Hỗn Nguyên Thánh Nhân đứng bên cạnh, thấy vậy sắc mặt cũng trở nên vô cùng đặc sắc.

Từ trước đến nay, đệ tử Tiệt giáo luôn bị Nguyên Thủy Thiên Tôn coi là lũ ô hợp.

Thế mà hôm nay, ngược lại trong Xiển giáo lại xuất hiện một tên nghịch đồ tự phế sư môn.

So sánh hai bên, dường như Tiệt giáo nhỉnh hơn một chút. "Chậc, may mà trong Tiệt giáo của ta không có kẻ cuồng vọng như vậy." Nhìn đám đông đệ tử Tiệt giáo phía dưới, trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ âm thầm may mắn.

Nếu để hắn biết được kế hoạch trong lòng Thái Thanh, e là khóc cũng không có chỗ mà khóc. … "Trận tiếp theo, tiếp tục bắt đầu." Sau khi một chưởng vỗ chết Hoàng Long đạo nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt lạnh lùng nói.

Mặc dù, sau khi xảy ra chuyện này, thắng bại cuối cùng của cuộc tỷ thí cũng không còn quan trọng nữa.

Nhưng đã bắt đầu rồi thì không có lý do gì lại dừng giữa chừng, cho dù là vì thể diện của Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng phải ra vẻ như không có chuyện gì mà tiếp tục.

Hành vi đánh sưng mặt giả làm người mập của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh và Thông Thiên Giáo Chủ đều nhìn thấu, nhưng không ai vạch trần.

Chương 46

Rất nhanh, từng trận tỷ thí trôi qua trong yên bình.

Không hề có gì bất ngờ, cả cuộc tỷ thí, bên giành được thắng lợi cuối cùng chính là Tiệt giáo.

Dĩ nhiên, người giúp Tiệt giáo giành được thắng lợi cuối cùng, chính là nhân vật chính Diệp Trần. "Nếu thắng bại đã có kết luận, viên Cửu Cửu Kim Đan này sẽ giao cho sư đệ xử trí." Thái Thanh chậm rãi mở miệng, không trực tiếp đưa 'Cửu Cửu Kim Đan' cho Diệp Trần, mà ném cho Thông Thiên Giáo Chủ.

Còn về việc Thông Thiên Giáo Chủ có đưa 'Cửu Cửu Kim Đan' cho đệ tử của mình hay không, ông cũng không quá lo lắng.

Thật sự nghĩ rằng vầng hào quang nhân vật chính trên đầu Diệp Trần là để đùa chắc?

Chuyện tốt như vậy, chỉ có thể rơi vào đầu nhân vật chính, những đệ tử khác nghĩ cũng đừng nghĩ.

Trên thực tế, cũng đúng như Thái Thanh dự liệu.

Thông Thiên Giáo Chủ vừa quay đi, liền trước ánh mắt nóng rực của đông đảo đệ tử Tiệt giáo, đưa 'Cửu Cửu Kim Đan' vào tay Diệp Trần. "Viên Cửu Cửu Kim Đan này xuất từ tay Thái Thanh sư bá, hiệu quả chắc chắn phi thường, lần này trở về hãy dùng nó, cố gắng sớm ngày bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, đừng phụ lòng kỳ vọng của vi sư." Thông Thiên Giáo Chủ dặn dò.

Đối với thuật luyện đan của Thái Thanh, hắn không hề có chút hoài nghi nào.

Nhìn 'Cửu Cửu Kim Đan' trong tay, trong mắt Diệp Trần cũng lộ

ra vẻ nóng rực và kích động, hắn cẩn thận cất nó đi rồi gật đầu nói: "Xin giáo chủ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ không phụ lòng của ngài và sư bá." Thái Thanh thấy vậy, không khỏi mỉm cười.

Diệp Trần có thật sự dùng 'Cửu Cửu Kim Đan' hay không, thực ra ông không quan tâm.

Diệp Trần có cẩu đến đâu, chỉ cần viên đan này rơi vào tay hắn, bố cục của Thái Thanh đã thành công rồi.

Tiếp theo, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi màn kịch hay bắt đầu là được.

Nghĩ đến đây, Thái Thanh liền đứng dậy rời đi. "Chuyện ở đây đã xong, hai vị sư đệ bảo trọng, ngô đi trước đây." Lần tỷ thí giữa hai giáo này, Thái Thanh có thể nói là kiếm được đầy bồn đầy bát!

Bất luận là phần thưởng hệ thống hay pháp bảo cá cược, đều cần phải trở về Bát Cảnh Cung tiêu hóa một phen, đâu có thời gian tiếp tục ở lại đây lãng phí.

Thấy Thái Thanh đứng dậy rời đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không mở miệng giữ lại.

Lần này thể diện của Xiển giáo đã mất gần hết, đang lúc muốn trốn đi còn không kịp, sao có thể giữ Thái Thanh ở lại.

Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh thấy cảnh này, cũng rất thức thời, không ở lại lâu, trước mặt mọi người của Xiển giáo, nghênh ngang dẫn đệ tử Tiệt giáo rời khỏi Kỳ Lân Nhai.

Đừng nhìn vì chuyện cá cược, Tiệt giáo đã thua mất Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng cuối cùng vẫn thắng được cuộc tỷ thí, kiếm đủ mặt mũi cho Tiệt giáo, ít nhiều cũng có thu hoạch.

Nói cách khác, cả cuộc tỷ thí, Thái Thanh được lợi ích thực tế, Tiệt giáo kiếm được mặt mũi.

Chỉ còn lại Xiển giáo tổn binh hao tướng, mất hết thể diện, còn mất oan một cái Trấn Thiên Quan.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng càng nghĩ càng thấy tức giận.

Nhưng Hoàng Long đạo nhân đã bị chính mình giết, Thái Thanh lại không đánh lại.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng đổ hết món nợ này lên đầu Tiệt giáo.

Không còn cách nào, ai bảo Tiệt giáo dễ bắt nạt nhất! "Cứ chờ xem, Xiển giáo ta và Tiệt giáo chưa xong đâu!!" Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Sau khi từ Côn Luân Sơn trở về, Thái Thanh liền trực tiếp đóng cửa cung, bắt đầu chuẩn bị tiêu hóa thu hoạch lần này.

Không thể không nói, lần tỷ thí giữa hai giáo này, thật sự khiến ông kiếm được một món hời lớn!

Phải biết rằng, bất luận là Tru Tiên Kiếm Trận hay Trấn Thiên Quan, đệ nhất hung sát dị bảo của Thiên Đạo, đều là những vật phẩm đỉnh cấp trong toàn bộ Hồng Hoang.

Bây giờ, lại bị ông một hơi thu vào túi, chuyện này một khi truyền ra, e là sẽ chấn động cả Hồng Hoang thiên địa.

Có điều, Thái Thanh lúc này cũng không vội xử lý Tru Tiên Kiếm Trận và Trấn Thiên Quan, mà trực tiếp tâm niệm vừa động, mở ra 'Phản Phái Bảo Tương'.

Mở cái 'Phản Phái Bảo Tương' thứ ba.

Hai cái trước, một cái mở ra Hỗn Nguyên Trận Văn, tạo nên đại trận cấp Hỗn Độn.

Một cái mở ra 'Nhất Nguyên Miểu Sát Quyển', nhận không được ấn ký Khai Thiên.

Cả hai đều có giá trị vô cùng quý giá, phi thường.

Cũng chính vì vậy, Thái Thanh đối với đồ vật bên trong 'Phản Phái Bảo Tương' có kỳ vọng không nhỏ. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ mở 'Phản Phái Bảo Tương', nhận được Hỗn Độn Linh Căn 'Cực Dương Diễm Phong'!" Cùng với tiếng thông báo của hệ thống, một cây hỏa thụ cao chín trượng chín thước xuất hiện trước mặt Thái Thanh.

Nói là cây, chẳng bằng nói là một ngọn lửa rực rỡ chói mắt, toàn thân đều có ngọn lửa không ngừng cháy, dường như ngay cả hư không cũng sẽ bị nó thiêu rụi!

Nói là cây, chẳng bằng nói là một ngọn lửa rực rỡ chói mắt, toàn thân đều có ngọn lửa không ngừng cháy, dường như ngay cả hư không cũng sẽ bị nó thiêu rụi!

Nếu ngưng thần nhìn kỹ, sẽ có thể phát hiện rõ ràng, trong mỗi phiến lá cây ngưng tụ từ hỏa diễm, đều có từng đạo đạo văn mang ánh sáng Hỗn Độn tồn tại, huyền diệu khó lường, khó có thể diễn tả!

Cực Dương Diễm Phong: Trung phẩm Hỗn Độn Linh Căn, ẩn chứa Thái Dương Đại Đạo pháp tắc, mỗi mười hội nguyên kết ra chín quả Hỗn Độn Hỏa Linh, dùng có thể thành Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Ghi chú: Có thể thông qua việc cắn nuốt linh căn thuộc tính Hỏa để không ngừng tiến hóa. "Có thể tiến hóa?" Thái Thanh nhướng mày, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Thật lòng mà nói, sau khi thấy 'Phản Phái Bảo Tương' mở ra một gốc Hỗn Độn Linh Căn, trong lòng ông ít nhiều có chút thất vọng.

Dù sao, với tu vi cảnh giới hiện tại của ông, Hỗn Độn Linh Căn thông thường đối với ông đã không còn tác dụng gì, cho dù là trung phẩm Hỗn Độn Linh Căn, cũng tương tự như vậy.

Nhưng gốc Cực Dương Diễm Phong này lại có thể cắn nuốt linh căn khác để tiến hóa, không thể không khiến Thái Thanh để tâm.

Có thể tiến hóa, có nghĩa là tiềm năng vô hạn, nếu cơ duyên xảo hợp, tiến hóa thành Hồng Mông Linh Căn, cũng không phải là không có khả năng!

Phải biết rằng, sự tồn tại như Hồng Mông Linh Căn, giá trị của nó ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng khó có thể tưởng tượng, cho dù nhìn khắp cả Phản Phái Thương Thành, cũng căn bản không tìm được một gốc nào!

Nghĩ đến đây, trong mắt Thái Thanh ánh sáng lóe lên, không hề do dự, trực tiếp dùng bảy mươi ngàn điểm phản phái, từ thương thành đổi ra một gốc trung phẩm Hỗn Độn Linh Căn thuộc tính Hỏa.

Chỉ thấy, gốc trung phẩm Hỗn Độn Linh Căn tên là Hỏa Tinh Tang, vừa tiếp cận Cực Dương Diễm Phong, liền hóa thành từng đạo liệt diễm màu đỏ lửa, dung nhập vào toàn bộ Cực Dương Diễm Phong!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, khí tức của gốc Hỏa Tinh Tang kia liền hoàn toàn tiêu tán, ngược lại Cực Dương Diễm Phong có thể thấy bằng mắt thường trực tiếp lớn mạnh hơn một vòng, ngay cả khí tức liệt diễm của bản thân, cũng trở nên càng thêm rực rỡ nóng bỏng! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nuôi dưỡng 'Cực Dương Diễm Phong' thành công, tiến độ tiến hóa +40%!" Thế thôi à?

Nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, Thái Thanh không khỏi có chút đau răng.

Mặc dù, sớm đã liệu được Cực Dương Diễm Phong muốn tiến hóa không dễ dàng như vậy, nhưng ông lại không ngờ, hao phí một

gốc trung phẩm Hỗn Độn Linh Căn, mà cũng chỉ tăng được 40 điểm tiến độ.

Đó là bảy mươi ngàn điểm phản phái đấy!

Chương 47

Thái Thanh khó khăn lắm mới cắt được một mẻ rau hẹ, toàn bộ điểm phản phái kiếm được, gần như đều đổ vào đây rồi!

Hơn nữa, Cực Dương Diễm Phong hiện tại, cũng chỉ là trung phẩm Hỗn Độn Linh Căn.

Nếu thật sự tiến hóa thành thượng phẩm Hỗn Độn Linh Căn, đến lúc tiến hóa tiếp, điểm phản phái cần tiêu hao, tuyệt đối là con số thiên văn! "Hỗn Độn Linh Căn nuôi không nổi, sau này cũng chỉ có thể lấy Tiên Thiên Linh Căn dùng tạm vậy." Nghĩ đến đây, trong lòng Thái Thanh đã có mục tiêu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Cực Dương Diễm Phong hiện tại tuy chỉ là trung phẩm Hỗn Độn Linh Căn, nhưng cũng không phải là hoàn toàn vô dụng.

Ngược lại, sự xuất hiện của nó vừa hay giải quyết được một vấn đề nan giải cho Thái Thanh — trận nhãn!

Bất kỳ đại trận nào, đều có trận nhãn quan trọng cần trấn áp, Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận tuy là trận pháp cấp Hỗn Độn, nhưng cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa, trận nhãn của nó không chỉ có một, mà là một Âm một Dương, lần lượt tương ứng với hai loại lực lượng của trận pháp!

Cực Dương Diễm Phong là Hỗn Độn Linh Căn thuộc tính Hỏa, ẩn chứa Thái Dương Đại Đạo pháp tắc, dùng để trấn áp Thái Dương trận nhãn, tự nhiên là lựa chọn tốt nhất!

Lúc này, theo một cái phất tay của Thái Thanh, Cực Dương Diễm Phong lập tức phá không bay đi, rơi xuống đỉnh một ngọn núi trong

Huyền Đô Tử Phủ.

Nơi đó, tự nhiên chính là vị trí của Thái Dương trận nhãn!

Trong nháy mắt, có Cực Dương Diễm Phong trấn áp Thái Dương trận nhãn, lực lượng Thái Dương của toàn bộ Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận, trực tiếp tăng vọt gần mười lần!

Thái Dương Đại Đạo khủng bố vô cùng, càng trong nháy mắt tuôn ra, tựa như một con Thần Hỏa Chân Linh sống động như thật, lượn lờ trong đại trận, tỏa ra liệt diễm vô tận!

Không hề khoa trương, trong khoảnh khắc này, tòa Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận này, mới xem như gần hoàn chỉnh! "Sau này có cơ hội, phải tìm một gốc Thái Âm Linh Căn trấn áp trận nhãn, mới thực sự viên mãn." Ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh cũng không nghĩ nhiều nữa.

Hiện tại, ông còn có Tru Tiên Kiếm Trận và Trấn Thiên Quan cần luyện hóa, chuyện tìm kiếm linh căn, tự nhiên không thể vội.

Ngay lập tức, Thái Thanh liền lấy ra Tru Tiên Kiếm Trận và Trấn Thiên Quan, lần lượt bắt đầu luyện hóa... … Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã qua mười vạn năm.

Núi Tu Di, dưới cây Bồ Đề.

Đang ngồi xếp bằng đả tọa, Tây Phương Nhị Thánh đột nhiên đồng thời mở mắt, sau khi liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ vui mừng trong mắt đối phương. "Sư huynh, cơ hội để Tây phương ta hưng thịnh đã đến!!" Kể từ lần ở Bát Cảnh Cung, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ kẻ tung người hứng, ép phải đưa ra hai món pháp bảo, Tây Phương Nhị Thánh đã im hơi lặng tiếng đi rất nhiều.

Đặc biệt, khi Thái Thanh lộ ra sức mạnh của Đại Đạo Thánh

Nhân, càng khiến trong lòng bọn họ kiêng kỵ không thôi, không dám dễ dàng lộ diện ở Hồng Hoang.

Thế nhưng khoảnh khắc vừa rồi, hai người đang ngồi xếp bằng đả tọa, lại không hẹn mà cùng cảm ứng được, trong cõi u minh cơ hội thuộc về Tây phương sắp đến!

Cơ hội này… chính là từ Tiệt giáo!! "Sư huynh, chuyện này huynh thấy thế nào?" Chuẩn Đề đạo nhân mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng mở miệng hỏi.

Cơ hội khó có, nếu thật sự bỏ lỡ, sau này Tây Phương Nhị Thánh muốn ở Hồng Hoang gây sóng gió, e là không dễ dàng như vậy. "Tiệt giáo hiệu xưng Vạn Tiên Lai Triều, cố nhiên thanh thế to lớn, khí vận phi thường, nhưng lại không có trấn giáo chi bảo, trong môn đồ cũng ngư long hỗn tạp, hai người chúng ta nếu cẩn thận mưu tính, chưa chắc không thành công!" Sau khi trầm ngâm một lát, trong mắt Tiếp Dẫn đạo nhân lóe lên một tia sáng, chậm rãi mở miệng nói.

Khí vận, tuy hư vô mờ mịt, nhưng lại liên quan đến sự hưng suy của một giáo.

Với nhãn giới của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tự nhiên không khó nhìn ra, Tiệt giáo hiện tại tuy thanh thế phi phàm, nhưng cũng như đi trên băng mỏng, lúc nào cũng có khả năng lật thuyền!

Tây Phương Nhị Thánh, muốn nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang, nhân cơ hội lớn mạnh Tây phương, tự nhiên phải sớm bố cục, không thể lãng phí cơ hội này. "Nhưng mà…" Giọng nói của Tiếp Dẫn đạo nhân dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ, trên mặt hiện ra vẻ kiêng kỵ chưa từng có. "Hồng hoa bạch ngẫu thanh hà diệp, Tam Thanh nguyên bản nhất gia, chúng ta nếu tính kế Tiệt giáo, e là sẽ chọc giận Thái Thanh." Đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, Tây Phương Nhị Thánh cũng không quá lo lắng, cùng

là Thiên Đạo Thánh Nhân, chút tự tin đó bọn họ vẫn có.

Chỉ duy nhất đối mặt với Thái Thanh, vị Đại Đạo Thánh Nhân này, khiến bọn họ có chút sợ hãi, không muốn dễ dàng chọc vào. "Sư huynh không cần lo lắng, theo ta thấy Tam Thanh bằng mặt không bằng lòng, việc triệt để trở mặt cũng chỉ là vấn đề thời gian, sau này kế hoạch của ta với Tiệt giáo bị lộ, e rằng hai người đó cũng chưa chắc sẽ nhúng tay." Chuẩn Đề đạo nhân lắc đầu, thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, có thể tra xét vạn sự trong trời đất, chuyện Xiển giáo và Tiệt giáo giao ước đánh nhau, tự nhiên không qua được tai mắt của bọn họ.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn đạo nhân cũng gật đầu, trầm giọng nói: "Nếu đã như vậy, lần này bố cục Tiệt giáo, sư đệ trong lòng có người chọn chưa?" "Không giấu sư huynh, ta đã từ thiên cơ vừa rồi, suy ra được người tốt nhất cho việc này, nhất định có thể thành công!" Chuẩn Đề đạo nhân mỉm cười, tự tin nói. "Vậy được, lần này liền phiền sư đệ tự mình đi một chuyến, ta sẽ ra tay che giấu thiên cơ, đảm bảo vạn vô nhất thất." Tiếp Dẫn đạo nhân bây giờ đã là Hỗn Nguyên Thánh Nhân Nhị Trọng Thiên đỉnh phong tu vi cảnh giới, do ông ra tay che giấu thiên cơ, cho dù là Thông Thiên Giáo Chủ, cũng căn bản không thể phát giác được.

Chuẩn Đề đạo nhân nghe vậy, cũng không trì hoãn chút nào, trực tiếp bước một bước, rời khỏi Tây phương chi địa... … Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Thái Thanh đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn Phong Hỏa, chậm rãi mở mắt, đôi mắt ông sâu thẳm bao la, dưới đáy mắt phảng phất ngưng luyện cả ngân hà Hỗn Độn, có kiếm quang lăng liệt khủng bố lưu chuyển, chỉ một ánh mắt, liền có thể khiến cả hư không run rẩy không thôi!

Keng!

Một tiếng kiếm minh phá vỡ hư không, đột nhiên vang vọng trong đại điện, hung sát chi khí hung mãnh bành trướng, hướng về tám phương cuồn cuộn ra thì, bốn thanh hung kiếm màu đỏ sẫm, cũng chậm rãi theo đó bay lên, lơ lửng quanh người Thái Thanh.

Bốn thanh hung kiếm này không phải vật gì khác, chính là Tru Tiên Kiếm Trận mà Thái Thanh thắng được từ tay Thông Thiên Giáo Chủ!

Mặc dù, sớm đã nghe danh đệ nhất hung trận của Hồng Hoang, nhưng bây giờ sau khi triệt để luyện hóa nó, Thái Thanh mới biết, bộ Tru Tiên Kiếm Trận này rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Tru Tiên lợi, Lục Tiên vong, Hãm Tiên tứ xứ hồng quang, Tuyệt Tiên biến hóa vô cùng diệu, khả nhượng thánh nhân huyết nhiễm thường!

Bốn thanh hung kiếm cùng xuất hiện, sát khí dung hợp chồng chất, uy lực nào chỉ tăng lên mấy chục lần, trực bức Hỗn Độn Linh Bảo!

Cũng khó trách sau này trong Phong Thần Lượng Kiếp, Thông Thiên Giáo Chủ bày ra trận này, có thể một mình độc chiến bốn vị Thánh Nhân, trận này… thực sự khủng bố! "Nếu có cơ hội nâng cấp trận này lên thành đại trận cấp Hỗn Độn, e là cho dù đối mặt với Hồng Quân, cũng có sức đánh một trận." Nghĩ đến đây, Thái Thanh liền hài lòng gật đầu, đạo bào phất một cái, thu lại Tru Tiên Kiếm Trận, ánh mắt rơi vào Trấn Thiên Quan.

Không thể không nói, danh xưng đệ nhất hung sát dị bảo của Thiên Đạo, quả thực phi thường.

Để luyện hóa chiếc quan tài này, đã tốn của Thái Thanh mấy vạn năm thời gian, phiền phức hơn nhiều so với luyện hóa Tru Tiên Kiếm Trận.

May mà uy lực của Trấn Thiên Quan, cũng không làm ông thất vọng.

Bảo vật này, quả thực có thể phong ấn Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Hơn nữa, không chỉ một!

Toàn bộ Trấn Thiên Quan tự thành một giới, sinh linh dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chỉ cần rơi vào trong quan tài này, có bao nhiêu liền có thể phong ấn bấy nhiêu, tuyệt đối không có khả năng thoát ra!

Phải biết rằng, ngay cả Thái Thanh, hiện tại cũng chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ mà thôi, càng không cần nói đến các Thánh Nhân khác.

Nói cách khác, nếu Thái Thanh muốn, có thể xách Trấn Thiên Quan đi một vòng Hồng Hoang, lần lượt phong ấn hết các Thánh Nhân!

Tất nhiên, ý nghĩ này cũng chỉ là nói vậy thôi.

Nếu thật sự làm như vậy, tất sẽ bị Hồng Quân và Thiên Đạo ngăn cản.

Ngay cả khi thực sự có thể làm được, Thái Thanh cũng lười đi làm.

Một mực giết bừa không não, khắp nơi đánh nhau không ngừng, đó không phải là phản diện, mà chỉ là một thằng não tàn mà thôi!

Là một ác nhân phản diện có lý tưởng, có mục tiêu, xuất phát điểm của Thái Thanh chỉ có một — cắt rau hẹ!

Chương 48

Chỉ cần Chư Thiên Thánh Nhân không cản đường ông cắt rau hẹ, Thái Thanh mới lười đi để ý đến bọn họ!

Hơn nữa, cái gọi là Chư Thiên Thánh Nhân, trong mắt Thái Thanh, cũng chỉ là công cụ để cắt rau hẹ mà thôi.

Lúc này, sau khi tâm niệm vừa động, đôi mắt Thái Thanh lóe lên, dường như đã phát giác được điều gì đó. "Màn kịch hay sắp bắt đầu rồi sao…" Ánh mắt nhìn về phía Kim Ngao Đảo trong Đông Hải, khóe miệng Thái Thanh hơi nhếch lên.

Chỉ thấy, lúc này bên ngoài Kim Ngao Đảo, có một bóng người lén lút, từ trong hư không chậm rãi bước ra.

Bóng người đó không phải ai khác, chính là một trong Tây Phương Nhị Thánh, Chuẩn Đề đạo nhân! (Lời tác giả: Mỗi chương ta đều viết theo nội dung, không cố ý yêu cầu bao nhiêu chữ, nên có chương nhiều chữ hơn, có chương ít hơn một chút.

Nhưng các vị đại đại yên tâm, bất kể bao nhiêu chương, trước khi lên kệ mười hai vạn chữ một chữ cũng sẽ không thiếu!

Ngoài ra, quỳ cầu một ít hoa hoa và phiếu phiếu!) Kim Ngao Đảo, trong cả Đông Hải mênh mông, cũng là một trong những tiên đảo khá có tiếng.

Mặc dù, danh tiếng của nó xa không bằng Doanh Châu Tiên Đảo, tổ đình của Tiệt giáo, nhưng trong cả Kim Ngao Đảo, cũng có rất nhiều đệ tử Tiệt giáo tu hành ở đây.

Trong đó, người thu hút sự chú ý nhất, tự nhiên phải kể đến Diệp Trần, được Thông Thiên Giáo Chủ thu làm thân truyền đệ tử.

Một ngày nọ, trong động phủ của Diệp Trần, đột nhiên có một luồng khí tức cường hãn vô cùng tuôn ra.

Từng đạo hào quang ngũ sắc, không ngừng hội tụ vào trong động phủ, toàn bộ linh khí trong thiên địa, đều cuồng cuồng kéo đến, nhấn chìm cả động phủ.

Cuối cùng, cùng với một tiếng hét dài, tất cả động tĩnh đều tiêu tán, chỉ còn lại một thanh niên mặc áo bào trắng, dung mạo tuấn lãng đang cười lớn từ trong động phủ bước ra. "Bế quan mười vạn năm, cuối cùng đã thành công bước vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!" Cảm nhận được sức mạnh khá phi thường trong cơ thể, nụ cười trên mặt thanh niên càng thêm rạng rỡ.

Đúng vậy, chính là Diệp Trần sau khi nhận được 'Cửu Cửu Kim Đan' liền bế quan đến tận hôm nay!

Chỉ có điều, đúng như Thái Thanh dự liệu, là một nhân vật chính thuộc dạng thận trọng hiếm thấy, Diệp Trần không hề dễ dàng dùng viên 'Cửu Cửu Kim Đan' đó, mà rất cẩn thận lựa chọn quan sát pháp tắc Lực Chi Đại Đạo bên trong.

Cũng chính vì vậy, tuy đã hao phí mười vạn năm, hiện tại hắn cũng chỉ vừa mới đột phá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên mà thôi. "Không được, chỉ là Thái Ất Kim Tiên mà thôi, ở Hồng Hoang không đủ nhìn, nên tiếp tục bế quan, sớm ngày đột phá Đại La Kim Tiên mới được." Sau khi bình ổn lại tâm tình một chút, vì thận trọng, Diệp Trần quyết định trở lại động phủ tiếp tục bế quan.

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, ánh mắt nhìn về phía xa.

Chỉ thấy ở phía xa trong thiên địa, không biết từ lúc nào xuất hiện một đạo nhân mặt lộ vẻ khổ sở, đang mỉm cười nhìn hắn. "… Chuẩn Đề Thánh Nhân?!" Sau khi nhìn thấy đạo nhân đó, hai mắt Diệp Trần

không khỏi co lại một chút.

Mặc dù chưa từng gặp Chuẩn Đề đạo nhân, nhưng là một nhân vật chính xuyên không, nhãn lực tự nhiên phi thường, có thể nhận ra thân phận của Chuẩn Đề đạo nhân, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Về điểm này, Chuẩn Đề đạo nhân tự nhiên không biết.

Lúc này, thấy Diệp Trần vậy mà liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của mình, không khỏi nhìn thêm hai cái. "Người này quả nhiên có duyên với Tây phương ta!" Chuẩn Đề đạo nhân trong lòng thầm nghĩ.

Theo thiên ý trong cõi u minh, đệ tử Tiệt giáo trước mắt này, chính là người tốt nhất mà Tây phương giáo bố cục ở Tiệt giáo!

Có điều, theo suy diễn của Chuẩn Đề đạo nhân, đệ tử Tiệt giáo này vốn phải là yêu tộc Trường Nhĩ, nhưng nhìn Diệp Trần thế nào cũng không giống yêu tộc. "Thiên cơ hỗn loạn, ta nhất thời suy đoán sai rồi…" Ý niệm trong lòng lóe lên, Chuẩn Đề đạo nhân cũng không nghĩ nhiều, mỉm cười nói: "Không sai, ngô chính là Tây phương Chuẩn Đề Thánh Nhân, người có duyên với Tây phương giáo ta, hôm nay ngô đặc biệt đến độ ngươi nhập giáo." Nghe thấy lời của Chuẩn Đề đạo nhân, Diệp Trần có chút ngạc nhiên nhìn hắn một cái, sắc mặt trên mặt lập tức trở nên kỳ quái. … Cùng lúc đó, tại nơi được gọi là Tiên Vực Chân Cảnh, tổ đình của Tiệt giáo, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn thanh liên, đột nhiên mở mắt, trên mặt thoáng qua một tia nghi hoặc. "Kỳ lạ, tại sao ta lại có cảm giác bất an." Linh giác của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, giao cảm với trời đất, có thể dự đoán tương lai.

Bây giờ đột nhiên tâm thần bất định, không khỏi khiến Thông Thiên Giáo Chủ có chút kinh nghi, hoài nghi không biết có vấn đề gì ở đâu. "Chẳng lẽ, có người đang tính kế Tiệt giáo của ta?" Nghĩ đến

đây, Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt lạnh đi, cũng không chút do dự, lập tức bấm quyết suy diễn… … Bên kia, trên Kim Ngao Đảo.

Diệp Trần đang sắc mặt kỳ quái nhìn Chuẩn Đề đạo nhân.

Là một nhân vật chính xuyên không, tự nhiên hắn biết rõ, Tây Phương Nhị Thánh sẽ cài cắm phản đồ trong Tiệt giáo.

Chỉ là, ngay cả hắn cũng không ngờ, Tây Phương Nhị Thánh lại tìm đến mình. "Chẳng lẽ là vì, Trường Nhĩ Định Quang Tiên chưa nhập Tiệt giáo?" Đối với vấn đề này, Diệp Trần chỉ nghĩ qua một chút, liền không tiếp tục đào sâu.

Dù sao đi nữa, hiện tại Chuẩn Đề đạo nhân đã tìm đến tận cửa, tự nhiên phải có đối sách trước đã.

Đừng nhìn hiện tại hắn đang ở trên Kim Ngao Đảo, cách tổ đình Tiệt giáo cũng không xa, nhưng Chuẩn Đề đạo nhân có thể đường hoàng xuất hiện trước mặt Diệp Trần, đại biểu cho việc Tây phương đã chuẩn bị chu toàn.

Nếu Diệp Trần dám từ chối, e là không đợi Thông Thiên Giáo Chủ phát giác động tĩnh, hắn đã toi đời rồi.

Mặc dù, vì kiêng kỵ Thông Thiên Giáo Chủ, Tây Phương Nhị Thánh cũng có khả năng sẽ tha mạng cho hắn.

Nhưng là một con cẩu vương, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không đi mạo hiểm tính mạng để từ chối. "Dám hỏi Chuẩn Đề Thánh Nhân, nếu ta nhập Tây phương giáo, đối với ta có lợi gì?" Sau khi suy nghĩ, Diệp Trần quyết định ổn định Chuẩn Đề đạo nhân trước, phối hợp diễn một phen.

Chỉ cần Chuẩn Đề đạo nhân rời đi, hắn sẽ lập tức đến Bích Du Cung, báo cho Thông Thiên Giáo Chủ biết chuyện này.

Có Thông Thiên Giáo Chủ trấn giữ, hắn cũng không sợ Chuẩn Đề

đạo nhân có thủ đoạn gì khác.

Trong lòng đã quyết định, Diệp Trần bắt đầu phát huy kỹ năng diễn xuất cấp ảnh đế, không đợi Chuẩn Đề đạo nhân mở miệng, lại nói tiếp: "Không giấu Thánh Nhân, đối với Tiệt giáo ta cũng trong lòng chán ghét, nếu có thể bái nhập môn hạ của Thánh Nhân, tự nhiên vô cùng vui lòng!" "Nhưng ta bây giờ dù sao cũng là thân truyền của Tiệt giáo, đến Tây phương giáo, nếu không có lợi ích, chẳng phải có chút nói không qua?" Thấy Diệp Trần vậy mà sớm đã có lòng phản bội, Chuẩn Đề đạo nhân không khỏi sắc mặt vui mừng.

Với tu vi nhãn giới của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, vốn không đến nỗi sẽ dễ dàng tin lời của Diệp Trần, nhưng ai bảo người ta là nhân vật chính chứ, đi kèm hào quang giảm trí tuệ.

Ngay lập tức, Chuẩn Đề đạo nhân liền vỗ ngực nói: "Yên tâm, chỉ cần ngươi chịu vì Tây phương giáo ta tiềm phục ở đây, đợi ngày sau đại công cáo thành, hủy diệt căn cơ của Tiệt giáo, ngươi chính là đệ nhất công thần của Tây phương giáo ta!" Thấy kỹ năng diễn xuất của mình vậy mà chân thực đến mức, ngay cả Thánh Nhân cũng bị lừa, trong lòng Diệp Trần âm thầm đắc ý, nhưng bề ngoài lại không lộ ra chút nào, ngược lại còn bày ra vẻ mặt kích động không thôi. "Có lời này của Chuẩn Đề Thánh Nhân, Diệp Trần nhất định sẽ vì Tây phương giáo mà gan não lót đất, sớm ngày hủy diệt căn cơ của Tiệt giáo!" Giọng Diệp Trần kích động, dường như có mối thù không đội trời chung với Tiệt giáo.

Nhưng lời vừa dứt, một tiếng quát lạnh lẽo vô cùng, đột nhiên vang vọng trên Kim Ngao Đảo. "Nghịch đồ, sao dám vong ân như vậy!!" Tiếng nói như sấm kinh, chấn vỡ cả bầu trời bao la.

Ngay sau đó, một bóng người uy áp chư thiên hoàn vũ, trong nháy mắt giáng lâm Kim Ngao Đảo.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy bóng người đó, không chỉ Chuẩn Đề đạo nhân sắc mặt đại biến, mà Diệp Trần bên cạnh mặt mày càng trực tiếp trắng bệch!

Bóng người đột nhiên giáng lâm đó, chính là Thông Thiên Giáo Chủ!!

Tiếng quát giận dữ như sấm kinh, vang vọng khắp trời đất, thánh uy ngút trời hung mãnh bành trướng, càng trong nháy mắt cuồn cuộn tuôn ra, đè sập ba mươi ba tầng trời, kinh động ức vạn vạn dặm hư không.

Trước ánh mắt kinh hãi của Diệp Trần, một bóng người nhìn xuống ức vạn sinh linh, chậm rãi giáng lâm trên Kim Ngao Đảo.

Chính là Thông Thiên Giáo Chủ!

Mặc dù không có bất kỳ lời nói thừa thãi nào, nhưng chỉ một ánh mắt lăng liệt, đã cho thấy sự tức giận trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ lúc này. "Giáo… Giáo chủ?!" Sắc mặt Diệp Trần trắng bệch, trong ánh mắt lộ ra một tia kinh sợ.

Chương 49

Nhìn phản ứng của Thông Thiên Giáo Chủ lúc này, rõ ràng những lời vừa rồi hắn nói với Chuẩn Đề đạo nhân, đều đã bị nghe thấy hết.

Bao gồm cả kỹ năng diễn xuất chân thực, cũng bị thấy rõ mồn một.

Nghĩ đến đây, Diệp Trần không khỏi da đầu tê dại, sắc mặt trên mặt đột nhiên đại biến.

Phải biết rằng, mặc dù hắn đồng ý với lời của Chuẩn Đề đạo nhân, muốn hủy diệt căn cơ của Tiệt giáo, thực ra cũng chỉ là diễn kịch mà thôi, không phải thật lòng muốn phản bội Tiệt giáo đầu quân cho Tây phương.

Thậm chí, trong lòng hắn còn nghĩ, đợi Chuẩn Đề đạo nhân rời đi, liền đến Bích Du Cung nói rõ chuyện này với Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, căn bản còn không cho hắn cơ hội thẳng thắn, chuyện này đã bị Thông Thiên Giáo Chủ bắt quả tang!

Như vậy, tội danh phản đồ Tiệt giáo của Diệp Trần, đã hoàn toàn được xác thực! "Giáo chủ, xin nghe ta giải thích." Diệp Trần càng nghĩ càng hoảng, vội vàng mở miệng nói. "Câm miệng!

Đừng gọi bản tọa là giáo chủ, trong Tiệt giáo của ta không có loại phản đồ vong ân phụ nghĩa như ngươi!!" Thông Thiên Giáo Chủ quát giận một tiếng, trên mặt có sự tức giận khó có thể che giấu.

Trước đây trong Xiển giáo, xuất hiện một Hoàng Long đạo nhân phản bội sư môn, hắn từng hả hê một phen, nhưng cũng không ngờ, thoáng chốc đã đến lượt Tiệt giáo.

Hơn nữa, khác với Hoàng Long đạo nhân đơn thuần phản bội

Xiển giáo, Diệp Trần thậm chí còn cấu kết với Tây phương, muốn hủy diệt căn cơ của Tiệt giáo! "Chuẩn Đề!

Dám tính kế Tiệt giáo của ta!!" Ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ, nhìn về phía Chuẩn Đề đạo nhân bên cạnh, để lộ sát ý lăng liệt.

Dù với tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân của Chuẩn Đề đạo nhân, cảm nhận được sát ý ập đến, cũng không khỏi da mặt giật giật.

Đồng thời, trong lòng hắn vẫn còn có chút mơ hồ, không hiểu vì sao chuyện này lại bị bại lộ.

Thực ra, người mơ hồ không chỉ có mình hắn, Tiếp Dẫn đạo nhân phụ trách ra tay che giấu thiên cơ, lúc này trực tiếp ngẩn người.

Người khác có thể không rõ, nhưng ông tận mắt nhìn thấy, thiên cơ bị mình ra tay nhiễu loạn, trong một khoảnh khắc đã hoàn toàn khôi phục! … Có người đang ngầm ra tay!!

Căn bản không cần phải đoán, trong toàn bộ Hồng Hoang, có thể làm được điều này, ngoài Đạo Tổ Hồng Quân đã hợp đạo, thì chỉ còn lại một người!

Nghĩ như vậy, trong lòng Tiếp Dẫn đạo nhân chấn động, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ, lộ ra một tia sợ hãi!

Đúng vậy!

Chính là sợ hãi!

Trong khoảnh khắc này, Tiếp Dẫn đạo nhân đâu còn không biết, ông và Chuẩn Đề đạo nhân đã bị Thái Thanh tính kế!

Hơn nữa, tính kế đến chết, căn bản không có một chút phát giác nào!

Bố cục bằng thủ đoạn như vậy, ngay cả Tiếp Dẫn đạo nhân, thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng cảm thấy sợ hãi!

Chỉ là, điều khiến ông không hiểu là, tại sao Thái Thanh lại bày ra thế cục này?

Chẳng lẽ là để kích động đại chiến giữa Tiệt giáo và Tây phương? "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công khiến nhân vật chính Diệp Trần bị trục xuất khỏi Tiệt giáo, đánh giá phản diện SS, thưởng điểm phản diện 40000!" Trong Huyền Đô Tử Phủ, Thái Thanh ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống bên tai, không khỏi mỉm cười.

Đúng như Tiếp Dẫn đạo nhân suy đoán, chuyện này từ đầu đến cuối, đều là thế cục do Thái Thanh bày ra.

Bất luận là thiên cơ mà Tây Phương Nhị Thánh phát giác, hay là cảm ứng sinh ra trong cõi u minh của Thông Thiên Giáo Chủ, đều do ông ngầm thúc đẩy.

Còn về Diệp Trần, từ khi nhận viên 'Cửu Cửu Kim Đan' đó, kết cục đã được định sẵn.

Nếu không có khí tức của 'Cửu Cửu Kim Đan' chỉ dẫn, Chuẩn Đề đạo nhân cũng sẽ không thuận lợi tìm đến hắn.

Điều duy nhất vượt ngoài dự liệu của Thái Thanh, e là chỉ có kỹ năng diễn xuất của Diệp Trần.

Ngay cả ông cũng không ngờ, Diệp Trần lại phối hợp như vậy, trong tình huống hoàn toàn không biết gì, đã diễn ra một màn kịch hay.

Không có chuyện gì lại nhiều trò như vậy làm gì?

Bây giờ thì hay rồi, nên trách hắn nhập vai quá sâu?

Hay trách Thông Thiên quá nghiêm túc? "Tiếp theo, chờ điểm phản diện tăng lên là được." Thái Thanh cười nhạt, không hề hiện thân can

thiệp.

Dù sao thế cục này đã bày ra, bất luận nhân vật chính cuối cùng chết trong tay ai, điểm phản diện cũng sẽ không thiếu.

Hơn nữa, với tính cách không dung được hạt cát trong mắt của Thông Thiên Giáo Chủ, cũng không cần ông ra tay, Diệp Trần chắc chắn phải chết!

Dường như để chứng minh lời nói của Thái Thanh, một đạo kiếm quang lăng liệt vô cùng, đột nhiên nổ tung trong Hồng Hoang.

Keng!

Tiếng kiếm minh như sấm kinh, vang vọng khắp trời đất bao la, một luồng khí thế khủng bố khó có thể diễn tả, trong nháy mắt từ trong cơ thể Thông Thiên Giáo Chủ điên cuồng tuôn ra.

Sắc mặt hắn băng lãnh, ánh mắt lẫm liệt, Thanh Bình Kiếm trong tay đột nhiên vung lên, chém rơi vô số tinh thần, khiến cả Hồng Hoang bao la, đều vì thế mà run rẩy không thôi.

Trong khoảnh khắc này, trong vạn tộc Hồng Hoang, vô tận sinh linh Hồng Hoang, đều sắc mặt đột nhiên đại biến, ánh mắt kinh hãi nhìn về phía Kim Ngao Đảo.

Mặc dù không rõ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng khí thế khủng bố của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Thông Thiên Giáo Chủ, đã kinh động vạn linh Hồng Hoang!

Phụt!!

Chỉ bị kiếm quang quét trúng, thân thể Diệp Trần liền trong nháy mắt hóa thành sương máu nổ tung, chỉ còn lại nửa đoạn nguyên thần kinh hãi vạn phần bay về phía xa.

Không còn nghi ngờ gì, lúc này Thông Thiên Giáo Chủ đã nổi giận

thật sự, tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân của mình không hề giữ lại chút nào.

Nếu không phải nhân vật chính trời sinh mệnh cứng, e là chỉ một đạo kiếm quang, đủ để khiến Diệp Trần hồn phi phách tán rồi!

Không để ý đến nguyên thần chạy trốn của Diệp Trần, Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên Giáo Chủ chỉ thẳng vào Chuẩn Đề đạo nhân, lạnh giọng quát: "Cấu kết với đệ tử Tiệt giáo ta, tính kế đạo thống Tiệt giáo ta, Chuẩn Đề ngươi còn có gì để nói!" Còn gì để nói?

Bây giờ, nói gì cũng vô dụng!

Căn bản không chút do dự, Chuẩn Đề đạo nhân không nói hai lời, trực tiếp quay người bỏ chạy!

Nếu giải thích mà có tác dụng, sẽ không có nhiều oan hồn như vậy!

Hơn nữa, chuyện tính kế Tiệt giáo, bị Thông Thiên Giáo Chủ bắt quả tang, căn bản không có chỗ để giải thích!

Chính vì biết rõ điểm này, sau khi nghe lời của Thông Thiên Giáo Chủ, Chuẩn Đề đạo nhân nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp quay người bỏ chạy.

Thể diện Thánh Nhân?

Xin lỗi, truyền thống nhất quán của Tây phương là không quan tâm, không quan tâm cái đó!

Chương 50

Đừng nhìn Chuẩn Đề đạo nhân và Thông Thiên Giáo Chủ giống nhau, cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân chân chính.

Nhưng có câu nói: mềm sợ cứng, cứng sợ kẻ không muốn sống!

Thông Thiên Giáo Chủ hiện tại, rõ ràng đã nổi giận thật sự, lúc nào cũng có khả năng nổi điên.

Vì cái gọi là thể diện, mà lựa chọn đối đầu với Thông Thiên Giáo Chủ, Chuẩn Đề đạo nhân tự nhiên sẽ không làm. "Chạy đi đâu!!" Thấy Chuẩn Đề đạo nhân vậy mà co giò bỏ chạy, Thông Thiên Giáo Chủ cũng hơi sững sờ, ngay sau đó liền quát giận một tiếng, trực tiếp đuổi theo.

Hai người đều là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, một bước có thể vượt qua vô tận thời không, chỉ trong nháy mắt, đã trực tiếp từ Kim Ngao Đảo, đến Tây phương chi địa. "Thông Thiên, đừng có khinh người quá đáng!" Sau khi trở về địa bàn của mình, trong lòng Chuẩn Đề đạo nhân cũng có thêm mấy phần tự tin, thấy Thông Thiên Giáo Chủ vẫn truy đuổi không tha, liền lạnh giọng quát lớn: "Dám tiến thêm một bước, trời đất sẽ đảo lộn!" "Bản tọa khinh người quá đáng?" Mặc dù sớm biết Tây Phương Nhị Thánh da mặt dày, nhưng lúc này nghe lời của Chuẩn Đề đạo nhân, Thông Thiên Giáo Chủ vẫn bị tức đến bật cười. "Hay cho một Chuẩn Đề!

Âm mưu tính kế Tiệt giáo ta không thành, ngược lại còn cắn ngược một miếng!" "Nếu đã như vậy, hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi biết, thế nào gọi là khinh người quá đáng!!" Giọng nói của Thông Thiên Giáo Chủ chấn động hoàn vũ, tu vi chi lực hung mãnh bành trướng, khiến vô số ngôi sao trực tiếp nổ tung.

Không thể không nói, Thông Thiên Giáo Chủ là Thánh Nhân của Tiệt giáo, hưởng khí vận Vạn Tiên Lai Triều, tu vi thực lực nhìn trong các Thánh Nhân, cũng cực kỳ khủng bố!

Lúc này, theo một cái phất tay của hắn, kiếm quang đáng sợ trong Thanh Bình Kiếm, trong nháy mắt gào thét ra.

Trong nháy mắt, nhật nguyệt càn khôn kinh động, hoàn vũ bao la oanh minh, kiếm quang lẫm liệt vô cùng khủng bố, phảng phất có thể chặt đứt chư thiên tinh hà, tiêu diệt hư không vô tận!

Ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa, vang vọng khắp bốn biển tám cõi, cho dù vô số sinh linh trong Hồng Hoang thiên địa, từ xa cảm nhận được lực lượng khủng bố của một kiếm này, vẫn đều sắc mặt kinh hãi không thôi.

Bên ngoài còn như vậy, càng không cần nói đến sinh linh trong cả Tây phương chi địa.

Chỉ bị dư âm kiếm khí quét trúng, đã có không dưới trăm vạn sinh linh vẫn lạc, cùng với ức vạn dặm núi non phía dưới, toàn bộ hóa thành tro bụi!

Nhìn thấy cảnh này, Chuẩn Đề đạo nhân lập tức nổi giận.

Mặc dù không quan tâm thể diện Thánh Nhân, nhưng không thể không quan tâm Tây phương chi địa mà mình đã khổ công gây dựng.

Phải biết rằng, từ sau Long Phượng Lượng Kiếp, toàn bộ linh mạch của Tây phương đại địa đã bị hủy hết, sinh linh càng mười không còn một, xa xa không thể so với Hồng Hoang.

Để lớn mạnh Tây phương chi địa, Tây Phương Nhị Thánh có thể nói là đã dùng hết mọi cách, lừa gạt bịp bợm không từ thủ đoạn, mới khiến Tây phương chi địa miễn cưỡng phát triển đến cục diện như

bây giờ.

Nhưng một kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ, đã hủy đi mấy vạn năm, thậm chí mấy chục vạn năm tâm huyết!

Làm sao có thể không tức giận? "Còn có lý lẽ không!

Chúng ta đều là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, ngươi dám bắt nạt ta như vậy, hôm nay nhất định sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của Tây phương ta!!" Mắt Chuẩn Đề đạo nhân đỏ lên, miệng hét lên dữ tợn.

Thỏ bị dồn ép còn cắn người, huống chi là một Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Chỉ thấy theo lời hắn vừa dứt, một cây bảo thụ ánh sáng bảy màu, xuất hiện trong tay hắn.

Cây này cũng không tầm thường, là pháp bảo mà Chuẩn Đề đạo nhân dùng Tiên Thiên Canh Kim Bồ Đề của Tây phương, dung luyện xích kim, hắc ngân, lưu ly bảy loại linh tinh luyện hóa thành, tên là Thất Bảo Diệu Thụ! "Hừ, nói hay lắm!!" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh hừ một tiếng, nộ khí trên mặt không hề tiêu tán.

Rõ ràng là Tây Phương Nhị Thánh, ra tay tính kế Tiệt giáo ta trước, bây giờ lại dám nổi giận với ta, thật sự nghĩ bản tọa ăn chay sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ càng thêm băng lãnh, trực tiếp vận chuyển tu vi trong cơ thể đến cực hạn! "Tiệt Thiên Nhất Kiếm!!" Một tiếng hét lớn vang vọng trời đất, thánh uy hoàng hoàng đè sập bầu trời.

Dưới một kiếm này, phảng phất tất cả mọi thứ trong cả Tây phương chi địa đều bị tiêu diệt, chỉ còn lại pháp tắc kiếm đạo cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên điên cuồng tàn phá!

Thiên địa rung chuyển, hư không vỡ nát, đại chiến giữa các Hỗn

Nguyên Thánh Nhân, đủ để kinh động bốn biển tám cõi, chấn động chư thiên vạn giới!

Trong Hồng Hoang bao la, vô số sinh linh Tiên Thiên, lần lượt nhìn sang, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi vô cùng.

Phải biết rằng, trước đây trong Hồng Hoang, mặc dù có Thánh Nhân ra tay, khiến ức vạn sinh linh Hồng Hoang được chứng kiến sự khủng bố của Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Nhưng giống như hôm nay, xảy ra đại chiến giữa các Thánh Nhân, lại là lần đầu tiên!

Cũng trong khoảnh khắc này, trong lòng nhiều sinh linh, đều đối với hai chữ 'Thánh Nhân' càng thêm sợ hãi, cho dù là Vu Yêu hai tộc phân quản trời đất, cũng tương tự như vậy.

Thậm chí, có người nghĩ đến Thái Thanh. "Ngay cả Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng có thực lực như vậy, thân là thủ lĩnh các Thánh Nhân, Thái Thanh Thánh Nhân, lại khủng bố đến mức nào?" Nghĩ đến đây, không ít sinh linh Hồng Hoang, đều trong lòng chấn động, sắc mặt càng thêm kinh hãi.

Cũng đúng lúc này, một tiếng nổ kịch liệt chưa từng có, trực tiếp nổ tung trong Tây phương chi địa!

Vô số ánh sáng hội tụ rồi tan biến, pháp tắc khủng bố vỡ nát, khí tức hủy diệt cuồng bạo tàn phá tám cõi, cùng với bóng người chật vật của Chuẩn Đề đạo nhân, chấn động tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Không ai ngờ, tu vi của Thông Thiên Giáo Chủ cũng phi phàm như vậy, có thể chiếm thế thượng phong, áp chế Chuẩn Đề đạo nhân.

Ngay cả Chuẩn Đề đạo nhân, cũng có chút bị đánh choáng váng.

Vạn lần không ngờ, cùng là cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Nhị Trọng Thiên, lại có thể có chênh lệch lớn như vậy.

Đối mặt với chiêu kiếm càng ngày càng lăng liệt của Thông Thiên Giáo Chủ, tâm thần hắn hoảng loạn, lộ ra một sơ hở, trực tiếp bị kiếm khí chấn bay ra ngoài.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, không những không dừng tay, ngược lại công phạt càng thêm mãnh liệt.

Chuẩn Đề đạo nhân âm thầm kêu khổ, cũng không quan tâm được gì khác, vội vàng lớn tiếng gọi. "Sư huynh cứu ta!!" Ầm ầm!

Hầu như cùng lúc tiếng nói của Chuẩn Đề đạo nhân vừa dứt, một luồng thánh uy khủng bố hung mãnh bành trướng, từ trên bầu trời đột nhiên hạ xuống.

Trong nháy mắt, thiên uy hoàng hoàng áp chế càn khôn, thánh quang rực rỡ nhấn chìm trời đất, phảng phất cả Tây phương chi địa, lúc này đều hóa thành một mảnh Cực Lạc Tịnh Thổ!

Nhìn từ xa, có thể thấy rõ, có một bóng người khí tức bàng bạc, giáng lâm giữa chiến trường.

Chỉ nói về khí thế, dao động tu vi của bóng người này, so với Thông Thiên Giáo Chủ cũng không kém bao nhiêu!

Đó tự nhiên không phải ai khác, chính là người còn lại trong Tây Phương Nhị Thánh, Tiếp Dẫn đạo nhân! "Sư huynh!!" Thấy Tiếp Dẫn đạo nhân hiện thân, Chuẩn Đề đạo nhân lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tu vi của Thông Thiên Giáo Chủ tuy không tầm thường, nhưng với sức của Tây Phương Nhị Thánh, nếu cùng ra tay, chưa chắc không có khả năng chiến thắng.

Về điểm này, trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ cũng rất rõ ràng, nhưng vẫn không hề có chút sợ hãi. "Dám tính kế Tiệt giáo ta, cho dù một chọi hai, hôm nay cũng phải cho các ngươi một bài học!" Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt băng lãnh, trầm giọng quát.

Nghe lời của hắn, Tiếp Dẫn đạo nhân mày không khỏi nhíu lại.

Thực ra, chuyện này từ đầu đến cuối, ông đều biết rõ ngọn ngành, cũng rất rõ ràng, Chuẩn Đề đạo nhân không phải đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng sở dĩ không lựa chọn hiện thân ngay từ đầu, ngoài việc không muốn xé rách mặt mũi với Thông Thiên Giáo Chủ, còn có một điểm quan trọng hơn, ông đối với Thái Thanh vô cùng kiêng kỵ!

Chương 51

Người khác có thể không rõ, nhưng trong lòng ông lại hiểu rõ, chuyện này từ đầu đến cuối, bất luận là Tây Phương Nhị Thánh hay Thông Thiên Giáo Chủ, toàn bộ đều bị Thái Thanh tính kế!

Chỉ là, ngay cả ông cũng căn bản không rõ, mục đích của Thái Thanh khi bày ra thế cục này rốt cuộc là gì.

Vì để tính kế một đệ tử Tiệt giáo?

Không thể nào!

Cũng chính vì không chắc chắn thái độ của Thái Thanh, Tiếp Dẫn đạo nhân không muốn mạo hiểm tranh đấu với Thông Thiên Giáo Chủ, càng không muốn để chuyện này tiếp tục ầm ĩ.

Còn về việc nói ra chuyện Thái Thanh tính kế?

Tiếp Dẫn đạo nhân chỉ nghĩ qua một chút, liền trực tiếp dập tắt ý niệm.

Bởi vì, trong tay ông căn bản không có bất kỳ bằng chứng nào, Thông Thiên Giáo Chủ tuyệt đối sẽ không tin lời của ông.

Ngay cả khi thực sự chứng minh được, Thái Thanh đang tính kế, thì có thể làm gì?

Rốt cuộc, người tính kế Tiệt giáo chính là Tây Phương Nhị Thánh, lần này cũng chỉ có thể nhận thua! "Thông Thiên đạo hữu, tu vi của người quả thực không tầm thường, cho dù ta và sư đệ hai người liên thủ, e là cũng chưa chắc có thể hạ được người." Sau khi suy nghĩ, Tiếp Dẫn đạo nhân chậm rãi mở miệng nói: "Nhưng, đừng quên, chúng ta đều là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nếu thật sự buông tay đại chiến, đừng nói là Tây phương thiên địa, e là cả Hồng Hoang cũng sẽ

bị liên lụy!" "Đến lúc đó, trời sập đất lở, sinh linh vẫn lạc, can hệ lớn như vậy, đạo hữu e là cũng không thoát khỏi thân!" Lời của Tiếp Dẫn đạo nhân vừa dứt, vô số sinh linh Hồng Hoang không khỏi sắc mặt đại biến.

Đúng vậy, đối với Hỗn Nguyên Thánh Nhân mà nói, cho dù là mở lại địa thủy hỏa phong, tái tạo Hồng Hoang thiên địa, cũng chỉ là chuyện trong một niệm mà thôi.

Nhưng nếu thật sự thiên địa vỡ nát, sinh linh trong Hồng Hoang hiện tại, tất sẽ mười không còn một, toàn bộ bỏ mạng!

Nhân quả lớn như vậy, cho dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng không dám dễ dàng dính vào.

Quả nhiên, sau khi nghe lời của Tiếp Dẫn đạo nhân, sắc mặt của Thông Thiên Giáo Chủ, cũng có sự thay đổi. "Chuyện hôm nay, đều là lỗi của Chuẩn Đề sư đệ, nhưng Thông Thiên đạo hữu cũng đã chém linh mạch Tây phương, xả được cơn giận, không bằng đến đây dừng tay, biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ thì tốt hơn." Tiếp Dẫn đạo nhân thấy vậy, lại trầm giọng nói. "Chuyện hôm nay, Tiệt giáo ta ghi nhớ, sau này có cơ hội, nhất định sẽ cùng Tây phương tính cho rõ ràng!" Cuối cùng, Thông Thiên Giáo Chủ cũng buông lời, lạnh hừ một tiếng nói.

Nếu là lúc mới bắt đầu, đang lúc nổi giận, hắn chắc chắn sẽ không quản ngại gì, trực tiếp vác kiếm chém.

Nhưng đúng như Tiếp Dẫn đạo nhân nói, bây giờ đánh cũng đã đánh rồi, phá cũng đã phá rồi, nộ khí trong lòng cũng đã tiêu tan hơn nửa, tự nhiên phải cân nhắc những chuyện khác.

Chưa nói gì khác, nếu thật sự đánh vỡ Hồng Hoang thiên địa, chỉ riêng đông đảo đệ tử dưới trướng Tiệt giáo, một người cũng không thoát được!

Nghĩ đến đây, Thông Thiên Giáo Chủ thu lại Thanh Bình Kiếm, quay người định rời khỏi Tây phương chi địa, trở về Tiệt giáo.

Trong Hồng Hoang thiên địa, đông đảo sinh linh vạn tộc, nhìn thấy cảnh này từ xa, đều thở phào nhẹ nhõm.

Đại chiến giữa các Thánh Nhân thực sự quá đáng sợ, động một chút là muốn đánh vỡ Hồng Hoang thiên địa, một chút không cẩn thận, ức vạn sinh linh bọn họ đều phải chôn cùng, không khỏi khiến người ta lo lắng.

Bây giờ thấy trận chiến này có thể yên ổn kết thúc, trái tim treo lơ lửng cũng hơi hạ xuống. "Tiếp theo, nên cắt mẻ rau hẹ cuối cùng…" Sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, trong lòng chậm rãi nghĩ.

Đối với kết quả cuối cùng của trận chiến này, thực ra ông không quan tâm.

Dù sao đi nữa, chỉ cần Thông Thiên Giáo Chủ trở về Tiệt giáo, tất sẽ ra tay chém Diệp Trần.

Đến lúc đó, thế cục bày ra lần này, cũng hoàn mỹ kết thúc.

Khi Thái Thanh đang nghĩ như vậy, đột nhiên sắc mặt ông khẽ động, ánh mắt nhìn lên trời.

Chỉ thấy, trên bầu trời phía trên Tây phương chi địa, có một đạo cầu vồng từ xa lao tới, dừng lại trước mặt ba người Thông Thiên Giáo Chủ.

Sau đó, hóa thành một đạo đồng được chạm trổ như ngọc. "Hạo Thiên ra mắt ba vị sư huynh!" Đạo đồng không phải ai khác, chính là đồng tử bên cạnh Đạo Tổ Hồng Quân, chủ nhân Thiên Đình sau này, Hạo Thiên!

Nhìn thấy Hạo Thiên đột nhiên xuất hiện, đừng nói là Thông Thiên Giáo Chủ và Tây Phương Nhị Thánh, ngay cả Nguyên Thủy Thiên

Tôn trong Ngọc Hư Cung, Nữ Oa Nương Nương trong Oa Hoàng Cung.

Thậm chí, cả Thái Thanh trong Bát Cảnh Cung, sắc mặt trên mặt cũng hơi thay đổi.

Phải biết rằng, từ khi Đạo Tổ Hồng Quân hợp đạo, cửa Tử Tiêu Cung đóng lại, không có ý chỉ của Đạo Tổ Hồng Quân, cho dù là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không thể đến gần nửa bước.

Lúc này, thân là đồng tử bên cạnh Đạo Tổ, Hạo Thiên, lại xuất hiện trong Hồng Hoang thiên địa, căn bản không cần nói nhiều, các Thánh Nhân cũng có thể đoán được một hai.

Truyền pháp chỉ của Đạo Tổ! "Hạo Thiên phụng mệnh đại lão gia, đặc biệt mời ba vị sư huynh, đến Tử Tiêu Cung một chuyến." Hạo Thiên cũng không vòng vo, trực tiếp mở miệng nói. "Nếu là pháp chỉ của Đạo Tổ, chúng ta đương nhiên sẽ đi một chuyến." Ba người Thông Thiên Giáo Chủ đồng loạt gật đầu, trong lòng sớm đã có suy đoán, cũng không quá kinh ngạc.

Chỉ là, điều khiến bọn họ không ngờ là, Hạo Thiên nói xong lại dừng một chút, rồi lại mở miệng nói: "Ngoài ra, đại lão gia đặc biệt điểm danh, mời Linh Bảo sư huynh đưa đệ tử môn hạ Diệp Trần đi cùng." Hồng Quân chỉ đích danh muốn gặp nhân vật chính?

Khi nhân vật chính gặp nguy hiểm tính mạng, có đại lão xuất hiện cứu giúp, là một sáo lộ đã dùng nát trong tiểu thuyết mạng.

Nếu là Thánh Nhân khác xuất hiện, Thái Thanh cũng sẽ không quá để tâm.

Nhưng bây giờ, ngay cả Hồng Quân đã hợp đạo cũng xuất hiện, không khỏi khiến ông phải suy nghĩ nhiều hơn.

Dựa vào trực giác nhạy bén, Thái Thanh có thể khẳng định, Hồng

Quân muốn gặp Diệp Trần là giả, mục đích thật sự, là nhắm vào ông!

Dù sao, thế cục ông bày ra, tuy có thể giấu được Chư Thiên Thánh Nhân, nhưng không thể qua được tai mắt của vị Đạo Tổ này.

Với tâm trí của Hồng Quân, sẽ nảy ra ý định với Diệp Trần, căn bản không có gì lạ. "Bắt đầu tính kế ta rồi sao…" Trong mắt Thái Thanh ánh sáng lóe lên, biết rằng Hồng Quân không ngồi yên được nữa.

Cũng không trách Hồng Quân đột nhiên ra tay, thực sự tốc độ tu vi của Thái Thanh tăng lên quá khủng bố!

Chỉ trong chưa đầy một hội nguyên thời gian, đã trực tiếp từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Nhất Trọng Thiên, bước vào cảnh giới Tứ Trọng Thiên đỉnh phong.

Thậm chí, thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, chứng được Đại Đạo quả vị.

Thực lực tăng lên khủng bố như vậy, cho dù là Hồng Quân đã hợp đạo nhìn thấy, cũng phải kinh hồn bạt vía, sao có thể tiếp tục khoanh tay đứng nhìn, mặc cho Thái Thanh trở nên mạnh hơn.

Chuyện lần này, vừa hay cho Hồng Quân một lý do chính đáng để nhúng tay vào, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ lỡ cơ hội này! "Lần này, quả là có chút sơ suất." Thái Thanh khẽ lắc đầu, nhưng cũng không hề có chút lo lắng.

Đúng là, ông không ngờ, Hồng Quân sẽ đột nhiên nhúng tay vào thế cục này.

Nhưng, Hồng Quân nhúng tay rồi, cũng căn bản không thể từ trên người Diệp Trần phát hiện ra điều gì.

Đùa à, thật sự nghĩ rằng hào quang nhân vật chính là để đùa chắc?

Cho dù Hồng Quân là Đạo Tổ, trước mặt nhân vật chính cũng phải bị giảm trí tuệ bảy phần!

Sau khi những ý niệm này lóe lên, ánh mắt Thái Thanh nhìn về phía Tử Tiêu Cung, trong lòng ông biết rõ, một màn kịch hay e là mới vừa bắt đầu.

Bây giờ Hồng Quân đã bày ra Hồng Môn Yến, sao có thể không mời ông đến dự tiệc?

Hầu như cùng lúc ông nghĩ như vậy, bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ có một đạo cầu vồng từ xa lao tới, hóa thành một đạo đồng, chính là Hạo Thiên vừa rời khỏi Tây phương chi địa.

Chương 52

"Hạo Thiên bái kiến Thái Thanh sư huynh!

Phụng mệnh đại lão gia, đặc biệt mời sư huynh cùng đến Tử Tiêu Cung một chuyến!" Hạo Thiên sắc mặt cung kính, hướng về Bát Cảnh Cung hành lễ nói. "Nếu Đạo Tổ đã mời, bản thánh tự nhiên sẽ đến." Thái Thanh chậm rãi đứng dậy, bình tĩnh mở miệng nói.

Với tu vi cảnh giới hiện tại, cho dù đối mặt với Đạo Tổ Hồng Quân, ông đều có đủ tự tin.

Ngay cả đến Tử Tiêu Cung một chuyến, cũng không có gì to tát!

Lúc này, Thái Thanh bước một bước, cả người trong nháy mắt biến mất khỏi Hồng Hoang thiên địa, xuất hiện trong Hỗn Độn hư không.

Ngẩng mắt nhìn, có thể thấy rõ, bên ngoài Hồng Hoang thiên địa bao la vô tận, có hai ngôi sao bàng bạc hồn hậu, tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Hai ngôi sao này, chính là Thái Dương và Thái Âm do mắt trái và mắt phải của Bàn Cổ đại thần hóa thành!

Trên hai ngôi sao Âm Dương, trong Hỗn Độn càng sâu thẳm vô tận, có một tòa đạo cung bao quanh bởi tử quang, lơ lửng trong hư không.

Đối với tòa đạo cung này, Thái Thanh tự nhiên không xa lạ, cung này chính là nơi ba ngàn hồng trần khách nghe đạo năm xưa, cũng là đạo trường của Hồng Quân, Tử Tiêu Cung! "Ra mắt Thái Thanh sư huynh!" Thấy Thái Thanh, mọi người bên ngoài Tử Tiêu Cung lập tức lần lượt hành lễ.

Thái Thanh lúc này mới phát hiện, ngoài Thông Thiên Giáo Chủ và Tây Phương Nhị Thánh, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa Nương Nương cũng bị Hồng Quân gọi đến.

Nói cách khác, toàn bộ Chư Thiên Thánh Nhân trong Hồng Hoang, lúc này đều tụ tập tại Tử Tiêu Cung!

Chậc, trận thế quả là không nhỏ.

Sắc mặt Thái Thanh đạm mạc, chỉ khẽ gật đầu với mọi người, không nói gì thêm.

Tiếp Dẫn đạo nhân bên cạnh thấy vậy, sắc mặt trên mặt lại khẽ động, không biết đang tính toán điều gì.

Ầm ầm!

Cùng với một tiếng động trầm nặng, cửa lớn của Tử Tiêu Cung chậm rãi mở ra, có một nữ đồng đáng yêu như búp bê sứ, từ bên trong bước ra. "Dao Trì ra mắt các vị sư huynh, đại lão gia mời vào trong." Nữ đồng không phải ai khác, chính là Vương Mẫu sau này, Dao Trì!

Nghe lời của Dao Trì, các Thánh Nhân tự nhiên không chần chừ, lần lượt bước vào Tử Tiêu Cung.

Vừa vào đại điện, liền có thể thấy rõ, phía dưới đạo đài ở trên, đặt sáu cái bồ đoàn tử khí lượn lờ, chính là vị trí sáu người nghe đạo năm xưa.

Lúc này, sáu người Thái Thanh vừa ngồi xuống, một luồng khí tức huyền diệu bao la, đột nhiên tuôn ra trong Tử Tiêu Cung.

Trong nháy mắt, vạn thiên đạo âm vang vọng không dứt, vô tận tử quang chiếu rọi Hỗn Độn, từng luồng thiên uy quét qua, cho dù là Thiên Đạo Thánh Nhân có mặt, cũng không khỏi sắc mặt đồng loạt biến đổi.

Không có gì khác, chỉ riêng uy áp của khí tức tỏa ra, đã vượt xa bọn họ quá nhiều, căn bản không thể so sánh được!

Người duy nhất sắc mặt vẫn bình tĩnh, cũng chỉ có Thái Thanh.

Sắc mặt ông như thường, ngẩng mắt nhìn lên đạo đài, rõ ràng thấy một lão đạo áo đen, chậm rãi hiện ra.

Tóc hạc da mồi, ánh mắt sâu thẳm, khuôn mặt lạnh lùng không có chút gợn sóng cảm xúc nào, cả người phảng phất như hòa làm một với trời đất, không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào của ông.

Không cần giới thiệu nhiều, vị lão đạo áo đen này, chính là Huyền Môn Đạo Tổ, Hồng Quân! "Chúng ta bái kiến Hồng Quân Đạo Tổ!" Trong khoảnh khắc này, cho dù là Thiên Đạo Thánh Nhân nhìn xuống chư thiên Hỗn Độn, cũng lần lượt chắp tay cúi đầu, hành lễ nói.

Ánh mắt Hồng Quân quét qua mọi người, dừng lại một chút trên người Thái Thanh, sau đó liền nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ và Tây Phương Nhị Thánh. "Tự ý gây chiến, kinh động trời đất, các ngươi là Thánh Nhân Hồng Hoang, lại hành sự như vậy sao?" Hồng Quân chậm rãi mở miệng, giọng điệu không nghe ra vui giận. "Không giấu Đạo Tổ, chuyện lần này đều do Tây Phương Nhị Thánh tính kế Tiệt giáo ta, đệ tử chỉ là bất đắc dĩ ra tay mà thôi." Trước mặt Đạo Tổ Hồng Quân, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên sẽ không cứng rắn, trực tiếp đổ nồi cho Tây Phương Nhị Thánh. "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, có gì để nói?" Ánh mắt Hồng Quân rơi vào trên người hai Thánh Nhân, mở miệng hỏi.

Tây Phương Nhị Thánh nghe vậy, liếc nhìn nhau, căn bản không nói nhiều, trực tiếp lớn tiếng khóc lóc.

Nhìn thấy cảnh này, đừng nói là Chư Thiên Thánh Nhân nhíu mày, ngay cả khuôn mặt lạnh lùng của Đạo Tổ Hồng Quân, cũng không khỏi giật giật.

Cùng một nơi, cùng hai người, ngay cả giọng khóc cũng y hệt… Cảnh này, quả thực không thể quen thuộc hơn!

Đây là kỹ năng truyền thống của Tây phương sao?

Năm xưa trong Tử Tiêu Cung, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân đã dựa vào thủ đoạn 'một khóc hai nháo ba đòi chết' để lừa được vị trí bồ đoàn từ tay lão người tốt Hồng Vân.

Nay, một lần nữa trở lại Tử Tiêu Cung, trước mặt Hồng Quân và chư vị Thánh nhân, hai người lại bắt đầu biểu diễn tuyệt kỹ của mình.

"Đạo Tổ ơi, chẳng phải hai người chúng con có ý mưu hại Tiệt giáo, mà là vì đất Tây Phương của chúng con quá nghèo khổ!" Tiếp Dẫn đạo nhân nước mắt lưng tròng, đau khổ nói: "Tây Phương của chúng con không được trù phú như thiên địa Hồng Hoang, dù con và sư đệ đã dốc hết tâm huyết nhưng đến nay vẫn không có chút khởi sắc nào, thực sự là vạn bất đắc dĩ mới làm ra chuyện hồ đồ như vậy ạ!" "Tây Phương cằn cỗi, sư huynh và con làm vậy cũng là vì ức vạn vạn sinh linh ở Tây Phương!

Đạo Tổ nếu muốn trách tội, xin hãy trách con vô năng, không thể ban phúc cho đất trời Tây Phương!" Chuẩn Đề đạo nhân cũng sụt sùi khóc lóc kêu gào.

Nhìn hai người họ, hoàn toàn không màng đến thân phận Thiên Đạo Thánh Nhân, đừng nói chư vị Thánh nhân khác, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng phải nhíu mày.

"Được rồi, hai người vì Tây Phương mà lo nghĩ, bản tọa cũng hiểu rõ, chuyện này đến đây là kết thúc, ta không có ý định truy cứu." Giọng điệu Hồng Quân bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng.

Sở dĩ nói những lời vừa rồi, chẳng qua là để tiện gõ đầu Tây Phương Nhị Thánh mà thôi, mục đích hôm nay không phải chuyện

này, tự nhiên sẽ không lãng phí thời gian trên người họ.

Lúc này, thấy Tây Phương Nhị Thánh đã lau khô nước mắt, ánh mắt Hồng Quân liền nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh.

"Chuyện này đều do đệ tử dưới trướng ngươi, đệ tử tên Diệp Trần kia có được mang đến cùng không?" Lời Hồng Quân vừa dứt, sắc mặt chư vị Thánh nhân đều có chút thay đổi.

Mặc dù chuyện này căn bản là do Diệp Trần gây ra, nhưng Đạo Tổ Hồng Quân là thân phận gì?

Đấng Đạo Tổ của Huyền Môn đường đường, lại để ý đến một đệ tử Tiệt giáo như vậy, chuyện này khiến ngay cả chư vị Thánh nhân cũng nhìn ra có điểm không đúng.

Sắc mặt Thái Thanh vẫn như thường, không hề có chút biến đổi nào.

Trong lòng hắn rõ ràng, vừa rồi chỉ là món khai vị, tiếp theo mới là màn kịch chính!

Chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ phất tay áo bào, một đạo nguyên thần tàn tạ không chịu nổi từ trong tay áo y lảo đảo rơi xuống đại điện, chính là nhân vật chính Diệp Trần!

"Thiên phú không tệ, chẳng trách được coi trọng." Hồng Quân chậm rãi mở lời, trong mắt lóe lên tinh quang, đánh giá Diệp Trần từ trên xuống dưới.

Trên thực tế, không chỉ y, mà cả mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân bao gồm cả Thông Thiên Giáo Chủ, đều dán mắt vào Diệp Trần, muốn nhìn ra ngọn ngành.

Phải nói rằng, tố chất tâm lý của nhân vật chính đúng là không phải dạng vừa.

Bị nhiều Thánh nhân như vậy nhìn chằm chằm, nếu là người khác, e rằng đã sợ đến mềm nhũn.

Nhưng Diệp Trần ngoài một thoáng hoảng loạn ban đầu, liền nhanh chóng bình tĩnh lại, vội vàng nắm bắt thời cơ giải thích với Thông Thiên Giáo Chủ một phen.

"Giáo chủ, chuyện này có hiểu lầm lớn, đệ tử tuyệt đối không có ý định phản giáo..." Diệp Trần vừa nói, vừa đem câu chuyện dối trá đã chuẩn bị sẵn ra kể.

Nghe xong lời của hắn, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ nửa tin nửa ngờ, còn Tây Phương Nhị Thánh bên cạnh thì trong lòng đã sớm chửi ầm lên.

Hóa ra Tây Phương bọn họ lăn lộn nửa ngày trời, đến cuối cùng lại bị một con kiến Thái Ất Kim Tiên lừa bịp?

Đặc biệt là Tiếp Dẫn đạo nhân, lúc này ngẫm lại, càng cảm thấy chuyện này không đúng.

Chương 53

Trước đó y nghi ngờ đã sai, với thân phận Đại Đạo Thánh Nhân đường đường của Thái Thanh, căn bản không cần thiết phải mưu hại một hậu bối.

Nhưng xem thái độ của Đạo Tổ Hồng Quân, dường như thật sự có khả năng này!

"Hình như... từ trong thiên cơ hỗn loạn trước đó, ta có cảm ứng được khí tức của Thái Thanh đạo hữu..." Mắt Tiếp Dẫn đạo nhân lóe lên, đột nhiên mở miệng.

Mặc dù y không nói hết câu, nhưng những người có mặt ở đây ai mà không tâm trí như yêu hồ, làm sao không nghe ra ý trong lời nói.

"Cũng lạ thật, Tây Phương đã dám mưu hại Thượng Thanh sư đệ, tại sao lại để lộ hành tung?

Chẳng lẽ muốn tự rước khổ vào thân?" Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh sắc mặt khẽ động, dường như có ý chỉ điều gì đó.

Theo lời y vừa dứt, cả Tử Tiêu Cung lập tức rơi vào tĩnh lặng chết chóc.

Nếu như lời của Diệp Trần chỉ khiến họ nghi ngờ, vậy thì sau khi nghe lời của Tiếp Dẫn đạo nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn, không khỏi khiến mọi người liên kết các mối quan hệ lại với nhau.

Quả thực, chuyện này quá trùng hợp!

Tuy Tây Phương Nhị Thánh trước nay không đáng tin cậy, nhưng họ cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân thật sự, là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đường đường.

Chuyện liên quan đến thành bại của việc mưu hại Tiệt giáo, lại có

Tiếp Dẫn đạo nhân tự mình ra tay làm loạn thiên cơ, sao có thể trùng hợp đến mức để Thông Thiên Giáo Chủ phát giác được điều khác thường?

Nếu không có Đạo Tổ Hồng Quân nhúng tay vào, sẽ chẳng có vị Thánh nhân nào để ý đến sự trùng hợp trong đó, nhưng bây giờ trước mặt chư vị Thánh nhân, tất cả những sự trùng hợp được bày ra cùng lúc, chuyện này có chút không ổn rồi!

"Thái Thanh, chuyện này ngươi cho là nên xử lý thế nào?" Sắc mặt Hồng Quân không vui không buồn, trầm giọng hỏi.

Trong phút chốc, ánh mắt của chư vị Thánh nhân đều đổ dồn về phía Thái Thanh đang có vẻ mặt bình tĩnh.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Thái Thanh lại đột nhiên mỉm cười.

Chỉ thế thôi sao?

Thủ đoạn của người phát ngôn Thiên Đạo đường đường, lại chỉ có thế này thôi sao?

Có chút thất vọng mà lắc đầu, Thái Thanh giơ tay phải lên, chỉ về phía Diệp Trần, nhàn nhạt nói: "Giết là xong." Giây tiếp theo, trước mặt Đạo Tổ Hồng Quân và chư vị Thánh nhân, toàn bộ nguyên thần của Diệp Trần, ầm một tiếng nổ tung thành bốn năm mảnh!

Tĩnh lặng!

Cả Tử Tiêu Cung lập tức một mảnh tĩnh lặng chết chóc!

Bất luận là Đạo Tổ Hồng Quân hay chư vị Thánh nhân, lúc này sắc mặt đều ngơ ngác, có chút đờ đẫn nhìn Thái Thanh!

Kịch bản không đúng rồi!

Tình huống bình thường, bố cục bị người khác chọc thủng, không

phải nên trong lòng hổ thẹn mới đúng sao?

Nhưng Thái Thanh căn bản không chơi theo lẽ thường!

Hắn trực tiếp trước mặt mọi người, một ngón tay xóa sổ Diệp Trần!

Phải biết rằng, lúc này Diệp Trần chỉ còn lại một đạo nguyên thần, đến nguyên thần cũng tan thành bốn năm mảnh, có nghĩa là đã triệt để hình thần câu diệt, cho dù Thánh nhân ra tay cũng không cứu nổi!

Nói cách khác, chết không thể chết hơn!

Biến cố như vậy, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không lường trước được!

"Mưu hại đệ tử Tiệt giáo của ta, Thái Thanh sư huynh, chẳng lẽ không nên cho ta một lời giải thích sao?!" Mãi một lúc sau, Thông Thiên Giáo Chủ mới hoàn hồn, lập tức quát lớn.

Giải thích?

Xin lỗi, thật sự không có!

Sắc mặt Thái Thanh lãnh đạm, không hề có chút thay đổi.

Từ lúc bắt đầu, chư vị Thánh nhân đã hoàn toàn rơi vào một cục diện sai lầm, ngây thơ cho rằng Thái Thanh không muốn sự việc bại lộ, không dám chọc giận mọi người, cho nên mới ngầm bố cục.

Đáng tiếc, họ đã nghĩ quá nhiều!

Thái Thanh bày ra cục này, từ đầu đến cuối mục đích chỉ có một — cắt rau hẹ!

Dù sao, so với việc đơn giản thô bạo trực tiếp giết chết nhân vật chính, thì việc để hắn bị trục xuất khỏi Tiệt giáo, bị Thông Thiên Giáo Chủ tự tay hủy đi nhục thân, không nghi ngờ gì càng có thể vắt kiệt

giá trị của cây rau hẹ này hơn.

Về phần chư vị Thánh nhân có phát giác ra cục diện này hay không, Thái Thanh căn bản không quan tâm!

Dù sao trong mắt hắn, cái gọi là chư vị Thánh nhân, đều chỉ là công cụ để cắt rau hẹ mà thôi!

Là một nhân vật phản diện không có tình cảm, hắn lại đi quan tâm đến suy nghĩ của công cụ sao?

Thân phận phản diện bị bại lộ thì sao?

Thái Thanh có quan tâm không?

Sự thật là, Thái Thanh từ trước đến nay chưa bao giờ xem mình là người tốt.

Tất cả bố cục, đều chỉ để cắt rau hẹ tốt hơn mà thôi.

Thân là Thánh nhân phản diện đường đường, tuyệt đối sẽ không não tàn đến mức đi giả làm người tốt!

Cứ mãi khiêm tốn, đổi lại không phải sự kính trọng mà là sự nghi ngờ.

Thôi được, ngả bài vậy, ta chính là phản diện, là kẻ ác!

"Người, bản thánh đã giết, các vị nếu có ý kiến gì khác, thì tỉnh lại đi." Ánh mắt lướt qua mọi người trong Tử Tiêu Cung, Thái Thanh nhàn nhạt nói.

Cùng lúc đó, khí tức khủng bố của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tứ Trọng Thiên từ trong cơ thể hắn tuôn ra, trong nháy mắt đè sập vô tận hư không, khiến cả Tử Tiêu Cung cũng phải rung chuyển!

Thoáng chốc, chư vị Thánh nhân có chút ngây người.

Đúng vậy, họ đã nhìn ra, chuyện hôm nay là do Thái Thanh bày kế,

đùa bỡn Tiệt giáo và Tây Phương trong lòng bàn tay.

Nhưng dù có nhìn ra thì kết quả có thể làm gì?

Tính kế lại hắn sao?

Ha ha!

Từ thủ đoạn bố cục hôm nay mà xem, e rằng Tây Phương Nhị Thánh và Thông Thiên Giáo Chủ cộng lại, cũng không tính kế lại được Thái Thanh.

Trực tiếp động thủ?

Càng không thể!

Không nói đâu xa, chỉ riêng bốn chữ 'Đại Đạo Thánh Nhân', đã đủ khiến Tây Phương Nhị Thánh dập tắt ý nghĩ này.

Nghĩ tới nghĩ lui, chư vị Thánh nhân trong đại điện cuối cùng bất lực phát hiện, họ đã bị Thái Thanh sắp đặt một cách rõ ràng!

Suy cho cùng, trong Hồng Hoang thực lực vi tôn, cho dù là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng tuyệt không ngoại lệ.

Chương 54

Nghĩ như vậy, ánh mắt của chư vị Thánh nhân đều đổ dồn về phía Đạo Tổ Hồng Quân trên đài cao.

Họ cũng không ngốc, thoáng chốc đã nhìn ra, Hồng Quân hôm nay tìm cớ này là để nhắm vào Thái Thanh.

Bây giờ đến nước này, tự nhiên chỉ có thể ký thác hy vọng vào Đạo Tổ Hồng Quân.

Tuy nhiên, lúc này trong lòng Hồng Quân cũng tiến thoái lưỡng nan.

Y vốn định nắm lấy cơ hội này, nhìn ra chút manh mối từ trên người Diệp Trần, để ép Thái Thanh tiết lộ chút gì đó, giúp y có cơ hội thoát khỏi Thiên Đạo.

Nhưng y cũng vạn lần không ngờ, Thái Thanh căn bản không quan tâm, trực tiếp ngả bài với y.

Bây giờ thì hay rồi, không chỉ Diệp Trần bị giết, mà còn khiến y cũng không xuống đài được.

Vừa không thể coi như không có chuyện gì xảy ra, cũng không thể thực sự ra tay với Thái Thanh.

Không nói đâu xa, chỉ riêng tu vi khủng bố mà Thái Thanh thể hiện khi đối mặt với Thiên Nộ năm xưa.

Chỉ riêng lúc này, cảm nhận được khí tức Đại Đạo Thánh Nhân mơ hồ tỏa ra từ trong cơ thể Thái Thanh, đã khiến trong lòng Hồng Quân run rẩy, không có chút nắm chắc nào có thể hạ gục đối phương.

Nếu thật sự ra tay, chưa biết chừng còn mất mặt hơn!

“Trò hề lần này, đều do hai ngươi tâm tư không vững gây ra, phạt cấm túc ở Tây Phương một triệu năm, không được nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang.” Sau khi ho nhẹ một tiếng, Hồng Quân đã sáng suốt lựa chọn nhượng bộ, đổ tội lên đầu Tây Phương Nhị Thánh.

Tây Phương Nhị Thánh nghe vậy, lập tức muốn khóc mà không có nước mắt.

Hóa ra lăn lộn nửa ngày, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân đường đường cũng sợ, chỉ có thể lấy chúng ta làm vật tế thần?

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên mặt Tây Phương Nhị Thánh lại không dám biểu lộ chút nào.

Đừng thấy Hồng Quân không dám ra tay với Thái Thanh, nhưng nếu muốn xử lý Tây Phương Nhị Thánh, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

“Chúng con xin tuân theo pháp chỉ của Đạo Tổ.” Tây Phương Nhị Thánh cũng không dám phản bác, ngoan ngoãn lĩnh phạt.

“Nếu đã như vậy, sự việc đã kết thúc, các ngươi tự trở về Hồng Hoang, đừng gây thêm chuyện nữa.” Sau khi miễn cưỡng xử lý xong sự việc, Hồng Quân liền trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Lần này triệu tập chư vị Thánh nhân đến Tử Tiêu Cung, vốn là để gây áp lực cho Thái Thanh, không ngờ cuối cùng lại làm mất mặt mình, sao y còn muốn ở lại thêm một khắc nào.

Mọi người nghe lời y xong, cũng đều đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi đại điện.

Đúng lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ vung tay, lấy ra thanh Thanh Bình Kiếm.

“Thông Thiên, ngươi muốn làm gì?” Hồng Quân nhíu mày, có chút không vui hỏi.

“Thông Thiên ta là Giáo chủ Tiệt giáo, tự nhiên phải đứng ra vì đệ tử dưới trướng.

Nay sư huynh mưu hại tính mạng đệ tử Tiệt giáo của ta, Thông Thiên mạn phép thỉnh sư huynh ra tay, xin ban cho ta một trận thua!” Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói.

Rõ ràng, y cũng biết với thực lực của mình, căn bản không phải là đối thủ của Thái Thanh.

Nhưng là Giáo chủ Tiệt giáo, đệ tử dưới trướng bị người ta xóa sổ ngay trước mặt, y sao có thể không đứng ra đòi lại công đạo.

Biết rõ không địch lại, cũng phải một trận chiến!

Nếu là người khác, đối mặt với quyết tâm như vậy của Thông Thiên Giáo Chủ, chắc chắn sẽ sinh ra mấy phần kính phục.

Đáng tiếc, đối thủ của y là Thái Thanh, một tên phản diện không có tình cảm!

Muốn ăn đòn à?

Lão tử thành toàn cho ngươi!

Hỗn độn hư không, bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ tay cầm Thanh Bình Kiếm, đứng giữa ngân hà, toàn thân khí tức Hỗn Nguyên Thánh Nhân cuồn cuộn dâng trào, gần như điên cuồng càn quét ra ngoài, khiến cả hư không vô ngần phải run rẩy không thôi.

Sắc mặt Thái Thanh vẫn bình tĩnh, không có bất kỳ gợn sóng nào.

Quả thực, quyết tâm của Thông Thiên Giáo Chủ dám vì đệ tử dưới trướng mà đứng ra là rất đáng khâm phục, nhưng điều đó thì liên quan quái gì đến ta?

Với tư cách là một đại ác nhân phản diện không hề giả tạo, Thông

Thiên muốn ăn đòn, ta chắc chắn phải thành toàn!

Trước cổng Tử Tiêu Cung ở phía xa, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh cùng những người khác đều căng thẳng nhìn về phía này.

Ngay cả họ cũng không ngờ, Thông Thiên Giáo Chủ thật sự dám cùng Thái Thanh một trận chiến, bốn chữ 'Đại Đạo Thánh Nhân' không phải là chuyện đùa!

Tuy nhiên, dù biết như vậy, cũng không có ai mở miệng khuyên can, ngược lại còn vui mừng khi thấy Thông Thiên Giáo Chủ cùng Thái Thanh giao đấu.

"Như vậy cũng tốt, nhân cơ hội này xem thử thực lực của Đại Đạo Thánh Nhân rốt cuộc ra sao!" Có suy nghĩ này không chỉ có chư vị Thánh nhân, mà ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung cũng nghĩ như vậy.

Lúc này, khi từng đạo ánh mắt không ngừng nhìn tới, khí tức của Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã đạt đến đỉnh phong!

"Sư huynh, sư đệ ta không khách khí nữa!" Thông Thiên Giáo Chủ khẽ quát một tiếng, giọng nói như sấm dậy, tức thì nổ vang trong hỗn độn, dấy lên vô tận tiếng gầm.

Cùng lúc đó, khí tức của cả người y đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, phảng phất như hóa thành một thanh thánh kiếm sắc bén vô song, tỏa ra khí tức lăng lệ ngút trời, dường như có thể chém đứt tất cả!

"Kiếm đạo pháp tắc?" Cảm nhận được sức mạnh tuôn trào trong cơ thể Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thanh nhướng mày.

Không nghi ngờ gì, Thông Thiên Giáo Chủ chuyên đi con đường kiếm đạo, chỉ xét về thủ đoạn công phạt, trong số chư vị Thánh nhân

cũng thuộc hàng đầu!

Đặc biệt trong thần thông của y còn ẩn chứa kiếm đạo pháp tắc, đủ để phát huy thực lực bản thân vượt qua giới hạn đỉnh cao, có thể nói là không gì không phá!

Nếu là Thánh nhân khác, e rằng căn bản không dám đối đầu trực diện, đã sớm tế ra pháp bảo hộ thân.

Nhưng thật không may, đối thủ của y là Thái Thanh!

"Kiếm đạo pháp tắc tuy mạnh, nhưng cũng không thể làm ta tổn hại dù chỉ một chút." Thái Thanh nhàn nhạt cười, tâm niệm vừa động, tu vi nhục thân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tam Trọng Thiên sơ kỳ lập tức bùng nổ!

Trong chớp mắt, khí huyết ngút trời đè sập vũ trụ, thanh thế khủng bố kinh động hỗn độn!

Từng luồng khí tức cường hãn không ngừng tuôn ra từ trong cơ thể Thái Thanh, khiến cho ức vạn vạn dặm hư không bao la đều phải run rẩy!

Hắn hoàn toàn không dùng đến bất kỳ tu vi nguyên thần nào, chỉ riêng sức mạnh nhục thân khủng bố đã đủ để nghiền nát ngân hà, xóa sổ pháp tắc, làm vỡ nát cả hỗn độn vô ngần!

Giây phút này, đừng nói là chư vị Thánh nhân ở không xa, mà ngay cả trong thiên địa Hồng Hoang cách vô tận hỗn độn, cũng có vô số đại thần thông giả cảm nhận được khí tức khủng bố trong hỗn độn, không khỏi đồng loạt biến sắc.

"...Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Chẳng lẽ có Ma Thần trong hỗn độn thức tỉnh rồi sao?!" "Nếu không phải Hỗn Độn Ma Thần, sao có thể khủng bố như vậy?!" "Không đúng, luồng khí tức đó hình như là...

Thái Thanh Thánh Nhân!!" Từng tiếng kinh hô không ngừng vang lên khắp nơi trong Hồng Hoang.

Lăng Tiêu Điện, Bất Chu Sơn, Ngũ Trang Quán, U Minh Huyết Hải...

Bất cứ đại năng Tiên Thiên nào ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đều cảm nhận được dao động khủng bố truyền đến từ trong hỗn độn, vội vàng nhìn về phía hỗn độn, đều thấy được Thái Thanh với khí huyết đè sập cả hỗn độn.

Cảnh tượng này lập tức chấn động vô số đại năng Tiên Thiên, khiến sắc mặt ai nấy đều thay đổi liên tục.

Mặc dù đã sớm biết tu vi của Thái Thanh khủng bố, nhưng không ai ngờ rằng lại khủng bố đến mức độ này!

Chương 55

Trước khí thế của Thái Thanh, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng trở nên nhỏ bé không đáng kể, căn bản không thể so sánh.

"Thực lực của sư huynh..." Trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ nảy sinh một tia bất lực, rồi lập tức lắc đầu, đè nén mọi suy nghĩ xuống.

"Sư huynh, ta chỉ xuất một kiếm, sau kiếm này, chuyện sư huynh mưu hại đệ tử Tiệt giáo của ta sẽ xóa bỏ hoàn toàn!" Sau khi hít sâu một hơi, Thông Thiên Giáo Chủ hét lớn một tiếng, không còn để ý đến những chuyện khác, chỉ mạnh mẽ chém ra thanh Thanh Bình Kiếm trong tay.

Một kiếm này không có bất kỳ sự hoa mỹ nào, chỉ là một kiếm rất bình thường, nhưng khi được vung ra từ tay Thông Thiên Giáo Chủ, lại phảng phất như khủng bố đến cực điểm!

Trong chớp mắt, kiếm quang rực rỡ chói mắt xé rách hư không hỗn độn, kiếm khí đáng sợ vô cùng chấn nát đầy trời tinh thần!

Trong một kiếm này, ẩn chứa tất cả lĩnh ngộ kiếm đạo của Thông Thiên Giáo Chủ, có thể nói là một kiếm mạnh nhất của y lúc này!!

Ngay cả chư vị Thánh nhân ở bên cạnh thấy vậy, cũng đều co rụt con ngươi, trên mặt hiện lên vẻ kiêng kỵ sâu sắc.

"May mà lúc trước ở Tây Phương, Thông Thiên không thi triển kiếm này, nếu không, cơ nghiệp mà Tây Phương chúng ta gây dựng bao năm tháng dài đằng đẵng, đều sẽ bị hủy trong chốc lát!" Chuẩn Đề đạo nhân sắc mặt ngưng trọng, có chút sợ hãi nói.

Là Hỗn Nguyên Thánh Nhân bất tử bất diệt, tự nhiên sẽ không sợ

một kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng nếu kiếm này rơi xuống thiên địa Tây Phương, e rằng cả thiên địa Tây Phương đều sẽ bị chém đứt hoàn toàn!

Một kiếm này, đủ để khai thiên!!

"Ta ngược lại rất tò mò, Thái Thanh sẽ làm thế nào để đỡ được một kiếm này..." Tiếp Dẫn đạo nhân bên cạnh vừa nói, vừa dán chặt mắt vào Thái Thanh.

Thực tế, không chỉ một mình y, mà tất cả sinh linh đang quan sát trận chiến này, ánh mắt đều tập trung vào Thái Thanh, muốn xem hắn đối phó ra sao.

Tuy nhiên, dưới ánh mắt của mọi người, Thái Thanh chỉ lãnh đạm lắc đầu.

Quả thực, một kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ đã đủ để chém đứt trời đất, có thể nói là khủng bố vô cùng.

Nhưng tu vi nhục thân của Thái Thanh hiện nay, so với thiên địa Hồng Hoang, còn mạnh hơn rất nhiều!

Một kiếm này, căn bản không thể làm hắn bị thương chút nào!

Nếu nhân vật chính còn sống, Thái Thanh có lẽ sẽ chơi với Thông Thiên Giáo Chủ thêm một lúc, nhưng bây giờ nhân vật chính Diệp Trần đã bị Thái Thanh xóa sổ, tự nhiên lười lãng phí thời gian với Thông Thiên Giáo Chủ.

Lúc này, khi Thái Thanh phất tay áo bào, một cây trường thương màu đỏ sẫm liền xuất hiện trong tay hắn, chính là Thiên Đạo hung sát dị bảo, Thí Thần Thương!

"Nên kết thúc rồi." Thái Thanh nhàn nhạt nói, Thí Thần Thương trong tay nhanh như tia chớp, tựa như một vệt máu, nhanh chóng xé rách hỗn độn, đâm về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Giây phút này, sát khí khủng bố trong Thí Thần Thương tức thì nhấn chìm hỗn độn tám phương, sức mạnh hung sát cuồng bạo vô cùng càng nghiền nát hư không bao la vô ngần!

Ngân hà tắt lịm, hỗn độn nổ tung, tất cả mọi thứ đều hóa thành hư vô, ngay cả chư thiên vạn đạo cũng đều gầm lên run rẩy!

Phảng phất như, dưới một thương này, cho dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân vĩnh hằng bất hủ, cũng phải vì nó mà vẫn lạc!!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa, trong khoảnh khắc truyền khắp hỗn độn bao la, khí tức hủy diệt cuồng bạo vô cùng càng xóa sổ từng mảng tinh hệ rực rỡ, biến vô số ngân hà thành bụi trần!

Thông Thiên Giáo Chủ hứng chịu đầu tiên, trong nháy mắt đã bị đánh bay ra ngoài, khi va mạnh vào hỗn độn, ngay cả thanh Thanh Bình Kiếm trong tay cũng hiện ra từng vết nứt, vỡ nát chưa từng có.

Nhìn thấy cảnh này, bất luận là trong Tử Tiêu Cung ở hỗn độn, hay trong bốn biển của Hồng Hoang, tất cả sinh linh đều chấn động đến cực điểm, ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Hỗn Nguyên Thánh Nhân đường đường, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thật sự, ngay cả một chiêu của Thái Thanh cũng không đỡ nổi!

Nghiền ép!...

Thật sự là nghiền ép một chiều!!

Thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ khủng bố đến mức nào, không cần phải nói nhiều.

Lần trước ở thiên địa Tây Phương, y có thể áp đảo cả Chuẩn Đề đạo nhân, đủ thấy tu vi của y tuyệt đối không phải tầm thường!

Tuy nhiên, dù như vậy, y vẫn không đỡ nổi một đòn của Thái

Thanh, thực sự vượt ngoài dự liệu của mọi người, chấn động tất cả đại năng Tiên Thiên!

Trên thực tế, đây là do Thái Thanh đã có phần nương tay.

Nếu hắn dùng không phải Thí Thần Thương, mà là Hỗn Độn Linh Bảo Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ, thì Thông Thiên Giáo Chủ không chỉ đơn giản là thất bại như vậy.

Đương nhiên, Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ là một trong những lá bài tẩy của hắn, trước khi đối đầu với Đạo Tổ Hồng Quân, hắn sẽ không dễ dàng lộ ra.

Tuy nhiên, dù vậy, sức mạnh mà Thái Thanh thể hiện trong trận chiến này vẫn khiến tất cả mọi người kinh hoàng, đủ để kinh động cả thiên địa Hồng Hoang!

Đừng nói là chư vị Thánh nhân, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung, lúc này sắc mặt cũng lộ vẻ ngưng trọng chưa từng có, cảm thấy một chút áp lực.

"Dưới Thiên Đạo, e rằng không ai có thể áp chế hắn!" Quả thực, Hồng Quân đã lấy thân hợp đạo, trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo, nắm giữ quyền hành Thiên Đạo, nhưng điều đó không có nghĩa là y có thể sử dụng toàn bộ sức mạnh của Thiên Đạo.

Với thực lực mà Thái Thanh thể hiện hiện nay, trong tình huống Thiên Đạo không ra tay, cho dù Hồng Quân thân là Đạo Tổ, cũng không có nắm chắc phần thắng.

Nghĩ vậy trong lòng, tâm trạng của Hồng Quân không khỏi càng thêm nặng nề... ...

Bên kia, thiên địa Hồng Hoang, Bàn Cổ Điện.

Mười một vị Tổ Vu của Vu tộc cũng đã xem trận chiến trong hỗn độn, sắc mặt còn ngưng trọng hơn cả Hồng Quân.

Tuy rằng, kể từ khi Thái Thanh giáng lâm Bất Chu Sơn, đánh bị thương các Tổ Vu của Vu tộc, cưỡng ép mang Hậu Thổ đi, đến nay đã gần một triệu năm trôi qua.

Nhưng cho đến hiện tại, thương thế trên người mười một vị Tổ Vu vẫn chưa lành hẳn, càng đừng nói đến việc dẫn dắt Vu tộc đến Huyền Đô Tử Phủ để cứu Hậu Thổ ra.

"Chuyện cứu Hậu Thổ muội muội, ta thấy tạm hoãn lại đã." Sau khi ho nhẹ một tiếng, Đế Giang, người đứng đầu các Tổ Vu, bất lực nói.

Vu tộc tuy không sợ chết, nhưng cũng tuyệt đối không ngốc.

Ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân như Thông Thiên Giáo Chủ cũng không đỡ nổi một đòn của Thái Thanh, Vu tộc dù có thật sự đến Huyền Đô Tử Phủ, cũng chỉ có nước đi nộp mạng mà thôi.

Huống hồ, kẻ trước đó dám làm như vậy, đã lạnh ngắt rồi!

"Đại huynh nói có lý, hay là chúng ta cứ nói chuyện phải trái với Thái Thanh Thánh Nhân trước, Vu tộc chúng ta cũng không phải người không biết điều, có thể lễ trước binh sau mà." Ngay cả Chúc Dung, Tổ Vu nóng tính nhất, cũng gật đầu nói.

Các Tổ Vu khác nghe vậy, đều nhìn Chúc Dung với ánh mắt khá kỳ lạ.

Đây là lời thoại của ngươi sao?

Ngươi bắt đầu biết nói chuyện phải trái từ khi nào vậy?

Tuy nhiên, mặc dù trong lòng thầm châm chọc, nhưng các Tổ Vu khác cũng không ai mở miệng phản đối.

Rõ ràng, trước sức mạnh tuyệt đối, ngay cả các Tổ Vu của Vu tộc không kính Thánh nhân, cũng đã bắt đầu biết biến báo. ...

Cùng lúc đó, trong Lăng Tiêu Điện của Yêu tộc Thiên Đình, Đế Tuấn đã triệu tập tất cả các đại năng Yêu tộc dưới trướng.

Kể từ khi Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, Yêu tộc Thiên Đình vẫn luôn ẩn mình khiêm tốn, không tiếp tục đại chiến với Vu tộc.

Ngoài việc mất đi một chiến lực đỉnh cao, một điểm quan trọng hơn là không rõ thái độ của Thái Thanh.

Dù sao, thân là Yêu Hoàng, Đông Hoàng Thái Nhất đã từng dẫn quân tấn công Huyền Đô Tử Phủ, nếu Thái Thanh vì vậy mà trút giận lên đầu Yêu tộc Thiên Đình, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Chương 56

Cũng chính vì lo lắng này, Yêu tộc Thiên Đình đã an phận một thời gian, nhưng bây giờ thấy thực lực của Thái Thanh lại khủng bố như vậy, họ không thể ngồi yên được nữa.

"Hiện nay Thiên Đình nguy trong sớm tối, nếu trong lòng Thái Thanh Thánh Nhân vẫn còn nộ khí, chỉ một ý niệm là có thể khiến chúng ta chết không có chỗ chôn, các vị có đối sách gì?" Đế Tuấn nhìn xuống phía dưới, có chút mệt mỏi nói.

Cũng không trách y như vậy, thực sự là thực lực của Thái Thanh quá khủng bố, lại không bị Thiên Đạo ràng buộc, bất cứ lúc nào cũng có thể diệt Yêu tộc Thiên Đình, khiến y không khỏi lo lắng thấp thỏm.

Có thể miễn cưỡng chống đỡ đến bây giờ, Đế Tuấn đã rất phi thường rồi, nếu là sinh linh khác, e rằng đã sớm tâm thần sụp đổ!

Về phần báo thù cho Đông Hoàng Thái Nhất?

Tỉnh lại đi!

"Bệ hạ, hiện nay Đông Hoàng đã chết, Thái Thanh Thánh Nhân có lẽ cũng sẽ không làm khó Thiên Đình chúng ta, nếu lúc này có thể đích thân đến cửa tạ lỗi, có thể sẽ kết thúc hoàn toàn chuyện này." Trong thập đại Yêu Thần, Bạch Trạch khá có mưu trí đứng ra nói.

"Chủ động đến cửa tạ lỗi?" Đế Tuấn nghe vậy, sắc mặt khẽ động.

Cái này ta quen à!

Năm xưa bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, y đã từng quỳ xuống tạ lỗi với Thái Thanh, đối với việc này quả thực không thể quen thuộc hơn!

"Nếu bệ hạ chịu đích thân đến, tự nhiên sẽ làm ít công to, nhưng với tầm mắt của Thái Thanh Thánh Nhân, e rằng những vật tầm

thường sẽ không lọt vào mắt xanh.” Phục Hy bên cạnh nhíu mày, có chút do dự nói.

Đã đến cửa tạ lỗi, nào có đạo lý đi tay không?

Huống hồ, với tu vi cảnh giới của Thái Thanh, thứ tốt nào mà chưa từng thấy, Yêu tộc muốn biểu đạt thành ý, tự nhiên không thể quá qua loa.

“Hy Hoàng yên tâm, trong lòng bản đế đã có quyết định, vật này chắc chắn sẽ khiến Thái Thanh Thánh Nhân hài lòng.” Đế Tuấn hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

“Bệ hạ, ngài chẳng lẽ định...” Phục Hy nghe vậy, dường như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt khẽ biến.

Đế Tuấn gật đầu, phảng phất như đã hạ quyết tâm.

“Nếu có thể hóa giải ân oán giữa Yêu tộc Thiên Đình và Thái Thanh Thánh Nhân, mọi thứ đều đáng giá!” Khi cả thiên địa Hồng Hoang đều vì trận chiến trong hỗn độn mà dấy lên không ít sóng gió, Thái Thanh đã trở về Bát Cảnh Cung.

Nói thật, lần bố cục này, chỉ là để cắt rau hẹ Diệp Trần mà thôi.

Đối với lời mời chiến của Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thanh thực ra không có nhiều hứng thú, chỉ là tiện tay làm mà thôi.

Nhưng may mắn là, mặc dù có chút trắc trở, nhưng đợt rau hẹ này cắt được rất triệt để.

Từ khi Diệp Trần bị Thông Thiên Giáo Chủ trục xuất khỏi Tiệt giáo, điểm phản diện của Thái Thanh đã tăng vọt, tốc độ có thể gọi là tên lửa!

Đặc biệt là cuối cùng, trước mặt chư vị Thánh nhân, sau khi một ngón tay đâm chết Diệp Trần, càng một hơi tăng vọt cho Thái Thanh

mười vạn điểm phản diện!

Tính kỹ lại, trước sau lần bố cục này, tổng cộng hắn đã kiếm được khoảng mười tám vạn điểm phản diện từ tên công cụ Diệp Trần, gần bằng lần giết Đông Hoàng Thái Nhất trước đây!

Phải biết rằng, Đông Hoàng Thái Nhất là nhân vật chính của Vu Yêu Lượng Kiếp, thân phận cực kỳ đặc thù, mới mang lại cho Thái Thanh nhiều điểm phản diện như vậy.

So với hắn, Diệp Trần tuy là đệ tử thân truyền của Tiệt giáo, nhưng rõ ràng kém hơn rất nhiều, có thể kiếm được nhiều điểm phản diện như vậy, hiển nhiên là do lần bố cục này của Thái Thanh.

Dù sao, bất luận là trục xuất hắn khỏi sư môn hay gán cho hắn tội danh phản đồ Tiệt giáo, đều mang tính phản diện hơn là trực tiếp giết chết.

Chậc, có thể vắt kiệt giá trị của một cây rau hẹ nhỏ đến mức này, Thái Thanh cảm thấy mình trên con đường phản diện càng đi càng xa.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ tích lũy điểm phản diện đột phá 40 vạn, thưởng 'Rương Báu Phản Diện' x1!" Tiếng thông báo của hệ thống vang lên bên tai Thái Thanh, không khỏi khiến mắt hắn sáng lên.

Mặc dù 'Cực Dương Diễm Phong' mở ra từ 'Rương Báu Phản Diện' lần trước có chút gân gà, nhưng đó cũng là Hỗn Độn Linh Căn, có khả năng tiến hóa thành Hồng Mông Linh Căn.

Bảo rương xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm, không phải nói đùa!

Không do dự nhiều, Thái Thanh trực tiếp tâm niệm vừa động, mở 'Rương Báu Phản Diện' ra.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ mở 'Rương Báu Phản Diện', nhận được 'Bàn Cổ Tâm Tủy'!" Bàn Cổ Tâm Tủy: Linh vật cấp Hỗn Độn, là tinh huyết tâm tủy của Ma Thần Bàn Cổ, ẩn chứa sinh cơ của Hỗn Độn Ma Thần.

Dòng giới thiệu đơn giản, không những không làm Thái Thanh thất vọng, ngược lại còn khiến hắn kinh hỉ không thôi.

Với tầm mắt của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra, cái gọi là 'Bàn Cổ Tâm Tủy' rõ ràng giống với 'Bàn Cổ Tâm Mạch' lúc trước, đều là tinh hoa huyết mạch của Bàn Cổ đại thần!

Nói cách khác, đây là linh vật luyện thể cực phẩm trời ban!!

Phải biết rằng, tu vi nhục thân không giống bình thường, mỗi lần đột phá thường vô cùng khó khăn.

Đặc biệt là Thái Thanh hiện nay, tu vi nhục thân đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tam Trọng Thiên sơ kỳ, muốn tăng thêm một chút nữa cũng khó như lên trời.

Quả thực, trong tay Thái Thanh hiện đang nắm giữ 'Khai Thiên Ấn Ký', bên trong ẩn chứa cảm ngộ Lực Chi Đại Đạo của Bàn Cổ đại thần, có thể đẩy nhanh tu hành nhục thân của hắn.

Nhưng dù vậy, muốn không ngừng nâng cao tu vi nhục thân, thực hiện vượt mặt, đuổi kịp cảnh giới tu vi nguyên thần, hy vọng vẫn còn xa vời.

Về điểm này, trong lòng Thái Thanh rõ như ban ngày.

Vì vậy, hắn từng cân nhắc, định dùng điểm phản diện để đổi một số linh vật luyện thể trong thương thành.

Đáng tiếc, linh vật luyện thể tầm thường đối với hắn vô dụng, linh vật luyện thể cấp Hỗn Độn lại không mua nổi, nên mới kéo dài đến bây giờ.

Nay ‘Bàn Cổ Tâm Tủy’ xuất hiện, không nghi ngờ gì đã giải quyết được nhu cầu cấp bách, mang lại một cơ hội bay vọt cho việc tu hành nhục thân!

“Có ‘Bàn Cổ Tâm Tủy’ và ‘Khai Thiên Ấn Ký’ trong tay, cho dù nguyên thần và nhục thân cùng đạt đến cảnh giới Ngũ Trọng Thiên, cũng không phải là không có khả năng!” Thái Thanh thầm nghĩ, trong mắt không khỏi ánh lên một tia nóng rực.

Chỉ riêng nhục thân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ đã có thể treo đánh Thông Thiên Giáo Chủ, nếu tu vi nguyên thần và nhục thân cùng đạt đến cảnh giới Ngũ Trọng Thiên, e rằng không cần mượn trận pháp, Thái Thanh cũng có thể trực tiếp cùng Hồng Quân một trận chiến!

“Trận pháp...” Tâm niệm vừa chuyển, Thái Thanh không vội vàng bắt đầu bế quan, mà mở ra thương thành hệ thống.

Hỗn Nguyên Trận Văn: Linh vật cấp Hỗn Độn, ngưng tụ Hỗn Nguyên chi đạo, nghịch chuyển vạn đạo pháp tắc!

Giá: Hai mươi vạn điểm phản diện.

Sau khi trầm ngâm một lát, Thái Thanh một hơi dùng hết hai mươi vạn điểm phản diện trong tay, đổi lấy một đạo ‘Hỗn Nguyên Trận Văn’.

Hai mươi vạn điểm phản diện tuy không ít, nhưng dùng để đổi ‘Hỗn Nguyên Trận Văn’ tuyệt đối chỉ có lãi không lỗ!

Phải biết rằng, trong tay hắn hiện có Tru Tiên Kiếm Trận sẵn, chỉ cần có đạo ‘Hỗn Nguyên Trận Văn’ này, là có thể nâng cấp nó lên thành đại trận cấp Hỗn Độn!

Mặc dù, Tru Tiên Kiếm Trận được mệnh danh là đệ nhất hung trận trong Hồng Hoang, nhưng với tầm mắt của Thái Thanh hiện nay,

đã không còn giới hạn trong thiên địa Hồng Hoang nữa.

Tru Tiên Kiếm Trận muốn tỏa sáng rực rỡ trong tương lai, lột xác thành đại trận cấp Hỗn Độn là việc tất yếu.

Rất nhanh, theo Thái Thanh bấm quyết thi pháp, lấy ra bốn thanh hung kiếm, toàn bộ Hỗn Nguyên Trận Văn liền nhanh chóng dung nhập vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Trong chớp mắt, trong bốn thanh hung kiếm màu đỏ sẫm, ngoài khí tức hung lệ cuồng bạo vô cùng, còn bắt đầu xuất hiện hỗn độn quang mang vây quanh.

Nhìn thấy cảnh này, Thái Thanh khẽ gật đầu.

Hắn biết rõ trong lòng, đây mới chỉ là bắt đầu, theo thời gian trôi qua, toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận chắc chắn sẽ xảy ra một lần lột xác nghiêng trời lệch đất!

"Sau lần lột xác này, đừng nói là bốn vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân, e rằng tám vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân ra tay, cũng căn bản không phá nổi trận này!" Nghĩ đến đây, Thái Thanh không tiếp tục can thiệp vào quá trình lột xác của Tru Tiên Kiếm Trận.

Chương 57

Sau khi thu dọn lại tâm tình một chút, hắn liền lấy ra 'Bàn Cổ Tâm Tủy', bắt đầu bế quan tu hành. ...

Thời gian vội vã, năm tháng thoi đưa.

Trong nháy mắt, cả thiên địa Hồng Hoang đã trôi qua năm mươi vạn năm.

Kể từ trận chiến trong hỗn độn giữa Thái Thanh và Thông Thiên Giáo Chủ năm xưa, chư vị Thánh nhân đều im hơi lặng tiếng, đóng chặt sơn môn, không có bất kỳ động tĩnh nào.

Tuy nhiên, khác với các Hỗn Nguyên Thánh Nhân khác, Thái Thanh tuy đã bế quan, nhưng động tĩnh trong Huyền Đô Tử Phủ lại ngày càng lớn.

Ban đầu, chỉ là thỉnh thoảng có vài tia hung sát kiếm quang bùng phát, xé rách thương khung đại địa, chấn động vạn dặm càn khôn.

Mặc dù động tĩnh cũng không nhỏ, nhưng dù sao cũng là đạo trường của một Đại Đạo Thánh Nhân, các sinh linh Hồng Hoang xung quanh cũng cảm thấy bình thường.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ là, theo thời gian trôi đi, kiếm khí khủng bố trong Huyền Đô Tử Phủ không những không tiêu tan, ngược lại còn ngày càng nồng đậm!

Hiện nay, kiếm quang khủng bố cuồn cuộn dâng trào đã nhấn chìm cả Huyền Đô Tử Phủ, kiếm khí đáng sợ xé rách hư không, dường như biến cả thiên địa nơi Huyền Đô Tử Phủ tọa lạc thành một vùng hỗn độn vô ngần!

Đừng nói là những sinh linh bình thường xung quanh, ngay cả

cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên, dám đến gần Huyền Đô Tử Phủ trong vòng mười vạn dặm, cũng sẽ bị kiếm khí trực tiếp xé thành mảnh vụn!

Không chút khoa trương, Huyền Đô Tử Phủ hiện nay đã trở thành một cấm địa đối với những ai dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Một ngày nọ, bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ mà vô số sinh linh Hồng Hoang đều tránh như tránh tà, có mười một bóng người từ xa lao đến...

Bên trong Huyền Đô Tử Phủ, từng đạo kiếm quang cuồn cuộn không ngừng nổ tung trên bầu trời, kiếm khí khủng bố vô cùng càng càn quét ngân hà bao la, phảng phất như có thể chém rụng đầy trời tinh thần!

Nhật nguyệt ảm đạm, trời đất không ánh sáng, cả Huyền Đô Tử Phủ phảng phất như hóa thành một vùng đất hỗn độn hủy diệt vạn vật, khiến sinh linh bình thường căn bản không dám đến gần nơi này.

Tuy nhiên, một ngày nọ, giữa đất trời bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, lại có mười một vệt cầu vồng từ xa lao đến.

Tốc độ của họ cực nhanh, vượt qua phạm trù của Đại La Kim Tiên, tuy không có bất kỳ tu vi nguyên thần nào tỏa ra, nhưng vẫn dấy lên một trận gầm vang giữa trời đất.

Một lát sau, khi mười một vệt cầu vồng đáp xuống mặt đất, hóa thành mười nam một nữ.

Họ chính là mười một vị Tổ Vu của Vu tộc do Đế Giang dẫn đầu!

"Quả nhiên như lời đồn, Huyền Đô Tử Phủ đã bị hỗn độn kiếm quang nhấn chìm, biến thành một nơi hung hiểm!" Cảm nhận được kiếm khí khủng bố đang hoành hành giữa trời đất, Đế Giang khẽ nhíu mày.

Theo kế hoạch ban đầu của Vu tộc, họ nên đợi Thái Thanh kết thúc bế quan rồi mới đến cửa nói chuyện phải trái, để hắn thả Hậu Thổ trở về Vu tộc.

Nhưng bây giờ, Thái Thanh vẫn bế quan không ra, Huyền Đô Tử Phủ lại xảy ra biến cố như vậy, tự nhiên họ không yên tâm để Hậu Thổ tiếp tục ở lại đây.

"Kiếm khí ở nơi này quá khủng bố, Hậu Thổ muội muội nếu ở lâu, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, chúng ta đã đến đây, không thể khoanh tay đứng nhìn!" Tổ Vu Cộng Công sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói.

Cho dù với thân thể Tổ Vu, chỉ riêng kiếm khí tản ra cũng đã khiến y cảm thấy áp lực chưa từng có.

Thật khó mà tưởng tượng, nếu thực sự bước vào sâu trong Huyền Đô Tử Phủ, kiếm khí ở đó sẽ khủng bố đến mức nào!

Nghĩ đến đây, Đế Giang và những người khác đều gật đầu, không muốn trì hoãn thêm, cùng nhau bước lên phía trước.

"Các Tổ Vu của Vu tộc, đến đón Hậu Thổ trở về, kinh động Thái Thanh Thánh Nhân bế quan, xin Thánh nhân lượng thứ." Mười một vị Tổ Vu đồng thanh cất tiếng, hướng vào trong Huyền Đô Tử Phủ hô lớn.

Nhưng lời của họ vừa dứt, mãi một lúc lâu sau, cả Huyền Đô Tử Phủ vẫn không có chút hồi âm nào.

"Chẳng lẽ phải xông vào sao?" Chúc Dung tính tình nóng nảy, có chút không kiên nhẫn nói.

"Đợi thêm chút nữa đi." Đế Giang lắc đầu, do dự nói.

Không phải y không muốn xông vào, mà trong lòng y biết rõ, Huyền Đô Tử Phủ có đại trận bảo vệ, ngay cả Thiên Nộ cũng không

thể giáng lâm, huống hồ là họ.

Sau khi ngoan ngoãn đợi thêm một lúc nữa, khi sự kiên nhẫn của mười một vị Tổ Vu Vu tộc sắp cạn kiệt, một bóng người chậm rãi từ trong Huyền Đô Tử Phủ bước ra.

"Hậu Thổ muội muội?!" Nhìn thấy người bước ra, sắc mặt Đế Giang và những người khác đều kinh ngạc, không khỏi kinh hô thành tiếng.

"Các huynh trưởng và Huyền Minh tỷ tỷ?

Sao mọi người lại đến đây?" Trên gương mặt xinh đẹp của Hậu Thổ cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên, có chút vui mừng hỏi.

"Hậu Thổ muội muội, chúng ta đến đón muội về!" Thấy Hậu Thổ bình an vô sự, Chúc Dung cười toe toét nói.

"Đúng vậy, chúng ta đến đây chính là để đón muội về Vu tộc, bây giờ muội đã bình an, thì hãy cùng chúng ta rời khỏi nơi này đi." Đế Giang gật đầu, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy.

Tuy nhiên, nghe xong lời của y, Hậu Thổ lại đứng yên tại chỗ, không có dấu hiệu muốn cất bước.

"Muội muội, muội..." Dường như nhận ra Hậu Thổ có điều gì đó không đúng, Huyền Minh không khỏi mở miệng hỏi.

"Các huynh trưởng và tỷ tỷ có thể đến, trong lòng Hậu Thổ rất vui mừng.

Nhưng, xin các huynh trưởng và tỷ tỷ lượng thứ, Hậu Thổ không định rời đi." Sau khi hít sâu một hơi, Hậu Thổ nói với các Tổ Vu.

Gì cơ?

Không định đi?

Nghe xong lời của Hậu Thổ, mười một vị Tổ Vu của Vu tộc đều ngây người.

Trong tưởng tượng của họ, Hậu Thổ đang ở trong 'nước sôi lửa bỏng', thấy họ đến đón về, không phải nên cảm động đến rơi lệ, không nói hai lời lập tức cùng về sao?

Kết quả bây giờ lại không đi?

Muội muội, muội bị bắt cóc phải không?

Nếu đúng thì nháy mắt đi!

"Các huynh trưởng và tỷ tỷ yên tâm, Thái Thanh Thánh Nhân... không làm gì ta cả, ta ở lại đây rất an toàn." Hậu Thổ lắc đầu, giải thích với các Tổ Vu.

Nhìn vẻ mặt có chút mất mát của Hậu Thổ, lại nghe giọng điệu có phần oán trách trong lời nói của nàng, Đế Giang và những người khác cảm thấy có chút hỗn loạn...

Phải biết rằng, là một trong mười hai Tổ Vu của Vu tộc, Hậu Thổ cai quản cả bộ lạc Hậu Thổ, tính cách luôn sát phạt quyết đoán.

Nhìn lại Hậu Thổ bây giờ với dáng vẻ tiểu nữ nhi, Đế Giang và những người khác đều một lúc hoài nghi, e rằng mình đã gặp phải hàng giả!

Đúng lúc các Tổ Vu của Vu tộc đang ngơ ngác, một cỗ xe báu tựa như mặt trời vàng rực, tỏa ra khí tức nóng bỏng, từ trên ba mươi ba tầng trời hạ xuống, giáng lâm bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ.

Ngay sau đó, một nam tử anh vũ mặc trường bào màu vàng, đầu đội đế vương miện, từ trên xe báu bước xuống.

Đúng là, kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt khác thường!

Gần như ngay khoảnh khắc nhìn thấy người này, trong mắt Đế

Giang và những người khác đều lộ ra vẻ lạnh lùng.

"Đế Tuấn!!" Bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, mười một vị Tổ Vu của Vu tộc sát khí đằng đằng, trên mặt đều lộ vẻ băng lãnh.

Mặc dù do đôi bên Vu Yêu đều tổn thất nặng nề, buộc phải tiến vào trạng thái hưu chiến, phân chia cai quản trời đất.

Nhưng hận thù giữa Vu tộc và Yêu tộc không những không giảm đi chút nào, ngược lại còn ngày càng sâu đậm theo thời gian tích lũy.

Chương 58

Lúc này, thân là Yêu Đế Đế Tuấn xuất hiện trước mặt, Đế Giang và những người khác tự nhiên sẽ không cho sắc mặt tốt.

Về điểm này, trong lòng Đế Tuấn cũng rất rõ ràng, sau khi nhận ra nộ khí của các Tổ Vu, y cũng không cảm thấy bất ngờ.

"Các vị, đây là đạo trường của Thánh nhân, không dung chúng ta làm càn, ân oán giữa Vu tộc và Yêu tộc, để sau này hãy nói." Đế Tuấn sắc mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

"Lớn mật!

Chỉ là một con súc sinh ba chân, cũng dám chỉ tay năm ngón với ta, tìm chết!!" Tổ Vu Chúc Dung nghe vậy, lập tức nổi giận, hỏa chi pháp tắc trong cơ thể sắp tuôn ra thì bị Đế Giang bên cạnh ngăn lại.

"Vu tộc chúng ta hôm nay không phải đến gây sự, chỉ để đón Hậu Thổ muội muội về.

Ngược lại là ngươi, Đế Tuấn, Yêu Đế của Yêu tộc đường đường, chạy đến đây làm gì?" Sau khi giữ Chúc Dung suýt nữa đã ra tay lại, Đế Giang trầm giọng quát hỏi.

"Bản đế đến đây, tự nhiên là để bái kiến Thái Thanh Thánh Nhân." Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói.

Nghe xong lời của y, các Tổ Vu của Vu tộc trên mặt đều lộ vẻ nghi ngờ.

Rõ ràng họ không tin lời của Đế Tuấn.

Cũng không trách được, Đông Hoàng Thái Nhất chân trước vừa bị Thái Thanh giết chết, y lại chạy đến bái kiến kẻ thù giết em trai, lời này làm sao có thể khiến người ta tin được.

Thực tế, lời này của Đế Tuấn quả thực không lừa gạt các Tổ Vu của Vu tộc.

Lần trước nghe lời của Bạch Trạch, y vốn định đến cửa tạ lỗi với Thái Thanh, kết thúc ân oán quá khứ.

Đáng tiếc, Thái Thanh vẫn bế quan không ra, y muốn quỳ xuống xin lỗi cũng không có cơ hội.

Vì vậy, Đế Tuấn đã hạ lệnh cho người của Yêu tộc, chú ý động tĩnh trong Huyền Đô Tử Phủ, chỉ cần Thái Thanh vừa kết thúc bế quan, y sẽ chủ động đến cửa thỉnh tội.

Nhưng vạn lần không ngờ, chưa đợi Thái Thanh xuất quan, lại đụng phải Đế Giang và những người khác đến Huyền Đô Tử Phủ.

Thôi xong!

Không nói đâu xa, chỉ riêng 'quan hệ' đặc thù giữa Hậu Thổ và Thái Thanh, nếu để Vu tộc nhân cơ hội này thân thiết với Huyền Đô Tử Phủ, Yêu tộc Thiên Đình cũng coi như xong đời!

Cũng chính vì điểm này, Đế Tuấn không kịp suy nghĩ nhiều, liền trực tiếp từ Thiên Đình chạy đến ngoài Huyền Đô Tử Phủ.

"Làm phiền Hậu Thổ đạo hữu thông báo một tiếng, Đế Tuấn có ý bái kiến Thái Thanh Thánh Nhân." Lúc này, không thèm để ý đến Đế Giang và những người khác, Đế Tuấn hướng về phía Hậu Thổ khẽ chắp tay nói.

"Đế Tuấn đạo hữu xin mời về cho, hiện nay Thánh nhân vẫn đang bế quan, không tiếp khách ngoài." Hậu Thổ sắc mặt lãnh đạm, lắc đầu nói.

Lời nàng vừa dứt, cũng không để ý đến Đế Tuấn, trực tiếp giơ tay ngọc, mở ra một lối đi trong Hỗn Dương đại trận.

“Các huynh trưởng tỷ tỷ, theo ta vào trong nói chuyện chi tiết.” Thấy Hậu Thổ lại có thể điều khiển đại trận, đừng nói là Đế Tuấn, ngay cả các Tổ Vu của Vu tộc cũng đều chấn động không thôi.

Phải biết rằng, đây là trận pháp bảo vệ Huyền Đô Tử Phủ, là đại trận cấp Hỗn Độn có thể chống lại Thiên Nộ, nhìn khắp cả Hồng Hoang cũng chỉ có một tòa này mà thôi.

Có thể điều khiển tòa đại trận này, chẳng phải có nghĩa là quan hệ giữa Hậu Thổ và Thái Thanh, quả thực không tầm thường sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng Đế Giang và những người khác có chút phức tạp, một bên hối hận cuối cùng đã chậm một bước, một bên trong lòng thầm mắng Thái Thanh là cầm thú.

Thực tế, họ đâu biết, Hậu Thổ sở dĩ có thể điều khiển Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận, là do Thái Thanh vì để tiện cho nàng tùy lúc rời đi, nên đã ban cho một số quyền hạn.

Mặc dù có thể ra vào không lo, nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó mà thôi.

Về điểm này, các Tổ Vu của Vu tộc không biết, Đế Tuấn càng không thể nào biết được.

Lúc này, nhìn Đế Giang và những người khác có thể cùng Hậu Thổ đi vào Huyền Đô Tử Phủ, còn mình chỉ có thể đứng bên ngoài, trên mặt Đế Tuấn không khỏi lộ ra một tia ngưỡng mộ.

Đồng thời, trong lòng y cũng càng thêm chắc chắn, lần tạ lỗi này, chắc chắn có thể khiến Thái Thanh hài lòng!

“Hiện nay Thái Thanh Thánh Nhân vẫn đang bế quan, Vu tộc vào trong, có lẽ cũng không gặp được Thánh nhân.” Nghĩ đến đây, Đế Tuấn có chút yên tâm, cũng không tiếp tục ở lại bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, trực tiếp trở về Yêu tộc Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Điện.

Các đại năng Yêu tộc vẫn chưa rời đi, thấy Đế Tuấn vừa rồi vội vã rời đi, bây giờ lại nhanh chóng trở về, trên mặt ai nấy đều một đầu mờ mịt.

"Bệ hạ, đã xảy ra chuyện gì?" Thân là Hy Hoàng, Phục Hy đi đầu hỏi.

"Vừa rồi Vu tộc đã đến Huyền Đô Tử Phủ..." Đế Tuấn cũng không giấu giếm, kể lại một lượt những gì mình đã gặp.

"Vu tộc và Thái Thanh Thánh Nhân nếu thực sự thân thiết, e rằng đối với Yêu tộc Thiên Đình chúng ta không lợi." Nghe xong lời của Đế Tuấn, Phục Hy nhíu mày, có chút lo lắng nói.

"Bản đế cũng nghĩ như vậy, Vu tộc có Hậu Thổ tầng quan hệ đó..." Đế Tuấn đang nói, đột nhiên như nghĩ đến điều gì, ánh mắt nhìn thẳng vào Phục Hy.

"Bệ hạ..." Bị Đế Tuấn nhìn chằm chằm như vậy, cho dù với tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên của Phục Hy, trong lòng cũng phát hoảng.

"Bản đế không có muội muội, nhưng Hy Hoàng đạo hữu lại có, nếu có thể mời được Nữ Oa đạo hữu, chưa biết chừng chuyện này vẫn còn chuyển biến!" Đế Tuấn sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói.
???

Ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi lại bán muội muội của ta?

Nghe xong lời của Đế Tuấn, Phục Hy lập tức có chút ngây người.

Đúng vậy, Nữ Oa là muội muội của y, cũng từng là Oa Hoàng của Yêu tộc, có quan hệ khá mật thiết với Yêu tộc.

Nhưng đừng quên, Nữ Oa hiện nay là Thiên Đạo Thánh Nhân, là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thật sự!

“Hy Hoàng đừng hiểu lầm, ý của bản đế là mời Nữ Oa đạo hữu ra mặt, đứng ra hòa giải một chút, không có ý gì khác.” Thấy sắc mặt Phục Hy không đúng, Đế Tuấn ý thức được mình nói sai, vội vàng giải thích.

Phục Hy nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nói: “Nếu chỉ là đứng ra hòa giải, mời nàng ra mặt cũng không phải không được, ta sẽ đi một chuyến đến Oa Hoàng Cung, bệ hạ hãy chờ tin tốt.” “Nếu đã như vậy, chuyện này xin nhờ Hy Hoàng đạo hữu.” Đế Tuấn sắc mặt vui mừng, vội vàng gật đầu.

Phục Hy cũng không do dự, đứng dậy rời khỏi Lăng Tiêu Điện, thẳng tiến đến Oa Hoàng Cung.

Bên kia, trong Huyền Đô Tử Phủ.

Vừa mới bước vào thiên địa nơi đây, các Tổ Vu của Vu tộc liền bị thiên địa linh khí trong Huyền Đô Tử Phủ làm cho kinh ngạc!

Cũng quá đặc biệt nồng đậm rồi đi!!

Là Vu tộc được sinh ra từ Bất Chu Thần Sơn, cột chống trời, tầm mắt của họ tự nhiên không tầm thường, động thiên phúc địa đã thấy cũng nhiều vô số kể.

Nhưng dù với tầm mắt của họ, sau khi thấy thiên địa linh khí nồng đậm như vậy trong Huyền Đô Tử Phủ, vẫn bị chấn động sâu sắc!

So với linh khí trong thiên địa này, cái gọi là động thiên phúc địa bên ngoài, quả thực yếu xìu rồi, hoàn toàn là chuồng chó mà!

Ngay cả Vu tộc không tu nguyên thần, cũng có thể nhận ra rõ ràng, động thiên phúc địa trong Hồng Hoang so với Huyền Đô Tử Phủ, rốt cuộc có chênh lệch lớn đến mức nào!

Khi Đế Giang và những người khác nhìn thấy Cực Dương Diễm Phong đang trấn áp thái dương trận nhãn, thì đều hít một hơi khí lạnh,

trong mắt lộ ra vẻ chấn động chưa từng có.

"...Hỗn Độn Linh Căn?!" Trong thiên địa Hồng Hoang, Tiên Thiên Linh Căn đã rất quý giá rồi, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn càng khó gặp.

Vu tộc do huyết mạch đặc thù, đối với Tiên Thiên Linh Căn không có nhiều hứng thú, thấy Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn trong truyền thuyết, nhiều nhất cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút mà thôi.

Nhưng cho dù với tính cách của họ, sau khi thấy cây Cực Dương Diễm Phong trước mắt, cũng có chút đầu óc choáng váng.

Phải biết rằng, đây là Hỗn Độn Linh Căn a!

Chương 59

Cho dù tìm khắp cả thiên địa Hồng Hoang, cũng căn bản không tìm được một cây, chỉ có trong hỗn độn mới tồn tại Hỗn Độn Linh Căn a!!

Đế Giang và những người khác không chút nghi ngờ, nếu mang cây Cực Dương Diễm Phong này ra Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ gây ra một trận đại kiếp khủng bố chưa từng có, cho dù đánh vỡ trời đất cũng không phải là không có khả năng!

"Hỏa chi đại đạo pháp tắc ẩn chứa trong cây Hỗn Độn Linh Căn này, nếu ta ăn nó, chưa biết chừng ngay cả nhục thân bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng có hy vọng!" Hai mắt Chúc Dung tức thì đỏ rực, có chút không kìm nén được nói.

Cũng không trách y như vậy, thực sự là sự cám dỗ của cây Hỗn Độn Linh Căn này quá lớn, đặc biệt đối với vị Hỏa Chi Tổ Vu này, càng khó chống cự hơn so với người khác.

"Chúc Dung huynh trưởng tỉnh lại đi, cây Hỗn Độn Linh Căn đó đang trấn áp trận pháp chi nhãn, có đại trận chiến lực bảo vệ, ngay cả ta cũng không thể đến gần chút nào, huynh nếu đi, e rằng mạng cũng phải bỏ lại đó." Thấy sắc mặt Chúc Dung như vậy, Hậu Thổ bên cạnh đang bình tĩnh, vội vàng mở miệng khuyên can.

Đừng thấy nàng bây giờ có thể sắc mặt như thường, không hề bị lay động, nhưng lúc ban đầu nhìn thấy cây Cực Dương Diễm Phong, vẻ chấn kinh trên mặt nàng cũng không kém Đế Giang và những người khác.

"Muội muội, muội không chịu đi cùng chúng ta, chẳng lẽ là vì cây Hỗn Độn Linh Căn này?" Nghe xong lời của Hậu Thổ, Chúc Dung liền mở miệng hỏi.

“Ta tu luyện không phải hỏa chi pháp tắc, cây này đối với ta vô dụng, cũng không phải là vật khó từ bỏ.” Hậu Thổ lắc đầu, vừa nhẹ giọng giải thích, vừa dẫn Đế Giang và những người khác đến ngoài Bát Cảnh Cung.

Lúc này trong Bát Cảnh Cung, một mảnh tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có từng luồng kiếm quang khủng bố không ngừng tuôn ra, mỗi một đạo đều phảng phất như có thể phá vỡ hư không, xóa sổ hỗn độn ngân hà!

Vừa rồi ở bên ngoài, chỉ mơ hồ cảm nhận được một tia áp lực, lúc này thực sự đến gần Bát Cảnh Cung, kiếm khí lăng lệ vô cùng khiến Đế Giang và những người khác đều thân thể run rẩy, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

“...Trong Bát Cảnh Cung rốt cuộc có vật gì?

Sao lại khủng bố như vậy?” Cảm nhận được kiếm uy không ngừng tuôn ra, Đế Giang và những người khác không khỏi biến sắc.

Uy áp khủng bố như vậy, họ chỉ từng cảm nhận được trong mười vạn trượng cuối cùng của Bất Chu Sơn!

“Các huynh trưởng đừng hoảng, hãy tĩnh tâm cảm nhận một chút.” Thân hình yêu kiều của Hậu Thổ tuy cũng đang khẽ run, nhưng nàng lại mỉm cười nói.

Thấy nàng như vậy, Đế Giang và những người khác nhìn nhau, liền trầm tâm cảm nhận.

Rất nhanh, thân là người đứng đầu các Tổ Vu, Đế Giang đột nhiên mở mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

“...Khí tức của Phụ thần!!” Không chỉ Đế Giang, mà cả Huyền Minh, Chúc Cửu Âm và các Tổ Vu khác, cũng đều trừng lớn mắt, trên mặt lộ vẻ không thể tin nổi.

Trong khoảnh khắc tĩnh tâm cảm nhận vừa rồi, họ rõ ràng nhận ra, có một chút tinh hoa Bàn Cổ, đang không ngừng từ trong Bát Cảnh Cung tản ra!

Mặc dù chỉ là một tia rất yếu ớt, nhưng so với tinh huyết Bàn Cổ trong cơ thể họ, lại không biết đậm đặc hơn bao nhiêu lần!

Thực tế, đây cũng là chuyện đương nhiên.

Bàn Cổ Tâm Tủy là tinh hoa tâm huyết của Bàn Cổ đại thần, mỗi một giọt đều ẩn chứa thần tính của ức vạn tinh huyết!

Mặc dù chỉ tản ra vài tia yếu ớt, đối với Thái Thanh tài đại khí thô căn bản không đáng kể, nhưng đối với Vu tộc, lại là một trận tạo hóa không nhỏ!

"Dùng kiếm khí rèn luyện nhục thân, lại luyện hóa tinh hoa Bàn Cổ tản ra, có thể khiến tu vi nhục thân tiến bộ vượt bậc!" Nhìn vẻ mặt vô cùng đặc sắc của các Tổ Vu, Hậu Thổ cười tủm tỉm nói: "Bây giờ các huynh trưởng nên biết, vì sao ta không muốn rời đi rồi chứ." Quả thực, ban đầu Hậu Thổ không muốn rời đi, là vì hờn dỗi với Thái Thanh, không muốn cứ thế mà đi.

Bây giờ không muốn rời đi nữa, thì là thật sự không muốn đi!

Nghe xong lời của Hậu Thổ, Đế Giang và những người khác mới phát hiện, tu vi nhục thân của Hậu Thổ hiện nay, đã đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ!

Phải biết rằng, lúc nàng rời khỏi Vu tộc, tu vi nhục thân mới chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ mà thôi.

"Xem ra vật mà Thái Thanh Thánh Nhân dùng để tu hành, có quan hệ mật thiết với Phụ thần..." Các Tổ Vu nhìn về phía Bát Cảnh Cung, khá là ngưỡng mộ nói.

Đương nhiên, họ cũng chỉ có thể ngưỡng mộ trong lòng.

Với tu vi thực lực của Thái Thanh, dù biết rõ đồ vật bên trong không tầm thường, Vu tộc cũng không có gan đi cướp đoạt.

"Hiện nay Thánh nhân vẫn đang bế quan, tinh hoa Bàn Cổ giữa trời đất cũng chưa tiêu tan, các huynh trưởng sao không cùng ta nắm bắt thời gian tu hành, chưa biết chừng có thể có đột phá." Hậu Thổ nhẹ giọng nói, nói ra suy nghĩ trong lòng.

Đế Giang và những người khác nghe vậy, lập tức sắc mặt vui mừng.

Họ cũng không ngốc, bây giờ cơ duyên sẵn có bày ra trước mắt, sao có đạo lý bỏ lỡ?

Lập tức, mười hai Tổ Vu của Vu tộc liền chỉnh tề, phân biệt ngồi xếp bằng xung quanh Bát Cảnh Cung, mượn tinh hoa Bàn Cổ tản ra, bắt đầu quá trình tu luyện.

Không tu không biết, lúc này tự mình cảm nhận môi trường tu hành tăng tốc gấp đôi, Đế Giang và những người khác không những không nhắc đến chuyện đón Hậu Thổ rời đi nữa, mà còn ai nấy đều mong có thể ở lại lâu hơn một chút.

Trong lòng chỉ còn lại một ý nghĩ.

Ai da, thơm thật!

Thời gian thấm thoát, trong nháy mắt, lại năm mươi vạn năm trôi qua.

Trong năm mươi vạn năm, mười hai Tổ Vu của Vu tộc đều ngồi xếp bằng bên ngoài Bát Cảnh Cung tĩnh tâm tu hành, hoàn toàn quên mất chuyện rời đi.

Thậm chí, ngay cả toàn bộ Vu tộc cũng bị họ ném ra sau đầu.

Cũng không thể trách họ như vậy, thực sự Bàn Cổ tâm tủy đối với

Vu tộc mà nói, sức hấp dẫn quá lớn!

Xem kìa, ngay cả Thái Thanh, người có tu vi nhục thân đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên tam trọng thiên chi cảnh, cũng xem Bàn Cổ tâm tủy vô cùng trân quý, huống chi là mười hai Tổ Vu chỉ có cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên?

Dù chỉ ở gần, hấp thu tinh hoa Bàn Cổ tỏa ra từ trong Bát Cảnh Cung, đối với họ đã là một hồi tạo hóa cực kỳ nghịch thiên!

Nhân cơ hội này đột phá, bước lên con đường Dĩ Lực Chứng Đạo của Bàn Cổ Phụ Thần, cũng không phải là không có khả năng!

Cứ như vậy, mười hai Tổ Vu của Vu tộc làm sao có thể để tâm đến chuyện khác, chỉ một lòng một dạ liều mạng tu hành.

Đương nhiên, tuy không có mười hai Tổ Vu trấn giữ, nhưng trong toàn bộ Vu tộc vẫn có rất nhiều cường giả Đại Vu, ngoại trừ việc phải cẩn thận hơn để đề phòng Yêu tộc tấn công, cũng không xảy ra sai sót gì khác.

Trên thực tế, Vu tộc có quá nhiều Đại Vu, Yêu tộc Thiên đình hiện tại không dám dễ dàng ra tay với Vu tộc.

Đúng vậy, Vu tộc thiếu vắng mười hai Tổ Vu trấn giữ, tương đương với việc thiếu đi một nhóm chiến lực đỉnh cao nhất, nếu lúc này ra tay, không chừng thật sự có thể hạ được Vu tộc.

Nhưng Đế Tuấn không ngốc, trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, chỉ cần mười hai Tổ Vu không chết, Vu tộc xem như mãi mãi trường tồn.

Đối phó với mấy tên Đại Vu của Vu tộc, tuy có thể khiến Vu tộc bị tổn thương, nhưng hoàn toàn không thể tổn hại đến căn bản của Vu tộc.

Huống chi, mười hai Tổ Vu hiện đang ở trong Huyền Đô Tử Phủ, vạn nhất Yêu tộc Thiên đình đột ngột ra tay, chọc giận vị Đại Đạo

Thánh Nhân Thái Thanh kia, vậy thì Yêu tộc Thiên đình cũng triệt để xong đời!

Cho nên, trước khi làm rõ thái độ của Thái Thanh, Đế Tuấn tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay đối phó Vu tộc.

Cũng chính vì vậy, theo sau việc các vị Thánh nhân trên trời lần lượt đóng cửa sơn môn, Vu Yêu nhị tộc lại án binh bất động, toàn bộ Hồng Hoang lại trở nên bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Cuối cùng, sự bình tĩnh giữa thiên địa Hồng Hoang đã bị một tiếng quát đạo âm vang như Hỗn Độn sơ khai phá vỡ!

"Khai!!" Cùng với tiếng quát đạo này hạ xuống, Hỗn Độn vô tận tức khắc nổ tung, ánh sáng rực rỡ nhấn chìm trời đất, phảng phất như toàn bộ càn khôn tứ hải bát hoang trong Hồng Hoang đều sắp bị lật đổ trong phút chốc!

Nhật nguyệt tinh thần run rẩy, biển sao đầy trời tắt lịm, ba ngàn Đại Đạo hiện ra, tựa như từng con cự thú khó tả, chiếm cứ chư thiên vạn vực, đè sập cả vũ trụ thương khung!

Oanh long!

Trong khoảnh khắc, một khí thế kinh khủng khó tả đột nhiên từ trong Bát Cảnh Cung xông thẳng lên trời, khí tức đáng sợ vô cùng trong nháy mắt đã chấn vỡ ức vạn vạn dặm hư không mênh mông!

Tử quang nhấn chìm Hỗn Độn, kiếm khí tung hoành trời đất, không chỉ Bát Cảnh Cung, mà toàn bộ Huyền Đô Tử Phủ, vào lúc này cũng không ngừng run rẩy, phun trào ra khí cơ kinh khủng cuồn cuộn ngút trời!

Mười hai Tổ Vu đang ngồi xếp bằng bên ngoài Bát Cảnh Cung lập tức mở mắt ra, khi ánh mắt nhìn về phía đạo cung trước mặt, trên mặt lộ ra một tia kinh hãi!

Trong khoảnh khắc vừa rồi, họ rõ ràng cảm nhận được một loại nguy cơ sinh tử chưa từng có!

Chương 60

Không phải nhắm vào họ, chỉ là khí cơ tỏa ra cũng đủ khiến họ gặp phải đại nạn sinh tử!

"Mau đi!!" Không kịp nói nhiều, Đế Giang, thủ lĩnh của mười hai Tổ Vu, đi đầu quát lớn một tiếng.

Cũng không cần nói nhiều, các Tổ Vu còn lại cũng đã nhận ra nguy hiểm, thân hình mỗi người nhanh chóng lùi lại, muốn rời xa phạm vi Bát Cảnh Cung.

Ngay khi thân hình vừa động, khí tức kinh khủng bùng phát từ trong Bát Cảnh Cung đã quét ngang toàn bộ trời đất.

Dù mười hai Tổ Vu, sau năm mươi vạn năm tu vi nhục thân đã tăng lên rất nhiều, lúc này bị dư ba quét trúng, vẫn lần lượt bay ngược ra ngoài, hoàn toàn không có chút sức lực chống cự nào!

Trong khoảnh khắc, càn khôn vỡ nát, hư không tan biến, khí tức kinh khủng đáng sợ đến cực điểm, dù chỉ quét qua đơn giản, cũng đủ khiến phương trời đất này phải nổ tung!

Thậm chí, trong toàn bộ Hồng Hoang, vô số sinh linh cũng đột nhiên bừng tỉnh, sau khi cảm nhận được khí tức hủy thiên diệt địa đáng sợ, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc chưa từng có!

"Động...

động tĩnh lớn như vậy?

Trong Huyền Đô Tử Phủ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!" Vô số sinh linh kinh nghi bất định, dù cách xa trời đất mênh mông, vẫn bị khí tức trong Huyền Đô Tử Phủ làm cho chấn động.

Trên thực tế, người bị chấn động đâu chỉ có những sinh linh tiên thiên kia, ngay cả các vị Thánh nhân, khi nhận ra động tĩnh trong Huyền Đô Tử Phủ, cũng đều giật nảy mình.

"Khí tức kinh khủng như vậy...

Chẳng lẽ Thái Thanh lại đột phá?!" Ở phương Tây, trên núi Tu Di, Tây Phương Nhị Thánh đứng bật dậy, không khỏi thất thanh hô lên.

Là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, hai người tự nhiên biết rõ, ở cảnh giới của họ, muốn tăng lên dù chỉ một chút, rốt cuộc khó khăn đến mức nào.

Lấy Tiếp Dẫn đạo nhân làm ví dụ, tu vi thực lực của ông ta đã sớm bước vào đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên, cách tam trọng thiên chi cảnh cũng chỉ còn một bước ngắn.

Nhưng một bước ngắn này, đã tốn mất ba ngàn vạn năm thời gian, mà vẫn chưa thể đột phá.

Thậm chí, theo ước tính của Tiếp Dẫn đạo nhân, nếu không có khí vận công đức tương trợ, chỉ bằng sức một người, e rằng ít nhất cũng phải mất thêm mười hội nguyên thời gian, mới có hy vọng bước vào tam trọng thiên chi cảnh!

Ngược lại nhìn Thái Thanh, cách lần đột phá trước mới bao lâu, chẳng qua chỉ mấy trăm vạn năm, bây giờ lại sắp đột phá nữa rồi!

Tốc độ kinh khủng như vậy, đừng nói là Tây Phương Nhị Thánh, tất cả các vị Thánh nhân trên trời nhìn thấy cũng phải tê cả da đầu!

"Cứ thế này, e rằng không bao lâu nữa, sư huynh sẽ siêu thoát Đại Đạo mất..." Tại núi Côn Luân, trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng ghen tị nói.

Trong Tam Thanh, y tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, có tự tin không thua kém ai.

Nhưng dù kiêu ngạo như y, khi nhìn thấy tốc độ tăng tiến kinh khủng của Thái Thanh, vẫn không khỏi nảy sinh một cảm giác thất bại.

"Sư huynh có thể được tạo hóa này, chẳng lẽ có liên quan đến Nhân tộc?" Không biết vì sao, trong đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên linh quang, nghĩ đến việc Thái Thanh nắm giữ khí vận Nhân tộc.

Đừng nhìn Hồng Hoang hiện tại, số lượng Nhân tộc không ít, nhưng đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, người xem trọng cội nguồn, vẫn luôn không đặt Nhân tộc vào mắt.

Lúc này, thấy tu vi của Thái Thanh vượt xa, tâm tư của Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi nảy sinh ý đồ với Nhân tộc.

"Hiện tại Xiển giáo của ta còn thiếu một trong Mười Hai Kim Tiên, có thể tính toán một phen." Nghĩ đến đây, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn liền lóe lên một tia tính toán.

Người để ý đến Nhân tộc, không chỉ có một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ở một nơi khác, trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa cũng ngay lập tức liên hệ việc Thái Thanh đột phá với Nhân tộc.

Nếu nói thật, Nữ Oa thân là Thánh Mẫu của Nhân tộc, đáng lẽ phải là người có nhân quả sâu đậm nhất với Nhân tộc trong số các vị Thánh nhân.

Nhưng thân phận của nàng khá đặc thù, tuy là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, lại bị kẹt giữa Nhân tộc và Yêu tộc.

Trên thực tế, tu vi đến cảnh giới của họ, đã sớm xem mọi việc ngoại thân đều như con kiến.

Bất luận là Nhân tộc hay Yêu tộc, đối với nàng cũng chỉ là chuyện thường tình mà thôi.

Huống chi, thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, sao lại không thể nhận ra đại thế Thiên Đạo trong cõi u minh.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Nữ Oa liền nhìn về phía một bên đại điện, nơi có một nam tử trung niên đang ngồi ngay ngắn.

"Huynh trưởng, huynh dính líu quá sâu với Yêu tộc Thiên đình, sau này e rằng tất sẽ bị lượng kiếp liên lụy." Trong mắt Nữ Oa lộ ra một tia lo lắng, nhẹ giọng khuyên bảo.

Nam tử trung niên không phải ai khác, chính là huynh trưởng của Nữ Oa, Hi Hoàng của Yêu tộc Thiên đình, Phục Hy.

"Lời của muội muội, huynh trưởng ta sao lại không biết?" Phục Hy cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: "Ta tu chính là Vận Mệnh Đại Đạo, nay đã gửi gắm toàn bộ hy vọng vào Yêu tộc Thiên đình, chỉ có một con đường giúp Yêu tộc chiến thắng, không còn khả năng rút lui nữa rồi." Nữ Oa nghe vậy, đôi mày liễu cũng khẽ nhíu lại.

Đúng vậy, mệnh cách của Phục Hy đã quấn chặt lấy Yêu tộc Thiên đình, có thể nói là một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn.

Bây giờ muốn rút lui, căn bản không có khả năng!

"Thôi được rồi, lời thỉnh cầu của huynh trưởng, muội muội đã đồng ý." Nữ Oa thở dài một hơi, rồi đưa mắt nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ, chậm rãi nói: "Thái Thanh sư huynh, cũng sắp xuất quan rồi..." Dường như để chứng thực lời của Nữ Oa, gần như cùng lúc giọng nói của nàng vừa dứt, khí tức kinh khủng trong toàn bộ Huyền Đô Tử Phủ liền tan biến hết.

Đại Đạo ẩn đi, tử quang thu lại, tất cả mọi thứ đều khôi phục bình tĩnh, phảng phất như chưa từng xảy ra điều gì!

Ngay cả mười hai Tổ Vu trong Huyền Đô Tử Phủ, sau khi nhìn thấy trời đất trước mắt khôi phục như thường, cũng không khỏi đưa

mắt nhìn nhau.

Nếu không phải những cái hố lớn do họ bay ngược ra ngoài lúc nãy vẫn chưa tan biến, họ cũng sẽ hoài nghi mọi chuyện vừa rồi có phải là thật hay không.

Hoàn toàn không cho mười hai Tổ Vu nhiều thời gian suy nghĩ, cánh cửa Bát Cảnh Cung đã phủ bụi trăm vạn năm, chậm rãi mở ra.

Oanh long!

Một luồng khí tức Bàn Cổ tinh thuần khó tả lập tức ập đến, khiến cho mười hai Tổ Vu của Vu tộc ai nấy đều chấn động tinh thần.

Ngay sau đó, một ánh mắt mênh mông sâu thẳm, phảng phất như ngưng luyện cả tinh hà Hỗn Độn, có thể đè sập cả chư thiên vạn giới, liền rơi xuống trên người các Tổ Vu.

Trong mơ hồ, họ cảm giác như đang đứng trước một vị Ma Thần có thể nhìn xuống chư thiên Đại Đạo, ngự trị trên cả hồng mông Hỗn Độn mênh mông!

Dù với tu vi thực lực của họ, khi bị ánh mắt đó quét qua, cũng không khỏi đồng loạt rùng mình, nảy sinh một tia sợ hãi chưa từng có!

Căn bản không cần hoài nghi, chỉ một ánh mắt thôi, đã có sức mạnh kinh khủng đủ để xóa sổ toàn bộ bọn họ!

May mà ánh mắt đó không dừng lại trên người họ quá lâu, liền nhanh chóng thu hồi.

Toàn bộ Bát Cảnh Cung cũng theo đó mà bình tĩnh trở lại.

"Hù..." Nguy cơ sinh tử tan biến, mười hai Tổ Vu đều thở phào nhẹ nhõm.

Thật quá đáng sợ!

Từ khi mười hai Tổ Vu hóa hình đến nay, đây là lần đầu tiên họ

gặp phải nguy cơ kinh khủng như vậy!

Trong khoảnh khắc vừa rồi, ngay cả Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung tính tình nóng nảy, cũng không dám thở mạnh.

"Tu vi thực lực của Thái Thanh Thánh Nhân bây giờ, e rằng còn kinh khủng hơn cả Hồng Quân Đạo Tổ!" Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hậu Thổ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng, sau lần bế quan này, Thái Thanh so với trước kia đã mạnh lên quá nhiều!

"Muội tử, nếu Thái Thanh Thánh Nhân không đuổi chúng ta đi, chúng ta có thể tiếp tục ở lại đây không?" Cảm nhận khí tức Bàn Cổ cuồn cuộn trong trời đất, Đế Giang có chút luyến tiếc hỏi.

Cùng với việc cửa lớn Bát Cảnh Cung mở ra, những mảnh vụn tinh hoa Bàn Cổ còn sót lại bên trong cũng tuôn ra ào ạt, cũng khó trách ngay cả Đế Giang cũng không muốn rời đi.

Chương 61

"Chỉ cần không làm phiền Thánh nhân, chắc là không có vấn đề gì." Hậu Thổ suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói.

Tuy nàng cũng không chắc chắn về thái độ của Thái Thanh, nhưng những tinh hoa Bàn Cổ này tỏa ra trong trời đất cũng chỉ là tiêu tán vô ích, không bằng để các Tổ Vu tu hành.

"Xem ra Thái Thanh Thánh Nhân quả thực ưu ái Hậu Thổ muội tử, chúng ta lần này là được hưởng phúc của muội muội rồi." Huyền Minh ở bên cạnh trêu chọc một câu, mở miệng đùa.

Hậu Thổ nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, giận dỗi lườm Huyền Minh một cái.

Người khác có lẽ không rõ, chứ nàng sao lại không biết, Thái Thanh sở dĩ không mở miệng đuổi họ đi, không phải vì coi trọng họ, mà chỉ là lười để ý mà thôi.

"Ta làm gì có mặt mũi lớn như vậy chứ..." Hậu Thổ thầm than, trong lòng có thêm nhiều thất vọng.

Trên thực tế, đúng như Hậu Thổ suy nghĩ.

Thái Thanh sau khi phát hiện mười hai Tổ Vu, chỉ liếc mắt một cái, liền không để ý nhiều.

Hiện tại hắn có việc quan trọng hơn phải làm, đâu có tâm tư đi quan tâm họ.

"Hệ thống, mở bảng thuộc tính." Giọng nói của Thái Thanh vừa dứt, toàn bộ bảng thuộc tính lập tức hiện ra trước mắt. [Ký chủ: Thái Thanh] [Căn nguyên: Một trong Bàn Cổ Nguyên Thần, Hỗn Độn Ma Thần (đỉnh tiêm) Nguyên Thần] [Tu vi: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên

ngũ trọng thiên sơ kỳ (Đại Đạo Thánh Nhân)] [Nhục thân tu vi: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngũ trọng thiên sơ kỳ] [Công pháp thần thông: Cửu Cửu Huyền Công, Đại Đạo Chư Thiên, Thái Thanh Tiên Quyết...] [Pháp bảo: Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ, Tru Tiên Tứ Kiếm, Trấn Thiên Quan...] [Điểm phản diện: 2000] Nhìn vào bảng thuộc tính lúc này, nụ cười trên mặt Thái Thanh không thể che giấu, không khỏi trực tiếp cười lớn.

Thu hoạch lần bế quan này, thực sự quá lớn!

Không chỉ tu vi Nguyên Thần thành công đột phá, bước vào cảnh giới Thánh nhân ngũ trọng thiên, mà tu vi nhục thân còn tăng vọt, trực tiếp một hơi từ tam trọng thiên, tăng lên ngũ trọng thiên!

Phải biết rằng, đây là tu hành nhục thân, khó hơn tu hành Nguyên Thần gấp mấy lần!

Muốn tăng lên một chút thôi cũng khó như lên trời, huống chi là liên tiếp đột phá một mạch!

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, đừng nói là thiên địa Hồng Hoang, e rằng cả chư thiên vạn giới trong Hỗn Độn cũng phải kinh hoàng!

"Không hổ là tinh hoa tâm huyết của Bàn Cổ Đại Thần, thần tính của Bàn Cổ tâm tủy quả nhiên kinh khủng!" Cảm nhận nhục thân mạnh mẽ chưa từng có, dù với tu vi định lực của Thái Thanh, cũng không nhịn được mà tán thưởng.

Lần này có thể khiến tu vi nhục thân thực hiện cú vượt mặt ngoạn mục, cùng với tu vi Nguyên Thần cùng bước vào ngũ trọng thiên chi cảnh, ngay cả hắn cũng không ngờ tới.

Nguyên Thần và nhục thân, đồng thời đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên, không chỉ đơn giản là một cộng một.

Đây là một loại cảnh giới cực kỳ kinh khủng!

Một loại dung hợp đáng sợ chưa từng có!

Nguyên Thần và nhục thân cùng cảnh giới, sức mạnh bộc phát ra, sẽ tăng lên gấp mấy vạn lần, thậm chí là mấy trăm vạn lần!

Đừng nói là Thánh nhân ngũ trọng thiên, e rằng dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Thái Thanh đều có thể dùng một tay dễ dàng treo lên đánh!

Huống chi, trong tu vi nhục thân hiện tại của hắn, có gần bốn thành là pháp tắc Lực Chi Đại Đạo!

Không hề khoa trương, với thực lực tổng thể thực sự của Thái Thanh hiện nay, dù có đối đầu trực diện với Hồng Quân, cũng tuyệt đối sẽ không rơi vào thế hạ phong!

Thậm chí, thắng bại còn chưa biết!

"Nếu lại phối hợp với các thủ đoạn khác..." Thái Thanh thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt không khỏi nhìn về phía trước.

Chỉ thấy, lúc này trong đại điện Bát Cảnh Cung, có bốn đạo quang mang Hỗn Độn đang không ngừng trôi nổi, tỏa ra một luồng hung quang lăng lệ cuồn cuộn!

Kiếm quang màu đỏ sẫm từ trong Hỗn Độn bùng phát ra, mỗi một luồng kiếm khí đều ẩn chứa sức mạnh hung sát cuồng bạo vô cùng, phảng phất như có thể chém diệt Hỗn Độn, nghiền nát chư thiên vạn đạo!

Không cần phải nói, bốn thanh hung kiếm gần như đã Hỗn Độn hóa, chính là Tru Tiên Kiếm Trận đã hoàn thành lột xác!

Chính xác hơn, nên gọi là một tòa đại trận cấp Hỗn Độn hoàn toàn mới - Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận!

Khác với Tru Tiên Kiếm Trận trước kia được cho là có thể khiến Thánh nhân đổ máu, tòa Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận trước mắt, là một tòa hung trận có thể săn giết Hỗn Độn Ma Thần!

Dù đặt trong số rất nhiều đại trận của cả Hỗn Độn vô ngần, nó cũng tuyệt đối là một tồn tại hung danh hiển hách!

Ngay cả cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân, trước mặt Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận, cũng chỉ như cỏ rác mà thôi!

"Trận này... có đại khủng bố!!" Sau khi cẩn thận cảm nhận Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận một phen, sắc mặt Thái Thanh cũng hơi thay đổi.

Dù là hắn, cũng hoàn toàn không ngờ, Tru Tiên Kiếm Trận sau khi nâng cấp thành đại trận cấp Hỗn Độn, lại kinh khủng đến vậy!

Không chỉ uy lực của toàn bộ đại trận được tăng lên, mà ngay cả bốn thanh hung kiếm cũng từ dị bảo hung sát Thiên Đạo, tiến hóa thành dị bảo hung sát Hỗn Độn!

Tương đương với việc, một lần lột xác của Tru Tiên Kiếm Trận, đã giúp hắn kiếm lời được bốn món dị bảo hung sát Hỗn Độn!

Một lần bế quan này, quả thực là lời to!!

Hít sâu một hơi, Thái Thanh bình tĩnh lại một chút, cũng không vội kết thúc bế quan, mà lựa chọn luyện hóa kỹ lưỡng bộ Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận này trước.

Dù sao, trận này quá hung sát kinh khủng, nếu không thể hoàn toàn khống chế, rất có thể sẽ xảy ra phản phệ.

Đương nhiên, với tu vi thực lực hiện tại của Thái Thanh, dù có luyện hóa lại trận này một lần, cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Chỉ sau trăm năm, toàn bộ Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận đã bị

Thái Thanh luyện hóa hoàn toàn!

Cũng đúng lúc này, hệ thống đã im lặng rất lâu, đột nhiên có động tĩnh.

"Đinh!

Ký chủ xin chú ý, nhân vật chính số năm đã giáng lâm!" Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống bên tai, trong mắt Thái Thanh lóe lên một tia sáng.

Tính ra, từ khi nhân vật chính trước đó là Diệp Trần vẫn lạc, đã qua mấy trăm vạn năm, cũng đã đến lúc có nhân vật chính mới xuất hiện rồi.

"Vừa hay, điểm phản diện trong tay ta hiện tại còn lại không nhiều, cũng nên cắt một lứa rau hẹ." Nghĩ đến đây, Thái Thanh thu lại Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận, chậm rãi đi ra ngoài đại điện.

Vừa bước ra khỏi Bát Cảnh Cung, liền thấy mười hai Tổ Vu của Vu tộc đang ngồi xếp bằng ngay ngắn.

Ai nấy đều chuyên chú, chìm đắm trong trạng thái tu hành, ngay cả Thái Thanh ra ngoài cũng không phát hiện.

Ánh mắt lướt qua mười hai Tổ Vu, trên mặt Thái Thanh lộ ra vẻ cổ quái.

Với nhãn giới của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra, mười hai Tổ Vu của Vu tộc trước mắt đang mượn tinh hoa Bàn Cổ còn sót lại trong trời đất để tu hành.

Nhìn bộ dạng mỗi người đều xem nó như trân bảo, liều mạng hấp thu luyện hóa, không chịu lãng phí một chút nào, sắc mặt Thái Thanh càng thêm cổ quái.

Phải biết rằng, những tinh hoa Bàn Cổ tỏa ra này, đều chỉ là

những mảnh vụn mà hắn không hề để ý trong quá trình tu hành mà thôi...

Sau khi suy nghĩ một chút, Thái Thanh không làm gián đoạn việc tu hành của mười hai Tổ Vu.

Dù sao trong trời đất này, tinh hoa Bàn Cổ còn lại không nhiều, không lâu sau cũng sẽ bị hấp thu hết.

Rất nhanh, khi những tinh hoa Bàn Cổ còn sót lại trong Huyền Đô Tử Phủ đều bị mười hai Tổ Vu luyện hóa hấp thu xong, họ cũng kết thúc tu hành, khi mở mắt ra, trên mặt ai nấy đều là vẻ vui mừng.

"Không hổ là tinh hoa huyết mạch của Phụ Thần, chỉ trong trăm năm ngắn ngủi, đã khiến ta có cảm giác thay da đổi thịt!" Tổ Vu Đế Giang cảm khái, mở miệng nói đầu tiên.

"Đại huynh nói không sai, lần này thu hoạch quả thực rất lớn, cảm giác ta không bao lâu nữa có thể bước vào đỉnh phong Hỗn Nguyên Kim Tiên!" Tổ Vu Chúc Dung ở bên cạnh gật đầu, hắn vốn có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, bây giờ cũng sắp đột phá đỉnh phong Hỗn Nguyên.

Chương 62

Không chỉ hai người họ, gần như toàn bộ mười hai Tổ Vu của Vu tộc, ai cũng có thu hoạch.

Đặc biệt là Tổ Vu Hậu Thổ, ở trong Huyền Đô Tử Phủ thời gian lâu nhất, luyện hóa tinh hoa Bàn Cổ nhiều nhất, không chỉ thuận lợi đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, mà bây giờ còn có dấu hiệu sắp đột phá lần nữa.

Trong lòng vui mừng khôn xiết, Hậu Thổ cũng đưa mắt nhìn về phía Bát Cảnh Cung, lúc này mới chú ý thấy không biết từ lúc nào, Thái Thanh đã đứng bên ngoài Bát Cảnh Cung.

"Làm phiền Thái Thanh Thánh Nhân tu hành, xin Thánh nhân lượng thứ." Hậu Thổ kinh hãi, vội vàng cúi người hành lễ.

Đế Giang và những người khác thấy vậy, cũng đều nhìn thấy Thái Thanh, lần lượt chắp tay cúi chào.

Dựa theo ân oán giữa Vu tộc và Thái Thanh, mười hai Tổ Vu lúc này lại gặp Thái Thanh, vốn không nên lễ độ như vậy.

Nhưng trớ trêu thay, vừa rồi họ đã nhận ân tình của Thái Thanh, không công mà được một hồi tạo hóa, bây giờ trong lòng đã không còn tức giận, ngược lại còn khách khí hơn.

"Các vị đến Huyền Đô Tử Phủ của ta, hẳn là vì chuyện của Hậu Thổ." Sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, lướt mắt qua đám người Vu tộc, nhàn nhạt nói.

"Không sai, chúng ta lần này đến, là để thỉnh cầu Thái Thanh Thánh Nhân khai ân, cho Hậu Thổ muội tử đi cùng chúng ta." Đế Giang gật đầu, cũng không hề giấu diếm.

Nghe thấy lời của hắn, Thái Thanh còn chưa nói gì, Hậu Thổ ở bên cạnh đã lườm hắn một cái.

"Huynh trưởng nói bậy bạ gì vậy, ta tự nguyện ở lại đây, không phải Thánh nhân không cho ta đi." Hậu Thổ tức giận nói.

"..." Đế Giang nghe vậy, sắc mặt lập tức có chút lúng túng.

Nếu là trước kia, vì tinh hoa Bàn Cổ còn lại trong trời đất, Hậu Thổ không muốn đi cùng hắn, cũng có thể hiểu được.

Nhưng bây giờ, Thái Thanh đã kết thúc bế quan, tinh hoa Bàn Cổ trong trời đất cũng đã hoàn toàn tan biến, Hậu Thổ không chịu về là sao?

Thật sự vui quên đường về sao?

"Muội tử, hay là muội về cùng ta trước..." Đế Giang định mở miệng khuyên, đột nhiên sắc mặt hơi thay đổi, dường như nhận ra điều gì đó, bỗng nhiên nhìn về phía Bất Chu Sơn.

Không chỉ một mình hắn như vậy, gần như toàn bộ mười hai Tổ Vu của Vu tộc, đều đồng thời có cảm ứng, đưa mắt nhìn về phía vùng đất của Vu tộc.

"Đại huynh, động tĩnh vừa rồi..." Tổ Vu Cường Lương sắc mặt căng thẳng, có chút không chắc chắn nói.

"Chắc là không sai, là động tĩnh của Bàn Cổ Điện!" Đế Giang gật đầu, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Bàn Cổ Điện, là thần điện do trái tim của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, cũng là nơi cội nguồn thai nghén ra toàn bộ Vu tộc.

Trong điện này, có uy áp kinh khủng do Bàn Cổ Đại Thần để lại, dù nhìn khắp toàn bộ Vu tộc, ngoại trừ mười hai Tổ Vu, căn bản không có tộc nhân nào khác có thể bước vào điện này.

Nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi, Đế Giang và những người khác rõ ràng cảm ứng được, có người nhân lúc mười hai Tổ Vu không có ở đó, đã tiến vào Bàn Cổ Điện!

Rõ ràng là muốn trộm nhà a!!

"Mau về xem!" Không kịp khuyên Hậu Thổ nhiều, Đế Giang và những người khác chắp tay chào Thái Thanh một cái, liền vội vã rời khỏi Huyền Đô Tử Phủ, thẳng đến Bất Chu Sơn.

Nhìn bóng dáng các Tổ Vu rời đi, trên mặt Thái Thanh lộ ra vẻ suy tư.

Nếu đoán không sai, động tĩnh trong Bàn Cổ Điện, e rằng không thoát khỏi liên quan đến nhân vật chính mới!

"Lần này đến lượt Vu tộc rồi sao..." Thái Thanh thầm nghĩ trong lòng, cũng không quá ngạc nhiên.

Dù sao, Vu tộc cũng là hậu duệ của Bàn Cổ, xuất hiện một hai nhân vật chính nhỏ, đó không phải là chuyện đương nhiên sao.

"Nhưng, đã đến lượt Vu tộc, cũng nên bố cục trước." Thái Thanh nghĩ như vậy trong lòng, ánh mắt rơi xuống trên người Hậu Thổ.

Dường như nhận ra ánh mắt của hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp của Hậu Thổ liền hiện lên một vệt hồng nhuận.

Đừng nhìn nàng có thể trước mặt Đế Giang và những người khác đòi tiếp tục ở lại, nhưng lúc này khi thực sự chỉ còn lại một mình với Thái Thanh, nàng vẫn không khỏi bối rối.

"Ngươi không muốn về Vu tộc, là không muốn thấy Vu tộc và Yêu tộc khai chiến phải không?" Sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe thấy lời của hắn, Hậu Thổ lập tức ngẩn người, có chút kinh

ngạc nhìn hắn, dường như không ngờ Thái Thanh có thể đoán được suy nghĩ trong lòng nàng.

Đúng vậy, đúng như Thái Thanh đã nói, Hậu Thổ không muốn về Vu tộc, một phần lớn nguyên nhân là không muốn thấy đại chiến Vu Yêu lại nổ ra.

Phải biết rằng, thiên địa Hồng Hoang hiện tại, tuy đã hình thành cục diện Yêu tộc quản trời, Vu tộc chưởng đất, đón nhận một khoảng thời gian hòa bình ngắn ngủi.

Nhưng bất luận là Vu tộc hay Yêu tộc, đều sẽ không dễ dàng bỏ qua, một khi có cơ hội, nhất định sẽ dấy lên một trận đại chiến!

Nếu Hậu Thổ hôm nay thật sự theo Đế Giang và những người khác về Vu tộc, tập hợp đủ mười hai Tổ Vu, Vu tộc tuyệt đối sẽ không tiếp tục ẩn mình, chắc chắn sẽ chủ động khai chiến với Yêu tộc!

Đến lúc đó, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang, tất sẽ sinh linh đồ thán!

Đó cũng chính là cục diện Hậu Thổ không muốn thấy.

"Thánh nhân tuệ nhãn, Hậu Thổ thực sự không nỡ lòng nhìn đại chiến lại giáng lâm." Hậu Thổ nhẹ nhàng thở dài, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ thiện lương.

Thái Thanh thấy vậy, lại khẽ lắc đầu.

Trong thiên địa Hồng Hoang, có thể dung thứ mọi thứ, duy chỉ không dung thứ một trái tim thiện lương.

Hậu Thổ không muốn khai chiến, cho nên chủ động nhượng bộ, nhưng một khi Yêu tộc đắc thế, sẽ không có bất kỳ e dè nào, đến lúc đó người chịu hại ngược lại sẽ là Vu tộc.

Huống chi, trận chiến Vu Yêu là đại thế Thiên Đạo, Hậu Thổ cũng

chỉ là một quân cờ trong lượng kiếp mà thôi, làm sao có thể đi ngược lại cả lượng kiếp?

Nói cho cùng, Vu Yêu lượng kiếp đã sớm định sẵn, căn bản không phải do Hậu Thổ quyết định!

"Dù không có ngươi, e rằng Vu tộc cũng sẽ không tiếp tục ẩn mình." Ánh mắt Thái Thanh sâu thẳm, lướt qua phương hướng của Vu tộc, nói một cách đầy ẩn ý.

Hậu Thổ nghe vậy, không khỏi hơi ngẩn ra, không hiểu ý sâu xa trong lời nói của Thái Thanh.

Thái Thanh cũng không giải thích nhiều, chỉ khẽ phất tay áo, lấy ra một tòa liên đài màu tím.

"..." Nhìn bảo liên màu tím trước mắt, Hậu Thổ hơi kinh ngạc.

Phải biết rằng, Vu tộc không tu Nguyên Thần, dù là Tổ Vu duy nhất có Nguyên Thần, Hậu Thổ cũng chưa bao giờ tu hành Nguyên Thần.

Cũng chính vì vậy, đối với những ngoại vật như pháp bảo, Hậu Thổ cũng giống như Đế Giang và những người khác, đều không có hứng thú.

Nhưng lúc này khi nhìn thấy tòa bảo liên màu tím này, nàng rõ ràng nhận ra, từ sâu trong Nguyên Thần, truyền đến một loại khát khao khó tả, phảng phất như vật này đối với nàng vô cùng quan trọng!

"Đây là Luân Hồi Tử Liên, bên trong ẩn chứa Luân Hồi Đại Đạo, ngươi nhận lấy rồi dụng tâm tham ngộ, chắc sẽ có thu hoạch không nhỏ." Sắc mặt Thái Thanh như thường, bình tĩnh nói.

Tòa Luân Hồi Tử Liên này đã ở trong tay hắn một thời gian, lúc đầu đối phó với Đông Hoàng Thái Nhất, hắn không lấy ra để công lược Hậu Thổ, không phải vì tòa Luân Hồi Tử Liên này quý giá, mà

chỉ là lười làm mà thôi.

Nhưng, hiện tại nhân vật chính mới xuất hiện trong Vu tộc, tòa Luân Hồi Tử Liên này cũng có đất dụng võ, dùng nó để thu phục Hậu Thổ, tự nhiên không lo không cắt được rau hẹ.

"Bảo vật này quá quý giá, Hậu Thổ sao có thể dễ dàng nhận lấy." Cưỡng ép dằn xuống khát vọng trong lòng, Hậu Thổ cắn môi, định từ chối.

"Yên tâm đi, bản thánh tự nhiên sẽ không cho không, tự có lúc để ngươi báo đáp." Thái Thanh nhàn nhạt nói, sắc mặt không có chút gợn sóng nào.

Nghe thấy lời của hắn, trong lòng Hậu Thổ không khỏi có chút thất vọng, rồi cũng không từ chối nữa, đưa tay khẽ điểm, liền nhận lấy Luân Hồi Tử Liên.

Tuy rằng, nàng không rõ, Luân Hồi Đại Đạo trong miệng Thái Thanh, rốt cuộc là chuyện gì, lại có quan hệ gì với mình.

Nhưng trực giác trong lòng mách bảo nàng, tòa Luân Hồi Tử Liên trước mắt này đối với nàng vô cùng quan trọng!

Chương 63

Lúc này, sau khi nhận lấy Luân Hồi Tử Liên, Hậu Thổ không trì hoãn thời gian, cảm kích hành lễ với Thái Thanh một cái, liền xoay người tự đi bế quan.

Thái Thanh thấy vậy, trong mắt tinh mang lóe lên, nhàn nhạt cười nói: "Cứ như vậy, đại chiến Vu Yêu tiếp theo, ngược lại càng thêm thú vị." Bất Chu Sơn, tổ địa Vu tộc.

Những đám mây lành màu vàng mênh mông không ngừng cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng, từng đạo ánh sáng rực rỡ liên tiếp lóe lên từ trời đất.

Nhìn từ xa, Bàn Cổ Điện sừng sững ở sâu trong Vu tộc, lúc này phảng phất như đã hóa thành một biển quang mang màu tím, có thiên địa linh khí cuồn cuộn không ngừng cuốn tới.

Đừng nói là các bộ lạc Vu tộc gần đó, ngay cả nhiều đại năng tiên thiên trong Bất Chu Sơn, cũng đã nhận ra động tĩnh ở đây, lần lượt đưa mắt nhìn sang.

Dù sao, đây là Bất Chu Thần Sơn, có vô số thiên địa linh vật, Bàn Cổ Điện bây giờ có động tĩnh như vậy, tự nhiên không khỏi khiến người ta hoài nghi có trọng bảo sắp hiện thế!

Vút!

Tiếng phá không kịch liệt liên tiếp vang lên, mười một bóng người khí thế kinh khủng giáng lâm bên ngoài Bàn Cổ Điện, lập tức khiến các đại năng tiên thiên xung quanh dập tắt lòng tham trong lòng.

Mười một bóng người đột nhiên giáng lâm không phải ai khác, chính là mười một vị Tổ Vu vội vã từ Huyền Đô Tử Phủ trở về Vu

tộc!

Lúc này, các Tổ Vu của Vu tộc, vừa đến gần Bàn Cổ Điện, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Không phải, cảnh tượng trước mắt có bao nhiêu kinh khủng đáng sợ.

Ngược lại, đối với các Tổ Vu của Vu tộc mà nói, cảnh tượng trước mắt không những không đáng sợ, mà còn có cảm giác thân thiết tự nhiên.

Bởi vì, động tĩnh trong Bàn Cổ Điện, giống hệt như lúc mười hai Tổ Vu trước kia hóa hình!

"Đại huynh,..." Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Tổ Vu Cường Lương ở bên cạnh kích động, vội vàng mở miệng hỏi.

"Không sai!

Từ động tĩnh trong Bàn Cổ Điện xem ra, Tổ Vu của Vu tộc chúng ta sắp có thêm một người rồi!" Sắc mặt Đế Giang cũng không bình tĩnh, trịnh trọng gật đầu nói.

Nghe thấy lời của hắn, mấy vị Tổ Vu còn lại, trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Phải biết rằng, do Hậu Thổ hiện tại không ở trong Vu tộc, khiến cho chiến lực đỉnh cao của Vu tộc thiếu đi một vị, không chỉ thực lực giảm đi đáng kể, mà ngay cả Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng không thể tập hợp đủ.

Bây giờ có thể có thêm một vị Tổ Vu thứ mười ba, đối với toàn bộ Vu tộc mà nói, đều không nghi ngờ là một chuyện may mắn!

Thậm chí, có thể quyết định thắng bại của cả đại chiến Vu Yêu!

Nghĩ đến đây, Đế Giang và những người khác đều chăm chú nhìn

vào trong Bàn Cổ Điện, chờ đợi vị Tổ Vu thứ mười ba hóa hình.

Rất nhanh, khi động tĩnh trong toàn bộ Bàn Cổ Điện đạt đến đỉnh điểm, một bóng người kim quang rực rỡ cũng từ trong đó chậm rãi ngưng tụ ra, xuất hiện trước mặt Đế Giang và những người khác.

Nhưng, khác với mấy người họ, người hóa hình không phải là một gã đàn ông thân hình cao lớn thô kệch, ngược lại có khuôn mặt tuấn lãng, mày kiếm mắt sao, trông hệt như một nhân vật chính.

"Ta, Sở Phong, hôm nay cuối cùng cũng hóa hình thành công rồi!" Vừa hóa hình thành công, thanh niên liền cười ha hả, vô cùng sảng khoái nói.

"Chúc mừng thập tam đệ thành công hóa hình, từ nay về sau Tổ Vu của Vu tộc chúng ta lại thêm một người." Khi thanh niên tự xưng là Sở Phong vừa dứt lời, Đế Giang dẫn theo các Tổ Vu đi lên.

"Vu tộc?

Tổ Vu?" Nghe thấy lời của Đế Giang, Sở Phong ngẩn người, rồi dường như nghĩ ra điều gì đó, trên mặt lộ ra vẻ hiểu ra, mở miệng hỏi.

"Nếu ta đoán không sai, ngươi chính là thủ lĩnh của mười hai Tổ Vu, Đế Giang phải không?" "Thập tam đệ quả nhiên thông tuệ, ta chính là đại ca Đế Giang." Đế Giang cười gật đầu, lại giới thiệu mười vị Tổ Vu còn lại một lượt.

"Bây giờ đại chiến Vu Yêu sắp nổ ra, Vu tộc chúng ta có thể có thập tam đệ đản sinh hóa hình, rõ ràng là ý chí của Phụ Thần đang chiếu cố chúng ta, có thập tam đệ tương trợ, trận chiến này nhất định có thể thắng lợi!" Nhìn Sở Phong vừa hóa hình đã có tu vi Đại La Kim Tiên, Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công không khỏi cười nói.

Tuy nhiên, nghe thấy lời của hắn, Sở Phong lại trực tiếp xua tay.

"E rằng các ngươi nhầm rồi, ta không phải là Tổ Vu của Vu tộc."

Đế Giang và những người khác nghe vậy, đều hơi ngẩn ra.

Chẳng lẽ nhầm rồi?

Tên này không phải người của họ?

"Sở Phong tiểu đệ có phải là hóa hình từ trong Bàn Cổ Điện không?" Đế Giang nghi ngờ, mở miệng hỏi.

"Không sai!" Sở Phong gật đầu, cũng không giấu diếm.

"Vậy thì không sai rồi, ngươi chính là vị Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc chúng ta, là thập tam đệ của ta!" Đế Giang và những người khác nghe vậy, đều cười lên, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết rằng, Bàn Cổ Điện là thánh địa của Vu tộc, nếu thật sự bị một người ngoài chiếm lấy để hóa hình, mặt mũi của Vu tộc cũng mất hết.

Thấy mười hai Tổ Vu cứ nhận định mình là Tổ Vu của Vu tộc, Sở Phong nhíu mày.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng là nhân vật chính xuyên việt, hắn vô cùng hiểu rõ kết cục của Vu tộc thê thảm đến mức nào.

Lập tức, hắn cũng không nói nhảm với Đế Giang và những người khác, trực tiếp xoay người đi vào sâu trong Bàn Cổ Điện.

Ở một nơi khác, trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thanh chậm rãi thu hồi ánh mắt, trên mặt lộ ra vẻ thích thú.

"Không phải Tổ Vu sao..." Hắn tự lẩm bẩm một tiếng, rồi cười lắc đầu.

Đọc qua vô số võng văn, đối với loại nhân vật chính 'miệng thì nói không muốn, cơ thể lại rất thành thật' này, hắn sớm đã không thấy mới mẻ.

Thậm chí, không cần suy nghĩ nhiều, hắn cũng có thể đoán được, theo diễn biến cốt truyện, tiếp theo sẽ là đoạn nhân vật chính vừa nói mình không phải Tổ Vu, vừa vả mặt chúng sinh Hồng Hoang, thay Vu tộc nghịch thiên cải mệnh.

Tiện thể trong quá trình đó, lại công lược nữ chính, giẫm đạp Thiên Đạo Thánh Nhân, thể hiện ra bá khí vương giả của nhân vật chính, khiến một đám quần chúng ăn dưa kinh ngạc.

Dù sao Hỗn Nguyên Thánh Nhân, chính là để cho nhân vật chính vả mặt.

Loại sáo lộ này, quả thực là quá cũ rích rồi!

Đừng có nhắc đến não với ta!

Nói lại lần nữa, đọc tiểu thuyết không cần não!

Cứ trực tiếp lao vào là xong, cần não làm gì?

Đương nhiên, đối với loại rau hẹ... nhân vật chính không não này, Thái Thanh rất vui khi thấy.

Không nói gì khác, chỉ cần dùng hắn để cày một đợt điểm phản diện, tăng thêm một chút khí chất ác nhân phản diện, cũng đủ để khiến đám phản diện bên cạnh thèm rỏ dãi!

"Như vậy, cũng có thể bớt đi một chút phiền phức." Thái Thanh khẽ cười, trong lòng đã có kế hoạch.

Đột nhiên, phảng phất như nhận ra điều gì đó, ánh mắt hắn nhìn ra ngoài Huyền Đô Tử Phủ.

Chỉ thấy bên ngoài bầu trời Huyền Đô Tử Phủ, có một con phượng hoàng chín màu đang chậm rãi hạ xuống, cách con phượng hoàng chín màu không xa, còn có một chiếc xe thần mặt trời đi theo.

Một lát sau, hai bóng người được quang hoa bao phủ, lần lượt từ

trên phượng hoàng và xe thần bước xuống, chính là một trong các vị Thánh nhân, Nữ Oa Nương Nương, và Yêu Đế của Yêu tộc Thiên đình, Đế Tuấn!

Nhìn Huyền Đô Tử Phủ trước mắt, sắc mặt của Nữ Oa và Đế Tuấn đều phức tạp.

Trước khi Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, hai người từng đến đây để mong có thể giữ được tính mạng cho hắn.

Chương 64

Bây giờ lại một lần nữa đến Huyền Đô Tử Phủ, không những không dám nhắc đến cái chết của Đông Hoàng Thái Nhất, mà ngược lại còn phải cúi đầu nhận lỗi với Thái Thanh.

Tạo hóa thế gian, thực sự ngoài dự liệu.

Nhưng, Nữ Oa và Đế Tuấn đều không phải người thường, sau khi bình tĩnh lại một chút, sắc mặt họ đã khôi phục bình tĩnh.

"Nữ Oa đặc biệt đến bái kiến Thái Thanh sư huynh, mong sư huynh có thể gặp mặt." Đi đến bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, Nữ Oa khẽ mở đôi môi đỏ, nhẹ giọng nói.

Đừng thấy nàng là Thiên Đạo Thánh Nhân, ngự trị trên vạn linh Hồng Hoang, nhưng ở địa giới Huyền Đô Tử Phủ, nàng vẫn chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ngoài thông báo.

Rất nhanh, sau khi giọng nói của Nữ Oa vừa dứt, bên trong Huyền Đô Tử Phủ có một cánh cổng ánh sáng chậm rãi mở ra.

Nữ Oa thấy vậy, khẽ gật đầu với Đế Tuấn, rồi đi đầu bước vào cổng ánh sáng.

Hai người một trước một sau, xuyên qua toàn bộ Huyền Đô Tử Phủ, thẳng đến đại điện Bát Cảnh Cung.

Vừa bước vào điện này, liền thấy Thái Thanh đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn phong hỏa.

Sắc mặt hắn đạm mạc, đôi mắt mênh mông sâu thẳm, phảng phất như có thể nhìn thấu dòng sông thời gian, nhìn xuống Hỗn Độn hồng mông.

Khi ánh mắt rơi xuống trên người họ, lập tức khiến tim họ chấn

động, dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân như Nữ Oa cũng không ngoại lệ!

"Sư huynh lần này bế quan, tu vi đại có tinh tiến, thực đáng mừng đáng chúc." Một lát sau, Nữ Oa hoàn hồn đầu tiên, mỉm cười nói.

"Chỉ là đột phá nhỏ, không đáng kể." Thái Thanh nhàn nhạt nói, khẽ đưa tay chỉ một cái, một chiếc bồ đoàn liền xuất hiện trước mặt Nữ Oa.

Còn về Đế Tuấn sau lưng Nữ Oa, Thái Thanh hoàn toàn không để ý.

Không phải Thái Thanh cố ý làm khó Đế Tuấn, muốn cho hắn bẽ mặt.

Mà thực sự địa vị của Đế Tuấn quá thấp, căn bản không lọt vào mắt của Thái Thanh, trực tiếp bị hắn bỏ qua.

Đùa sao, dù sao đi nữa, Nữ Oa cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân thật sự, có tư cách ngồi ngang hàng với hắn.

Đế Tuấn là cái thá gì?

Cũng đòi ngồi sao?

Có thể đứng ở đây đã là may mắn lắm rồi!

Đối với suy nghĩ của Thái Thanh, Đế Tuấn tự nhiên không biết.

Lúc này thấy Thái Thanh không thèm để ý đến mình, trên mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ lúng túng.

Đồng thời, trong lòng Đế Tuấn cũng càng thêm chắc chắn, Thái Thanh vì chuyện của Đông Hoàng Thái Nhất, mà có oán niệm với Yêu tộc Thiên đình.

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn cũng không nhịn được nữa, không đợi Nữ Oa mở lời, liền trực tiếp cúi người chào Thái Thanh.

“Trước kia Thái Nhất hồ đồ, lỗ mãng va chạm Thánh nhân, đều là do ta làm huynh trưởng quản giáo không nghiêm, có tội thất trách, xin Thánh nhân lượng thứ.” Sắc mặt Đế Tuấn cung kính, vô cùng trịnh trọng xin lỗi.

Thấy hắn trực tiếp nói rõ ý đồ lần này, Nữ Oa ở bên cạnh khẽ nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia không vui.

Nhưng, nàng cũng không phát tác, ngược lại tiếp tục cười nhẹ một tiếng: “Thái Thanh sư huynh có lẽ không biết, Đế Tuấn nghe tin sư huynh bế quan có đột phá, đã đặc biệt chuẩn bị hậu lễ, vội vàng đến chúc mừng.” “Ồ?” Sắc mặt Thái Thanh khẽ động, không khỏi nhìn Đế Tuấn thêm một cái.

Với tâm trí và nhãn giới của hắn, sao lại không nhìn ra, cái gọi là chúc mừng của Đế Tuấn là giả, rõ ràng là nhân cơ hội này để hóa giải ân oán với Yêu tộc Thiên đình.

Không thể không nói, thiếu niên, diễn hơi sâu rồi đấy!

Đối với Yêu tộc Thiên đình, từ đầu hắn đã không quan tâm rồi!

Trước kia sở dĩ ra tay, cũng chỉ là nhắm vào Đông Hoàng Thái Nhất, cái cây rau hẹ kia, đối với cái gọi là Yêu tộc Thiên đình căn bản không có chút hứng thú nào.

Bây giờ không còn nhân vật chính, Thái Thanh tự nhiên lười để ý đến Yêu tộc Thiên đình.

Nếu không, Yêu tộc Thiên đình sao có thể yên ổn đến bây giờ.

Nói trắng ra, tất cả đều là Yêu tộc Thiên đình nghĩ nhiều!

Nhưng, Đế Tuấn lúc này lại không nghĩ vậy.

“Thánh nhân tu vi đột phá, là chuyện may mắn của Hồng Hoang ta, Đế Tuấn là chủ của Thiên đình, tự nhiên phải đến chúc mừng.” Thấy

sắc mặt Thái Thanh cuối cùng cũng có thay đổi, trên mặt Đế Tuấn lộ vẻ vui mừng, trực tiếp phất tay, lấy ra vô số pháp bảo linh vật.

Trong phút chốc, toàn bộ Bát Cảnh Cung đều bảo quang tứ phía, từng gốc linh căn tỏa ra ánh sáng ấm áp, từng món pháp bảo lộ ra khí tức bất phàm.

Tuy rằng, đa số chỉ là hàng Tiên Thiên, không có chí bảo như Hỗn Độn Chung.

Nhưng nhiều pháp bảo linh vật như vậy, cũng là một món tài sản không nhỏ, thậm chí còn chiếm đến năm thành bảo khố của toàn bộ Yêu tộc Thiên đình!

Điều khiến Thái Thanh để ý hơn là, những linh căn mà Đế Tuấn tặng, lại đa số là linh căn Tiên Thiên thuộc tính Hỏa!

Sau khi trong mắt lóe lên tinh quang, sắc mặt Thái Thanh cũng không có nhiều thay đổi, ngược lại càng thêm đạm mạc.

Đế Tuấn nhìn thấy, cũng không thấy ngạc nhiên, lại phất tay một lần nữa, một gốc linh căn tựa như liệt diễm, xuất hiện trong đại điện.

Cùng với sự xuất hiện của gốc linh căn này, nhiệt độ trong toàn bộ Bát Cảnh Cung đều đột nhiên tăng lên rất nhiều, phảng phất như có một vầng mặt trời nóng rực vô cùng đột nhiên hiện ra từ hư không, ánh sáng rực rỡ chói mắt!

"...Phù Tang Thần Thụ?!" Nhìn thấy gốc linh căn trước mắt, ngay cả Nữ Oa là Hỗn Nguyên Thánh Nhân ở bên cạnh cũng không còn bình tĩnh được nữa.

Phù Tang Thần Thụ, là linh căn Tiên Thiên sinh trưởng ở sâu trong Thái Dương Tinh, cũng là một trong mười đại cực phẩm linh căn Tiên Thiên!

Giá trị của nó quý giá hơn các linh căn Tiên Thiên khác không biết

bao nhiêu lần, ngay cả Thánh nhân thấy cũng sẽ động lòng!

"Xem ra Đế Tuấn vì hóa giải ân oán, cũng chịu bỏ ra vốn liếng." Nữ Oa đang nghĩ trong lòng, Đế Tuấn lại lấy ra hai miếng ngọc giản.

"Đây là pháp môn bố trận của 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận' và 'Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận', xin Thái Thanh Thánh Nhân vui lòng nhận cho." Đế Tuấn đưa ngọc giản trong tay ra, lại một lần nữa cúi người chào.

Nghe thấy lời của hắn, đừng nói là Nữ Oa ở bên cạnh, ngay cả trên mặt Thái Thanh cũng thoáng qua một tia kinh ngạc.

Phải biết rằng, bất luận là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hay Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, đều là đại trận nền tảng của Yêu tộc Thiên đình, trấn giữ an nguy của toàn bộ Yêu tộc Thiên đình.

Một khi hai tòa trận pháp này bị rò rỉ, bị kẻ có tâm khác có được, nhân cơ hội phá giải huyền diệu của đại trận, e rằng toàn bộ Yêu tộc Thiên đình sẽ thành không phòng bị, không còn sức phòng thủ.

Biết rõ như vậy, Đế Tuấn lại vẫn có thể tặng ra hai tòa đại trận, không nói gì khác, chỉ riêng phần khí phách này, không hổ là Yêu Đế!

Nhưng, Thái Thanh chỉ trầm mặc một lát, liền cười.

"Không hổ là Thiên đình Yêu Đế, quả thực là ra tay hào phóng, đáng tiếc, những thứ này không lọt vào mắt của bản thánh." Thái Thanh nhàn nhạt cười, khi tay áo khẽ nâng lên, khí tức của toàn bộ Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận lập tức cuồn cuộn ra.

Cùng lúc đó, Cực Dương Diễm Phong đang trấn áp trận nhãn Thái Dương, cũng bùng phát ra ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng cả hư không vô ngần, khiến cho vô số linh căn Tiên Thiên trong đại điện cũng không khỏi khẽ run rẩy.

"...Linh căn Hỗn Độn?!!" Dường như nhận ra điều gì đó, đôi mắt

đẹp của Nữ Oa lập tức mở to, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ không thể tin được.

Không chỉ nàng, mà Yêu Đế Đế Tuấn, sắc mặt càng thêm đột ngột thay đổi, trong mắt hiện lên vẻ khó tin chưa từng có!

Là Thái Dương chân linh hóa hình, lại có cực phẩm linh căn thuộc tính Hỏa bạn sinh, không ai rõ hơn hắn, một gốc linh căn Hỗn Độn thuộc tính Hỏa, rốt cuộc kinh khủng đến mức nào!

Huống chi, gốc Cực Dương Diễm Phong này là trung phẩm linh căn Hỗn Độn thật sự!

So với nó, những thứ hắn tặng, thực sự không đáng vào mắt!

Chương 65

"Thái Thanh sư huynh nội tình sâu dày, quả nhiên không tầm thường, hôm nay quả thực khiến sư muội ta được mở rộng tầm mắt." Hít sâu một hơi, dằn xuống kinh ngạc trong lòng, Nữ Oa nhẹ giọng nói.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng lắc đầu, biết rằng lần này đã đi một chuyến vô ích.

Đúng vậy, những thứ Đế Tuấn tặng, bất luận là Phù Tang Thần Thụ, hay hai tòa đại trận, đều cực kỳ quý giá, nhìn khắp Hồng Hoang cũng là thứ tốt hiếm thấy.

Nhưng trước mặt linh căn Hỗn Độn và đại trận cấp Hỗn Độn, căn bản không đáng kể, cũng khó trách Thái Thanh không động lòng.

Trên thực tế, Nữ Oa đã sai một điểm.

Thái Thanh nắm giữ linh căn Hỗn Độn và trận pháp cấp Hỗn Độn, vẫn sẽ động lòng với những thứ Đế Tuấn tặng.

Đùa sao, đồ miễn phí ai mà không thích?

Lấy những gốc linh căn Tiên Thiên kia cho Cực Dương Diễm Phong ăn chẳng phải thơm sao?

Hai tòa đại trận Tiên Thiên tiến hóa thành hai tòa đại trận Hỗn Độn chẳng phải sướng sao?

Đồ kiếm lời, không ai chê nhiều, ngay cả Thái Thanh cũng không ngoại lệ.

Sở dĩ hắn thể hiện 'gia sản' trước mặt Đế Tuấn, không phải là không nhận những thứ được dâng lên tận cửa, mà là đang nói với Đế Tuấn, ngươi tặng chưa đủ nhiều!

Tin ta đi, tặng thêm năm vạn gốc nữa, ta sẽ mạnh hơn!

Rõ ràng, đối với ám chỉ của Thái Thanh, Đế Tuấn ít nhiều cũng nhìn ra được một chút.

Sau khi cắn răng, hắn lại phất tay, lấy ra Hà Đồ Lạc Thư.

Ngay khi Thái Thanh tưởng rằng, Đế Tuấn định tặng luôn cả linh bảo bạn sinh của mình, hắn lại nhanh chóng kết ấn, chỉ vào Hà Đồ Lạc Thư.

Ông!

Cùng với một trận quang hoa lóe lên, Hà Đồ Lạc Thư chậm rãi mở ra, bên trong phảng phất như có một phương tiểu thiên địa, tỏa ra từng luồng khí tức tinh thần.

Ngay sau đó, hai bóng hình xinh đẹp từ trong đó bước ra, rơi xuống đại điện, cúi người chào Thái Thanh ở trên.

"Hi Hòa (Thường Hi), bái kiến Thái Thanh Thánh Nhân." Hai bóng hình xinh đẹp nhẹ giọng nói, trên khuôn mặt ngọc tinh xảo tuy có chút bi thương, nhưng vẫn toát lên phong tư khuynh quốc khuynh thành.

Tựa như huyền nữ từ trên cửu thiên giáng xuống trần gian, thanh lệ thoát tục, đẹp không thể tả.

Hai người không phải ai khác, chính là hai vị nữ thần trên Thái Âm Tinh, Hi Hòa và Thường Hi!

"Hi Hòa và Thường Hi hai vị đạo hữu, đã sớm nghe danh Thánh nhân, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, Đế Tuấn cũng là được hai vị nhờ vả, mới đưa đến trước mặt Thánh nhân." Không đợi Thái Thanh mở miệng hỏi, Đế Tuấn vội vàng giải thích một câu.

"Bây giờ trước tòa Thánh nhân còn thiếu thị nữ, sao không chọn một vị trong hai người.

Có thể ở lại nơi động thiên phúc địa này, họ cũng sẽ không từ chối.” Hay lắm!

Trực tiếp đổi thành ‘tặng người’!

Phải nói bao nhiêu lần, ta thực sự không thèm thân thể!

Thái Thanh trong lòng bất lực, không ngờ Đế Tuấn lại ‘thức thời’ như vậy.

Không cần nói nhiều, chắc chắn là vì hắn cưỡng ép thu Hậu Thổ, mới dẫn đến ấn tượng của các đại năng trong Hồng Hoang đối với hắn có chút sai lệch.

Tuy Đế Tuấn không nói rõ, nhưng những người có mặt đều không phải người thường, sao lại không nghe ra ý trong lời nói.

Ngay cả Nữ Oa ở bên cạnh, cũng có chút kỳ quái nhìn Đế Tuấn một cái.

Phải biết rằng, không lâu trước khi Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, Đế Tuấn từng nhờ Phục Hy đến tìm nàng, định để nàng ra mặt chủ trì Thiên Hôn cho hắn và Hi Hòa.

Chỉ vì xảy ra chuyện Đông Hoàng Thái Nhất chết, chuyện này mới bị gác lại.

Không ngờ, chỉ trong nháy mắt, Đế Tuấn lại định tặng đi vị hôn thê của mình!

Thức tỉnh thuộc tính gì ghê gớm vậy??

Thực tế, đừng nhìn trên mặt Đế Tuấn đang cười, trong lòng hắn cũng đang rỉ máu.

Thái Âm Thái Dương, tương sinh tương khắc, là Thái Dương chân linh hóa hình, hắn đã thèm muốn hai chị em Thường Hi Hi Hòa từ lâu.

Để ép hai người khuất phục, Đế Tuấn đã tốn không ít thủ đoạn.

Nhưng bây giờ, ngay cả ngón tay cũng chưa kịp chạm vào, đã phải tặng ra cho Thái Thanh lựa chọn trước.

Nếu nói trong lòng Đế Tuấn không có chút không cam lòng, đó tự nhiên là không thể.

Nhưng là một kiêu hùng một đời, ngay cả huynh đệ ruột chết cũng có thể nhịn, huống chi là phụ nữ.

Hơn nữa, nếu có thể nhân cơ hội này, hóa giải ân oán với Thái Thanh, không chừng có thể thuận lợi kết giao với vị Đại Đạo Thánh Nhân này.

Vu tộc trước đó, chính là một ví dụ tốt nhất!

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn miễn cưỡng cười, chắp tay nói: "Hai vị đạo hữu đều tư chất bất phàm, là lựa chọn tốt cho thị nữ, Thánh nhân nếu vừa mắt vị nào, cứ việc mở lời là được." Giọng nói của Đế Tuấn vừa dứt, thân thể hai chị em Hi Hòa Thường Hi run lên, trên khuôn mặt xinh đẹp đều lộ ra một vệt tái nhợt, nhưng cũng chỉ cắn chặt môi, không nói gì.

Có chuyện gì đó!

Sắc mặt của hai chị em Hi Hòa và Thường Hi, tự nhiên không qua được mắt Thái Thanh.

Lập tức, trong lòng hắn khẽ động, chậm rãi gật đầu.

"Nếu đã là một phen hảo ý, bần thánh cũng không từ chối." "Thánh nhân chịu nhận, chính là phúc phận của Đế Tuấn, chỉ không biết trong hai người, Thánh nhân vừa mắt vị nào?" Nghe thấy lời của Thái Thanh, trong lòng Đế Tuấn thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cười hỏi.

“Hai người, đều có duyên với bản thánh.” Sắc mặt Thái Thanh không đổi, nhàn nhạt nói.

Vị nào?

Lão tử muốn tất!

Giọng nói của Thái Thanh vừa dứt, đừng nói Đế Tuấn hơi ngẩn ra, ngay cả Nữ Oa ở bên cạnh cũng giật nảy mình.

Một hơi muốn cả hai?

Sư huynh chịu nổi không?

“Có thể được Thánh nhân ưu ái, Đế Tuấn phải chúc mừng hai vị đạo hữu một phen trước rồi.” Sau khi hoàn hồn, Đế Tuấn gượng ép nở nụ cười, cười gượng nói.

Tuy rằng, đối với việc Thái Thanh một người cũng không chừa, trong lòng hắn ít nhiều có chút oán niệm.

Nhưng nghĩ đến việc có thể hóa giải ân oán với Thái Thanh, giúp Yêu tộc Thiên đình tránh được hậu hoạn, hắn cũng không dám nói gì thêm.

Hai chị em Hi Hòa Thường Hi cũng không nói nhiều, đang định lại một lần nữa cúi người chào Thái Thanh, lại bị Thái Thanh xua tay ngăn lại.

“Được rồi, nói đi, Đế Tuấn đã uy hiếp hai người như thế nào.” Sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, phảng phất như đang nói một chuyện nhỏ nhặt đương nhiên.

Nhưng lời của hắn rơi vào tai hai chị em Hi Hòa Thường Hi, lại như một tiếng sét đánh, khiến sắc mặt hai chị em đồng loạt thay đổi.

“Thánh nhân, ...” Đế Tuấn ở bên cạnh sắc mặt cũng hơi thay đổi, vội vàng định mở miệng hỏi.

Chương 66

Tuy nhiên, không đợi hắn nói xong, Thái Thanh đã lạnh lùng lướt mắt qua.

Trong phút chốc, một luồng áp lực kinh khủng chưa từng có, trực tiếp nhấn chìm Đế Tuấn, dù với tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, hắn cũng lập tức tim đập thình thịch, căn bản không dám nói thêm một lời nào!

"Hai người bây giờ là người của bản thánh, dù là Thiên Đạo cũng không làm gì được, có gì cứ yên tâm nói ra." Thái Thanh thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói.

"Thánh nhân đã mở lời, chị em chúng tôi không dám giấu giếm, chuyện này quả thực là bị Đế Tuấn uy hiếp..." Hi Hòa thấy vậy, hít sâu một hơi, liền kể ra nguyên do.

Đúng như Thái Thanh dự liệu, hai chị em này, cũng là người có câu chuyện.

Là tiên thiên thần thai nữ trên Thái Âm Tinh, mệnh cách của hai người, có liên quan mật thiết đến Thái Âm Tinh.

Tuy nhiên, không lâu sau khi Tử Tiêu Cung tam giảng kết thúc, hai người kinh ngạc phát hiện, toàn bộ Thái Âm Tinh đã xảy ra biến cố!

Không chỉ tinh thần chi lực không ngừng suy yếu, ngay cả linh căn Tiên Thiên Nguyệt Quế Thụ sinh trưởng trên đó cũng sắp chết khô, toàn bộ Thái Âm Tinh đều nguy trong sớm tối!

Cũng chính lúc này, Đế Tuấn thống lĩnh đại quân Yêu tộc giáng lâm Thái Âm Tinh, hứa sẽ giúp cứu vãn Thái Âm Tinh.

Đương nhiên, để báo đáp, hai chị em tự nhiên chỉ có thể ngoan

ngoãn nghe lệnh Đế Tuấn.

"Tỷ tỷ cũng từng tiêu hao tâm huyết để cứu vãn Thái Âm Tinh, nhưng thủy chung không có kết quả, bất đắc dĩ mới phải cầu cứu Đế Tuấn." Trong đôi mắt đẹp của Thường Hi đẫm lệ, giọng nói nghẹn ngào.

Nghe xong lời kể của hai chị em, sắc mặt Thái Thanh không đổi, trong lòng lại thầm lắc đầu.

Cốt truyện này cũng quá cũ rích rồi đi?!

Không chỉ đầy rẫy lỗ hổng, không có logic, mà còn cưỡng ép hạ thấp trí thông minh của hai chị em Hi Hòa Thường Hi!

Người bình thường nào mà không nhìn ra, chuyện này rõ ràng là cái bẫy do Đế Tuấn sắp đặt!

Không cần phải đoán, Thái Thanh cũng có thể dự liệu được, Thường Hi và Hi Hòa chính là nữ chính lần này.

Rõ ràng, nếu không có biến số là hắn làm phản diện, tiếp theo sẽ là tình tiết máu chó nhân vật chính 'tình cờ gặp' Hi Hòa Thường Hi, cứu vãn Thái Âm Tinh, chiếm được trái tim của hai mỹ nhân!

Không chừng, sẽ cướp luôn cả Thiên Hôn, rồi tiện tay tặng cho Đế Tuấn một cái mũ xanh lè.

Chậc, bây giờ toàn bộ bị ta hớt tay trên rồi!

Ý niệm trong lòng chuyển động, ánh mắt Thái Thanh rơi xuống trên người Thường Hi và Hi Hòa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu bây giờ, trước mặt hai chị em, vạch trần âm mưu của Đế Tuấn, treo hắn lên đánh một trận, rồi cứu vãn Thái Âm Tinh, chắc chắn có thể kéo đầy độ hảo cảm, một hơi thu phục toàn bộ.

Nhưng, hắn lại không làm vậy.

"Chuyện này bản thánh đã biết, hai người tạm thời về Quảng Hàn Cung chờ giá, đợi bản thánh tiếp đãi xong Nữ Oa sư muội, tự sẽ đến một chuyến." Sắc mặt Thái Thanh đạm mạc, không nhanh không chậm nói.

Hết rồi?

Nghe thấy lời của hắn, hai chị em Hi Hòa và Thường Hi lại có chút ngớ người.

Giây trước còn đầy hy vọng nghĩ rằng, sau khi Thái Thanh biết chuyện này, sẽ thay họ chủ trì công đạo, kết quả lại chỉ bảo họ về chuẩn bị tiếp giá?

Có chút đồng cảm nào không vậy?!

Xin lỗi, thật sự không có!

Đối với sự thất vọng của hai chị em Hi Hòa và Thường Hi, Thái Thanh thấy rõ mồn một, nhưng không để ý.

Đùa sao, lão tử là phản diện, không phải nhân vật chính, căn bản không cần phải đi làm liếm cẩu có được không!

Mấy chuyện của công cụ nhân này, cứ giao cho nhân vật chính làm là được rồi.

Làm một tên phản diện không làm mà hưởng, bá vương ngạnh thượng cung chẳng phải sướng hơn sao?

"Cẩn tuân pháp chỉ của Thánh nhân." Tuy trong lòng thất vọng, hai chị em Thường Hi Hi Hòa không dám nói nhiều, cúi người hành lễ một cái, liền rời khỏi Bát Cảnh Cung, tự về Thái Âm Tinh.

Thấy hai người rời đi, Đế Tuấn ở bên cạnh thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra, vừa rồi thấy Thái Thanh mở miệng hỏi, ngay cả hắn cũng

tưởng rằng, Thái Thanh sẽ ra mặt cho hai chị em Hi Hòa Thường Hi.

Lại không ngờ, sự tình lại đột nhiên thay đổi, kết thúc một cách nhẹ nhàng như vậy.

"Xem ra, lần này 'lễ' thật sự tặng đúng rồi!" Đế Tuấn không hề nghĩ ngợi, nhận định tất cả đều là công lao của lần tặng lễ này.

"À, bản thánh từng nghe nói đến chuyện Thiên Hôn." Thái Thanh chuyển đề tài, nói một cách đầy ẩn ý.

"Quả có chuyện này, Đế Tuấn từng cả gan cầu Nữ Oa Thánh Nhân ban Thiên Hôn, chỉ vì một số chuyện nên bị trì hoãn.

Sau này nếu thật sự thành Thiên Hôn, xin Thái Thanh Thánh Nhân chiếu cố, có thể đại giá quang lâm." Đế Tuấn gật đầu, vội vàng nói.

Tuy rằng, hiện tại đã mất Thường Hi Hi Hòa, không còn người chọn làm Đế Hậu.

Nhưng nếu Thái Thanh đã mở lời, tự nhiên phải nắm bắt cơ hội, kéo gần khoảng cách với Thái Thanh.

Hắn nghĩ, nếu thật sự có thể mời được Thái Thanh, vị Đại Đạo Thánh Nhân này, đến dự hôn lễ, đối với toàn bộ Yêu tộc Thiên đình, tuyệt đối là một sự kiện trọng đại!

Nghe thấy lời mời của Đế Tuấn, Thái Thanh không nói nhiều, chỉ cười nhẹ một cách không rõ ý kiến.

"Nếu chuyện ở đây đã kết thúc, ta cũng nên cáo từ." Nữ Oa ở bên cạnh thấy vậy, liền nhẹ giọng nói.

Tuy nhiên, dù nói là muốn rời đi, nàng vẫn ngồi yên trên bồ đoàn, không có chút ý định đứng dậy.

Đế Tuấn thấy cảnh này, sao lại không biết, Nữ Oa có chuyện muốn nói riêng với Thái Thanh, đang đuổi hắn đi.

“Nữ Oa Thánh Nhân nói rất phải, Đế Tuấn xin cáo lui trước.” Đế Tuấn chắp tay, vô cùng thức thời rời đi trước.

Cùng với sự ra đi của hắn, toàn bộ Bát Cảnh Cung lập tức chỉ còn lại Thái Thanh và Nữ Oa, không khí nhất thời có chút kỳ quái.

“Nữ Oa sư muội có gì muốn nói, cứ việc nói thẳng.” Sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, chậm rãi nói.

“...” Nữ Oa nghe vậy, sắc mặt lại có chút do dự.

Nhìn Nữ Oa mặt hơi đỏ, trong mắt Thái Thanh lộ ra vẻ kỳ quái.

“Chẳng lẽ mình nghĩ nhiều rồi?” Thái Thanh tự nhủ trong lòng.

Nhưng nhìn Nữ Oa vẻ mặt ngượng ngùng, lại nghĩ đến hai chị em Thường Hi Hi Hòa vừa rồi, Thái Thanh cảm thấy chắc là không nghĩ nhiều đâu.

Nữ Oa... thật sự không ổn rồi!!

Nếu là lúc bình thường, có lẽ Thái Thanh sẽ không nghĩ nhiều.

Nhưng có chuyện Đế Tuấn chủ động ‘tặng người’ trước đó, lại nhìn Nữ Oa có vẻ không ổn lúc này, không khỏi khiến Thái Thanh tự mình suy diễn ra sự tình.

“Thái Thanh sư huynh đừng hiểu lầm, sư muội ta không có ý gì khác, chỉ là…” Dường như cảm nhận được ánh mắt khác thường của Thái Thanh, Nữ Oa vội vàng mở miệng giải thích: “Chỉ là dưới trướng ta cũng có vài hộ pháp tư sắc không tệ, nếu Thái Thanh sư huynh bằng lòng, cũng có thể tặng cho sư huynh.” Giọng Nữ Oa càng ngày càng nhỏ, gương mặt xinh đẹp cũng nóng bừng lên.

Đừng thấy là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tu vi cảnh giới cao hơn Đế Tuấn rất nhiều, nhưng chuyện chủ động tặng người thế này, rõ ràng không quả quyết bằng Đế Tuấn.

Chương 67

Nghe xong lời của Nữ Oa, vẻ mặt Thái Thanh không những không bình tĩnh trở lại, ngược lại càng thêm cổ quái.

Đế Tuấn muốn kết thúc nhân quả nên mới chủ động 'tặng người', cũng có thể hiểu được.

Nhưng Nữ Oa đường đường là Thiên Đạo Thánh Nhân, xưa nay không oán, gần đây không thù với ta, lúc này lại chủ động mở miệng tỏ ý tốt, rõ ràng là có vấn đề!

"Nữ Oa sư muội, chuyện thị nữ tạm thời không cần nhắc lại, nếu có chuyện gì cứ nói thẳng, không cần vòng vo." Ho nhẹ một tiếng, Thái Thanh chậm rãi nói.

"Thực không dám giấu, Nữ Oa quả thực có một chuyện, xin sư huynh đáp ứng." Nghe lời của Thái Thanh, Nữ Oa dứt khoát gật đầu, không vòng vo nữa.

"Chuyện gì?" Thái Thanh bình tĩnh hỏi, không hề nói đáp ứng hay không.

Mối quan hệ với Nữ Oa chưa tốt đến mức có thể trực tiếp đồng ý mọi chuyện, tự nhiên phải hỏi rõ trước.

"Sư muội ta là Mẫu của Nhân tộc, từ khi sáng tạo ra Nhân tộc tới nay, vẫn chưa từng làm gì cho họ, nay nghĩ lại, quả có chút hổ thẹn với Nhân tộc.

Vì vậy ta muốn truyền lại đạo thống trong Nhân tộc, đặc biệt xin sư huynh đồng ý." Nữ Oa vừa nói, gương mặt xinh đẹp không khỏi lộ ra vẻ lúng túng.

Phải biết, nàng là Mẫu của Nhân tộc, một tay sáng tạo ra toàn bộ

Nhân tộc, là Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Thái Thanh tuy lập ra Nhân giáo, nắm giữ khí vận Nhân tộc, nhưng nếu thật sự bàn về quan hệ với Nhân tộc, không nghi ngờ gì Nữ Oa càng danh chính ngôn thuận hơn.

Nhưng bây giờ, ngay cả Mẫu của Nhân tộc muốn truyền đạo thống trong Nhân tộc cũng phải hỏi ý Thái Thanh trước, thật sự có chút khó xử.

Nhưng biết vậy mà Nữ Oa cũng không có cách nào khác.

Khí vận Nhân tộc hiện đang nằm trong tay Thái Thanh, chỉ riêng quả vị Đại Đạo Thánh Nhân thật sự kia đã khiến Nữ Oa không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nàng không phải kẻ ngu ngốc, tự thấy thực lực không bằng Thông Thiên Giáo Chủ, trước khi chưa nắm chắc, tự nhiên sẽ không dễ dàng chọc giận Thái Thanh.

Điểm này, trong lòng Thái Thanh cũng hiểu rõ.

Lúc này, nghe xong lời của Nữ Oa, trên mặt hắn cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc.

Điều duy nhất khiến hắn để tâm là, Nữ Oa chủ động hỏi về chuyện Nhân tộc, đây quả là chuyện mặt trời mọc ở phía tây!

Người khác có lẽ không rõ, nhưng hắn làm sao không biết, theo kịch bản gốc của Hồng Hoang, Nữ Oa đối với Nhân tộc luôn không hỏi không quan tâm, ngay cả khi Yêu tộc dùng Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm, nàng cũng chưa từng ra tay tương trợ.

Lúc này lại chủ động quan tâm Nhân tộc, rõ ràng là có mưu đồ khác!

"Nếu Nữ Oa sư muội đã có lòng, sư huynh tự nhiên sẽ đồng ý." Ý

nghĩ trong lòng chợt lóe lên, Thái Thanh không những không từ chối, ngược lại còn đồng ý.

"Sư huynh có thể đồng ý, sư muội ta cũng yên tâm rồi." Nữ Oa mừng rỡ, dường như không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, hơi cúi người hành lễ rồi cáo từ rời đi.

Nhìn bóng lưng Nữ Oa rời đi, trong mắt Thái Thanh lóe lên một tia sáng.

Hắn đương nhiên có thể nhìn ra, Nữ Oa muốn truyền đạo thống trong Nhân tộc, khẳng định là có mưu đồ khác.

Nhưng Thái Thanh lại chẳng hề để tâm.

Hắn bây giờ đã không còn là Thiên Đạo Thánh Nhân như xưa, đối với hắn mà nói, toàn bộ khí vận Nhân tộc cũng chỉ là thứ có cũng được, không có cũng không sao.

Còn về vận mệnh Nhân tộc, lại càng không liên quan đến hắn.

Lúc trước ở Không Động Sơn, hắn ra mặt thay Nhân tộc uy hiếp Yêu tộc Thiên Đình, đã trả hết ân tình kiếp trước.

Hơn nữa, Nhân tộc đến nay vẫn chưa có nhân vật chính xuất hiện, chắc chắn đang ấp ủ động tĩnh lớn, nếu Nữ Oa thật sự có mưu đồ gì, sau này cảnh tượng nhất định sẽ vô cùng đặc sắc!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Thái Thanh khẽ nhếch lên.

Đương nhiên, đối với hắn lúc này, việc cắt đám rau hẹ Vu tộc quan trọng hơn một chút.

Chưa nói đến những chuyện khác, chỉ riêng bố cục trên Thái Âm Tinh đã được sắp đặt ổn thỏa, chỉ cần chờ nhân vật chính ngoan ngoãn mắc câu là được.

"Chuyện này cũng phải cảm ơn Yêu tộc Thiên Đình, xem ra Vu

Yêu hai tộc, trong mệnh đã định là không đội trời chung." Ý nghĩ trong lòng lóe lên, Thái Thanh cũng không suy nghĩ sâu xa, đưa mắt nhìn về phía vô số linh vật trong đại điện.

Với tu vi thực lực của hắn, những thứ tầm thường tự nhiên không lọt vào mắt, hắn phất tay áo một cái, thu hết tất cả, chỉ để lại hai pháp môn đại trận và rất nhiều tiên thiên linh căn.

Thái Thanh giơ tay điểm một cái, ngọc giản trận pháp của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận lập tức bay đến trước mặt hắn, nội dung bên trong hóa thành một luồng sáng, bị hắn hấp thu toàn bộ.

Tuy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận đều phi phàm, sinh linh bình thường muốn lĩnh ngộ một trong hai cũng phải tốn vô số năm tháng.

Nhưng với tu vi cảnh giới của Thái Thanh, tự nhiên không cần phiền phức như vậy, chỉ trong vài hơi thở, hắn đã thấu tỏ toàn bộ huyền bí của hai tòa trận pháp.

"Mượn sức mạnh của các vì sao trên trời sao, cũng có chút huyền diệu." Hai mắt Thái Thanh sáng lên, gật đầu nói.

Nếu nói thật, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận có thể trở thành đại trận hộ vệ của Yêu tộc Thiên Đình, uy lực của chúng so với Tiên Thiên Lưỡng Nghi Đại Trận lúc trước cũng không hề thua kém, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Nay có được hai tòa tiên thiên đại trận trong tay, chỉ cần sau này có cơ hội, nâng cấp chúng thành đại trận cấp Hỗn Độn, uy lực tuyệt đối sẽ khủng bố đến mức khó có thể tưởng tượng!

Lần này, lời to rồi!

Sau khi hơi bình tĩnh lại, Thái Thanh lại đưa mắt nhìn về phía vô

số tiên thiên linh căn.

Rõ ràng, những tiên thiên linh căn này đa số đều sinh trưởng trên Thái Dương Tinh, bao gồm cả Phù Tang Thần Thụ, gần như toàn bộ đều là linh căn thuộc tính Hỏa.

Đối với những thứ này, Thái Thanh không hề tiếc nuối, trực tiếp đóng gói toàn bộ cho Cực Dương Diễm Phong ăn.

Đùa sao, ngay cả Hỗn Độn linh căn hắn còn cho ăn, lại đi để ý mấy gốc tiên thiên linh căn này.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ nuôi dưỡng 'Cực Dương Diễm Phong' thành công, đã tiến hóa thành thượng phẩm Hỗn Độn linh căn!" Tiếng thông báo của hệ thống vang lên bên tai Thái Thanh, khiến trên mặt hắn lộ ra một tia kinh ngạc.

Phải biết, lúc trước hắn dùng một gốc Hỗn Độn linh căn để cho ăn, kết quả chỉ tăng được 40 điểm tiến độ, bây giờ chỉ dùng mấy gốc tiên thiên linh căn, vậy mà lại tiến hóa thành công?

Chuyện quái gì vậy?!

Nhanh chóng, Thái Thanh đã hiểu rõ nguyên nhân.

Nguyên lai, yếu tố ảnh hưởng đến thanh tiến độ của Cực Dương Diễm Phong không chỉ có phẩm cấp của linh căn, mà số lượng lại càng quan trọng hơn.

Nói đơn giản hơn, hiệu quả của việc cho ăn mười gốc tiên thiên linh căn thuộc tính Hỏa, có thể còn tốt hơn việc chỉ cho ăn một gốc Hỗn Độn linh căn!

Hơn nữa, trong số những tiên thiên linh căn mà Thái Thanh vừa cho ăn, còn có một gốc cực phẩm tiên thiên linh căn!

Sau khi hiểu rõ điểm này, trong mắt Thái Thanh không khỏi lóe lên một tia sáng.

Hỗn Độn linh căn quả thực không dễ kiếm, nhưng tiên thiên linh căn trong Hồng Hoang thì vơ một cái là có cả nắm!

Với thân phận Đại Đạo Thánh Nhân, việc tìm một ít tiên thiên linh căn thuộc tính Hỏa tự nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay!

Như vậy xem ra, việc Cực Dương Diễm Phong lột xác thành Hồng Mông linh căn, dường như cũng không còn là chuyện hy vọng xa vời!

Đương nhiên, đó đều là chuyện sau này, bây giờ Thái Thanh có việc quan trọng hơn cần làm.

"Hai tỷ muội các nàng, chắc cũng đã chuẩn bị xong rồi nhỉ…" Ánh mắt nhìn về phía Thái Âm Tinh bên ngoài Hồng Hoang thiên địa, Thái Thanh cười nhạt một tiếng, thân hình rời khỏi Bát Cảnh Cung.

Tuy rằng hắn sẽ không thật sự bá vương ngạnh thượng cung, nhưng hắn lại rất biết thấu hiểu lòng người.

Chương 68

Nếu tỷ muội Hi Hòa, Thường Hi chủ động bằng lòng, đối với chuyện có thể giúp đỡ người khác, mang lại niềm vui cho người khác, Thái Thanh tự nhiên cũng sẽ không từ chối.

Suy cho cùng, giúp người là niềm vui mà! … Thời gian vội vã, chớp mắt đã qua mười vạn năm.

Đối với Hồng Hoang thiên địa, mười vạn năm thời gian tự nhiên không dài, nhưng đối với vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang, mười vạn năm qua lại không hề thái bình!

Bởi vì, Vu Yêu hai tộc lại một lần nữa khai chiến!!

Từ sau khi Thái Thanh cưỡng ép thu Hậu Thổ, giết Đông Hoàng Thái Nhất, Vu Yêu hai tộc liền cùng nhau ẩn mình, hình thành cục diện hòa bình ngắn ngủi 'Yêu trên trời, Vu dưới đất'.

Tuy rằng, rất nhiều sinh linh trong Hồng Hoang đều biết rõ trong lòng, Vu Yêu hai tộc thế nào cũng sẽ lại khai chiến, nhưng không ai ngờ rằng, chiến tranh lại đến nhanh như vậy!

Thực tế, mười vạn năm trước sau khi Đế Tuấn rời khỏi Huyền Đô Tử Phủ, trở về Yêu tộc Thiên Đình, liền bắt đầu bố trí đại chiến với Vu tộc.

Trước đó vì lo ngại Thái Thanh, Yêu tộc Thiên Đình mới chịu yên ổn đình chiến, nay đã không còn nỗi lo về sau, tự nhiên sẽ không cho Vu tộc cơ hội thở dốc.

Hơn nữa, qua nhiều năm do thám tin tức, Yêu tộc Thiên Đình cũng đã rõ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà Vu tộc bày ra lúc trước, cần phải hợp sức của mười hai Tổ Vu của Vu tộc mới có thể

thi triển.

Nay Hậu Thổ không có trong Vu tộc, tương đương với việc Vu tộc thiếu đi một lá bài tẩy lớn nhất, chính là thời cơ tốt để Yêu tộc Thiên Đình ra tay, sao có thể bỏ lỡ!

Tuy nhiên, ngay khi bắt đầu khai chiến, Yêu tộc Thiên Đình phát hiện mọi chuyện không hoàn toàn giống như dự liệu.

Đúng là Vu tộc thiếu một Tổ Vu Hậu Thổ, nhưng lại mọc ra một Tổ Vu khác!

Hơn nữa, khác với các Tổ Vu khác của Vu tộc, kẻ tự xưng mình không phải Tổ Vu này, lại gây ra tổn thất lớn nhất cho Yêu tộc Thiên Đình!

Trong một thời gian, đại chiến Vu Yêu bắt đầu trở nên giằng co, danh xưng 'Bất Tổ Vu', cũng nhanh chóng lan truyền khắp Hồng Hoang thiên địa, ngay cả các vị Thánh Nhân cũng có nghe qua.

Phương Tây, núi Tu Di.

Hai vị Thánh Nhân phương Tây bị Hồng Quân Đạo Tổ trách phạt, trong vòng một triệu năm không được nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang, vừa mới được giải trừ cấm túc, đang chuẩn bị tiếp tục gây sóng gió thì nghe được chuyện Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc, lúc đó có chút ngơ ngác.

Tình huống gì đây?!

Tổ Vu thứ mười ba?!

Mới bị cấm túc một triệu năm, đã không theo kịp tiết tấu của Hồng Hoang rồi sao?!

"Vu tộc không phải chỉ có mười hai Tổ Vu sao?

Sao lại mọc ra một vị thứ mười ba?

Tên này là ai?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân mặt đầy mờ mịt, bấm tay tính toán nửa ngày, nhưng lại hoàn toàn không tính ra được gì.

Cứ như thể Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc này là từ trên trời rơi xuống vậy!

"Sư huynh, tên đột nhiên xuất hiện này, liệu có ảnh hưởng đến bố cục trước đó của chúng ta không?" Chuẩn Đề Đạo Nhân mặt lộ vẻ lo lắng, hỏi.

Để có thể kiếm được lợi ích trong đại chiến Vu Yêu, hai vị Thánh Nhân phương Tây đã không ít lần ngấm ngầm bố cục, mắt thấy sắp đến lúc thu hoạch cuối cùng, tự nhiên không muốn có thêm bất trắc.

"Cứ tĩnh quan kỳ biến đi, Hậu Thổ của Vu tộc có quan hệ không tầm thường với Thái Thanh đạo hữu, nếu thật sự là người của Vu tộc, phen này có trò hay để xem rồi." Sau lần bị lừa mất pháp bảo, bây giờ Tiếp Dẫn Đạo Nhân ngược lại không hoảng nữa.

Dù sao đại thế lượng kiếp có thay đổi, cũng có người cao hơn chống đỡ, không đến lượt mình phải vội.

Không chỉ có hai vị Thánh Nhân phương Tây có suy nghĩ như vậy.

Núi Côn Luân, trong Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã biết chuyện Tổ Vu thứ mười ba, nhưng hoàn toàn không để ý.

Lần trước thấy Thái Thanh đột phá, hắn đã nhắm đến Nhân tộc, nay lại nghe tin Nữ Oa chuẩn bị làm một chuyện lớn trong Nhân tộc, tự nhiên càng không ngồi yên được nữa.

"Nam Cực, thay Bản tọa đi một chuyến đến Nhân tộc, nếu gặp được hạt giống tốt cho Thập Nhị Kim Tiên, có thể đưa về Côn Luân." Giọng Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt, bên dưới đại điện, lập tức có một lão đạo râu tóc bạc trắng, trán rộng đáp lời rời đi.

Lão đạo đó không ai khác, chính là tâm phúc của Nguyên Thủy Thiên Tôn, người có địa vị cực kỳ đặc biệt trong Xiển giáo, Nam Cực Tiên Ông!

Theo Nam Cực Tiên Ông lĩnh mệnh xuống núi, ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn xa xăm nhìn về phía Nhân tộc, trong mắt có tinh quang lóe lên… … Bên kia, Yêu tộc Thiên Đình.

Đông đảo đại năng Yêu tộc đều tập trung trong Lăng Tiêu Điện, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng ngưng trọng.

Từ khi Yêu tộc Thiên Đình tái chiến với Vu tộc, đã qua một thời gian không ngắn, nhưng chiến sự không những không có chút chuyển biến tốt đẹp nào, ngược lại còn không ngừng xấu đi, không khỏi khiến trong lòng họ lo lắng.

"Bệ hạ, Vu tộc hiện có Tổ Vu mới trợ trận, đang lúc thế mạnh, e rằng không có lợi cho Yêu tộc ta!" Trong thập đại Yêu Thần, Yêu Thần Bạch Trạch giỏi mưu lược mở miệng nói.

"Lời của ái khanh, Bản đế há lại không biết, nhưng đại chiến đã bắt đầu, trừ khi phân định thắng bại, nếu không sẽ không có khả năng kết thúc!" Vẻ mặt Đế Tuấn cũng có chút nặng nề, lắc đầu nói.

Khó khăn lắm mới mất cả vợ lẫn quà, cuối cùng mới kết thúc được nhân quả với Thái Thanh, đang chuẩn bị ra tay quét sạch Vu tộc, bình định Hồng Hoang thiên địa thì lại mọc ra một Tổ Vu thứ mười ba, sự uất ức trong lòng có thể tưởng tượng được.

"Hiện tại sĩ khí quân ta đang xuống thấp, nếu có cách nào đó khích lệ sĩ khí, có lẽ sẽ xuất hiện chuyển cơ." Phục Hy bên cạnh nhíu mày nói.

"Nếu có Thiên Hôn công đức, Phục Hy đạo hữu thấy thế nào?" Đế Tuấn nghe vậy, vẻ mặt khẽ động, vội vàng nói.

“Thiên Hôn công đức?

Bệ hạ chẳng lẽ định cử hành Thiên Hôn?” Phục Hy kinh ngạc, sau đó gật đầu nói: “Nếu Thiên Hôn thật sự thành công, có công đức khí vận giáng xuống, quả thực có thể trợ giúp thanh uy cho Thiên Đình ta.

Nhưng…” Phục Hy không nói hết, nhưng lại liếc nhìn Đế Tuấn một cái, rõ ràng đối với chuyện Đế Tuấn ‘tặng người’, ông ta cũng biết rõ.

“Trong Hồng Hoang có rất nhiều nữ thần, Phục Hy đạo hữu không cần lo lắng về người chọn làm Đế hậu.” Đối với ánh mắt của Phục Hy, Đế Tuấn không mấy để tâm, trực tiếp trầm giọng nói.

“Truyền lệnh của Bản đế, ba ngàn năm sau cử hành Thiên Hôn, Yêu tộc Thiên Đình ta phổ thiên đồng khánh!” Cái gì gọi là phổ thiên đồng khánh?

Chúng ta tân tân khổ khổ ở tiền tuyến chém giết, ngươi lại ở hậu phương cưới vợ?

Trên mặt các đại năng Yêu tộc đều lộ ra vẻ cổ quái, nhưng trước mặt Đế Tuấn, tự nhiên không ai dám nói nhiều.

Nhanh chóng, theo lệnh của Đế Tuấn truyền xuống từ Thiên Đình, đừng nói là toàn bộ Yêu tộc, ngay cả vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang cũng đều nghe tin Yêu Đế sắp đại hôn.

“Chậc, cử hành đại hôn vào lúc này, Đế Tuấn có phải hồ đồ rồi không?” “Ngươi không hiểu!

Chủ của Thiên Đình, Đế của Yêu tộc, nếu cử hành đại hôn, có khả năng sẽ thành Thiên Hôn!” “Thiên Hôn?

Vậy không phải sẽ có khí vận công đức giáng xuống sao?!” “Thì ra là vậy!

Đế Tuấn đúng là có kế hay…" Những tiếng bàn tán không ngừng vang lên khắp Hồng Hoang thiên địa, đối với việc Đế Tuấn muốn thành Thiên Hôn, không ít đại năng liếc mắt một cái đã nhìn ra.

"Muốn mượn Thiên Hôn công đức, tên Đế Tuấn đó đúng là kẻ si nói mộng hão!!" Trong điện Bàn Cổ, Tổ Vu Chúc Dung cười lạnh một tiếng, vô cùng khinh thường nói.

"Vạn lần không được chủ quan!

Trong toàn bộ Hồng Hoang, đến nay vẫn chưa có Thiên Hôn nào thành công, nếu Đế Tuấn thật sự thành Thiên Hôn, e rằng công đức không nhỏ." Thủ lĩnh các Tổ Vu, Đế Giang lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói.

Vu Yêu hai tộc lúc này tuy đã khai chiến, nhưng đều đang trong giai đoạn thăm dò lẫn nhau, chưa đến thời khắc đại chiến cuối cùng.

Nếu thật sự để Đế Tuấn nhận được Thiên Hôn công đức, đối với Vu tộc mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

"Huynh trưởng không cần phiền muộn, cùng lắm thì ta dẫn người đi cướp dâu!" Tổ Vu Chúc Dung miệng nhanh hơn não, không chút để tâm nói.

Chương 69

Nghe lời của hắn, hai mắt Đế Giang tức thì sáng lên.

Đúng vậy, nếu thật sự có thể ra tay phá hoại Thiên Hôn, không nghi ngờ gì sẽ giúp Vu tộc bớt đi rất nhiều phiền phức.

"Nhưng hiện tại chúng ta đều có trọng trách trong người, nhất thời không thể rời khỏi Vu tộc, chuyện này…" Giọng Đế Giang ngừng lại, dường như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt nhìn về một bên của điện Bàn Cổ.

Nơi đó có một thân ảnh khá tuấn tú đang ngồi một mình, chính là 'Bất Tổ Vu' Sở Phong!

"Thập tam đệ, có bằng lòng đi một chuyến không?" Không chỉ Đế Giang, các Tổ Vu khác cũng lần lượt nhìn về phía Sở Phong.

"Thật sự nhầm rồi, ta thật sự không phải Tổ Vu của Vu tộc, nhưng…" Giọng Sở Phong ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía Thái Âm Tinh, trong mắt lộ ra vẻ động lòng.

"Giai nhân như vậy, không thể để rơi vào hố lửa, chuyện này cứ giao cho ta!" Đùa sao, với tư cách là nam chính của truyện sảng văn vô não, tất cả mỹ nữ trong Hồng Hoang, trong mắt hắn đều là hậu cung!

Còn Đế Tuấn, cút sang một bên cho mát!

Nghĩ đến đây, Sở Phong không chút chần chừ, trực tiếp bước một bước, hóa thành một đạo cầu vồng, rời khỏi điện Bàn Cổ, thẳng tiến về Thái Âm Tinh bên ngoài Hồng Hoang thiên địa.

Chỉ trong chốc lát, thân ảnh Sở Phong đã xuất hiện giữa Hỗn Độn.

Không thể không nói, đãi ngộ của nhân vật chính quả là phi thường!

Vừa bước vào Hỗn Độn, đã có thể khiến Hỗn Độn bốn phương chấn động, vang vọng vô tận, một cảnh tượng vô cùng ghê gớm.

"Cái gọi là Hỗn Độn phong bạo, cũng chỉ đến thế mà thôi." Sở Phong cười lớn một tiếng, không hề để tâm đến những cơn Hỗn Độn phong bạo mà ngay cả Đại La đỉnh phong cũng phải e sợ tránh né, cả người như cá gặp nước, đi lại không trở ngại trong Hỗn Độn, tăng tốc tiến gần Thái Âm Tinh.

Ngay khi vừa tiếp cận Thái Âm Tinh, lập tức bị đại quân Yêu tộc trấn thủ trên các tinh thần gần đó phát hiện động tĩnh.

"Kẻ nào?!

Dám cả gan tiếp cận trọng địa Thái Âm Tinh!" Một tiếng quát giận dữ vang lên, yêu khí hung hãn đột nhiên bùng nổ, làm rung chuyển cả không gian tám phương.

Ngay sau đó, một đại yêu đầu rồng thân người, sát khí hung hãn, liền trực tiếp từ trong đại quân Yêu tộc lao ra, chặn đường đi của Sở Phong.

Vị đại yêu này không ai khác, chính là một trong thập đại Yêu Thần của Yêu tộc Thiên Đình, Yêu Thần Kế Mông!

Từ sau khi Thái Thanh thu nhận tỷ muội Thường Hi, Hi Hòa trong Bát Cảnh Cung, Đế Tuấn đã có tâm đề phòng.

Vừa trở về Yêu tộc Thiên Đình, liền hạ lệnh cho Kế Mông thống lĩnh đại quân Yêu tộc trấn giữ ở đây, danh chính ngôn thuận nịnh nọt Thái Thanh dưới danh nghĩa trấn áp những kẻ tiểu nhân.

Cũng chính vì vậy, suốt mười vạn năm, Thái Âm Tinh đã trở thành một trọng địa của Yêu tộc, các sinh linh Hồng Hoang khác căn bản không thể đến gần.

Lúc này, thấy có người dám xông vào Thái Âm Tinh, lập tức gây

ra một cuộc náo loạn không nhỏ.

“Tên đó là ai?

Không biết Thái Âm Tinh là trọng địa của Yêu tộc sao?” “Dáng vẻ có chút quen mắt, hình như… là Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc!!” “Hít!

Hắn đến đây làm gì?

Chẳng lẽ Vu tộc định phá hoại Thiên Hôn?” Trên các tinh thần khác, các sinh linh Hồng Hoang đang tu hành, lần lượt đưa mắt nhìn sang, trên mặt lộ ra vẻ hóng hớt.

Hiện nay, trong toàn bộ Hồng Hoang, chuyện Yêu Đế sắp đại hôn đã sớm lan truyền xôn xao.

Tuy Yêu tộc Thiên Đình không nói rõ, lần này Đế hậu mà Đế Tuấn cưới là ai.

Nhưng căn bản không cần đoán, tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận, chắc chắn sẽ là tỷ muội Thường Hi, Hi Hòa do Thái Âm chi linh hóa thành.

Thân là Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc, Sở Phong lại xuất hiện ở gần Thái Âm Tinh vào thời điểm mấu chốt này, định làm gì, tự nhiên là rõ như ban ngày!

“To gan!

Một tên man di Vu tộc, cũng dám phá hoại đại hôn của Yêu Đế, tìm chết!!” Yêu Thần Kế Mông cũng nhận ra thân phận của Sở Phong, đoán được hắn định làm gì, tức thì giận dữ, trầm giọng quát.

Cũng không trách hắn hiểu lầm, ngay cả Đế Tuấn cũng chưa quyết định người chọn làm Đế hậu, huống chi là Kế Mông vẫn luôn trấn thủ Thái Âm Tinh, tự nhiên không rõ chi tiết bên trong.

Lúc này, thấy Sở Phong muốn phá hoại Thiên Hôn, tự nhiên sẽ không khách khí, trực tiếp vung tay, mấy chục vạn đại quân Yêu tộc lập tức cùng nhau xông lên.

Trong chốc lát, yêu khí kinh khủng che trời lấp đất, quét ngang trăm vạn dặm Hỗn Độn, từng luồng sát cơ lạnh lẽo vô cùng, trực tiếp nổ tung trong hư không.

Đừng thấy mấy chục vạn đại quân Yêu tộc không phải là tinh nhuệ của Yêu tộc Thiên Đình, nhưng sức mạnh bộc phát khi cùng nhau ra tay, vẫn kinh thiên động địa, tuyệt không phải sinh linh tầm thường có thể chống lại.

Thậm chí, Hỗn Nguyên Kim Tiên thấy vậy cũng phải biến sắc.

Đương nhiên, thân là nhân vật chính, Sở Phong tự nhiên không hề sợ hãi.

Chỉ thấy trong mắt hắn lộ ra vẻ khinh thường nhàn nhạt, chân bước như rồng như hổ, không hề lùi bước, trực tiếp xông vào trong đại quân Yêu tộc.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, đã có mấy vạn quân Yêu tộc, trực tiếp bị hắn đánh thành sương máu, khiến đám quần chúng hóng hớt xung quanh phải hít một hơi khí lạnh, kinh hô khủng bố như vậy!

"Chỉ là Đại La Kim Tiên, đã có thực lực như vậy, tên này không thể để lâu!" Trong mắt Yêu Thần Kế Mông lóe lên hàn quang, trực tiếp hét dài một tiếng, đánh ra một đòn công phạt kinh thiên động địa.

Phải biết, khác với đám quân Yêu tộc này, thân là một trong thập đại Yêu Thần của Yêu tộc Thiên Đình, Kế Mông là một Hỗn Nguyên Kim Tiên thật sự!

Dù chỉ là một đòn tùy tay, cũng đã khủng bố đến cực điểm, như

thể có thể nghiền nát trăm vạn tinh thần, khiến cả vùng hư không này phải rung chuyển dữ dội!

"Chỉ là trò mèo mà thôi!" Đối mặt với đòn tấn công gào thét, Sở Phong cười lạnh lắc đầu.

Trong cơ thể hắn, ánh sáng màu tím lóe lên, quanh thân tỏa ra hào quang Hỗn Độn nồng đậm, căn bản không hề lùi bước, trực tiếp đối đầu chính diện.

Đùa sao, thật sự nghĩ rằng hào quang nhân vật chính là giả à?

Đừng thấy hiện tại chỉ có tu vi cảnh giới Đại La Kim Tiên, kém hơn Hỗn Nguyên Kim Tiên một chút, nhưng với tư cách là nhân vật chính, vượt cấp chiến đấu tự nhiên là trang bị tiêu chuẩn.

Đại La Kim Tiên treo lên đánh Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng chỉ là thao tác cơ bản thôi!

Quả nhiên!

Sau khi hai người giao thủ một lúc, đám quần chúng hóng hớt xung quanh kinh ngạc phát hiện, Sở Phong chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên, lại có thể áp đảo Yêu Thần Kế Mông, không khỏi lại lần nữa hít một hơi khí lạnh.

"Chết tiệt!

Tên này sao lại khó chơi như vậy!!" Yêu Thần Kế Mông trong lòng thầm mắng, ra tay càng lúc càng quyết liệt, sớm đã thúc đẩy tu vi của bản thân đến cực hạn.

Tuy nhiên, dù vậy, Sở Phong vẫn không có dấu hiệu thất bại, ngược lại càng đánh càng hăng, khí tức cũng càng lúc càng mạnh mẽ.

Ầm ầm!

Theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, thân thể Yêu Thần Kế

Mông cuối cùng bị đánh bay ra ngoài, đập nát một vùng tinh thần, rơi vào trong hư không Hỗn Độn.

"Cái gọi là Yêu Thần của Yêu tộc, cũng chỉ đến thế mà thôi!" Sở Phong chắp tay sau lưng, ánh mắt đầy khinh miệt, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường nhàn nhạt, thể hiện trọn vẹn vương bá chi khí của nhân vật chính.

"Tự tiện xông vào trọng địa Yêu tộc ta, chuyện này chưa xong với ngươi đâu!" Yêu Thần Kế Mông đứng dậy, buông một câu tàn nhẫn rồi vội vàng trốn khỏi hư không Hỗn Độn.

Hiện tại Sở Phong giáng lâm Thái Âm Tinh, rõ ràng là muốn phá hủy Thiên Hôn của Đế Tuấn, không thể ngăn cản hắn, tự nhiên phải nhanh chóng truyền tin tức về Yêu tộc Thiên Đình.

Thấy Yêu Thần Kế Mông bỏ chạy, Sở Phong cũng không đuổi theo.

Trong lòng hắn hiểu rõ, nếu thật sự giết Kế Mông, lát nữa làm sao để trang bức?

Chương 70

“Đế Tuấn sao?

Ta, Sở Phong, đang chờ ngươi!” Ánh mắt cố ý quét qua các tinh thần xung quanh, Sở Phong ngạo nghễ nói.

Ngay sau đó, dưới vô số ánh mắt kinh ngạc, hắn đi thẳng vào trong Thái Âm Tinh. … Yêu tộc Thiên Đình, Lăng Tiêu Điện.

Đế Tuấn ngồi ngay ngắn trên cùng của đại điện, đang cùng các cường giả Yêu tộc bên dưới nghị sự, đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận huyên náo.

“Xảy ra chuyện gì?” Đế Tuấn nhíu mày, có chút không vui hỏi.

Giọng hắn vừa dứt, lập tức có cường giả Yêu tộc ra ngoài xem xét, nhanh chóng quay lại bẩm báo.

“Hồi bẩm bệ hạ, là… Kế Mông đã trở về.” “Kế Mông?

Không phải hắn đang trấn thủ Thái Âm Tinh sao, sao đột nhiên lại về?” Đế Tuấn không nói nhiều, chỉ hơi tò mò hỏi.

“Hắn đúng là phụng mệnh trấn thủ bên ngoài Thái Âm Tinh, nhưng gặp phải kẻ muốn xông vào, sau khi ra tay ngăn cản, mới phát hiện tên trộm đó là Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc.

Không chỉ tàn sát đại quân Yêu tộc ta, ngay cả Kế Mông cũng bị thương.” Vừa nghe có người muốn xông vào Thái Âm Tinh, sắc mặt Đế Tuấn đột nhiên biến đổi, vội vàng đứng dậy khỏi bảo tọa, định điểm binh lập tức đi xử lý.

Nhưng khi nghe người xông vào Thái Âm Tinh là Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc, bước chân lại đột nhiên dừng lại.

“Ngươi nói, tên Tổ Vu của Vu tộc đó, đã xông vào Thái Âm Tinh rồi?” Dường như không dám tin, Đế Tuấn vội vàng hỏi lại.

“Theo lời Kế Mông, đúng là như vậy.” Cường giả Yêu tộc bên dưới gật đầu, thấy sắc mặt Đế Tuấn không ổn, liền thăm dò hỏi: “Bệ hạ, có cần lập tức xuất binh đi chinh thảo tên trộm này không?” Tuy nhiên, nghe lời của hắn, Đế Tuấn lại đột nhiên cười, xua tay nói: “Không vội!

Có người muốn đi tìm chết, ta sợ không kịp đi đưa tang đấy chứ!” Thái Âm Tinh, là tinh thần Hồng Hoang do mắt phải của Bàn Cổ Đại Thần sau khi vẫn lạc hóa thành.

Khác với Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh hội tụ vô số thái âm chi khí nồng đậm, quanh năm bị băng tuyết bao phủ, là một nơi băng thiên tuyết địa hoàn toàn!

Ở sâu trong Thái Âm Tinh, trên đỉnh một ngọn núi tuyết trắng mênh mông, có một đạo cung được điêu khắc từ băng cung.

Đạo cung này không phải nơi nào khác, chính là đạo trường của hai tỷ muội tiên thiên thái âm nữ thần Hi Hòa và Thường Hi, Quảng Hàn Cung!

Tuy rằng, với tư cách là nữ thần tiên thiên nổi tiếng trong Hồng Hoang, hai tỷ muội Hi Hòa và Thường Hi có vô số người ngưỡng mộ, cũng đã từng có rất nhiều đại năng giáng lâm Thái Âm Tinh bái kiến.

Nhưng bất kể thân phận gì, ngay cả Yêu Đế Đế Tuấn, cũng chưa từng bước vào Quảng Hàn Cung một bước!

Tuy nhiên, điều khiến tất cả sinh linh khó có thể tưởng tượng được, lúc này trong Quảng Hàn Cung, hai tỷ muội Hi Hòa và Thường Hi, chủ nhân của đạo trường, lại cung kính ngồi ở phía dưới.

Trên cùng của đại điện, có một thân ảnh khí tức sâu như vực

thẳm, như thể có thể đè sập chư thiên hoàn vũ, làm kinh động vạn kiếp đại đạo, đang ngồi một mình.

Thân ảnh đó không ai khác, chính là Thái Thanh!

"Đến rồi sao…" Sắc mặt Thái Thanh đột nhiên khẽ động, hai mắt nhìn ra ngoài Quảng Hàn Cung, trong mắt hiện lên cảnh tượng khủng bố của đại đạo ma diệt.

"Dám hỏi Thánh Nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hi Hòa ở phía dưới thấy vậy, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ tò mò, nhẹ giọng hỏi.

Sau mấy vạn năm sớm chiều chung sống, đối với tính tình của vị Đại Đạo Thánh Nhân Thái Thanh này, hai tỷ muội cũng đã hiểu được phần nào.

Mặc dù trong lòng vẫn cung kính, nhưng cũng không còn sợ hãi như lúc đầu.

"Công cụ nhân để giải quyết vấn đề nan giải của Thái Âm Tinh đã đến." Thái Thanh cười nhạt, chậm rãi nói.

Động tĩnh bên ngoài Thái Âm Tinh vừa rồi, tự nhiên không qua được mắt hắn, theo sau công cụ nhân Sở Phong, vở kịch hay cuối cùng cũng phải bắt đầu rồi.

"Người có thể giải quyết vấn đề nan giải của Thái Âm Tinh?" Nghe lời của Thái Thanh, hai tỷ muội Hi Hòa và Thường Hi đều sáng mắt lên.

Trong mười vạn năm qua, tình trạng của Thái Âm Tinh ngày càng xấu đi, hai tỷ muội nhìn thấy trong mắt, trong lòng đều vô cùng lo lắng.

Nhưng Thái Thanh không chủ động mở miệng cứu giúp, hai tỷ muội tự nhiên cũng không dám mở miệng cầu xin.

Vốn tưởng đã hết hy vọng, vạn lần không ngờ, chuyện này Thái Thanh lại vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Thậm chí, còn chuyên môn chờ một người đến giải quyết vấn đề.

"Ân đức của Thánh Nhân, Hi Hòa ghi nhớ trong lòng, chắc chắn sẽ không bao giờ quên." Sau khi tự mình suy diễn một hồi, Hi Hòa vô cùng cảm động nói.

Thái Thanh thấy vậy, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Cô nương, nghĩ nhiều rồi!

Ta đang rình nhân vật chính để cắt rau hẹ, thật sự không phải muốn công lược các ngươi!

Thực tế, với tu vi thực lực của Thái Thanh, nếu thật sự muốn công lược hai tỷ muội Hi Hòa và Thường Hi, chỉ cần giơ tay là có thể cứu cả Thái Âm Tinh.

Sở dĩ hắn vẫn luôn trì hoãn, thật sự chỉ vì cắt rau hẹ mà thôi!

Quả nhiên, tự mình công lược là chí mạng nhất!

"Không biết là đại năng phương nào?

Có thể giải được nguy cơ của Thái Âm?" Thường Hi bên cạnh tò mò, nhỏ giọng hỏi.

"Không phải đại năng, chỉ là một con liếm cẩu mà thôi." Sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

Hắn đã xem hết các loại tiểu thuyết, đối với tính cách của nhân vật chính trong truyện sảng văn không thể rõ hơn.

Theo quan điểm của hắn, nhân vật chính chỉ có ba loại, một loại là người tốt đội vầng sáng thánh mẫu, một loại là ngựa giống hậu cung hoàn toàn vô não.

Loại còn lại, là thánh mẫu + ngựa giống vô não, cũng chính là nhân vật chính liếm cẩu trong truyền thuyết!

Gặp loại nam chính liếm cẩu này, nữ chính không cần làm gì cả, chỉ cần đứng đó là hắn sẽ ngoan ngoãn tự động dâng lên!

Pháp bảo linh vật, toàn bộ đều trực tiếp tặng không, khó khăn hiểm cảnh, toàn bộ đều giải quyết ổn thỏa.

Đều có thực lực đó, trực tiếp bá vương ngạnh thượng cung không phải sướng hơn sao?

Thật sự là lão liếm cẩu rồi.

Đối với loại nam chính liếm cẩu này, Thái Thanh tự nhiên sẽ không nương tay.

Đương nhiên, hai tỷ muội Thường Hi, Hi Hòa ở phía dưới, tự nhiên không hiểu ý nghĩa của từ 'liếm cẩu'.

Lúc này, nghe lời của Thái Thanh, trên mặt hai tỷ muội đều lộ ra vẻ tò mò.

"'Liếm cẩu' lại là vật gì?

Nghe có vẻ kỳ quái…" Thường Hi chớp mắt, lẩm bẩm.

"Liếm cẩu ấy à, sẽ chủ động giúp ngươi giải quyết mọi phiền phức." Giọng Thái Thanh ngừng lại, rồi cười nhẹ nói: "Nếu đã tò mò, vậy thì đi xem thử đi, dù sao cũng đã tự dâng đến cửa rồi." Nghe lời của Thái Thanh, gương mặt xinh đẹp của Thường Hi lộ ra vẻ hứng thú, cũng không trì hoãn thêm, hành lễ với Thái Thanh rồi đi ra khỏi Quảng Hàn Cung. … Bên kia, trong Thái Âm Tinh.

Một đạo cầu vồng lao đi giữa trời đất, gây ra tiếng nổ dữ dội, thổi tan băng tuyết ngập trời.

Trong đạo cầu vồng, có một nam tử tuấn tú mày kiếm mắt sao,

chính là Sở Phong đã bước vào Thái Âm Tinh.

Chương 71

"Thái âm chi khí trong trời đất sao lại loãng như vậy, chẳng lẽ Thái Âm Tinh đã xảy ra vấn đề?" Cảm nhận được thái âm chi lực xung quanh, trên mặt Sở Phong lộ ra vẻ suy tư.

Với tư cách là nhân vật chính sảng văn xuyên việt, trong lòng hắn hiểu rõ, cơ hội của mình e rằng sắp đến rồi!

Ngay lúc hắn đang nghĩ như vậy, trong thế giới băng tuyết xa xôi, một bóng hình xinh đẹp đột nhiên giáng lâm, chặn đường đi của hắn.

"Kẻ nào?

Dám tự tiện xông vào Thái Âm Tinh!" Tiếng quát trong trẻo vang vọng tám phương, Sở Phong cũng nhìn rõ dáng vẻ của bóng hình đó.

Mái tóc đen dài như thác nước, đôi mắt phượng đa tình, đôi môi đỏ mọng động lòng người, mang một vẻ đẹp thanh lệ siêu phàm thoát tục.

Dù là nhân vật chính như Sở Phong, cũng không khỏi có chút thất thần, đứng ngây ra tại chỗ.

"Tên đăng đồ tử từ đâu đến, dám tự tiện xông vào thái âm tinh của ta!" Thấy Sở Phong vô lễ như vậy, Hi Hòa nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

"Ngô-là-sinh-linh-Hồng-Hoang-Sở-Phong,-hôm-nay-đến-bái-kiến-thái-âm-tiên-tử,-vừa-rồi-nhất-thời-vô-lễ,-xin-Thường-Hi-tiên-tử-thứ-tội."-Sau-khi-hoàn-hồn,-Sở-Phong-hơi-chắp-tay-nói.

Tuy-chỉ-mới-gặp-lần-đầu,-Thường-Hi-cũng-chưa-tự-báo-gia-môn,-nhưng-với-tư-cách-là-nhân-vật-chính,-chút-nhãn-lực-này-hắn-vẫn-có.

“Sở-Phong?-Tổ-Vu-thứ-mười-ba-của-Vu-tộc?”-Nghe-lời-của-Sở-Phong,-trên-gương-mặt-xinh-đẹp-của-Thường-Hi-lộ-ra-một-tia-kinh-ngạc.

Thái-Âm-Tinh-tuy-xa-xôi-Hồng-Hoang-thiên-địa,-không-dễ-dính-vào-thị-phi-trong-Hồng-Hoang,-nhưng-đại-chiến-Vu-Yêu-động-tĩnh-lớn-như-vậy,-dù-ở-xa-trên-Thái-Âm-Tinh,-cũng-đã-nghe-qua-chuyện-Tổ-Vu-thứ-mười-ba-của-Vu-tộc.

“Tiên-tử-hiểu-lầm-rồi,-ta-thật-sự-không-phải-Tổ-Vu-của-Vu-tộc.”-Sở-Phong-xua-tay,-giải-thích.

“Được-rồi,-có-phải-Tổ-Vu-hay-không-cũng-không-liên-quan-đến-ta,-tại-sao-đột-nhiên-xông-vào-Thái-Âm-Tinh-của-ta?”-Thường-Hi-xua-tay-ngọc,-hoàn-toàn-không-nghe-Sở-Phong-giải-thích,-trực-tiếp-hỏi.

Tuy-Sở-Phong-vừa-nói,-lần-này-là-để-bái-kiến-hai-tỷ-muội-họ,-nhưng-hai-tỷ-muội-họ-và-Sở-Phong-không-hề-có-quan-hệ-gì,-nay-đột-nhiên-đến-bái-kiến,-Thường-Hi-tự-nhiên-không-tin.

“Thực-không-dám-giấu,-tại-hạ-nghe-tin-Đế-Tuấn-sắp-cử-hành-đại-hôn,-đặc-biệt-đến-khuyên-hai-vị-tiên-tử-đừng-đồng-ý,-để-tránh-nhảy-vào-hố-lửa.”-Sở-Phong-cũng-không-che-giấu,-trầm-giọng-nói.

“Đế-Tuấn-đại-hôn?-Hắn-đúng-là-từng-uy-hiếp-hai-tỷ-muội-ta…”-Thường-Hi-nhíu-mày,-không-ngờ-mình-và-tỷ-tỷ-bị-người-ngoài-hiểu-lầm.

Đúng-là-nàng-từng-suýt-chút-nữa-phải-gả-cho-Đế-Tuấn,-nhưng-nay-đã-thành-thị-nữ-của-Thái-Thanh,-tự-nhiên-không-liên-quan-gì-đến-đại-hôn-lần-này-của-Đế-Tuấn.

Tuy-nhiên,-ngay-khi-Thường-Hi-định-giải-thích-rõ-tình-hình,-Sở-Phong-đã-phẫn-nộ-gật-đầu.

"Quả-nhiên!-Hai-vị-tiên-tử-không-phải-thật-lòng-muốn-gả,-chỉ-là-bị-uy-hiếp-mà-thôi!"-Lời-của-Thường-Hi,-khiến-Sở-Phong-thở-phào-nhẹ-nhõm.

Đồng-thời,-kết-hợp-với-sự-kỳ-quái-của-tinh-cầu-này-mà-hắn-cảm-nhận-được-khi-vừa-đặt-chân-lên-Thái-Âm-Tinh,-trong-lòng-hắn-đã-hiểu-rõ,-cơ-hội-biểu-hiện-đã-đến!

Ngay-lập-tức,-Sở-Phong-liền-nghiêm-mặt,-trực-tiếp-hỏi:-"Dám-hỏi-Thường-Hi-tiên-tử,-Đế-Tuấn-đã-uy-hiếp-hai-vị-như-thế-nào?-Có-phải-vì-Thái-Âm-Tinh-xảy-ra-vấn-đề-không?" Nhìn-bộ-dạng-tích-cực-như-vậy-của-Sở-Phong,-lại-nhớ-đến-lời-của-Thái-Thanh-trước-đó,-Thường-Hi-không-khỏi-thầm-nghĩ:-"Có-lẽ-đây-chính-là-liếm-cẩu-mà-Thánh-Nhân-nói…" Thái-Âm-Tinh,-bên-ngoài-Quảng-Hàn-Cung.

Một-cây-quế-màu-trắng-tuyết-bám-rễ-trong-lớp-băng,-tuy-chỉ-cao-khoảng-một-trượng,-nhưng-toàn-thân-lại-tỏa-ra-hàn-ý-lạnh-lẽo-vô-cùng,-dường-như-có-thể-đóng-băng-cả-trời-đất.

Cây-quế-màu-trắng-này-không-phải-vật-phàm,-chính-là-tiên-thiên-linh-căn-thuộc-tính-Hàn-trên-Thái-Âm-Tinh,-Nguyệt-Quế-Thụ!

Tuy-rằng,-cây-này-không-nằm-trong-danh-sách-thập-đại-cực-phẩm-tiên-thiên-linh-căn,-nhưng-dù-nhìn-khắp-Hồng-Hoang-thiên-địa,-cũng-là-thượng-phẩm-tiên-thiên-linh-căn-cực-kỳ-hiếm-có.

Nhưng,-tình-trạng-của-Nguyệt-Quế-Thụ-lúc-này-lại-không-tốt-lắm,-không-chỉ-cành-lá-lần-lượt-héo-rũ,-hàn-khí-không-ngừng-lan-tỏa,-ngay-cả-thân-cây-cũng-bắt-đầu-dần-khô-héo,-một-dáng-vẻ-sắp-suy-tàn.

"Đã-xảy-ra-chuyện-gì-vậy?"-Thấy-cây-Nguyệt-Quế-Thụ-trước-mặt,-Sở-Phong-kinh-ngạc-vô-cùng,-vội-vàng-hỏi.

"Như-ngươi-thấy,-Thái-Âm-Tinh-và-Nguyệt-Quế-Thụ,-quả-thực-

đã-xảy-ra-vấn-đề-lớn…"-Thường-Hi-nhẹ-thở-dài,-cũng-không-che-giấu-gì,-liền-kể-lại-toàn-bộ-chuyện-xảy-ra-ở-Bát-Cảnh-Cung-trước-đó.

Sở-Phong-vừa-nghe,-vẻ-mặt-càng-lúc-càng-ngưng-trọng,-nhưng-trong-lòng-lại-vui-như-nở-hoa.

Rõ-ràng,-hắn-cũng-nhìn-ra,-chuyện-này-từ-đầu-đến-cuối,-đều-là-Đế-Tuấn-ngầm-giở-trò,-mục-đích-là-để-uy-hiếp-hai-tỷ-muội-họ.

"Đây-là-cơ-hội-công-lược-tuyệt-vời-a!"-Không-chút-do-dự,-Sở-Phong-liền-vỗ-ngực,-nói-với-Thường-Hi:-"Xin-Thường-Hi-tiên-tử-yên-tâm,-chuyện-của-Thái-Âm-Tinh-và-Nguyệt-Quế-Thụ,-cứ-giao-cho-ta-xử-lý!" Tuy-sớm-đã-nghe-Thái-Thanh-nói-đến-từ-liếm-cẩu,-nhưng-lúc-này-thật-sự-thấy-Sở-Phong-tích-cực-như-vậy,-Thường-Hi-không-khỏi-có-chút-kinh-ngạc.

"Chuyện-của-Thái-Âm-Tinh,-ngay-cả-ta-và-tỷ-tỷ-cũng-không-có-cách-nào,-ngươi-chỉ-là-một-Đại-La-Kim-Tiên,-lại-có-thể-làm-gì?"-Nhìn-Sở-Phong-với-ánh-mắt-khá-kỳ-quái,-Thường-Hi-lắc-đầu-nói.

Đối-với-ý-nghĩa-trong-ánh-mắt-của-Thường-Hi,-Sở-Phong-tự-nhiên-không-biết.

Lúc-này,-nghe-lời-của-nàng,-lập-tức-cười-ha-ha.

"Thường-Hi-tiên-tử-yên-tâm,-ta-tuy-là-Đại-La-Kim-Tiên,-nhưng-lại-tinh-thông-trận-pháp-chi-đạo,-theo-ta-quan-sát,-chuyện-này-rõ-ràng-là-Đế-Tuấn-muốn-uy-hiếp-hai-tỷ-muội-các-ngươi,-nên-đã-bố-trí-đại-trận-trên-Thái-Âm-Tinh,-mới-khiến-cho-Thái-Âm-Tinh-dần-dần-khô-kiệt."-Sở-Phong-tự-tin,-thao-thao-bất-tuyệt-nói.

Tuy,-đối-với-trận-pháp-chi-đạo,-hắn-cũng-không-rõ-lắm,-cũng-không-biết-rõ-Đế-Tuấn,-rốt-cuộc-đã-bố-trí-loại-trận-pháp-nào.

Nhưng-có-hệ-thống-ngầm-chỉ-điểm,-muốn-giải-quyết-khó-khăn-

của-Thái-Âm-Tinh,-tự-nhiên-không-thành-vấn-đề.

"Thường-Hi-tiên-tử-cứ-lui-sang-một-bên,-mấu-chốt-của-trận-pháp-này-nằm-ở-cây-Nguyệt-Quế-Thụ,-chỉ-cần-ta-chữa-trị-cho-cây-này,-liền-có-thể-phá-vỡ-trận-pháp."-Sau-khi-được-hệ-thống-phân-tích-một-hồi,-Sở-Phong-đã-tìm-ra-phương-pháp-phá-trận,-vội-vàng-nói-với-Thường-Hi.

Thường-Hi-nghe-vậy,-gương-mặt-xinh-đẹp-vẫn-còn-vẻ-nghi-ngờ,-nhưng-cũng-lùi-lại-một-chút.-Chỉ-thấy,-Sở-Phong-vung-tay-một-cái,-một-bình-ngọc-màu-tím-xuất-hiện-trong-tay-hắn.

Ngay-sau-đó,-hắn-mở-bình-ngọc,-đổ-ra-vài-giọt-linh-thủy,-rắc-lên-phần-gốc-của-Nguyệt-Quế-Thụ.

"Đây-là…-Tam-Quang-Thần-Thủy?!"-Thấy-linh-thủy-trong-tay-Sở-Phong,-Thường-Hi-bên-cạnh-không-khỏi-kinh-ngạc-kêu-lên.

Cái-gọi-là-Tam-Quang-Thần-Thủy,-chính-là-Nhật-Quang-Thần-Thủy,-Nguyệt-Quang-Thần-Thủy,-và-Tinh-Quang-Thần-Thủy,-tên-gọi-chung-của-ba-loại-thần-thủy-khác-nhau.

Ba-loại-thần-thủy-này,-nếu-tách-riêng-ra,-mỗi-loại-đều-có-độc-tính-chết-người.

Trong-đó,-Nhật-Quang-Thần-Thủy-có-thể-ăn-mòn-huyết-nhục-tinh-cốt,-Nguyệt-Quang-Thần-Thủy-thì-ăn-mòn-nguyên-thần-hồn-phách,-Tinh-Quang-Thần-Thủy-có-thể-thôn-phệ-chân-linh-thức-niệm.

Bất-kể-loại-thần-thủy-nào,-dù-là-Đại-La-Kim-Tiên-chỉ-dính-một-chút,-cũng-sẽ-không-thể-cứu-chữa,-hoàn-toàn-toi-mạng.

Nhưng-nếu-ba-loại-thần-thủy-hợp-nhất,-sẽ-biến-thành-thánh-dược-chữa-thương-số-một-trong-Hồng-Hoang,-có-tác-dụng-thần-kỳ-biến-thối-nát-thành-thần-kỳ.

Cũng-chính-vì-vậy,-thấy-trong-tay-Sở-Phong-lại-có-linh-vật-cấp-

bậc-này,-dù-có-tu-vi-Hỗn-Nguyên-Kim-Tiên-như-Thường-Hi,-cũng-không-khỏi-kinh-ngạc-trong-lòng.

Nếu-Thái-Thanh-ở-đây,-e-rằng-sẽ-lắc-đầu.

Người-khác-có-lẽ-không-biết,-nhưng-hắn,-người-đã-đọc-hết-các-loại-tiểu-thuyết,-làm-sao-không-biết,-cái-gọi-là-Tam-Quang-Thần-Thủy-đã-sớm-thành-hàng-đại-trà!

Bất-kể-là-nhân-vật-chính-nào,-chỉ-cần-xuyên-việt-đến-Hồng-Hoang-thiên-địa,-thế-nào-cũng-phải-đi-dạo-một-vòng-quanh-Bồng-Lai-tiên-đảo,-gần-như-mỗi-người-một-phần-Tam-Quang-Thần-Thủy-và-Tịnh-Thế-Bạch-Liên.

Cũng-thật-tội-nghiệp-Đông-Vương-Công-xui-xẻo-tám-đời,-không-chỉ-sớm-thân-tử-đạo-tiêu,-ngay-cả-tổ-ấm-của-hắn-cũng-bị-các-loại-nhân-vật-chính-cướp-phá-lần-này-đến-lần-khác!

Thật-đúng-là-lão-thảm-nhân!

Đương-nhiên,-tuy-Tam-Quang-Thần-Thủy-đã-thành-trang-bị-tiêu-chuẩn-của-nhân-vật-chính,-nhưng-hiệu-quả-lại-tốt-ngoài-mong-đợi.

Chỉ-thấy-vài-giọt-Tam-Quang-Thần-Thủy,-vừa-nhỏ-xuống-gốc-cây-Nguyệt-Quế-Thụ,-một-luồng-sinh-cơ-mãnh-liệt-cuồn-cuộn-hiện-ra.

Trong-chốc-lát,-sinh-khí-nồng-đậm-cuốn-sạch-trời-đất,-hàn-quang-rực-rỡ-chiếu-sáng-bầu-trời,-toàn-bộ-cây-Nguyệt-Quế-Thụ-không-ngừng-ngưng-tụ-quang-hoa,-như-thể-trở-thành-một-ngọn-lửa-trắng-giữa-băng-tuyết!

Chỉ-trong-chốc-lát,-toàn-bộ-sinh-cơ-đã-mất-của-cây-Nguyệt-Quế-Thụ,-đều-được-khôi-phục.

Cùng-lúc-đó,-một-đại-trận-bao-trùm-cả-Thái-Âm-Tinh,-cũng-theo-đó-nhanh-chóng-sụp-đổ.

Hàn-khí-ngập-trời-cuồng-loạn-cuộn-trào,-gió-lạnh-vô-tận-gào-thét,-không-còn-đại-trận-trói-buộc,-sinh-cơ-của-toàn-bộ-Thái-Âm-Tinh-tự-nhiên-nhanh-chóng-khôi-phục,-quét-sạch-cảnh-khô-kiệt-trước-đó.

"Thật…-thật-sự-thành-công-rồi?!"-Thân-là-Thái-Âm-chi-linh,-Thường-Hi-lập-tức-cảm-nhận-được-sự-thay-đổi-của-Thái-Âm-Tinh,-gương-mặt-xinh-đẹp-liền-lộ-ra-vẻ-vui-mừng-khôn-xiết.

Đồng-thời,-trong-lòng-nàng-cũng-càng-lúc-càng-cảm-khái,-mọi-thứ-quả-nhiên-như-lời-Thái-Thanh-nói!

Chương 72

Căn-bản-không-cần-nói-nhiều,-chỉ-cần-nói-ra-khó-khăn,-Sở-Phong-liền-ân-cần-xử-lý-toàn-bộ-mọi-chuyện.

"Liếm-cẩu-cũng-quá-dễ-dùng-đi…"-Trong-lòng-nghĩ-vậy,-ánh-mắt-Thường-Hi-nhìn-Sở-Phong,-cũng-thêm-vài-phần-tán-thưởng.

Cảm-nhận-được-ánh-mắt-của-Thường-Hi,-Sở-Phong-trong-lòng-vui-mừng.

Hắn-vô-cùng-rõ-ràng,-theo-sự-phát-triển-bình-thường-của-kịch-bản,-bây-giờ-chỉ-còn-cách-cưa-đổ-Thường-Hi-một-lần-trang-bức-đẹp-đẽ-nữa-thôi.

"Hiện-tại-khó-khăn-của-Thái-Âm-Tinh-đã-được-giải-trừ,-hai-tỷ-muội-các-ngươi-cũng-không-cần-phải-chịu-sự-uy-hiếp-của-Đế-Tuấn-nữa,-không-cần-phải-gả-cho-hắn-nữa-rồi."-Sở-Phong-cười-nói,-nụ-cười-trên-mặt-càng-lúc-càng-rạng-rỡ.

Nghe-lời-của-hắn,-Thường-Hi-sắc-mặt-kỳ-quái,-đang-định-mở-miệng-giải-thích-thì,-một-tiếng-quát-giận-dữ-như-sấm-sét,-đột-nhiên-nổ-tung-trên-Thái-Âm-Tinh.

"Dám-tự-tiện-xông-vào-Thái-Âm-Tinh,-tên-man-di-Vu-tộc-hôm-nay-nhất-định-phải-trả-giá-đắt!!" gần-như-cùng-lúc-tiếng-nói-vừa-dứt,-từng-luồng-yêu-khí-hung-dũng-bành-trướng,-không-ngừng-rơi-xuống-từ-cửu-thiên-thương-khung.-Người-của-Yêu-tộc-Thiên-Đình-đã-đến!

Khí-tức-yêu-tộc-hung-dũng-bành-trướng,-đột-nhiên-nổ-tung-trên-Thái-Âm-Tinh,-kèm-theo-một-tiếng-nổ-kinh-thiên-động-địa,-trong-nháy-mắt-vang-dội-khắp-ức-vạn-vạn-dặm-trời-đất.

Ngước-mắt-nhìn-lên,-Yêu-Thần-Kế-Mông-đang-mặt-lạnh-như-băng-nhìn-chằm-chằm-Sở-Phong,-phía-sau-hắn,-là-bách-vạn-đại-quân-Yêu-tộc!

Khác-với-đại-quân-Yêu-tộc-trấn-thủ-bên-ngoài-Thái-Âm-Tinh-trước-đó,-mấy-trăm-vạn-đại-quân-Yêu-tộc-này,-chính-là-sức-mạnh-tinh-nhuệ-của-cả-Yêu-tộc-Thiên-Đình,-trong-đó-người-có-tu-vi-yếu-nhất,-cũng-có-tu-vi-Bất-Hủ-Kim-Tiên!

Chưa-kể,-ngoài-mấy-trăm-vạn-đại-quân-Yêu-tộc,-còn-có-từng-vị-Yêu-Thần-Yêu-tộc-thần-quang-bao-phủ,-cùng-với-Đế-Tuấn-đang-ngồi-ngay-ngắn-trên-thần-dư-mặt-trời!

Không-hề-khoa-trương,-toàn-bộ-tinh-nhuệ-của-Yêu-tộc-Thiên-Đình,-gần-như-đều-xuất-động-toàn-bộ!

Trận-thế-lớn-như-vậy,-khí-thế-khủng-bố-như-vậy,-đừng-nói-là-sinh-linh-Hồng-Hoang-trên-các-tinh-thần-khác,-ngay-cả-trong-Hồng-Hoang-thiên-địa,-cũng-có-không-ít-sinh-linh-vạn-tộc-đột-nhiên-ngẩng-đầu-nhìn-về-phía-Hỗn-Độn,-trên-mặt-lộ-ra-vẻ-kinh-hãi.

"Yêu…-đại-quân-tinh-nhuệ-của-Yêu-tộc-cùng-xuất-hiện?-Rốt-cuộc-đã-xảy-ra-chuyện-gì?!" "Chưa-nghe-sao?-Tổ-Vu-thứ-mười-ba-của-Vu-tộc-hình-như-đang-ở-trên-Thái-Âm-Tinh,-định-phá-hoại-Thiên-Hôn!" "Cái-gì?!-Tổ-Vu-thứ-mười-ba-của-Vu-tộc?!" Những-tiếng-kinh-hô-không-ngừng-vang-lên-trong-vạn-tộc-sinh-linh,-ánh-mắt-của-mọi-người-đổ-dồn-vào-thân-ảnh-Sở-Phong,-đều-kinh-ngạc-không-thôi.

Không-ai-ngờ,-hành-động-của-Vu-tộc-lại-nhanh-như-vậy,-trực-tiếp-phái-người-đi-phá-hoại-Thiên-Hôn.-Hơn-nữa,-nhìn-bộ-dạng-thân-thiết-của-Sở-Phong-và-Thường-Hi-vừa-rồi,-trên-đầu-Đế-Tuấn-có-chút-ánh-sáng-màu-lục-a!

"Chậc,-xem-ra-chuyện-hôm-nay-không-thể-kết-thúc-tốt-đẹp-rồi!"

Gần-như-ánh-mắt-của-tất-cả-mọi-người,-đều-chăm-chú-nhìn-vào-Thái-Âm-Tinh-thì,-từng-luồng-sát-khí-cuồng-bạo-hung-dũng,-đột-nhiên-giáng-lâm-trong-Hỗn-Độn.

Ngay-sau-đó,-mười-một-thân-ảnh-khí-tức-áp-đảo-trời-cao,-khí-huyết-rung-chuyển-hư-không,-từ-trong-Hỗn-Độn-gào-thét-rơi-xuống,-cũng-giáng-lâm-trên-Thái-Âm-Tinh.-Đó-tự-nhiên-là-mười-một-vị-Tổ-Vu-của-Vu-tộc!

Trước-đó-để-đối-phó-với-Yêu-tộc-Thiên-Đình,-họ-đều-trấn-thủ-trong-Vu-tộc,-không-thể-rời-đi.

Lúc-này,-thấy-đại-quân-Yêu-tộc-Thiên-Đình,-lại-giáng-lâm-Thái-Âm-Tinh,-chuẩn-bị-đối-phó-với-thập-tam-đệ-của-mình,-tự-nhiên-không-ngồi-yên-được-nữa.

"Đế-Tuấn-tạp-chủng,-chỉ-bằng-ngươi-cũng-dám-động-đến-thập-tam-đệ-của-Vu-tộc-ta,-xem-lão-tử-có-lột-da-ngươi-không!"-Hỏa-chi-Tổ-Vu-gầm-lên,-hung-sát-chi-khí-hung-dũng-bành-trướng,-trực-tiếp-nổ-tung-trong-cơ-thể.

Nhìn-mười-một-vị-Tổ-Vu-của-Vu-tộc-giáng-lâm-Thái-Âm-Tinh,-đại-quân-Yêu-tộc-Thiên-Đình-liền-biến-sắc,-ngay-cả-Kế-Mông-và-các-Yêu-Thần-khác-cũng-vậy.

Chỉ-có-Đế-Tuấn-sắc-mặt-như-thường,-không-chỉ-không-hề-hoảng-loạn,-ánh-mắt-nhìn-về-phía-Đế-Giang-và-những-người-khác,-ngược-lại-còn-lộ-ra-vẻ-cười-lạnh-nhàn-nhạt.

"Trước-khi-đối-phó-với-Bản-đế,-hãy-tự-lượng-sức-mình-đi,-Thái-Âm-Tinh-không-phải-là-nơi-Vu-tộc-các-ngươi,-có-thể-tự-tiện-xông-vào!"-Đế-Tuấn-lạnh-giọng-nói,-ánh-mắt-quét-qua-Sở-Phong-đang-đứng-cạnh-Thường-Hi-ở-phía-dưới.

Bị-một-Yêu-đế-Hỗn-Nguyên-Kim-Tiên-hậu-kỳ-nhìn-chằm-chằm,-

nếu-là-Đại-La-Kim-Tiên-khác,-e-rằng-sớm-đã-sợ-đến-run-lẩy-bẩy.

Nhưng-với-tư-cách-là-nhân-vật-chính,-Sở-Phong-tự-nhiên-không-hề-sợ-hãi,-ngược-lại-còn- ưỡn-ngực-ngẩng-đầu-nhìn-thẳng-vào-Đế-Tuấn.

Trước-đó-thả-Yêu-Thần-Kế-Mông-đi,-chính-là-để-trang-bức-lần-nữa,-nay-cơ-hội-có-sẵn-dâng-tận-cửa,-hắn-sao-có-thể-bỏ-qua?

"Đế-Tuấn,-đại-trận-ngươi-bố-trí-đã-bị-ta-giải-trừ,-Hi-Hòa-và-Thường-Hi-cũng-sẽ-không-bị-uy-hiếp-nữa,-cái-gọi-là-Thiên-Hôn,-hoàn-toàn-không-có-cửa!"-Sở-Phong-bước-ra-một-bước,-để-Thường-Hi-ra-sau-lưng,-ý-khí-phong-phát-nói.

Rất-nhiều-sinh-linh-trong-Hồng-Hoang,-thấy-cảnh-này,-đều-không-khỏi-cảm-thán-trong-lòng,-đúng-là-một-đôi-trai-tài-gái-sắc,-thần-tiên-quyến-lữ.

Đúng-vậy,-từ-góc-nhìn-của-người-ngoài,-Sở-Phong,-người-giải-nguy-cho-Thường-Hi,-hiên-ngang-đối-đầu-với-Yêu-đế-Thiên-Đình,-không-nghi-ngờ-gì-chính-là-một-đôi-tình-đầu-ý-hợp-với-Thường-Hi.

Thậm-chí,-ngay-cả-đại-quân-Yêu-tộc-thấy-vậy,-cũng-có-chút-đồng-cảm-nhìn-Đế-Tuấn.

Tuy-nhiên,-điều-mà-tất-cả-mọi-người-đều-không-ngờ,-nghe-lời-của-Sở-Phong,-Đế-Tuấn-còn-chưa-kịp-mở-miệng,-Thường-Hi-bên-cạnh-đã-nhíu-mày,-trên-mặt-lộ-ra-vẻ-không-vui.

"Sở-Phong-đạo-hữu-đích-xác-là-một-người-tốt,-ý-tốt-của-ngươi,-Thường-Hi-cũng-xin-ghi-nhận.-Nhưng-có-vài-chuyện-ngươi-không-rõ,-đừng-tự-tiện-nhúng-tay-vào-vũng-nước-đục-này-thì-hơn."-Thường-Hi-vừa-nhàn-nhạt-nói,-vừa-kéo-dãn-khoảng-cách-với-Sở-Phong.

Cảnh-tượng-này,-lọt-vào-mắt-các-sinh-linh-Hồng-Hoang,-khiến-

tất-cả-mọi-người-đều-lộ-ra-vẻ-mặt-kỳ-quái.

Tình-huống-gì-đây?

Phản-thủ-một-tấm-thẻ-người-tốt?

Thì-ra-ồn-ào-nửa-ngày,-hai-người-không-phải-tình-đầu-ý-hợp,-chỉ-là-Sở-Phong-đơn-phương-tình-nguyện-mà-thôi?

Đừng-nói-mười-hai-Tổ-Vu-của-Vu-tộc-có-chút-ngơ-ngác,-ngay-cả-nhân-vật-chính-Sở-Phong,-sau-khi-nghe-lời-của-Thường-Hi,-cũng-trực-tiếp-ngây-người.

Cô-nương,-không-đi-theo-kịch-bản-à?

Bình-thường-vào-lúc-này,-nữ-chính-không-phải-nên-cảm-kích-trong-lòng,-sau-đó-e-thẹn-ngả-vào-lòng-sao?

Chết-tiệt,-đây-là-chơi-bài-không-theo-sáo-lộ-mà!

Thực-ra,-nếu-trong-tình-huống-bình-thường,-được-Sở-Phong-giải-quyết-nguy-cơ-của-Thái-Âm-Tinh,-Thường-Hi-ít-nhiều-cũng-sẽ-có-chút-hảo-cảm.

Nhưng-có-lời-của-Thái-Thanh-trước-đó,-mọi-thứ-đã-khác-đi!

Trong-mắt-Thường-Hi-lúc-này,-Sở-Phong-chỉ-là-một-công-cụ-nhân-dưới-trướng-Thái-Thanh-Thánh-Nhân-mà-thôi,-nếu-thật-sự-muốn-cảm-kích,-cũng-là-cảm-kích-Thái-Thanh-Thánh-Nhân,-hắn-là-cái-thá-gì?

“Thường-Hi-tiên-tử,-không-phải-cô-bị-Đế-Tuấn-uy-hiếp-mới-phải-gả-cho-hắn-sao?-Ta-nay-đã-thay-cô-giải-quyết-nan-đề,-tại-sao-cô-lại-cố-chấp-muốn-gả?”-Tâm-thần-Sở-Phong-có-chút-hoảng-loạn,-không-khỏi-mở-miệng-hỏi.

“Sở-Phong-đạo-hữu-e-rằng-đã-hiểu-lầm,-ta-và-tỷ-tỷ-tuy-đúng-là-từng-bị-Đế-Tuấn-uy-hiếp,-nhưng-nay-sớm-đã-ân-oán-rõ-ràng,-Đế-

hậu-của-Thiên-hôn-lần-này,-cũng-không-phải-là-tỷ-muội-ta."-Thường-Hi-sắc-mặt-thờ-ơ,-chậm-rãi-nói.

Giọng-nói-của-nàng-tuy-nhẹ,-nhưng-lọt-vào-tai-các-sinh-linh-Hồng-Hoang,-không-nghi-ngờ-gì-chính-là-một-tiếng-sét-đánh!

Phải-biết,-từ-khi-Đế-Tuấn-muốn-đại-hôn,-tất-cả-mọi-người-đều-vô-thức-cho-rằng,-Đế-hậu-nhất-định-sẽ-là-hai-tỷ-muội-Hi-Hòa-và-Thường-Hi.

Kết-quả-bây-giờ-lại-nghe-một-câu,-không-phải-hai-tỷ-muội-họ?

Hóa-ra-làm-rùm-beng-nửa-ngày,-toàn-bộ-đều-nhầm-lẫn?

"Không-đúng,-nếu-không-phải-hai-tỷ-muội-họ,-tại-sao-Đế-Tuấn-lại-bố-trí-đại-quân-trấn-thủ-bên-ngoài-Thái-Âm-Tinh?"-Nhanh-chóng,-đã-có-đại-năng-Hồng-Hoang-nhìn-ra-manh-mối-của-sự-việc.

Khi-những-ánh-mắt-nhìn-về-phía-Đế-Tuấn,-hắn-đã-bước-xuống-bảo-liễn,-đến-Thái-Âm-Tinh,-cười-lạnh-với-Sở-Phong-một-tiếng.

"Dám-tự-tiện-xông-vào-Thái-Âm-Tinh,-kinh-nhiễu-Thánh-Nhân-thanh-tu,-kẻ-táo-gan-hành-vi-liều-lĩnh-như-vậy,-Yêu-tộc-Thiên-Đình-ta-là-người-đầu-tiên-không-tha-cho-ngươi!"-Giọng-Đế-Tuấn-vừa-dứt,-cả-Thái-Âm-Tinh-chết-lặng.

Đừng-nói-vạn-tộc-sinh-linh-trong-Hồng-Hoang,-ngay-cả-đại-quân-Yêu-tộc-cũng-vạn-lần-không-ngờ,-trong-Thái-Âm-Tinh-lại-có-một-vị-Thánh-Nhân!

Hơn-nữa,-nhìn-Thái-Âm-nữ-thần-Thường-Hi-như-hoa-như-ngọc,-vị-Thánh-Nhân-nào-ở-đây,-cực-kỳ-rõ-ràng!

Trong-nhất-thời,-dù-là-Tổ-Vu-của-Vu-tộc-trời-không-sợ-đất-không-sợ,-cũng-đều-biến-sắc,-ánh-mắt-đồng-loạt-nhìn-về-phía-Quảng-Hàn-Cung-xa-xa,-lộ-ra-vẻ-kính-sợ-sâu-sắc.

Cũng-ngay-lúc-này,-cửa-cung-Quảng-Hàn-Cung-chậm-rãi-mở-ra,-một-vị-Thái-Âm-nữ-thần-khác,-Hi-Hòa,-thướt-tha-bước-ra.

Nếu-là-ngày-thường,-một-tiên-tử-khuynh-thành-tuyệt-sắc-như-vậy-xuất-hiện,-nhất-định-sẽ-thu-hút-vô-số-ánh-mắt-ngưỡng-mộ.

Tuy-nhiên,-vào-khoảnh-khắc-này,-lại-hoàn-toàn-không-ai-để-ý.

Tất-cả-ánh-mắt-đều-tập-trung-vào-phía-sau-Hi-Hòa,-lên-thân-ảnh-khủng-bố-dường-như-có-thể-đè-sập-chư-thiên-vạn-đạo… Thái-Thanh-Thánh-Nhân!!

Trên Thái Âm Tinh, bên ngoài Quảng Hàn Cung.

Chương 73

Hàng trăm vạn đại quân Yêu tộc vây một bên, bên còn lại là mười hai Tổ Vu của Vu tộc.

Khi vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang đều tưởng rằng sẽ có một trận đại chiến không chết không thôi, thì một sự đảo ngược đột ngột đã khiến tất cả mọi người phải ngỡ ngàng.

Không ai ngờ rằng, Đế hậu mà Đế Tuấn cầu hôn lại chính là hai chị em Hi Hòa và Thường Hi.

Càng không ai liệu được, giờ khắc này trên Thái Âm Tinh, lại có một vị Thánh nhân.

Tuy nhiên, không đợi mọi người kịp phản ứng, thánh uy ngút trời cuồn cuộn hùng vĩ đã quét qua toàn bộ Thái Âm Tinh trong nháy mắt.

Dưới vô số ánh mắt, Thái Thanh chậm rãi bước ra từ Quảng Hàn Cung, không nói một lời nào, chỉ một ánh mắt sâu thẳm lướt qua cũng đủ khiến tất cả mọi người trên Thái Âm Tinh tim đập thình thịch.

"Chúng ta bái kiến Thái Thanh Thánh Nhân!!" Không chút do dự, dù là Yêu Đế Đế Tuấn đường đường của Yêu tộc Thiên Đình cũng phải lập tức cung kính cúi đầu hành lễ.

Thấy vậy, chúng nhân của Yêu tộc Thiên Đình mới hoàn hồn, vội vàng đi theo hành lễ.

Thấy cảnh này, vẻ kinh ngạc trên mặt tất cả sinh linh Hồng Hoang đều tan thành mây khói.

Chẳng trách Đế Tuấn lại phái Yêu thần đóng quân bên ngoài Thái Âm Tinh, chẳng trách Thường Hi lại coi thường Sở Phong, chẳng trách ngay cả Đế Tuấn cũng không dám có ý đồ với hai chị em Hi Hòa

và Thường Hi.

Cần phải hỏi nhiều sao?

Cũng không nhìn xem Thái Thanh đi ra từ đâu!

Đó là Quảng Hàn Cung!

Khuê phòng của hai chị em Hi Hòa và Thường Hi!

Liên tưởng đến chuyện trước đó Thái Thanh ép Hậu Thổ làm thị nữ, tất cả mọi chuyện đều đã có câu trả lời rồi!

Sau khi ý nghĩ này lóe lên trong đầu, ánh mắt của tất cả sinh linh Hồng Hoang nhìn về phía Sở Phong đều lộ vẻ hả hê.

"Vị Tổ Vu thứ mười ba kia gây họa lớn rồi!" Kẻ trước dám kinh động Thái Thanh tu hành, vọng tưởng dòm ngó thị nữ dưới trướng ngài, sớm đã lạnh ngắt rồi!

Rõ ràng, Sở Phong sẽ là người thứ hai!

Nghĩ đến đây, sắc mặt các Tổ Vu của Vu tộc đều đồng loạt biến đổi.

Phải biết rằng, Vu tộc khó khăn lắm mới xuất hiện một vị Tổ Vu mới, có thể thay thế vị trí của Hậu Thổ, giúp họ chiếm được chút thế thượng phong trong đại chiến Vu Yêu.

Nếu bây giờ mà mất đi, e rằng khóc cũng không có chỗ mà khóc!

"Sở Phong tiểu đệ không biết Thánh nhân ở đây, mạo muội làm phiền Thánh nhân thanh tu, xin Thánh nhân lượng thứ, tha cho một lần!" Đế Giang và những người khác đều cúi đầu hành lễ, mở miệng cầu tình.

Đừng nhìn các Tổ Vu Vu tộc không kính trời đất, nhưng trước mặt Thái Thanh, họ vẫn chỉ có thể cung kính.

Mặc dù Sở Phong là vị thứ mười ba của Vu tộc, thân phận địa vị cũng phi thường, nhưng ngay cả Yêu Hoàng của Yêu tộc, Thái Thanh nói giết là giết, lại để ý một Tổ Vu Vu tộc nho nhỏ sao?

Nhưng không, Đế Giang và những người khác quả thực đã lo xa, Thái Thanh không hề có ý định giết Sở Phong ngay lập tức.

Đùa sao, từ lúc Thường Hi phát 'thẻ người tốt' ban nãy, điểm phản diện tăng vọt, giờ đúng là lúc cắt rau hẹ, dễ dàng giết chết nhân vật chính thì còn gì thú vị.

Lúc này, sau khi ánh mắt lướt qua nhân vật chính đang thất hồn lạc phách, Thái Thanh không khỏi thầm cười trong lòng.

Chậc, cái gọi là nhân vật chính, tố chất tâm lý chỉ có thế thôi sao?

Cũng quá không chịu được chơi rồi?

Cũng không thể trách Sở Phong thất thần như vậy, dốc lòng theo đuổi nữ chính, chớp mắt đã thành thị nữ của người khác, đổi lại là nhân vật chính nào cũng không chịu nổi!

Hơn nữa, khi thấy Thái Thanh bước ra từ Quảng Hàn Cung, trong đầu Sở Phong tự động tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh không thể miêu tả.

Tệ hơn là, sau khi nghĩ như vậy, lồng ngực hắn càng thêm uất nghẹn, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

"...Không đúng!

Ngươi nhất định đã uy hiếp hai người họ!!" Trong lúc tâm thần hoảng loạn, Sở Phong như vớ được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, trừng mắt giận dữ nhìn Thái Thanh.

Là một nam chính hậu cung, hắn tự nhiên không lạ gì với loại kịch bản này.

Trong lòng hắn hiểu rõ, chỉ cần đánh bại Thái Thanh, sau đó lựa chọn tha thứ cho chị em Thường Hi và Hi Hòa, vẫn có thể đón nhận một kết cục 'tốt đẹp' viên mãn.

Đúng vậy!

Tất cả đều là lỗi của tên Thánh nhân phản diện trước mắt này!!

Nghĩ đến đây, trong mắt Sở Phong lóe lên hàn quang, liền muốn vận chuyển tu vi, trực tiếp ra tay với Thái Thanh.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều giật nảy mình, một Đại La Kim Tiên nho nhỏ, cũng dám ra tay với Thánh nhân?

Nếu là người thường, tự nhiên không dám, nhưng với tư cách là một nhân vật chính sảng văn vô não, mở đầu đã dám đối đầu với Hồng Quân cũng không vấn đề gì, ra tay với một Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tự nhiên cũng chẳng phải chuyện to tát.

Tuy nhiên, thấy hành động của Sở Phong, không đợi Thái Thanh ra tay, hai chị em Hi Hòa và Thường Hi bên cạnh đã đồng loạt quát khẽ.

"Trước mặt Thánh nhân, há cho phép ngươi làm càn!" Tiếng nói của hai chị em vừa dứt, hai luồng tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên mạnh mẽ vô cùng lập tức dâng trào, đánh ra thần thông công phạt kinh khủng.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ xúi giục nam nữ chính tàn sát lẫn nhau, điểm đánh giá phản diện SS, thưởng 40000 điểm phản diện!" Nghe tiếng thông báo êm tai của hệ thống, Thái Thanh khẽ mỉm cười.

Tính kỹ lại, hắn còn chưa ra tay, đã kiếm trắng được bảy tám vạn điểm phản diện từ trên người nhân vật chính.

Quả nhiên, nam nữ chính phản bội thành thù, mới là con đường

vương đạo của phản diện!

“Vu tộc, lại sinh ra một nhân vật không tầm thường.” Thái Thanh nhàn nhạt mở miệng, tiếng nói vừa dứt, cả trời đất đột nhiên biến sắc.

Điểm phản diện đã vào tay, tự nhiên hắn sẽ không tiếp tục khoanh tay đứng nhìn.

Hơn nữa, theo sự hiểu biết của hắn về kịch bản, nếu không ra tay, e rằng tiếp theo sẽ đến đoạn nhân vật chính một chọi hai, đại chiến với hai vị Hỗn Nguyên Kim Tiên mà không rơi vào thế hạ phong.

Cái tình tiết trang bức vô não này, quả thật không thể quen thuộc hơn!

Không phải chỉ là trang bức thôi sao, lão tử đây cũng biết!

Gần như ngay khoảnh khắc tiếng nói của Thái Thanh vừa dứt, một luồng khí tức kinh khủng vượt trên cả chư thiên vạn đạo từ trong cơ thể hắn đột nhiên bùng phát.

Trong chớp mắt, ba ngàn Đại Đạo kinh hãi, hỗn độn tinh hà mẫn diệt, vô số tinh thần tức thì nổ tung, vô số hư không liên tiếp vỡ nát!

Hoàn toàn không có chút sức chống cự nào, tất cả mọi người trên Thái Âm Tinh, trừ hai chị em Thường Hi và Hi Hòa, đều bị áp chế đến mức mềm nhũn ra đất!

Dù là Yêu tộc hay Vu tộc, đều như nhau, hoàn toàn như con kiến!

Dù là nhân vật chính Sở Phong, mặc cho hắn gầm thét chống cự thế nào, hai đầu gối vẫn không chịu khống chế, 'phịch' một tiếng quỳ thẳng xuống!

Giờ khắc này, Thái Thanh như một sự tồn tại vĩnh hằng nhìn xuống chư thiên vạn vực, một ý niệm là có thể trấn áp cả hỗn độn hồng mông!

Thánh uy cuồn cuộn hùng vĩ, trực tiếp nhấn chìm cả tinh hệ, đừng nói là trên Thái Âm Tinh, dù là trời đất Hồng Hoang cách xa vô tận vạn dặm cũng không khỏi run lên bần bật.

Tu vi thực lực Đại Đạo Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, thật sự quá kinh khủng!

Chương 74

Mặc dù chỉ là một tia khí tức bùng phát, nhưng vẫn như thể có thể đè sập vạn cổ Hồng Hoang!

Dù là nhân vật chính Sở Phong, có hệ thống âm thầm trợ giúp, vẫn 'phịch' một tiếng quỳ thẳng xuống.

"...Sao có thể?

Sao lại kinh khủng như vậy?!" Sắc mặt Sở Phong kinh hãi tột độ, trong mắt lộ ra vẻ khó tin chưa từng có.

Trong các tiểu thuyết ở kiếp trước, không phải nhân vật chính đều có thể ngang ngược đối đầu với Hỗn Nguyên Thánh Nhân sao?

Sao đến lượt mình, kịch bản lại thay đổi?

Đối với suy nghĩ trong lòng Sở Phong, Thái Thanh ít nhiều cũng đoán được một chút, không khỏi cười lạnh lắc đầu.

Ngây thơ!

Thật sự cho rằng Hỗn Nguyên Thánh Nhân đều làm bằng đất sét sao?

Muốn vả mặt Hỗn Nguyên Thánh Nhân, ngươi cũng xứng?

Trước mặt bản thánh, không ai có thể trang bức!

"Vu tộc, chỉ có mười hai Tổ Vu thì tốt hơn." Thái Thanh chậm rãi mở miệng, sắc mặt bình tĩnh, không nhìn ra chút hỉ nộ nào.

Nhưng khi lời nói lọt vào tai các Tổ Vu Vu tộc, lại như một tiếng sét đánh, khiến sắc mặt họ không khỏi đồng loạt đại biến.

"Thập tam đệ không biết trời cao đất rộng, xin Thái Thanh Thánh Nhân khoan hồng độ lượng, tha cho một lần nữa đi!" Không kịp suy

nghĩ nhiều, Đế Giang và những người khác vội vàng mở miệng, khổ sở cầu xin.

Nếu là người khác, dù là chư thiên Thánh nhân, dám động đến Tổ Vu Vu tộc, e rằng với tính cách của Vu tộc, họ cũng sẽ liều chết một trận.

Tuy nhiên, đối mặt với Thái Thanh, vị Đại Đạo Thánh Nhân này, đừng nói là liều chết một trận, ngay cả dũng khí ra tay cũng không có!

"Sở Phong là Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc chúng ta, là huynh đệ huyết mạch của chúng ta, lỗi của nó chúng ta nguyện cùng chịu phạt, chỉ cầu Thánh nhân có thể tha cho một mạng!" Giọng Đế Giang run rẩy, vô cùng căng thẳng nói.

"Thú vị..." Trong mắt Thái Thanh lóe lên tinh quang, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Nói thật, giết hay không giết Sở Phong, chưa bao giờ là vấn đề hắn cân nhắc.

Vấn đề duy nhất là nên giết nhân vật chính ngay bây giờ, hay đợi sau khi vắt kiệt giá trị còn lại rồi mới giết.

Dựa theo tính cách của Thái Thanh, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội cắt rau hẹ nào.

Thấy các Tổ Vu Vu tộc coi trọng Sở Phong như vậy, trong lòng Thái Thanh hiểu rõ, tên nhân vật chính công cụ này có thể lợi dụng thêm một lần nữa!

Đương nhiên, mặc dù bây giờ không giết, nhưng hắn cũng sẽ không tha nhẹ.

"Thôi vậy, bản thánh và Vu tộc cũng có chút uyên nguyên, hôm nay tiện tha cho hắn một mạng." Sau khi ý nghĩ trong lòng lóe lên, Thái Thanh nhàn nhạt nói.

Nghe những lời này, các Tổ Vu Vu tộc đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngay cả nhân vật chính Sở Phong, trái tim đang treo lơ lửng cũng hơi thả lỏng.

Mặc dù hắn không có não, nhưng tuyệt đối không ngốc, sau khi chứng kiến tu vi kinh khủng của Thái Thanh, sao còn dám nói thêm nửa lời?

Nhưng ngay lúc mọi người Vu tộc vừa thở phào, ánh mắt Thái Thanh lại từ từ hạ xuống, rơi vào trên người Sở Phong.

Chỉ trong một khoảnh khắc, nhân vật chính vừa rồi còn có thể đại chiến với hai tôn Hỗn Nguyên Kim Tiên không rơi vào thế hạ phong, liền trực tiếp hóa thành một đám sương máu nổ tung!

"A!!!" Tiếng hét thảm thiết lập tức vang vọng trời đất, trong màn sương máu đỏ tươi, có thể thấy rõ một đạo nguyên thần vô cùng chật vật, đang phát ra từng tiếng gào thét đau đớn.

Đạo nguyên thần đó không phải ai khác, chính là Sở Phong đã bị hủy nhục thân!

"Nể ngươi tu hành không dễ, hôm nay chỉ hủy nhục thân, nếu có lần sau, tuyệt không tha nhẹ." Sắc mặt Thái Thanh lạnh lùng, không có chút gợn sóng nào, như thể chỉ làm một việc nhỏ không đáng kể.

Đế Giang và những người khác bên cạnh thấy vậy, mặc dù có chút đau lòng, nhưng không ai dám nói nhiều, vội vàng cúi đầu với Thái Thanh một cái, rồi mang theo nguyên thần của Sở Phong vội vã rời đi.

Thấy cảnh này, trên mặt Đế Tuấn không khỏi lóe lên một tia tiếc nuối.

Sở dĩ hắn không vội dẫn binh đến Thái Âm Tinh, chính là để cho Sở Phong có thời gian xông vào tinh cầu này, mượn tay Thái Thanh trừ khử vị Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc.

Không chừng, còn có thể nhân cơ hội, để Thái Thanh trút giận lên cả Vu tộc.

Nay Thái Thanh chỉ hủy nhục thân của Sở Phong, không tiếp tục truy cứu nữa, ít nhiều khiến trong lòng hắn có chút thất vọng.

Đối với vẻ thất vọng trên mặt Đế Tuấn, Thái Thanh tự nhiên nhìn rõ, không nói thêm bất kỳ lời nào, chỉ nhàn nhạt hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, trước mặt trăm vạn đại quân Yêu tộc, thân thể Đế Tuấn trực tiếp bay ngược ra ngoài, đâm vào hỗn độn, làm vỡ nát từng mảng tinh hệ, gây ra tiếng nổ vang dội!

"Dám tính kế Thánh nhân, tự nhiên phải trả giá." Thái Thanh chậm rãi mở miệng, tiếng nói vang vọng bên tai chúng nhân Yêu tộc Thiên Đình, khiến tất cả đều tim đập thình thịch, nhưng không ai dám mở miệng nói thêm một lời.

Họ cũng không ngốc, đều có thể nhìn ra, lần này Thái Thanh không hề nổi giận, chỉ cho Đế Tuấn một bài học mà thôi.

Điểm này, Đế Tuấn cũng lòng dạ biết rõ.

"Thánh nhân dạy phải, Đế Tuấn nhất thời hồ đồ." Lúc này, sau khi bò dậy từ trong hỗn độn, hắn cũng không màng đến máu tươi trào ra từ khóe miệng, vội vàng cúi đầu hành lễ với Thái Thanh.

Phải nói, có thể trước ánh mắt của vô số sinh linh Hồng Hoang, hoàn toàn không màng đến thân phận Yêu Đế, hạ thấp tư thái đến như vậy.

Chỉ riêng phần tâm trí này, Đế Tuấn đã thể hiện hết tư chất của một kiêu hùng!

Ngay cả Thái Thanh cũng không khỏi liếc nhìn thêm một cái, sau đó mới không tiếp tục để ý, xoay người rời khỏi Thái Âm Tinh, mang theo hai chị em Thường Hi và Hi Hòa trở về Huyền Đô Tử Phủ.

Mãi cho đến khi bóng dáng Thái Thanh hoàn toàn biến mất trong Huyền Đô Tử Phủ, ánh mắt của vô số sinh linh Hồng Hoang mới từ từ thu hồi, trên mặt đều không hẹn mà cùng lộ ra vẻ chấn động.

Tất cả những gì xảy ra trên Thái Âm Tinh thực sự quá kinh người, dù chỉ nghe tin tức, các sinh linh Hồng Hoang cũng bị chấn động đến khô cả miệng lưỡi.

Phải biết rằng, bất luận là Vu tộc hay Yêu tộc, đều là tồn tại cấp bá chủ không thể nghi ngờ trong trời đất Hồng Hoang lúc này, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân thấy cũng phải tránh né phong mang.

Lần này trên Thái Âm Tinh, Vu Yêu nhị tộc đường đường, lại bị một mình Thái Thanh áp chế đến không ngẩng đầu lên được, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Sau khi thực sự chứng kiến cảnh này, mới khiến cho hàng ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang hiểu được, thế nào gọi là dưới Thánh nhân, đều là con kiến!

Đây mới thực sự là uy nghi của Thánh nhân!

Vượt lên trên tất cả, nhìn xuống chúng sinh!

Dù Vu Yêu nhị tộc thấy cũng phải cúi đầu, đó là thánh uy hoàng hoàng!

Đặc biệt là các vị Thánh nhân đồng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, sau khi thấy cảnh này, sắc mặt đều vô cùng phức tạp.

Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Thái Thanh ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn phong hỏa, phía dưới đại điện, là hai chị em Thường Hi và Hi Hòa đang đứng cười tươi.

Ánh mắt lướt qua hai chị em, Thái Thanh không khỏi cảm thấy hơi đau đầu.

Ban đầu sở dĩ đồng ý thu nhận hai chị em, chẳng qua là để cắt rau hẹ của nhân vật chính, bây giờ nam nữ chính đã trở mặt, hai người cũng không còn tác dụng gì.

Với tư cách là một phản diện không có tình cảm, đối với nữ chính không còn giá trị lợi dụng, tự nhiên nên để hai người ngoan ngoãn cút đi mới đúng.

Chương 75

Nhưng nhìn bộ dạng của hai người, đâu có ý định rời đi, rõ ràng là muốn ở lại Bát Cảnh Cung mãi mãi.

"Hiện tại trong Bát Cảnh Cung, tạm thời không có việc gì cần xử lý, hai người không nên về Thái Âm Tinh chờ trước sao?" Sau khi ho nhẹ một tiếng, Thái Thanh mở miệng nói.

"Thánh nhân không muốn hai chị em ta ở lại Tử Phủ sao..." Nghe lời của Thái Thanh, đôi mắt đẹp của Hi Hòa đỏ lên, có chút thất vọng nói.

"Hai chị em ta đã trở thành thị nữ của Thánh nhân, chính là người của Thánh nhân, làm gì có đạo lý không ở lại Tử Phủ hầu hạ Thánh nhân?" Thường Hi bên cạnh trực tiếp mở miệng, ngữ khí kiên định nói.

Nếu như, lúc đầu hai chị em chỉ vì bất đắc dĩ, mới bằng lòng trở thành thị nữ của Thái Thanh, thì giờ khắc này, hai chị em đã hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

Không nói gì khác, chỉ riêng việc giúp họ thoát khỏi sự uy hiếp của Đế Tuấn, giải quyết tình thế khó khăn của Thái Âm Tinh, đã khiến cho thiện cảm trong lòng họ đối với Thái Thanh không ngừng tăng lên.

Huống hồ, hai chị em vẫn luôn cô đơn ở trên Thái Âm Tinh, nay có cơ hội có thể đi lại trong trời đất Hồng Hoang, tự nhiên không muốn dễ dàng rời đi.

"Thôi vậy, nếu không muốn về, thì tìm một chỗ động phủ trong Huyền Đô Tử Phủ mà ở đi." Thái Thanh lắc đầu, cũng không nói nhiều.

Dù sao thì bây giờ trong Huyền Đô Tử Phủ, đã có thêm một Tổ Vu Hậu Thổ, thêm hai vị nữ thần Thái Âm, cũng không phải chuyện lớn.

Hơn nữa, hiện tại trong Tử Phủ, ngoài ba người Hậu Thổ, còn có một đệ tử trên danh nghĩa của Thái Thanh, Huyền Đô Đại Pháp Sư đã bế quan từ lâu!

Ban đầu khi Thái Thanh lập Nhân giáo, liền thu Huyền Đô từ trong Nhân tộc làm đệ tử thân truyền, cũng là thủ tịch tam đại đệ tử trong Huyền Môn Tam giáo.

Chỉ là, do Huyền Đô xuất thân từ Nhân tộc, căn nguyên tư chất đều kém hơn một chút, mỗi lần tu vi đột phá, so với sinh linh cùng cảnh giới, thường phải tốn thời gian dài hơn.

Cũng chính vì vậy, mặc dù đã qua mấy chục triệu năm, Huyền Đô vẫn đang đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, chưa thể kết thúc bế quan.

"Đợi hắn bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, căn nguyên tư chất sẽ được nâng cao, lại bổ trợ thêm một ít đan dược, lột xác thành tư chất tiên thiên thần thai thánh thể, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay." Ý nghĩ trong đầu lóe lên, Thái Thanh cũng lười suy nghĩ sâu xa.

Nói thật, cái gọi là đệ tử trong mắt hắn, căn bản là thứ có cũng được không có cũng chẳng sao.

Có thời gian rảnh rỗi đi bồi dưỡng đệ tử, bế quan tu hành tham ngộ đại đạo chẳng phải tốt hơn sao?

Đúng là, có một số chuyện nhỏ, chư thiên Thánh nhân ngại mặt mũi bản thân, không tiện tự mình ra tay.

Lấy đệ tử dưới trướng ra tranh đấu, tiền bối Thánh nhân đường đường, dù sao cũng không đến mức ra tay với vãn bối.

Nhưng Thái Thanh có quan tâm không?

Lão tử là phản diện đại ác nhân!

Dám chọc vào đầu ta, quản ngươi có phải hậu sinh vãn bối hay không, trực tiếp một chưởng vỗ chết hết!

Có tin không, tro cốt cũng rắc cho bay hết!

Nghĩ như vậy, Thái Thanh cảm thấy có thể nhịn được xung động trực tiếp trục xuất Huyền Đô ra khỏi Nhân giáo, đã là cho tên đệ tử trên danh nghĩa này mặt mũi lắm rồi.

"Đinh!

Phát hiện ký chủ có 'Rương Báu Phản Diện' đang chờ mở, có mở ngay không?" Tiếng thông báo của hệ thống, cắt ngang suy nghĩ của Thái Thanh.

Vừa rồi, sau một lần cắt rau hẹ, giá trị phản diện tích lũy đã đột phá ngưỡng năm mươi vạn, kiếm trắng được một cái 'Rương Báu Phản Diện'.

"Mở!" Không chút do dự, Thái Thanh trầm giọng nói. 'Rương Báu Phản Diện' bốn mươi vạn, mở ra được 'Tủy Tâm Bàn Cổ' thứ linh vật nghịch thiên như vậy, trực tiếp khiến thực lực của hắn tăng vọt.

Bây giờ hắn rất tò mò, trong 'Rương Báu Phản Diện' năm mươi vạn, sẽ có thứ gì tốt.

Phải nói, mở rương thật sự có thể gây nghiện!

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được 'Hỗn Nguyên Thiên Quan'!" Theo tiếng thông báo của hệ thống, một chiếc đạo quan màu trắng bạc xuất hiện trước mắt Thái Thanh.

Trong chớp mắt, khí tức hỗn độn vô tận tràn ngập khắp Bát Cảnh Cung, từng đạo pháp tắc đạo văn không ngừng lan ra hư không.

Khi chiếc đạo quan lơ lửng giữa không trung, có ánh sáng vô tận chiếu rọi trời đất, như thể chư thiên vạn vực đều chìm nổi trong đó.

Thậm chí, ngay cả pháp tắc thời gian và không gian, cũng không thể lay động nó dù chỉ một chút, hoàn toàn tự thành hỗn nguyên!

Thấy cảnh này, Thái Thanh không kinh sợ mà ngược lại vui mừng.

Mặc dù đã mở mấy lần 'Rương Báu Phản Diện', nhưng trực tiếp mở ra Hỗn Độn linh bảo, đây là lần đầu tiên.

Càng không cần phải nói, Hỗn Nguyên Thiên Quan này không phải là một kiện Hỗn Độn linh bảo tầm thường, mà là một kiện Thượng phẩm Hỗn Độn linh bảo hàng thật giá thật!

Phải biết rằng, cho dù là Hỗn Nguyên Ngũ Phương Kỳ được ngưng luyện từ Ngũ Hành Đại Đạo, cũng chỉ là Trung phẩm Hỗn Độn linh bảo mà thôi.

Là Thượng phẩm Hỗn Độn linh bảo, tạm thời không nói những cái khác, chỉ riêng lực phòng ngự kinh khủng của Hỗn Nguyên Thiên Quan này, đã khó có thể tưởng tượng!

Không hề khoa trương, có chiếc quan này, dù là chính diện đối đầu với cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Thái Thanh cũng không hề sợ hãi!

"Chậc, quả không hổ là Thượng phẩm Hỗn Độn linh bảo!" Cảm nhận khí tức hùng hậu trong Hỗn Nguyên Thiên Quan, Thái Thanh khẽ mỉm cười.

Tính kỹ lại, bây giờ trong tay hắn, có hai kiện Hỗn Độn linh bảo, bốn thanh Hỗn Độn hung kiếm, cùng với hai kiện Thiên Đạo hung sát dị bảo và vô số pháp bảo kỳ lạ khác.

Gia sản phong phú như vậy, nếu thật sự giao thủ với các Thánh nhân khác, căn bản không cần dùng đến thần thông, chỉ cần ném pháp

bảo cũng có thể đập chết đối phương!

"Nếu có thể thu thập đủ một thân Hỗn Độn linh bảo, e rằng ngay cả Thiên Đạo cũng không làm gì được ta..." Nghĩ như vậy, tâm thần Thái Thanh có chút kích động.

Đương nhiên, hiện tại hắn còn cách mục tiêu đó rất xa.

Đừng nói là thu thập đủ một thân Hỗn Độn linh bảo, với số điểm phản diện hiện tại trong tay, e rằng ngay cả một kiện Hạ phẩm Hỗn Độn linh bảo cũng không mua nổi.

"Cắt rau hẹ!

Phải cắt thêm nhiều rau hẹ!!" Nhục thân của Sở Phong bị hủy, dù có hào quang nhân vật chính che chở, không có trăm tám mươi năm thời gian, cũng không thể ra ngoài gây chuyện.

Muốn cắt rau hẹ, tự nhiên phải tìm cách khác.

Ngay lúc Thái Thanh đang suy nghĩ trong lòng, bên tai lại liên tiếp vang lên một tràng tiếng thông báo của hệ thống.

"Đinh!

Ký chủ xin chú ý, nhân vật chính số sáu đã giáng lâm!" "Đinh!

Ký chủ xin chú ý, nhân vật chính số bảy đã giáng lâm!" "..." Tiếng thông báo bên tai không ngừng vang lên, dù với tu vi định lực của Thái Thanh, sau khi nghe xong cũng không khỏi trợn tròn hai mắt.

Tình huống gì đây?

Rau hẹ bội thu rồi sao?!

Tổ địa Nhân tộc, núi Không Động.

Kể từ khi Thái Thanh hiển thánh trong Hồng Hoang, uy hiếp Yêu tộc Thiên Đình, Nhân tộc đã trải qua một khoảng thời gian vô cùng

yên ổn.

Không có Yêu tộc tấn công, không có vạn tộc sỉ nhục, khiến cho dân số Nhân tộc không ngừng phát triển, chỉ trong vài chục triệu năm ngắn ngủi, đã tăng lên mấy vạn lần, số lượng khổng lồ khó có thể đếm xuể.

Đương nhiên, mặc dù Nhân tộc dựa vào khả năng sinh sản mạnh mẽ, nhanh chóng lan rộng ra hầu hết các nơi trong Hồng Hoang, trở thành tộc quần có dân số đông nhất.

Chương 76

Nhưng trong toàn bộ Nhân tộc, số lượng cường giả lại vô cùng hiếm hoi.

Nguyên nhân là do căn nguyên thiên phú của Nhân tộc, so với các tiên thiên chi tộc khác trong Hồng Hoang, đều yếu hơn một chút.

Thêm vào đó, tuổi thọ của Nhân tộc cực ngắn, tu hành lại vô cùng khó khăn, thường chưa kịp đột phá, đã tuổi thọ cạn kiệt mà chết.

Chính vì có tệ đoan này, nội tình của Nhân tộc vẫn luôn rất hạn chế, ngay cả một bộ công pháp hoàn chỉnh để tu hành lâu dài cũng không có.

Tình hình như vậy, mãi cho đến mấy trăm năm trước, sau khi Nữ Oa bắt đầu truyền đạo thống trong Nhân tộc, mới có chút thay đổi.

Dù sao, Nữ Oa là mẹ của Nhân tộc, lại là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, dù chỉ là tùy ý chỉ điểm, đối với toàn bộ Nhân tộc mà nói, đều là một cơ duyên tạo hóa chưa từng có.

Vì vậy, để cảm kích ân tình Nữ Oa nương nương ban tặng đạo thống để lớn mạnh Nhân tộc, với tư cách là thủ lĩnh Nhân tộc, Nhân Tộc Tam Tổ đã quyết định từ trong Nhân tộc chọn ra một người thích hợp, gửi đến Oa Hoàng Cung.

“Lần này Thánh Mẫu nương nương thương xót Nhân tộc chúng ta, chịu bố trí đạo thống trong Nhân tộc, là một đại phúc phận của Nhân tộc ta, vạn lần không được qua loa đại ý, làm hỏng một phen hảo ý của Thánh Mẫu nương nương.” Toại Nhân Thị mặt đỏ như lửa, lên tiếng đầu tiên.

Đã là người dâng lên cho Nữ Oa nương nương, tự nhiên phải

chọn ra người tốt nhất trong Nhân tộc, những người Nhân tộc áo không che thân, quấn da thú, chắc chắn không nằm trong phạm vi xem xét.

"Không sai, người được gửi đi lần này, đại biểu cho tấm lòng cảm tạ ân tình của Thánh Mẫu nương nương của Nhân tộc ta, nhất định phải vô cùng cẩn trọng." Hữu Sào Thị bên cạnh gật đầu, sắc mặt cũng vô cùng trịnh trọng.

Nghe lời của hai người, Truỳ Y Thị trong Nhân Tộc Tam Tổ thần sắc khẽ động, dường như đã nghĩ ra điều gì.

"À, trong bộ lạc Truỳ Y của ta, mấy ngày trước xuất hiện một thanh niên kỳ lạ tên là Tần Phong, tuy không có tu vi gì, nhưng tướng mạo đoan chính, nếu dâng lên cho Thánh Mẫu nương nương, chắc chắn sẽ khiến Thánh Mẫu nương nương vui vẻ." Tiếng nói của Truỳ Y Thị vừa dứt, Toại Nhân Thị và Hữu Sào Thị đều mừng rỡ.

Ba người lại thương lượng một hồi, liền quyết định, cùng nhau đến bộ lạc của Truỳ Y Thị, chuẩn bị đưa thanh niên tên Tần Phong đó đến Oa Hoàng Cung. ...

Một nơi khác trong trời đất Hồng Hoang, một đám yêu thú hình thể khổng lồ, đang tấn công một bộ lạc Nhân tộc không mấy nổi bật.

Mặc dù những con yêu thú này không phải là Yêu tộc đã khai mở linh trí, nhưng cũng đã hấp thu linh khí trời đất mấy chục năm, nhục thân thô ráp mạnh mẽ, xa không phải dã thú tầm thường có thể so sánh.

Bộ lạc Nhân tộc trước mắt, quy mô không lớn, toàn bộ bộ lạc cũng chỉ có vài ngàn người, đa số mặc áo cỏ che thân, hoàn toàn không biết đạo tu hành.

Nếu trong tình huống bình thường, với sức mạnh của bộ lạc Nhân

tộc này, chắc chắn không thể chống lại cuộc tấn công của bầy yêu thú, bị bầy thú đạp phá bộ lạc, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng oái oăm thay, theo thời gian trôi qua, những con yêu thú hình thể khổng lồ này, không những không công phá được phòng ngự của bộ lạc Nhân tộc, ngược lại còn bị Nhân tộc phản kích, bắt đầu thất bại thảm hại.

Ầm ầm!

Kèm theo một tiếng nổ trời long đất lở, con yêu thú to như quả đồi cuối cùng cũng ngã xuống, bị nhiều người Nhân tộc bình thường hợp lực phản sát.

"Cuối cùng cũng giải quyết được con súc sinh này, không có yêu thú đầu đàn, những con tạp thú kia sẽ không còn uy hiếp được sự an toàn của bộ lạc nữa!" Nhìn con yêu thú đã tắt thở trước mắt, một người đàn ông trung niên thân hình vô cùng vạm vỡ không khỏi cười lớn.

Bấy lâu nay, bộ lạc thường xuyên bị yêu thú tấn công, ngày thường tổn thất không ít.

Hôm nay có thể thành công phản sát, giết chết con yêu thú đầu đàn này, đối với tất cả mọi người trong bộ lạc, đều là một sự cổ vũ to lớn.

"À, đều là nhờ thủ đoạn mà Vũ đã dạy cho chúng ta, Võ Đạo thần thông, ngay cả những người không có tu vi như chúng ta cũng có thể sử dụng, thật là thần kỳ!" Một người đàn ông khác kích động, liên tục mở miệng tán thưởng.

Nhắc đến 'Võ Đạo thần thông', rất nhiều người Nhân tộc xung quanh cũng đều gật đầu.

Mặc dù chỉ mới luyện tập một thời gian ngắn, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng, cơ thể của họ đang không ngừng mạnh lên.

Đây là một loại sức mạnh thần kỳ hoàn toàn khác với tu hành!

Ngay lúc đang nói chuyện, một người đàn ông mày kiếm mắt sao, tướng mạo anh vũ bước đến.

Chính là 'Vũ' trong miệng mọi người, cũng là thủ lĩnh của toàn bộ bộ lạc Nhân tộc này, Đường Vũ!

"Võ Đạo, không chỉ là cường thân kiện thể, mà còn đại biểu cho tinh thần tự cường không ngừng của Nhân tộc chúng ta!" Ánh mắt lướt qua mọi người, Đường Vũ trầm giọng nói, trong mắt có tinh quang lấp lánh. ...

Cùng lúc đó, một bộ lạc Nhân tộc khác cách xa vạn dặm, lại không có may mắn như vậy.

Thứ họ đối mặt, không chỉ là một số yêu thú chưa khai mở linh trí, mà là sinh linh Yêu tộc hàng thật giá thật!

"Nhanh chóng giao ra năm trăm huyết thực, nếu không hôm nay tất cả các ngươi đều phải chết!" Một con hổ yêu mặt mũi dữ tợn, có tu vi Huyền Tiên, đạp trên không trung, quát lớn với bộ lạc Nhân tộc bên dưới.

Phía sau nó, là hàng chục con yêu quái lớn nhỏ, tuy tu vi đều nông cạn, nhưng cũng đã bước lên con đường tu hành, xa không phải là tồn tại mà Nhân tộc bên dưới có thể chống lại.

"Đại...

đại vương, mấy ngày trước vừa mới tiến cống, hiện tại trong bộ lạc thực sự không gom đủ năm trăm tráng đinh." Một ông lão râu tóc bạc phơ đứng ra, run rẩy nói.

Thật vậy, lần trước Thái Thanh hiển thánh tại núi Không Động, đã bảo vệ cho Nhân tộc một khoảng thời gian yên ổn.

Nhưng do đại chiến Vu Yêu lại bắt đầu, Yêu tộc cần thôn phệ lượng lớn huyết nhục để bổ sung năng lượng, Nhân tộc không có sức chống cự, tự nhiên trở thành mục tiêu hàng đầu của chúng.

Lúc này, nghe lời của ông lão Nhân tộc, sắc mặt con hổ yêu lập tức nổi giận.

Một con kiến hôi mạng tiện, cũng dám cò kè mặc cả với ta?

"Chết đi!" Hổ yêu lạnh lùng quát một tiếng, bàn tay to lớn vung ra, trực tiếp đập ông lão Nhân tộc thành sương máu.

Cùng lúc đó, rất nhiều tiểu yêu phía sau đã không thể nhịn được, nhanh chóng lao xuống bộ lạc Nhân tộc bên dưới, bắt đầu một cuộc tàn sát không thương tiếc.

Trong chớp mắt, toàn bộ bộ lạc Nhân tộc này đã hóa thành một vùng trời đất màu máu, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

"Đây là số mệnh của lũ kiến hôi các ngươi!" Thấy cảnh này, con hổ yêu cười lạnh một tiếng, vô cùng đắc ý nói.

Đột nhiên, như cảm giác được điều gì, ánh mắt nó nhìn về phía đám người.

Chỉ thấy trong bộ lạc Nhân tộc bên dưới, có một thanh niên mặt lạnh như băng, thần sắc bất khuất, đang nhìn chằm chằm vào nó.

"Tên nhóc chết tiệt, ánh mắt của ngươi khiến ta cảm thấy ghê tởm!" Sắc mặt con hổ yêu trầm xuống, lại lạnh lùng quát một tiếng, rồi đột nhiên lao xuống, xông thẳng về phía thanh niên.

Ngay lúc trên mặt nó lộ ra nụ cười dữ tợn, thanh niên không chút tu vi kia, trong cơ thể đột nhiên bùng lên một luồng khí tức mạnh mẽ, trực tiếp bước vào Chân Tiên cảnh!

Ngay sau đó, không đợi con hổ yêu kịp phản ứng, thanh niên hét

lớn một tiếng, một quyền tức thì vung ra.

“Thiên Đế Quyền!!” Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa, tức thì vang lên trên bầu trời bộ lạc Nhân tộc.

Trước mặt đông đảo Nhân tộc và một đám tiểu yêu, con hổ yêu có tu vi Huyền Tiên cảnh, trực tiếp bị một quyền đánh thành sương máu!

“Từ nay về sau, ta, Diệp Phàm, chính là Đại Đế của Nhân tộc, tất cả sự khuất nhục của Nhân tộc, sẽ do ta thay các ngươi rửa sạch!” Tiếng nói của thanh niên vừa dứt, chân bước long hành hổ bộ, xông vào giữa đám tiểu yêu, mấy quyền đã đánh chết toàn bộ.

Mọi người trong bộ lạc Nhân tộc bên dưới, thấy cảnh này, đều quỳ lạy xuống đất, miệng hô lớn hai chữ 'Đại Đế'. ...

Khi toàn bộ Nhân tộc đang xảy ra những biến hóa long trời lở đất, lại có một thanh niên Nhân tộc, theo Nam Cực Tiên Ông, trở về núi Côn Luân.

“Đệ tử Nam Cực Tiên Ông, lần này đến Nhân tộc tìm kiếm trăm năm, cuối cùng đã tìm được người ứng cử cho Thập Nhị Kim Tiên, xin giáo chủ xem qua.” Vừa bước vào Ngọc Hư Cung, Nam Cực Tiên Ông liền cúi đầu hành lễ, cung kính nói.

Trên đài đạo ở phía trên, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi trên bồ đoàn thiên địa, nghe lời của Nam Cực Tiên Ông, trên mặt lóe lên một tia gợn sóng, ánh mắt cũng từ từ hạ xuống.

Chương 77

“Trương Diễn, còn không mau bái kiến Thiên Tôn.” Nam Cực Tiên Ông thấy vậy, liền thúc giục thanh niên Nhân tộc bên cạnh.

“Nhân tộc Trương Diễn, bái kiến Thiên Tôn.” Trương Diễn không kiêu ngạo không tự ti, chắp tay hành lễ.

“Không tệ, đúng là một hạt giống tốt.” Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Động tĩnh của Nữ Oa trong Nhân tộc thời gian qua, với tư cách là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tự nhiên rõ như lòng bàn tay.

Đang khổ vì không có cớ để tiện bề nhúng tay vào Nhân tộc, bây giờ lại có một đệ tử Nhân tộc đưa đến tận cửa.

Ngay lập tức, Nguyên Thủy Thiên Tôn vung tay, một đạo linh quang trực tiếp chui vào tổ khiếu mi tâm của Trương Diễn.

“Đây là Ngọc Thanh Tiên Quyết của Xiển giáo ta, ngươi cứ tu hành thử xem, nếu trong vòng trăm năm có thể thành công bước vào Địa Tiên cảnh, bản tọa sẽ thu ngươi vào môn hạ Xiển giáo, chính thức phong làm một trong Thập Nhị Kim Tiên.” Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi nói.

Ông ta trước nay luôn chú trọng căn nguyên, tự nhiên phải đặt ra một bài kiểm tra, nếu trong trăm năm, ngay cả Địa Tiên cảnh cũng không bước vào được, cũng không xứng làm đệ tử Xiển giáo.

“Thập Nhị Kim Tiên sao...” Trương Diễn nghe vậy, sắc mặt khẽ động, dường như đã hạ quyết tâm, lắc đầu nói.

“Trong vòng trăm năm, bước vào Địa Tiên cảnh, e rằng có chút quá đơn giản!” Tiếng nói của Trương Diễn vừa dứt, không chỉ Nam

Cực Tiên Ông bên cạnh giật mình, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có chút hứng thú.

Phải biết rằng, Nhân tộc tuy có hình dáng của Bàn Cổ, nhưng căn nguyên dù sao cũng ở đó, người Nhân tộc bình thường đừng nói trăm năm Địa Tiên, có thể chạm đến ngưỡng cửa tu hành, đã là vô cùng không dễ dàng.

"Trương Diễn, trước mặt Thiên Tôn đừng có hồ ngôn loạn ngữ!" Nam Cực Tiên Ông vội vàng quát lớn, không phải lo cho Trương Diễn, mà sợ hành vi của Trương Diễn chọc giận Nguyên Thủy Thiên Tôn, đến lúc đó lại liên lụy đến mình.

"Trương Diễn cả gan, nguyện hướng Thiên Tôn lập lời thề, trong vòng trăm năm nhất định sẽ bước vào Huyền Tiên chi cảnh!" Không để ý đến Nam Cực Tiên Ông, Trương Diễn trầm giọng nói.

Huyền Tiên và Địa Tiên, tuy chỉ cách Thiên Tiên, Chân Tiên hai cảnh giới, nhưng đối với sinh linh bình thường mà nói, đừng nói trăm năm, ngàn năm vạn năm, cũng chưa chắc có thể thành công đột phá.

Dù là Thiên Đạo Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấy Trương Diễn mở miệng như vậy, cũng không khỏi hơi sững sờ.

"Cũng có vài phần khí phách và can đảm." Sau khi hoàn hồn, Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi nói: "Nếu đã như vậy, bần tọa cũng hứa, nếu ngươi thật sự có thể trong trăm năm bước vào Huyền Tiên cảnh, vị trí thủ đồ Xiển giáo, sẽ là của ngươi." Nghe bốn chữ 'thủ đồ Xiển giáo', hai mắt Trương Diễn sáng lên, dám trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn khoác lác như vậy, tự nhiên có đủ tự tin.

"Hệ thống, bắt đầu phân tích phương pháp tu hành trăm năm đến Huyền Tiên..." Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Sau khi tiếng thông báo liên tục của hệ thống vang lên, trên mặt

Thái Thanh lộ ra vẻ cổ quái.

Phải biết rằng, từ khi bắt đầu làm phản diện đến nay, hắn tổng cộng cũng chỉ mới xử lý năm nhân vật chính mà thôi.

Nhưng vừa rồi chỉ trong chốc lát, đã có tới sáu nhân vật chính mới giáng lâm trời đất Hồng Hoang.

Cảm giác bây giờ nhân vật chính không đáng tiền nữa sao?

Đều đổi thành bán buôn rồi à?

Đương nhiên, đối với tình huống một lúc giáng lâm nhiều nhân vật chính như vậy, Thái Thanh rất vui lòng chứng kiến.

Hiện tại, hắn đang lo không có rau hẹ để cắt, có một đám nhân vật chính lớn như vậy, hoàn toàn không cần phải lo lắng nữa!

Đây đều là những điểm phản diện di động a!

"Nhưng mà, nhiều nhân vật chính như vậy, cùng lúc giáng lâm trời đất Hồng Hoang, động tĩnh e rằng sẽ không nhỏ." Nghĩ đến đây, Thái Thanh khẽ mỉm cười, cũng không vội ra tay.

Dựa theo cái nết của những nhân vật chính đó, dù chỉ là một người tùy tiện, cũng có thể khuấy đảo trời đất.

Bây giờ một lúc xuất hiện nhiều như vậy, không cần nói cũng biết, trời đất Hồng Hoang chắc chắn sẽ không thái bình.

Với tư cách là Thánh nhân phản diện nhất quán, hắn căn bản không cần làm gì, chỉ cần chờ nhân vật chính đến cửa vả mặt là được.

Đương nhiên, đến cuối cùng ai vả mặt ai, e rằng không dễ nói như vậy.

Khi Thái Thanh đang suy nghĩ trong lòng, đột nhiên như cảm giác được điều gì, sắc mặt khẽ động.

“Bắt đầu rồi sao...” Nhân tộc, bộ lạc Thanh Dương.

Tất cả mọi người trong bộ lạc, đều tập trung dưới đài tế tự trung tâm, nhìn người đàn ông mặc áo đen trên đài, bàn tán xôn xao.

“Tên Diệp Thần đó đang làm trò gì vậy?

Đài tế tự là nơi tế trời đất, hắn chạy lên đó làm gì?” “Ai biết tên đó làm gì, từ khi đến bộ lạc Thanh Dương của chúng ta, lúc nào cũng kỳ kỳ quái quái.” “Diệp Thần, mau xuống đi!

Đừng có làm càn trên đài tế tự!!” Tiếng ồn ào không ngừng vang lên, ngày càng nhiều người trong bộ lạc kéo đến dưới đài tế tự.

Nghe tiếng bàn tán của mọi người, Diệp Thần ngồi trên đài tế tự, sắc mặt không hề có chút thay đổi.

“Yêu có yêu văn, thú có thú ngữ, Nhân tộc ta từ khi sinh ra đến nay, chưa từng có văn tự, đây là một tệ đoan lớn của Nhân tộc!” Diệp Thần chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lướt qua mọi người trong bộ lạc, dõng dạc nói.

Nghe lời của hắn, mọi người dưới đài tế tự đều hơi sững sờ.

Thật vậy, Nhân tộc sinh ra đến nay, cũng đã một thời gian không ngắn, nhưng vẫn chưa có văn tự xuất hiện.

Như thể tất cả mọi người đều đã quên mất chuyện này, mãi đến khi nghe lời của Diệp Thần, mới đột nhiên nhận ra vấn đề này.

Thực tế, chuyện văn tự liên quan đến sự hưng thịnh của một tộc, không thể nào bị Nhân tộc quên lãng.

Sở dĩ chưa từng có văn tự xuất hiện, là vì trời đất Hồng Hoang hiện tại, đang trong thời kỳ Vu Yêu Lượng Kiếp, không phải là lúc Nhân tộc đại hưng, tự nhiên sẽ không có văn tự của Nhân tộc xuất hiện.

Điểm này, người Nhân tộc bình thường không biết, nhưng với tư cách là nhân vật chính xuyên việt, trong lòng Diệp Thần lại rõ như lòng bàn tay.

Vì vậy, mới có hành động lúc này.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Diệp Thần không chút do dự, trực tiếp hướng về phía bầu trời cúi đầu một cái.

"Thiên Đạo ở trên, con là Diệp Thần của Nhân tộc, hôm nay cảm niệm Nhân tộc có thiếu sót, đặc biệt lấy Đạo Đức Kinh làm nền tảng sáng tạo văn tự cho Nhân tộc, để hoàn thiện đạo của Nhân tộc!" Gần như ngay khoảnh khắc tiếng nói của Diệp Thần vừa dứt, phía trên ba mươi ba tầng trời, đột nhiên vang lên từng tiếng như sấm sét nổ vang.

Trong chớp mắt, thiên uy cuồn cuộn dâng trào, trong cõi u minh như thể Thiên Đạo giáng xuống cảm ứng, kinh động cả tứ hải bát hoang.

Giờ khắc này, đừng nói là đông đảo Nhân tộc bên dưới đều kinh ngạc, ngay cả vạn linh Hồng Hoang trong trời đất ức vạn vạn dặm xung quanh, cũng cảm nhận được động tĩnh ở nơi này, đều kinh hãi thất sắc nhìn về phía bộ lạc Thanh Dương.

Trên đài tế tự, sắc mặt Diệp Thần không chút sợ hãi, ngược lại còn có một chút mong chờ và phấn khích.

Kiếp trước xem hết tiểu thuyết mạng, tự nhiên hắn rất rõ, nếu thật sự sáng tạo văn tự cho Nhân tộc, sẽ có bao nhiêu khí vận công đức giáng xuống!

Sở dĩ, hắn chọn lấy Đạo Đức Kinh làm cơ sở, là do trong kinh này ẩn chứa ảo diệu tu hành, nếu có thể khắc ghi nó trong đầu, đối với toàn bộ Nhân tộc mà nói, đều sẽ là một tạo hóa không tầm thường!

Càng quan trọng hơn, hiện tại Vu Yêu Lượng Kiếp chưa kết thúc,

còn lâu mới đến lúc Đạo Đức Kinh xuất thế, nếu Diệp Thần lúc này tụng ra kinh này, kinh này sẽ trở thành của hắn!

Tương đương với việc, đi trước Thánh nhân, từ trong cõi u minh cướp đoạt tạo hóa của Thánh nhân!

"Một phần tạo hóa của Thánh nhân sẽ kinh khủng đến mức nào, tuyệt đối khó có thể tưởng tượng!" Nghĩ đến đây, sắc mặt Diệp Thần càng thêm kích động.

Hiện tại, hắn tuy chỉ có tu vi Thiên Tiên, nhưng nếu có công đức sáng tạo chữ, cộng thêm tạo hóa của Đạo Đức Kinh, tuyệt đối có thể một bước lên trời!

Về phần chuyện này có chọc giận Thánh nhân hay không, Diệp Thần cũng không quá lo lắng.

Trong mắt hắn, dù sao cũng đã sáng tạo văn tự cho Nhân tộc, được Thiên Đạo công nhận, Thiên Đạo Thánh Nhân nho nhỏ, lại có thể làm gì?

Sau khi quyết định, Diệp Thần không còn chút do dự nào, trực tiếp ngồi xếp bằng trên đài tế tự trước mặt đông đảo Nhân tộc, bắt đầu mở miệng tụng Đạo Đức Kinh.

"Đạo..." Ầm ầm!!

Chương 78

Khi miệng Diệp Thần vừa mới tụng ra chữ đầu tiên, một luồng khí tức còn kinh khủng hơn cả vừa rồi, đột nhiên giáng lâm xuống trời đất nơi đây!

Chỉ trong một khoảnh khắc, nhật nguyệt tinh thần đồng loạt rơi rụng, chư thiên vạn đạo đều gầm vang, ngay cả cảm ứng Thiên Đạo vừa hiển lộ, đối mặt với luồng khí tức kinh khủng đột ngột này, cũng bị nó áp chế, yếu đi không ít.

"Dám động vào tạo hóa của bản thánh, ngươi... là người đầu tiên." Một giọng nói lạnh lùng vô cùng, vang vọng trong trời đất bát hoang, rõ ràng lọt vào tai tất cả sinh linh bên dưới.

Giờ khắc này, đừng nói là đông đảo sinh linh bình thường trong trời đất xung quanh, ngay cả nhân vật chính Diệp Thần, sắc mặt cũng đột nhiên đại biến, ánh mắt kinh hãi đồng thời, trong lòng cũng vô cùng ngơ ngác!

Mẹ nó, sao không giống như trong kịch bản!

Theo tình huống bình thường, chẳng phải là ta nên thành công cướp đoạt tạo hóa của Thánh nhân, sau đó Thánh nhân tức giận đến mức bất lực cuồng nộ sao?!

Đối với suy nghĩ của Diệp Thần, Thái Thanh chỉ cười khẩy.

Từ trước đến nay đều là lão tử cướp tạo hóa của nhân vật chính, từ khi nào đến lượt nhân vật chính cướp tạo hóa của lão tử?

Có hiểu quy củ không hả?!

Dám dòm ngó tạo hóa của bản thánh, chuẩn bị nhận cơm hộp đi!

Trên bầu trời mênh mông vô tận, khí tức Hỗn Nguyên cuồn cuộn

hùng vĩ không ngừng bùng phát, kinh động trời đất bát hoang, chấn động vô tận càn khôn!

Giờ khắc này, chư thiên vạn đạo đều hiện ra, pháp tắc hỗn độn liên tiếp mẫn diệt.

Từng mảng ánh sáng hỗn độn, như thể hội tụ thành một đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng vô tình, khi lướt qua cả trời đất, đã khiến cho ức vạn vạn dặm sông núi tức thì băng diệt!

Bên dưới bộ lạc Thanh Dương, đông đảo tộc nhân đã sớm mềm nhũn ra đất.

Ngay cả nhân vật chính Diệp Thần, đối mặt với ánh mắt như ngưng tụ cả tinh hải luân hồi kia, cũng hoàn toàn không có sức chống cự, tức thì bị khí tức kinh khủng áp chế đến mức quỳ rạp xuống đất.

Sắc mặt hắn trắng bệch, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Như thể hoàn toàn không thể tin được, vì sao mọi chuyện lại xảy ra chênh lệch lớn như vậy so với dự liệu!

Hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo rồi!

Mãi đến lúc này, Diệp Thần mới đột nhiên bừng tỉnh, Hỗn Nguyên Thánh Nhân lại kinh khủng đến như vậy!

Nhìn nhân vật chính đang run rẩy bên dưới, ánh mắt Thái Thanh vẫn lạnh lùng, trong lòng lại buồn cười lắc đầu.

Tưởng nhân vật chính mới thế nào, kết quả thì sao?

Tu vi Thiên Tiên nho nhỏ, cũng dám có ý đồ với tạo hóa của Thánh nhân, thật sự cho rằng Thánh nhân đều làm bằng đất sét sao?

Đúng là, có hào quang nhân vật chính lấp lánh, đổi lại là các vị Thánh nhân khác, thật sự có khả năng bị Diệp Thần cướp được.

Đáng tiếc, lại đụng phải Thái Thanh!

Đối với loại nhân vật chính không biết trời cao đất rộng, dám dòm ngó tạo hóa, thái độ của Thái Thanh chỉ có một, trực tiếp giết tế trời!

"Chữ của Nhân tộc, không được lập!

Kinh của Đạo Đức, không được xuất hiện!

Dám tự ý lập lời thề với Thiên Đạo, tiễn ngươi sớm vào U Minh!" Giọng nói lạnh lùng chậm rãi vang vọng, không mang theo chút gợn sóng nào.

Nhưng theo tiếng nói đó vang lên, cả trời đất bát hoang đều đột nhiên run rẩy, như thể có thiên uy vô tận tức thì giáng xuống, đè sập từng mảng hư không mênh mông.

Ầm ầm!

Kèm theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, ý chí Thiên Đạo vốn hiển lộ, trước ánh mắt khó tin của nhân vật chính, bắt đầu từ từ tiêu tan!

Cùng lúc đó, Diệp Thần có thể cảm nhận rõ ràng, tiên cơ tạo hóa vừa mới chiếm được, cũng tức thì biến mất hoàn toàn!

Tương đương với việc, một câu nói của Thái Thanh, đã triệt để tước đoạt tất cả công đức khí vận và cảm ứng Thiên Đạo! ...Ngôn xuất pháp tùy!!

Đương nhiên, hiện tại Thái Thanh không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không nắm giữ quyền hành Thiên Đạo, tự nhiên không thể làm được ngôn xuất pháp tùy thực sự trong Hồng Hoang.

Nhưng đừng quên, tuy không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, hắn lại là Đại Đạo Thánh Nhân hàng thật giá thật!

Một lời nói ngưng tụ bằng lực lượng Đại Đạo, có sức mạnh kinh khủng đè sập trời đất, tái tạo Hồng Hoang, ngay cả Thiên Đạo cũng

phải lùi ba thước!

Xóa đi cảm ứng Thiên Đạo của nhân vật chính, tự nhiên không thể dễ dàng hơn.

Hơn nữa, cùng lúc cảm ứng Thiên Đạo tan đi, một luồng sức mạnh kinh khủng khó có thể hình dung, không thể diễn tả, từ trên chín tầng trời gào thét lao xuống!

Ngay sau đó, trước mặt toàn bộ bộ lạc Thanh Dương, dưới vô số ánh mắt, Diệp Thần trên đài tế tự tức thì nổ tung, trực tiếp hóa thành một đám sương máu!

Thánh uy hoàng hoàng, Đại Đạo cuồn cuộn, trong cả một vùng, tất cả sinh linh nhìn thấy cảnh này, không ai không tâm thần kinh hãi, sắc mặt chấn động đến cực điểm.

Với thực lực Đại Đạo Thánh Nhân của Thái Thanh, tiêu diệt một người Nhân tộc cảnh giới Thiên Tiên bình thường, không đủ để khiến họ kinh ngạc đến vậy.

Nhưng phải biết rằng, vừa rồi Diệp Thần là người đã dẫn động Thiên Đạo, sắp có đại công đức giáng xuống, là người có khí vận.

Thái Thanh lại có thể nói giết là giết, không chút do dự, hoàn toàn không nể mặt Thiên Đạo.

Hành động như vậy, đừng nói là sinh linh Hồng Hoang, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân thấy cũng phải tê cả da đầu.

Trong Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa nhìn thấy cảnh này từ xa, sắc mặt trên khuôn mặt xinh đẹp không khỏi biến đổi liên tục.

Đối với tu vi thực lực của Thái Thanh, nàng đã đánh giá rất cao, nhưng bây giờ vẫn cảm thấy, mình đã đánh giá thấp Thái Thanh!

“Xem ra, chuyện bố cục trong Nhân tộc, nên thương lượng lại với Thái Thanh sư huynh.” Nữ Oa thầm nghĩ trong lòng, sau khi chứng kiến tu vi thực lực của Thái Thanh, tự nhiên không muốn vì chút chuyện nhỏ, chọc giận Thái Thanh.

“Bẩm nương nương, Nhân Tộc Tam Tổ đã đến, có cho họ vào điện không?” Khi Nữ Oa đang âm thầm suy nghĩ, Linh Châu Tử dưới trướng bước vào thông báo.

Nữ Oa mới nhớ ra, Nhân Tộc Tam Tổ đã đến từ lâu, là để đến tặng quà.

Mặc dù, với cảnh giới tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân của Nữ Oa, nàng hoàn toàn không coi trọng thứ mà Nhân Tộc Tam Tổ tặng.

Nhưng, đã là một phen hảo ý, Nữ Oa tự nhiên không tiện từ chối thẳng thừng.

“Để họ vào đi.” Sau khi nghĩ xong, Nữ Oa mở miệng nói. ...

Bên kia, trong Bát Cảnh Cung.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ thành công đánh giết nhân vật chính Diệp Thần, điểm đánh giá phản diện S, thưởng 20000 điểm phản diện!”, tiếng thông báo của hệ thống vang lên bên tai, tuyên bố nhân vật chính Diệp Thần đã hoàn toàn nhận cơm hộp.

Sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, không có quá nhiều gợn sóng.

Chương 79

Nói thật, trong số những nhân vật chính mà hắn đã đàn áp, trừ nhân vật chính Chu Càn bị giết ngay từ đầu, cũng chỉ có Diệp Thần này cho điểm phản diện ít nhất.

Không phải là Diệp Thần với tư cách là rau hẹ, không còn giá trị còn lại, mà là Thái Thanh lười đi áp bức.

Dù sao, như Đông Hoàng Thái Nhất và Tổ Vu Sở Phong, có chút vai vế và đầu óc, Thái Thanh còn có thể miễn cưỡng ra tay bố cục tính kế một phen.

Nhưng nếu ngay cả đối phó với loại như Diệp Thần, một nam chính sảng văn không mang theo chút đầu óc nào, cũng phải tốn công tốn sức đi bố cục, thì Thánh nhân Thái Thanh này cũng quá mất giá!

Nói trắng ra, tính kế hắn, ngay cả Thái Thanh cũng cảm thấy, sẽ làm giảm đẳng cấp của mình!

Trực tiếp vả mặt một phát, sau đó một chưởng vỗ chết cho sướng!

Đương nhiên, dễ dàng vỗ chết một nhân vật chính Diệp Thần như vậy, tự nhiên không kiếm được bao nhiêu điểm phản diện.

Nhưng, Thái Thanh không hề hoảng.

Hiện tại trong Hồng Hoang, có sáu cây rau hẹ tươi tốt đang lớn, chờ hắn đi thu hoạch, cần gì phải sầu não?

Quả nhiên, chỉ không lâu sau, một đồng tử phấn điêu ngọc trác đã đến bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ.

"Linh Châu Tử phụng mệnh Nữ Oa nương nương, đến mời Thái Thanh Thánh Nhân, đến Oa Hoàng Cung luận đạo một phen." Đồng tử

phấn điêu ngọc trác đó, khá cung kính hành lễ nói.

"Luận đạo?" Sắc mặt Thái Thanh khẽ động, trong mắt lóe lên một tia khác lạ.

Trong Hồng Hoang, chuyện đồng tu ngồi luận đạo, không phải là hiếm.

Ban đầu, khi chư thiên Thánh nhân chưa quy vị, với tư cách là đồng môn sư huynh muội, hắn cũng từng cùng Nữ Oa luận đạo mấy lần.

Nhưng, bây giờ hắn đã là Đại Đạo Thánh Nhân, Nữ Oa lại mời đến luận đạo, e rằng không đơn giản như vậy.

"Nếu là lời mời của Nữ Oa sư muội, bản thánh tự nhiên sẽ đến." Ý nghĩ trong lòng lóe lên, Thái Thanh không từ chối, ngược lại rất sảng khoái gật đầu đồng ý.

Chỉ là khi chuẩn bị khởi hành, không khỏi liếc nhìn thêm một cái vào Linh Châu Tử phấn điêu ngọc trác này.

Người khác có thể không rõ, nhưng hắn sao lại không biết, Linh Châu Tử trước mắt này, chính là một trong những nhân vật quan trọng trong Phong Thần Lượng Kiếp sau này.

"Nếu thật sự là Phong Thần Lượng Kiếp, e rằng Hồng Hoang sẽ càng thêm náo nhiệt..." Dường như nghĩ đến điều gì, Thái Thanh cười một cách đầy ẩn ý.

Với tư cách là một trong Lục Thánh Chư Thiên, đạo trường của Nữ Oa nương nương, Oa Hoàng Giới tự nhiên cũng không phải tầm thường.

Mặc dù, không thể so sánh với Huyền Đô Tử Phủ có đại trận cấp hỗn độn trấn giữ, nhưng nhìn khắp trời đất Hồng Hoang, cũng là một nơi động thiên phúc địa vô cùng đáng nể.

Không chỉ đâu đâu cũng thấy linh căn dị thú, mà nơi nơi đều có hà quang uẩn nhưỡng, nồng độ linh khí trời đất cũng vượt xa những nơi khác vô số lần, một khung cảnh tiên gia bảo địa.

"Chậc, cũng có không ít thứ tốt." Khi quan sát trời đất trong Oa Hoàng Giới, ánh mắt Thái Thanh tập trung vào mấy gốc tiên thiên linh căn thuộc tính Hỏa.

Với nhãn giới của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra, mấy gốc tiên thiên linh căn thuộc tính Hỏa này, khí tức đại khái tương tự với những thứ Đế Tuấn dâng lên bồi lễ lúc trước.

Rõ ràng, Nữ Oa với tư cách là Thánh nhân của Yêu tộc, đã không ít lần nhận được cống phẩm từ Đế Tuấn ở Yêu tộc Thiên Đình.

"Nếu có cơ hội, cũng không thể lãng phí mấy gốc linh căn này." Trong mắt Thái Thanh lóe lên quang mang, không khỏi thầm nghĩ.

Nếu là tiên thiên linh căn bình thường thì thôi, đặt trước mặt hắn, hắn cũng sẽ không động tâm.

Nhưng những tiên thiên linh căn thuộc tính Hỏa này, lại có thể dùng làm dược liệu để tiến hóa Cực Dương Diễm Phong, sức hấp dẫn của một gốc Hồng Mông linh căn, e rằng không ai có thể từ chối.

Nghĩ như vậy, trong lòng Thái Thanh đã có chủ ý, trên mặt lại không lộ ra chút thần sắc nào, chỉ bình tĩnh lãnh đạm theo Linh Châu Tử đến bên ngoài Oa Hoàng Cung.

"Thái Thanh sư huynh chịu quang lâm Oa Hoàng Giới của ta, thực sự là vinh hạnh của Nữ Oa." Không đợi Linh Châu Tử vào thông báo, Nữ Oa vẫn luôn để ý động tĩnh bên ngoài, đã đích thân ra ngoài cung nghênh, cười tươi nói.

"Nữ Oa sư muội khách khí rồi, đã thành tâm mời, sư huynh tự nhiên nên đến chung vui." Thái Thanh nhàn nhạt mở miệng, cùng Nữ

Oa hàn huyên vài câu, liền cùng nhau bước vào Oa Hoàng Cung.

Vừa bước vào đại điện, liền lập tức thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, cùng với Tây Phương Nhị Thánh đã có mặt từ sớm.

Chỉ là, trừ Thông Thiên Giáo Chủ thần sắc như thường, ba vị Thiên Đạo Thánh Nhân còn lại, sắc mặt đều có chút không tốt.

Cũng khó trách, họ cũng là nhận lời mời của Nữ Oa, cùng nhau đến Oa Hoàng Cung luận đạo.

Nhưng vừa rồi, thái độ mà Nữ Oa thể hiện, đâu có được một phần vạn sự nhiệt tình như bây giờ, căn bản là một trời một vực!

Với thành phủ của Thiên Đạo Thánh Nhân, khi thấy cảnh này, cũng không khỏi có chút sắc mặt khó coi.

Đương nhiên, dù trong lòng có không vui thế nào, trước mặt Thái Thanh, họ cũng sẽ không biểu lộ quá nhiều, ngược lại cùng nhau đứng dậy, hướng về phía Thái Thanh khẽ chào một cái.

"Chúng ta chứng đắc Hỗn Nguyên quả vị, cũng đã một thời gian, hiếm khi rảnh rỗi, sư muội liền nghĩ có thể cùng các sư huynh luận đạo một phen, cũng là một chuyện tốt." Đợi mọi người ngồi xuống, Nữ Oa liền nhẹ giọng mở miệng.

"Thiện!" Thái Thanh và những người khác nghe vậy, đều gật đầu, không ai phản đối.

Nữ Oa thấy vậy, khẽ mỉm cười, cũng không vội bắt đầu luận đạo, ngọc thủ nhẹ nhàng vỗ một cái.

Ngay sau đó, một thanh niên tướng mạo tuấn tú bước vào, tay bưng mâm ngọc trân quả, dâng lên trước mặt mấy vị Thánh nhân.

Đến rồi, lúc cắt rau hẹ đến rồi!

Nhìn thanh niên đó, Thái Thanh thầm nghĩ trong lòng.

"Nữ Oa sư muội, vị này là..." Không đợi Thái Thanh mở miệng, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh ánh mắt lóe lên, đi đầu hỏi.

"Người này tên là Tần Phong, là người Nhân tộc do Nhân Tộc Tam Tổ gửi đến Oa Hoàng Cung của ta tu hành, hôm nay hiếm khi cùng các sư huynh luận đạo, gọi hắn đến bên cạnh để học hỏi thêm." Nữ Oa sắc mặt bình tĩnh, giải thích với mọi người.

Nghe lời của nàng, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều gật đầu.

Trăm năm qua, động tĩnh của Nữ Oa truyền đạo thống trong Nhân tộc, tự nhiên không thể qua mắt họ, bây giờ thấy có người Nhân tộc xuất hiện trong Oa Hoàng Cung, cũng không có gì quá ngạc nhiên.

Chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh, sau khi nhìn thanh niên Nhân tộc tên Tần Phong, không biết sao lại nghĩ đến Trương Diễn trong Xiển giáo.

"Nếu đã như vậy, thì bắt đầu đi." Thông Thiên Giáo Chủ trầm giọng mở miệng, đối với Tần Phong không có quá nhiều để ý, trực tiếp hỏi: "Nữ Oa sư muội, có biết thế nào là Hỗn Nguyên?" "Hỗn Nguyên giả, là khởi đầu của hỗn độn, là kết thúc của nguyên khí, biến hóa vô cùng, vô tận!" Nữ Oa hơi trầm ngâm, chậm rãi mở miệng.

Phải nói, với tư cách là một trong những người chứng đắc Hỗn Nguyên chi vị sớm nhất trong Lục Thánh Chư Thiên, Nữ Oa đối với Hỗn Nguyên Đại Đạo, quả thực có một phen kiến giải.

Lúc này, chỉ vài chữ, như thể chữ nào cũng ẩn chứa châu ngọc, xen lẫn thiên địa chí lý, ngay cả những người đồng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân như Thông Thiên Giáo Chủ, cũng đều một vẻ như có điều suy tư, chìm đắm trong đó.

Duy chỉ có Thái Thanh là Đại Đạo Thánh Nhân, sắc mặt từ đầu

đến cuối bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào.

Đúng là, lời của Nữ Oa vô cùng huyền diệu, có sự sâu xa mà ngay cả Thánh nhân cũng khó lòng tham ngộ.

Nhưng cảnh giới của Thái Thanh, sự lĩnh ngộ đối với Hỗn Nguyên chi đạo, đã đạt đến mức độ nào, há là Nữ Oa có thể so sánh?

Lời nói của Nữ Oa, trong mắt hắn xem ra, không chỉ nông cạn sơ sài, vô nghĩa, mà còn thuần túy là một câu nói nhảm.

Đương nhiên, mặc dù biết rõ như vậy, Thái Thanh cũng không nói nhiều.

Tưởng ta đến để luận đạo sao?

Sai rồi!

Lão tử đến để xem rau hẹ... nhân vật chính trang bức!

Chương 80

Trước mặt chư thiên Thánh nhân, cơ hội trang bức tốt như vậy, nhân vật chính có thể bỏ qua sao?

Gần như Thái Thanh vừa nghĩ đến đây, Tần Phong bên cạnh đại điện liền mỉm cười.

"Ta ngộ rồi!" Nụ cười này không sao, nhưng ánh mắt của chư thiên Thánh nhân, toàn bộ đều hội tụ trên người hắn.

Trên mặt tất cả mọi người, đều lộ ra vẻ cổ quái.

Ngộ rồi?

Một Thiên Tiên Nhân tộc nho nhỏ, hiểu được Hỗn Nguyên Đại Đạo?

Cũng dám mở miệng nói ngộ rồi?

"Thú vị, chúng ta là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, còn chưa tham ngộ được thiên cơ, không ngờ lại bị một hậu bối tham ngộ được." Chuẩn Đề Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, tuy là lời khen, nhưng ngữ khí lại tràn đầy châm biếm.

"Đồng tử của Nữ Oa sư muội, quả là không tầm thường a." Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh, cũng nhàn nhạt lắc đầu.

Mặc dù không trực tiếp như Chuẩn Đề Đạo Nhân, nhưng ý trào phúng trong lời nói, lại rõ ràng rành mạch.

"Các vị sư huynh lượng thứ, đồng tử của ta không hiểu lễ số, mạo muội nói bậy." Sắc mặt xinh đẹp của Nữ Oa biến đổi, vội vàng mở miệng nói: "Tần Phong, còn không mau lui xuống!" Thấy Nữ Oa mở miệng huấn trách, sắc mặt Tần Phong có chút khó coi, hai nắm tay siết chặt lại, dường như đang cân nhắc có nên tiếp tục nhẫn nhịn hay

không.

Thấy cảnh này, Thái Thanh lập tức vui vẻ.

Ngữ khí kinh người quen thuộc, lời chế nhạo quen thuộc, còn có lời mắng mỏ của nữ chính quen thuộc.

Cả một bộ này, có mùi của Long Vương!

Cảm tình đây là chàng rể mạnh nhất Oa Hoàng Cung sao?

Trong Oa Hoàng Cung, ánh mắt của chư thiên Thánh nhân đều đổ dồn vào Tần Phong, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ trào phúng nhàn nhạt.

Duy chỉ có thần sắc của Thái Thanh, từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh như thường, không hề có chút biến hóa nào.

Là một lão thư trùng đã đọc nát truyện mạng, đối với loại sáo lộ cũ rích này, hắn tự nhiên không lạ gì.

Thậm chí, căn bản không cần đoán, cũng có thể biết được tiếp theo khẳng định là màn nhân vật chính đấu võ mồm, thể hiện thiên phú kinh người, vả mặt đám Thánh nhân.

Quả nhiên!

Nghe xong lời trào phúng của Chuẩn Đề đạo nhân, sắc mặt Tần Phong khó coi, sau khi hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Lời đệ tử vừa nói không phải là hồ đồ nhất thời, mà thực sự là sau khi nghe lời của Nương nương, đã có đại ngộ nên mới có cảm xúc phát ra!" "Đại hữu sở ngộ?

Người trẻ tuổi, ngươi có biết mình đang nói gì không?" Tiếp Dẫn đạo nhân mặt lạnh như băng, khinh thường lắc đầu nói.

"Tần Phong!

Còn không câm miệng!!" Gương mặt xinh đẹp của Nữ Oa cũng lộ vẻ tức giận, lạnh lùng quát lớn.

Dù sao đi nữa, Tần Phong cũng là đồng tử trong Oa Hoàng Cung, nói năng hồ đồ như vậy trước mặt chư thiên Thánh nhân, chẳng khác nào làm mất mặt Nữ Oa, sao có thể cho sắc mặt tốt được.

"Lúc này trong đại điện không cần người hầu hạ, mau mau lui ra ngoài!" Ngay lập tức, Nữ Oa lại trầm giọng đuổi đi.

Tần Phong thấy vậy, sắc mặt càng thêm khó coi, nhưng chân lại không hề nhúc nhích nửa bước.

Thấy hắn không biết tiến lui như vậy, trong mắt Nữ Oa lộ ra một tia nộ ý, hiển nhiên cũng đã nổi giận.

Nhìn thấy cảnh này, Thái Thanh lắc đầu, không những không hề động lòng, ngược lại còn cảm thấy có chút buồn cười.

Chậc, tiếp theo chắc là sẽ có đại lão ra mặt chống lưng cho nhân vật chính.

Ngay khi ý niệm này vừa nảy ra trong đầu Thái Thanh, Thông Thiên Giáo Chủ vốn chưa từng mở miệng, đột nhiên ho nhẹ một tiếng, thu hút ánh mắt của mọi người.

"Ta thấy vị đồng tử dưới trướng Nữ Oa sư muội không giống kẻ hồ đồ, đã nói chắc như đinh đóng cột, biết đâu thật sự có sở ngộ cũng không chừng." Thông Thiên Giáo Chủ dừng lại một chút, ánh mắt rơi trên người Tần Phong, chậm rãi nói: "Nếu đã có lĩnh ngộ, vậy hãy nói ra sở ngộ trong lòng ngươi trước mặt chúng ta đi, nếu có chỗ sai lệch, chúng ta cũng có thể chỉ ra cho ngươi." Thấy Thông Thiên Giáo Chủ nổi hứng, những người khác như Nguyên Thủy Thiên Tôn dù khẽ nhíu mày nhưng cũng không nói gì thêm.

Đừng nhìn trận chiến trong Hỗn Độn trước đó, Thông Thiên Giáo Chủ ngay cả một chiêu của Thái Thanh cũng không đỡ nổi, nhưng thực lực của một Hỗn Nguyên Thánh Nhân vẫn không thể xem

thường.

Về điểm này, Chuẩn Đề đạo nhân từng giao chiến với ông ta là người rõ ràng nhất.

"Nếu Thông Thiên đạo hữu đã nói vậy, ta cũng muốn nghe thử xem, đạo đồng này có lời lẽ to tát gì muốn nói." Chuẩn Đề đạo nhân hừ lạnh một tiếng, vẫn nói với giọng điệu khá mỉa mai.

Thấy các Thiên Đạo Thánh Nhân đều đã đưa mặt tới trước, thân là nhân vật chính, Tần Phong tự nhiên sẽ không khách khí.

"Nếu đã như vậy, vãn bối xin múa rìu qua mắt thợ." Tần Phong bước lên một bước, đứng giữa đại điện, sau khi trầm ngâm một lát liền chắp tay nói.

"Đạo của Hỗn Nguyên, chính là đạo của tự nhiên, đạo là Hỗn Nguyên, Hỗn Nguyên cũng là đạo!

Đạo tồn tại khắp nơi, Hỗn Nguyên cũng tồn tại khắp nơi, vạn pháp tuy khác đường nhưng cùng về một đích, đều là đạo!" Ầm ầm!

Lời của Tần Phong như sấm sét vang vọng khắp Oa Hoàng Cung, khiến cả đại điện rơi vào một khoảng lặng chết chóc!

Giờ khắc này, đừng nói là Thông Thiên Giáo Chủ, ngay cả Nữ Oa và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đều trợn tròn mắt, thần sắc kinh ngạc nhìn Tần Phong.

Không cần nói nhiều, Thái Thanh cũng có thể đoán được, trong lòng các Thánh nhân bây giờ chắc chắn đang nghĩ 'một đạo đồng nhỏ bé lại có thể xiển minh Hỗn Nguyên Đại Đạo, thiên phú của kẻ này thật đáng sợ, ta nên hít một ngụm khí lạnh để phối hợp'.

Mặc dù biết rõ đây là sáo lộ, nhưng khi thực sự tận mắt chứng kiến, trong lòng Thái Thanh vẫn có chút cạn lời!

Hóa ra đây thật sự là truyện sảng văn vô não à?

Một chút não cũng không có sao?

Hơn nữa, thân phận của Tây Phương Nhị Thánh và Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đó, căn bản sẽ không giống một tên ngốc mà đi châm chọc khiêu khích nhân vật chính, ép bị vả mặt.

Nếu thật sự như vậy, muốn vả mặt Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhân vật chính có xứng không?

Một con kiến hôi Thiên Tiên vừa mới xuyên việt, lại dám giảng đại đạo cho Thánh nhân, có bản lĩnh đó sao?

Thật sự cho rằng đọc hai cuốn tiểu thuyết là biết tuốt?

Có thể trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân, người nào mà không thể một niệm tra xét khắp Cửu Thiên, cũng xứng để ngươi dạy dỗ?

Nói một câu, hào quang nhân vật chính đúng là trâu bò!

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân đối mặt cũng sẽ lập tức bị giảm trí tuệ thành não tàn!

Là một đại ác nhân phản diện có tiết tháo, nhìn thấy màn vả mặt vô não này, Thái Thanh cảm thấy không thể nhịn được nữa!

Đã đến lúc dạy nhân vật chính cách làm người!

Không có bất kỳ lời nói nào, chỉ trong nháy mắt, khí tức kinh khủng cuồn cuộn đã đột nhiên bùng phát từ trong cơ thể Thái Thanh!

Trong chớp mắt, chư thiên vạn đạo oanh minh, ức vạn tinh thần lụi tàn, khí thế kinh hoàng phảng phất có thể áp đảo cả trời đất, khiến chư thiên vạn giới đều phải kinh hãi run rẩy!

Dù là những người thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân như Nữ Oa cũng bị dọa cho giật nảy mình, ánh mắt kinh hoàng nhìn về phía Thái Thanh.

“Thái...

Thái Thanh sư huynh, người làm gì vậy?” Nữ Oa biến sắc, vội vàng hỏi.

Không chỉ Nữ Oa, mà trên mặt hầu hết các Thánh nhân đều lộ vẻ kinh nghi bất định.

Chương 81

Ai cũng không ngờ, Thái Thanh vốn luôn lạnh nhạt bình tĩnh, lại đột nhiên nổi điên?

Không thèm để ý đến các Thiên Đạo Thánh Nhân bên cạnh, ánh mắt Thái Thanh chậm rãi hạ xuống, rơi trên người Tần Phong.

Khí tức đáng sợ ngập trời trực tiếp khiến nhân vật chính hai chân run rẩy, "bịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Sắc mặt hắn kinh hoàng, trên mặt viết đầy vẻ sợ hãi và khó tin.

Theo như kịch bản bình thường, thể hiện ra thiên phú kinh người như vậy, không phải nên được các đại lão tranh nhau thu làm đệ tử sao?

Kịch bản lệch rồi sao?

"Tần Phong không biết mình có lỗi gì, (triệu hảo hảo) xin Thái Thanh Thánh Nhân chỉ rõ." Nhân vật chính không hổ là nhân vật chính, dù sắc mặt trắng bệch quỳ trên đất, vẫn run giọng nói.

"Đúng vậy sư huynh, lời của Tần Phong tuy có phần thô thiển, nhưng có thể thấy hắn là một khối ngọc thô, cũng không có sai lầm lớn, sư huynh hà tất phải nổi giận như vậy?" Thông Thiên Giáo Chủ cũng vội vàng mở miệng, thần sắc nghi hoặc hỏi.

Lời của nhân vật chính có sai hay không?

Không quan trọng!

Thái Thanh căn bản không quan tâm, cũng không có ý định đôi co với nhân vật chính.

Chưa nói gì khác, chỉ riêng việc thảo luận đại đạo với một con

kiến hôi cảnh giới Thiên Tiên đã làm hạ thấp đẳng cấp của Thái Thanh rồi!

"Ngô đẳng là bậc tôn quý Hỗn Nguyên, một con kiến hôi Thiên Tiên nhỏ nhoi mà cũng dám vọng luận về Hỗn Nguyên, đáng giết!" Thái Thanh nhàn nhạt mở miệng, hoàn toàn không nói nhảm với nhân vật chính.

Dứt lời trong nháy mắt, lực lượng Đại Đạo kinh khủng đột nhiên nổ tung, trực tiếp xóa sổ nhân vật chính khỏi Oa Hoàng Cung!

Tần Phong chết rồi!

Chết một cách gọn gàng dứt khoát, không hề dây dưa dài dòng!

Giống như nhân vật chính Diệp Thần nhận cơm hộp nhanh chóng trước đó, một khi đã không còn giá trị bóc lột, Thái Thanh lười phải tính toán.

Mấy tên nhân vật chính này làm gì không làm, cứ thích trang bức trước mặt lão tử?

Trang bức thì cũng thôi đi, lại cứ thích làm màu một cách gượng ép vô não như vậy?

Một tên ở cảnh giới Thiên Tiên dám tính kế tạo hóa của Thánh nhân, một tên khác còn não tàn hơn, trực tiếp giảng đạo cho Thánh nhân?

Phải nói rằng, lứa nhân vật chính mới này, thật sự không có chút đẳng cấp nào!

Căn bản là lứa rau hẹ tệ nhất trong số những lứa mà Thái Thanh từng cắt!

Cái màn trang bức vô não này, quả thực là sỉ nhục bốn chữ 'Hỗn Nguyên Thánh Nhân'!

Thái Thanh cảm thấy, nếu không giết hắn, thì thật có lỗi với thân phận đại ác nhân phản diện của mình!

Đương nhiên, tuy chỉ đơn giản thô bạo giết chết nhân vật chính, nhưng điểm phản diện đáng có thì một chút cũng không thiếu.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ xóa sổ nhân vật chính Tần Phong, điểm đánh giá phản diện S, thưởng 20000 điểm phản diện!" Cùng với âm thanh thông báo của hệ thống vang lên, điểm phản diện trong tay Thái Thanh lại tăng thêm một đoạn dài.

Cộng thêm số điểm phản diện kiếm được từ công cụ hình người Sở Phong và pháo hôi Diệp Thần trước đó, số điểm trong tay hắn giờ đã cao đến con số hai mươi vạn đáng sợ!

"Nếu ta nhớ không lầm, nhiều như vậy hẳn là đủ rồi..." Thái Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Về việc nên tiêu số điểm phản diện trong tay như thế nào, trong lòng hắn thực ra đã có tính toán từ lâu, sở dĩ lúc bế quan trước đó không tiêu hao điểm phản diện, chính là vì tích trữ số điểm này cho một mục đích khác.

Lúc này, Thái Thanh vừa động niệm, cửa hàng phản diện lập tức mở ra.

Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan: Hỗn Độn thượng phẩm linh đan, ngưng luyện lực lượng Hỗn Độn bản nguyên, tái tạo tinh hoa của Tam Thiên Đại Đạo!

Tác dụng: Có thể bổ sung bản nguyên, tái tạo thần hồn.

Giá bán: Hai mươi vạn điểm phản diện. .....

Nhìn vào phần giới thiệu của Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan, trong

mắt Thái Thanh lóe lên một tia sáng.

Ai cũng biết, trong Tam Thanh, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn giỏi về luyện khí, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn tinh thông trận pháp.

Là người đứng đầu Tam Thanh, Thái Thanh lại có tạo nghệ độc đáo về phương diện luyện đan.

Một viên Cửu Chuyển Kim Đan, có thể khiến một phàm nhân không có tu vi lập địa thành Đại La Kim Tiên, ngay cả các Thánh nhân khác thấy cũng phải động dung.

Nhưng dù với thuật luyện đan của Thái Thanh, muốn luyện chế ra đan dược cấp Hỗn Độn cũng căn bản không có khả năng!

Không phải vì thuật đan đạo có chênh lệch lớn, mà những linh vật cần để luyện chế đan dược cấp Hỗn Độn đa phần chỉ sinh trưởng trong Hỗn Độn.

Thái Thanh thân là Đại Đạo Thánh Nhân cũng không thể nào ở trong Hồng Hoang thiên địa mà thu thập đủ linh vật để luyện chế đan dược cấp Hỗn Độn.

Cũng chính vì vậy, bất kỳ một viên đan dược cấp Hỗn Độn nào ở Hồng Hoang thiên địa cũng đều là trân bảo cực kỳ hiếm có, ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân thấy cũng sẽ phải điên cuồng!

Mà viên Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan này không phải là đan dược cấp Hỗn Độn bình thường, mà là Hỗn Độn thượng phẩm linh đan chính hiệu!

Giá trị của nó quý giá đến mức tuyệt đối khó mà tưởng tượng!

Đương nhiên, dù vậy, nếu chỉ là một viên Hỗn Độn trung phẩm linh đan, Thái Thanh cũng không thể nào chịu tích góp hai mươi vạn điểm phản diện.

Sở dĩ có thể khiến Thái Thanh làm đến bước này, là vì viên Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan này có công hiệu bù đắp bản nguyên!

Là một trong Tam Thanh, căn nguyên của Thái Thanh tuy không tầm thường, nhưng cũng có khiếm khuyết bẩm sinh.

Nếu có viên Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan này trong tay, thì có thể bổ sung hoàn toàn phần bản nguyên khiếm khuyết của Thái Thanh!

Nghĩ đến đây, dù với tu vi và định lực của Thái Thanh, trong mắt cũng lộ ra vẻ nóng rực.

Tuy nhiên, hắn không vội vàng đổi ngay, mà lặng lẽ đóng cửa hàng hệ thống, không để lộ thần sắc mà quét mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh.

Lúc này, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều lộ vẻ lúng túng.

Thực ra, không chỉ hai người họ, ngay cả Nữ Oa và Tây Phương Nhị Thánh, sắc mặt cũng tương tự.

Trước đó có hào quang nhân vật chính giảm trí tuệ áp chế, nên không cảm thấy gì.

Bây giờ Tần Phong bị Thái Thanh giết, không còn hào quang giảm trí tuệ nữa, nhớ lại việc mình vừa rồi lại đi châm chọc một con kiến hôi cảnh giới Thiên Tiên, dù da mặt dày như Tây Phương Nhị Thánh cũng không khỏi cảm thấy nóng ran.

Đúng như lời Thái Thanh nói, đường đường Hỗn Nguyên Thánh Nhân mà đi tranh biện đại đạo với một con kiến hôi, thực sự quá mất giá!

“Chuyện hôm nay, đều do sư muội quản giáo không nghiêm, mới xảy ra sai sót như vậy, khiến sư huynh chê cười rồi.” Sau khi hoàn hồn, Nữ Oa ho nhẹ một tiếng, có chút áy náy nói.

Đối với việc Thái Thanh xóa sổ Tần Phong, bà không hề nhắc đến hai chữ truy cứu, một mặt là kiêng dè thực lực của Thái Thanh, mặt khác Tần Phong quả thực đáng giết.

Chúng ta là Hỗn Nguyên Thánh Nhân đang luận đạo ở đây, một con kiến hôi Thiên Tiên có thể nghe được một hai câu đã nên mừng thầm rồi, còn dám chỉ trỏ với Thánh nhân, không phải là tìm chết sao!

"Nữ Oa sư muội mời chúng ta đến đây luận đạo cũng là một phen hảo ý, không cần phải tự trách như vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu nói, ông ta cũng không nghĩ rằng mình sẽ đi trào phúng một con kiến hôi cảnh giới Thiên Tiên.

Chương 82

"Lời tuy như vậy, nhưng chuyện này vẫn là lỗi của sư muội, nếu không có chút biểu thị, ngược lại khiến sư muội trong lòng áy náy." Nữ Oa vừa nói, vừa nhẹ nhàng phất ngọc thủ.

Trong chớp mắt, từng cây Thiên Địa linh căn và từng món Tiên Thiên pháp bảo liền xuất hiện trước mặt mấy vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

"Những pháp bảo linh vật này không phải đồ quý giá gì, xem như là một chút tâm ý của sư muội, xin các sư huynh đừng từ chối." Lời Nữ Oa vừa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ thần sắc vẫn như thường, ngược lại Tây Phương Nhị Thánh thì hai mắt sáng lên, liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh hỉ trong mắt đối phương.

Vùng đất Tây Phương vốn cằn cỗi, hai người tuy là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng cũng không ít lần đi "xin" của các đại năng khác trong Hồng Hoang.

Nay thấy Nữ Oa lại khách sáo như vậy, trực tiếp tặng pháp bảo linh vật, hai người tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Nhưng khi hai người họ nhìn rõ những thứ trước mặt các Thánh nhân, nụ cười trên mặt lập tức vơi đi rất nhiều.

Chỉ thấy, Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn mỗi người được một món pháp bảo và một cây linh căn, còn Tây Phương Nhị Thánh hai người, tổng cộng cũng chỉ được chia một món hạ phẩm Tiên Thiên linh bảo.

Lại nhìn trộm trước mặt Thái Thanh, linh căn gần mười cây, pháp bảo năm sáu món, còn nhiều hơn cả bốn người họ cộng lại!

Đối xử khác biệt, hoàn toàn là một trời một vực!

Quả nhiên là tiêu chuẩn kép trứ danh!

Trước mặt mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác, Nữ Oa không hề che giấu sự đối xử khác biệt, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh nhìn thấy cũng thần sắc lúng túng.

"Thái Thanh đạo hữu là người đứng đầu chư Thánh, cũng xứng đáng như vậy." Tiếp Dẫn đạo nhân ho nhẹ một tiếng, giả vờ như không có chuyện gì nói.

Mặc dù, Thái Thanh xác thực là đứng đầu các Thánh nhân, nhưng Nữ Oa đối xử tiêu chuẩn kép như vậy, cũng có phần quá không nể mặt chúng ta rồi?

Đương nhiên, tuy trong lòng có chút không vui, nhưng không ai thực sự nói ra.

Vẫn câu nói đó, có thể trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tự nhiên đều không phải người tầm thường.

Lúc này, sao họ có thể không nhìn ra, hôm nay Nữ Oa mời chư Thánh luận đạo là giả, rõ ràng là muốn tặng quà cho Thái Thanh!

Nếu không có Tần Phong gây ra chuyện này, Nữ Oa cũng sẽ tìm cớ khác để tặng quà, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này, cùng lắm cũng chỉ là được thơm lây của Thái Thanh mà thôi.

Còn về tại sao Nữ Oa lại tặng quà cho Thái Thanh, căn bản không cần nói nhiều, mọi người đều có thể đoán ra, chắc chắn có liên quan đến việc Nữ Oa truyền đạo cho Nhân tộc!

"Nếu là một chút tâm ý của Nữ Oa sư muội, sư huynh tự nhiên sẽ không từ chối, nhưng..." Thái Thanh dừng lại một chút, ánh mắt quét qua mấy cây Tiên Thiên linh căn trước mặt, khẽ lắc đầu nói: "Mấy cây linh căn này không lọt vào mắt ta, nếu sư muội không ngại, sư

huynh lại vừa mắt mấy cây khác." Những thứ Nữ Oa có thể lấy ra tay, tự nhiên không phải là phàm phẩm, mấy cây Tiên Thiên linh căn này cây tệ nhất cũng là thượng phẩm linh căn.

Đáng tiếc, phẩm cấp của chúng tuy không tồi, nhưng lại không phải là Tiên Thiên linh căn thuộc tính Hỏa, Thái Thanh tự nhiên không lọt mắt.

Nghe nửa câu đầu của Thái Thanh, Nữ Oa trong lòng căng thẳng, sợ Thái Thanh sẽ từ chối.

Lại không ngờ, Thái Thanh chỉ là vừa mắt mấy cây khác.

Ngay lập tức, bà thầm thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: "Sư huynh vừa mắt mấy cây nào cứ việc nói, sư muội nhất định sẽ tặng." Theo lời Nữ Oa, bà phất nhẹ ngọc thủ, trực tiếp mở ra hư không của Oa Hoàng Cung, dịch chuyển trời đất bên ngoài vào.

Được lắm, đây là trực tiếp bày toàn bộ linh căn trong Oa Hoàng Giới ra trước mặt Thái Thanh để tùy ý chọn lựa rồi!

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân bên cạnh thấy vậy, thần sắc càng thêm lúng túng.

Lại nhìn linh căn trong tay mình, đột nhiên không còn thơm nữa!

Đối với sắc mặt của Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người khác, Nữ Oa không mấy để tâm.

Cùng là Thiên Đạo Thánh Nhân, bà có tự tin không kém ai, có thể tặng những linh căn này đã là nể mặt lắm rồi.

Muốn có đãi ngộ như Thái Thanh?

Nghỉ đi!

Đương nhiên, Nữ Oa chịu đối xử với Thái Thanh như vậy, tự nhiên có mục đích của mình.

Đồng thời, trong lòng bà cũng hiểu rõ, những Tiên Thiên linh căn trong Oa Hoàng Giới này cũng chỉ có chất lượng như vậy thôi.

Để Thái Thanh tùy ý chọn lựa, cũng chỉ là mấy cây thượng phẩm Tiên Thiên linh căn mà thôi, đối với bà thực sự không có tổn thất gì lớn, ngược lại có thể thuận nước đẩy thuyền, không công tặng cho Thái Thanh một món nhân tình!

Đáng tiếc, Nữ Oa lại không biết, Thái Thanh thực ra là một tên phản diện không có tình cảm!

Nhân tình?

Đó là thứ gì?

Ngày sau dám cản đường lão tử, nên giết vẫn phải giết!

Tuy nhiên, món hời bày sẵn trước mắt, Thái Thanh tự nhiên cũng sẽ không từ chối.

Lúc này, sau khi phất đạo bào, hắn liền thu lấy toàn bộ mấy cây Tiên Thiên linh căn thuộc tính Hỏa mà mình đã để ý từ trước.

"Lần này đa tạ Nữ Oa sư muội." Thái Thanh mỉm cười, công trình mặt mũi cần có vẫn phải có.

"Có thể khiến Thái Thanh sư huynh hài lòng, sư muội cũng yên tâm rồi." Nữ Oa cũng cười, đối với mấy cây Tiên Thiên linh căn không mấy để tâm.

Ngược lại, Tiếp Dẫn đạo nhân bên cạnh, thấy những thứ Thái Thanh lấy đều là Tiên Thiên linh căn thuộc tính Hỏa, trong mắt lóe lên một tia dị sắc, phảng phất như đã nghĩ ra điều gì.

"Việc luận đạo tạm thời dừng ở đây, chúng ta xin cáo từ trước." Thấy mọi chuyện cũng đã gần xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn đi đầu mở miệng, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Ngay khi ông ta vừa đứng dậy, Thái Thanh lại đưa mắt nhìn về phía ông ta.

"À, vi huynh hiện đang thiếu một vật, muốn xin hai vị sư đệ." Thái Thanh nhàn nhạt mở miệng, nói một cách không nhanh không chậm.

Nghe thấy lời của hắn, không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ sững sờ, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh cũng ngẩng đầu nhìn lên.

"Không biết sư huynh thiếu vật gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, mở miệng hỏi.

"Cũng không phải thứ gì to tát, chỉ là một chút bản nguyên của hai vị sư đệ mà thôi." Giọng điệu của Thái Thanh bình tĩnh, phảng phất như đang nói một chuyện nhỏ không đáng kể.

Nhưng lời của hắn vừa dứt, đừng nói Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, ngay cả Nữ Oa và Tây Phương Nhị Thánh bên cạnh, thần sắc cũng đột nhiên biến đổi!

Tam Thanh vốn là một nhà, là do nguyên thần của đại thần Bàn Cổ một phân thành ba mà hóa thành ba vị đại năng tiên thiên.

Nói cách khác, mỗi người họ đều sở hữu một phần ba nguyên thần bản nguyên của đại thần Bàn Cổ!

Đó là thứ quan hệ đến sự sống còn!

Thái Thanh bây giờ vừa mở miệng, đã muốn bản nguyên từ Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, tuy nói là chỉ cần một chút, nhưng ai biết "một chút" của hắn có phải là "một tỷ chút" không!

Đừng nói là Tam Thanh bây giờ đã có phần bất hòa, e rằng ngay cả khi ba người họ vẫn còn đồng tâm đồng đức như ban đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng tuyệt đối sẽ không

đồng ý!

Nhưng Thái Thanh đã mở miệng, sao có thể dễ dàng từ chối được?

Nghĩ đến đây, Tây Phương Nhị Thánh rất thức thời, trực tiếp đứng dậy cáo từ rời đi.

Đùa à, chuyện có thể xảy ra tiếp theo, căn bản không cần đoán cũng biết.

Hai người họ lại không ngốc, không muốn bị liên lụy, tự nhiên ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách.

Tây Phương Nhị Thánh vừa đi, cả Oa Hoàng Cung chỉ còn lại Nữ Oa và Tam Thanh.

Nhìn thấy tình thế không ổn của Tam Thanh Thánh nhân, Nữ Oa tự nhiên cũng muốn chuồn đi, nhưng vừa nghĩ lại, lại phát hiện căn bản không đi được!

Chương 83

Mẹ nó, đây rõ ràng là đạo trường của ta mà!

Đạo trường của mình bị người ta chiếm rồi, còn có thể chuồn đi đâu được?

Ý niệm trong lòng lóe lên, Nữ Oa chỉ có thể nhắm mắt làm liều ở lại trong đại điện, giả vờ như không nghe thấy gì.

"Sư huynh chắc là đang nói đùa..." Sau khi im lặng một lúc lâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới gượng cười mở miệng.

Tuy nhiên, lời của ông ta còn chưa nói hết, Thái Thanh đã bình tĩnh lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Lời của ta, nói đã đủ rõ ràng rồi." Muốn dùng Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan để tu phục bản nguyên, thì lực lượng bản nguyên của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ là không thể thiếu.

Là một đại ác nhân phản diện, lúc cần ra tay Thái Thanh tuyệt đối sẽ không nương tay, không có bất kỳ cố kỵ nào.

Dù đối với hai người còn lại trong Tam Thanh, cũng tương tự như vậy.

Ta quá vô tình?

Cá lớn nuốt cá bé, trong Hồng Hoang vẫn luôn như vậy!

Huống hồ, đệ đệ không phải để hố sao!

Hỡi những người đệ đệ ngu xuẩn của ta, đã đến lúc bị huynh trưởng hố rồi!

Trong Oa Hoàng Cung.

Bầu không khí trong cả đại điện phảng phất như muốn ngưng

đọng lại vào lúc này.

Dù là Nữ Oa, cũng là một Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng căn bản không dám chen vào một lời, chỉ coi mình như một sự tồn tại trong suốt.

Nguyên thần bản nguyên, đối với bất kỳ sinh linh nào mà nói, đều là thứ cực kỳ quan trọng, huống hồ là hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân chính hiệu!

Nếu là người khác, e rằng ngay lúc vừa mở miệng đã bị xóa sổ rồi!

Nhưng người này lại là Thái Thanh!

Căn bản không có bất kỳ nghi ngờ nào, trong lòng Nữ Oa vô cùng chắc chắn, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ dám nói nửa chữ "không", tuyệt đối sẽ có đại khủng bố trời sập xảy ra!

Hoàn toàn không cho cơ hội từ chối!

Đùa à, đây là đại sự liên quan đến việc bổ sung nguyên thần bản nguyên, Thái Thanh tuyệt đối sẽ không nương tay!

Ai cũng biết, trong Hồng Hoang, căn nguyên đại biểu cho thiên phú tu hành sau này của một sinh linh, và độ cao mà họ có thể đạt tới.

Thái Thanh là một trong Tam Thanh, do một phần ba nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là Thánh nhân thiên định chính hiệu.

Về lý mà nói, căn nguyên bản nguyên của hắn đủ để áp đảo vô số sinh linh vạn tộc trong Hồng Hoang thiên địa, đứng ở đỉnh cao của toàn bộ Hồng Hoang.

Nhưng với cảnh giới tu vi của Thái Thanh hiện nay, tầm nhìn của hắn tự nhiên sẽ không chỉ giới hạn trong Hồng Hoang, mà đã đặt ra

toàn bộ Hỗn Độn Hồng Mông!

Đặc biệt, sau khi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Ngũ Trọng Thiên, Thái Thanh có thể cảm nhận rõ ràng, sự tồn tại khiếm khuyết trong bản nguyên sẽ là một ẩn họa sau này.

Cho nên, vì để bổ sung bản nguyên, đặt nền móng cho việc siêu thoát Đại Đạo sau này, nguyên thần bản nguyên của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, hắn phải có được!

Dù Hồng Quân Đạo Tổ có ra mặt, cũng vô ích!

Lúc này, Thái Thanh không nói nhảm gì, chỉ lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, đôi mắt sâu thẳm phẳng lặng như giếng cổ, không có một tia gợn sóng.

Chính ánh mắt lạnh nhạt đó, khi rơi trên người hai người họ, dù với cảnh giới tu vi của hai vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng không khỏi cảm thấy áp lực chưa từng có!

Đưa hay không đưa?

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ liếc nhìn nhau, đều thấy được sự do dự trong mắt đối phương.

Nguyên thần bản nguyên liên quan quá lớn, dù thực sự chỉ lấy một chút, cũng sẽ có ảnh hưởng vô cùng lớn đến họ.

Nếu có lựa chọn, họ căn bản sẽ không giao ra nguyên thần bản nguyên.

Nhưng bốn chữ 'Đại Đạo Thánh Nhân' cũng không phải để nói chơi, đối mặt với Thái Thanh, dù Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ hai vị Thánh nhân liên thủ, cũng không có nắm chắc có thể đánh một trận.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không ai muốn xé rách mặt trước.

“Chuyện này liên quan quá lớn, có thể để sư đệ về trước suy nghĩ được không?” Sau khi im lặng một lúc lâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng kế hoãn binh.

Trực diện đối đầu chắc chắn không được, nếu có thể rời khỏi Oa Hoàng Cung, trở về địa bàn của mình, mượn sức mạnh của tiên thiên đại trận, có lẽ có thể xoay xở một phen.

Tuy nhiên, nghe thấy lời của ông ta, Thái Thanh lại chậm rãi lắc đầu.

“Hai vị sư đệ mau chóng quyết đoán, đừng tự làm lỡ việc tốt.” Đối với tính toán nhỏ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh sao có thể không nhìn ra?

Cũng không nói nhiều với ông ta, dứt lời, hắn trực tiếp phất tay, bày ra Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận bên ngoài Oa Hoàng Cung.

Trong chớp mắt, kiếm quang Hỗn Độn cuồn cuộn xé rách từng mảng hư không vô tận, hung sát khí kinh khủng vô cùng càng nhấn chìm cả thiên địa bao la.

Bốn thanh hung kiếm màu đỏ sẫm lơ lửng ở bốn phương càn khôn, tựa như bốn đạo kiếm mang Hỗn Độn, mang theo khí cơ đáng sợ có thể chém nát tinh hà vạn đạo, kinh động tứ hải bát hoang!

Giờ khắc này, toàn bộ Oa Hoàng Cung đều bị hung sát khí nhấn chìm, dù là Nữ Oa, chủ nhân của đạo trường, khi cảm nhận được sự khủng bố của Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận, trên gương mặt xinh đẹp cũng không khỏi lộ ra một tia kinh hãi!

“...Đại trận?

Sao có thể khủng bố như vậy?!” Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn biến đổi liên tục, khí tức của Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận quá đáng sợ, ngay cả ông ta cũng cảm thấy trong lòng đột nhiên run lên.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên có thể nhìn ra, tòa Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận này giống như Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận bảo vệ Huyền Đô Tử Phủ, đều là trận pháp cấp Hỗn Độn!

Chỉ là, điều khiến ông ta không ngờ tới, là từ lúc nào trong tay Thái Thanh lại có thêm một tòa hung trận cấp Hỗn Độn như vậy?

Khác với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ ngay khi nhìn thấy trận này, đôi mắt liền đột nhiên trợn to.

Từng nắm giữ Tru Tiên Kiếm Trận, đối với tòa Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận trước mắt, ông ta tự nhiên không lạ lẫm, ngược lại còn có chút quen thuộc!

"Tru Tiên Kiếm Trận lại có thể lột xác thành đại trận cấp Hỗn Độn?

Chẳng lẽ đạo trận pháp của sư huynh còn cao hơn ta rất nhiều?" Tâm thần Thông Thiên Giáo Chủ chấn động, tinh thông trận pháp chi đạo, ông ta rõ ràng hơn bất kỳ Thiên Đạo Thánh Nhân nào khác, việc nâng cấp một tòa tiên thiên đại trận lên thành đại trận cấp Hỗn Độn, rốt cuộc khó khăn đến mức nào!

Đồng thời, ông ta cũng càng hiểu rõ hơn, sau khi một tòa tiên thiên đại trận lột xác thành đại trận cấp Hỗn Độn, uy lực của trận pháp rốt cuộc sẽ khủng bố đến mức nào!

Càng không cần phải nói, Tru Tiên Kiếm Trận, một hung sát đại trận vốn đã khủng bố vô cùng!

Trận này... có thể làm tổn thương Hỗn Nguyên Thánh Nhân!!

Nghĩ đến đây, thần sắc Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng ngưng trọng, sau khi nhìn sâu vào mắt Thái Thanh, không còn chút do dự nào, đưa tay đặt lên ngực mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức Bàn Cổ nồng đậm vô

cùng nhanh chóng ngưng tụ trong lòng bàn tay ông ta, hóa thành một tia sáng rực rỡ vô cùng.

Mặc dù chỉ là một tia rất yếu ớt, nhưng lại có sức mạnh chiếu rọi Hỗn Độn, ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân thấy cũng phải liếc nhìn.

"Nhiêu đây, là giới hạn mà sư đệ có thể lấy ra rồi." Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ có chút tái nhợt, khi bàn tay mở ra, tia sáng đó bay đến trước mặt Thái Thanh, đó chính là một tia nguyên thần bản nguyên của Thông Thiên Giáo Chủ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh thấy vậy, sắc mặt lập tức càng thêm khó coi, Thông Thiên Giáo Chủ đã giao ra nguyên thần bản nguyên, nghĩa là ông ta cũng không còn lựa chọn nào khác.

Chương 84

Ngay lập tức, chỉ có thể trong lòng không cam tâm mà lấy ra một đạo nguyên thần bản nguyên, cũng gửi đến trước mặt Thái Thanh.

Nhìn hai đạo nguyên thần bản nguyên đang tỏa sáng trước mặt, Thái Thanh hài lòng gật đầu.

"Hôm nay, đa tạ hai vị sư đệ rồi." Sau khi mỉm cười, Thái Thanh phất đạo bào, thu lại Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận cùng hai đạo nguyên thần bản nguyên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, không ai nói gì, trực tiếp quay người rời đi.

Rõ ràng, tuy không tình nguyện giao ra nguyên thần bản nguyên, nhưng nhân quả hôm nay cũng đã kết xuống.

Về điểm này, Thái Thanh cũng rõ như ban ngày, nhưng cũng không hề để tâm.

Với tu vi thực lực hiện nay, đừng nói là lấy của hai người họ một chút nguyên thần bản nguyên, mà trực tiếp cưỡng ép thôn phệ toàn bộ nguyên thần của cả hai, cũng không phải là chuyện không làm được.

Lần này chỉ lấy một chút, đã là rất chiếu cố hai người họ rồi.

Nếu hai người không thức thời, Thái Thanh không ngại cho họ thấy, cái gì gọi là đại ác nhân phản diện thực sự!

"Chuyện hôm nay, đã làm phiền Nữ Oa sư muội rồi." Ý niệm trong lòng lóe lên, ánh mắt Thái Thanh khẽ di chuyển, rơi trên người Nữ Oa.

"Không... không sao, không hề phiền." Nữ Oa gượng cười, vội vàng nói.

Vừa rồi uy lực của Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận, không chỉ dọa sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người, mà ngay cả Nữ Oa cũng bị dọa cho gần chết.

Mặc dù, trong Hồng Hoang vẫn luôn lưu truyền rằng bà dựa vào công đức thành Thánh, là vị có tu vi yếu nhất trong các Thánh nhân.

Nhưng Nữ Oa lại rõ hơn bất kỳ ai, thực lực của bà trong số các Thánh nhân, tuyệt đối có thể xếp vào hàng trung bình.

Dù vậy, đối mặt với Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận, bà cũng căn bản không có chút phần thắng nào!

Thậm chí, nếu Thái Thanh vừa rồi không rút trận pháp, lúc này trong Oa Hoàng Cung, lại chỉ còn lại hai người, không chừng trong đầu Nữ Oa, sẽ tự hiện ra một vài hình ảnh không thể miêu tả được.

Nghĩ đến đây, thần sắc Nữ Oa có chút hoảng loạn, bà từng tận mắt thấy, Thái Thanh một hơi thu nạp cả hai chị em Thường Hi và Hi Hòa.

Dung mạo của bà không thua kém hai chị em họ, chẳng phải là rất nguy hiểm sao?

Ngay khi Nữ Oa đang nghĩ, lát nữa có nên giãy giụa mang tính tượng trưng hay không, thì Thái Thanh lại đứng dậy cáo từ.

"Sư huynh muốn đi?" Nữ Oa khẽ sững sờ, có chút khó tin nói.

"Tạm thời về bế quan một thời gian, ngày khác sẽ lại đến làm phiền." Thái Thanh không nói nhiều, gật đầu nói.

Chuyến đi đến Oa Hoàng Cung lần này, không chỉ có được Tiên Thiên linh căn, giết chết nhân vật chính Tần Phong, mà còn cưỡng đoạt được nguyên thần bản nguyên của Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể nói là thu hoạch vô cùng phong phú!

Nay mọi chuyện đã xong, Thái Thanh tự nhiên không muốn lãng phí thêm thời gian, chuẩn bị về Bát Cảnh Cung bế quan.

Nữ Oa nghe vậy, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm, cũng không dám giữ Thái Thanh lại, đích thân tiễn hắn ra khỏi Oa Hoàng Giới.

"May mà không ra tay với mình..." Nhìn bóng lưng rời đi của Thái Thanh, Nữ Oa có chút may mắn nói.

Nhưng vừa nghĩ lại, lại cảm thấy có chút không cam tâm, rõ ràng mình không thua kém Hậu Thổ mà!

Chẳng lẽ thật sự không bằng Hậu Thổ?

Nữ Oa trong lòng được mất lo âu, có chút phiền não nói.

Nếu để Thái Thanh biết được suy nghĩ trong lòng Nữ Oa, chắc chắn sẽ nói một câu với vẻ mặt cổ quái: Lần sau nhất định!

Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Sau khi vội vã rời khỏi Oa Hoàng Cung, Thái Thanh liền không ngừng nghỉ trở về đạo trường của mình, lần này thu hoạch cực lớn, tự nhiên phải tiêu hóa cho tốt.

Vừa ngồi xuống trên bồ đoàn phong hỏa, Thái Thanh liền trực tiếp động niệm, mở ra cửa hàng hệ thống.

Không có bất kỳ do dự nào, theo cái phất tay, hai mươi vạn điểm phản diện lập tức bị tiêu sạch, thay vào đó là một viên linh đan tỏa ra ánh sáng Hỗn Độn!

Không cần giới thiệu nhiều lời, viên đan này chính là thượng phẩm Hỗn Độn linh đan, Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan!

Cảm nhận được đan hương tỏa ra từ Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan, thần sắc Thái Thanh khẽ chấn động, có thể cảm nhận rõ ràng, bản

nguyên của mình bắt đầu xao động!

Tuy nhiên, hắn không vội vàng dùng viên đan này, mà phất đạo bào, lấy ra hai đạo nguyên thần bản nguyên mà Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đã đưa.

Trong tình huống bình thường, chỉ dựa vào hai đạo nguyên thần bản nguyên, căn bản không đủ để bổ sung hoàn toàn nguyên thần bản nguyên của Thái Thanh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, hiển nhiên cũng rất rõ điểm này, nên mới chịu giao ra một đạo nguyên thần bản nguyên.

Nhưng họ vạn vạn không ngờ, trong tay Thái Thanh lại có Hỗn Độn linh đan!

Hơn nữa, còn là thượng phẩm Hỗn Độn linh đan chuyên dùng để tu phục bản nguyên!

Lúc này, sau khi tinh quang trong mắt lóe lên, hai tay Thái Thanh nhanh chóng kết ấn, đánh ra từng đạo phù văn, luyện hóa trước hai đạo nguyên thần bản nguyên.

Nói thật, tuy chỉ là hai đạo nguyên thần bản nguyên rất yếu ớt, nhưng dù sao cũng xuất từ trong cơ thể của Hỗn Nguyên Thánh Nhân chính hiệu.

Nếu là sinh linh bình thường, không nói có hấp thu được hay không, e rằng chỉ riêng quá trình luyện hóa, cũng phải tốn vô số vạn năm.

Nhưng, với tu vi thực lực của Thái Thanh, tự nhiên rút ngắn được rất nhiều thời gian.

Chỉ trong chốc lát, hai đạo nguyên thần bản nguyên đã được luyện hóa thành công, trực tiếp đánh vào trong Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan.

Trong chớp mắt, khí tức của cả viên Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan điên cuồng trào dâng, hai đạo nguyên thần bản nguyên ở trong viên đan này, với một tốc độ kinh khủng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, đang không ngừng nồng đậm và tăng trưởng!

"Không hổ là Hỗn Độn thượng phẩm linh đan, quả nhiên có hiệu quả!" Thấy cảnh này, trên mặt Thái Thanh hiện lên một tia vui mừng.

Sau khi hít sâu một hơi, không còn chút do dự nào, trực tiếp nuốt cả viên Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan vào bụng, bắt đầu quá trình tu bổ bản nguyên. .....

Thời gian vội vã, thoáng chốc, trong Hồng Hoang thiên địa, đã trôi qua mấy trăm năm.

Nếu là lúc khác, trăm năm thời gian tự nhiên không được xem là dài, nhưng đối với Hồng Hoang hiện tại, cũng không hề ngắn ngủi.

Dù sao, do Vu Yêu nhị tộc lại nổ ra chiến tranh, Hồng Hoang thiên địa bây giờ đã không còn thái bình nữa.

Ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn, đã là chuyện thường như cơm bữa.

Cuộc chiến phát triển đến bước này, bất luận là Vu tộc hay Yêu tộc, đều hận không thể san bằng đối phương.

Nhưng khổ nỗi, không có Đông Hoàng Thái Nhất và Hỗn Độn Chung, với thực lực hiện tại của Yêu tộc thiên đình, căn bản không hạ được Vu tộc.

Vu tộc tuy có thể chiếm chút thượng phong, nhưng vì vị Tổ Vu thứ mười ba Sở Phong hiện đang nằm liệt trong Bàn Cổ Điện, không tập hợp đủ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tự nhiên cũng không thể phản công Yêu tộc thiên đình.

Dưới tình huống như vậy, ngọn lửa chiến tranh càng cháy càng

lớn, hoàn toàn không có khả năng dừng lại!

Bất kể là Vu tộc hay Yêu tộc, đều đang chờ đợi cơ hội, một cơ hội có thể một hơi xóa sổ hoàn toàn đối phương khỏi Hồng Hoang!

Yêu tộc thiên đình, Lăng Tiêu Điện.

Chương 85

Rất nhiều cường giả Yêu tộc, giống như mọi khi, cùng nhau tụ tập ở đây, thương thảo xem nên đối phó với Vu tộc như thế nào.

Đột nhiên, một bóng người vội vã bước vào, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

"Vi thần Kế Mông, bái kiến Yêu Đế bệ hạ." Bóng người đó không phải ai khác, chính là một trong Thập Đại Yêu Thần, Kế Mông!

"Đột nhiên đến đây, có chuyện gì cần bẩm báo sao?" Nhìn Kế Mông ở phía dưới, trên mặt Đế Tuấn lộ ra một tia ngạc nhiên.

Phải biết rằng, sau khi chuyện ở Thái Âm Tinh kết thúc, ông ta đã phái Kế Mông đến Hồng Hoang để tìm cách khắc chế Vu tộc.

Mới đi được bao lâu, Kế Mông lại chạy về, tự nhiên khiến Đế Tuấn có chút kinh ngạc.

"Bẩm bệ hạ, vi thần phụng mệnh tìm cách phá Vu, đã bất ngờ phát hiện oán niệm từ huyết nhục của Nhân tộc có khả năng khắc chế cực lớn đối với nhục thân của Vu tộc!" Kế Mông thần sắc kích động, có chút hưng phấn nói: "Nếu có thể dùng oán niệm từ lượng lớn huyết nhục của Nhân tộc để luyện chế ra một món hung binh, nhất định có thể chém diệt nhục thân của Vu tộc, tiêu diệt chúng trong một lần!" Lời của hắn vừa dứt, cả Lăng Tiêu Điện lập tức rơi vào tĩnh lặng, tất cả các cường giả Yêu tộc đều bị tin tức này làm cho kinh ngạc.

Nhục thân của Vu tộc cường hãn đến mức nào, dù là Vu binh bình thường cũng không phải là sinh linh tầm thường có thể chống lại!

Nhân tộc chẳng phải chỉ là lũ kiến hôi, là huyết thực của vạn tộc sinh linh thôi sao, oán niệm từ huyết nhục của họ lại có thể khắc chế

Vu tộc?

"Lời này là thật sao?" Ngay cả Đế Tuấn cũng kinh nghi bất định, vội vàng hỏi.

"Hoàn toàn chính xác!

Vi thần nguyện lấy tính mạng ra đảm bảo!" Kế Mông gật đầu, hắn đã tận mắt chứng kiến, một thanh phàm binh dính oán niệm huyết nhục của Nhân tộc, đã dễ dàng chém giết một Vu tộc như thế nào.

Như chém dưa thái rau, cũng không hề khoa trương!

Nếu có thể sản xuất hàng loạt, đại quân Yêu tộc thiên đình khi đối phó với Vu tộc, tuyệt đối sẽ chiếm được ưu thế áp đảo!

Nghĩ đến đây, thần sắc Kế Mông càng thêm kích động.

Tuy nhiên, điều hắn không ngờ tới, là sau khi nghe lời của hắn, vẻ vui mừng trên mặt Đế Tuấn biến mất không thấy, ngược lại mày nhíu chặt lại.

"Bệ hạ, chuyện này chẳng lẽ không đáng mừng sao?" Kế Mông thần sắc ngơ ngác, không hiểu hỏi.

Mừng?

Mẹ nó ta sắp mừng đến khóc rồi đây!

Cũng không nhìn xem, ai đang bao che cho Nhân tộc?!

Ta có thể mừng được sao?!

"Thái Thanh Thánh Nhân lập Nhân Giáo, nắm giữ khí vận Nhân tộc, nếu ta ra tay với Nhân tộc, e rằng còn chưa kịp đối phó với Vu tộc, đã đại nạn lâm đầu rồi." Đế Tuấn mệt mỏi ngồi trên bảo tọa, yếu ớt phất tay nói.

Nếu là Thiên Đạo Thánh Nhân khác, dựa vào khí vận của Yêu tộc

thiên đình và thân phận đường đường là Yêu Đế, tự nhiên sẽ không có quá nhiều e ngại.

Nhưng Thái Thanh là ai?

Là Đại Đạo Thánh Nhân chính hiệu!

Là tồn tại vô thượng ở Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Đi tìm phiền phức với Nhân tộc dưới trướng Nhân Giáo của hắn, chẳng phải là tìm chết sao!

Nghe thấy lời của Đế Tuấn, cả đại điện lại rơi vào trầm mặc, bốn chữ 'Thái Thanh Thánh Nhân' phảng phất có sức mạnh áp đảo cả bầu trời, ngay cả những đại yêu tung hoành Hồng Hoang này cũng không dám nói thêm một lời.

"Thần lại cho rằng, bệ hạ không cần phải phiền ưu." Cuối cùng, Kế Mông trầm giọng nói.

"Ban đầu sau khi Thánh nhân hiển thánh ở Không Động Sơn, bệ hạ từng dặn dò thần lưu tâm đến chuyện khí vận của Nhân tộc, theo quan sát của thần, Thánh nhân dường như không đặc biệt quan tâm đến Nhân tộc, kể từ lần đó, ngài chưa từng để ý đến Nhân tộc nữa!" Hồng Hoang thiên địa quá bao la, sinh linh cũng không thể đếm xuể, tự nhiên có vài kẻ không sợ chết, từng ra tay với Nhân tộc vài lần.

Đúng như lời Kế Mông nói, Thái Thanh căn bản không để ý đến những sinh linh đó, cũng không quan tâm đến toàn bộ Nhân tộc, sau khi hiển thánh ở Không Động Sơn, liền không còn chú ý đến Nhân tộc nữa.

"Nếu thật sự như vậy, không chừng có cơ hội..." Sau khi nghe xong phân tích của Kế Mông, thần sắc Đế Tuấn có chút động lòng.

Tuy nhiên, ông ta không hành động mù quáng, trước khi thực sự xác định được thái độ của Thái Thanh, căn bản không dám ra tay với

Nhân tộc.

“Bệ hạ, vi thần cho rằng, chuyện này cũng không cần Yêu tộc thiên đình chúng ta ra tay.” Dường như nhìn ra sự do dự của Đế Tuấn, Kế Mông lại nói.

“Nhân tộc hiện nay cũng không thái bình, không chỉ các bộ lạc tự mình cai quản, mà còn có hai người đứng đầu tự xưng là Đại Đế và Võ Tổ, nhìn nhau không vừa mắt, e rằng không bao lâu nữa sẽ đại loạn!” Kế Mông ở hạ giới mấy trăm năm, đối với tình hình đại khái trong Nhân tộc, tự nhiên rõ như lòng bàn tay.

Nhân tộc hiện nay, đại khái có thể chia làm hai phe, một bên đi theo con đường tu hành, bên còn lại chủ trương võ đạo thần thông.

Ta tu tiên, ngươi luyện võ, ai cũng không phục ai.

Thực sự đánh nhau, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Đúng rồi, khi vi thần trở về thiên đình, hai vị Võ Tổ và Đại Đế đó hình như cùng nhau đến Không Động Sơn, e rằng chuyện này sẽ không lành.” Dường như nghĩ ra điều gì, Kế Mông vội nói.

“Không Động Sơn ư...” Đế Tuấn nghe vậy, tinh quang trong mắt lóe lên.

Không chút do dự, ông ta trực tiếp phất tay, vén mở tầng tầng trời cao, ánh mắt nhìn về phía Không Động Sơn ở đại địa phía dưới.

Chỉ thấy, lúc này trong Không Động Sơn, hai gã có hào quang nhân vật chính trên đầu đang đứng trên không, xa xa đối đầu nhau. .....

Không Động Sơn, một trong những động thiên phúc địa của Hồng Hoang, cũng là tổ địa của toàn bộ Nhân tộc.

Dãy núi liên miên kéo dài trăm vạn dặm, khắp nơi đều có các bộ lạc Nhân tộc lớn nhỏ, tổng dân số cộng lại, ít nhất cũng không dưới

mấy ức vạn!

Trong đó, đứng đầu tất cả các bộ lạc, tự nhiên là bộ lạc do Nhân tộc Tam Tổ dẫn dắt.

Là ba người có cống hiến kiệt xuất trong Nhân tộc, Nhân tộc Tam Tổ đối với các đại sự của toàn bộ Nhân tộc, đều có quyền phát ngôn nhất định.

Cũng chính vì vậy, mỗi khi Nhân tộc có đại sự xảy ra, Nhân tộc Tam Tổ sẽ triệu tập các thủ lĩnh bộ lạc, cùng nhau tụ tập trên đỉnh Không Động Sơn, cùng nhau thương nghị quyết đoán.

Hôm nay, trên đỉnh Không Động Sơn ngoài Nhân tộc Tam Tổ và các thủ lĩnh bộ lạc khác, còn có hai bóng người khí tức bất phàm, đang đối đầu nhau trên không trung.

Mặc dù tu vi của hai người chỉ mới ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, nhưng khí thế tỏa ra từ mỗi người, ngay cả Nhân tộc Tam Tổ đã bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng phải chấn động không thôi.

"Diệp Phàm tiểu hữu khai sáng Tứ Cực Bí Cảnh, trải đường tu tiên cho Nhân tộc ta, việc này có đại công với Nhân tộc, chúng ta đều ghi nhớ trong lòng." Toại Nhân Thị đứng ra, chắp tay tạ ơn với thanh niên tuấn tú ở phía bên trái.

"Hỏa Tổ khách khí rồi, Diệp Phàm đã là người của Nhân tộc, đương nhiên phải vì Nhân tộc mà ra sức." Diệp Phàm nhàn nhạt nói, nhưng trên mặt lại có một tia ngạo ý lướt qua.

Là nhân vật chính xuyên việt, con đường trỗi dậy tự nhiên là hack liên tục.

Không chỉ trong vòng mấy trăm năm ngắn ngủi đã bước vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, mà còn sao chép y chang sáo lộ thăng cấp huyền huyễn trong các truyện sảng văn ở kiếp trước, tự xưng là tự

mình khai sáng, nối lại con đường đã đứt cho Nhân tộc, kiếm được một khoản công đức thiên đạo không nhỏ.

Nay thân mang hệ thống, lại có công đức hộ thân, tự nhiên không đặt Nhân tộc Tam Tổ vào mắt, cũng chỉ là khách sáo bề ngoài.

Toại Nhân Thị là một trong những Tiên Thiên Nhân tộc đầu tiên, đã từng trải qua sóng to gió lớn, đối với sự ngạo mạn của Diệp Phàm tự nhiên hiểu rõ, nhưng không hề để tâm, chỉ đưa mắt nhìn về phía người còn lại bên phải.

Tương tự với dung mạo tuấn lãng của Diệp Phàm, người này cũng có mày kiếm mắt sao, một vẻ khí độ bất phàm, chính là một nhân vật chính khác, Đường Vũ!

"Đường Vũ tiểu hữu truyền thụ võ đạo, dạy Nhân tộc ta cường thân kiện thể, đi ra một con đường khác, cũng công không thể không kể, chúng ta xin cảm tạ." Toại Nhân Thị chậm rãi nói, lại chắp tay cảm tạ.

"Tiền bối khách khí rồi, võ đạo chi hồn chính là tinh thần tự cường không ngừng của Nhân tộc ta, ta cũng chỉ vì Nhân tộc mà góp chút sức mọn mà thôi." Đường Vũ ôm quyền nói, khí tức tỏa ra từ cơ thể không thua kém Diệp Phàm bao nhiêu.

Rõ ràng, cũng có hào quang nhân vật chính, một đường cũng thuận buồm xuôi gió, có tạo hóa không nhỏ.

Chương 86

Nhìn Đường Vũ thần sắc bình tĩnh, lại nhìn Diệp Phàm vẻ mặt lạnh nhạt, trên mặt Nhân tộc Tam Tổ đều lộ vẻ cười khổ.

Về lý mà nói, Nhân tộc luôn nghèo yếu, bị vạn tộc Hồng Hoang coi là huyết thực kiến hôi, có thể tùy ý chà đạp ức hiếp.

Nay khó khăn lắm mới có chuyển biến, một hơi xuất hiện hai người tài, tự nhiên nên vui mừng mới phải.

Nhưng khổ nỗi, hai nhân vật chính một người đi theo võ đạo, một người đi theo huyền huyễn, không dung được đối phương, mâu thuẫn ngày càng gay gắt, khiến nội bộ Nhân tộc ẩn ẩn có dấu hiệu chia rẽ.

Bất đắc dĩ, Nhân tộc Tam Tổ mới triệu tập các thủ lĩnh bộ lạc, cùng nhau thương nghị chuyện này.

"Hai vị tiểu hữu đều là thiên kiêu trăm vạn năm khó gặp của Nhân tộc ta, sao không bỏ qua hiềm khích trước đây, cùng nhau liên thủ làm lớn mạnh Nhân tộc?" Dù biết không có hiệu quả, Toại Nhân Thị vẫn không khỏi khuyên nhủ lần nữa.

"Hảo ý của Hỏa Tổ, Diệp Phàm xin nhận, chỉ là ân oán giữa ta và hắn không đơn giản, không thể dễ dàng hóa giải." Diệp Phàm lạnh nhạt nói, căn bản không có chút do dự.

Đùa à, đường đường là một nhân vật chính, sao có thể để người khác ngồi ngang hàng với mình?

Huống hồ, vị trí Nhân Vương chỉ có một, nhân vật chính dẫn dắt Nhân tộc trỗi dậy cũng chỉ có một, Đường Vũ là cái thá gì, cũng xứng tranh với ta?

"Đường Vũ cũng nghĩ như vậy, xin tiền bối đừng khuyên nữa."

Đường Vũ không nhanh không chậm nói, ánh mắt nhìn về phía Diệp Phàm, lộ ra một tia hàn quang.

Cùng là người xuyên việt, tự nhiên hiểu rõ, gã này trước mặt cũng giống mình, đều là người xuyên việt.

Nhà triết học nổi tiếng Quách Mỗ Mỗ từng nói, chỉ có giữa những người cùng ngành mới có sự căm hận trần trụi!

Không giết chết tiểu tử này, làm sao ta có thể yên tâm trang bức?

"Ai..." Nghe thấy lời của hai người, Nhân tộc Tam Tổ và các thủ lĩnh bộ lạc đều khẽ lắc đầu thở dài.

Tuy không rõ Diệp Phàm và Đường Vũ rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì, nhưng lời đã nói đến mức này, tự nhiên không còn khả năng hòa giải nữa.

"Thôi vậy, hai người đã cố chấp như vậy, chúng ta cũng không tiện khuyên nữa.

Nhưng..." Toại Nhân Thị dừng lại, trầm giọng nói: "Hiện nay Nhân tộc ta vẫn còn trong nguy nan, nếu xảy ra nội loạn, nhất định sẽ chiêu mời tai họa.

Cho nên, chuyện này chúng ta không thể tự quyết, xin giao cho Thánh nhân phân xử." "Thánh nhân?" Diệp Phàm và Đường Vũ nghe vậy, thần sắc khẽ động.

Nếu là người khác, nghe thấy hai chữ Thánh nhân, e rằng đã sớm sợ đến không nhẹ.

Nhưng là nhân vật chính, cái gọi là Thánh nhân trong mắt họ chỉ có hai tác dụng.

Một là dùng để vả mặt, hai là để tăng đẳng cấp, tiện thể nói thêm hai câu 'kẻ này không thể để lâu!' để bình luận.

Nghĩ đến đây, bất luận là Diệp Phàm hay Đường Vũ, đều gật đầu, không hề có ý kiến phản đối.

Rõ ràng, đối với hào quang nhân vật chính, họ đều có sự tự tin tuyệt đối.

Thấy hai người đồng ý, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị liền cùng nhau bước ra, đến dưới hai pho tượng thần của hai vị Thánh nhân mà Nhân tộc thờ phụng.

"Thiên Đạo ở trên, nay Nhân tộc có đại sự không thể quyết, đặc biệt bẩm báo lên Thái Thượng Giáo Chủ và Thánh Mẫu Nương Nương, mong hai vị Thánh nhân hạ xuống cảm ứng, giúp Nhân tộc ta quyết đoán việc này!" Nhân tộc Tam Tổ đồng loạt cúi đầu, ngữ khí cung kính nói.

Theo lời của ba người, một luồng dao động đặc thù khó tả, lập tức lóe lên trong hai pho tượng thần.

Gần như cùng lúc, trong Oa Hoàng Cung cách đó ức vạn vạn dặm, Nữ Oa đang nhắm mắt đả tọa đột nhiên mở mắt, trên gương mặt xinh đẹp lộ vẻ kinh ngạc.

"Trong Nhân tộc lại xuất hiện nhân vật như vậy, một hơi xuất hiện hai người..." Hỗn Nguyên Thánh Nhân có thể tra xét khắp Cửu Thiên, Nữ Oa tự nhiên ngay lập tức đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Với sự quan tâm của bà đối với Nhân tộc hiện nay, nếu là ngày thường, chắc chắn sẽ đích thân hỏi đến chuyện này.

Nhưng vừa nghĩ đến, Thái Thanh có lẽ cũng sẽ hỏi đến chuyện này, bà liền lập tức dập tắt ý niệm trong lòng.

Kể từ lần luận đạo ở Oa Hoàng Cung, chỉ mới qua trăm năm, đối với Thánh nhân bất tử bất diệt, quả thực chỉ là một cái chớp mắt, bà không muốn chạm mặt Thái Thanh vào lúc này.

Ngay lập tức, Nữ Oa liền che đậy lời cầu nguyện của Nhân tộc, một đôi mắt đẹp quét qua Hồng Hoang thiên địa, rồi nhìn sâu về phía Huyền Đô Tử Phủ. .....

Cùng lúc đó, trong Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Một luồng khí tức bản nguyên cuồn cuộn không ngừng bùng phát từ trong cơ thể Thái Thanh, mỗi một tia khí tức đều phảng phất có thể xóa sổ trời đất, làm vỡ nát ức vạn vạn ngôi sao!

Theo thời gian trôi qua, khí tức bản nguyên trong cơ thể Thái Thanh càng lúc càng nồng đậm, xung quanh cũng hiện ra từng phù văn huyền diệu thâm áo, cả người tựa như bị phù văn bao bọc, dung nhập vào trong một quả trứng Hỗn Độn khổng lồ!

"Khai!!" Cuối cùng, một tiếng quát nhẹ tựa sấm sét, đột nhiên vang lên trong Bát Cảnh Cung.

Tất cả phù văn lập tức lụi tàn, từng đạo quang mang đều thu lại, toàn bộ khí tức bản nguyên trong đại điện, như sông đổ về biển, toàn bộ hội tụ vào trong cơ thể Thái Thanh!

Giờ khắc này, khí tức bản nguyên trong cơ thể Thái Thanh đạt đến một mức độ kinh khủng chưa từng có, tựa như có thể kinh động chư thiên vạn đạo, áp đảo Hỗn Độn Hồng Mông!

Mãi một lúc lâu sau, động tĩnh trong Bát Cảnh Cung mới dần dần lắng xuống.

Đôi mắt Thái Thanh chậm rãi mở ra, đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa chí lý Đại Đạo, ánh mắt đi đến đâu, tự có tinh hà lụi tàn, luân hồi chuyển động, kinh khủng đến cực điểm!

"Cuối cùng cũng đã tiêu hóa hết dược lực!" Cảm nhận được trạng thái lúc này, Thái Thanh động niệm, trực tiếp mở ra giao diện hệ thống.

Túc chủ: Thái Thanh Căn nguyên: Bàn Cổ Nguyên Thần (Bán Hồng Mông cấp) Tu vi Nguyên Thần: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Ngũ Trọng Thiên trung kỳ (Đại Đạo Thánh Nhân) Tu vi Nhục Thân: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Ngũ Trọng Thiên trung kỳ Công pháp thần thông: Đại Đạo Chư Thiên, Cửu Cửu Huyền Công, Thái Thanh Tiên Quyết.....

Pháp bảo: Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ, Hỗn Nguyên Tứ Hung Kiếm, Trấn Thiên Quan.....

Điểm phản diện: 2000. .....

Nhìn vào cột căn nguyên, dù với tu vi và định lực của Thái Thanh, cũng không khỏi tâm thần chấn động, rồi phá lên cười lớn.

Bàn Cổ Nguyên Thần hoàn chỉnh!

Tư chất căn nguyên bán Hồng Mông cấp!

Đừng nói là Hồng Quân Đạo Tổ và chư thiên Thánh nhân, e rằng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần sống lại, cũng căn bản không thể so sánh được!

Lúc này hắn, chỉ riêng về căn nguyên, tuyệt đối đủ để áp đảo cả Hỗn Độn bao la!

"Lần này căn nguyên lột xác, hy vọng siêu thoát Đại Đạo, có thể tăng thêm ba thành!" Nụ cười trên mặt Thái Thanh không giảm, vô cùng hài lòng nói.

Siêu thoát Đại Đạo, dù đối với Hỗn Độn Ma Thần mà nói, hy vọng cũng vô cùng mong manh.

Có thể tăng thêm ba phần nắm chắc, tuyệt đối là tạo hóa kinh động cả Hỗn Độn, e rằng Hỗn Độn Ma Thần thấy cũng phải điên cuồng!

Hơn nữa, sau khi bổ sung nguyên thần bản nguyên lần này, Thái

Thanh có thể cảm nhận, sâu trong nguyên thần, có một đạo thần thông khủng bố vô cùng đang ngưng tụ!

"Nhất Khí Hóa Tam Thanh ư?" Ý niệm trong lòng dâng lên, Thái Thanh lại lắc đầu phủ định.

Thuật Nhất Khí Hóa Tam Thanh, vốn nên là thần thông bù đắp được lĩnh ngộ ra trong tình huống nguyên thần có khiếm khuyết.

Nay bản nguyên của hắn đã đầy đủ, thần thông ngưng tụ trong nguyên thần, tự nhiên sẽ không phải là thuật Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Tuy nhiên, tuy không rõ là thần thông gì, nhưng có một điểm Thái Thanh vô cùng chắc chắn.

Đạo nguyên thần thần thông này...

Chương 87

có đại khủng bố!!

Dù chưa hoàn toàn thành hình, chỉ riêng dao động tỏa ra, cũng khiến một vị Đại Đạo Thánh Nhân như hắn cảm thấy một tia sợ hãi!

Phảng phất như đạo thần thông đó có thể xuyên qua Hỗn Độn Hồng Mông, xé rách dòng sông thời gian, kết nối đến một nơi, so với Hồng Hoang còn kinh khủng hơn vạn lần!

Nơi đó, không ở quá khứ, không ở vị lai, cũng không ở hiện tại!

Vô thủy vô chung, khó có thể gọi tên, kinh khủng không thể hình dung!

"Chẳng lẽ..." Tinh quang trong mắt lóe lên, trong lòng Thái Thanh đã có suy đoán.

Hít sâu một hơi, hắn đè nén suy nghĩ trong lòng, không tiếp tục suy nghĩ sâu xa.

Hiện tại đạo nguyên thần thần thông này vẫn chưa ngưng tụ, mọi thứ đều chưa thể biết được.

Đối với hắn, việc cấp bách tự nhiên là cắt thêm nhiều rau hẹ, tranh thủ sớm ngày leo lên đỉnh cao của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ngay khi Thái Thanh đang nghĩ như vậy, thần sắc đột nhiên động, phảng phất như cảm nhận được điều gì.

"Thú vị đây, hai tên nhân vật chính đánh nhau, lại mời một tên phản diện như ta đi chủ trì công đạo ư?" Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, trên mặt Thái Thanh lộ ra vẻ cổ quái.

Chậc, thật tìm đúng người rồi!

Chủ trì công đạo cho nhân vật chính?

Cái này ta giỏi lắm đó! . .....

Trước đó đã hao phí hai mươi vạn điểm phản diện để đổi Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan, hiện giờ điểm phản diện trong tay Thái Thanh lại chẳng còn lại bao nhiêu.

Đang lúc suy nghĩ nên cắt rau hẹ thế nào, lại có nhân vật chính tự tìm tới cửa, với tư cách là một ác nhân phản diện chăm chỉ, Thái Thanh tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội!

Không, nói đi cũng phải nói lại, lần này đổi Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan, tuy hao tổn một lượng lớn điểm phản diện, nhưng xét về kết quả, tuyệt đối là một cú lời to!

Căn nguyên cấp Bán Hồng Mông, đâu phải chuyện đùa!

Tất nhiên, Hỗn Độn Hồng Mông Đan tuy là thượng phẩm Hỗn Độn linh đan, nhưng cũng không nghịch thiên đến thế, chỉ có tác dụng phụ trợ tu bổ.

Có thể hình thành căn nguyên cấp Bán Hồng Mông, nguyên nhân chủ yếu nhất, là nhờ vào nguyên thần của Bàn Cổ!

"Chỉ riêng nguyên thần đã khủng bố như vậy, cũng khó trách Bàn Cổ đại thần lại đứng đầu ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần…" Trong lòng nghĩ vậy, Thái Thanh cũng thấy thông suốt, không tiếp tục suy nghĩ về chuyện căn nguyên nữa, thân hình bước ra một bước, nháy mắt đã biến mất khỏi Bát Cảnh Cung. … Cùng lúc đó, trên đỉnh núi Không Động.

Luồng dao động đặc thù bên trong hai pho tượng Thánh nhân thần thánh dần dần tan đi, cả đất trời vẫn một mảng tĩnh lặng, không hề có chút động tĩnh nào.

"Xem ra, Thánh nhân cũng không có ý định quyết đoán chuyện

này…” Nhân tộc tam tổ nhìn nhau, đều lắc đầu thở dài.

Thánh nhân cao ngạo trên chín tầng trời, nhìn xuống ức vạn sinh linh như con kiến, Nhân tộc tuy thường xuyên tế bái, nhưng số lần thực sự nhận được hồi đáp của Thánh nhân lại ít đến đáng thương.

Đối với tình huống này, Nhân tộc tam tổ cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nên cũng không ngạc nhiên lắm.

Ngược lại, hai nhân vật chính bên cạnh lại bắt đầu có chút không vui.

Trước đó, trong mắt hai nhân vật chính Diệp Phàm và Đường Vũ, cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ là công cụ để bọn họ trang bức vả mặt, làm nền cho sự ngầu lòi của mình mà thôi.

Bây giờ đến lúc công cụ nhân lên sàn, lại đình công sao?

Chẳng lẽ không có chút giác ngộ nào của một công cụ nhân phản diện sao?

“Thánh nhân lại xem thường Nhân tộc ta như vậy, bản đế sau này nhất định sẽ đích thân đến cửa, cùng ngươi luận bàn một phen!” Lập tức, Diệp Phàm liền lạnh lùng hừ một tiếng.

“Nhân tộc ta nếu ai cũng thượng võ, cần gì Thánh nhân đoái hoài?

Chuyện này kết thúc, ta nhất định sẽ khiến các ngươi hối hận!” Đường Vũ bên cạnh cũng mặt lạnh như tiền, trong lời nói tràn đầy vẻ khinh thường nhàn nhạt.

Nghe được lời của hai người, Nhân tộc tam tổ và các thủ lĩnh bộ lạc lại đều cả kinh, mặt lộ vẻ hoảng hốt.

“Không được nói bậy!

Thánh nhân thông hiểu trời đất, nếu để ngài nghe thấy, sẽ rước họa lớn cho Nhân tộc ta!” Toại Nhân Thị vẻ mặt căng thẳng, vội vàng

trầm giọng nói.

Cảnh này, trong mắt y xem ra, có thể nói là vô cùng quen thuộc.

Năm xưa cũng tại đỉnh núi Không Động, trước mặt y và đông đảo thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc, Chu Càn dám bất kính với Thánh nhân, liền bị xóa sổ ngay lập tức!

Nhìn lại Diệp Phàm và Đường Vũ hai người, cũng đều một vẻ tìm chết, trong lòng Toại Nhân Thị không khỏi bắt đầu hối hận, không nên triệu hai người đến núi Không Động.

"Nếu hôm nay Thánh nhân bận rộn, ta thấy hay là để ngày khác quyết định vậy..." Toại Nhân Thị nói, định đem chuyện này tạm gác lại.

Đúng lúc lời y còn chưa dứt, một cỗ thiên uy cuồn cuộn mênh mông bỗng nhiên giáng xuống đỉnh núi Không Động!

Ầm ầm!

Khí tức Hỗn Nguyên ngập trời trong khoảnh khắc đã đè sụp cả chư thiên hoàn vũ, từng ngôi sao rơi rụng, nhật nguyệt càn khôn đều ảm đạm vô quang!

Chỉ có thánh quang trong thần tượng là càng lúc càng rực rỡ chói mắt, phảng phất trở thành sự vĩnh hằng duy nhất giữa đất trời, chiếu rọi khắp ức vạn dặm Hồng Hoang thiên địa!

Cùng với âm thanh đại đạo vang vọng không dứt, một bóng người như thể ngự trên vạn đạo chư thiên, từ từ hiện ra.

Đôi mắt sâu thẳm quét xuống phía dưới, dù là cả đất trời mênh mông cũng đột nhiên run rẩy, phảng phất khó có thể chịu đựng được ánh mắt khủng bố như vậy!

Phịch!

Những tiếng quỳ lạy liên tiếp vang vọng khắp đỉnh núi Không Động.

Dưới thánh uy mênh mông, bất luận là Nhân tộc tam tổ và các thủ lĩnh bộ lạc, hay là Diệp Phàm, Đường Vũ hai nhân vật chính, đều bị ép quỳ rạp xuống đất, căn bản không thể phản kháng mảy may!

"Thái… Thái Thanh Thánh Nhân tu vi càng lúc càng khủng bố!!" Toại Nhân Thị mặt mày kinh hãi, đây là lần thứ hai y đối mặt với thánh uy của Thái Thanh.

Lần trước, y chỉ mới là Kim Tiên cảnh, nay khó khăn lắm mới bước vào Đại La Kim Tiên cảnh giới, miễn cưỡng được xem là một cường giả, lại càng kinh hãi hơn khi phát hiện ra, tu vi của Thái Thanh so với năm xưa đã khủng bố hơn không biết bao nhiêu lần!

Ngay cả một vị Đại La Kim Tiên còn như vậy, huống chi là hai nhân vật chính chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên cảnh giới.

Không nghi ngờ gì, nếu không có hệ thống ngầm chống lưng, e rằng đã sớm dọa cho tè ra quần!

Vả mặt Thánh nhân?

Diệp Phàm và Đường Vũ liếc nhau, đều ngoan ngoãn cúi đầu, rất thức thời lựa chọn nhận thua.

Đùa à, đối mặt với Thánh nhân khủng bố như vậy, quỷ mới biết vầng sáng nhân vật chính còn có tác dụng hay không!

Mặc dù bọn họ có hơi não tàn, nhưng lại càng sợ chết hơn, sau khi chứng kiến sự khủng bố của Thái Thanh, tự nhiên sẽ không đi tìm đường chết.

"Kinh động Thánh nhân là lỗi của Nhân tộc chúng ta, nhưng hiện nay trong Nhân tộc có một nan đề, mong Thánh nhân có thể hạ pháp chỉ quyết đoán." Sau khi hoàn hồn, Nhân tộc tam tổ đồng thanh cung

kính nói.

Chương 88

“Chuyện này, bản thánh đã rõ.” Sắc mặt Thái Thanh lãnh đạm, trong lời nói tựa như có đại đạo chí lý, có thể khiến đất trời run rẩy.

Nhân tộc tam tổ phía dưới nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, đồng thời trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Suy cho cùng, bất luận là Diệp Phàm hay Đường Vũ, trong mắt họ đều là những thiên kiêu có thể chấn hưng Nhân tộc.

Nếu thật sự thiếu mất một người, đối với cả Nhân tộc mà nói, đều là một tổn thất không nhỏ.

Cũng chính vì không muốn thấy tình huống như vậy xảy ra, Nhân tộc tam tổ mới lựa chọn bẩm báo chuyện này lên Thánh nhân, do Thánh nhân quyết định.

“Thánh nhân nhãn giới phi phàm, nhất định sẽ có một biện pháp giải quyết vẹn cả đôi đường.” Trong lòng Nhân tộc tam tổ, không hẹn mà cùng nghĩ.

Thế nhưng, câu nói tiếp theo của Thái Thanh lại khiến họ ngây người.

“Nói suông chỉ hại tộc, nếu hai người đều có quyết tâm chưởng quản Nhân tộc, vậy cứ trực tiếp thủ hạ kiến chân chương đi.” Thái Thanh nhàn nhạt nói, trên mặt không nhìn ra chút gợn sóng nào.

Cái gì?

Yêu cầu chủ trì công đạo?

Cách giải quyết đơn giản thô bạo như vậy, khiến Nhân tộc tam tổ phải thốt lên: Đúng là người trong nghề!

Hay là ngài xem náo nhiệt không chê chuyện lớn à!

Thực tế, Thái Thanh đúng là đang xem náo nhiệt.

Khuyên can?

Không thể nào!

Cả đời này cũng không thể!

Với tư cách là một đại ác nhân phản diện, hai nhân vật chính đánh nhau đến ngươi chết ta sống, mới là cục diện Thái Thanh vui lòng thấy nhất.

Hơn nữa, so với việc chủ trì công đạo, hắn lại càng hứng thú với một trận so tài của dòng truyện Hồng Hoang phiên bản cấp thấp hơn.

Dòng huyền huyễn Hồng Hoang VS dòng võ hiệp Hồng Hoang?

Tch, chẳng phải còn nhiệt huyết hơn cả Boruto sao?!

Đánh hay không?

Căn bản không có nhiều do dự, Diệp Phàm và Đường Vũ liền tự mình quyết định, nhìn vào ánh mắt của đối phương, đều lộ ra một tia lạnh lẽo.

Thường nói, một núi không thể có hai hổ, nhân vật chính lại trời sinh tương khắc, trên địa bàn của mình tự nhiên không dung được đối phương trang bức!

Dù không có lời này của Thái Thanh, bọn họ cũng đã từ tận đáy lòng muốn giết chết đối phương.

Nay có Thái Thanh gật đầu, càng không còn gì phải lo ngại.

Vui mừng còn không kịp, sao có thể mở miệng từ chối?

“Pháp chỉ của Thánh nhân, Diệp Phàm xin tuân mệnh.” Diệp Phàm chắp tay trước, hiển nhiên có lòng tin không nhỏ vào thực lực của

mình.

Đường Vũ bên kia thấy vậy, cũng không chút sợ hãi, cũng là nhân vật chính xuyên việt, y có đủ tự tin không thua kém ai!

"Nếu đã như vậy, thì bắt đầu đi." Thái Thanh nhàn nhạt cười, lời vừa dứt, khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên toàn bộ tan đi, uy áp khủng bố khắp trời đất cũng hoàn toàn tiêu tán.

Cũng trong khoảnh khắc đó, đông đảo Nhân tộc phía dưới mới có thể miễn cưỡng đứng dậy, trước uy nghiêm của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, căn bản không có chút sức lực nào để chống cự.

Vút!

Hầu như cùng một lúc, hai nhân vật chính đồng thời thân hình loáng lên, bay ra ngoài đỉnh núi Không Động, trực tiếp giằng co.

Bên kia, Nhân tộc tam tổ nhìn thấy cảnh này, liếc nhau, tuy trên mặt đều có vẻ lo lắng, nhưng không ai mở miệng nói thêm gì.

Lý do của họ rất đơn giản, nếu ngay cả Đại Đạo Thánh Nhân Thái Thanh cũng đã nói là so tài, vậy chắc chắn có đạo lý của việc so tài.

Hơn nữa, với thân phận đường đường là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Thái Thanh chẳng lẽ lại cố ý tính kế hai hậu bối của Nhân tộc sao?

Nếu để Thái Thanh biết được suy nghĩ trong lòng Nhân tộc tam tổ, chắc chắn sẽ phải nói một câu 'ngây thơ'!

Lão tử với tư cách là đại ác nhân phản diện, tính kế nhân vật chính chẳng phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?

Cái gọi là mặt mũi Thánh nhân, lão tử có quan tâm không?

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ thúc đẩy nhân vật chính Diệp Phàm và nhân

vật chính Đường Vũ tử đấu, điểm phản diện SS, thưởng 40000 điểm phản diện!" Cùng lúc hai nhân vật chính vận chuyển tu vi, âm thanh nhắc nhở của hệ thống liền vang lên bên tai Thái Thanh.

Nhưng, hắn lại không quá để tâm, mà tập trung ánh mắt vào hai nhân vật chính.

Chỉ thấy lúc này Diệp Phàm lơ lửng trên không, mái tóc dài bay theo gió, trong đôi mắt bắn ra tinh quang, khí thế toàn thân cuồn cuộn, dù là cường giả Đại La Kim Tiên thấy vậy cũng phải kinh hãi, thể hiện trọn vẹn khí chất vương bá của nhân vật chính.

"Giả vờ giả vịt!" Đường Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, hai chân bước đi, bộ pháp đạp thiên cương, đi như rồng như hổ, mỗi bước đều làm rung động trời đất, khí thế so với Diệp Phàm không hề thua kém chút nào.

Chậc, không hổ là đãi ngộ của nhân vật chính, chỉ mới Thái Ất Kim Tiên mà đã có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Nhìn hai cọng rau hẹ uy phong lẫm liệt, trong lòng Thái Thanh thầm cười không ngớt.

Bất kể thực lực hai người ra sao, chỉ riêng cái điệu bộ trang bức trước khi giao thủ đã sắp bắt kịp Hỗn Nguyên Kim Tiên rồi.

Ngay cả Nhân tộc tam tổ với cảnh giới Đại La Kim Tiên ở bên cạnh, nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi kinh ngạc, bị hai nhân vật chính hù cho ngây người.

Nếu theo kịch bản thông thường, cùng với việc nhân vật chính cuối cùng chiến thắng một cách hoàn mỹ, e rằng ngay cả Nhân tộc tam tổ cũng sẽ bị khuất phục, cam tâm tình nguyện trở thành tiểu đệ dưới trướng.

Nhưng oái oăm thay, hôm nay là hai nhân vật chính so tài, xem

vầng sáng nhân vật chính của ai ngầu hơn!

Ầm ầm!

Tiếng xé gió chói tai đột nhiên vang lên giữa trời đất, chỉ trong một khoảnh khắc, toàn thân Đường Vũ đã gào thét phun ra ngọn lửa ngút trời, quét về phía ngàn dặm xung quanh!

"Cửu Dương Thần Công!!" Đường Vũ khẽ quát một tiếng, ngọn lửa vô tận sôi trào, trong tay y hóa thành biển lửa, muốn nuốt chửng Diệp Phàm vào trong.

"Hay lắm!" Diệp Phàm thấy vậy, tinh quang trong mắt đại thịnh, không những không sợ hãi mà ngược lại còn hét dài một tiếng, vận chuyển tu vi đến cực hạn.

Trong nháy mắt, hai cánh tay hắn liên tục vung ra, một đôi Thiên Đế Quyền phảng phất nặng tựa ngàn cân, mỗi quyền đều có thể đánh nát một ngọn núi lớn, với thế vạn phu bất đương, đánh vào giữa biển lửa cuồn cuộn.

Tiếng nổ kinh thiên động địa liên tiếp vang vọng khắp tám phương, sức mạnh cường hãn của Thiên Đế Quyền cứng rắn đánh tan ngọn lửa, khiến biển lửa ngút trời cũng phải run lên.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm thân hình loáng lên, cả người nhanh như tia chớp, trực tiếp xông vào biển lửa, lao thẳng đến tấn công Đường Vũ.

"Hành Tự Bí!!" Khoảnh khắc đó, tốc độ của Diệp Phàm đột nhiên tăng vọt mấy lần, chỉ để lại những tàn ảnh trên trời đất, đã lao đến trước mặt Đường Vũ.

Dường như không ngờ Diệp Phàm có bí thuật như vậy, mặt Đường Vũ hơi kinh ngạc, nhưng cũng không quá hoảng sợ.

"Càn Khôn Đại Na Di!!" Cùng với tiếng quát khẽ của Đường Vũ,

trời đất xung quanh lập tức vặn vẹo, hai lòng bàn tay nhanh chóng đánh ra, tựa như đảo ngược cả càn khôn, kéo theo cả thân thể Diệp Phàm bị đẩy văng ra ngoài.

"Có thể được xưng là Võ Tổ, quả nhiên có chút bản lĩnh." Thấy ngay cả Hành Tự Bí cũng không có hiệu quả, mặt Diệp Phàm lộ ra vẻ ngưng trọng, trầm giọng nói.

Chương 89

"Sức mạnh của cái gọi là Cửu Bí, hôm nay cũng khiến ta được mở rộng tầm mắt." Đường Vũ cũng từ từ lên tiếng, vẻ mặt cũng không hề nhẹ nhõm.

Trải qua một vòng giao thủ vừa rồi, cả hai đều nhận ra, thủ đoạn của đối phương không hề đơn giản!

Thực tế, không chỉ bọn họ, ngay cả Nhân tộc tam tổ và đông đảo thủ lĩnh bộ lạc đang quan chiến từ xa, cũng đều vẻ mặt chấn động, bị thủ đoạn của hai người làm cho kinh ngạc.

Người duy nhất có vẻ mặt bình tĩnh, e rằng chỉ có Thái Thanh.

Ánh mắt hắn lạnh lùng, quét qua hai nhân vật chính phía dưới, không những không có chút kinh ngạc nào, thậm chí còn có chút muốn cười.

Hai tên trang bức một hồi lâu, kết quả đánh thành ra thế này sao?

Tch, một chưởng nát núi?

Một quyền mở đất?

Gầm một tiếng chấn động vạn dặm trời đất?

Dám hỏi hai vị đang chơi trò chơi gia đình à?

Thật không biết đây là Hồng Hoang sao?

Lại còn dám khoác lác với nhau?

Hoàn toàn là gà mổ nhau có được không!

Đều là Thái Ất Kim Tiên rồi, tùy tiện lôi ra một sinh linh Kim Tiên cảnh trong Hồng Hoang, dậm chân một cái cũng có sức phá hoại lớn hơn hai ngươi đánh cả nửa ngày!

Nhìn lại đám Nhân tộc đang hít khí lạnh ở bên cạnh, ngay cả Thái Thanh với tư cách là phản diện cũng không thể không nói một câu, kính lọc nhân vật chính đúng là ngầu thật!

"Hàng Long Thập Bát Chưởng!!" Trong lúc suy nghĩ của Thái Thanh lóe lên, Đường Vũ lại ra tay lần nữa.

Mười tám đạo chưởng ấn liên tiếp đánh ra, cùng với tiếng rồng ngâm trầm thấp, mỗi chưởng đều có uy lực khai sơn liệt thạch.

Nhìn cảnh này, Thái Thanh cảm thấy mình đã sai.

Ta tưởng đã là phiên bản cấp thấp rồi, không, ta đã sai!

Không phải, ta đã đánh giá cao các ngươi rồi!

Đây là Hồng Hoang phiên bản cấp thấp sao?

Không!

Đây rõ ràng là Hồng Hoang II!

Thế giới Hồng Hoang, với tư cách là đại thế giới đỉnh cao nhất trong toàn bộ Hỗn Độn mênh mông, so với các vị diện huyền huyễn võ hiệp, không biết cao hơn bao nhiêu lần!

Mấy nhân vật chính này, xuyên việt vào Hồng Hoang thì thôi đi, cứ ngoan ngoãn tuân theo quy tắc của Hồng Hoang, chẳng phải tốt hơn sao?

Tên nào tên nấy cứ thích gây chuyện lớn, thêm vào Hồng Hoang những thứ kỳ quái.

Không nói đâu xa, chỉ bằng những thứ trong huyền huyễn võ hiệp kia, có xứng để dung nhập vào Hồng Hoang không?

Hoàn toàn là đang hạ thấp đẳng cấp của Hồng Hoang đấy!

Thánh nhân hạt nhân cũng có thể gọi là Hồng Hoang?

Dùng não một chút đi!

Về phương diện này, Thái Thanh, với tư cách là đại ác nhân phản diện, không nghi ngờ gì là thông minh hơn nhiều so với những nhân vật chính kia.

Từ lúc bắt đầu, hắn đã từng bước đi theo nhịp điệu của Hồng Hoang, chưa bao giờ đi chệch hướng.

Cũng chính vì vậy, lúc này nhìn hai nhân vật chính gà mổ nhau, Thái Thanh cảm thấy vô cùng chướng mắt!

Thậm chí, hắn còn có ý định tiện tay một chưởng đập chết cả hai nhân vật chính cho rồi!

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ thúc đẩy nhân vật chính Diệp Phàm trọng thương nhân vật chính Đường Vũ, điểm phản diện SS, thưởng 40000 điểm phản diện!" Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống bên tai, Thái Thanh lập tức dằn xuống sự thôi thúc trong lòng.

Đừng hiểu lầm, điểm phản diện thực ra không quan trọng, quan trọng là ta thích xem gà mổ nhau.

Ừm… được rồi, ta thú nhận, là do hệ thống cho quá nhiều!

Chỉ mới hai nhân vật chính bắt đầu đánh nhau một lúc, điểm phản diện của Thái Thanh đã tăng vọt, trực tiếp bùng nổ tám vạn điểm.

Để cắt lứa rau hẹ này cho sạch, Thái Thanh cảm thấy có thể nhịn thêm một chút.

Dù sao, màn gà mổ nhau này cũng sắp kết thúc rồi.

Hầu như ý niệm trong lòng Thái Thanh vừa dâng lên, trên chiến trường phía dưới, một bóng người đã nhanh chóng bay ngược ra ngoài.

Phải nói, quả là nam chính của sảng văn, ngay cả tư thế bay ra ngoài cũng rất sáo lộ, như một con diều đứt dây!

Ầm ầm!

Ngọn núi vạn trượng lập tức bị đâm nát, thân thể Đường Vũ nặng nề rơi xuống mặt đất, gây ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Nhưng, Thái Thanh rất rõ ràng, Đường Vũ có vầng sáng nhân vật chính bảo vệ, dù chỉ còn lại một hơi thở, không bao lâu sau vẫn có thể lại nhảy nhót tưng bừng.

Về điểm này, Diệp Phàm, cũng là một nhân vật chính, tự nhiên cũng hiểu rõ.

Vì vậy, lúc này thấy Đường Vũ rơi xuống đất, trong mắt hắn lóe lên hàn quang, không chút do dự, cả người nhanh như tia chớp, lại lao xuống tấn công!

"Thiên Đế Quyền!!" Diệp Phàm hét lớn, hai quyền vung lên, sát ý cuồn cuộn cuộn trào ra, căn bản không chút lưu tình.

"Khụ khụ…" Đường Vũ sắc mặt hoảng loạn, ho ra một ngụm máu tươi, cố gắng chống đỡ thân thể, muốn tránh né một quyền của Diệp Phàm.

Nếu là trước kia, y có lẽ có khả năng né được, nhưng hiện tại thân mang trọng thương, tu vi cũng tổn hại lớn, hy vọng né được tự nhiên không lớn.

Trong nháy mắt, hai quyền của Diệp Phàm đột nhiên đánh ra, rơi xuống thân thể Đường Vũ, trong khoảnh khắc liền nghiền nát nhục thân của y, ngay cả cả nguyên thần cũng đột nhiên nổ tung!

Khoảnh khắc đó, trước mặt đông đảo Nhân tộc trên núi Không Động, Diệp Phàm đã cứng rắn đánh Đường Vũ thành một đám sương

máu!

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ thúc đẩy nhân vật chính Diệp Phàm chém giết nhân vật chính Đường Vũ, điểm phản diện SSS, thưởng 60000 điểm phản diện!" Điểm phản diện cao như vậy, khiến trong mắt Thái Thanh hơi sáng lên.

Một pha thao tác này, hắn còn chưa ra tay, điểm phản diện đã bùng nổ mấy lần!

Quả thực lời to!

Về phần sống chết của Đường Vũ, hắn không quan tâm.

Cái gọi là nhân vật chính trong mắt hắn, chỉ là công cụ nhân dùng để nuôi béo rồi cắt rau hẹ mà thôi.

Nếu rau hẹ đã cắt xong, nhân vật chính cũng không cần tồn tại nữa.

Chương 90

Đường Vũ, cũng chỉ đi trước Diệp Phàm một bước mà thôi.

Tất nhiên, lý do Đường Vũ bại, cũng không phải vì Diệp Phàm có bao nhiêu ngầu, gà mổ nhau vẫn là gà mổ nhau, chỉ là vầng sáng nhân vật chính của Diệp Phàm sáng hơn một chút mà thôi.

Đáng tiếc, Diệp Phàm hiển nhiên không có tự mình biết mình.

Một quyền đánh chết Đường Vũ, thắng được trận đối quyết, cả người hắn đều hăng hái, tự tin bành trướng chưa từng có.

Đúng vậy, Đường Vũ với tư cách là một trong những nhân vật chính xuyên việt giống mình, đều đã bị hắn giết chết, mấy tên diễn viên quần chúng trong Hồng Hoang, sao có thể là đối thủ của hắn?

Theo sự phát triển của kịch bản thông thường, tiếp theo nên là Hỗn Nguyên Thánh Nhân chứng kiến trận chiến này, bị thiên phú của nhân vật chính kinh ngạc, pháp bảo linh vật liều mạng cho không, cầu xin bái sư.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Phàm càng thêm đắc ý.

Với tư cách là nhân vật chính của sảng văn não tàn, tự nhiên không thể nào chọn đi bái sư.

Nhưng, hắn lại có thể thông qua việc từ chối Hỗn Nguyên Thánh Nhân, dẫm lên mặt mũi Thánh nhân, để tăng thêm đẳng cấp cho mình!

Chỉ nghĩ thôi đã thấy sảng khoái rồi, cần gì não chứ?

Tuy nhiên, đúng lúc tâm thần Diệp Phàm đang kích động, một ánh mắt lạnh lẽo lãnh đạm, đột nhiên từ trên chín tầng trời rơi xuống.

Trong chốc lát, trong phạm vi ức vạn dặm trời đất của núi Không

Động, toàn bộ không khí phảng phất như ngưng đọng lại.

Chỉ có một cỗ hàn ý thấu xương, hiện lên trong lòng vô số sinh linh, khiến tất cả mọi người sắc mặt đều đột nhiên biến đổi.

"Thánh… Thánh nhân, trận chiến này ta thắng rồi…" Nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất, Diệp Phàm giọng run rẩy, có chút kinh hãi nói.

Đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Thái Thanh, dù trên đầu có vầng sáng nhân vật chính, cũng căn bản không có tác dụng gì!

"Đều là người đồng tộc, vốn nên hòa thuận là quý, đồng tâm hiệp lực phò tá Nhân tộc.

Ngươi lại lòng dạ độc ác, tự ý hại mạng y, có thể thấy lòng dạ hẹp hòi khó dung người." Thái Thanh từ từ mở miệng, sắc mặt bình tĩnh lãnh đạm, không có chút thay đổi nào.

Nhưng nghe thấy lời của hắn, đừng nói là nhân vật chính Diệp Phàm, ngay cả Nhân tộc tam tổ đang quan chiến bên cạnh cũng một mặt mộng bức.

Thánh nhân đang mơ ngủ sao?

Vừa rồi bảo hai người động thủ chẳng phải là ngài sao?

Bây giờ giết chết một người rồi, lại bảo hòa thuận là quý?

Thật sự chết oan uổng sao?

"Tự ý tàn sát thiên kiêu đồng tộc, tâm địa hiểm ác như vậy, quả nhiên đáng chết!" Không để ý đến đám người Nhân tộc đang ngây người, Thái Thanh nhàn nhạt nói.

Giây tiếp theo, khí tức tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ điên cuồng tuôn ra, phảng phất như càn quét cả chư thiên vạn đạo, với một uy thế khủng bố đè sụp cả hoàn vũ mênh mông, nháy mắt giáng

xuống đầu Diệp Phàm.

Một đầu đầy dấu chấm hỏi còn chưa hiểu rõ chuyện gì, căn bản không thể chống cự mảy may, trực tiếp cùng với cả vùng trời đất, bị thánh uy khủng bố nghiền thành bột mịn!

Một pha… song sát!

Trên đỉnh núi Không Động, thánh uy khủng bố cuồn cuộn trực tiếp nghiền nát cả trời đất, đè sụp vô tận hư không!

Trước sức mạnh đáng sợ như vậy, đừng nói là Diệp Phàm chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, dù đổi thành cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng phải hoàn toàn tắt điện!

Vầng sáng nhân vật chính thì sao?

Lão tử giết chính là nhân vật chính!

Ánh mắt lãnh đạm quét xuống phía dưới, sau khi trời đất đang từ từ khép lại, Thái Thanh không để ý đến Nhân tộc tam tổ và những người khác đang ngây người, trực tiếp thân hình loáng lên, rời khỏi nơi này.

Cùng với việc Thái Thanh rời đi, không khí khủng bố khắp trời đất lập tức tiêu tan, thần kinh căng thẳng trong đầu vô số sinh linh cũng dần dần thả lỏng.

Trên mặt tất cả mọi người, đều lộ ra vẻ sống sót sau kiếp nạn.

Khoảnh khắc vừa rồi, thực sự quá khủng bố!

Dù rõ ràng biết rằng thiên uy mênh mông không nhắm vào mình, nhưng chỉ riêng khí tức tỏa ra, vẫn khiến họ run sợ, thậm chí không ít người còn trực tiếp bị dọa ngất đi.

Trước sức mạnh kinh khủng như vậy, kiến hôi!

Căn bản không có chút sức lực nào để chống cự!

Hồi lâu sau, Nhân tộc tam tổ mới hoàn hồn, nhìn về phía xa xa trong trời đất, nơi sương máu vẫn đang từ từ phiêu tán, không khỏi nhìn nhau.

Lại chết thêm một người!

Thôi được, lần này không cần phải tranh nữa.

Hai tên tranh giành quyền chưởng quản Nhân tộc, tất cả đều chết sạch rồi!

"Thật đáng tiếc, Nhân tộc ta đã mất đi hai thiên kiêu tử đệ bất thế xuất…" Hữu Sào Thị vẻ mặt tiếc nuối, thở dài một tiếng.

Nhân tộc đã suy yếu nhiều năm như vậy, mắt thấy khó khăn lắm mới xuất hiện hai nhân vật có thể ra dáng một chút, kết quả cuối cùng, chết không còn một mống, với tư cách là một trong Nhân tộc tam tổ, Hữu Sào Thị tự nhiên vô cùng thất vọng.

"Thánh nhân làm như vậy, chắc chắn có đạo lý của ngài.

Chính như Thánh nhân đã nói, Diệp Phàm kia lòng dạ hẹp hòi, nếu thật sự để y chưởng quản Nhân tộc, e rằng đối với Nhân tộc ta không phải là một chuyện tốt." Khác với Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị vẻ mặt không có quá nhiều thất vọng, ngược lại còn lộ ra chút may mắn.

Nghe thấy lời của y, Hữu Sào Thị hơi ngẩn ra, Truy Y Thị bên cạnh cũng rơi vào trầm tư.

"Thánh nhân vì chúng ta, không tiếc hạ mình, ra tay với một tên Diệp Phàm nhỏ bé, thực sự là ân trọng với Nhân tộc ta!

Ân này, nên vĩnh thế ghi nhớ!" Lời của Toại Nhân Thị vừa dứt, Hữu Sào Thị và những người khác đều đồng loạt gật đầu.

Nếu vừa rồi trong lòng còn có nghi ngờ, nhưng sau khi nghe xong lời của Toại Nhân Thị, họ đều đã hiểu ra 'thâm ý' của Thái Thanh.

Đúng vậy!

Với thân phận của Thánh nhân, căn bản không cần phải tính kế Diệp Phàm.Lý do làm như vậy, chắc chắn là để thử phẩm cách của hắn!

Nếu không có lần ra tay này của Thánh nhân, Nhân tộc ta chẳng phải sẽ rơi vào tay kẻ tiểu nhân sao?

Thánh nhân dụng tâm lương khổ a!

Nghĩ đến đây, không chỉ Hữu Sào Thị hai người mặt mày không còn vẻ thất vọng, ngay cả các thủ lĩnh của nhiều bộ lạc Nhân tộc, cũng đều lộ vẻ cảm kích.

Ngay lập tức, mọi người liền cùng nhau đến trước thần tượng, cung kính hành lễ quỳ lạy trước thần tượng Thánh nhân.

Cùng với việc lời của Toại Nhân Thị truyền ra trong Nhân tộc, ngày càng nhiều người Nhân tộc tự phát quỳ lạy trên đỉnh núi Không Động, miệng hô vang hai chữ Thánh nhân, vẻ mặt tràn đầy cảm kích, đều bị 'dụng tâm lương khổ' của Thái Thanh làm cho cảm động.

Trong một lúc, Nhân tộc với lòng cảm kích, xếp hàng từ đỉnh núi xuống tận chân núi.

Một phen tự suy diễn của Toại Nhân Thị, không chỉ cảm động cả Nhân tộc, ngay cả Yêu tộc Thiên Đình đang chú ý đến động tĩnh của Nhân tộc, cũng bị cảm động!

Lúc này, trong Lăng Tiêu Điện.

Nhìn thấy ngày càng nhiều Nhân tộc quỳ lạy thần tượng ở núi Không Động phía dưới, toàn bộ cường giả của Yêu tộc Thiên Đình đều im lặng không nói.

Chương 91

"Không ngờ, Thái Thanh Thánh Nhân lại quan tâm đến Nhân tộc như vậy, thậm chí vì thế mà không tiếc mặt mũi Thánh nhân của mình, thực sự khiến bản đế bất ngờ." Đế Tuấn vẻ mặt phức tạp, than thở một tiếng.

Nhìn khắp cả Hồng Hoang, tất cả các Hỗn Nguyên Thánh Nhân, ai mà không vô cùng quý trọng danh dự, không muốn tổn hại mặt mũi.

Thái Thanh vì Nhân tộc, lại chịu chủ động ra tay với một con kiến Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé, ngay cả Đế Tuấn cũng bị cảm động.

Dù sao, trước đây mỗi lần Thái Thanh ra tay, đều là do những nhân vật chính kia đi tìm chết, chuyện như hôm nay, trước mắt bao người, chủ động đi xóa sổ một con kiến, là lần đầu tiên.

Thái Thanh Thánh Nhân đối với Nhân tộc, thật sự dụng tâm lương khổ!

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Chuyện dùng Nhân tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, từ nay về sau không được nhắc đến nữa!" Cũng không cần phải phân phó, biết được Thái Thanh quan tâm Nhân tộc như vậy, các cường giả của Yêu tộc Thiên Đình, sao dám có ý đồ với Nhân tộc.

"Bệ hạ, nếu không dùng huyết nhục oán niệm của Nhân tộc để luyện chế vật khắc chế Vu tộc, trận chiến này Yêu tộc Thiên Đình của chúng ta e rằng hung hiểm a…" Kế Mông vẻ mặt lo lắng, lo âu nói.

"Về chuyện này, trong lòng bản đế đã có kế hoạch." Lời của Đế Tuấn dừng lại, dường như có ý chỉ nói: "Trong Hồng Hoang có huyết mạch Nhân tộc, không chỉ có Nhân tộc." Nghe thấy lời của Đế Tuấn, các cường giả Yêu tộc trong đại điện đều trong lòng chấn động.

Đúng vậy, Nhân tộc với tư cách là tộc có khả năng sinh sôi mạnh nhất trong Hồng Hoang, trong quá trình không ngừng lớn mạnh, tự nhiên không thể thiếu việc dung hợp huyết mạch với các tộc khác trong Hồng Hoang.

Không nói đâu xa, chỉ riêng trong Vu Yêu nhị tộc, đã có không ít huyết mạch Nhân tộc, như Nhân Vu của Vu tộc, Bán Yêu của Yêu tộc, đều là sản phẩm của dung hợp huyết mạch.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, số lượng Nhân tộc dung hợp huyết mạch với vạn tộc, tuyệt đối không phải là một con số nhỏ!

"Không được Nhân tộc thừa nhận, Nhân tộc cũng không dung nạp, ta ra tay với chúng, cũng sẽ không chọc giận Thái Thanh Thánh Nhân." Đế Tuấn từ từ mở miệng, giọng nói tuy bình tĩnh, nhưng lại khiến các cường giả Yêu tộc phía dưới đều trong lòng run lên.

Người khác có thể không rõ, nhưng với tư cách là cường giả của Thiên Đình, đối với vị Yêu Đế bệ hạ nhà mình tự nhiên vô cùng hiểu rõ.

Với tư cách là Yêu Đế của Yêu tộc, một kiêu hùng đường đường, đối mặt với Thái Thanh tôn Đại Đạo Thánh Nhân, có thể sẽ rụt rè.

Nhưng nếu đối phó với các sinh linh Hồng Hoang khác, thì sẽ không có chút mềm lòng nào.

Chỉ cần có thể luyện chế ra pháp bảo khắc chế Vu tộc, e rằng dù có tàn sát hết những huyết mạch Nhân tộc này, cũng sẽ không chút do dự!

"Để đảm bảo Yêu tộc Thiên Đình của chúng ta có thể cuối cùng giành thắng lợi, mạng sống của một vài con kiến, có đáng là gì!" Đế Tuấn mặt lạnh như tiền nói, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang nhanh chóng.

Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Vừa mới trở lại đạo trường, Thái Thanh liền thông qua Nhân Đạo Trường Hà, cảm nhận được động tĩnh trong Nhân tộc.

Đôi mắt hắn hơi động, ánh mắt xuyên qua ức vạn dặm sơn hà, rơi xuống đám đông Nhân tộc đang quỳ lạy trên đỉnh núi Không Động, trên mặt lập tức lộ ra vẻ cổ quái.

Tình huống gì đây?

Thật sự tự mình cảm động sao?

Thật sự nghĩ nhiều rồi!

Ta chỉ đơn thuần cắt một lứa rau hẹ mà thôi!

Nhìn đám người Nhân tộc đang cảm kích đến rơi lệ, trong lòng Thái Thanh bất đắc dĩ.

Rõ ràng là làm chuyện phản diện, lại bị người ta coi là Cứu Thế Chủ mà đỉnh lễ mô bái, như vậy thật sự khiến ta khó xử a!

Có thể vui vẻ làm một đại ác nhân phản diện nữa không?

Khẽ lắc đầu, Thái Thanh thu hồi ánh mắt, không định mở miệng giải thích.

Trong lòng hắn hiểu rõ, sau một phen tự suy diễn của Toại Nhân Thị, cả Nhân tộc đã hoàn toàn cảm động, bây giờ đi giải thích, e rằng cũng chỉ bị coi là 'dụng tâm lương khổ', căn bản vô ích.

Hơn nữa, so với việc để ý đến Nhân tộc đang tự mình cảm động, lúc này hắn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn phong hỏa, tiếp đó liền mở hệ thống ra.

Chỉ thấy, trên giao diện hệ thống lúc này, hiển thị điểm phản diện

hiện có của Thái Thanh, cao tới mười tám vạn điểm!

"Lại một mùa bội thu." Thái Thanh khẽ cười, mười tám vạn điểm phản diện không nhiều, nhưng cũng tuyệt đối không ít.

Dù sao, ngay cả Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan trước đây đổi, cũng chỉ có giá hai mươi vạn điểm phản diện mà thôi.

Nhưng, có mười tám vạn điểm phản diện trong tay, Thái Thanh lại không vội vàng sử dụng số điểm phản diện này.

Lần song sát này, không chỉ khiến điểm phản diện tăng vọt, mà còn một hơi đột phá ngưỡng sáu mươi vạn điểm, lại nhận được một 'Rương Báu Phản Diện'!

Lúc này, cùng với ý niệm của Thái Thanh, 'Rương Báu Phản Diện' lập tức được mở ra.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ mở 'Rương Báu Phản Diện', nhận được vật phẩm đặc biệt 'Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện'!" Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống bên tai, trong mắt Thái Thanh lóe lên một tia bất ngờ.

Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện?

Vật phẩm đặc biệt?

Mặc dù đã mở mấy lần 'Rương Báu Phản Diện', cũng đã thấy không ít thứ tốt trong cửa hàng phản diện, nhưng cái gọi là vật phẩm đặc biệt này, Thái Thanh là lần đầu tiên nghe nói.

Tch, từ trước đến nay chỉ nghe nói đến vầng sáng nhân vật chính, từ khi nào làm phản diện cũng có vầng sáng rồi?

Kinh ngạc trong lòng lóe lên, Thái Thanh không chút chần chừ, trực tiếp xem xét 'Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện'.

Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện: Vật phẩm đặc biệt, có thể củng cố tâm phản diện, có sức mạnh khắc chế vầng sáng nhân vật chính.

Công dụng: Sau khi luyện hóa, có thể cảm nhận được vị trí của nhân vật chính trong trời đất xung quanh, nhìn thấu tất cả hệ thống của nhân vật chính.

Chú thích: Vật phẩm chuyên dụng của Thánh nhân phản diện.

Đợi đã… có thể nhìn thấu hệ thống của nhân vật chính?

Sau khi xem giới thiệu về 'Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện', dù là với định lực của Thái Thanh, cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Với tư cách là nhân vật chính của sảng văn, chỗ dựa lớn nhất là gì?

Không nghi ngờ gì, chắc chắn là hệ thống!

Đừng nhìn hiện tại Thái Thanh, có thể dùng tu vi Đại Đạo Thánh Nhân để treo đánh mấy nhân vật chính kia, ngay cả hệ thống trong cơ thể họ cũng có thể cùng nhau đánh nát.

Nhưng muốn thực sự nhìn thấu hệ thống, lại căn bản không thể làm được.

Bởi vì, những hệ thống của nhân vật chính kia, đều đã hoàn toàn ràng buộc với họ.

Giống như Hoàng Long đạo nhân trước đây, dù có rút cả nguyên thần ra, cũng căn bản không thể tách rời hệ thống, càng không thể nhìn thấu huyền bí của hệ thống.

Nhưng bây giờ, có 'Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện' ở đây, mọi thứ sẽ khác đi!

Tương đương với việc, lá bài tẩy lớn nhất của nhân vật chính, sẽ

hoàn toàn bại lộ trước mắt hắn!

Chỉ riêng điểm này, công dụng của 'Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện' đã vô cùng khủng bố!

Hơn nữa, ngoài việc nhìn thấu hệ thống của nhân vật chính, thông qua 'Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện' còn có thể tìm ra vị trí của nhân vật chính!

Phải biết rằng, những nhân vật chính kia có thể xuyên việt vào thế giới Hồng Hoang, đều đã được Thiên Đạo Hồng Hoang thừa nhận, dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng không dễ dàng biết được sự tồn tại của họ.

Chương 92

Mấy nhân vật chính trước đây, Thái Thanh có thể một mắt nhìn thấu thân phận của họ, đều là vì họ quá thích nhảy nhót!

Đều trang bức trước mặt ta, ta có thể không đập chết sao?

Tất nhiên, đối với những nhân vật chính thích nhảy nhót không não, Thái Thanh rất vui lòng thấy.

Nếu đổi lại là một số nhân vật chính cẩu vương, trốn trong thế giới Hồng Hoang sống chết không ló đầu ra, với sự mênh mông của cả thế giới Hồng Hoang, Thái Thanh ra tay tìm kiếm, e rằng cũng vô cùng khó khăn.

Cũng vì vậy, mặc dù rõ ràng biết rằng trong Hồng Hoang hiện tại, còn có hai nhân vật chính chưa lộ diện, nhưng hắn vẫn chưa ra tay tìm kiếm.

Dù sao, Hồng Hoang thực sự quá lớn!

Đông đảo tiên thiên đại năng, vô số vạn tộc sinh linh, quỷ mới biết mấy nhân vật chính kia rốt cuộc xuyên việt thành nhân vật nào.

Sự xuất hiện của 'Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện', vừa hay giải quyết được nan đề này!

Không nói gì khác, hack full map có sợ không!

Chạy?

Có thể chạy đi đâu!

"Chậc, khó trách lại là khắc tinh của vầng sáng nhân vật chính, hoàn toàn là thần khí cắt rau hẹ có được không!" Trên mặt Thái Thanh lộ ra vẻ vui mừng, không khỏi cất tiếng tán thưởng.

Ngay lập tức, không chút do dự, hắn trực tiếp bắt đầu dung hợp ‘Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện’.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, trong nháy mắt, trong cả thế giới Hồng Hoang, đã trôi qua mấy chục năm.

Đối với sinh linh Hồng Hoang động một cái là mấy vạn năm, mấy chục năm thời gian, tự nhiên vô cùng ngắn ngủi, căn bản không đáng nhắc đến.

Nhưng đối với Nhân tộc có tuổi thọ hữu hạn, lại không hề ngắn.

Đặc biệt là trong mắt những sinh linh dị tộc có huyết mạch Nhân tộc, mấy chục năm tháng, còn dài đằng đẵng và tăm tối hơn bất kỳ lúc nào!

Bởi vì, Yêu tộc Thiên Đình đã ra tay với họ!

Trong mấy chục năm ngắn ngủi, đại quân của Yêu tộc Thiên Đình như châu chấu tràn qua, càn quét khắp nơi trong Hồng Hoang.

Nơi nào đi qua, tất định là một vùng huyết sắc, vô số sinh linh dị tộc, ngã xuống trong tay họ, oán khí ngút trời chấn động sơn hà, nhuộm đỏ cả Hồng Hoang!

Tuy nhiên, bất luận là đông đảo tiên thiên đại năng, hay là các sinh linh vạn tộc khác, đều không ai ra tay giúp đỡ họ.

Dù sao trong mắt họ, mấy dị tộc kia lại không phải là tộc nhân của mình, chết thì cũng chết rồi, căn bản không có gì to tát.

Thậm chí, ngay cả Nhân tộc cũng như vậy, hoàn toàn không để ý đến.

Tất nhiên, Nhân tộc muốn giúp đỡ, e rằng cũng lực bất tòng tâm.

Nhân tộc hiện nay, thực lực yếu kém, nếu không có Thánh nhân che chở, ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được, làm gì có dư lực

để quan tâm đến sống chết của những dị tộc kia.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, những dị tộc kia tuy không được Nhân tộc thừa nhận, nhưng trong cơ thể ít nhiều đều có huyết mạch Nhân tộc.

Hiện tại bị Yêu tộc Thiên Đình tàn sát, không còn đường lui, tự nhiên lần lượt hướng về phía địa bàn của Nhân tộc, muốn thông qua quan hệ với Nhân tộc, cũng nhận được sự che chở của Thánh nhân.

Trong một lúc, bên ngoài tổ địa của Nhân tộc, núi Không Động, đều bị vây kín mít, chật ních những người dị tộc muốn tìm kiếm sự che chở.

"Làm sao bây giờ?

Có cần đuổi họ đi không?" Hữu Sào Thị nhìn thấy cảnh này, lông mày nhíu chặt lại.

Mặc dù đối với những dị tộc này không có chút thiện cảm nào, nhưng có nhiều mạng người như vậy bày ra trước mắt, khó tránh khỏi động lòng trắc ẩn.

Nhưng, y cũng hiểu rõ hơn, ra tay với những dị tộc này, chính là Yêu tộc Thiên Đình!

Một khi thật sự giữ họ lại đây, e rằng ngay cả Nhân tộc, cũng sẽ rước họa vào thân.

"Họ làm như vậy, hẳn là để cầu sự che chở của Thánh nhân, nếu đã như vậy, cứ để họ tự mình cầu Thánh đi." Sau khi suy nghĩ, Toại Nhân Thị từ từ mở miệng nói: "Nếu Thánh nhân chịu đoái hoài, đó là tạo hóa của họ, nếu không chịu, cũng không liên quan gì đến Nhân tộc ta." Làm tam tổ của Nhân tộc, tự nhiên phải suy nghĩ cho Nhân tộc, không thể vì mấy dị tộc này, mà làm liên lụy cả Nhân tộc.

Chịu để họ ở đây cầu xin Thánh nhân, đã là đại phát từ bi, về phần

những chuyện khác, hiển nhiên không phải là điều họ có thể can thiệp.

Hữu Sào Thị bên cạnh nghe vậy, cũng gật đầu, đồng ý với cách làm của Toại Nhân Thị.

Rất nhanh, hàng trăm vạn sinh linh dị tộc, toàn bộ tập trung dưới hai pho tượng Thánh nhân, bắt đầu cầu nguyện trước thần tượng.

Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung, ngay lập tức cảm nhận được động tĩnh, trên gương mặt xinh đẹp, sắc mặt lại không có chút thay đổi nào.

Đùa à, ngay cả Nhân tộc do chính tay mình tạo ra, bà còn không quan tâm, sao lại để ý đến sống chết của những dị tộc này.

"Đây là thiên số, không thể trái." Nữ Oa nhàn nhạt nói, căn bản không có ý định ra tay.

Đồng thời, một đôi mắt đẹp của bà, nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ.

Trước đây Thái Thanh trong Nhân tộc 'dụng tâm lương khổ', bà tự nhiên cũng đã biết, lúc này không khỏi có chút tò mò, Thái Thanh sẽ quyết định như thế nào.

Thực tế, lúc này Thái Thanh, căn bản không có thời gian để để ý đến lời cầu nguyện của những sinh linh dị tộc kia.

Tâm thần của hắn đã chìm xuống, lặng lẽ vận chuyển tu vi của mình, không ngừng dung hợp 'Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện'.

Cũng may, hiện tại hắn đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngũ trọng thiên cảnh giới, khiến cho quá trình dung hợp 'Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện' này, trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Cuối cùng, cùng với một đạo quang mang rực rỡ, từ trong cơ thể hắn đột nhiên lóe lên, cả 'Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện' liền hoàn toàn tương dung với hắn!

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp thành công ‘Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện’!” Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống bên tai, Thái Thanh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không đợi hắn bình tĩnh lại tâm tình, lại một đạo âm thanh nhắc nhở nhanh chóng vang lên.

“Đinh!

Đã phát hiện vị trí nhân vật chính số mười một, xin ký chủ mau chóng xử lý!” Thái Thanh hơi ngẩn ra, ngay sau đó tâm niệm vừa động, thông qua ‘Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện’, nhìn thấy vị trí của nhân vật chính số mười một.

Ừm?

Ở đây… Huyền Đô Tử Phủ?!

Trong một động phủ hẻo lánh của Huyền Đô Tử Phủ.

Một đạo nhân trung niên sắc mặt tái nhợt, từ từ mở mắt, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

“Huyền Đô sao… quả là một khởi đầu không tệ.” Vị đạo nhân trung niên kia tự lẩm bẩm, có vẻ khá hài lòng với thân phận hiện tại.

Giống như Hoàng Long đạo nhân trước đây, y không phải là Huyền Đô Đại Pháp Sư thật sự, mà là một nhân vật chính xuyên việt.

Nhưng, so với Hoàng Long ‘tứ vô đạo nhân’, y không nghi ngờ gì là may mắn hơn nhiều.

Không chỉ là đệ tử thân truyền duy nhất của Thái Thanh, mà còn là đại sư huynh của ba đời đệ tử Huyền Môn, thân phận tôn quý phi thường.

Dù sau này không thể thành thánh, thì việc trở thành một Hỗn

Nguyên Kim Tiên cũng tuyệt đối không thành vấn đề.

Chương 93

Tất nhiên, đối với một nhân vật chính mà nói, muốn chứng đạo thành thánh, tự nhiên dễ dàng hơn rất nhiều so với sinh linh bình thường.

"Hệ thống?" Lập tức, Huyền Đô tâm thần vừa động, âm thầm gọi một tiếng.

Giây tiếp theo, một giọng nói cơ giới vang lên bên tai y. 【Đinh!

Hệ thống Lựa Chọn Thần Cấp đã kích hoạt, đang ràng buộc thân phận ký chủ!】 Nghe thấy giọng nói của hệ thống bên tai, trên mặt Huyền Đô hiện lên vẻ vui mừng, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phải thế chứ!

Đường đường là nhân vật chính, sao có thể không có hệ thống!

Chỉ cần có hệ thống trong tay, muốn chứng đạo Hỗn Nguyên, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Trong lúc Huyền Đô đang nghĩ như vậy, một cỗ nguyện lực ngưng tụ từ ức vạn sinh linh, đột nhiên rơi xuống Bát Cảnh Cung… Đó là tiếng cầu nguyện của hàng trăm vạn dị tộc trên núi Không Động!

"Yêu tộc Thiên Đình?

Tàn sát huyết mạch Nhân tộc?" Cảm nhận được dao động của nguyện lực chúng sinh, sắc mặt Huyền Đô đột nhiên thay đổi, trên mặt lộ ra vẻ tức giận.

Người khác có thể không biết, nhưng với tư cách là nhân vật chính, sao y có thể không biết rằng Yêu tộc Thiên Đình tàn sát huyết mạch Nhân tộc, chính là để luyện chế Đồ Vu Kiếm!

Thậm chí, suýt nữa đã tàn sát sạch cả Nhân tộc!

Tuy rằng, Yêu tộc Thiên Đình hiện tại chưa ra tay với Nhân tộc.

Nhưng một nhân vật chính với vầng sáng Thánh mẫu trên đầu, sao có thể trơ mắt nhìn những dị tộc có huyết mạch Nhân tộc, bị Yêu tộc tùy ý tàn sát.

Thật sự nghĩ rằng, danh hiệu bảo mẫu Nhân tộc của nhân vật chính là để đùa sao?

Không chút do dự, Huyền Đô lập tức đứng dậy, lao ra khỏi động phủ, hóa thành một đạo cầu vồng, bay thẳng đến Bát Cảnh Cung.

Lúc này, trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thanh ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn phong hỏa, trên mặt cũng lộ ra vẻ cổ quái.

Ngay cả hắn cũng không ngờ, nhân vật chính chưa từng lộ diện, lại trốn ngay dưới mí mắt mình.

Đăng hạ hắc sao?

Cũng khó trách Huyền Đô bế quan đột phá Đại La Kim Tiên cảnh giới, lại trì hoãn lâu như vậy, hóa ra là đã xảy ra biến cố!

"Chậc, nói vậy, ta thành sư phụ của nhân vật chính rồi à?" Ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh không khỏi lắc đầu.

Đã đọc nhiều tiểu thuyết, đối với tính cách của nhân vật chính tự nhiên hiểu rõ, với phong cách hành sự đụng trời đụng đất của chúng, cái gọi là sư phụ này, e rằng cũng chỉ là đối tượng để vả mặt mà thôi.

Thậm chí, không chừng cuối cùng, còn bị đội cho một cái mũ ác nhân, rồi bị dẫm lên mấy cái.

Không còn cách nào, ai bảo nhân vật chính ngầu chứ.

Đáng tiếc, nhân vật chính dù ngầu đến đâu, trước mặt hắn, cũng chỉ là một cọng rau hẹ mà thôi!

Tinh quang trong mắt Thái Thanh lóe lên, trong lòng đã có chủ ý.

Nhưng, hắn không vội ra tay, mà lão thần tại tại ngồi trong Bát Cảnh Cung.

Bị 'Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện' khóa chặt, hắn có thể thấy rõ ràng, nhân vật chính đang tự đóng gói, chủ động đưa tới cửa.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, một bóng người vội vã xuất hiện bên ngoài đại điện.

"Sư tôn, hiện nay Yêu tộc bạo ngược, huyết mạch Nhân tộc gặp nạn, đệ tử khẩn cầu sư tôn ra tay, cứu huyết mạch Nhân tộc khỏi nguy nan!" Huyền Đô vừa bước vào đại điện, cũng không hành lễ, trực tiếp nói.

Nghe thấy lời của y, sắc mặt Thái Thanh lãnh đạm, không lập tức trả lời, chỉ dùng ánh mắt lóe tinh quang đánh giá y.

Khoảnh khắc này, hiệu quả của 'Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện' bắt đầu hiển lộ, toàn bộ thông tin của nhân vật chính lập tức hiện ra trước mắt Thái Thanh.

Nhân vật chính số mười một: Huyền Đô Đại Pháp Sư Căn nguyên: Nhân tộc Tu vi: Đại La Kim Tiên sơ kỳ Hệ thống: Hệ thống Lựa Chọn Thần Cấp Khí vận trị: 233 … Tch, không hổ là thần khí cắt rau hẹ!

Sau khi nhìn thấu hệ thống của nhân vật chính, trong lòng Thái Thanh không khỏi lại tán thưởng một tiếng.

Cái 'Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện' này, hoàn toàn là chuẩn bị để cắt rau hẹ, ngay cả lá bài tẩy lớn nhất của nhân vật chính, cũng bị hắn nhìn thấu rõ ràng, căn bản không cần lo lắng khả năng lật thuyền!

Về phần cái gọi là Hệ thống Lựa Chọn Thần Cấp kia, Thái Thanh không quá để ý.

Đọc tiểu thuyết nhiều đều biết, cái gọi là lựa chọn chỉ là một cái bài trí mà thôi, ba lựa chọn thì có hai cái là hố, chỉ cần người có não bình thường, đều sẽ chọn cái còn lại.

Lựa chọn?

Căn bản không có lựa chọn có được không!

Dường như để chứng minh cho suy nghĩ của Thái Thanh.

Trong lúc Huyền Đô thấy Thái Thanh mãi không trả lời, mặt lộ vẻ thất vọng và phẫn nộ, thì hệ thống lựa chọn đột nhiên xuất hiện trước mặt y. 【Phát hiện ký chủ đang ở trong tình huống hiện tại, nhiệm vụ Lựa Chọn Thần Cấp đã được kích hoạt, xin ký chủ mau chóng đưa ra lựa chọn!】【Lựa chọn một, tiếp tục cầu xin Thái Thanh, cầu ngài ra tay cứu giúp huyết mạch Nhân tộc, thưởng 'Thánh Nhân Nộ Hỏa' tẩy lễ.】【Lựa chọn hai, từ bỏ cầu xin Thái Thanh, đến núi Không Động ra tay, thưởng hạ phẩm Tiên Thiên linh bảo một kiện.】【Lựa chọn ba, tức giận mắng Thái Thanh, phản bội Nhân Giáo, thưởng ràng buộc khí vận Nhân tộc, từ đây khí vận không dứt, ký chủ bất tử, khí vận Nhân tộc đều gia thân!】 Ba lựa chọn liên tiếp, bày ra trước mặt Huyền Đô, khiến y không khỏi có chút ngẩn người.

Thực tế, người ngẩn người không chỉ có một mình y.

Ngay cả Thái Thanh đang ngồi trên bồ đoàn, cũng hơi ngẩn ra.

Khoảnh khắc vừa rồi, hắn cũng đã thấy rõ ràng, ba lựa chọn mà Hệ thống Lựa Chọn Thần Cấp đưa ra cho Huyền Đô.

Đến lúc này, Thái Thanh mới đột nhiên ý thức được, cái gọi là 'có thể nhìn thấu hệ thống của nhân vật chính', rốt cuộc là có ý gì!

Không chỉ có thể biết hệ thống của nhân vật chính, ngay cả lựa

chọn mà hệ thống đưa ra cho nhân vật chính, cũng căn bản không giấu được Thái Thanh!

Dù sớm đã biết 'Vầng Sáng Thánh Nhân Phản Diện' cực kỳ nghịch thiên rồi, nhưng lúc này chứng kiến năng lực thực sự của việc nhìn thấu hệ thống, Thái Thanh vẫn bị chấn động.

Tương đương với việc, trực tiếp trước mặt nhân vật chính, bật góc nhìn thứ ba có được không!

Toàn cục thấu thị cộng thêm góc nhìn thứ ba, thế này mà còn thua thì đúng là phi long kỵ kiểm rồi??

Ta hack game sao?

Nói lại lần nữa, ta, Thái Thanh, không có bật hack!

Bật hack hay không không quan trọng, dù sao nhân vật chính đúng là ngầu thật!

Không nghi ngờ gì, theo sự phát triển của kịch bản, tiếp theo nên là Huyền Đô phản bội Nhân Giáo, vả mặt Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tiện thể lại làm kinh động một phen đám quần chúng ăn dưa trong Hồng Hoang, lần lượt hít khí lạnh.

Thậm chí, cuối cùng không chừng còn có thể bày ra một cái ước hẹn một chưởng, cứng rắn đỡ một kích của Thánh nhân mà không hề hấn gì, chấn động Hồng Hoang cả một năm trời.

Loại sáo lộ này, Thái Thanh quá quen thuộc rồi!

Dù sao nhân vật chính ngầu là được rồi, hoàn toàn không cần phải suy nghĩ đến những chuyện khác.

Hỏi ta não đâu à?

Chương 94

Sướng rồi, cần gì xe đạp?

Một chữ, làm là xong!

Quả nhiên!

Chỉ một lát sau, Huyền Đô hoàn hồn, không chút do dự, trực tiếp chọn lựa chọn thứ ba.

"Thái Thanh Thánh Nhân hưởng khí vận Nhân tộc ta, nay huyết mạch Nhân tộc gặp nạn, lại khoanh tay đứng nhìn, ngồi yên nhìn huyết mạch Nhân tộc bị Yêu tộc tàn sát, uổng là Giáo chủ Nhân Giáo, hành vi ti tiện như vậy, ta Huyền Đô thực sự không thể nhìn nổi nữa!" Huyền Đô ánh mắt lạnh lùng, từng chữ từng câu nói ra, trong cơ thể có kim quang không ngừng tuôn ra, cả người khí thế cũng xảy ra sự lột xác kinh người.

"Khí vận Nhân tộc gia thân sao…" Sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào.

Với nhãn giới của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra, lúc này toàn thân Huyền Đô, bắt đầu có khí vận Nhân tộc hội tụ.

Hiển nhiên, sau khi Huyền Đô vừa đưa ra lựa chọn, phần thưởng đã bắt đầu có hiệu lực.

Nhưng, dù biết rõ như vậy, Thái Thanh vẫn không ra tay, chỉ dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn Huyền Đô.

Rau hẹ cứ tiếp tục đi, ta sẽ yên lặng nhìn ngươi trang bức.

Cảm nhận được ánh mắt của Thái Thanh, khí thế của Huyền Đô không những không giảm, ngược lại còn ưỡn ngực ngẩng đầu, hai mắt nhìn thẳng Thái Thanh.

Có khí vận Nhân tộc gia thân, lòng tự tin bành trướng chưa từng có, dù đối mặt với Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng căn bản không chút sợ hãi!

Ngay lập tức, không còn bất kỳ lo ngại nào, y trực tiếp hướng lên Thiên Đạo lớn tiếng tuyên bố.

"Thiên Đạo ở trên, ta Nhân tộc Huyền Đô, hôm nay phản bội Nhân Giáo, cùng Thái Thanh Thánh Nhân chặt đứt nhân quả, từ đây không còn là đệ tử Nhân Giáo, mong Thiên Đạo giám chi!" Ầm ầm!

Cùng với lời của Huyền Đô vừa dứt, trong cõi u minh có một cỗ ý chí Thiên Đạo, nháy mắt giáng xuống trên Huyền Đô Tử Phủ.

Khoảnh khắc này, đừng nói là ức vạn dặm trời đất bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, ngay cả trong bốn bể tám cõi của cả Hồng Hoang mênh mông, tất cả sinh linh vạn tộc, đều cảm nhận được động tĩnh trong Bát Cảnh Cung, sắc mặt đều đại biến.

"Tên này muốn tìm chết sao!" Hầu như trong một khoảnh khắc, trong lòng tất cả sinh linh, không hẹn mà cùng nghĩ.

Mặc dù, thông qua ý chí Thiên Đạo trong cõi u minh, có thể biết được, Huyền Đô là vì Thái Thanh không chịu ra tay cứu giúp huyết mạch Nhân tộc, mới làm như vậy.

Nhưng biết được nguyên nhân, cũng chỉ khiến Huyền Đô trong lòng đông đảo sinh linh, bị dán thêm một cái mác ngu xuẩn mà thôi.

"Tưởng mình là ai?

Chẳng phải chỉ là một đệ tử của Thái Thanh Thánh Nhân, mà cũng dám chỉ tay năm ngón với Thánh nhân sao?!" "Thái Thanh Thánh Nhân đối với Nhân tộc, đã quan tâm đủ nhiều rồi, lại còn không hài lòng, thật là vô lý!" "Thật sự có bản lĩnh, thì tự mình đi đánh Yêu tộc đi, Thái Thanh Thánh Nhân chịu thu ngươi làm đồ đệ, nay lại cắn ngược

một miếng, thật là lòng lang dạ sói!" Một loạt tiếng nói bất bình, không ngừng vang lên trong trời đất Hồng Hoang.

Trước đây Thái Thanh đối với Nhân tộc 'dụng tâm lương khổ', sớm đã truyền khắp cả trời đất Hồng Hoang, lúc này thấy trong Nhân tộc lại xuất hiện một kẻ vong ân phụ nghĩa, vạn linh Hồng Hoang tự nhiên lần lượt chỉ trích.

Thực tế, đừng nói là các sinh linh vạn tộc khác, ngay cả những người Nhân tộc trong núi Không Động, cũng đều tức giận không thôi.

Dù sao, ngay cả Nhân tộc, cũng không coi những dị tộc kia là đồng tộc, nay Huyền Đô lại vọng tưởng ép Thái Thanh ra tay cứu giúp, chẳng phải là đạo đức giả sao?

Thật tham lam không đáy!

Ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác, sau khi nghe lời này của Huyền Đô, cũng không khỏi lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét.

Tất nhiên, dù có chán ghét hành vi của Huyền Đô, nhưng có thể khiến Thái Thanh mất mặt, họ rất vui lòng thấy.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, trước đây khi Xiển Tiệt lưỡng giáo so tài, Hoàng Long đạo nhân dưới trướng hắn, từng phản bội Xiển Giáo, khiến hắn mất mặt.

Nay, thấy Huyền Đô dưới trướng Thái Thanh cũng như vậy, tự nhiên vô cùng hả hê.

"Bẩm báo Thiên Đạo chặt đứt nhân quả, liền hoàn toàn phản bội Nhân Giáo, sư huynh lần này cũng mất mặt một phen…" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng cười lạnh một tiếng, đang định xem náo nhiệt, lại dường như cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Không chỉ y, ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác, cũng

cảm nhận được có gì đó không đúng, ánh mắt đồng loạt nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy, trên Huyền Đô Tử Phủ, ý chí Thiên Đạo trong cõi u minh, tuy đang không ngừng cuồn cuộn, nhưng lại mãi không thể hạ xuống!

Thiên uy cuồn cuộn, sấm sét vang trời, thiên ý mênh mông cuồng bạo, không ngừng nổ tung trên bầu trời, nhưng mặc cho thiên ý hung hãn thế nào, cũng căn bản không thể hạ xuống mảy may!

Thiên ý không thể hạ xuống, không được Thiên Đạo thừa nhận, một phen lời nói vừa rồi của Huyền Đô, liền bằng không!

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút đông cứng lại, cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, y không có năng lực áp chế ý chí Thiên Đạo.

Cũng vì vậy, Hoàng Long đạo nhân có thể thành công phản bội Xiển Giáo, còn Huyền Đô chỉ có thể một mặt mộng bức.

"…Sao có thể?!" Huyền Đô sắc mặt đại kinh, trong ánh mắt lộ ra vẻ khó tin.

Vẫn luôn bế quan đến bây giờ, y tự nhiên không biết chuyện về Hỗn Độn Âm Dương Đại Trận.

Có đại trận cấp Hỗn Độn bảo vệ, ý chí Thiên Đạo nho nhỏ, tự nhiên không thể bước vào Huyền Đô Tử Phủ nửa bước!

Phản bội Nhân Giáo?

Nằm mơ đi!

Chỉ có lão tử bảo ngươi cút, đến lượt ngươi quyết định từ khi nào?

Một cọng rau hẹ nhỏ nhoi, cũng đòi vả mặt Thánh nhân?

E rằng đang mơ mộng hão huyền!

"Không phân trắng đen, không tôn trọng ân giáo huấn, Huyền Đô, ngươi quá khiến bản thánh thất vọng rồi." Thái Thanh cuối cùng cũng mở miệng, trên mặt bày ra vẻ 'đau lòng', từ từ nói: "Nếu đã như vậy, bản thánh hôm nay liền trục xuất ngươi khỏi Nhân Giáo ta, từ đây không bao giờ thu nhận vào Huyền Môn nữa." Thái Thanh hiện nay, là đại sư huynh của Huyền Môn, sau khi Hồng Quân hợp đạo, lời của hắn chính là một lời chín đỉnh.

Nếu hắn đã mở miệng, dù là mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác, cũng tuyệt đối không dám thu Huyền Đô làm đồ đệ nữa.

Trong chốc lát, Huyền Đô sắc mặt trắng bệch, thân thể cũng không khỏi run lên.

Khoảnh khắc vừa rồi, y cảm nhận rõ ràng, cùng với lời của Thái Thanh vừa dứt, quan hệ của y với Huyền Môn đã hoàn toàn bị chặt đứt!

Nói cách khác, Huyền Đô lúc này, không còn là đệ tử Huyền Môn nữa!

Chỉ có điều, y không phải phản bội Nhân Giáo, mà là bị Thái Thanh trực tiếp đuổi đi!

Tuyệt đối đừng xem thường sự khác biệt trong đó, một là vả mặt Thánh nhân, một là bị Thánh nhân vả mặt, hoàn toàn là một trời một vực có được không!

Hơn nữa, khi Thái Thanh trục xuất y khỏi Nhân Giáo, căn bản không chút lưu tình, như thể đuổi đi một con chó hoang!

Nếu để Thái Thanh biết được suy nghĩ của Huyền Đô, chắc chắn sẽ lắc đầu cười một tiếng.

Thiếu niên, suy nghĩ nhiều quá rồi, trong mắt ta còn không bằng

một con chó hoang!

Không, có một điểm, sau màn thao tác màu mè của Huyền Đô, ngược lại đã cho Thái Thanh lý do để trục xuất hắn khỏi Nhân Giáo.

Trước đó Thái Thanh còn đang suy tính nên xử lý cái bình dầu này thế nào, bây giờ thì tốt rồi, không chỉ có thể trực tiếp quét ra khỏi cửa, mà còn có thể thuận tay cắt một lứa rau hẹ, quả là lời to!

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ phế bỏ thân phận đệ tử Nhân Giáo của nhân vật chính Huyền Đô, điểm phản diện SS, thưởng 40000 điểm phản diện!" Bên tai vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống, khiến khóe miệng Thái Thanh khẽ nhếch lên.

Ngược lại, Huyền Đô ở phía dưới thì sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt hoàn toàn ngơ ngác.

Không đúng lắm!

Chương 95

Theo kịch bản thông thường, không phải là phản bội Nhân Giáo, vả mặt Hỗn Nguyên Thánh Nhân sao?

Bây giờ tình hình là sao?

Bị đuổi đi rồi?

Đây là màn lật kèo bất ngờ đến mức nào vậy?!

Hành động không theo lẽ thường của Thái Thanh khiến Huyền Đô trực tiếp ngây người.

Ngay sau đó, một vấn đề nan giải bày ra trước mắt, đi hay không đi?

Theo lý mà nói, sau khi phản bội Nhân Giáo, vả mặt Thánh Nhân, nên tiêu sái xoay người rời đi mới đúng.

Nhưng khốn nỗi, bây giờ không những vả mặt không thành công, ngược lại còn bị Thánh Nhân vả cho sấp mặt, nếu cứ thế bỏ đi, chẳng phải quá mất mặt nhân vật chính sao?

Không đi?

Hình như cũng không ổn.

Người ta Thái Thanh đã trục xuất khỏi Nhân Giáo, dường như cũng không có lý do gì để mặt dày ở lại!

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Huyền Đô càng thêm ngơ ngác.

Trong mấy truyện sảng văn cũng chưa từng thấy cảnh này!

Sau khi nhân vật chính bị vả mặt thảm hại, rốt cuộc có nên xám xịt rời đi hay không?

Online chờ gấp, rất gấp!

Thực ra, sự day dứt của Huyền Đô hoàn toàn là thừa thãi.

Rau hẹ đã tự dâng tới cửa, còn muốn đi?

Ha ha, ngây thơ!

Với tư cách là một đại ác nhân phản diện không hề giả tạo, việc trục xuất Huyền Đô khỏi Nhân Giáo chỉ mới là bước đầu tiên của Thái Thanh mà thôi.

"Nếu đã chặt đứt mọi nhân quả, một thân tu vi này cũng nên trả lại rồi." Thái Thanh nhàn nhạt lên tiếng, sắc mặt bình tĩnh lạnh lùng.

Nghe thấy lời của hắn, không chỉ Huyền Đô chết lặng tại chỗ, mà ngay cả ý chí Thiên Đạo, cùng các vị Thánh nhân trên trời nhìn thấy cảnh này, cũng đều hoàn toàn ngơ ngác.

Tuy Huyền Đô phản bội Nhân Giáo, có lỗi trước, nhưng dù sao cũng là thầy trò một phen, ít nhiều cũng nên có chút tình nghĩa, trong tình huống bình thường không phải nên là vui vẻ chia tay sao?

Kết quả thì hay rồi, không chỉ trục xuất khỏi sư môn, mà còn muốn thuận tay phế luôn tu vi?

Đúng là 'thầy hiền trò hiếu' nhỉ?

Vui vẻ chia tay?

Không tồn tại!

Thần sắc Thái Thanh lạnh lùng, thứ hắn muốn, không chỉ đơn giản là phế tu vi của Huyền Đô.

Dám ở trước mặt lão tử trang bức?

Thật sự coi danh hiệu ác nhân phản diện của ta là để cho vui à?

Kệ ngươi là ai, tất cả đều phải bỏ mạng lại!

“Khinh người quá đáng!” Sau khi hoàn hồn, Huyền Đô tức giận hét lên một tiếng.

Đừng nhìn vẻ mặt hắn tỏ ra căm phẫn, nhưng trong lòng lại đang vui thầm.

Phế bỏ tu vi của nhân vật chính?

Đây chẳng phải là tình tiết trang bức vả mặt quen thuộc sao!

Vừa rồi Huyền Đô còn đang băn khoăn có nên xám xịt rời đi hay không, không ngờ Thái Thanh chớp mắt đã tặng cho một ‘cơ hội’!

Cơ hội có sẵn bày ra trước mắt, nào có lý do không trang bức?

“Nhân tộc phụng dưỡng Thái Thanh Thánh Nhân vô số vạn năm, Thánh Nhân không ra tay cứu giúp huyết mạch Nhân tộc thì thôi, ngược lại còn muốn hủy tu vi của Huyền Đô, quả là ti tiện đến cực điểm!” Ngay lập tức, Huyền Đô ‘phẫn nộ ngút trời’ lên tiếng: “Nếu Thánh Nhân đã không ra gì như vậy, Huyền Đô cũng không muốn nợ nần gì Thánh Nhân, hôm nay xin nhận một chưởng của Thánh Nhân, để trả lại ân dạy dỗ tu vi!” Huyền Đô thần sắc kiên quyết, thái độ không hề lùi bước, lời nói đanh thép, ra dáng một nhân vật chính đại nghĩa lẫm liệt.

Nghe hắn nói vậy, dẫu cho là tâm trí của các vị Thánh nhân, nhìn về phía hắn cũng tràn đầy kinh ngạc, dường như không ngờ Huyền Đô lại có khí phách như vậy.

“Vậy mà dám nhận một chưởng của Thái Thanh sư huynh, chỉ để đoạn tuyệt quan hệ, Huyền Đô này cũng có mấy phần ngạo cốt.” Thông Thiên Giáo Chủ thầm nghĩ, vẻ ghét bỏ trên mặt đã biến mất.

“Thôi vậy, đợi Thái Thanh sư huynh nguôi giận, ta sẽ thay hắn cầu tình bảo vệ chân linh bất diệt.” Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa cũng lắc đầu thở dài.

Tuy nhiên, dưới lăng kính hào quang nhân vật chính, hình tượng của Huyền Đô trong mắt các vị Thánh nhân trở nên cao lớn hơn rất nhiều.

Nhưng một Đại La Kim Tiên quèn mà đòi đỡ một chưởng của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, chỉ cần có não đều biết đó là chuyện không thể nào!

Đương nhiên, đó chỉ là suy nghĩ của các Thánh nhân, Huyền Đô lại không cho là vậy.

Mặc dù không thể phản bội Nhân Giáo thành công, nhưng phần thưởng sau khi lựa chọn đã được hệ thống phát ra.

Giờ phút này Huyền Đô có khí vận Nhân tộc gia thân, tự tin không gì sánh bằng, tự nhiên cảm thấy mình lại được rồi!

Dùng hai chữ để hình dung, bành trướng!

Một chưởng của Thiên Đạo Thánh Nhân quèn, sao có thể làm gì được ta?

Mang theo ý nghĩ này, ánh mắt Huyền Đô nhìn về phía Thái Thanh tràn đầy vẻ háo hức muốn thử.

Rõ ràng, nhân vật chính đã không thể chờ đợi được nữa để trang bức!

Đối với điểm này, Thái Thanh tự nhiên biết rõ mồn một.

Thực ra, khi nghe Huyền Đô nói ra ước hẹn một chưởng, hắn đã bật cười.

Cái sáo lộ sảng văn dùng nát rồi, cũng đem ra để vả mặt lão tử à?

Ước hẹn một chưởng?

Một chưởng của ta đánh xuống, e là đến tro cốt cũng không còn!

“Thôi được, dù sao cũng là thầy trò một phen, sau một chưởng này, mọi chuyện triệt để kết thúc.” Thái Thanh nhàn nhạt lên tiếng, đầy hứng thú nói.

Trang bức?

Mau lên nào!

Lão tử cho ngươi cơ hội!

Phản diện ác nhân khiêu khích, nhân vật chính phẫn nộ phản kích, hai bên định ra ước hẹn một chưởng.

Sau đó, nhân vật chính cứng rắn đỡ một chưởng của Thánh Nhân, không chỉ bình an vô sự, ngược lại còn đột phá trong nghịch cảnh, kinh ngạc một đám quần chúng ăn dưa!

Chương 96

Cả một chuỗi tình tiết này, có sảng hay không thì chưa chắc, nhưng chắc chắn là vô não!

Không nói đâu xa, chỉ bằng cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng dám thách thức Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thật sự coi Thánh Nhân là hổ giấy à?

Huống chi, Thái Thanh không phải Hỗn Nguyên Thánh Nhân bình thường, mà là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngũ trọng thiên chính hiệu!

Đúng là tìm chết mà?

Thái Thanh bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau khi cắt một lứa rau hẹ trước đó, Hồng Hoang hiện tại, bao gồm cả Huyền Đô này, cũng chỉ còn lại ba nhân vật chính.

Vốn định giữ lại, moi thêm chút điểm phản diện, nhưng không chịu nổi người ta muốn tìm chết!

Thế thì còn làm sao được?

Chắc chắn là thành toàn thôi!

Ánh mắt lóe lên, một luồng thánh uy Hỗn Nguyên hung mãnh bàng bạc từ trong cơ thể Thái Thanh điên cuồng cuộn trào ra.

Trong nháy mắt, khí thế đáng sợ bao trùm trời đất, dao động kinh khủng làm rung chuyển càn khôn, từng luồng đại đạo pháp tắc không ngừng tàn phá bát hoang, phảng phất như cả Hồng Hoang mênh mông cũng run lên dữ dội vào lúc này!

Không cần bất kỳ lời nói nào, trong khắp tứ hải bát hoang, tất cả

vạn tộc sinh linh đều cảm nhận được thánh uy ngút trời đột nhiên giáng lâm!

Trong khoảnh khắc, nhật nguyệt tinh thần đồng loạt rơi rụng, vô tận tinh hà tức thì tan biến, dù chỉ là dao động tu vi lan tỏa ra cũng đủ để chấn động chư thiên vạn giới!

Thậm chí, ngay cả nhân vật chính luôn vô não, khi cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng ập tới, cũng không khỏi tim đập thình thịch, nảy sinh một tia sợ hãi chưa từng có!

"Hệ thống, ta thật sự sẽ không sao chứ?" Sắc mặt Huyền Đô có chút hoảng loạn, vội vàng hỏi trong lòng. 【Xin ký chủ yên tâm, ngài đã dung hợp với khí vận Nhân tộc, Nhân tộc bất diệt, ngài sẽ bất tử.】 Giọng nói máy móc của hệ thống lại vang lên, khiến Huyền Đô hơi yên tâm một chút.

Đúng rồi!

Có hào quang nhân vật chính, sao ta có thể gặp chuyện được?

Thái Thanh Thánh Nhân càng lợi hại, lúc ta vả mặt chẳng phải càng thống khoái hơn sao?

Nghĩ vậy, trên mặt Huyền Đô lộ ra vẻ nóng rực.

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc tiếp theo, từng đạo kim quang bắt đầu hội tụ quanh người hắn, khiến áp lực kinh khủng vừa rồi lập tức tan biến.

"Hôm nay, ta Huyền Đô sẽ cứng rắn đỡ một chưởng của Thái Thanh Thánh Nhân, từ nay chúng ta không còn nợ nần gì nhau!" Cảm nhận được sự thay đổi, trái tim treo lơ lửng của Huyền Đô mới hạ xuống, hắn liền ưỡn ngực ngẩng đầu hô lớn.

"Như ngươi mong muốn." Thái Thanh nhàn nhạt lên tiếng, nhưng không vội ra tay.

Hắn biết rõ hơn bất kỳ ai, Huyền Đô dám phách lối như vậy, chẳng qua là dựa vào cái gọi là khí vận Nhân tộc mà thôi.

Nhân tộc không diệt, bản thân bất tử?

Suy nghĩ nhiều quá rồi!

Trong lòng cười lạnh một tiếng, Thái Thanh vươn bàn tay to ra, đột nhiên vỗ vào hư không.

Ầm ầm!

Cùng với một tiếng nổ kinh thiên động địa, một dòng sông vàng cuồn cuộn không ngừng tức thì vắt ngang trời đất, chấn động cả thế gian.

Ánh vàng rực rỡ nhấn chìm bầu trời, khí tức mênh mông như vực sâu biển rộng, nơi dòng sông vàng đi qua, ngay cả thời không cũng không ngừng run rẩy, phát ra những tiếng nổ vang trời!

Không cần giới thiệu nhiều, dòng sông vàng vắt ngang hư không này, tự nhiên chính là trường hà Nhân Đạo trong tay Thái Thanh!

Chỉ là, trong trường hà Nhân Đạo lúc này, có thể thấy rõ từng luồng kim quang đang không ngừng tuôn về phía Huyền Đô.

Đúng như hệ thống đã nói, Huyền Đô đã dung hợp với khí vận Nhân tộc!

"Chẳng trách dám khoác lác như vậy, hóa ra đã được khí vận Nhân tộc công nhận!" Trong Ngọc Hư Cung, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng, trường hà Nhân Đạo là dòng sông khí vận của Nhân tộc, Huyền Đô có thể được khí vận Nhân tộc công nhận, tương đương với việc nhận được một cơ duyên nghịch thiên!

Dù sao, ngay cả các Thánh nhân cũng thèm nhỏ dãi trường hà Nhân

Đạo, huống chi là một Đại La Kim Tiên quèn như Huyền Đô.

"Ở ngay dưới mí mắt bản thánh, mấy trò mèo này nên dẹp đi." Thái Thanh chậm rãi lên tiếng, giọng nói lạnh lẽo vô cảm.

Đúng là sự tồn tại của hệ thống cực kỳ đặc thù, có thể làm được những việc mà ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng không làm được.

Nhưng điều đó không có nghĩa là hệ thống có thể giở trò trước mặt Thánh Nhân, đặc biệt là Thái Thanh lại là một vị Đại Đạo Thánh Nhân!

Lúc này, giọng nói của Thái Thanh vừa dứt, cả dòng trường hà Nhân Đạo đang cuồn cuộn không ngừng tức thì ngưng đọng!

Tất cả kim quang trong khoảnh khắc ảm đạm đi, phảng phất như cả dòng trường hà Nhân Đạo đều đang sợ hãi run rẩy!

Cảnh tượng này lọt vào mắt các Thánh nhân, lập tức khiến hai mắt họ không khỏi co rụt lại.

Nhưng, so với các Thánh nhân, thân là nhân vật chính Huyền Đô lại càng kinh hãi bất an hơn.

Khoảnh khắc vừa rồi, hắn rõ ràng cảm nhận được, khí vận Nhân tộc đang tuôn về phía mình đã hoàn toàn dừng lại!

Không chỉ vậy, ngay cả khí vận Nhân tộc vốn đang bao bọc quanh thân hắn cũng bắt đầu không ngừng run rẩy sụp đổ, bị xóa sổ khỏi trời đất!

Khoảnh khắc tiếp theo, khí thế kinh khủng đủ để áp đảo hỗn độn lại gào thét giáng lâm.

Phịch!

Không còn khí vận chống đỡ, Huyền Đô căn bản không thể chống

cự nổi một chút nào, tức thì quỳ rạp xuống!

Cùng lúc đó, một giọng nói máy móc vang lên bên tai hắn. 【Đinh!

Phát hiện thế lực không thể kháng cự, phần thưởng lựa chọn đã mất hiệu lực!】 ???

Ta sắp quỳ rồi, một câu mất hiệu lực là xong sao?

Nghe thấy lời của hệ thống, Huyền Đô lập tức ngơ ngác.

Bị hệ thống gank?!

"Hệ thống...

Mẹ kiếp nhà ngươi!!" Sắc mặt Huyền Đô tuyệt vọng, trong ánh mắt cũng tràn đầy sự sợ hãi và hối hận chưa từng có.

Đến lúc này, hắn mới thực sự cảm nhận được, một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

Chỉ một câu nói đã có thể khiến toàn bộ khí vận Nhân tộc tức thì ngưng đọng, sức mạnh kinh khủng như vậy, quả thực khó mà tưởng tượng!

Thực ra, đừng nói là Huyền Đô, ngay cả các vị Thánh nhân khác cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, lúc này tâm thần cũng đang run rẩy.

Từ trước đến nay, tất cả sinh linh Hồng Hoang, bao gồm cả các Thánh nhân, đều cho rằng sự cường đại của Thái Thanh không thể tách rời khỏi khí vận Nhân tộc.

Chương 97

Nhưng cảnh tượng hôm nay đã nói rõ cho mọi người biết, cái gọi là khí vận Nhân tộc ở trước mặt Thái Thanh, căn bản không đáng nhắc tới!

"Chẳng trách ngài ấy lại ra tay xóa sổ Diệp Phàm kia..." Sắc mặt Nữ Oa phức tạp, cũng đã hiểu ra, lý do Thái Thanh xóa sổ Diệp Phàm căn bản không phải là 'dụng tâm lương khổ', mà là thật sự không quan tâm!

Nhân tộc mạnh hay yếu, khí vận Nhân tộc thịnh hay suy, căn bản không được Thái Thanh để vào mắt!

Tất cả mọi thứ, chỉ là do Nhân tộc đơn phương tình nguyện mà thôi!

Nghĩ đến đây, Nữ Oa dập tắt ý định muốn bảo vệ chân linh của Huyền Đô.

Đùa sao, ngay cả toàn bộ khí vận Nhân tộc Thái Thanh còn không thèm để ý, Nữ Oa tự hỏi, chút mặt mũi của mình, e là còn không bằng khí vận Nhân tộc.

Đúng lúc Nữ Oa đang nghĩ như vậy, ánh mắt lạnh lùng của Thái Thanh lại một lần nữa rơi xuống người Huyền Đô.

"Sư...

Sư tôn, đệ tử biết sai rồi!

Xin sư tôn tha thứ..." Huyền Đô tim đập thình thịch, hoảng hốt lên tiếng.

Thế nhưng, lời hắn còn chưa dứt, một chưởng của Thái Thanh đã nhẹ nhàng vỗ ra.

Không có bất kỳ thần thông nào, không có chút tu vi nào, chỉ là một chưởng hời hợt.

Nhưng chính cái chưởng hời hợt của Thái Thanh vừa hạ xuống, từng mảng hư không liên tiếp sụp đổ, từng khoảng thời gian không ngừng nổ tung, lực lượng đại đạo kinh khủng vô cùng đè sập chư thiên vạn vực, xóa sổ cả càn khôn mênh mông!

Thậm chí, theo một chưởng vung ra, ngay cả toàn bộ trường hà Nhân Đạo cũng run lên dữ dội, từng luồng kim quang nhanh chóng tan biến, từng đạo khí vận lần lượt tiêu tán!

Trong mơ hồ, một chưởng của Thái Thanh dường như đủ để xóa sổ cả Nhân tộc, đè sập Hồng Mông hỗn độn!

Huyền Đô sắc mặt kinh hãi vạn phần, thân thể cũng không ngừng run rẩy, khí tức ngút trời ập tới, khiến nhục thân hắn trực tiếp nổ tung!

Lúc này, nỗi sợ hãi chưa từng có tràn ngập tâm trí Huyền Đô, đừng nói là bây giờ không có khí vận Nhân tộc gia thân, dù thật sự có, cũng căn bản không thể đỡ nổi một chưởng này!

Ầm ầm!

Sức mạnh kinh khủng hung mãnh bàng bạc nghiền nát từng mảng hư không mênh mông, khiến cho cả Huyền Đô Tử Phủ cũng run lên dữ dội.

Cũng may là trong Huyền Đô Tử Phủ có đại trận cấp Hỗn Độn bảo vệ, nếu không chỉ một chưởng này cũng đủ để đánh nát cả trời đất!

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ xóa sổ nhân vật chính Huyền Đô, điểm phản diện S, thưởng 20000 điểm phản diện!" Căn bản không cần hệ thống

nhắc nhở, dưới một chưởng của Thái Thanh, ngay cả không gian trong đại điện cũng triệt để tan biến, Huyền Đô dù có hào quang nhân vật chính bao bọc, cũng chắc chắn là toang hẳn!

Bao gồm cả cái gọi là hệ thống lựa chọn thần cấp, một chút cặn bã cũng không còn sót lại, triệt để nguội lạnh!

Thần sắc Thái Thanh lạnh nhạt, trên mặt không có quá nhiều biến động.

Vẫn câu nói cũ, cầu nhân được nhân, cầu chưởng được chưởng.

Muốn trang bức?

Được thôi!

Lão tử đã cho cơ hội rồi, là ngươi không biết dùng thôi!

Thời gian thấm thoắt, chớp mắt một cái, đã mười vạn năm trôi qua trong Hồng Hoang.

Kể từ sau khi Thái Thanh trục xuất Huyền Đô khỏi Nhân Giáo, một chưởng diệt sát hẳn, cả Hồng Hoang dường như rơi vào một sự yên tĩnh quỷ dị!

Bất luận là Yêu tộc Thiên đình hay Vu tộc Tổ Vu, đều im lặng không tiếng động, không dám có bất kỳ hành động lớn nào.

Cũng không thể trách họ như vậy, thực sự thánh uy mà Thái Thanh thể hiện trong Bát Cảnh Cung quá kinh người!

Một lời nói đã đủ để trấn áp toàn bộ khí vận Nhân Đạo!

Uy thế kinh khủng như vậy, ngay cả các Thánh nhân trông thấy cũng đều kiêng dè trong lòng, huống chi là vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang.

Đương nhiên, cuộc chiến Vu Yêu liên quan đến lượng kiếp trời đất, là đại thế của Thiên Đạo Hồng Hoang, căn bản sẽ không xảy ra

thay đổi.

Cùng với sát khí trong trời đất ngày càng hung mãnh, hai tộc Vu Yêu cũng bắt đầu rục rịch trở lại, và kẻ ra tay đầu tiên, tự nhiên là Yêu tộc Thiên đình.

Để luyện ra vật khắc chế Vu tộc, Yêu tộc Thiên đình từ mười vạn năm trước đã bắt đầu tàn sát quy mô lớn các dị tộc có huyết mạch Nhân tộc.

Chỉ là giữa chừng xuất hiện Huyền Đô xen vào, mới phải bất đắc dĩ dừng lại, quan sát thái độ của Thánh Nhân.

Nay mười vạn năm đã qua, thấy Thái Thanh vẫn luôn bế quan không ra, không có chút biểu hiện nào, Yêu tộc Thiên đình mới yên tâm, tiếp tục rầm rộ tàn sát huyết mạch Nhân tộc.

Bên kia, thấy Yêu tộc Thiên đình liên tục ra tay, Vu tộc dường như cũng đã cảm nhận được.

Ngày càng nhiều cường giả Vu tộc từ khắp nơi trong Hồng Hoang trở về tổ địa Vu tộc, mỗi ngày đều có thể thấy hàng vạn đại quân Vu tộc bay ngang trời.

Trong một thời gian, cả Hồng Hoang tràn ngập bầu không khí căng thẳng như bão sắp tới!

May mà đỉnh điểm của lượng kiếp vẫn chưa đến, hai tộc Vu Yêu cũng đều có sự kiềm chế, mới khiến cho cả trời đất có thể tạm thời duy trì sự yên bình tương đối.

Nhưng, sự yên bình ngắn ngủi này không kéo dài được bao lâu, đã nhanh chóng bị một chuyện ngoài dự liệu của Yêu tộc Thiên đình phá vỡ.

Đó là, các dị tộc có huyết mạch Nhân tộc sắp bị giết sạch rồi!

Theo số mệnh trời định trong Hồng Hoang, Yêu tộc Thiên đình luyện chế Đồ Vu Kiếm, vốn dĩ phải dựa vào việc tàn sát Nhân tộc mới đúng.

Trong nguyên tác, Yêu tộc Thiên đình đã tàn sát chín thành Nhân tộc trong toàn cõi Hồng Hoang, suýt chút nữa đã diệt sạch cả Nhân tộc, mới cuối cùng luyện chế thành công Đồ Vu Kiếm.

Nhưng hiện tại, vì sợ hãi Thái Thanh, Yêu tộc Thiên đình không dám ra tay với Nhân tộc, chỉ có thể ra tay với các dị tộc có huyết mạch Nhân tộc.

Nhưng Yêu tộc Thiên đình đã bỏ sót một điểm, trong cơ thể những dị tộc này tuy có huyết mạch Nhân tộc, nhưng cũng chỉ chiếm một nửa, có khi còn chưa đến một nửa.

Nói cách khác, phải giết hai ba sinh linh dị tộc mới có thể miễn cưỡng bằng được oán hận từ máu thịt của một người Nhân tộc.

Phải biết rằng, số lượng dị tộc vốn đã ít hơn Nhân tộc rất nhiều, lực lượng huyết mạch lại càng yếu hơn, khiến cho dù hiện tại toàn bộ dị tộc sắp bị Yêu tộc Thiên đình giết sạch, khoảng cách đến việc luyện thành Đồ Vu Kiếm vẫn còn rất xa!

Làm sao bây giờ?

Đồ Vu Kiếm rốt cuộc có luyện hay không?

Không do dự quá lâu, đại quân Yêu tộc Thiên đình nhanh chóng hành động, bắt đầu nhắm vào Nhân tộc!

Cũng không phải Yêu tộc Thiên đình có gan đi chọc giận Thái Thanh.

Thực tế, nếu Nhân tộc thật sự có sự che chở của Thái Thanh, dù cho Yêu tộc Thiên đình một trăm lá gan cũng không dám ra tay với Nhân tộc.

Nhưng khốn nỗi, sau cái chết của Huyền Đô, sinh linh trong cả Hồng Hoang đều phát hiện ra, Thái Thanh dường như không hề đặc biệt chiếu cố Nhân tộc!

Đặc biệt là mấy vạn năm trước, ngay cả Nữ Oa là Thánh Mẫu Nhân tộc cũng không còn tiếp tục truyền đạo thống trong Nhân tộc nữa, càng chứng thực cho suy đoán của vạn linh Hồng Hoang.

Cũng chính vì vậy, Yêu tộc Thiên đình mới có gan ra tay với Nhân tộc.

Đương nhiên, mặc dù có đủ loại suy đoán, Yêu tộc Thiên đình vẫn không yên tâm.

Chương 98

Lúc mới bắt đầu hành động, họ chỉ đặt mục tiêu ở những nơi hẻo lánh của Hồng Hoang, tàn sát Nhân tộc trên phạm vi nhỏ.

Cùng với thời gian trôi đi, ngày càng nhiều người Nhân tộc ngã xuống trong tay Yêu tộc Thiên đình, nhưng vẫn không thấy Thánh Nhân có phản ứng gì, lá gan của Yêu tộc Thiên đình cũng bắt đầu lớn dần.

Thế là, họ không còn che giấu nữa, rầm rộ tiến công các bộ lạc Nhân tộc, tàn sát lượng lớn Nhân tộc.

Chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi, khắp nơi trong Nhân tộc đều một màu máu, vô số người Nhân tộc ly tán, oán khí ngút trời xông thẳng lên mây.

Chỉ là, oán khí của họ không nhắm vào Thái Thanh, thậm chí cũng không nhắm vào Yêu tộc Thiên đình, mà lại chuyên nhắm vào Huyền Đô đã toang hẳn!

Sở dĩ như vậy, là vì trong mắt họ, Thánh Nhân không còn muốn che chở Nhân tộc, đều là do một mình Huyền Đô gây ra!

Nếu không có chuyện của Huyền Đô, Thánh Nhân vẫn sẽ che chở Nhân tộc, Yêu tộc Thiên đình tự nhiên cũng không dám ra tay với Nhân tộc, sao đến nỗi nhà tan cửa nát!

Cùng với việc Nhân tộc không ngừng ngã xuống, oán khí càng tích càng nặng, không chỉ sát khí trong trời đất Hồng Hoang trở nên ngày càng hung mãnh cuồng bạo, mà ngay cả Thái Thanh đang bế quan trong Huyền Đô Tử Phủ cũng bị kinh động.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ thúc đẩy nhân vật chính Huyền Đô trở thành tội nhân của Nhân tộc, điểm phản diện SSS!" Tiếng nhắc nhở đột nhiên vang lên của hệ thống khiến Thái Thanh hơi sững sờ.

Huyền Đô?

Tội nhân của Nhân tộc?

Không phải đã toang hẳn rồi sao?

Tâm niệm vừa động, Thái Thanh lập tức thu hết mọi chuyện trong trời đất vào mắt, oán khí của Nhân tộc trong Hồng Hoang tự nhiên cũng được biết đến ngay lập tức.

"Nguyên lai là vậy..." Ánh mắt Thái Thanh lóe lên, đã hiểu ra mọi chuyện.

Rõ ràng, Nhân tộc đã đổ hết tội lỗi của việc Yêu tộc Thiên đình tàn sát lên đầu Huyền Đô, mới khiến hắn có danh hiệu tội nhân của Nhân tộc.

Nhưng, do Huyền Đô đến tro cũng không còn, lần này hệ thống tuy đưa ra điểm số, nhưng lại không cho một chút điểm phản diện nào.

Chậc, đúng là keo kiệt thật!

Tình cảm làm ầm ĩ nửa ngày, chuyên môn để báo cho ta biết, ta làm một ác nhân phản diện thành công đến mức nào à?

Khẽ lắc đầu, Thái Thanh thu ánh mắt từ Hồng Hoang trở về.

Tuy đã thấy Yêu tộc Thiên đình đang tàn sát Nhân tộc, nhưng hắn không có ý định ra tay.

Cũng không phải vì kiêng dè cái gọi là đại thế Hồng Hoang, nên mới không dám ra tay.

Thực tế, nếu Thái Thanh muốn, với tu vi thực lực hiện tại, hoàn toàn có thể trực tiếp ra tay diệt Yêu tộc Thiên đình, căn bản không cần

quan tâm đến Thiên Đạo Hồng Hoang.

Bây giờ không ra tay, không phải vì lý do gì khác, đơn thuần là lười quản.

Ta vô tình?

Không quan tâm đến sự sống chết của Nhân tộc?

Ha ha, ngươi nói đúng rồi đấy, ta chính là một đại ác nhân phản diện không có tình cảm!

Ra tay cứu Nhân tộc?

Làm bảo mẫu lo trước lo sau cho Nhân tộc?

Có thấy tên ác nhân phản diện nào lại đi dìu bà lão qua đường không?

Đó là việc của nhân vật chính!

Đương nhiên, hai nhân vật chính trước đó, chưa kịp làm bảo mẫu cho Nhân tộc, đã bị Thái Thanh diệt rồi.

Chậc, thảm thật!

Nghĩ đến đây, thần sắc Thái Thanh khẽ động.

Lần này có sáu nhân vật chính cùng giáng lâm Hồng Hoang, trước sau đã bị hắn thịt mất năm người, chỉ còn lại người cuối cùng chưa lộ diện.

Căn cứ vào thân phận của mấy người trước, lứa rau hẹ này rõ ràng là bùng nổ ở Nhân tộc, tên nhân vật chính còn lại chắc chắn cũng sẽ ở Nhân tộc không chạy đi đâu được!

Người khác có thể không biết, nhưng Thái Thanh đã xem qua vô số tiểu thuyết thì vô cùng rõ ràng, bất kể là cuốn nào, chỉ cần nhân vật chính xuyên không thành người Nhân tộc, nhất định sẽ đứng ra trang

bức một phen khi Yêu tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, gần như đã thành thông lệ.

Nói cách khác, tên nhân vật chính cuối cùng đang ẩn nấp, cũng đến lúc phải ló đầu ra rồi!

Tinh quang trong mắt lóe lên, tâm niệm Thái Thanh vừa động, tức thì thông qua 'hào quang Thánh Nhân phản diện', khóa chặt vị trí của tên nhân vật chính kia.

Thật là trùng hợp, lại là một nơi cũ mà Thái Thanh vô cùng quen thuộc.

Đạo trường trước khi Tam Thanh chưa phân nhà, núi Côn Luân!

Cùng lúc đó, tại Ngọc Kinh Kim Khuyết, trong Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn Thiên Địa, phía dưới là mười hai vị đệ tử thân truyền của Xiển Giáo, cũng chính là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên.

Nhưng, trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên hiện tại, không có Hoàng Long đạo nhân, thay vào đó, chính là nhân vật chính Trương Diễn được Nam Cực Tiên Ông đưa về Côn Luân!

Càng kinh người hơn, lúc này Trương Diễn đang ngồi xếp bằng ngay trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, gần vị Giáo chủ Thánh Nhân này hơn bất kỳ một danh đệ tử Xiển Giáo nào khác!

"Trương Diễn sư huynh không hổ là kỳ tài tu hành, nhập môn chưa đầy mấy chục vạn năm đã là Đại La Kim Tiên, thiên phú bực này cũng chẳng trách sư phụ phong huynh ấy làm thủ đồ Xiển Giáo!" Cảm nhận được khí tức cường hoành không ngừng tỏa ra từ trong cơ thể Trương Diễn, Thái Ất Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, khá là hâm mộ lên tiếng.

Không chỉ một mình hắn như vậy, gần như tất cả đệ tử Xiển Giáo

trong đại điện, nhìn về phía Trương Diễn đều lộ ra vẻ ghen tị.

Thậm chí, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn ở phía trên, ánh mắt rủ xuống người Trương Diễn cũng tràn đầy vẻ từ ái.

Sự đối đãi này, đừng nói là Hoàng Long đạo nhân trước kia, ngay cả Quảng Thành Tử từng là người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên cũng không thể so sánh được.

Rõ ràng, vị thủ đồ Xiển Giáo hiện tại, Trương Diễn, đã khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân này vô cùng hài lòng.

"Trăm năm Huyền Tiên, ngàn năm Kim Tiên, vạn năm Thái Ất, nhập môn mười vạn năm đã là Đại La Kim Tiên, có đệ tử như vậy, Xiển Giáo ta lo gì không đại hưng!" Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có chút nóng lòng, muốn cùng Tiệt Giáo luận bàn một lần nữa.

Dù sao, lần luận bàn hai giáo trước đó, với tư cách là chủ nhà, Xiển Giáo có thể nói là thua một cách thảm hại.

Không chỉ Thập Nhị Kim Tiên bị đệ tử Tiệt Giáo đè ra đánh, mà ngay cả Hoàng Long đạo nhân dưới trướng cũng phản bội sư môn, khiến cho cả Xiển Giáo mất hết mặt mũi.

Hiện tại, có Trương Diễn làm thủ đồ Xiển Giáo, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên tràn đầy tự tin.

Chỉ có điều, không đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn mở lời, Trương Diễn ở phía dưới đã đứng dậy.

"Sư tôn, đệ tử có một chuyện muốn cầu, mong sư tôn có thể chấp thuận." Trương Diễn chắp tay, cung kính nói.

"Ồ?

Đồ nhi có chuyện gì cứ nói, không sao đâu.” Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề suy nghĩ, liền gật đầu nói.

“Hiện nay Yêu tộc Thiên đình tàn sát Nhân tộc, đệ tử xuất thân từ Nhân tộc, không muốn thấy Nhân tộc gặp phải kiếp nạn này, đặc biệt xin sư tôn cho phép, mong sư tôn có thể cho con xuống núi, đi cứu giúp Nhân tộc.” Trương Diễn lại cúi đầu, trầm giọng nói.

Nghe thấy lời của hắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi sững sờ, nếu không phải Trương Diễn chủ động nhắc tới, ông suýt nữa đã quên mất chuyện này.

Chương 99

Cũng khó trách, bất kể nhìn từ góc độ nào, Trương Diễn có thiên phú như vậy, hoàn toàn không giống gốc gác Nhân tộc chút nào!

"Xuống núi giúp Nhân tộc sao..." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, hơi trầm ngâm.

Thật ra, với tư cách là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, coi ức vạn sinh linh như con kiến, đừng nói là Nhân tộc, dù cho cả vạn tộc Hồng Hoang chết sạch, ông cũng sẽ không có chút để tâm nào, càng không ra tay cứu giúp.

Nhưng có tiền lệ của Huyền Đô, Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi bắt đầu cảnh giác, chuyện hôm nay làm không tốt, lại là một màn vả mặt Thánh Nhân phản bội Xiển Giáo.

Nhưng, may mắn là Trương Diễn so với Huyền Đô có chừng mực hơn, không dùng đạo đức để ép buộc Nguyên Thủy Thiên Tôn phải ra tay.

"Thôi được, đồ nhi đã có lòng này, vi sư sao có thể không đồng ý." Nghĩ vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu.

Không còn cách nào khác, ông không phải là Thái Thanh, cũng không có tu vi Đại Đạo Thánh Nhân, không thể ngăn cản ý chí Thiên Đạo.

Nếu vì chuyện này, Trương Diễn thật sự cũng thông báo với Thiên Đạo phản bội Xiển Giáo, ông không có cách nào thu dọn tàn cuộc.

Suy cho cùng, Nguyên Thủy Thiên Tôn khá là quan tâm đến mặt mũi.

Đương nhiên, đã đồng ý cho Trương Diễn xuống núi, tự nhiên

không thể thật sự để đứa đệ tử đắc ý này đi nộp mạng.

"Thế này đi, vi sư ban cho con một kiện bảo vật hộ thân, cũng để bảo vệ con trong chuyến đi này." Giọng Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt, ống tay áo khẽ vung, một chiếc chuông lớn màu huyền hoàng lập tức xuất hiện trước mặt Trương Diễn.

Trong nháy mắt, hào quang ngũ sắc chiếu rọi đại điện, khí tức hồn hậu cuộn trào tứ phương, dù là đệ tử Xiển Giáo đã quen thấy linh bảo, cũng đều sắc mặt đại biến.

"Đây là...

Hỗn Độn Chung?!" Phó Giáo chủ Nhiên Đăng đạo nhân ở bên cạnh, nhìn thấy chiếc chuông này, không khỏi kinh hô một tiếng.

Nghe thấy ba chữ 'Hỗn Độn Chung', dù là thân là nhân vật chính Trương Diễn, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Danh tiếng của ba đại Tiên Thiên Chí Bảo căn bản không cần giới thiệu nhiều, phàm là sinh linh Hồng Hoang, đều biết sự quý giá của chiếc chuông này.

"Nhưng Hỗn Độn Chung không phải đã bị Thái Thanh Thánh Nhân đánh nát rồi sao?" Chuyện Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc đã chấn động cả Hồng Hoang, các đệ tử trong Xiển Giáo tự nhiên cũng đều có nghe nói.

Lúc này, sau khi hoàn hồn, tất cả mọi người nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn với vẻ mặt khó hiểu, không biết vì sao chiếc chuông này lại rơi vào tay ông.

"Chiếc chuông này quả thực đã bị hủy một lần, sau đó vi sư ngẫu nhiên đi qua hỗn độn, gặp phải chuông này tàn phá, liền ra tay luyện chế lại một phen." Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt bình tĩnh, mặt không đỏ tim không đập nói.

Trách nhiệm?

Chẳng lẽ thật sự muốn ta nói cho đám đệ tử này, thực ra ta đã lén lút chạy vào hư không hỗn độn, giống như một tên ngốc khổ sở tìm kiếm mấy vạn năm, mới khó khăn lắm tìm được mảnh vỡ của Hỗn Độn Chung?

Ta đường đường là Thiên Đạo Thánh Nhân, chẳng lẽ không cần chút thể diện sao?

Đối với lời giải thích của Nguyên Thủy Thiên Tôn, các đệ tử trong Xiển Giáo tự nhiên bán tín bán nghi.

Phải biết rằng, cả hư không hỗn độn rộng lớn đến mức nào, dù Hồng Hoang so với nó cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Vận may của Nguyên Thủy Thiên Tôn rốt cuộc phải nghịch thiên đến mức nào, mới có thể tùy tiện tìm được nó?

Đương nhiên, các đệ tử Xiển Giáo cũng không ngốc.

Tuy trong lòng nghi ngờ, nhưng trên mặt không hề biểu lộ chút nào, ngược lại đều gật đầu ra vẻ đã hiểu, từng ánh mắt nhìn về phía Trương Diễn cũng tràn đầy ghen tị hâm mộ.

Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo!

Dù sao đi nữa, Hỗn Độn Chung cũng từng là một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, dù đã bị hủy một lần, nay qua tay Nguyên Thủy Thiên Tôn sửa chữa, đó cũng là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo chính hiệu.

Thậm chí, so với Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không hề thua kém.

Đừng nhìn hiện tại Thái Thanh bắt đầu theo đuổi cả bộ Hỗn Độn Linh Bảo, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng khó lọt vào mắt xanh của hắn.

Nhưng nhìn khắp cả Hồng Hoang, đối với vô số vạn tộc sinh linh, bao gồm cả các Thánh nhân, bất kỳ một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nào cũng có giá trị không nhỏ!

Nếu không phải vậy, với thân phận đường đường là Thiên Đạo Thánh Nhân của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sao lại phải lén lút đi tìm mảnh vỡ của Hỗn Độn Chung.

Suy cho cùng, gia sản không dày!

Bây giờ, một tai nạn bất ngờ, khiến Xiển Giáo vốn đã không giàu có nay lại càng thêm khốn khó...

Từ một phương diện cũng có thể thấy, dám ban bảo vật này cho Trương Diễn, Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng hắn đến mức nào, thực sự không còn lời nào để nói!

Ngay cả Trương Diễn cũng bị ơn sâu của Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm động, sau khi nhận lấy Hỗn Độn Chung, liền chắp tay cúi đầu trước Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đa tạ sư tôn ban bảo, đệ tử chuyến này xuống núi, nhất định sẽ không làm nhục uy danh Xiển Giáo ta!" Trương Diễn nói xong, không còn chút do dự nào, thân hình liền rời khỏi Ngọc Hư Cung, thẳng hướng chân núi Côn Luân mà đi.

Số lượng Nhân tộc rất lớn, các bộ lạc cũng khá phân tán, theo Trương Diễn được biết, dưới chân tiên sơn Côn Luân, có một bộ lạc Nhân tộc không nhỏ đang sinh sôi nảy nở ở đây.

Tuy nhiên, khi Trương Diễn xuống núi, mới đột nhiên phát hiện, đã muộn rồi!

Toàn bộ bộ lạc Nhân tộc đã sớm trở thành một đống phế tích, không có một chút dấu vết của người sống, chỉ có mùi máu tanh nồng nặc tụ lại không tan trong trời đất.

“Đến muộn rồi!” Trương Diễn sắc mặt thất vọng, ống tay áo vung lên, trực tiếp xoay người rời đi, hướng về phía bộ lạc Nhân tộc xa hơn bay đi.

Trên đường đi, những nơi Trương Diễn đi qua, phàm là bộ lạc Nhân tộc, không phải đã sớm bị hủy hoại thì cũng đã người đi nhà trống.

Rõ ràng, đối mặt với sự tàn sát quy mô lớn của Yêu tộc Thiên đình, Nhân tộc cũng sẽ không ngồi chờ chết, lần lượt lựa chọn di cư đến tổ địa Nhân tộc là núi Không Động.

Đương nhiên, với thực lực hiện tại của Nhân tộc, dù tất cả tụ lại một chỗ cũng không thể nào là đối thủ của Yêu tộc Thiên đình.

Sở dĩ họ di cư đến núi Không Động, là vì trong núi Không Động, có thờ phụng thần tượng của hai vị Thánh Nhân.

Không nói đâu xa, chỉ riêng điểm này, đủ để uy hiếp Yêu tộc Thiên đình!

Thực tế cũng đúng là như vậy.

Mặc dù Yêu tộc Thiên đình không còn che giấu việc tàn sát Nhân tộc, nhưng mỗi lần ra tay, họ đều lựa chọn các bộ lạc Nhân tộc khác, ngược lại đối với núi Không Động có số lượng Nhân tộc đông nhất, lại cẩn thận né tránh.

Cũng chính vì vậy, núi Không Động đã trở thành nơi tị nạn duy nhất của Nhân tộc, ngày càng nhiều bộ lạc Nhân tộc, từ khắp nơi đổ về tổ địa.

Nhưng, Hồng Hoang thực sự quá lớn, ngay cả cường giả Đại La Kim Tiên muốn đi ngang qua Hồng Hoang cũng phải tốn vô số vạn năm, huống chi là những phàm nhân không có chút tu vi nào.

Những bộ lạc lựa chọn di cư, thường đi được nửa đường đã dần

dần tiêu vong, nếu không phải tự nhiên tiêu vong, cũng sẽ trở thành mục tiêu của Yêu tộc Thiên đình, bị đại quân Yêu tộc chặn giết giữa đường.

Một ngày nọ, cách một trong bảy mươi hai phúc địa là Vạn Thọ Sơn chưa đầy mười vạn dặm, có một bộ lạc Nhân tộc bị đại quân Yêu tộc Thiên đình chặn lại.

Không có bất kỳ lời thừa nào, từng tôn đại quân Yêu tộc lạnh lùng tàn nhẫn, trực tiếp triển khai tàn sát đối với bộ lạc Nhân tộc!

Trong nháy mắt, ánh máu đỏ tươi nhuộm khắp núi sông, vô số tiếng kêu khóc của Nhân tộc càng chấn động tứ phương trời đất.

Đúng lúc đại quân Yêu tộc đang tùy ý tàn sát, một tiếng xé gió kịch liệt đột nhiên vang lên, ngay sau đó là một tiếng hét giận dữ như sấm nổ.

"Dừng tay!!" Tiếng nói còn chưa dứt, một thanh niên mặc đạo bào xuất hiện trên không trung của bộ lạc Nhân tộc.

Không cần phải nói nhiều, người này tự nhiên là nhân vật chính Trương Diễn.

"Đại La Kim Tiên?" Cảm nhận được dao động tu vi trong cơ thể Trương Diễn, đông đảo đại quân Yêu tộc đều dừng lại, không tiếp tục ra tay, đồng loạt nhìn về phía sau đại quân.

Chỉ thấy, ở phía sau đại quân Yêu tộc, có một đại yêu yêu khí bàng bạc, mặt ngựa thân người, chính là một trong mười đại Yêu Thần của Yêu tộc Thiên đình, Anh Chiêu!

Chương 100

Lần này để thu thập oán niệm từ máu thịt Nhân tộc, Yêu tộc Thiên đình đã phái ra mấy tôn Yêu Thần cùng lĩnh binh, Anh Chiêu là một trong số đó.

"Trong Nhân tộc từ khi nào lại có thêm một vị Đại La Kim Tiên?" Ánh mắt lướt qua Trương Diễn, trong mắt Anh Chiêu lóe lên một tia cảnh giác.

Từ khí tức trong cơ thể Trương Diễn phán đoán, rõ ràng là một người Nhân tộc không thể nghi ngờ.

Nhưng nội tình của Nhân tộc, hắn biết rõ, cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên chỉ có mấy vị đó, đều đang trốn trong núi Không Động, không thể nào xuất hiện ở đây.

Có thể trở thành Yêu Thần, Anh Chiêu tự nhiên không phải là kẻ ngu ngốc, trước khi xác định được lai lịch của Trương Diễn, sẽ không dễ dàng ra tay.

"Tiểu tử, lai lịch thế nào?

Cũng dám nhúng tay vào chuyện này?" Ngay lập tức, Anh Chiêu trầm giọng quát.

"Thủ đồ Xiển Giáo, Trương Diễn!" Trương Diễn sắc mặt lạnh lùng, cũng không giấu diếm, trực tiếp trả lời.

Nghe thấy bốn chữ 'thủ đồ Xiển Giáo', trong lòng Yêu Thần Anh Chiêu bắt đầu thầm kêu không ổn.

Tu vi Thánh Nhân thông thiên triệt địa, có thể quan sát mọi chuyện trong trời đất, tự nhiên không nghi ngờ Trương Diễn dám mạo danh đệ tử Xiển Giáo.

Chỉ là, điều hắn không ngờ, một người Nhân tộc quèn, cũng có thể bái nhập vào Xiển Giáo?

Dù sao, Nguyên Thủy Thiên Tôn thu đồ, coi trọng tư chất căn nguyên, là chuyện cả Hồng Hoang đều biết.

Tư chất của Nhân tộc bày ra đó, không phải là kém nhất, nhưng cũng không thể lọt vào mắt xanh của Thánh Nhân, Trương Diễn lại có thể bái nhập Xiển Giáo, cũng khó trách khiến người ta kinh ngạc.

"Nếu đã là đệ tử Thánh Nhân, vậy hôm nay Yêu tộc Thiên đình ta xem như nể mặt Thánh Nhân, tha cho đám Nhân tộc này." Ý niệm trong lòng lóe lên, Anh Chiêu vung tay, liền chuẩn bị dẫn đại quân Yêu tộc rời đi.

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, dù sao Nhân tộc trong Hồng Hoang nhiều vô số, không đáng vì đám Nhân tộc trước mắt mà đắc tội với một đệ tử Thánh Nhân.

Nhưng thấy Yêu Thần Anh Chiêu muốn đi, Trương Diễn ngược lại không vui.

Ta đây là nhân vật chính, vất vả lắm mới đợi được đến cảnh tàn sát Nhân tộc, chính là lúc ta ra tay trang bức, mẹ nó ngươi lại chạy?

Có cho ta cơ hội trang bức hay không?!

"Các ngươi vọng tạo sát lục, tàn hại Nhân tộc ta, hôm nay ta Trương Diễn sẽ thay trời hành đạo, tru sát toàn bộ các ngươi!" Trương Diễn sắc mặt lạnh băng, hừ lạnh một tiếng.

Nếu ngươi không phối hợp, vậy ta chỉ có thể chủ động xuất kích!

Nhưng, nghe thấy lời của Trương Diễn, Yêu Thần Anh Chiêu lại bị chọc cười.

"Đúng là một tên không biết trời cao đất rộng, ta đây không phải là

nể mặt Ngọc Thanh Thánh Nhân, mới không thèm so đo với ngươi, ngươi lại không biết tiến lui, dám ra tay với đại quân Yêu tộc ta, thật sự cho rằng bản Yêu Thần không dám động đến ngươi sao!" Yêu Thần Anh Chiêu cười lạnh một tiếng, lời vừa dứt, tu vi thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ lập tức vận chuyển ầm ầm.

"Thay trời hành đạo?

Yêu tộc Thiên đình ta chấp chưởng Thiên đình, pháp chỉ của bệ hạ chính là thiên ý, ngươi rốt cuộc thay cho cái trời nào?" Trong mười đại Yêu Thần, tu vi của Yêu Thần Anh Chiêu tuy không phải mạnh nhất, nhưng nếu chỉ luận tâm trí, tuyệt đối đủ để xếp vào top ba.

Lúc này, chỉ trong vài ba câu, đã phản bác lại toàn bộ lời nói của Trương Diễn.

May mà với tư cách là nam chính sảng văn, Trương Diễn tự mang hào quang nhân vật chính, logic đầu óc hoàn toàn không quan trọng, cứ trang bức vả mặt là xong!

"Tàn sát Nhân tộc, còn dám kiêu ngạo, tìm chết!!" Không chút do dự, Trương Diễn hét lớn một tiếng, thân hình tức thì lao ra, thẳng đến chỗ Anh Chiêu mà giết.

Anh Chiêu thấy vậy, trong mắt cũng lóe lên hàn quang, không còn chút do dự, bàn tay liên tục vung lên, tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên vận chuyển đến cực hạn, đánh ra từng đạo công phạt kinh thiên động địa!

Ầm ầm!

Tiếng nổ như trời long đất lở tức thì vang vọng khắp trời đất, từng luồng dư ba hủy thiên diệt địa kinh khủng quét ngang bát hoang, nghiền nát ức vạn vạn dặm núi sông.

Đừng nhìn Yêu Thần Anh Chiêu chỉ có cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, nhưng một thân tu vi thực lực vận chuyển, vẫn kinh

khủng vô cùng, đủ để làm nát trời đất!

Nếu đổi lại là bất kỳ một Đại La Kim Tiên nào khác, e là đã bị đánh chết từ lâu, nhưng Trương Diễn lại có thể ung dung tự tại, thậm chí còn chưa sử dụng Hỗn Độn Chung.

"Tên Nhân tộc này không bình thường!!" Anh Chiêu sắc mặt trầm xuống, cảm nhận được sự bất thường.

Ban đầu ở ngoài Thái Âm Tinh, chuyện Yêu Thần Kế Mông bị một Đại La Kim Tiên hành hung đã lan truyền khắp Yêu tộc, cùng là Yêu Thần, Anh Chiêu tự nhiên biết rõ.

Lúc này, thấy mình đánh mãi không xong, ngược lại khiến Trương Diễn càng đánh càng hăng, trong lòng Anh Chiêu nảy sinh dự cảm không lành.

"Yêu Thần Pháp Tướng!!" Ý niệm trong lòng lóe lên, Anh Chiêu đột nhiên hét lớn một tiếng, không còn giữ lại chút nào.

Chỉ thấy, cùng với tiếng nói của hắn, cả người hắn biến đổi, trực tiếp hóa thành một con cự thú mình hổ cánh chim, bốn móng tám chân, mặt mũi dữ tợn kinh khủng!

Trong nháy mắt, yêu khí hung mãnh bàng bạc quét ngang tứ phương, đừng nói là bộ lạc Nhân tộc phía dưới, ngay cả trong Vạn Thọ Sơn, vô số sinh linh Hồng Hoang cũng tức thì bị kinh động.

"Yêu Thần Anh Chiêu?

Kẻ giao thủ với hắn là ai?

Có thể ép hắn phải hiện ra Yêu Thần Pháp Tướng?" "Lẽ nào Vu tộc ra tay rồi?

Không đúng, đó hình như là một người Nhân tộc!!" "Trời ạ, một Đại La Kim Tiên của Nhân tộc, có thể ép Anh Chiêu đến mức này?!"

Từng ánh mắt không ngừng nhìn tới, trên mặt không ít sinh linh Hồng Hoang đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đặc biệt là khi thấy Yêu Thần Anh Chiêu hiện ra pháp tướng rồi mà vẫn bị nhân vật chính đè ra đánh, càng phối hợp vô cùng mà hít một ngụm khí lạnh.

"Nên kết thúc rồi!" Trương Diễn ý khí phong phát, ngạo nghễ hét lên.

Dù đang vượt cấp đại chiến với Hỗn Nguyên Kim Tiên, hắn vẫn ung dung không vội, thể hiện hết phong thái của nhân vật chính.

"Cuồng vọng..." Nghe thấy lời của Trương Diễn, Yêu Thần Anh Chiêu tức quá hóa cười, đang định mở miệng nói thì một đạo huyền hoàng sắc quang mang đã hung hăng đâm vào người hắn.

Đang!

Cùng với một tiếng chuông kinh thiên động địa, một chiếc chuông lớn có hào quang ngũ sắc lấp lánh không ngừng xuất hiện trong tay Trương Diễn.

Anh Chiêu bị húc bay ra ngoài, vừa mới ổn định thân hình, còn chưa kịp xem xét thương thế, đã sắc mặt kinh ngạc nhìn về phía chiếc chuông lớn.

"Hỗn Độn Chung?

Sao có thể!" Là linh bảo bạn sinh của Đông Hoàng Thái Nhất, các cường giả Yêu tộc Thiên đình đều biết rõ về Hỗn Độn Chung.

Dù chiếc chuông này đã được Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế lại một phen, lúc này lại xuất hiện, vẫn bị Anh Chiêu nhận ra ngay lập tức.

Nghe thấy ba chữ 'Hỗn Độn Chung', ngay cả chúng sinh linh trong

Hồng Hoang cũng bị dọa cho một phen.

Ai cũng không ngờ, một pháp bảo như vậy lại rơi vào tay một người Nhân tộc.

Dù sao, đó là vật mà Yêu Hoàng của Yêu tộc sử dụng, là trọng bảo của Yêu tộc Thiên đình!

Kết quả bây giờ, lại chạy vào tay một con kiến Nhân tộc, chẳng phải là đang vả mặt Yêu tộc Thiên đình sao!

"Chuyện này Yêu tộc Thiên đình ta quyết không bỏ qua!!" Ném lại một câu tàn nhẫn, Yêu Thần Anh Chiêu xoay người bỏ chạy.

Đùa sao, Trương Diễn chưa dùng Hỗn Độn Chung đã có thể đè hắn ra đánh rồi, nay lại có pháp bảo này trong tay, không chạy nữa thì thật sự chỉ có nước nộp mạng!

"Chạy cũng nhanh đấy!" Trương Diễn hừ lạnh một tiếng, cũng không đuổi theo Anh Chiêu.

Dù sao, Yêu Thần Anh Chiêu cũng là Hỗn Nguyên Kim Tiên chính hiệu, nếu một lòng muốn chạy, không dễ dàng bắt được.

Chương 101

Huống chi, màn trang bức này cũng gần đủ rồi, đã đến lúc kết thúc.

Nghĩ vậy, Trương Diễn vung tay, Hỗn Độn Chung lập tức nghiêng xuống, rơi vào trong đại quân Yêu tộc.

Trong nháy mắt, cả đại quân Yêu tộc thương vong vô số, những Yêu tộc may mắn sống sót cũng lần lượt tán loạn bỏ chạy, chỉ để lại một màn sương máu từ từ phiêu tán.

"Núi Không Động cách đây quá xa, các ngươi khó lòng đến được, tạm thời theo ta đến nơi khác, ta tự sẽ sắp xếp cho các ngươi." Thu lại Hỗn Độn Chung, Trương Diễn nhìn xuống, nhìn đám Nhân tộc đang run rẩy, trầm giọng nói.

"Đa tạ thượng tiên từ bi!" Đông đảo Nhân tộc thở phào nhẹ nhõm, lần lượt hành lễ cảm tạ.

Trương Diễn cũng không do dự, trực tiếp mang theo họ đi đến địa giới Vạn Thọ Sơn. ...

Bên kia, tại vùng đất phía Tây, trên núi Tu Di.

Tây Phương Nhị Thánh đang ngồi ngay ngắn dưới cây bồ đề đột nhiên cùng lúc mở mắt, sau khi nhìn nhau một cái, đều thấy được một tia vui mừng trong mắt đối phương.

"Sư huynh, cơ hội để Tây phương ta hưng thịnh đã đến!" Chuẩn Đề đạo nhân mặt lộ vẻ vui mừng, kích động nói.

Khoảnh khắc vừa rồi, hai người đang ngồi thiền đều không hẹn mà cùng cảm nhận được, cơ hội thuộc về Tây phương trong cõi u minh sắp đến!

Chờ đã...

Cảm giác này có chút quen thuộc!

Tiếp Dẫn đạo nhân vốn đang vui mừng, nghe thấy câu nói quen thuộc này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ quái dị.

Kể từ lần ở Oa Hoàng Cung, thấy không khí không ổn, Tây Phương Nhị Thánh liền nhanh chóng chuồn mất, trở về vùng đất phía Tây.

Nay đã mấy trăm vạn năm trôi qua, hai người trốn trên núi Tu Di, nhìn Hồng Hoang ngày một náo nhiệt, nhưng vẫn không có cơ hội thích hợp để xen vào, tự nhiên trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Nay khó khăn lắm mới cảm nhận được thiên cơ trong cõi u minh, bất luận là Tiếp Dẫn đạo nhân hay Chuẩn Đề đạo nhân, đều không khỏi kích động vui mừng.

Thông qua thiên cơ lần này, họ suy ra, chỉ cần để Yêu tộc Thiên đình thuận lợi giết chết Trương Diễn, chắc chắn có thể khiến Hồng Hoang đại loạn!

Đến lúc đó, cơ hội của Tây phương cũng đến!

Tuy nhiên, dù sao đi nữa, hai người cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, sau một thoáng kích động ngắn ngủi, liền nhận ra sự việc không ổn.

Không thể không nói là không ổn, cảnh tượng này, thực sự quá quen thuộc!

Quả thực giống hệt như tình huống ban đầu Thái Thanh bày mưu, ngầm thúc đẩy họ ra tay với đệ tử Tiệt Giáo!

Thậm chí, ngay cả lời thoại của Chuẩn Đề đạo nhân cũng không thay đổi!

Lẽ nào là trùng hợp?

Tây Phương Nhị Thánh nhìn nhau, đều lắc đầu.

Trùng hợp?

Quỷ mới tin!

Thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tự nhiên rất rõ ràng, cái gọi là thiên số căn bản không có chút trùng hợp nào!

Rõ ràng, đây là một cái bẫy!

Một cái bẫy lớn!!

"Chắc chắn là Thái Thanh đạo hữu lại muốn gài bẫy Tây phương ta!" Chuẩn Đề đạo nhân cũng đã bình tĩnh lại, nụ cười trên mặt thu lại, trầm giọng nói.

"Đáng tiếc, hắn cũng quá coi thường hai người chúng ta rồi!

Cùng một cái bẫy, sao ta có thể mắc lừa hai lần?" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng lắc đầu, cười lạnh một tiếng.

Đúng vậy, sau bài học bị Thái Thanh gài bẫy lần trước, Tây Phương Nhị Thánh đã khôn ra nhiều!

Cùng một cái bẫy mà định gài ta hai lần?

Nằm mơ đi!

Ta tuyệt đối sẽ không mắc lừa nữa!

Chỉ cần ta đủ lười như cá muối, không ai có thể gài bẫy ta!

Ôm suy nghĩ như vậy, Tây Phương Nhị Thánh liên tục cười lạnh, cũng không để ý đến thiên số hiện ra trong cõi u minh, mỗi người lại ngồi xếp bằng xuống, khôi phục lại vẻ ung dung không vội.

Trong nháy mắt, cả núi Tu Di lại chìm vào tĩnh lặng, chỉ có từng luồng thiên số không ngừng lóe lên trong cõi u minh.

Thời gian trôi qua từng chút một, thiên số khó lường cũng bắt đầu từ từ suy yếu, phảng phất như sắp tiêu tán.

Cảm nhận được sự thay đổi của thiên số, lúc đầu hai người còn có thể giữ bình tĩnh, nhưng dần dần, Chuẩn Đề đạo nhân lại có chút ngồi không yên.

"Sư huynh, ta cảm thấy chuyện này cũng không nhất định thật sự là cái bẫy do Thái Thanh bày ra..." Chuẩn Đề đạo nhân trong lòng còn tồn tại chút may mắn, do dự nói.

"Không!

Nhất định là cái bẫy!" Thái độ của Tiếp Dẫn đạo nhân không hề dao động, vô cùng khẳng định nói.

Rõ ràng, so với Chuẩn Đề đạo nhân, ông ta kiên nhẫn hơn nhiều.

Thấy thái độ của Tiếp Dẫn đạo nhân kiên quyết như vậy, Chuẩn Đề đạo nhân thở dài một tiếng, chút may mắn trong lòng triệt để tiêu tan, hơi tiếc nuối liếc nhìn thiên số trong cõi u minh một cái, liền chuẩn bị thu ánh mắt lại.

Đúng lúc này, Tiếp Dẫn đạo nhân ở bên cạnh lại tiếp tục nói: "Nhưng, dù là cái bẫy, đối với vùng đất Tây phương ta, cũng không hẳn là chuyện xấu!" Nghe thấy lời của ông, trên mặt Chuẩn Đề đạo nhân lộ ra một tia khó hiểu, có chút theo không kịp mạch suy nghĩ của Tiếp Dẫn đạo nhân.

"Lúc trước ta không biết đây là cái bẫy của Thái Thanh, mới dễ dàng mắc lừa.

Nay ta đã biết rồi, thì có thể nhân cơ hội giả vờ mắc bẫy, phản lại kế của Thái Thanh!" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng không vòng vo, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

"Ý của sư huynh là, tương kế tựu kế?" Chuẩn Đề đạo nhân nghe

vậy, trong mắt lập tức sáng lên.

Cũng không thể trách ông ta như vậy, thực sự vùng đất Tây phương quá cằn cỗi, chỉ có không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, mới có khả năng khiến vùng đất Tây phương không ngừng phát triển lớn mạnh.

Cho nên, Tây Phương Nhị Thánh tuy mặt dày vô sỉ, nhưng vì vùng đất Tây phương, cũng đã dốc hết tâm sức.

Cũng chính vì vậy, dù biết rõ chuyện này sẽ là một cái bẫy, dù có nguy cơ bị gài bẫy, Tiếp Dẫn đạo nhân vẫn quyết định đi nước cờ hiểm, chơi một ván tương kế tựu kế!

"Chỉ cần chúng ta giả vờ vào tròng, ngầm theo dõi chặt chẽ Thái Thanh, chắc chắn có thể nhân cơ hội này, khiến Tam Thanh triệt để trở mặt!" Tiếp Dẫn đạo nhân chậm rãi nói, vẻ mặt đầy tự tin.

Người khác có thể không rõ, nhưng thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, trong khoảnh khắc cảm nhận được thiên cơ, liền hiểu rõ địa vị của Trương Diễn trong Xiển Giáo.

Một khi Trương Diễn xảy ra bất kỳ sai sót nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối sẽ không để yên, đến lúc đó hai người họ nhân cơ hội phản công, không chừng có thể khiến Nhân Giáo và Xiển Giáo triệt để quyết liệt!

"Sư huynh quả nhiên túc trí đa mưu!" Nghe xong kế của Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân không khỏi gật đầu liên tục.

Sau chuyện Oa Hoàng Cung, oán hận giữa Tam Thanh đã khá sâu, lúc này nếu có một cơ hội, tự nhiên có thể khiến Tam Thanh triệt để xé rách mặt nhau.

Vạn nhất, lần này không phải là cái bẫy của Thái Thanh, cũng có thể nhân cơ hội trừ khử Trương Diễn, đổ tội cho Yêu tộc Thiên đình.

Chương 102

Dù thế nào, Tây phương cũng không lỗ!

"Diễn kịch thì phải diễn cho trót, ta đi nhiễu loạn thiên cơ!" Ý niệm trong lòng lóe lên, Chuẩn Đề đạo nhân vội vàng nói.

Tiếp Dẫn đạo nhân thấy vậy, khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang, tràn đầy tự tin. ...

Cùng lúc đó, trong Bát Cảnh Cung.

Cảm nhận được sự thay đổi của thiên cơ, trên khuôn mặt tĩnh lặng như nước của Thái Thanh lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Quả nhiên, không nhịn được rồi sao." Thái Thanh khẽ nói, cũng không có gì quá bất ngờ.

Tây Phương Nhị Thánh muốn làm lớn mạnh vùng đất Tây phương, không thể nào bỏ lỡ cơ hội này!

Nói cách khác, dù biết rõ là bẫy, hai người họ cũng phải ngoan ngoãn nhảy vào!

Dương mưu trần trụi!

Đương nhiên, trong lòng Thái Thanh cũng hiểu rõ, với tư cách là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chính hiệu, hai người họ không thể nào thật sự ngu ngốc đến mức mắc cùng một cái bẫy hai lần.

Sở dĩ có hành động nhanh như vậy, đằng sau chắc chắn có kế hoạch khác!

Nhưng, dù biết vậy, Thái Thanh cũng không để tâm.

Dù sao, khoảnh khắc Tây Phương Nhị Thánh ra tay, cái mác công cụ nhân này đã định rồi, chạy cũng không thoát!

Muốn tương kế tựu kế?

Đáng tiếc, ta đây là kế trong kế!

Ngươi tưởng ta đang ở tầng 99 à?

Thực ra, lão tử đã ở tầng bình lưu từ lâu rồi!

Nghĩ đến đây, Thái Thanh nhàn nhạt cười một tiếng, chậm rãi đứng dậy, rời khỏi Huyền Đô Tử Phủ. ...

Bên kia, trong Yêu tộc Thiên đình.

Cùng với sự trở về thảm hại của Yêu Thần Anh Chiêu, tin tức trong Nhân tộc xuất hiện một vị thủ đồ Xiển Giáo cũng tức thì lan truyền khắp Yêu tộc.

Đặc biệt là tên Nhân tộc đó trong tay còn nắm giữ pháp bảo của Yêu Hoàng, càng khiến cho đông đảo Yêu tộc chấn động không thôi.

"Lẽ nào lại như vậy!!" Đế Tuấn tức giận hét lên một tiếng, sắc mặt lạnh băng.

"Một Đại La Kim Tiên nhỏ nhoi, nể mặt Ngọc Thanh Thánh Nhân đã là khách khí lắm rồi, lại dám không biết tiến lui như vậy!

Tìm chết!!" Nghe xong lời của Yêu Thần Anh Chiêu, đừng nói là Đế Tuấn ở phía trên, ngay cả các cường giả khác của Yêu tộc Thiên đình cũng sắc mặt lần lượt phẫn nộ.

"Bệ hạ, chuyện này tuyệt đối không thể để yên!

Trọng bảo của Yêu tộc Thiên đình ta cũng không thể rơi vào tay một con kiến Nhân tộc!" Yêu Sư Côn Bằng ở bên cạnh liên thanh nói.

"Không cần các ngươi nhiều lời, bản đế đã có quyết định!" Đế Tuấn gật đầu, trầm giọng nói: "Truyền pháp chỉ của bản đế, điểm đủ trăm vạn yêu binh, các ngươi cùng ta hạ giới, bắt giết Trương Diễn, đoạt lại pháp bảo!" Giọng của Đế Tuấn lạnh lùng, tràn đầy sát khí, dù

là các cường giả Yêu tộc phía dưới nghe thấy, cũng thần sắc nghiêm lại.

"Bệ hạ, Trương Diễn dù sao cũng là thủ đồ Xiển Giáo, nếu thật sự hại tính mạng hắn, e là bên phía Ngọc Thanh Thánh Nhân không dễ ăn nói..." Thân là Hy Hoàng Phục Hy đứng ra, hơi do dự nói.

"Hy Hoàng yên tâm, bản đế trong lòng có số, sẽ không dễ dàng hạ sát thủ.

Nhưng, nếu hắn không biết tiến lui, vậy cũng đừng trách bản đế!" Đế Tuấn chậm rãi nói, trong mắt có vẻ lạnh lùng lướt qua.

Đối với sự lo lắng của Phục Hy, không phải hắn không biết, nhưng với tư cách là Yêu Đế của Yêu tộc Thiên đình, căn bản không để vào mắt.

Suy cho cùng, Nguyên Thủy Thiên Tôn có lợi hại đến mấy, cũng chỉ là Thiên Đạo Thánh Nhân mà thôi, thật sự dám động đến Yêu tộc Thiên đình ta sao?

Không nói đâu xa, chỉ riêng ải ý chí Thiên Đạo, căn bản không qua được!

Cũng chính vì biết rõ điểm này, Đế Tuấn mới trực tiếp hạ lệnh, đích thân suất binh đi bắt giết Trương Diễn.

Hắn muốn dùng hành động lần này, nói cho ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang biết, Yêu tộc Thiên đình vẫn là thế lực vô thượng thống ngự ba mươi ba tầng trời, căn bản không sợ Thiên Đạo Thánh Nhân!

Nhanh chóng, mấy trăm vạn tinh nhuệ Thiên đình đã tập hợp đầy đủ, mười đại Yêu Thần trấn giữ trung quân, Đế Tuấn đích thân ngồi trên thần xa mặt trời, đi ở hàng đầu đại quân, thanh thế hạo đãng mà hướng về hạ giới!

Vạn Thọ Sơn, với tư cách là một trong bảy mươi hai phúc địa

giữa đất trời Hồng Hoang, nơi đây núi non trập trùng, tiên quang lấp lánh rực rỡ, một cảnh tượng của tiên gia bảo địa, hoàn toàn khác biệt với chốn phàm tục.

Nhưng, một ngày nọ, trên vùng đất tiên cảnh Vạn Thọ Sơn, lại tràn vào một đám Nhân tộc quần áo rách rưới, thần sắc kinh hoàng bất an, phá vỡ sự thanh tịnh của cả phúc địa.

Không cần nói nhiều, đám Nhân tộc này chính là nhóm người mà Trương Diễn đã cứu.

Lúc này, Trương Diễn cũng đang ở trong đám người.

"Các ngươi hãy nghỉ ngơi ở đây, ta đến đạo trường phía trước mượn chỗ, để các ngươi có nơi lánh nạn." Trương Diễn trầm giọng nói, dứt lời, thân hình bước ra, hóa thành một dải cầu vồng, bay thẳng đến Ngũ Trang Quán trên Vạn Thọ Sơn.

Ngũ Trang Quán cũng là một đạo trường nổi tiếng trong trời đất Hồng Hoang.

Đặc biệt là quán chủ Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử, biệt hiệu Trấn Nguyên Đại Tiên, lại được xưng là Địa Tiên Chi Tổ, nhìn khắp các vị tiên thiên đại năng trong Hồng Hoang, cũng là một nhân vật có danh tiếng lẫy lừng.

Đối với những điều này, thân là người xuyên việt Trương Diễn tự nhiên biết rõ.

Cho nên, sau khi cứu được nhóm Nhân tộc này, hắn liền có ý định đưa họ vào Vạn Thọ Sơn, mượn danh Trấn Nguyên Tử để lánh nạn.

Một lát sau, khi Trương Diễn đến Ngũ Trang Quán, lại phát hiện cửa lớn của quán đã sớm mở ra, một lão đạo tóc hạc da hồng, tiên phong đạo cốt, đang đợi ở cửa từ lâu.

"Xiển giáo Trương Diễn, ra mắt Trấn Nguyên Đại Tiên." Trương

Diễn hạ thân hình xuống, đoán ra thân phận của lão đạo, chắp tay nói.

"Trương Diễn đạo hữu hà tất phải đa lễ như vậy, mau vào quán ngồi." Trấn Nguyên Tử mỉm cười nói, không có chút kiêu ngạo nào của một tiên thiên đại năng, ngược lại còn rất khách khí.

Cũng không phải là ngài có ý muốn kết giao với Trương Diễn.

Dù sao đi nữa, Trấn Nguyên Tử cũng là một trong ba ngàn khách trần trong Tử Tiêu Cung, là một cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên đích thực.

Bất luận xét về bối phận hay tu vi, ngài đều không cần phải cố ý lấy lòng Trương Diễn, sở dĩ như vậy, suy cho cùng là do hiệu quả của hào quang nhân vật chính.

Trên thực tế, nếu đổi lại là bất kỳ một vị Đại La Kim Tiên nào khác, không chào hỏi đã mang Nhân tộc đến địa bàn của mình, e rằng đã sớm bị một chưởng đánh chết, làm sao có thể tươi cười chào đón.

"Thật không dám giấu, Trương Diễn nay cứu được một nhóm Nhân tộc, muốn an trí họ dưới núi Vạn Thọ Sơn của đại tiên, mong đại tiên có thể đồng ý." Thấy Trấn Nguyên Tử khách khí như vậy, Trương Diễn cũng khá ngạc nhiên, lập tức mở lời.

"Nếu là lời thỉnh cầu của đạo hữu, bần đạo sao có thể không đồng ý, đám Nhân tộc kia cứ an cư dưới Vạn Thọ Sơn của ta đi." Trấn Nguyên Tử gật đầu, không hề do dự nói.

Không còn cách nào khác, ai bảo người ta là nhân vật chính chứ, chuyện gì mà chẳng được!

Là một công cụ nhân dùng để làm nổi bật hào quang thánh mẫu của nhân vật chính, Trấn Nguyên Tử tự nhiên chỉ có thể ngoan ngoãn phối hợp.

Thậm chí, theo sự phát triển tình tiết thông thường, để thể hiện

sức hút nhân cách của nhân vật chính, không chừng lát nữa Trấn Nguyên Tử còn phải chủ động cầu xin kết bái huynh đệ với nhân vật chính.

Địa Tiên Chi Tổ đường đường, lại rơi vào tình cảnh này, đúng là lão công cụ nhân rồi!

Chương 103

"Có lời này của Trấn Nguyên Đại Tiên, Trương Diễn cũng yên tâm rồi." Trương Diễn cười nói, không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi đến thế.

Đang chuẩn bị nói thêm vài câu thì một tiếng nổ lớn như sấm sét đột nhiên vang lên từ trên cửu thiên thương khung!

Ầm ầm!

Tiếng gầm vang vọng mây xanh, thanh thế kinh khủng chấn động đất trời.

Trong khoảnh khắc, vô số sinh linh Hồng Hoang đều ngẩng đầu nhìn lên, khi ánh mắt hội tụ trên bầu trời, sắc mặt đều đột ngột biến đổi.

Chỉ thấy, trong khắp Tam Thập Tam Thiên Khuyết, từng luồng yêu khí kinh khủng, hung hãn bành trướng, không ngừng cuồn cuộn đổ xuống!

Nhìn lên, đại quân Yêu tộc che trời lấp đất, sát cơ lẫm liệt đáng sợ vô cùng, toàn bộ tinh nhuệ của Yêu Tộc Thiên Đình đều xuất động, chấn động cả Hồng Hoang, kinh động cửu thiên thập địa!

"Chuyện… chuyện gì vậy?!

Yêu Tộc Thiên Đình định quyết chiến với Vu tộc rồi sao?!" Từng tiếng kinh hô không ngừng vang lên giữa các sinh linh vạn tộc, vẻ mặt ai nấy đều kinh hãi vô cùng.

Không ai ngờ được, vào thời khắc then chốt trước trận quyết chiến Vu Yêu, Yêu Tộc Thiên Đình lại đột ngột xuất quân toàn lực như vậy.

Yêu Tộc Thiên Đình định làm gì?!

"Cuối cùng cũng đến rồi sao!" Khác với vẻ kinh nghi bất định của vạn linh Hồng Hoang, ánh mắt Trương Diễn lại rực sáng, trên mặt lộ ra nụ cười.

Kể từ sau khi đánh lui Yêu Thần Anh Chiêu, hắn đã đoán rằng Yêu Tộc Thiên Đình sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhất định sẽ có hành động!

Nhưng, ngay cả là nhân vật chính, hắn cũng không ngờ Yêu Tộc Thiên Đình lại bày ra trận thế lớn đến vậy.

Đương nhiên rồi, nhân vật chính suy cho cùng vẫn là nhân vật chính, dù đối mặt với toàn bộ tinh nhuệ của Yêu Tộc Thiên Đình, hắn cũng không hề hoảng loạn, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Tình tiết cao trào đã được sắp đặt từ lâu!

Dùng sức một người, vả mặt toàn bộ tinh nhuệ của Yêu Tộc Thiên Đình, chỉ nghĩ thôi đã thấy sướng rồi!

Hơn nữa, sau lưng nhân vật chính có Nguyên Thủy Thiên Tôn, một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân, vào thời khắc mấu chốt nhất định sẽ ra tay cứu giúp, hoàn toàn không cần lo lắng về tính mạng.

Chà, có thể tha hồ mà quậy rồi!

Ngay lúc Trương Diễn đang hăm hở, có chút không thể chờ đợi được, một cỗ xe thần mặt trời rực rỡ như thái dương bay ngang trời, giáng lâm xuống Vạn Thọ Sơn.

Cùng lúc đó, đại quân của Yêu Tộc Thiên Đình cũng bao vây toàn bộ Vạn Thọ Sơn kín như bưng!

Trong chốc lát, yêu khí bành trướng vô tận bao phủ cả càn khôn mênh mông, sát ý lẫm liệt vô cùng càng làm kinh động cả đất trời!

Đừng nói là đám Nhân tộc dưới Vạn Thọ Sơn run rẩy, ngay cả các

sinh linh của vạn tộc Hồng Hoang khác, sắc mặt cũng biến đổi liên tục.

"Yêu Tộc Thiên Đình nhắm vào Ngũ Trang Quán sao?

Lẽ nào định ra tay với Trấn Nguyên Đại Tiên?" "Không đúng, hình như nhắm vào Nhân tộc!" "Nghe nói Nhân tộc kia là đệ tử dưới trướng Ngọc Thanh Thánh Nhân, lần này có kịch hay để xem rồi!" Tiếng bàn tán nổi lên khắp nơi, trong ánh mắt của mọi người đều lộ ra vẻ căng thẳng.

Phải biết rằng, bất luận là Yêu Tộc Thiên Đình hay Côn Lôn Xiển Giáo, đều là những thế lực lớn mạnh trong Hồng Hoang.

Yêu tộc và Xiển Giáo va chạm, chẳng khác nào Thiên Đế và Thiên Đạo Thánh Nhân tranh đấu, tuyệt đối sẽ kinh thiên động địa, đủ để làm kinh động cả Hồng Hoang!

Về phần Trương Diễn, đã bị vạn tộc sinh linh trực tiếp bỏ qua.

Lẽ nào, một Đại La Kim Tiên nhỏ bé lại định lật trời sao?

Có suy nghĩ này không chỉ vạn linh Hồng Hoang, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng cho là như vậy.

"Trương Diễn đạo hữu, mau lui vào trong quán của ta, có tiên thiên đại trận bảo vệ, Yêu Tộc Thiên Đình nhất thời cũng không công phá được!" Trấn Nguyên Tử nói xong, trực tiếp vung tay, khởi động trận pháp bảo vệ Ngũ Trang Quán.

Theo ánh sáng màu vàng đất không ngừng lóe lên, từng đạo tiên thiên phù văn nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành một tòa đại trận khí tức bàng bạc hùng hậu, che chở toàn bộ Ngũ Trang Quán.

Tòa trận pháp này cũng không tầm thường, tên là Tiên Thiên Mậu Thổ Đại Trận, lấy Địa Thư Sơn Hải Kinh và Đại Địa Thai Mô làm trận nhãn, lực phòng ngự cực kỳ kinh người!

Nói thật, năm xưa Hồng Vân đạo nhân xui xẻo, nếu có thể nghe theo kiến nghị của Trấn Nguyên Tử, ngoan ngoãn ở trong đại trận, sống chết cũng không ra khỏi Ngũ Trang Quán, thì cũng sẽ không đến nỗi vẫn lạc.

Nay lịch sử tái diễn, đại quân Yêu Tộc Thiên Đình vây thành, nghe thấy lời của Trấn Nguyên Tử, Trương Diễn cũng giống như Hồng Vân năm xưa, lắc đầu, không hề tiến vào Ngũ Trang Quán.

"Ý tốt của Trấn Nguyên Đại Tiên, Trương Diễn xin nhận, nhưng Yêu Tộc Thiên Đình cỏn con, ta Trương Diễn không sợ!" Trương Diễn trầm giọng nói, khí thế như kinh hồng, chấn động bốn phương trời đất.

Đùa sao, không dễ gì mới đợi được một màn lớn, cuối cùng cũng có thể thỏa thích trang bức một lần, bây giờ bảo ta vào trong?

Ta, Trương Diễn, chết cũng không vào Ngũ Trang Quán!

"Thật là một kẻ không biết trời cao đất rộng!

Dám khinh thường Yêu Tộc Thiên Đình của ta như vậy, bản đế sao có thể dung tha!" Trong xe thần mặt trời, Đế Tuấn sắc mặt trầm xuống, đột nhiên quát lạnh: "Anh Chiêu, bắt hắn lại cho ta!" Theo tiếng nói của Đế Tuấn, Yêu Thần Anh Chiêu lập tức lao ra, xông thẳng đến Ngũ Trang Quán.

"Tốt lắm!!" Trương Diễn mặt không sợ hãi, miệng hét dài một tiếng, cả người vọt lên trời, trực tiếp đại chiến cùng Anh Chiêu.

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng vang lên giữa đất trời, từng luồng dao động đáng sợ hủy thiên diệt địa càng như chẻ tre phá núi quét sạch bát hoang thiên địa.

Mặc dù, lần này sau lưng Anh Chiêu có đại quân thiên đình trợ

trận, khiến cho y ra tay không cần bất kỳ e ngại nào.

Nhưng hào quang nhân vật chính của Trương Diễn cũng không phải để đùa.

Theo hai người không ngừng giao thủ, khí thế của Trương Diễn tăng lên nhanh chóng, có dấu hiệu càng đánh càng hăng.

"Yêu Thần Yêu tộc cỏn con, cũng chỉ có thế thôi!" Trương Diễn cười lớn, trong lúc giao thủ, ánh mắt nhìn về phía chín vị Yêu Thần còn lại trong đại quân Yêu tộc.

"Cùng lên cả đi!

Ta muốn đánh mười người!!" Ngông cuồng!

Điên rồ!!

Gần như ngay khoảnh khắc nghe thấy lời Trương Diễn, tất cả sinh linh đang quan tâm đến trận chiến này, trong lòng đều không hẹn mà cùng nghĩ.

Một Đại La Kim Tiên Nhân tộc cỏn con, dám khiêu khích cả Yêu Tộc Thiên Đình, muốn một hơi đại chiến mười vị Yêu Thần?

Thật sự cho rằng Yêu Thần của Yêu Tộc Thiên Đình đều chỉ là đồ trang trí sao?!

Đúng là, Trương Diễn có thể vượt cấp đối chiến với Yêu Thần Anh Chiêu mà không rơi vào thế hạ phong, khiến vạn linh Hồng Hoang khá kinh ngạc.

Nhưng phải biết rằng, một vị Yêu Thần và mười vị Yêu Thần, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau!

Đó là, mười vị Hỗn Nguyên Kim Tiên đích thực!

Hơn nữa, khác với Hỗn Nguyên Kim Tiên thông thường, Thập Đại Yêu Thần là những cường giả đỉnh cao trong thiên đình, mỗi người

đều nắm giữ binh quyền, từng chinh chiến cửu thiên thập địa, tàn sát vô số sinh linh!

Tu vi thực lực của họ, không thể dùng từ kinh khủng để hình dung!

Nếu không có nội tình như vậy, với trời đất Hồng Hoang rộng lớn, Yêu Tộc Thiên Đình sao có tư cách thống ngự bát hoang?

Nay, một con kiến Đại La Kim Tiên, cũng dám nói lời ngông cuồng, lập tức khiến cho các cường giả Yêu Tộc Thiên Đình đều bị chọc giận!

Chương 104

"Kẻ vô tri, cuối cùng sẽ khó thoát kiếp nạn!" Đế Tuấn sắc mặt băng lãnh, lạnh lùng nói, bàn tay nhẹ nhàng vung lên.

Trong chốc lát, chín bóng người như chống đỡ cả đất trời, từ trong đại quân trăm vạn Yêu Tộc Thiên Đình cùng bay ra, giáng lâm chiến trường.

Chỉ trong nháy mắt, yêu khí kinh khủng hung hãn bành trướng quét sạch cả càn khôn mênh mông, sát ý đáng sợ khó tả càng kinh động bát hoang thiên địa.

Trong khắp Hồng Hoang ức vạn vạn dặm, vô số sinh linh vạn tộc, cảm nhận được từng luồng khí thế kinh khủng đó, đều không khỏi sắc mặt đại biến, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi chưa từng có!

"Cái gì… Thập Đại Yêu Thần, cùng ra tay rồi!!" Tiếng kinh hô không ngừng vang lên, bốn phương trời đất đều vang dội.

Nhìn từ xa, có thể thấy rõ trên bầu trời bên ngoài Ngũ Trang Quán, có chín bóng người khí cơ đáng sợ giáng lâm, lần lượt là: Yêu Thần Bạch Trạch toàn thân trắng như tuyết, tay cầm sách; Yêu Thần Kế Mông thân người đầu rồng, hai mắt nhe nanh; Yêu Thần Phi Liêm thân chim đầu hươu, lưng có hai cánh; Yêu Thần Cửu Anh thân rồng chín đầu, tiếng kêu như trẻ sơ sinh; Yêu Thần Thương Dương thân chim đầu dê, cưỡi mây điều khiển mưa; Yêu Thần Tất Phương chim xanh chân đỏ, hai cánh như lửa; Yêu Thần Khâm Nguyên bốn mắt da đen, cổ dài bốn chân; Yêu Thần Quỷ Xa chín đầu nhe răng, minh khí âm u; Yêu Thần Lục Ngô mặt người thân hổ, vuốt hổ chín đuôi.

Cửu Đại Yêu Thần đồng thời giáng lâm, yêu khí liên miên không dứt quét ngang vũ trụ, chấn động cả tứ hải bát hoang.

Cộng thêm Yêu Thần Anh Chiêu vừa ra tay, tổng cộng Thập Đại Yêu Thần, mười vị Hỗn Nguyên Kim Tiên, cùng vây Trương Diễn ở bên trong!

Nhìn thấy cảnh này, đừng nói là sinh linh vạn tộc trong Hồng Hoang, ngay cả Trấn Nguyên Tử trong Ngũ Trang Quán, sắc mặt cũng không khỏi đột ngột biến đổi.

Đừng nhìn ngài cũng là đại năng đỉnh cao trong Hồng Hoang, là cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên đích thực, lại có Địa Thư Sơn Hải Kinh và Đại Địa Thai Mô trong tay, nhưng dù vậy, đối mặt với sự vây công của mười vị Yêu Thần, vẫn khó có thể chống cự!

Lúc này, thấy Yêu Tộc Thiên Đình thật sự ra tay, điều động cả Thập Đại Yêu Thần, trên mặt Trấn Nguyên Tử không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

Ngược lại, Trương Diễn bị Thập Đại Yêu Thần bao vây, trên mặt không những không có chút sợ hãi, ngược lại còn lộ ra vẻ mong chờ nhàn nhạt.

Trong lòng hắn rõ ràng, đối thủ càng mạnh, màn trang bức vả mặt này mới càng sảng khoái!

"Hôm nay, hãy để ta lĩnh giáo, xem Thập Đại Yêu Thần rốt cuộc thế nào!" Ý niệm trong lòng lóe lên, Trương Diễn cười lớn một tiếng, hai tay bắt quyết, Hỗn Độn Chung lập tức hiện ra, lơ lửng trên đỉnh đầu hắn.

Trong chốc lát, hào quang ngũ sắc chiếu rọi đất trời, tiên thiên chi khí quét sạch thương khung, từng đạo dao động pháp bảo không ngừng từ Hỗn Độn Chung rủ xuống, che chở Trương Diễn ở bên dưới.

"Quả nhiên là Hỗn Độn Chung!" Trên xe thần mặt trời, Đế Tuấn

nhìn thấy cảnh này, hai mắt hơi động.

Mặc dù trước đó đã nghe Yêu Thần Anh Chiêu bẩm báo, nhưng nay tận mắt nhìn thấy linh bảo bạn sinh của huynh đệ mình lại rơi vào tay một con kiến Nhân tộc, không khỏi trong lòng nổi giận.

"Kẻ cuồng đồ như vậy, giữ lại vô dụng, giết tại chỗ, đoạt lại chí bảo của thiên đình ta." Trong mắt lóe lên hàn quang, Đế Tuấn lạnh lùng nói.

"Vâng!" Thập Đại Yêu Thần nghe vậy, cùng hét lớn một tiếng.

Ngay sau đó, tu vi kinh khủng của Thập Đại Yêu Thần lập tức bộc phát.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn hơn gấp trăm vạn lần so với trước, đột nhiên vang lên giữa đất trời, mười vị cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên cùng ra tay, tự nhiên là hủy thiên diệt địa!

Chỉ riêng dư chấn lan ra đã làm vỡ nát từng mảng sơn hà, làm sụp đổ từng mảng hư không, khiến cho các vì sao trên trời đều lung lay sắp đổ, ánh sáng nhật nguyệt lập tức tắt ngấm.

Trương Diễn hứng chịu đòn đầu tiên, sắc mặt cũng không khỏi đột nhiên biến đổi.

Vào lúc này, hắn mới tỉnh ngộ nhận ra, mười vị Hỗn Nguyên Kim Tiên cùng ra tay, rốt cuộc kinh khủng đến mức nào!

Có thể đánh xuyên trời đất, cũng không hề khoa trương chút nào!

Dù sao, trong số Thập Đại Yêu Thần, tu vi của Yêu Thần Anh Chiêu vốn không đứng đầu.

Bất luận là Yêu Thần Bạch Trạch hay Yêu Thần Cửu Anh, đều là tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ đích thực, mạnh hơn Yêu Thần

Anh Chiêu rất nhiều!

Đương nhiên, nhân vật chính dám đòi đánh mười người, tự nhiên có chỗ dựa.

Mặc dù có chút đánh giá thấp thực lực của Thập Đại Yêu Thần, nhưng dù sao đi nữa, sau lưng hắn có Thánh Nhân che chở, căn bản không cần lo lắng!

Nghĩ đến đây, Trương Diễn dứt khoát không chú trọng phòng thủ nữa, ngược lại dồn toàn bộ tu vi thực lực vào phương diện tấn công.

Trong lòng hắn biết rõ, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất định đang âm thầm quan sát, chỉ cần có thể thể hiện được phong thái của thủ đồ Xiển Giáo, đợi sau khi trở về Côn Lôn, nhất định sẽ có thưởng!

Đã muốn trang bức, thì phải trang bức cho thật ngầu!

"Cái gọi là Yêu Thần, cũng chỉ có thế thôi!!" Trương Diễn hét dài một tiếng, Hỗn Độn Chung trên đầu càng thêm rực rỡ, cả người như một dũng sĩ không sợ chết, xông về phía Thập Đại Yêu Thần của Yêu Tộc Thiên Đình.

"Tìm chết?

Vậy thành toàn cho ngươi!" Thập Đại Yêu Thần đồng thanh hừ lạnh, cùng đánh ra một đòn hủy thiên diệt địa!

Ầm ầm!

Sức mạnh kinh khủng vô cùng lập tức nổ tung trong càn khôn, một đòn liên thủ của mười vị cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên, trực tiếp đánh vỡ nát trời đất nơi đây!

Cùng với trời đất vỡ nát, còn có Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu Trương Diễn, trước tiên hiện ra từng vết nứt, sau đó liền bị đánh bay ra ngoài!

Dù sao, Hỗn Độn Chung hiện tại không còn là Tiên Thiên Chí Bảo năm xưa, cho dù được Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế lại, cũng chỉ có thể xem là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh tiêm mà thôi.

Đối mặt với sự vây công của Thập Đại Yêu Thần, có thể bảo vệ Trương Diễn đến bây giờ đã là rất không dễ dàng.

Theo Hỗn Độn Chung bị đánh bay, khí huyết trong cơ thể Trương Diễn cũng cuồn cuộn, ho ra một ngụm máu tươi.

Nhưng, thần sắc hắn vẫn ung dung không vội, khi nhìn về phía Thập Đại Yêu Thần, thậm chí còn lộ ra ý cười nhàn nhạt.

"Gã này không phải bị dọa ngốc rồi chứ!" Yêu Thần Anh Chiêu cười lạnh một tiếng, lắc đầu nói.

Bị Thập Đại Yêu Thần hợp vây, ngay cả pháp bảo cũng bị đánh bay, mà lại có thể cười được?

Nếu đổi lại là sinh linh bình thường, quả thực đã sớm bị dọa ngốc rồi.

Nhưng là nhân vật chính Trương Diễn, trong lòng lại biết rõ, màn biểu hiện vừa rồi nhất định sẽ khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn rất hài lòng với mình.

Theo tình tiết thông thường, tiếp theo chính là lúc Hỗn Nguyên Thánh Nhân đích thân xuất hiện, chống lưng cho nhân vật chính trang bức!

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Trương Diễn càng rạng rỡ, trong ánh mắt nhìn về phía Thập Đại Yêu Thần cũng có vài phần chế giễu.

Cảm nhận được ánh mắt của Trương Diễn, Thập Đại Yêu Thần nhìn nhau, đều cảm thấy có gì đó không ổn, liền dừng tay, không dám tiếp tục ra tay nữa.

Thế là, cả trời đất bên ngoài Ngũ Trang Quán, trận đại chiến kinh hoàng hủy thiên diệt địa vừa rồi, lúc này lại yên tĩnh một cách quỷ dị.

Bất luận là nhân vật chính Trương Diễn, hay Thập Đại Yêu Thần ra tay hợp vây, đều chỉ nhìn chằm chằm vào đối phương, nhưng không có ý định ra tay.

Cảnh này rơi vào mắt vạn linh Hồng Hoang, không khỏi khiến mọi người đều ngẩn ra, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Gì vậy?

Ta đang xem kịch vui mà, sao không đánh nữa?

Từng ánh mắt không ngừng nhìn về phía trung tâm, trên mặt mọi người đều tràn đầy khó hiểu.

Trên thực tế, đừng nói bọn họ, ngay cả nhân vật chính Trương Diễn, lúc này cũng đang ngơ ngác!

Chuyện gì đây?

Có chút không đúng!

Sư tôn không phải ngủ quên rồi chứ?

Chương 105

Đã đến lúc Hỗn Nguyên Thánh Nhân đăng đàn rồi mà!!

Thời gian trôi qua từng chút một, nụ cười trên mặt Trương Diễn bắt đầu biến mất, trên trán cũng xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

Tình hình và dự đoán của hắn, dường như có chút không giống lắm… Nhưng, căn bản không cho Trương Diễn có nhiều cơ hội, đám Yêu Thần bên cạnh cũng đã hoàn hồn, không còn bất kỳ do dự nào, liền đánh ra thần thông kinh khủng.

"Giết!!" Tiếng hét lớn như sấm sét vang vọng cả đất trời, sức mạnh kinh khủng của mười luồng Hỗn Nguyên Kim Tiên lập tức đè sập cả càn khôn!

Ngay khi rơi xuống người nhân vật chính, liền trực tiếp đánh cho hắn ngơ ngác!

Nếu là trước đó, có Hỗn Độn Chung che chắn phía trước, lại thêm hào quang nhân vật chính gia trì, hắn còn có thể xoay xở với Thập Đại Yêu Thần một chút.

Nhưng bây giờ, Hỗn Độn Chung bị đánh bay rồi, chỉ dựa vào hào quang nhân vật chính, căn bản không chống đỡ nổi!

Sư tôn, đệ tử không chống nổi nữa rồi!

Người mà không ra tay nữa, đệ tử sắp bị người ta đánh chết rồi!

Trương Diễn trong lòng sắp khóc rồi, vạn lần không ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại tụt xích vào thời điểm mấu chốt.

Đây không phải là hố đồ đệ sao!!

Cùng lúc đó, trên núi Tu Di ở phương Tây.

Là kẻ giật dây trong bóng tối, Tây Phương Nhị Thánh cũng đã thấy cảnh Trương Diễn bị Thập Đại Yêu Thần cho ăn hành.

"Sư huynh, Trương Diễn kia e là sắp không xong rồi, chúng ta có nên dừng tay không?" Chuẩn Đề đạo nhân sắc mặt do dự, có chút không quyết định được.

Theo suy đoán trước đó, chuyện này nếu đã là bố cục của Thái Thanh, vậy nhất định sẽ nhảy ra vào thời khắc mấu chốt, chơi Tây phương một vố.

Đến lúc đó, Tây Phương Nhị Thánh chỉ cần phản thủ, tiết lộ thiên cơ ra ngoài, liền có thể tương kế tựu kế, phá hoại quan hệ của Thái Thanh và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng bây giờ, mắt thấy Trương Diễn sắp bị Thập Đại Yêu Thần đánh chết tươi, Thái Thanh vẫn không có động tĩnh gì, không khỏi khiến Tây Phương Nhị Thánh có chút không quyết định được.

Dù sao, hiện tại là họ đang ra tay làm loạn thiên cơ, che mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu Trương Diễn thật sự bị đánh chết, chuyện này Tây Phương Nhị Thánh thật sự không thoát khỏi liên quan!

"Không sao, nếu Thái Thanh không có động tĩnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể nào biết được chuyện này có ta ngầm nhúng tay." Sau một lát trầm ngâm, Tiếp Dẫn đạo nhân đã quyết định, trầm giọng nói: "Chỉ cần Trương Diễn chết trong tay Yêu Tộc Thiên Đình, Xiển Giáo và Yêu Tộc Thiên Đình tất sẽ có xung đột, đến lúc đó Hồng Hoang loạn lên, cơ hội của ta cũng đến rồi!" Nghe lời của y, Chuẩn Đề đạo nhân cũng gật đầu.

Đúng vậy, Đế Tuấn thân là Thiên Đế, Nguyên Thủy Thiên Tôn có lẽ không tiện ra tay.

Nhưng đối với những người khác của Yêu Tộc Thiên Đình, thì không dễ nói rồi.

Một khi Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, Hồng Hoang tất sẽ đại loạn, Tây phương tự nhiên có thể đục nước béo cò, nhân cơ hội kiếm chác một phen.

"Vậy cứ theo lời sư huynh, đổ hết mọi chuyện lên đầu Yêu Tộc Thiên Đình!" Chuẩn Đề đạo nhân nói xong, tiếp tục ra tay nhiễu loạn thiên cơ, mặc cho Trương Diễn gào thét tên húy của Nguyên Thủy Thiên Tôn thế nào, cũng không có chút tác dụng nào.

Cuối cùng, theo một đòn kinh khủng của Thập Đại Yêu Thần, nhân vật chính Trương Diễn đường đường, bị đánh nát thành sương máu! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thúc đẩy Thập Đại Yêu Thần đánh chết nhân vật chính Trương Diễn, điểm đánh giá phản diện SS, thưởng 20000 điểm phản diện!" Tiếng thông báo của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai Thái Thanh.

Thần sắc hắn khẽ ngẩn ra, sau đó liền mỉm cười.

"Tiên Thiên Linh Trà của Nữ Oa sư muội quả nhiên hiệu quả bất phàm, không tầm thường chút nào." Thái Thanh cười nhạt nói, từ từ thưởng thức chén linh trà trong tay.

Nữ Oa ngồi bên cạnh trên bồ đoàn diễn sinh, nghe thấy lời Thái Thanh, trên mặt liền lộ ra nụ cười.

"Chỉ là vài thứ đồ chơi nhỏ thôi, hiếm khi Thái Thanh sư huynh thích, sư muội liền tặng sư huynh một ít." Nữ Oa cười nhẹ một tiếng, khá là hào phóng nói.

"Số Tiên Thiên Linh Trà này, đều là Nữ Oa sư muội dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng vun trồng, mỗi mười vạn năm mới mọc được

chín mươi chín phiến lá trà, so với cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, giá trị cũng không thua kém bao nhiêu." Giọng Thái Thanh dừng lại, đặt chén trà trong tay xuống, nói: "Vô công bất thụ lộc, linh vật trời đất như vậy, ta sao có thể dễ dàng nhận." "Sư huynh khách khí rồi, ta thân là Mẫu của Nhân tộc, lần trước Huyền Đô vô lễ như vậy, ta tự nhiên phải xin lỗi sư huynh mới đúng, số linh trà này nếu có thể làm sư huynh hài lòng, sư muội sao lại keo kiệt." Nữ Oa cũng không tiếp tục vòng vo, nói ra mục đích mời Thái Thanh.

Đúng như lời vừa nói, là Mẫu của Nhân tộc, Huyền Đô là Tiên Thiên Nhân Tộc do chính tay nàng nặn ra, cùng nàng có vạn thiên nhân quả.

Mặc dù, nàng vẫn luôn đối với Nhân tộc không mấy quan tâm.

Nhưng quan hệ với Nhân tộc vẫn còn đó, nếu vì chuyện Huyền Đô, Thái Thanh trút giận lên nàng, tự nhiên không thể biện bác.

Lần này mời Thái Thanh đến Oa Hoàng Cung phẩm trà là giả, thăm dò thái độ của Thái Thanh mới là thật.

Đối với điểm này, Thái Thanh tự nhiên cũng biết rõ.

"Sư muội có lòng rồi, nhưng càng như vậy, lễ này ta càng không thể nhận.

Huyền Đô phản bội Nhân giáo, là chuyện của một mình hắn, không liên quan đến Nữ Oa sư muội, cũng không liên quan đến cả Nhân tộc." Thái Thanh khẽ lắc đầu, chậm rãi nói.

"Khí độ của sư huynh quả nhiên bất phàm, là sư muội đa tâm rồi." Nghe thấy lời Thái Thanh, Nữ Oa lập tức thở phào nhẹ nhõm, nụ cười trên gương mặt xinh đẹp cũng càng rạng rỡ.

Đúng lúc này, Thái Thanh dường như nghĩ ra điều gì, nhàn nhạt nói: "Nếu nói thật, Nhân tộc cũng khá có tạo hóa, trước sau có đệ tử

bái nhập môn hạ Thánh Nhân, ngay cả Ngọc Thanh cũng thu một người làm thân truyền đệ tử." "Nguyên Thủy sư huynh?" Nữ Oa nghe vậy, thần sắc khẽ ngẩn ra.

Là Thánh Mẫu tự tay sáng tạo ra Nhân tộc, đối với căn nguyên thiên phú của Nhân tộc, không ai rõ hơn nàng.

Nay nghe trong Nhân tộc, lại có người bái nhập môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn, trở thành thân truyền đệ tử, không khỏi khiến nàng có chút kinh ngạc.

Dù sao, khác với Nhân giáo giảng cầu duyên phận, Xiển Giáo nổi tiếng coi trọng căn nguyên.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa cũng nảy sinh hứng thú, tâm niệm vừa động, liền bắt đầu suy diễn về chuyện đệ tử Xiển Giáo mà Thái Thanh nói.

"……" Dường như suy diễn ra điều gì, hai mắt Nữ Oa trợn tròn, cả người như ngây tại chỗ.

"Sao vậy, sư muội?" Thái Thanh tỏ vẻ 'bất ngờ', mở miệng hỏi.

Không kịp trả lời Thái Thanh, Nữ Oa lại nhanh chóng bắt quyết, cẩn thận suy diễn lại một lần nữa.

Không suy diễn thì thôi, lúc này vừa suy diễn, sắc mặt Nữ Oa trên gương mặt xinh đẹp đột nhiên đại biến, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ tức giận chưa từng có.

"Hay cho Tây Phương Nhị Thánh, dám tính kế Yêu tộc!!" Nữ Oa tức giận quát một tiếng, giọng nói như một tiếng sấm sét, đột nhiên vang dội khắp trời đất Hồng Hoang!

Ngay sau đó, không đợi đám người Yêu Tộc Thiên Đình phản ứng, một luồng thánh uy ngập trời áp bức kinh khủng, đột nhiên giáng lâm xuống trời đất bên ngoài Ngũ Trang Quán.

Ầm ầm!

Khí tức kinh khủng như vực sâu như biển, thánh quang rực rỡ bao trùm thương khung, từng đạo dao động quét ngang, cho dù là Thập Đại Yêu Thần uy phong lẫm liệt, thân thể cũng đột nhiên run rẩy, bị ép phải cúi đầu.

"Ra mắt Nữ Oa Thánh Nhân!" Đế Tuấn vội vàng đứng dậy, chắp tay với Nữ Oa.

Nhưng, Nữ Oa lại hoàn toàn không để ý, chỉ nhìn vào đám sương máu vẫn còn lơ lửng giữa trời đất bên ngoài Ngũ Trang Quán.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy đám sương máu đó, sắc mặt trên gương mặt xinh đẹp của Nữ Oa liền trở nên vô cùng khó coi.

Thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, qua một hồi suy diễn vừa rồi, nàng đã rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở đây.

Đồng thời, nàng cũng biết được địa vị của Trương Diễn trong Xiển Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sở dĩ vẫn chưa hiện thân, chỉ vì Tây Phương Nhị Thánh che đậy thiên cơ, mới khiến ngài bị giấu diếm không biết gì.

Một khi để ngài biết chuyện này, không cần nói nhiều, tuyệt đối sẽ là một trận đại sự!

Trên thực tế, đúng là như vậy.

Chương 106

Gần như ngay sau khi Nữ Oa giáng lâm, một luồng sức mạnh kinh khủng ẩn chứa cơn thịnh nộ ngút trời, trực tiếp đè sập cả thương khung, làm vỡ nát vô tận hư không, hóa thành một bóng người, giáng lâm bên ngoài Ngũ Trang Quán.

Không có bất kỳ lời nói nào, không có bất kỳ hành động nào, bóng người đó chỉ đứng đó, cơn thịnh nộ kinh khủng quét sạch bát hoang mênh mông, khiến vô số sinh linh vạn tộc đều kinh hãi tột độ.

"Nguyên… Nguyên Thủy Thánh Nhân!" Nhìn bóng người đầy giận dữ đó, sắc mặt Đế Tuấn khẽ căng thẳng.

Đúng vậy, là Yêu Đế của Yêu Tộc Thiên Đình, hắn có khí phách gặp Thánh không bái.

Nhưng suy cho cùng, hắn cũng chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên, đối mặt với một Hỗn Nguyên Thánh Nhân đang nổi giận, trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Nhưng, nghe thấy lời Đế Tuấn, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt âm trầm như nước, đột nhiên quay đầu nhìn về phía hắn.

Trong chốc lát, hai đạo ánh mắt như sấm sét, trực tiếp nổ tung giữa đất trời, với một tốc độ kinh khủng khó tả, liền muốn nuốt chửng Đế Tuấn!

Nữ Oa bên cạnh thấy vậy, sắc mặt đột nhiên kinh hãi.

Mặc dù đã đoán được Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ nổi giận, nhưng cũng không ngờ lại có cơn thịnh nộ lớn đến vậy, trực tiếp không thèm quan tâm gì mà ra tay với Đế Tuấn.

"Ngọc Thanh sư huynh tạm thời nguôi giận, chuyện này Yêu Tộc

Thiên Đình cũng là người bị hại, là do Tây Phương Nhị Thánh làm!" Nữ Oa ngọc thủ hạ xuống, dập tắt hai đạo sấm sét, bảo vệ tính mạng Đế Tuấn, sau đó nhanh chóng nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mặc dù nàng cũng tức giận Yêu Tộc Thiên Đình dám ra tay với đệ tử Thánh Nhân, nhưng thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên không thể ngồi yên nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn giết chết nhân vật then chốt của Vu Yêu Lượng Kiếp.

Ngay cả trước đó đối mặt với Đại Đạo Thánh Nhân Thái Thanh, nàng cũng từng ra mặt muốn cứu tính mạng Đông Hoàng Thái Nhất, huống chi là đồng là Thiên Đạo Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nghe thấy lời Nữ Oa, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên quay người, ánh mắt nhìn về phía Tây phương, đồng thời lạnh lùng gầm lên: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cút ra đây chịu chết!!" Thánh nhân nổi giận, đất trời biến sắc!

Cơn thịnh nộ ngút trời hung hãn bành trướng từ trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn điên cuồng tuôn ra, kinh động cả trời đất Hồng Hoang, chấn động cả hư không hỗn độn vô ngần!

Trong khoảnh khắc, các vì sao trên trời rơi xuống, vạn thiên đại đạo đều vang dội, khí tức Hỗn Nguyên Thánh Nhân kinh khủng vô cùng, như muốn diệt thế, khiến vô số sinh linh vạn tộc kinh hãi vạn phần!

Cũng không trách Nguyên Thủy Thiên Tôn như vậy, e rằng chuyện này đổi lại là bất kỳ Hỗn Nguyên Thánh Nhân nào, cũng tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua.

Dù sao, đệ tử đắc ý dưới trướng, bị người ta giết ngay dưới mí mắt mình, đổi lại là ai cũng sẽ phát điên!

Nhưng khổ nỗi, Yêu Tộc Thiên Đình là một mắt xích quan trọng

trong Vu Yêu Lượng Kiếp, dưới sự ràng buộc của đại thế thiên đạo, cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không thể dễ dàng ra tay.

Vừa rồi sở dĩ ra tay với Đế Tuấn, cũng chỉ là trong cơn tức giận mất đi lý trí.

Nay, nghe thấy lời Nữ Oa, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên dồn hết cơn thịnh nộ trong lòng lên Tây Phương Nhị Thánh.

Cũng chính vì biết rõ điểm này, dù Tây Phương Nhị Thánh cũng là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng không khỏi da đầu tê dại, sắc mặt khó coi đến cực điểm!

Rõ ràng, hai người lại bị hố rồi!

Hơn nữa, bố cục y như nhau, hố hai người họ đúng hai lần!

Chỉ là, khác với dự đoán của hai người, Thái Thanh từ đầu đến cuối đều không hề lộ diện, hai người lại ngoan ngoãn nhảy vào hố!

Không thể chơi như vậy được!

Mẹ nó không hố người thật thà sao!!

Trong lòng Tây Phương Nhị Thánh, gần như bắt đầu chửi mẹ.

Theo kế hoạch của hai người trước đó, vốn định nhân lúc Thái Thanh nhảy ra, thuận thế tương kế tựu kế, đổ vỏ lên đầu Thái Thanh.

Nhưng không ngờ, lần này người nhảy ra lại là Nữ Oa, trực tiếp khiến họ trở tay không kịp, căn bản không ngờ sẽ xuất hiện cục diện này!

Giờ thì hay rồi, đừng nói là tương kế tựu kế, hoàn toàn bị hố đến tận đáy rồi!

Sau khi nhìn nhau, Tây Phương Nhị Thánh đồng thời cười khổ một tiếng, căn bản không có nhiều do dự, thân hình liền lao về phía

hỗn độn bên ngoài.

Họ cũng không ngốc, vào lúc này, tự nhiên rất rõ ràng, chuyện hôm nay không thể nào giải quyết êm đẹp được.

Nếu tiếp tục trốn trong trời đất Tây phương, e rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ trực tiếp đánh đến cửa, đến lúc đó lại giống như trận chiến với Thông Thiên Giáo Chủ năm xưa, phá hủy cả Tây phương bao năm tháng kinh doanh.

Tây Phương Nhị Thánh cũng hiểu rõ, lần này cái nồi đen này không thể vứt đi được, nếu đã phải động thủ, vậy thì chọn một nơi rộng rãi một chút đi!

"Hai tên chuột nhắt kia, chạy đi đâu!" Cảm nhận được động tĩnh trong trời đất Tây phương, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt càng thêm tức giận, miệng hét lớn một tiếng, cũng lập tức bước vào hỗn độn.

Ngược lại, Nữ Oa bên cạnh thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia sáng, không hề đi theo vào hỗn độn.

Trong lòng nàng rất rõ ràng, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ra tay, chuyện hôm nay chắc chắn không thể dễ dàng kết thúc, hoàn toàn không cần thiết phải nhúng tay vào vũng nước đục này.

Suy cho cùng, Thánh Nhân Yêu tộc của nàng cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

Tây Phương Nhị Thánh tính kế Yêu tộc thế nào, thực ra cũng không liên quan, cơn tức giận trước đó cũng chỉ là làm màu một chút, để Nguyên Thủy Thiên Tôn hướng lửa giận về phía Tây phương.

"Thánh Nhân không thể nhục, Yêu Tộc Thiên Đình hôm nay giết đệ tử Thánh Nhân, liền kết nhân quả với Thánh Nhân, Ngọc Thanh sư huynh sẽ không bỏ qua đâu." Đôi mắt đẹp của Nữ Oa lướt qua Phục

Hy trong Yêu Tộc Thiên Đình, cuối cùng dừng lại trên người Đế Tuấn, trầm giọng nói.

"Yêu Tộc Thiên Đình của ta lễ kính Thánh Nhân, nhưng cũng không khi dễ kẻ yếu sợ kẻ mạnh, đệ tử Thánh Nhân khiêu khích đến cửa, tự nhiên phải có phản kích." Đế Tuấn sắc mặt lạnh lùng, chậm rãi nói.

Là Yêu Đế chấp chưởng thiên đình, thân mang thiên đạo mệnh số, cho dù đối mặt với Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng có khí phách.

Nữ Oa nghe vậy, trong mắt thoáng qua một tia không vui, lắc đầu, cũng không nói nhiều với Đế Tuấn nữa, trực tiếp quay người trở về Oa Hoàng Cung.

Vừa rồi đi vội, đều chưa kịp chào Thái Thanh, nay vừa trở về Oa Hoàng Cung, liền cười áy náy với Thái Thanh.

"Sư muội chiêu đãi không chu toàn, để sư huynh chê cười rồi." Nữ Oa ngồi xuống lại, nhẹ giọng nói.

"Không sao." Thái Thanh sắc mặt lãnh đạm, nhàn nhạt nói.

Nhìn thấy hắn lại bình tĩnh như vậy, Nữ Oa sắc mặt ngẩn ra.

Có thể trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tâm trí của nàng tự nhiên cũng không tầm thường, từ việc Thái Thanh trước đó mở miệng đề cập đến Trương Diễn, đến việc Trương Diễn bị Yêu Tộc Thiên Đình đánh chết, mọi thứ trông có vẻ không có liên quan, nhưng không khỏi có chút quá trùng hợp.

Nay nghĩ kỹ lại, rõ ràng là Thái Thanh đang cố ý chỉ dẫn cho nàng, để nàng phá vỡ chuyện của Tây Phương Nhị Thánh!

Hiểu ra rồi, nàng cũng trở thành công cụ nhân trong tay Thái Thanh!

Nghĩ như vậy, Nữ Oa không khỏi càng thêm kinh hãi, nhưng bề ngoài vẫn không hề biểu lộ chút nào.

Đúng như Tây Phương Nhị Thánh nói, chuyện này từ đầu đến cuối, Thái Thanh đều không làm gì cả, dù có đủ loại trùng hợp, cũng không thể lôi hắn vào được!

Đối với điểm này, trong lòng Thái Thanh có thể nói là biết rõ.

Lúc này, hắn cũng không để ý đến ánh mắt phức tạp của Nữ Oa, chỉ hứng thú nhìn về phía hư không hỗn độn.

Chỉ thấy, trong hư không hỗn độn ngoài Tam Thập Tam Thiên của Hồng Hoang, ba bóng người khí tức kinh khủng đang đối đầu nhau từ xa, dao động Hỗn Nguyên đáng sợ dường như có thể nghiền nát vô số vì sao, khiến cả hỗn độn đều run rẩy!

"Hôm nay, hai người nếu không cho bản tọa một lời giải thích hợp lý, chắc chắn sẽ không chết không thôi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt băng lãnh đến cực điểm, lạnh lùng nói, bàn tay đột nhiên vung lên.

Ngay sau đó, một lá cờ dài màu đen huyền ảo xuất hiện trong tay ngài.

Lá cờ này vừa xuất hiện, liền khiến cả hư không run rẩy, trong lá cờ rộng trượng, có vô số châm ngôn đại đạo rủ xuống, ánh sáng huyền hoàng bao quanh lá cờ, điểm xuyết từng chuỗi hỗn độn anh lạc, như thể chư thiên vũ trụ đều chìm nổi dưới nó!

Thậm chí, khi Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ nhàng nhấc lên, lá cờ khẽ rung động, có vô tận hỗn độn chi khí quét ra, xé rách từng mảng hư không, cắt phá cả hỗn độn!

Nhìn thấy lá cờ dài trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho dù là Tây Phương Nhị Thánh, thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng không khỏi sắc mặt đại biến.

Chương 107

"……Bàn Cổ Phiên!!" Bàn Cổ Phiên, một trong tam đại Tiên Thiên Chí Bảo, được mệnh danh là thánh vật công phạt đệ nhất trong Hồng Hoang!

Đồng thời, nó cũng là chí bảo trấn áp khí vận của cả Xiển Giáo.

Năm xưa Xiển Tiệt giao đấu, sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn thua cược, thà dùng Trấn Thiên Quan để đổi lấy Bàn Cổ Phiên làm lễ bồi thường, đủ thấy lá cờ này có ý nghĩa trọng đại đối với cả Xiển Giáo.

Hiện tại, ngài lại không chút do dự mà dùng đến lá cờ này, rõ ràng trong lòng phẫn nộ đến cực điểm!

Nhưng dù biết rõ như vậy, Tây Phương Nhị Thánh vẫn á khẩu không nói nên lời, không nói được nửa câu.

Lời giải thích hợp lý?

Mẹ nó ta mà nói được, cũng không cần phải chạy ra hỗn độn!

Lần này, Tây Phương Nhị Thánh thật sự ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không nói được!

Nhưng, đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn gần như nổi điên, Tây Phương Nhị Thánh cũng không đối đầu cứng rắn, thân hình khẽ động, liền bay thẳng về phía Tử Tiêu Cung ở xa.

Cách làm của hai người đơn giản, Nguyên Thủy Thiên Tôn có giỏi đến đâu, cũng không thể hung hăng trước mặt Hồng Quân Đạo Tổ!

"Hai tên ngu xuẩn!!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ nhìn thấy cảnh này, lập tức tức giận không nhẹ.

Mặc dù, chuyện này từ bề ngoài nhìn vào, đúng là Tây Phương

Nhị Thánh ngầm hãm hại chết thủ đồ Xiển Giáo Trương Diễn.

Nhưng Hồng Quân là người hợp đạo, chấp chưởng quyền hành thiên đạo, tự nhiên có thể nhìn ra, sau lưng chuyện này có Thái Thanh ra tay.

Bất luận là Tây Phương Nhị Thánh hay Nữ Oa, đều chỉ là quân cờ trong tay Thái Thanh mà thôi.

Chuyện này từ đầu đến cuối, đều là cục do Thái Thanh bày ra!

Nhưng, cho dù biết rõ mọi chuyện, Hồng Quân cũng không có bất kỳ hành động nào, trực tiếp chọn lựa giả vờ như không thấy.

Phải biết rằng, lần trước nhúng tay vào chuyện của Diệp Trần, không những không có chút lợi lộc nào, ngược lại còn mất sạch mặt mũi Đạo Tổ.

Bài học sâu sắc như vậy, tự nhiên sẽ không quên!

Suy cho cùng, thực lực của Thái Thanh đã thoát khỏi sự khống chế của thiên đạo, chuyện này căn bản không quản được!

Ý niệm trong lòng nhanh chóng lóe lên, Hồng Quân dứt khoát vung đạo bào, trực tiếp trốn đi.

Thế là, trước mặt Tây Phương Nhị Thánh, tòa Tử Tiêu Cung lơ lửng ngoài Tam Thập Tam Thiên, trong hư không hỗn độn, cứ thế biến mất không thấy đâu!

Trong nháy mắt, thân hình Tây Phương Nhị Thánh đột nhiên khựng lại, trực tiếp đứng ngây tại chỗ!

Hồng Quân Đạo Tổ đường đường, bỏ chạy rồi sao?!

Năm xưa, khi Hồng Quân chứng đạo Hỗn Nguyên, trở thành vị Thánh Nhân đầu tiên giữa trời đất Hồng Hoang, ngài từng mở đàn giảng đạo trong Tử Tiêu Cung, khiến vô số sinh linh Hồng Hoang xem

Tử Tiêu Cung là thánh địa Đạo Môn!

Dù sau này chư thiên Thánh Nhân quy vị, Hồng Quân hợp đạo xưng tổ, vẫn như cũ, Tử Tiêu Cung là thánh địa Huyền Môn, luôn được vạn linh kính bái.

Ai cũng không ngờ, thánh địa Đạo Môn luôn ngự trị ngoài Tam Thập Tam Thiên trong hư không hỗn độn, sẽ có ngày bỏ chạy!

Trong khoảnh khắc, đừng nói Tây Phương Nhị Thánh trực tiếp ngây người, ngay cả vạn linh Hồng Hoang đang quan sát cảnh này từ xa, cũng đều một mặt ngơ ngác!

Chuyện gì thế?!

Ngay cả Tử Tiêu Cung cũng bắt đầu đóng cửa bỏ chạy rồi sao?!

Thánh địa Đạo Môn đã hứa đâu?

Mặt mũi của Hồng Quân Đạo Tổ đường đường đâu?

Trên thực tế, hành động này của Hồng Quân cũng là bất đắc dĩ.

Người phát ngôn Thiên Đạo đường đường, có ngày bị ép phải trốn, chỉ riêng việc này thôi, Hồng Quân cũng đã thấy xấu hổ lắm rồi.

Nhưng ta có thể làm gì?

Ta cũng tuyệt vọng lắm chứ!

Ai bảo Thái Thanh hiện tại, thực lực lại kinh khủng như vậy, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngũ trọng thiên, Đại Đạo Thánh Nhân, ta ra mặt, cũng chỉ là toi công vô ích.

Không chạy, chẳng lẽ đợi mất mặt hơn sao?

Nghĩ đến đây, Hồng Quân lắc đầu, cảm thấy thật quá khó khăn!

"Dù sao cũng đều là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, lại không đánh chết được một hai người, chỉ cần không làm loạn trời đất Hồng Hoang, tùy

các ngươi vui vẻ là được." Mang theo ý niệm này, Hồng Quân triệt để cắt đứt mọi liên lạc với thế giới bên ngoài, hoàn toàn ẩn giấu toàn bộ Tử Tiêu Cung khỏi hỗn độn.

Cách nghĩ của ngài cũng không sai, dù sao bất luận là Tây Phương Nhị Thánh hay Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đích thực, là tồn tại vĩnh hằng bất tử bất diệt.

Đánh đến thiên hoang địa lão, cũng không cần lo lắng.

Nếu để Tây Phương Nhị Thánh biết được ý nghĩ của Hồng Quân, e rằng sẽ trực tiếp chửi mẹ.

Đúng vậy, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể bất tử bất diệt, nhưng đã là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, lẽ nào thật sự bị Nguyên Thủy Thiên Tôn truy đuổi đánh, không cần chút mặt mũi nào sao?

Theo dự định ban đầu của Tây Phương Nhị Thánh, là muốn mượn Hồng Quân Đạo Tổ ra mặt, biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không có.

Nay con đường này đã bị chặn, trước mặt hai người chỉ còn lại con đường cuối cùng!

Đánh một trận thì thôi, thật sự cho rằng Tây phương ta sợ sao?

Một chữ thôi, khô!

Sau khi nhìn nhau, Tây Phương Nhị Thánh đồng thời hạ quyết tâm, quay người nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, dao động tu vi trong cơ thể cũng lập tức bùng nổ.

Trong khoảnh khắc, ba luồng khí thế kinh khủng của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không ngừng bành trướng trong hỗn độn, nghiền nát từng vì sao, đè sập từng mảng hư không, cho dù là trời đất Hồng Hoang cách xa vô tận, cũng khẽ run rẩy!

“Ngọc Thanh đạo hữu, chuyện hôm nay Tây phương ta không nói nhiều, nhưng phải nói cho đạo hữu một câu, nếu thật sự động thủ, hai người ta sẽ không nương tay!” Tiếp Dẫn đạo nhân hiếm khi cứng rắn một lần, trầm giọng nói.

Nghe thấy lời của y, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại tức giận đến bật cười, thần sắc trong mắt càng thêm băng lãnh.

“Hay cho một câu không nương tay!

Trước thì tính kế đệ tử Xiển Giáo ta, sau lại dám nói lời ngông cuồng trước mặt bản tọa, hôm nay bản tọa thật sự muốn xem xem, thủ đoạn của hai người ra sao!” Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh một tiếng, mất trắng một thân truyền đệ tử, trong lòng đã sớm tức giận đến cực điểm, lúc này dứt lời, không còn giữ lại chút nào, trực tiếp vung Bàn Cổ Phiên!

Trong chốc lát, từng đạo châm ngôn đại đạo không ngừng rủ xuống, từng luồng khí tức hỗn độn liên tiếp bùng phát, Bàn Cổ Phiên chỉ khẽ rung động, liền như có thể xé rách cả hỗn độn, với một sức mạnh cực kỳ kinh khủng, quét ngang về phía Tây Phương Nhị Thánh!

Không thể không nói, là một trong tam đại Tiên Thiên Chí Bảo, sức mạnh công phạt của Bàn Cổ Phiên quả thực kinh khủng vô cùng!

E rằng, trong cả Hồng Hoang, trừ Hỗn Độn Linh Bảo trong tay Thái Thanh ra, căn bản không có chí bảo công phạt nào có thể kinh khủng hơn!

Đối với điểm này, Tây Phương Nhị Thánh cũng lòng dạ biết rõ.

Lúc này, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn động thật, hai người cũng không dám khinh suất, mỗi người lấy ra pháp bảo của mình.

Theo kim quang dưới chân Tiếp Dẫn đạo nhân lóe lên, một đóa kim liên đài mười hai phẩm lập tức xuất hiện dưới chân y, tuôn ra

kim quang rực rỡ vô cùng, che chở y ở bên trong.

Đóa bảo liên này không phải vật tầm thường, là một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Liên Đài, là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đích thực, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!

Chương 108

Một bên khác, cùng lúc Tiếp Dẫn đạo nhân lấy ra bảo liên, Chuẩn Đề đạo nhân cũng hét khẽ một tiếng, sử dụng pháp bảo chứng đạo của mình, Thất Bảo Diệu Thụ!

Chỉ trong nháy mắt, hỗn nguyên chi lực của Tây Phương Nhị Thánh liền như thủy triều, quét sạch ức vạn vạn dặm hư không hỗn độn, cùng sức mạnh của Bàn Cổ Phiên, va chạm mạnh vào nhau!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh khủng chưa từng có đột nhiên vang lên trong hỗn độn, dư chấn hủy thiên diệt địa càng quét sạch vô ngần biên hoang, làm vỡ nát từng dải ngân hà!

Đại chiến giữa các Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cho dù chỉ là uy lực dư chấn lan ra từ việc giơ tay nhấc chân, cũng đủ để hủy diệt một phương đại thiên thế giới, xóa sổ vô số sinh linh!

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh vạn tộc, cảm nhận được dao động kinh khủng truyền đến từ hỗn độn, đều không khỏi thần sắc kinh hãi, ngã mềm trên đất.

Oa Hoàng Giới, trong Oa Hoàng Cung.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh thật sự khai chiến, ngay cả Nữ Oa trên gương mặt xinh đẹp cũng lộ ra một tia ngưng trọng.

Cùng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Nữ Oa tự hỏi không yếu hơn ba người bao nhiêu, nhưng nay ba người đã đánh ra chân hỏa, cho dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng không dám dễ dàng xen vào.

“Ba người cứ tiếp tục như vậy, e rằng trời đất Hồng Hoang cũng

sẽ bị ảnh hưởng!" Nữ Oa nhíu mày, có chút lo lắng nói.

Đừng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh, khi động thủ đều tránh trời đất Hồng Hoang, nhưng sức mạnh của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thật sự quá kinh khủng, trời đất Hồng Hoang bị ảnh hưởng cũng chỉ là chuyện sớm muộn!

Đặc biệt, khi ba người đã đánh đến đỏ mắt, ra tay càng không có chừng mực, cho dù đánh vỡ trời đất Hồng Hoang, cũng không phải là không có khả năng!

Nghĩ đến đây, đôi mắt đẹp của Nữ Oa không khỏi nhìn về phía Thái Thanh bên cạnh.

Phải biết rằng, Thái Thanh là đứng đầu chư thiên Thánh Nhân, trên danh nghĩa là Huyền Môn đại sư huynh!

Nay Hồng Quân Đạo Tổ đã bỏ chạy, mọi chuyện trong Huyền Môn, tự nhiên nên do Thái Thanh, vị đại sư huynh này quyết định.

Có suy nghĩ này không chỉ một mình Nữ Oa.

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh đang đánh nhau túi bụi, Thông Thiên Giáo Chủ vội vàng giáng lâm Oa Hoàng Cung.

"Thái Thanh sư huynh, nay Đạo Tổ bế quan, Huyền Môn nội loạn, đã đến lúc sư huynh đứng ra chủ trì công đạo!" Thông Thiên Giáo Chủ không nói nhiều lời thừa, trực tiếp chắp tay nói.

Đương nhiên, lời của hắn rất khách khí, trực tiếp nói việc Hồng Quân bỏ chạy thành bế quan.

Thái Thanh nghe vậy, lại trực tiếp cười.

Lại phải chủ trì công đạo?

Sớm nói đi, cái này ta quen! ...

Nói thật, đối với thân phận Huyền Môn đại sư huynh này, Thái Thanh thực ra không hề để tâm.

Người khác có thể không rõ, nhưng hắn sao lại không biết, sau này Tây Phương Nhị Thánh phản đạo lập Phật, Tam Thanh Thánh Nhân lại mỗi người một nhà, cái gọi là Huyền Môn sớm đã danh tồn thực vong.

Huống chi, trong trời đất Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, chư thiên Thánh Nhân đều tính kế lẫn nhau, tình nghĩa đồng môn cũng chỉ là trò cười mà thôi.

Nhưng, mặc dù không quan tâm đến thân phận đại sư huynh này, nhưng đối với việc chủ trì công đạo, Thái Thanh lại rất vui lòng.

Sớm nói đi chứ, việc này ta là chuyên gia!

"Thượng Thanh sư đệ yên tâm, chuyện này ta không thể thoái thác." Ngay lập tức, Thái Thanh liền từ từ đứng dậy, dứt lời, chân bước một bước, cả người lập tức rời khỏi Oa Hoàng Cung, xuất hiện trong hư không hỗn độn.

Vừa bước vào vùng hỗn độn này, khí tức hủy diệt hung hãn bành trướng như thủy triều quét tới.

Cả vùng hỗn độn mênh mông ức vạn vạn dặm, đều một mảng oanh minh không dứt, sức mạnh kinh khủng vô cùng như có thể nghiền nát hư không, xóa sổ vô tận tinh hệ, khiến chư thiên vạn vực đều run rẩy không thôi!

Nhìn lên, có thể thấy ở trung tâm vùng hỗn độn này, có ba bóng người khí thế kinh khủng đang không ngừng đại chiến giao thủ, giữa lúc giơ tay nhấc chân, đều có dao động đủ để đánh nát trời đất lan ra!

Không cần nói nhiều, ba người đó chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh!

“Thái Thanh sư huynh đã đồng ý ra mặt chủ trì công đạo, các ngươi còn không mau dừng tay!” Trong hỗn độn bên cạnh, Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa cùng hiện thân, trầm giọng hét lớn.

Trên thực tế, cũng không cần họ mở miệng nhắc nhở, với tu vi cảnh giới của ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã sớm cảm nhận được ngay khoảnh khắc Thái Thanh bước vào vùng hỗn độn này.

Nếu là ngày thường, có lẽ họ sẽ dừng tay, nhưng bây giờ bất luận là Nguyên Thủy Thiên Tôn hay Tây Phương Nhị Thánh, đều đã đánh ra chân hỏa, sẽ không dễ dàng dừng lại.

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa lại một lần nữa vang lên trong hư không hỗn độn, dư chấn hủy diệt kinh khủng vô cùng càng làm vỡ nát từng mảng trời đất vô ngần!

Không thể không nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn không hổ là Bàn Cổ chính tông, một thân tu vi thực lực quả thực cường hãn kinh khủng, trong số các Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng tuyệt đối là tồn tại xếp hàng đầu.

Lại thêm, đệ tử đắc ý dưới trướng bị người ta hãm hại, trong lòng có lửa giận, ra tay tự nhiên không hề giữ lại, trên đầu đội Chư Thiên Khánh Vân, trong tay vung Bàn Cổ Phiên, mỗi một lần ra tay đều lẫm liệt đáng sợ!

Đương nhiên, Tây Phương Nhị Thánh cũng không phải dạng vừa.

Mặc dù không thể so với Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm chí bảo công phạt đệ nhất, nhưng suy cho cùng cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, ra tay cũng đều là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Huống chi, hai người liên thủ, tổng cộng là hai vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân cộng lại, cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm mấy

kiện cực phẩm pháp bảo, nhất thời cũng không chiếm được thế thượng phong.

Theo ba người không ngừng giao thủ, mỗi người đều đã đánh ra hỏa khí, căn bản không có ý định dừng tay, ngược lại mỗi lần va chạm càng thêm kinh thiên động địa, mang theo sức mạnh kinh khủng khó tả!

Trong hỗn độn bên cạnh, Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa nhìn thấy cảnh này, lông mày đều nhíu chặt.

Rõ ràng, họ cũng nhìn ra, ba người đã có chút nóng đầu rồi!

"Sư huynh, xem ra…" Ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ nhìn về phía Thái Thanh bên cạnh, do dự hỏi.

Theo suy nghĩ trước đó, là mời Thái Thanh ra mặt chủ trì công đạo, để giải quyết chuyện này, tránh ảnh hưởng đến trời đất Hồng Hoang.

Giờ thì hay rồi, mặc dù Thái Thanh đã đồng ý, nhưng ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không cho họ cơ hội xen vào.

"Sư đệ yên tâm, chuyện can ngăn kiểu này, sư huynh ta là rành nhất!" Thái Thanh không hề để ý, cười nhạt nói.

Nghe thấy lời của hắn, tim Thông Thiên Giáo Chủ đập thình thịch, ngay cả Nữ Oa bên cạnh cũng sinh ra cảm giác không lành.

Nhưng, không đợi hai người hoàn hồn, Thái Thanh đã bước về phía trung tâm trận chiến.

"Sư huynh cẩn thận!!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, lập tức kinh hãi, vội vàng hét lên.

Cũng không trách hắn như vậy, thực sự ba vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân va chạm, quá kinh khủng!

Đúng vậy, tu vi thực lực của Thái Thanh vượt xa Hỗn Nguyên Thánh Nhân thông thường, thậm chí đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vị nào mà không kinh thiên động địa, có sức mạnh kinh khủng một niệm có thể hủy diệt vạn thiên thế giới!

Nếu đơn đả độc đấu, ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không phải là đối thủ của Thái Thanh.

Nhưng, ba người hiện tại đã đánh đỏ mắt, sức mạnh kinh khủng của ba vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên va chạm vào nhau, dao động hủy diệt bùng phát ra không phải là một cộng một cộng một đơn giản như vậy!

Đó cũng là lý do vì sao Thông Thiên Giáo Chủ không dám trực tiếp ra tay can thiệp, mà phải mời Thái Thanh ra mặt.

Chỉ là, hắn cũng không ngờ, Thái Thanh lại đi thẳng vào đó!

Chương 109

Một chọi ba?

Ba Hỗn Nguyên Thánh Nhân đang đánh đỏ mắt?

Đừng nói Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung, nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi ngẩn ra.

Nhưng, Thái Thanh không cho chư thiên Thánh Nhân có nhiều thời gian kinh ngạc, đạo bào vung lên, một lá linh kỳ ánh sáng ngũ sắc cuồn cuộn xuất hiện trong tay hắn.

Lá cờ này, chính là trung phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ!

"Ba vị đạo hữu, ta đến can ngăn đây." Thái Thanh tay cầm Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ, cười nhạt với ba người đang giao thủ.

Nghe thấy lời của hắn, bất luận là Nguyên Thủy Thiên Tôn hay Tây Phương Nhị Thánh, đều lập tức cảm thấy không ổn!

Không cho họ có thời gian phản ứng, tu vi Đại Đạo Thánh Nhân của Thái Thanh, ầm ầm vận chuyển!

Ầm!!

Cùng với một tiếng nổ lớn chấn động chư thiên vạn đạo, một luồng khí tức đè sập hồng mông hỗn độn, đột nhiên phun trào ra!

Cùng lúc đó, Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ trong tay Thái Thanh cũng bùng phát ra ánh sáng rực rỡ chưa từng có!

Hào quang ngũ sắc nhuộm chư thiên, đại đạo pháp tắc liên miên vô cùng, sức mạnh Ngũ Hành Đại Đạo trong khoảnh khắc được thúc đẩy

đến cực hạn, như hóa thành một đóa hoa sen hỗn độn ngũ sắc rực rỡ, đột ngột hạ xuống ba người!

"Dừng… dừng tay!

Ta dừng tay rồi…" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh đồng thời sắc mặt đại biến, giọng nói kinh hãi.

Cũng không trách họ như vậy, đối mặt với đóa hoa sen hỗn độn ánh sáng ngũ sắc kia, dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng cảm thấy một tia tim đập nhanh!

Nhưng, ngay khoảnh khắc giọng nói vang lên, Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ trong tay Thái Thanh nhẹ nhàng vung lên.

Trong chốc lát, hoa sen hỗn độn ánh sáng ngũ sắc trực tiếp nổ tung giữa ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh khủng khó tả lập tức vang vọng khắp hỗn độn mênh mông, sức mạnh kinh khủng của Ngũ Hành Đại Đạo đan xen vào nhau, như hóa thành từng đạo thần liên xóa sổ tất cả!

Nơi đi qua, từng mảng hư không tan biến, từng dải ngân hà nổ tung, sức mạnh hủy thiên diệt địa như chẻ tre phá núi, làm vỡ nát vô số thế giới trong hỗn độn!

Hủy diệt và cuồng bạo trở thành thứ duy nhất trong hỗn độn, như thể tất cả mọi thứ đều sẽ bị hủy diệt vào lúc này!

Cảm nhận được luồng sức mạnh kinh khủng này từ xa, đừng nói là ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang kinh hãi vạn phần, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa, đồng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng hai mắt đột nhiên co rút lại, thần sắc tràn đầy chấn kinh!

Thậm chí, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung, trên

mặt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng chưa từng có, ánh mắt nhìn về phía Thái Thanh cũng tràn đầy kiêng kỵ sâu sắc!

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh hứng chịu đòn đầu tiên, càng ngay khoảnh khắc tiếng nổ vang lên, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, đâm vỡ ức vạn dặm hỗn độn, phá tan hư không mênh mông, ho ra từng ngụm máu tươi!

Nhìn thấy cảnh này, Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa hoàn hồn, không khỏi nhìn nhau, khi ánh mắt nhìn về phía Thái Thanh, lộ ra một tia kỳ quái.

Thật… là một tay can ngăn cừ khôi!

Oanh long!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vẫn còn vang vọng không dứt trong hỗn độn, dư ba đáng sợ xé rách hết thảy không ngừng quét ngang tám phương, nghiền nát từng mảng tinh vực.

Thế nhưng, bất luận là bên trong Tử Tiêu Cung hay giữa đất trời Hồng Hoang, giờ phút này đều chìm vào một sự tĩnh lặng chết chóc chưa từng có!

Phàm là sinh linh nào nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, không ai không kinh hãi vạn phần, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin!

Đó là Thánh nhân Hỗn Nguyên đó!

Đó là tới ba vị Thánh nhân Hỗn Nguyên đó!

Đó là tới ba vị Thánh nhân Hỗn Nguyên đã đánh đến đỏ cả mắt đó!!

Đừng nói là đất trời Hồng Hoang, dù nhìn khắp cả hỗn độn bao la, có ai dám đồng thời ra tay với ba vị Thánh nhân Hỗn Nguyên?

Lại có ai có thể, một đòn quét ngang cả ba vị Thánh nhân Hỗn

Nguyên?!

Thật vậy, Hồng Quân lấy thân hợp đạo có lẽ có thể làm được.

Nhưng đó là dựa trên tiền đề vận dụng Thiên Đạo Hồng Hoang để áp chế Thánh nhân Thiên Đạo.

Ngài dù được tôn làm Đạo Tổ, muốn dựa vào sức một mình, một đòn đánh bại ba vị Thánh nhân Hỗn Nguyên đã nổi điên, cũng căn bản không có khả năng!

Càng không cần phải nói, cú đánh vừa rồi của Thái Thanh không chỉ đơn thuần là đánh bại ba người, mà còn trực tiếp đánh cho họ hộc máu!

Phải biết rằng, bất luận là sinh linh nào, chỉ cần bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, liền là tồn tại vĩnh hằng bất tử bất diệt!

Đừng nói pháp bảo tầm thường, dù là Tiên Thiên Chí Bảo, cũng căn bản không thể gây tổn thương dù chỉ một hào.

Ngươi không thấy sao, trong Phong Thần đại chiến hậu thế, Thông Thiên Giáo Chủ nổi điên thúc giục Tru Tiên Kiếm, cũng chỉ đánh cho Tây Phương Nhị Thánh đồng là Thánh nhân Thiên Đạo một trận tơi tả mà thôi.

Nói cách khác, pháp bảo có thể làm Thánh nhân Hỗn Nguyên bị thương, tối thiểu cũng phải là tồn tại vượt qua Tiên Thiên Chí Bảo!

Nghĩ đến đây, từng đạo ánh mắt rơi vào lá cờ Hỗn Nguyên Ngũ Hành trong tay Thái Thanh, tất cả mọi người đều chấn động trong lòng.

Không hề nghi ngờ, đây tuyệt đối là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo mà dù có tìm khắp cả Hồng Hoang cũng tuyệt đối không tìm ra!

“Đại trận cấp Hỗn Độn, linh bảo cấp Hỗn Độn, lá bài tẩy của hắn rốt cuộc có bao nhiêu chứ...” Bên trong Tử Tiêu Cung, trên mặt Hồng Quân Đạo Tổ có vẻ ngưng trọng chưa từng có.

Dựa vào tâm trí và nhãn giới của ngài, tự nhiên có thể nhìn ra trên người Thái Thanh có rất nhiều bí mật.

Nhưng hiện tại, tu vi thực lực của Thái Thanh đã bày ra ở đó, dù trong lòng có suy đoán, ngài cũng căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thậm chí, trong khoảnh khắc này, ngài còn có cảm giác thầm may mắn.

Dù sao, nhờ phúc của Tây Phương Nhị Thánh và Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngài lại biết thêm một lá bài tẩy nữa của Thái Thanh.

Ừm... lần này bán đứng đồng đội cũng đáng giá!

Về phần chuyện tiếp theo, Hồng Quân Đạo Tổ cũng không quá lo lắng.

Sau khi Thái Thanh nhúng tay, ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn hiển nhiên không thể đánh tiếp được nữa.

Chuyện tiếp theo cứ để Thái Thanh chủ trì công đạo là được, ngài cũng vui vẻ được yên tĩnh.

“Chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì lộn xộn chứ...” Không biết vì sao, sau khi chứng kiến cách thức kéo bè kéo cánh của Thái Thanh, Hồng Quân Đạo Tổ luôn cảm thấy để hắn chủ trì công đạo có chút gì đó không ổn.

Thực tế, người cảm thấy không ổn đâu chỉ có một mình ngài.

Bao gồm cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh, tất cả các Thánh nhân, khi nhìn về phía Thái Thanh, trong ánh mắt đều

lộ ra vẻ quái dị.

“Sao nào, bây giờ nên ngồi xuống nói chuyện rồi chứ.” Dường như không nhận ra ánh mắt kỳ quái của mọi người, Thái Thanh nhàn nhạt cười nói.

“Chuyện...

Chương 110

chuyện vừa rồi, đa tạ sư huynh ra tay.” Mặc dù bị đánh một trận, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể không cứng rắn da đầu cảm tạ một câu.

“Không sao, đều là sư huynh đệ Huyền Môn, đây là việc sư huynh ta nên làm.” Nụ cười của Thái Thanh không đổi, nhàn nhạt mở miệng nói: “Tiếp theo, sư huynh nhất định sẽ chủ trì công đạo, giải quyết ổn thỏa chuyện này.” Nghe thấy lời của hắn, bất luận là Nguyên Thủy Thiên Tôn hay Tây Phương Nhị Thánh, da mặt đều khẽ giật giật.

Hiển nhiên, bọn họ cũng cảm thấy không ổn rồi!

“...Chuyện này không cần làm phiền sư huynh đâu, ba người chúng ta tự mình thương lượng là được.” Nguyên Thủy Thiên Tôn thần sắc do dự, có chút chần chừ nói.

“Đúng đúng!

Chúng ta có thể thương lượng...” Tây Phương Nhị Thánh bên cạnh với dáng vẻ thê thảm cũng vội vàng gật đầu nói.

Nhìn thấy cảnh này, thần sắc trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa càng thêm cổ quái.

Một khắc trước còn đánh nhau sống chết, bây giờ lại muốn thương lượng?

Chiều gió thay đổi cũng quá nhanh rồi đi?

Rốt cuộc là không yên tâm về Thái Thanh đến mức nào chứ?

“Ồ?” Thái Thanh nghe vậy cũng không nói nhiều, chỉ thấy lá cờ Hỗn Nguyên Ngũ Hành trong tay bắt đầu lóe lên từng luồng ánh sáng.

Thôi được, không cần nói gì nữa!

"Chuyện này cứ để sư huynh làm chủ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không chút do dự, trực tiếp chắp tay nói.

Trong Hồng Hoang, mọi thứ đều dựa vào thực lực để nói chuyện, nắm đấm của ai cứng, người đó có quyền quyết định.

Thực lực của Thái Thanh đã bày ra cho mọi người thấy, bây giờ hắn chịu ra mặt chủ trì công đạo, đó là cho mặt mũi rồi.

Nếu còn không biết điều, vậy là không biết nể mặt!

Dù sao, bất kể thế nào, mình cũng là người bị hại, không thể nào lại chịu thiệt nữa chứ?

Nghĩ như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thản nhiên chấp nhận, chờ đợi Thái Thanh chủ trì công đạo cho mình.

Nhị Thánh Tây Phương bên cạnh thấy cảnh này, trong lòng lại chửi ầm lên.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng hai người sao lại không biết, chuyện này từ đầu đến cuối, đều là một tay Thái Thanh sắp đặt.

Bây giờ thì hay rồi, hai người vừa phải gánh tội thay, vừa bị ăn đòn, lại còn phải chờ Thái Thanh xử lý, nỗi uất ức trong lòng quả thật không thể tả!

"Chuyện này đều là lỗi của... của Tây Phương chúng ta, Tây Phương chúng ta nguyện dâng ra một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để kết thúc chuyện này và bồi lễ." Tiếp Dẫn đạo nhân sắc mặt khó coi nói, giơ tay lấy ra một đóa liên đài màu đen.

Trên đài sen đen như mực, có đủ mười hai phẩm hoa sen, mỗi một cánh hoa dường như ẩn chứa vô tận khí tức hủy diệt, tỏa ra ma khí cuồng bạo hung hãn.

"...

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên?!" Nhìn thấy bảo vật này, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, là một trong năm đài sen tiên thiên, không chỉ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thật sự, mà còn là vật mà Ma Tổ La Hầu năm xưa đã dùng.

Ngày trước tại Bát Cảnh Cung, khi Tây Phương Nhị Thánh lấy ra Thí Thần Thương, đã khiến các Thánh nhân hoài nghi kho báu của Ma tộc đã rơi vào tay bọn họ.

Bây giờ lại thấy trong tay họ có pháp bảo như Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, càng khiến cho suy đoán trong lòng các Thánh nhân thêm chắc chắn.

Nhưng, đệ tử đứng đầu Xiển Giáo do mình một tay bồi dưỡng lại bị Tây Phương Nhị Thánh hại chết, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy, một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo căn bản không thể khiến ngọn lửa giận của mình nguôi đi.

Thế nhưng, còn không đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng, Thái Thanh đã lắc đầu.

"Vật này tuy không tầm thường, nhưng vẫn chưa đủ." Trong mắt Thái Thanh ánh sáng lóe lên, nhàn nhạt mở miệng nói.

Tây Phương Nhị Thánh nghe vậy, sắc mặt lập tức càng thêm khó coi, ngược lại Nguyên Thủy Thiên Tôn thì mặt lộ vẻ vui mừng, trong lòng sinh ra một tia cảm động.

Nói thật, với mối quan hệ ngoài mặt thì hợp nhưng trong lòng thì ly tán của Tam Thanh hiện nay, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn thấp thỏm, cho rằng Thái Thanh sẽ không thật lòng chủ trì công đạo cho mình, chỉ là đi cho có lệ mà thôi.

Lại vạn vạn không ngờ tới, sư huynh lại vì mình như vậy, ra sức tranh luận lẽ phải.

Nguyên Thủy Thiên Tôn càng nghĩ, trong lòng càng cảm động.

Sư huynh, đối với ta thật tốt!

Xem ra trước đây đều là ta hiểu lầm rồi!

Nếu để Thái Thanh biết được suy nghĩ trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất định sẽ 'ha ha một tiếng'.

Hiểu lầm ư?

Không có khả năng!

Hoàn toàn không tồn tại!

Thật sự cho rằng ta đang vì ngươi chủ trì công đạo sao?

Nghĩ nhiều rồi!

Là một đại ác nhân đang ngày càng lún sâu trên con đường phản diện, lừa người ta còn không thèm chớp mắt!

Dĩ nhiên, dù trong lòng nghĩ như vậy, Thái Thanh cũng không thèm để ý đến Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ bình tĩnh nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh.

Mặc dù, hắn không nói thêm gì, nhưng ý tứ trong ánh mắt lại vô cùng rõ ràng!

Là Thánh nhân Hỗn Nguyên, Tây Phương Nhị Thánh tự nhiên hiểu ngay lập tức, sắc mặt càng thêm khó coi.

Khác với các vị Thánh nhân khác, vùng đất Tây Phương mà Tây Phương Nhị Thánh cai quản nổi tiếng là nghèo nàn, cả Tịnh thổ Tây Phương có được gia sản như hiện tại, đều là do hai người họ ăn tiêu tiết kiệm mà có được.

Bây giờ thì hay rồi, không chỉ bị Thái Thanh lừa một lần nữa, mà còn phải dâng không mấy món pháp bảo, sự uất ức trong lòng Tây Phương Nhị Thánh tự nhiên có thể biết được.

Nhưng dù biết rõ như vậy, hai người cũng căn bản không dám nói nhiều.

Không nói đến chuyện, trên bề mặt chuyện này vốn là do hai người họ hãm hại đệ tử Xiển Giáo, căn bản không đứng vững được lý lẽ.

Lùi một vạn bước mà nói, dù có biết rõ mưu kế của Thái Thanh, cũng căn bản vô ích.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ đường đường cũng đã sớm chạy mất, không muốn dính vào chuyện này, chỉ là Tây Phương Nhị Thánh nhỏ bé thì có tác dụng gì?

Chẳng lẽ, thật sự muốn đối đầu trực diện với Thái Thanh?

Nhìn lá cờ Hỗn Nguyên Ngũ Hành đang lóe sáng trong tay Thái Thanh, Tây Phương Nhị Thánh thức thời dập tắt ý nghĩ đó.

"Hôm nay, Tây Phương chúng ta nhận thua!" Chuẩn Đề đạo nhân mặt lộ vẻ không cam lòng, Tiếp Dẫn đạo nhân bên cạnh lại trực tiếp trầm giọng mở miệng, tay áo phất mạnh, lại một tòa sen đài màu trắng xuất hiện trong tay hắn.

Bên trong bảo liên mười hai phẩm, lấp lánh ánh sáng trong suốt, mỗi một tia sáng rực rỡ dường như có thể gột rửa mọi dơ bẩn trên đời, tịnh hóa tất cả nghiệp chướng.

"Cái này...

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên?!" Nhìn thấy tòa sen báu màu trắng này, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa ở xa cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Chương 111

Cũng không trách họ như vậy, năm đài sen tiên thiên, mỗi một tòa đều vô cùng quý giá, tìm khắp cả Hồng Hoang cũng chưa chắc tìm được một cái.

Tính cả Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trong tay Tiếp Dẫn đạo nhân, Tây Phương có tới ba tòa sen đài!

Khí vận và gia sản như vậy, ngay cả Thái Thanh cũng không khỏi liếc nhìn Tây Phương Nhị Thánh thêm vài lần.

Không ngờ, hai tên này cũng giàu gớm...

Nhận ra ánh mắt của Thái Thanh, Tây Phương Nhị Thánh không khỏi đồng thời rùng mình.

Hai người họ cũng thật là xui xẻo, trước sau bị Thái Thanh bày mưu tính kế hai lần, cả hai lần đều cùng một bố cục!

Lừa Tây Phương đến nghiện rồi sao!

Giờ phút này, lại bị ánh mắt của Thái Thanh nhìn chằm chằm, tự nhiên trong lòng run sợ.

"Hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, đã là giới hạn của Tây Phương chúng ta rồi, nếu Thái Thanh sư huynh vẫn không hài lòng, Tây Phương chúng ta cũng không còn cách nào khác!" Tây Phương Nhị Thánh đồng thanh nói, cũng không đợi Thái Thanh trả lời, trực tiếp ném hai tòa sen báu cho Thái Thanh, rồi lập tức xoay người rời đi.

Thái độ của hai người rất rõ ràng, dù sao gia sản cũng chỉ có nhiêu đó, chuyện còn lại cũng không quản được nữa, muốn sao thì sao đi!

Cùng lắm thì, cứ trực tiếp cải đạo lập Phật, mặc dù thời cơ chưa chín muồi, nhưng vẫn tốt hơn là bị người ta vặt lông cừu lặp đi lặp

lại.

Đối với suy nghĩ của Tây Phương Nhị Thánh, Thái Thanh ít nhiều cũng đoán được một chút.

Thấy hai người xoay người rời đi, hắn cũng không ra tay ngăn cản, có thể lừa được Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên từ tay hai người họ, đã vượt ngoài dự liệu của hắn.

Dù sao, Tây Phương Nhị Thánh keo kiệt bủn xỉn, đó là chuyện nổi tiếng.

Điểm này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lòng dạ biết rõ.

Cho nên, giờ phút này thấy Thái Thanh lại vì mình, cứng rắn đòi được hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hắn vui mừng khôn xiết.

Dù sao đệ tử chết cũng đã chết rồi, có thể được hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo làm bồi thường, cũng coi như qua được.

"Lần này đa tạ sư huynh trượng nghĩa lên tiếng, vì Huyền Môn chúng ta chủ trì công đạo!" Ý niệm trong lòng lóe lên, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắp tay, trước tiên cảm tạ Thái Thanh một câu, rồi chuẩn bị nhận lấy hai kiện pháp bảo từ tay hắn.

Nhưng đợi tay đã đưa ra cả buổi, Thái Thanh lại không có chút ý định giao pháp bảo cho hắn, chỉ nhàn nhạt nhìn hắn.

"Sư huynh, ..." Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt lúng túng, có chút ngập ngừng hỏi.

"Sư đệ, ngô là đại sư huynh Huyền Môn, đứng ra chủ trì công đạo là chuyện đương nhiên.

Nhưng..." Giọng Thái Thanh dừng lại, chậm rãi nói: "Nếu đã xử lý

Tây Phương Nhị Thánh, chúng ta lại đồng là Tam Thanh, nếu ta không xử lý vấn đề của ngươi, chẳng phải sẽ bị nghi là thiên vị sao?" Nghe thấy lời của Thái Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức ngớ người!

Cái gì??

Xử lý ta?

Ta là người bị hại mà?!

"Đế Tuấn là Thiên Đình chi chủ, nhân vật mấu chốt của Vu Yêu Lượng Kiếp, ngươi tự ý ra tay với hắn, chính là đi ngược lại đại thế Thiên Đạo, nếu không có Nữ Oa sư muội ngăn cản, e rằng đã sớm gây ra đại họa!" Không đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn hồn, Thái Thanh 'chí công vô tư' nói.

"Nể tình chúng ta đồng là Tam Thanh, lần này phạt ngươi cấm túc ở Côn Luân mười vạn năm, còn về hai kiện pháp bảo... cứ để sư huynh tạm thời bảo quản giúp." ???

Thao tác gì đây?

Tiền phạt bồi lễ, do đại ca thu hết?

Thế có nghĩa là Xiển Giáo ta chết đệ tử, bị đánh một trận, cuối cùng chẳng được gì, ngược lại còn bị cấm túc ở Côn Luân?

Lời của Thái Thanh vừa dứt, không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn ngơ, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa bên cạnh cũng nhìn nhau ngơ ngác.

Nói thật, quyết định lần này của Thái Thanh, mỗi bên đánh năm mươi gậy, cũng không có gì thiên vị.

Nếu đổi lại là Hồng Quân Đạo Tổ làm như vậy, cũng sẽ không khiến người ta có phản ứng như thế.

Nhưng đây lại là Thái Thanh Thánh nhân!

Ngay cả nhân vật mấu chốt của lượng kiếp là Đông Hoàng Thái Nhất, cũng có thể nói giết là giết, một vị Đại Đạo Thánh Nhân!

Lúc đó sao không để ý đến đại thế Thiên Đạo?

Đây có phải là lời kịch của ngươi không?!

Nói thật, lương tâm của ngươi không thấy cắn rứt sao?

Xin lỗi, thật sự không có!

Lúc này Thái Thanh, trong lòng không những không đau, ngược lại còn vui vẻ hớn hở.

Lần này mượn tay Tây Phương Nhị Thánh, giết một nhân vật chính không nói, còn kiếm không được hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Phi vụ này, nhìn thế nào cũng là lãi to có được không!

Về phần cái gọi là lương tâm?

Ai quan tâm chứ?

Có thể lăn lộn đến bây giờ trong Hồng Hoang, lại có mấy ai có lương tâm?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu không phục, vậy thì cứ nhịn cho ta!

Cuối cùng, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự ngoan ngoãn nuốt cục tức này.

Không còn cách nào khác, Thái Thanh không phải là Tây Phương Nhị Thánh, tu vi thực lực của hắn bày ra ở đó, vì hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên sẽ không thật sự không màng tất cả.

Dù sao, hai kiện pháp bảo đó cũng không phải của mình...

Sau khi tự an ủi mình như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không

khỏi nhớ đến Trương Diễn.

Đồ đệ, chết thật thảm a!!

Theo sau việc Tây Phương Nhị Thánh bồi lễ chịu thua, Nguyên Thủy Thiên Tôn nuốt giận vào trong, một trận chiến giữa các Thánh nhân kinh động cả Hồng Hoang cũng dần dần hạ màn.

Chuyện này từ lúc bắt đầu, Trương Diễn cưỡng ép trang bức bị Yêu tộc Thiên Đình đánh hội đồng, sau đó Nguyên Thủy Thiên Tôn giáng xuống ngọn lửa giận ngút trời, cho đến đại chiến của ba vị Thánh nhân Hỗn Nguyên sau đó.

Có thể nói là sóng gió ba lần, khiến cho ức vạn sinh linh Hồng Hoang lòng dạ bồi hồi, hít drama một trận no nê.

Nhưng, nếu nói thật, trong cả sự việc, tự nhiên phải kể đến việc Thái Thanh dùng sức một người, quét ngang ba vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là chấn động tâm thần vạn tộc Hồng Hoang nhất.

Là ba vị Thánh nhân Hỗn Nguyên đó, ngay cả một chiêu của Thái Thanh cũng không đỡ nổi!

Thực lực của vị đứng đầu các Thánh nhân, rốt cuộc đã khủng bố đến mức nào, dù chỉ là thoáng qua, cũng đủ khiến tất cả mọi người kinh sợ!

Sau chuyện này, danh hiệu đệ nhất Thánh nhân càng thêm vang dội khắp cả Hồng Hoang.

Thậm chí, còn có dấu hiệu lấn át cả Đạo Tổ Hồng Quân!

Chương 112

Cũng vì lý do này, cả Huyền Đô Tử Phủ trở thành thánh địa không thể nghi ngờ trong Hồng Hoang.

Mỗi ngày đều có vô số sinh linh vạn tộc từ khắp nơi đổ về bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, muốn thử vận may, bái nhập vào Nhân Giáo.

Đáng tiếc, tất cả đều là công dã tràng.

Lúc này Thái Thanh đang ngồi ngay ngắn trong Bát Cảnh Cung, kiểm kê thu hoạch lần này, căn bản không có tâm tư để ý đến.

"Một đám nhân vật chính, cũng không uổng công giết." Nhìn vào số điểm phản diện trong tay hiện tại đã lên tới hai mươi sáu vạn, Thái Thanh khẽ cười nói.

Một đám nhân vật chính Nhân tộc, tuy mỗi người kiếm được điểm phản diện không nhiều, nhưng tích lũy nhiều lần cũng là một khoản tiền lớn!

Ngoài hai mươi sáu vạn điểm phản diện hiện có, còn đẩy tổng số điểm phản diện của Thái Thanh lên tới sáu mươi tám vạn, rất gần với cột mốc bảy mươi vạn điểm!

Nói cách khác, chỉ cần Thái Thanh giết thêm một nhân vật chính nữa, liền có thể lập tức đột phá cột mốc bảy mươi vạn, nhận được thêm một 'Rương Báu Phản Diện'!

Nhìn xem, chỉ riêng 'Rương Báu Phản Diện' của mốc sáu mươi vạn trước đó, đã mở ra được 'Vòng Sáng Thánh Nhân Phản Diện' thần khí cắt rau hẹ như vậy, trong rương báu bảy mươi vạn, sẽ mở ra được thứ gì đây?

Nghĩ đến đây, ngay cả trong mắt Thái Thanh cũng không khỏi lộ ra

một tia mong đợi.

"A, còn lại một cây rau hẹ chưa cắt hết..." Ý niệm của Thái Thanh chuyển động, ánh mắt nhìn về phía Vu tộc.

Sau khi trầm ngâm một lát, hắn lại lắc đầu, tạm thời đè nén ý nghĩ trong lòng.

Không phải hắn có lòng từ bi nhân hậu.

Mà là lần này thu hoạch quá nhiều, ngoài điểm phản diện ra, còn có những thứ khác cần xử lý, tạm thời không rảnh đi cắt rau hẹ.

Nghĩ đến đây, tay áo của Thái Thanh khẽ phất, hai tòa sen báu một đen một trắng hiện ra trước mặt hắn.

Chính là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên lừa được từ tay Tây Phương Nhị Thánh!

Nói thật, hai tòa sen báu này tuy cũng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thật sự, nhưng với nhãn giới của Thái Thanh hiện tại, căn bản không lọt vào mắt.

Sở dĩ hắn chịu tốn chút công sức, mạo hiểm kết nhân quả với Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng phải lấy được chúng, là vì chúng giống như Tiên Thiên Ngũ Phương Linh Kỳ, đều xuất từ Hỗn Độn Thanh Liên!

"Đinh!

Phát hiện trong tay Ký chủ có pháp bảo có thể dung hợp, xin hỏi Ký chủ có muốn dung hợp không (tiêu hao mười vạn điểm phản diện)?" Hầu như cùng lúc Thái Thanh lấy ra Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ, âm thanh nhắc nhở của hệ thống liền vang lên bên tai.

Mười vạn điểm phản diện, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng tuyệt đối không ít!

Đặt trong cửa hàng phản diện, có thể đổi được một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí là Tiên Thiên Chí Bảo.

Hiện tại, chỉ một lần dung hợp, đã phải tiêu hao hết mười vạn điểm phản diện, cộng thêm hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, khoản tiêu hao này không thể nói là không lớn!

Nhưng, dù vậy, Thái Thanh cũng không chút do dự, trực tiếp chọn dung hợp.

Đùa sao, trận chiến trong hỗn độn lần trước đã cho hắn thấy được uy lực của Hỗn Độn Linh Bảo.

Thật vậy, với tu vi thực lực của hắn, có thể hành hạ các Thánh nhân.

Nhưng nếu không có Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ trong tay, muốn một đòn quét ngang ba vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã đánh đến đỏ cả mắt, cũng không dễ dàng như vậy.

Suy cho cùng, Hỗn Độn Linh Bảo so với Tiên Thiên Chí Bảo trong Hồng Hoang, thực sự khủng bố hơn rất nhiều!

Đừng quên, Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ chỉ là Trung phẩm Hỗn Độn Linh Bảo mà thôi, đã khủng bố như vậy.

Nếu sau khi dung hợp, không chừng...

Nghĩ như vậy, trong mắt Thái Thanh lóe lên một tia sáng, ánh mắt chăm chú nhìn vào Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ.

"Đinh!

Chúc mừng Ký chủ dung hợp thành công!" Theo sau âm thanh của hệ thống, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên lập tức biến mất, toàn bộ Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chỉ thấy, trên mặt cờ vốn chỉ có hào quang năm màu, nay xuất hiện đạo văn hai màu đen trắng, mỗi một luồng dường như ngưng tụ cả pháp tắc hỗn độn, có ba động khủng bố hủy diệt càn khôn!

Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ: Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, ngưng luyện lực lượng Hỗn Độn Đại Đạo, ngũ hành tương sinh tương diệt, âm dương biến hóa vô cùng!

Nhìn giới thiệu về Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ, dù với tu vi định lực của Thái Thanh, cũng không khỏi chấn động trong lòng.

Mặc dù hắn đã đoán được, sau lần dung hợp này, Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ sẽ có sự lột xác, nhưng lại không ngờ sự lột xác lại lớn đến vậy!

Trực tiếp một hơi, từ Trung phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, nhảy vọt lên hàng Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo!

Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, nhìn khắp cả hỗn độn bao la, là tồn tại gần nhất với Hỗn Độn Chí Bảo!!

E rằng Thiên Đạo nhìn thấy, cũng phải kinh hãi!

Phi vụ này, đúng là lãi to rồi!

Sau khi hít sâu một hơi, Thái Thanh miễn cưỡng đè nén sự kích động trong lòng, bắt đầu tế luyện lại lá cờ Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ.

Sức mạnh của Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo thực sự quá khủng bố, dù trước đó đã luyện hóa một lần, hiện tại vẫn phải khắc ấn lại Đại Đạo... ...

Thời gian thấm thoắt, trong nháy mắt, mười vạn năm đã trôi qua trong đất trời Hồng Hoang.

Kể từ sau trận chiến trong hỗn độn của các Thánh nhân, cả đất

trời Hồng Hoang đều chìm vào sự yên tĩnh quỷ dị.

Bất luận là Vu tộc hay Yêu tộc, mặc dù hai bên đều có xích mích, nhưng đều vô cùng cẩn thận, không dám gây ra động tĩnh lớn nữa.

Thậm chí, ngay cả động tĩnh luyện chế Đồ Vu Kiếm của Yêu tộc Thiên Đình cũng ngày càng nhỏ đi.

Đừng nhìn Yêu tộc Thiên Đình dám ra tay với đệ tử của Thánh nhân, nhưng sau khi thực sự chứng kiến sức mạnh khủng bố của trận chiến giữa các Thánh nhân, vẫn không khỏi cảm thấy sợ hãi!

Cũng không trách được, thực lực của Thánh nhân Hỗn Nguyên quá mạnh mẽ khủng bố, giơ tay nhấc chân đều có thể hủy diệt một phương Đại Thiên Thế Giới!

Yêu tộc Thiên Đình tuy có tự tin, nhưng tuyệt đối không ngốc, sẽ không tiếp tục khiêu khích giới hạn của Thánh nhân.

Dĩ nhiên, dù vậy, Yêu tộc Thiên Đình dám oanh sát đệ tử dưới trướng Thánh nhân Hỗn Nguyên, vẫn khiến cho vạn tộc trong Hồng Hoang được một phen nổi bật!

Đặc biệt là Yêu Đế Đế Tuấn, tư thái anh hùng không kiêu ngạo không siểm nịnh khi đối mặt với Nữ Oa, càng khiến cho cả Yêu tộc Thiên Đình uy danh đại chấn, khí vận có dấu hiệu lấn át Vu tộc.

Ngay khi khí vận và uy danh của Yêu tộc Thiên Đình đạt đến đỉnh điểm, đại hôn của Yêu Đế đã sớm truyền khắp Hồng Hoang cũng được cử hành đúng hẹn.

Nhưng, do thái độ trước đó của Đế Tuấn, trong lòng Nữ Oa không vui, tự nhiên sẽ không ra mặt chủ trì Thiên hôn, khiến cho một hôn lễ vốn dĩ vô cùng long trọng cuối cùng cũng chỉ qua loa kết thúc, gây ra không ít trò cười.

Đối với chuyện này, các Tổ Vu trong Vu tộc, sau khi nhận được

tin tức, tự nhiên không tránh khỏi một phen hả hê.

Mười vạn năm qua, thanh thế của Yêu tộc Thiên Đình tăng mạnh, khiến cho Vu tộc trong quá trình giao thủ với Yêu tộc Thiên Đình không ít lần chịu thiệt.

Bây giờ Yêu tộc Thiên Đình trở thành trò cười, Vu tộc tự nhiên vui mừng thấy cảnh này.

Nhưng, chỉ sau ngàn năm, một tin tức khác từ Yêu tộc Thiên Đình truyền ra, lập tức khiến cho các Tổ Vu của Vu tộc cười không nổi.

Tin tức này không phải chuyện gì khác, chính là Đế hậu Cửu U Băng Phượng, đã sinh hạ cho Đế Tuấn mười thái tử Kim Ô!

Chương 113

Chuyện này vừa truyền ra, đừng nói cả Yêu tộc Thiên Đình, ngay cả vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang, đều đồng loạt chấn động!

Phải biết rằng, Kim Ô nhất tộc là thần điểu được chân linh của Thái Dương thai nghén mà thành, nhìn khắp cả đất trời Hồng Hoang, từ khi khai thiên lập địa đến nay, cũng chỉ xuất hiện hai con mà thôi!

Hai con Kim Ô một con trở thành Yêu Đế của Yêu tộc, một con trở thành Yêu Hoàng của Yêu tộc, đều là những tồn tại lừng lẫy Hồng Hoang!

Bây giờ, trong Yêu tộc Thiên Đình, lại có thêm mười thái tử Kim Ô!

Đừng nhìn hiện tại chúng chỉ mới vừa sinh ra, nếu để chúng thuận lợi trưởng thành, cả Vu Yêu đại chiến, e rằng sẽ chịu ảnh hưởng chưa từng có!

Nghĩ đến đây, ngay cả các Thánh nhân cũng có chút ngồi không yên.

Tây Phương, núi Tu Di.

"Sư huynh, trên người mười con Kim Ô nhỏ đó, không chừng có thể tính kế một phen!" Chuẩn Đề đạo nhân trong mắt ánh sáng lóe lên, trầm giọng nói.

Nghe hai chữ 'tính kế', da mặt Tiếp Dẫn đạo nhân khẽ giật giật, không trả lời trực tiếp, chỉ nhìn hắn một cái với ánh mắt phức tạp.

"Sư đệ, có biết, Tây Phương chúng ta có bao nhiêu gia sản không?" "..." Chuẩn Đề đạo nhân nghe vậy, không khỏi ngẩn người.

Đồng là Thánh nhân Hỗn Nguyên, tự nhiên có thể nghe ra ý tứ

trong lời nói của Tiếp Dẫn đạo nhân, rõ ràng là, Tây Phương không có gia sản để mà bồi thường nữa!

Nghĩ đến đây, Chuẩn Đề đạo nhân cũng không nói thêm gì nữa.

Sau hai lần giáo huấn trước đó, hắn cũng đã học khôn ra, không còn nhúng tay vào chuyện trong Hồng Hoang nữa.

Dĩ nhiên, không phải là hắn không có ý định phát triển Tây Phương.

Với thân phận Thánh nhân Thiên Đạo, tự nhiên có thể suy ra, Vu Yêu Lượng Kiếp sớm muộn cũng sẽ bùng nổ, hiện tại không nhúng tay, sau này Hồng Hoang cũng chắc chắn sẽ đại loạn!

Nếu ra tay có rủi ro, vậy thì cứ chờ đi!

Ta không tin, Vu Yêu nhị tộc có thể kéo dài đến lúc đó!

Với ý niệm như vậy, Tây Phương Nhị Thánh bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi, chuẩn bị đợi Vu Yêu đại chiến bùng nổ, sẽ đục nước béo cò.

Nếu để họ biết được suy nghĩ của Hồng Quân Đạo Tổ lúc này, chỉ e sẽ không lạc quan như vậy.

Chờ?

Chờ cái rắm!

Hậu Thổ cứ không hóa Luân Hồi, chờ cái quỷ à!

Là người đại diện cho ý chí Thiên Đạo, Hồng Quân Đạo Tổ so với các Thánh nhân, đối với toàn bộ đại thế Thiên Đạo không nghi ngờ gì là rõ ràng hơn.

Theo số mệnh đã định, Hậu Thổ hóa Luân Hồi, Nhị Thánh thả Kim Ô, mới có thể châm ngòi cho trận quyết chiến cuối cùng của Vu Yêu!

Nhưng hiện tại, Hậu Thổ bị Thái Thanh thu nhận dưới trướng,

luôn ở trong Huyền Đô Tử Phủ, đừng nói là hóa Luân Hồi, ngay cả tình hình hiện tại của Hậu Thổ, vị Đạo Tổ này cũng không rõ.

Không có Thiên Đạo âm thầm dẫn dắt, chỉ mong Hậu Thổ một mình hóa Luân Hồi, cả đời cũng không có hy vọng!

Hậu Thổ một ngày không hóa Luân Hồi, trận quyết chiến Vu Yêu Lượng Kiếp, liền một ngày không thể mở màn, chỉ có thể càng ngày càng kéo dài.

Thực tế, nếu không có Hồng Quân âm thầm ra tay, mười con Kim Ô nhỏ đã sớm ra đời từ mười vạn năm trước rồi.

Hiện tại cứng rắn kéo dài mười vạn năm, không thấy Hậu Thổ có động tĩnh gì, thật sự sắp không chịu nổi rồi!

Dù sao, người ta mười con Kim Ô nhỏ đều đã sinh ra rồi, không thể nào nhét chúng trở lại được chứ?

Một khi thật sự để mười con Kim Ô toàn bộ trưởng thành, Hậu Thổ mới hóa Luân Hồi, mọi chuyện đều đã muộn!

Nói trắng ra, do Hậu Thổ cứ không hóa Luân Hồi, bây giờ Vu Yêu Lượng Kiếp, lại xuất hiện biến cố!

"Thôi vậy, dù phải cưỡng ép ra tay, cũng phải để Hậu Thổ hóa Luân Hồi, không thể kéo dài thêm nữa!" Sau khi nghĩ ngợi hồi lâu, Hồng Quân Đạo Tổ hạ quyết tâm, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng.

Mặc dù, đối với tu vi thực lực của Thái Thanh, trong lòng ngài có không ít kiêng kỵ.

Nhưng mắt thấy, cả Vu Yêu Lượng Kiếp sắp hoàn toàn lệch quỹ đạo, là người đại diện cho Thiên Đạo, tự nhiên không thể ngồi yên không lo.

Sau khi quyết định xong, Hồng Quân Đạo Tổ hít sâu một hơi, sắc

mặt ngưng trọng nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ, chuẩn bị đích thân đi đến đó.

Ngay lúc này, một luồng khí tức hung hãn khủng bố, đột nhiên từ Bát Cảnh Cung trong Huyền Đô Tử Phủ tuôn ra!

Trong khoảnh khắc, chư thiên vạn đạo đều gầm vang, hỗn độn hồng mông không ngừng chấn động, từng dải ngân hà rực rỡ lần lượt tắt lịm, từng Đại Thiên Thế Giới liên tiếp run rẩy!

Tiếng Đại Đạo vang vọng không dứt, khí tức đáng sợ đè nén vũ trụ, dường như cả đất trời Hồng Hoang, trong bốn biển tám cõi, đều đồng loạt chấn động!

Đừng nói Hồng Quân Đạo Tổ, ngay cả các Thánh nhân và ức vạn sinh linh Hồng Hoang, đều đồng loạt nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ, trên mặt lộ ra vẻ chấn động chưa từng có...

Lại đột phá nữa rồi?!

"Cứ từ từ tính sau vậy..." Hồng Quân Đạo Tổ nghĩ vậy, lại ngoan ngoãn ngồi trở lại. ...

Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung. từng tiếng Đại Đạo hồng âm không ngừng vang vọng trong đại điện, từng luồng khí tức hung hãn liên tiếp đè nén vũ trụ thương khung.

Vô số tia tiên quang rực rỡ đã bao trùm toàn bộ Bát Cảnh Cung, nhìn từ xa, dường như hóa thành một đại dương thần quang cuồn cuộn, chiếu rọi hỗn độn hồng mông!

Ở nơi sâu nhất trong vùng thần quang đó, có một thân ảnh sâu như vực thẳm, ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn.

Đôi mắt của người đó sâu thẳm bao la, ánh mắt sắc bén vô cùng, nơi ánh mắt chiếu tới, chư thiên vạn đạo đều run rẩy, hư không bao la cũng gầm vang không dứt!

Không cần giới thiệu nhiều, thân ảnh đó tự nhiên chính là Thái Thanh!

Nhưng, so với mười vạn năm trước, khí tức của Thái Thanh lúc này không nghi ngờ gì là mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Ngay cả khi chỉ yên lặng ngồi ở đó, cũng như có thể áp chế chư thiên vạn vực, phủ thị vạn cổ hồng mông!

"Không hổ là căn nguyên cấp bán Hồng Mông, tốc độ tu hành quả nhiên khủng bố!" Cảm nhận sự thay đổi trong tu vi, Thái Thanh không khỏi tán thưởng một câu.

Ngay sau đó, theo ý niệm của hắn, trang thuộc tính của hắn lập tức mở ra.

Ký chủ: Thái Thanh Căn nguyên: Bàn Cổ Nguyên Thần (cấp bán Hồng Mông) Nguyên thần tu vi: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Ngũ Trọng Thiên đỉnh phong (Đại Đạo Thánh Nhân) Nhục thân tu vi: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Ngũ Trọng Thiên đỉnh phong Công pháp thần thông: Đại Đạo Chư Thiên, Cửu Cửu Huyền Công, Thái Thanh Tiên Quyết...

Pháp bảo: Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ, Hỗn Nguyên Tứ Hung Kiếm, Trấn Thiên Quan...

Điểm phản diện: 160000 ...

Nhìn vào tu vi thực lực hiện tại, dù với định lực của Thái Thanh, cũng không khỏi chấn động trong lòng.

Tuy rằng, từ Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên trung kỳ trước đó, bước vào Ngũ Trọng Thiên đỉnh phong, chỉ cách nhau hai tiểu cảnh giới, không phải là một bước nhảy vọt quá lớn.

Nhưng tuyệt đối đừng quên, cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Trọng Thiên, càng về sau, càng khó đột phá!

Càng không cần phải nói, phần lớn thời gian bế quan lần này của Thái Thanh đều dùng để luyện hóa Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ, thời gian thực sự dùng để tham ngộ tu vi, chỉ là bốn năm vạn năm ngắn ngủi mà thôi!

Chương 114

Tsk, bốn năm vạn năm, đã liên tiếp thăng cấp hai tiểu cảnh giới!

Thái Thanh không hề nghi ngờ, tốc độ tu hành hiện tại của hắn, nếu truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ kinh động cả hỗn độn bao la!

Dĩ nhiên, có thể đột phá thuận lợi như vậy, không thể thiếu sự hỗ trợ của 'Khai Thiên Ấn Ký' và 'Bàn Cổ Tâm Tủy'.

Nếu không có hai linh vật này trong tay, dù với tư chất căn nguyên cấp bán Hồng Mông, cũng không thể nào trong thời gian ngắn như vậy, liên tiếp đột phá hai tiểu cảnh giới.

Sau lần bế quan này, tu vi thực lực của Thái Thanh, tuyệt đối đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất!

Không chỉ nhục thân và nguyên thần tu vi đều đạt đến Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên đỉnh phong, ngay cả pháp tắc Lực Chi Đại Đạo trong nhục thân cũng đã ngưng tụ được khoảng sáu thành.

Lại tiến một bước dài trên con đường thực sự nắm giữ Lực Chi Đại Đạo!

Thêm vào đó, lần này đã luyện hóa thành công Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ, với thực lực tổng thể hiện tại của Thái Thanh, e rằng trong cả hỗn độn bao la, cũng có thể đi ngang!

"Rau hẹ đã vỗ béo bấy lâu, cũng đến lúc thu hoạch rồi." Sau khi sắp xếp lại tâm tình một chút, Thái Thanh bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để cắt rau hẹ.

Đối với nhân vật chính Sở Phong, trước đó đã cắt một lần rồi, còn để lại hậu thủ, bây giờ cắt lại, tự nhiên không cần tốn nhiều công

sức.

Ngay khi Thái Thanh đang có kế hoạch trong lòng, thần sắc của hắn khẽ động, đôi mắt nhìn về một động phủ trong Huyền Đô Tử Phủ.

Chỉ thấy, trong động phủ này, lúc này có từng luồng khí tức luân hồi không ngừng tuôn ra, khi ánh sáng của mặt trời, mặt trăng và các vì sao đồng loạt mờ đi, dường như có một nơi thông suốt cả hai cõi âm dương, liên thông với Hồng Hoang hỗn độn, huyền diệu vô cùng!

Cũng cùng lúc đó, Hồng Quân Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung, hai mắt đột nhiên mở to, ánh mắt nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ, lộ ra một tia kinh ngạc hiếm thấy.

"...

Khí tức luân hồi?!" Là người đại diện cho Thiên Đạo, không ai rõ hơn ngài, việc pháp tắc luân hồi xuất hiện trong Hồng Hoang, rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Hậu Thổ muốn... hóa thân Luân Hồi sao?

Nghĩ đến đây, dù với định lực của Hồng Quân, cũng không khỏi thần sắc kích động.

Trông sao trông trăng, cuối cùng cũng đợi được đến lúc Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi!

Thế nhưng, nụ cười trên mặt Hồng Quân Đạo Tổ vừa mới xuất hiện một lát, khí tức luân hồi trong Huyền Đô Tử Phủ liền hoàn toàn ngừng lại.

Điều này, ngay cả Hồng Quân là Đạo Tổ cũng có chút ngơ ngác.

Tình hình gì đây?

Chuyên môn trêu ta sao?!

Hậu Thổ, đang chơi với lửa!

Thực tế, Hồng Quân có chút nghĩ nhiều rồi.

Ngay cả Hậu Thổ, bây giờ cũng đang ngơ ngác, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, nàng rõ ràng cảm nhận được, trong cõi u minh có một luồng ý chí đang kêu gọi.

Nhưng không đợi nàng hiểu rõ chuyện gì, luồng ý chí đó đã bị Thái Thanh một chưởng đánh tan!

Đùa sao, Hậu Thổ bây giờ là người của Lão tử, có thể để cho Thiên Đạo lừa đi diễn hóa Luân Hồi được sao?

Chắc là đang mơ ngủ!

Thực tế, Thái Thanh từ đầu đã biết chuyện Hậu Thổ hóa Luân Hồi.

Sở dĩ biết rõ như vậy, còn đưa cho nàng Luân Hồi Tử Liên, chỉ là để dùng cắt rau hẹ mà thôi.

Bây giờ, vạn sự đã chuẩn bị, chính là lúc cắt rau hẹ, Thiên Đạo muốn đòi người?

Mơ đi!

"Hậu Thổ bái kiến Thái Thanh Thánh nhân." Trong lúc ý niệm trong lòng Thái Thanh lóe lên, Hậu Thổ đã xuất hiện ở cửa đại điện, khẽ cúi người chào.

"Lần này đa tạ bảo vật Thánh nhân ban cho, Hậu Thổ mới có thể tham ngộ Đại Đạo, ân tình này nhất định sẽ khắc ghi trong lòng, vĩnh thế không quên." Hậu Thổ thần sắc cảm kích, một đôi mắt đẹp chứa đầy chân tình, khẽ nói.

"Không sao, có được cơ duyên này, đều là tạo hóa của ngươi."

Thái Thanh nhàn nhạt nói, ánh mắt lướt qua Hậu Thổ, trong mắt không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Ai cũng biết, mười hai Tổ Vu của Vu tộc, mỗi một vị đều nắm giữ một đạo pháp tắc nhục thân.

Hậu Thổ là Trung Ương Thổ Chi Tổ Vu, pháp tắc mà nàng nắm giữ tự nhiên là Thổ Chi Pháp Tắc.

Nhưng sau lần bế quan này, Hậu Thổ không chỉ tu vi bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, mà trong nhục thân còn có thêm một loại pháp tắc Đại Đạo mới — Luân Hồi Pháp Tắc!

Hiển nhiên, Hậu Thổ hiện tại cách diễn sinh Luân Hồi không xa nữa.

Cũng không trách Thiên Đạo không nhịn được, muốn trực tiếp ra tay bắt người.

"Hậu Thổ lần này bế quan, đã tốn không ít thời gian, nay đến bái kiến Thánh nhân, ngoài việc cảm tạ trực tiếp, còn muốn thỉnh cầu Thánh nhân, có thể cho phép Hậu Thổ trở về Vu tộc một chuyến không." Hậu Thổ mím môi, có chút thấp thỏm nói.

Lần bế quan này, quả thực đã tốn không ít năm tháng, vừa mới xuất quan, cũng không biết trong Hồng Hoang đã xảy ra biến cố gì, tự nhiên có chút lo lắng cho Vu tộc.

Nhưng trước đây dù sao cũng là nàng không muốn rời đi, bây giờ muốn trở về Vu tộc một chuyến, lại sợ Thái Thanh không cho phép.

Chỉ là, Hậu Thổ lại không ngờ, sau khi nghe lời của nàng, Thái Thanh căn bản không chút do dự, liền trực tiếp gật đầu đồng ý.

"Rời đi lâu như vậy, cũng nên trở về xem một chút rồi, vừa hay bây giờ trong Vu tộc, có thêm một người mới..." Thái Thanh khẽ cười, nói với vẻ đầy ẩn ý.

Theo sau sự xích mích giữa Vu Yêu nhị tộc ngày càng nhiều, toàn bộ Vu tộc đã sớm được huy động, các Tổ Vu đồng loạt xuất động, chuẩn bị sẵn sàng cho trận quyết chiến với Yêu tộc Thiên Đình.

Một ngày nọ, các Tổ Vu đang phân tán ở khắp nơi trong Vu tộc, lại vô cùng hiếm thấy cùng nhau tụ tập bên ngoài Bàn Cổ Điện.

"Đại huynh, từ động tĩnh trong Bàn Cổ Điện xem ra, Thập Tam đệ chắc là hôm nay sẽ xuất quan rồi chứ?" Trong số mười một Tổ Vu, Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung có chút sốt ruột hỏi.

Thực tế, không chỉ một mình hắn như vậy, bao gồm cả Đế Giang, tất cả các Tổ Vu của Vu tộc đều đang chờ đợi Sở Phong xuất quan.

Dù sao, Vu Yêu Lượng Kiếp ngày càng hung hiểm, đối mặt với thanh thế ngày càng lớn mạnh của Yêu tộc Thiên Đình, ngay cả Vu tộc không sợ trời không sợ đất cũng không có chắc chắn sẽ thắng.

Nếu có thể vào thời khắc mấu chốt này, Sở Phong thuận lợi xuất quan, tập hợp đủ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, với sức mạnh của Bàn Cổ hư ảnh, phần thắng của Vu tộc tự nhiên sẽ tăng lên rất nhiều.

"Lần trước trên Thái Âm Tinh, Sở Phong tiểu đệ lỗ mãng đụng phải Thái Thanh Thánh nhân, tuy may mắn giữ được tính mạng, nhưng cũng bị thương không nhẹ, hôm nay có thể kết thúc xuất quan hay không, e rằng không chắc chắn đâu." Ý niệm trong lòng lóe lên, Đế Giang thần sắc do dự nói.

Đừng nhìn từ khi các Tổ Vu Vu tộc đưa Sở Phong vào Bàn Cổ Điện liệu thương, đã trôi qua gần trăm vạn năm.

Nhưng đối với sinh linh Hồng Hoang mà nói, trăm vạn năm ngắn ngủi, căn bản không đáng kể.

Thêm vào đó, lần này vết thương của Sở Phong không phải là

nặng bình thường, có thể hoàn toàn bình phục, ngay cả Đế Giang là người đứng đầu Mười Hai Tổ Vu cũng không có chắc chắn.

Nghe thấy lời của hắn, thần sắc của các Tổ Vu còn lại cũng thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Bàn Cổ Điện, lộ ra một tia lo lắng.

Ngay lúc này, trong Bàn Cổ Điện đã im lặng gần trăm vạn năm, đột nhiên có một luồng sinh mệnh khí tức hung hãn bùng phát ra!

Trong khoảnh khắc, tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp tổ địa Vu tộc, một luồng khí tức mạnh mẽ chưa từng có càng quét khắp tám phương trời đất, khiến vô số Vu tộc đều kinh hãi, lần lượt nhìn về phía thần điện.

Chương 115

Về phần Đế Giang và những người khác đang đứng bên ngoài Bàn Cổ Điện, thì càng là người đầu tiên thần sắc đại biến.

Bởi vì, trong khoảnh khắc vừa rồi, họ rõ ràng cảm nhận được một tia quen thuộc từ luồng khí tức cổ xưa đó!

Chẳng lẽ...

Dường như nghĩ đến điều gì, thần sắc của Đế Giang và những người khác căng thẳng, ánh mắt chăm chú nhìn vào bên trong Bàn Cổ Điện.

Một lát sau, khi luồng khí tức hung hãn dần dần thu lại, một thanh niên dung mạo tuấn tú phi phàm, khí huyết sôi trào không ngừng, xuất hiện trước mặt các Tổ Vu.

Nhìn thấy thanh niên này trong khoảnh khắc, trong lòng Đế Giang và những người khác đều thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lần lượt lộ ra vẻ vui mừng.

"Thập Tam đệ, cuối cùng cũng xuất quan rồi!" Đúng vậy, thanh niên này không phải ai khác, chính là nam chính rau hẹ đã bị Thái Thanh cắt một mẻ, Sở Phong!

Chỉ là, khác với trước khi bế quan, lúc này Sở Phong không chỉ nhục thân đã sớm hồi phục, mà ba động tu vi trong cơ thể cũng vượt xa thời kỳ đỉnh phong trước đó.

"Luồng ba động cổ xưa này...

Lão Thập Tam đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong rồi?!" Dường như nhận ra điều gì, Tổ Vu Chúc Cửu Âm thần sắc kinh ngạc, kinh hô một tiếng.

Nghe thấy lời của hắn, các Tổ Vu còn lại mới phát hiện, tu vi của Sở Phong lúc này đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Thấy các Tổ Vu Vu tộc lộ ra vẻ kinh ngạc, Sở Phong lại nhàn nhạt cười.

Đùa sao, thật sự nghĩ vòng sáng nhân vật chính của ta là giả à?

Theo đãi ngộ thường thấy của nhân vật chính, mỗi lần bị trọng thương bế quan xong đều phải có đột phá, tự nhiên hắn cũng không ngoại lệ!

Tuy rằng, chỉ đột phá đến Đại La đỉnh phong, không một bước nhảy vọt vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nhưng là nhân vật chính, dù ở Đại La đỉnh phong, đãi ngộ cũng không phải là sinh linh bình thường có thể so sánh.

Lấy Đại La Tam Hoa mà nói, sinh linh bình thường không nở được ba bốn phẩm thì thôi, có thể nở được bảy phẩm đã là tồn tại cực kỳ đáng nể rồi.

Sở Phong với đãi ngộ của con ruột, tự nhiên vượt xa phạm trù của sinh linh bình thường, một hơi trực tiếp nở hoa mười hai phẩm!

"Tiềm lực căn nguyên như vậy, tuyệt đối nghiền ép Thánh nhân Thiên Đạo, sau này lo gì không thể chứng đạo Hỗn Nguyên!" Sở Phong trong lòng đắc ý, không khỏi cười nói.

Nếu để Thái Thanh biết được suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ e sẽ cười lạnh hai tiếng, rồi nói một câu 'sáo rỗng'!

Đại La Kim Tiên nở hoa mười hai phẩm, đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, nhìn có vẻ rất ngầu, nhưng kết quả không phải vẫn là Đại La Kim Tiên sao?

Hơn nữa, đọc hết võng văn, Thái Thanh đối với cái gọi là tam hoa

thập nhị phẩm, sớm đã không thấy mới mẻ nữa rồi!

Căn bản không cần phải nói, bất kỳ một cuốn tiểu thuyết nhân vật chính nào cũng đều là cấu hình tam hoa thập nhị phẩm theo dây chuyền, không có chút sáng tạo nào!

Chỉ có chút vốn liếng đó, cũng dám nghiền ép Thánh nhân Thiên Đạo?

Thật sự là không có não chút nào sao?

Dĩ nhiên, là vai phụ để tôn lên sự trang bức của nhân vật chính, sau khi chứng kiến thành quả bế quan của Sở Phong, Đế Giang và những người khác phối hợp lộ ra vẻ kinh ngạc, lần lượt hít một hơi khí lạnh.

"Có Thập Tam đệ ở đây, Vu tộc chúng ta nhất định sẽ chiến thắng!" Chúc Dung cười lớn, đối với nhân vật chính có lòng tin tuyệt đối.

"Yêu tộc Thiên Đình nhỏ bé thì thôi, nhân quả trên Thái Âm Tinh lần trước, sớm muộn cũng sẽ thanh toán triệt để một lần, đến lúc đó ngay cả Thánh nhân..." Sở Phong trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng, đường đường là nhân vật chính, lại bị phản phái vả mặt.

Thậm chí, nữ chủ mục tiêu cũng trở thành thị nữ dưới trướng phản phái.

Mối thù này, tuyệt đối không thể nhịn!

"Thập Tam đệ đừng kích động, tu vi thực lực của Thái Thanh Thánh nhân, tuyệt đối không tầm thường!" Không đợi Sở Phong nói xong, các Tổ Vu bên cạnh đều giật mình, vội vàng nói.

Với tính cách trời không sợ đất không sợ của Vu tộc, lẽ ra không đến mức như vậy.

Nhưng sau khi chứng kiến trận chiến trong hỗn độn lần trước, thực lực khủng bố của Thái Thanh một đòn quét ngang ba vị Thánh nhân Hỗn Nguyên, thực sự đã để lại ấn tượng không thể phai mờ trong lòng vạn linh Hồng Hoang.

Ngay cả các Tổ Vu Vu tộc, mỗi lần nhớ lại đều kinh hãi, càng không dám nói đến chuyện thanh toán với Thái Thanh.

Điểm này, Sở Phong vừa mới kết thúc bế quan, tự nhiên không biết.

"Yên tâm, lần này ta sẽ không lỗ mãng nữa." Sở Phong vẫn tràn đầy tự tin, chậm rãi nói: "Đợi ta có thực lực đối đầu với Thánh nhân, sẽ đến Huyền Đô Tử Phủ một chuyến, tiện thể cũng giúp các huynh cứu Hậu Thổ ra." Nghe thấy lời của hắn, sắc mặt của các Tổ Vu Vu tộc đều có chút khó coi, đang định mở miệng giải thích, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên bên ngoài Bàn Cổ Điện.

"Chuyện của Vu tộc chúng ta, không đến lượt các hạ lo lắng, xin các hạ mau chóng cút khỏi Vu tộc đi!" Giọng nói vừa dứt, một bóng hình xinh đẹp từ trên trời giáng xuống, hóa thành một nữ tử dung mạo khuynh thành, chính là Tổ Vu Hậu Thổ!

Chỉ là, lúc này Hậu Thổ mặt lạnh như băng, ánh mắt nhìn về phía Sở Phong, cũng lộ ra vẻ chán ghét không hề che giấu.

Bên ngoài Bàn Cổ Điện, cả đất trời chìm vào sự yên tĩnh quỷ dị.

Nhìn Hậu Thổ đột nhiên giáng lâm, Đế Giang và những người khác đều ngẩn ra tại chỗ, căn bản không ngờ nàng sẽ đột nhiên trở về.

Dù sao, năm xưa mười một vị Tổ Vu đích thân đến Huyền Đô Tử Phủ một chuyến, cũng không thể đón Hậu Thổ trở về.

Bây giờ nàng lại chủ động trở về, trong một lúc tự nhiên khiến các Tổ Vu có chút mơ màng.

Thế nhưng, so với Đế Giang và những người khác, Sở Phong là nhân vật chính bên cạnh lại càng ngơ ngác hơn.

Tình hình gì đây?

Cô gái này là sao?

Vừa mở miệng đã bảo ta cút khỏi Vu tộc?

Ta đường đường là nhân vật chính sảng văn, sao lại không có chút thể diện nào vậy?

"Hậu Thổ muội tử, muội về rồi?" Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Đế Giang, người đứng đầu các Tổ Vu, là người đầu tiên hoàn hồn, vội vàng hỏi.

"Ta đã biết những chuyện xảy ra gần đây của Vu tộc từ miệng Thái Thanh Thánh nhân, sợ các huynh trưởng bị kẻ tiểu nhân lừa gạt, nên mới vội vàng trở về." Hậu Thổ chậm rãi nói, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Sở Phong, trên khuôn mặt xinh đẹp vẻ chán ghét không hề che giấu.

Sở Phong vốn đã ngơ ngác, sau khi nghe lời của nàng và Đế Giang, lại càng ngớ người hơn.

Tổ Vu Hậu Thổ?

Kẻ tiểu nhân lừa gạt?

Thật sự là không cho ta, nhân vật chính, một chút mặt mũi nào sao?

"Sở Phong tuy lần đầu gặp Hậu Thổ đạo hữu, nhưng cũng từng nghe Hậu Thổ đạo hữu tâm địa thiện lương, không biết Sở Phong đã chọc giận Hậu Thổ đạo hữu ở đâu, xin Hậu Thổ đạo hữu nói rõ." Sở Phong chắp tay, thái độ ôn hòa nói.

Là nam chính liếm cẩu hậu cung, đối với người khác có lẽ sẽ

không khách khí như vậy, nhưng đối với Tổ Vu Hậu Thổ, tiên tử khuynh thành nổi danh khắp Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội thể hiện nào.

"A, Hậu Thổ muội tử, Thập Tam đệ rốt cuộc đã làm gì khiến muội không vui?

Đều là người một nhà của Vu tộc, cứ nói thẳng ra là được." Các Tổ Vu bên cạnh cũng gật đầu nói.

Thế nhưng, sau khi nghe lời của họ, Hậu Thổ lại nhíu chặt mày.

"Quả nhiên!

Các huynh trưởng, đều đã bị hắn lừa gạt!" Hậu Thổ trầm giọng than một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Sở Phong, lộ ra vẻ không thiện chí.

Chương 116

"Hắn không phải là Tổ Vu của Vu tộc chúng ta, cũng không phải là người của Vu tộc chúng ta, chỉ là một sinh linh ngoại giới, xâm nhập vào tổ địa của Vu tộc chúng ta, lòng dạ khó lường mà thôi!" Lời của Hậu Thổ vừa dứt, sắc mặt của mười hai Tổ Vu vẫn như thường, nhưng Sở Phong là nhân vật chính lại mặt mày đột ngột biến sắc.

Là một người xuyên việt, không ai rõ hơn hắn, cái gọi là 'sinh linh ngoại giới' trong miệng Hậu Thổ, rốt cuộc là gì!

Chỉ là, điều khiến hắn vạn vạn không ngờ tới là, thân phận người xuyên việt, ngay cả các Thánh nhân cũng không nhận ra, lại bị Hậu Thổ nhìn thấu?

Cũng không trách hắn nghĩ vậy, nếu thật sự chỉ dựa vào sức một mình Hậu Thổ, tự nhiên không thể nhìn thấu thân phận của hắn.

Nhưng éo le thay, Hậu Thổ lần này bế quan, trong Luân Hồi Tử Liên mà nàng luyện hóa, đã bị Thái Thanh thêm vào một số thứ đặc biệt.

Thêm vào đó, bây giờ Hậu Thổ đã lĩnh ngộ được Luân Hồi Pháp Tắc, tự nhiên một mắt liền có thể nhìn ra, trên người Sở Phong có dấu vết của Luân Hồi Đại Đạo!

Thân phận sinh linh ngoại giới, tự nhiên cũng không giấu được.

Đối với những điều này, các Tổ Vu của Vu tộc không hề hay biết.

Lúc này, nghe thấy lời của Hậu Thổ, trên mặt họ tuy lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không tin lời của nàng.

"Hậu Thổ muội tử, chuyện này e rằng có hiểu lầm, có phải đã nhầm lẫn ở đâu không?" Tổ Vu Cộng Công chần chừ nói, muốn biện

giải cho Sở Phong vài câu.

"Các vị huynh trưởng không cần nói nhiều, Hậu Thổ dám đối với Phụ thần thề, người này tuyệt đối không phải là người của Vu tộc chúng ta!" Không đợi các Tổ Vu tiếp tục nói, Hậu Thổ lắc đầu, trầm giọng nói.

Bàn Cổ Đại Thần, là phụ thân của Vu tộc, Hậu Thổ dám đối với ngài thề, tự nhiên sẽ không có bất kỳ điều gì giả dối.

Cho nên, sau khi nghe lời của nàng, ngay cả sắc mặt của Đế Giang và những người khác cũng không khỏi lần lượt biến đổi, ánh mắt nhìn về phía Sở Phong, lộ ra một tia cảnh giác.

"Sở Phong huynh đệ, có thể giải thích một chút không." Đế Giang chậm rãi nói, ngữ khí không còn thân thiện như trước.

Hiển nhiên, so với Thập Tam đệ mới sinh ra không được mấy trăm vạn năm này, lời nói của Hậu Thổ, người luôn kề vai sát cánh chiến đấu cùng họ, không nghi ngờ gì là đáng tin hơn.

Trong khoảnh khắc này, ánh mắt của mười một vị Tổ Vu Vu tộc nhìn về phía Sở Phong đều đã thay đổi.

Nhận ra ánh mắt lạnh lùng của các Tổ Vu, sắc mặt của Sở Phong hoàn toàn khó coi.

Mặc dù, hắn luôn nghĩ rằng, mình không phải là Tổ Vu Vu tộc, nhưng khi thân phận thật sự bị vạch trần, hắn mới ý thức được phiền toái lớn rồi!

Bàn Cổ Điện là nơi nào?

Đó là thánh địa của cả Vu tộc!

Sở Phong nếu là Tổ Vu Vu tộc thì thôi, mọi người đều là người nhà, xuất hiện ở đó cũng sẽ không khiến các Tổ Vu suy nghĩ nhiều.

Nhưng một khi thân phận người ngoài bị xác thực, vậy hắn chính là kẻ địch lén lút lẻn vào Bàn Cổ Điện!

Với tính khí của Vu tộc, không xé sống hắn ra, tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

"Sở Phong tuy không phải là Tổ Vu Vu tộc, nhưng cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Vu tộc." Sau khi hít sâu một hơi, Sở Phong chậm rãi nói.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc giọng nói của hắn vừa dứt, Hậu Thổ bên cạnh đã trực tiếp ra tay!

Oanh long!

Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên bên ngoài Bàn Cổ Điện, sức mạnh khủng bố của Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong dường như có thể nghiền nát cả càn khôn, trực tiếp đánh cho nhân vật chính ngơ ngác.

"Sinh linh ngoại giới tự tiện xâm nhập trọng địa Vu tộc, đáng giết!!" Hậu Thổ mặt lạnh như băng, không chút do dự quát.

Mặc dù tâm địa thiện lương, nhưng nàng cũng không có lòng dạ thánh mẫu, đối với người ngoài tự tiện xâm nhập tổ địa Vu tộc, sẽ không có bất kỳ sự nương tay nào.

Hơn nữa, khác với Đế Giang, nàng và Sở Phong không có bất kỳ giao tình nào, lúc này ra tay, tự nhiên cũng sẽ không có chút do dự.

Các Tổ Vu còn lại thấy vậy, tuy có chút chần chừ một lát, nhưng cũng lần lượt vận chuyển tu vi, có ý định cùng nhau ra tay đối phó với Sở Phong.

Cảnh này, lọt vào mắt Sở Phong, lập tức khiến trong lòng hắn lạnh toát.

Thật vậy, hắn đã bước vào Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lại có vòng sáng nhân vật chính gia trì.

Nhưng nếu đồng thời đối mặt với sự vây công của mười hai Tổ Vu Vu tộc, cũng căn bản không đỡ nổi!

Không chút do dự, Sở Phong trực tiếp quay đầu bỏ chạy, hướng ra ngoài tổ địa Vu tộc mà tẩu thoát.

"Chạy đi đâu!!" Các Tổ Vu đồng loạt quát lớn, trong lòng không còn một chút nghi ngờ nào đối với lời của Hậu Thổ.

Trong khoảnh khắc, mười hai luồng hung sát chi khí hung hãn cuồng cuộn quét ngang cả bát hoang thiên địa, chỉ riêng dư ba lan ra cũng khiến cơ thể Sở Phong chấn động mạnh, khí huyết không ngừng sôi trào.

Không kịp để ý đến khí huyết của bản thân, Sở Phong liền thần sắc âm trầm nhanh chóng tẩu thoát ra ngoài.

Dù sao đi nữa, đường đường là tiểu nhân vật chính, lại bị Vu tộc truy sát?

Hắc hóa thôi, dù sao cũng không phải chuyện nhỏ.

Ý niệm trong lòng lóe lên, Sở Phong tức giận quát: "Vu tộc!

Chuyện ngày hôm nay, ta, Sở Phong, đã ghi nhớ!

Sau này nhất định sẽ trả lại gấp trăm lần!!" Tiếng nói của Sở Phong như sấm động, không chỉ vang dội khắp nội bộ Vu tộc mà còn lan truyền ra ức vạn dặm trời đất trong nháy mắt, khiến cho vô số sinh linh Hồng Hoang đều kinh ngạc, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía tổ địa Vu tộc.

Cũng khó trách, dù sao Sở Phong với tư cách là Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc là chuyện mà vạn tộc sinh linh đều biết, cũng từng hoạt

động trên chiến trường Vu Yêu nhị tộc, chém giết không ít cường giả Yêu tộc.

Nay đột nhiên nghe thấy lời này, đừng nói chúng sinh Hồng Hoang, ngay cả người Vu tộc bình thường cũng trực tiếp ngây tại chỗ, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, không đợi mọi người hoàn hồn, mười hai thân ảnh sát khí ngùn ngụt đã lao thẳng ra, chính là mười hai vị Tổ Vu của Vu tộc!

"Tặc tử lớn mật, trộm bản nguyên Vu tộc ta, xông vào thánh địa Vu tộc ta, hôm nay há có thể để ngươi may mắn trốn thoát?!" Đế Giang lớn tiếng quát, âm thanh chấn động cả đất trời.

Nếu như trước đó trong lòng còn có nghi ngờ, thì sau khi thấy hành vi quay người bỏ chạy của Sở Phong, nghi ngờ trong lòng cũng hoàn toàn tan biến.

Giờ khắc này, trong mắt đông đảo Tổ Vu của Vu tộc, Sở Phong đã không còn là người của Vu tộc, chỉ là một kẻ cuồng đồ nhiễm bản nguyên Vu tộc, giả mạo Tổ Vu của Vu tộc.

Đối với kẻ như vậy, tự nhiên sẽ không lưu tình!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng vang vọng trong Hồng Hoang, mười hai vị Tổ Vu cùng nhau ra tay bắt giữ, thế trận này còn kinh khủng hơn cả lần Thập đại Yêu Thần hợp vây trước đó!

Cũng may là vòng sáng nhân vật chính trên đầu Sở Phong không yếu, gắng gượng dùng tu vi cảnh giới Đại La Kim Tiên liên tiếp chống đỡ mấy lần công kích, không ngừng bay trốn ra ngoài địa phận Vu tộc.

Đương nhiên, cho dù có vòng sáng nhân vật chính hộ thân, Sở Phong vẫn không tránh khỏi bị công kích làm bị thương, trong lòng

đối với Vu tộc hận ý càng thêm mãnh liệt.

"Cứ chờ xem!

Sau này nhất định sẽ khiến Vu tộc hối hận!!" Ánh mắt Sở Phong ngoan độc, đã hạ quyết tâm, cho dù phải hợp tác với Yêu tộc Thiên đình, cũng nhất định phải diệt toàn bộ Vu tộc!

Nhưng ngay lúc Sở Phong đang nghĩ như vậy, lại một đòn công phạt kinh khủng vô cùng đột nhiên từ trên chín tầng trời giáng xuống, đánh nát cả mảnh đại địa, trực tiếp đánh bay kẻ thân là nhân vật chính này ra ngoài.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sau khi thấy rõ thân ảnh người vừa ra tay, không chỉ sắc mặt Sở Phong biến đổi, mà cả mười hai Tổ Vu đang truy đuổi ở xa cũng đồng loạt dừng lại.

"...Yêu Thần Kế Mông?!" Không sai, người đột nhiên ra tay, chính là Yêu Thần Kế Mông, kẻ từng có một trận chiến với Sở Phong bên ngoài Thái Âm Tinh!

"Phụng mệnh Yêu Đế bệ hạ, tru sát tặc tử Sở Phong!" Sau khi liếc nhìn mười hai Tổ Vu ở xa, Kế Mông trầm giọng nói.

Chương 117

Tình huống gì đây?

Yêu tộc Thiên đình cũng nhúng tay vào?

Sau khi nghe lời của Kế Mông, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vu tộc trở mặt truy sát Sở Phong đã đủ khiến vạn tộc sinh linh chấn động, ai cũng không ngờ, Yêu tộc Thiên đình cũng sẽ ra tay với Sở Phong.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, Yêu tộc Thiên đình không phải luôn bất hòa với Tổ Vu sao?

Theo đạo lý 'kẻ thù của kẻ thù là bạn', lúc này không phải nên ra mặt ủng hộ nhân vật chính mới đúng à?

Trên thực tế, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Vu tộc truy sát Sở Phong, Yêu tộc Thiên đình cũng từng có ý định ra tay cứu hắn.

Nhưng chỉ một lát sau, ý nghĩ này liền bị dẹp bỏ.

Đùa à, Sở Phong từng va chạm Thái Thanh Thánh Nhân, còn bị Thánh nhân hủy đi nhục thân, Yêu tộc Thiên đình dám chiêu mộ phần tử nguy hiểm như vậy vào trướng, không khác gì dẫn lửa tự thiêu!

Yêu tộc tuy nhìn Vu tộc không thuận mắt, nhưng tuyệt đối không não tàn đến mức đó.

Ngược lại, nếu chiêu mộ Sở Phong có thể sẽ khiến Thánh nhân bất mãn, vậy chi bằng ra tay diệt hắn, cũng coi như là thể hiện sự ân cần trước mặt Thánh nhân.

Cùng lắm thì cũng có thể triệt để xóa sổ Sở Phong khỏi Hồng

Hoang, sau này Vu tộc có hối hận thì cũng đã muộn!

Chính vì toan tính như vậy, Đế Tuấn mới phái Yêu Thần Kế Mông ra tay chém giết Sở Phong.

Đương nhiên, với tư cách là một tên pháo hôi từng bị nhân vật chính xử lý một trận, Yêu Thần Kế Mông tuy có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của Sở Phong.

Nếu là lúc bình thường, chắc chắn đây là lúc nhân vật chính mạnh mẽ làm màu một phen, nhưng hiện tại phía sau lại có mười hai Tổ Vu vây chặn, Sở Phong căn bản không dám dây dưa với Kế Mông, chỉ biết quay đầu bỏ chạy.

"Chạy đi đâu!" Yêu Thần Kế Mông lạnh lùng quát một tiếng, dẫn đầu đuổi theo.

Mười hai Tổ Vu ở xa thấy vậy, tuy có chút do dự, nhưng cũng lập tức tiếp tục truy đuổi.

Trong phút chốc, từng đạo cầu vồng kinh khủng gào thét ngang trời, khí thế đáng sợ lan tỏa ra khiến đất trời nơi đi qua đều đột ngột biến sắc.

Nhìn cảnh Vu Yêu nhị tộc cùng nhau ra tay bắt giết Sở Phong, Hồng Hoang vạn tộc có chút rối rắm.

Dù sao, Vu tộc chấp chưởng đại địa, Yêu tộc thống lĩnh bầu trời, nay hai tộc đi đầu truy sát, chẳng lẽ mình không nên có chút biểu thị?

Rất nhanh, đông đảo tộc quần trong Hồng Hoang đều lần lượt hành động, phái ra cường giả của mình, gia nhập vào đội ngũ truy sát Sở Phong.

Nhìn thấy đội ngũ truy sát phía sau không ngừng lớn mạnh, đừng nói Sở Phong mặt đầy ngơ ngác, ngay cả Thái Thanh trong Bát Cảnh Cung, trên mặt cũng lộ ra vẻ kỳ quái.

Phải biết rằng, theo kế hoạch ban đầu của hắn, là mượn tay Hậu Thổ để Sở Phong và Vu tộc trở mặt, sau khi bị trục xuất khỏi Vu tộc, sẽ do hắn tiến hành thu hoạch cuối cùng.

Nhưng hắn cũng không ngờ, Yêu tộc Thiên đình lại thức thời như vậy, trực tiếp ra tay với Sở Phong.

Giờ thì hay rồi, hai tộc Vu Yêu mạnh nhất Hồng Hoang đi đầu, Sở Phong hiện tại đã trở thành công địch của vạn tộc!?

Đây không phải là mô-típ nhân vật chính cả thế gian đều là địch, sau đó nghịch thiên quật khởi sao?

Một luồng phong cách sảng văn huyền huyễn đậm đặc phả vào mặt, khiến ánh mắt Thái Thanh càng thêm cổ quái.

Kịch bản chuyển thành thể loại huyền huyễn Hồng Hoang rồi sao?

Huynh đệ, ngươi đi sai đường rồi!

Trong lúc ý niệm trong lòng Thái Thanh không ngừng lóe lên, Sở Phong dựa vào vòng sáng nhân vật chính, gắng gượng bỏ xa đám truy binh phía sau.

Cũng đúng lúc này, hắn đột nhiên dừng bước, ánh mắt kiên định nhìn về phía đông đảo truy binh ở xa, nói ra câu thoại vàng kinh điển của nam chính sảng văn huyền huyễn.

"Cả thế gian đều là địch thì đã sao?

Một thân một mình thì đã sao?" Sở Phong từng chữ từng câu, giọng nói như sấm rền, lớn tiếng nói: "Mệnh ta do ta không do trời, trời nếu nghịch ta, ta tất nghịch thiên!!" Sau khi trang bức một cách tiêu sái đẹp trai, Sở Phong quay người định biến mất giữa đất trời.

Thái Thanh thấy vậy, lại cười lạnh lắc đầu.

Thật sự coi Hồng Hoang là mấy thế giới huyền huyễn đó sao?

Dựa vào một Đại La Kim Tiên quèn, mà cũng đòi nghịch thiên trong Hồng Hoang?

Từ lúc ngươi nói ra câu đó, ngươi đã bị sắp đặt rồi!

Sắc mặt Thái Thanh lạnh lùng, từ từ thu hồi ánh mắt.

Trong lòng hắn rõ ràng, không cần thiết phải xem tiếp nữa.

Dường như để chứng minh cho suy nghĩ của hắn, đồng thời khi giọng nói của Sở Phong vừa dứt, một luồng thiên uy hung hãn, bàng bạc, kinh khủng, trong nháy mắt từ bầu trời mênh mông điên cuồng giáng xuống!

Một khắc này, uy áp Thiên Đạo kinh khủng vô cùng quét sạch cả trời đất bát hoang, khí tức đáng sợ khó có thể hình dung còn xóa sổ từng mảng càn khôn!

Vạn linh kinh hãi, trời đất biến sắc, phảng phất như cả thế giới Hồng Hoang đều đang âm thầm phẫn nộ!

Dưới thiên nộ kinh khủng như vậy, cả ức vạn dặm trời đất nơi Sở Phong đang đứng đều trong nháy mắt bị hóa thành một vùng hư vô!

Hư không vỡ nát, núi sông tiêu diệt, tất cả mọi thứ đều không còn tồn tại!

Cùng lúc đó, một âm thanh thông báo của hệ thống vang lên bên tai Thái Thanh.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thúc đẩy nhân vật chính Sở Phong bị Thiên Nộ xóa sổ, phản phái bình phân SS, thưởng 40000 điểm phản phái!" Nghe âm thanh thông báo bên tai, sắc mặt Thái Thanh cũng không có quá nhiều bất ngờ.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, hắn há lại không biết sự kinh khủng của Thiên Đạo Hồng Hoang?

Ngay cả khi giết Đông Hoàng Thái Nhất năm đó, hắn cũng không muốn dễ dàng đối đầu với cơn thịnh nộ của Thiên Đạo, một con kiến Đại La Kim Tiên nhỏ bé, mà cũng dám đòi nghịch thiên?

Thật sự là không có chút não nào sao?

Tuy nhiên, điều khiến Thái Thanh không ngờ tới là, một tên rau hẹ chết đi, lại cho hắn tới bốn vạn điểm phản phái.

Phải biết rằng, những nhân vật chính chết trong tay hắn, trước trước sau sau cũng gần có mười người, mỗi một lần giết nhân vật chính, không có ngoại lệ đều là hai vạn điểm phản phái.

"Là do Thiên Đạo ra tay sao?" Ý niệm trong lòng Thái Thanh dâng lên, nhưng cũng không suy nghĩ sâu.

Dù sao đi nữa, Sở Phong cũng đã toi đời, cộng thêm số điểm phản phái lừa được lúc hắn trở mặt với Vu tộc trước đó, hiện tại điểm phản phái trong tay Thái Thanh lại một lần nữa trở về con số kinh khủng hai mươi sáu vạn điểm.

Không chỉ vậy, còn thuận đà đột phá một hơi, vượt mốc tích lũy bảy mươi vạn điểm.

Nói cách khác, lúc này trong tay Thái Thanh, lại có thêm một cái 'Rương báu Phản diện'!

Không do dự nhiều, Thái Thanh trực tiếp tâm niệm vừa động, lựa chọn mở nó ra.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ mở 'Rương báu Phản diện', nhận được 'Hạt

giống Thế giới' x1!" Hạt giống Thế giới: Linh vật cấp Bán Hồng Mông, ẩn chứa bản nguyên thế giới hỗn độn, có thể diễn hóa trời đất hỗn độn!

Công dụng: Có thể tu bổ trời đất bị tổn hại, ngưng tụ bản nguyên thế giới.

Chương 118

Sau khi xem giới thiệu về ‘bản nguyên thế giới’, Thái Thanh không khỏi ngẩn ra.

Nói thật, đối với ‘Rương báu Phản diện’ thưởng cho bảy mươi vạn điểm phản phái, hắn có kỳ vọng không nhỏ.

Kết quả, vạn vạn không ngờ, trong cái rương mà hắn mong đợi đã lâu, lại mở ra một hạt giống?

Quả thực, diễn hóa trời đất hỗn độn, tu bổ thế giới bị tổn hại, nghe có vẻ rất lợi hại.

Nhưng có một tiền đề quan trọng, trong tay Thái Thanh ít nhất phải có một thế giới đã chứ?

Đáng tiếc, hiện tại trong tay Thái Thanh, cũng không có nắm giữ một thế giới trời đất nào.

Đương nhiên, với tu vi thực lực của Thái Thanh hiện nay, muốn khai tịch một phương thế giới trời đất trong hỗn độn, cũng không phải là chuyện khó.

Mỗi một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bất luận là Đại Đạo Thánh Nhân hay Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ cần tu vi bước vào cảnh giới Tam Trọng Thiên, đều có thể dễ dàng làm được điều này.

Tuy nhiên, điều đáng nói là, cho dù Hỗn Nguyên Thánh Nhân ra tay, thế giới trời đất khai tịch ra cũng chỉ là những thế giới vô cùng nhỏ yếu mà thôi.

Ngay cả một tồn tại kinh khủng như Bàn Cổ Đại Thần cũng vì khai thiên tịch địa mà phải trả giá bằng tính mạng, Hỗn Nguyên Thánh Nhân tuy kinh khủng, nhưng muốn khai tịch ra thế giới có thể so sánh

với Hồng Hoang, hiển nhiên cũng không có khả năng.

Những tiểu thế giới bình thường, với tầm mắt của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, căn bản không thèm để vào mắt.

Cũng chính vì vậy, 'Hạt giống Thế giới' mà Thái Thanh mở ra từ rương báu, có vẻ hơi gân gà.

Nhưng dù sao đi nữa, dù gì cũng là linh vật cấp Bán Hồng Mông, hiện tại không dùng được, sau này chưa biết chừng có thể phát huy tác dụng.

Sau khi âm thầm tự an ủi một phen, Thái Thanh phất tay áo, trước tiên thu 'Hạt giống Thế giới' lại.

Hiện tại trong Hồng Hoang, cũng không có nhân vật chính mới xuất hiện, trong tay hắn lại có sẵn hai mươi sáu vạn điểm phản phái, tự nhiên phải nhân khoảng thời gian này, đem tu vi nâng cao một lần nữa.

Nghĩ vậy, Thái Thanh tâm niệm vừa động, mở ra thương thành phản diện.

Đúng lúc hắn đang định xem nên đổi thứ gì, đột nhiên thần sắc khẽ động, phảng phất như đã cảm giác được điều gì.

Chỉ thấy, tay phải Thái Thanh hướng về hư không nắm một cái, một mai ngọc giản phù lục lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Sau khi lướt qua nội dung bên trong, sắc mặt Thái Thanh sững sờ.

Hiện tại hắn sắp bế quan, nếu là tin tức bình thường, tự nhiên sẽ không để ý nhiều.

Nhưng khổ nỗi, đạo ngọc giản phù lục này không phải do người khác gửi đến, mà là từ Hồng Quân đã hợp đạo!

"Thú vị đây..." Sau khi ánh sáng trong mắt lóe lên, Thái Thanh dứt

khoát đóng cửa hàng hệ thống, một bước bước ra, rời khỏi Huyền Đô Tử Phủ.

Một khắc sau, khi thân ảnh của hắn xuất hiện lần nữa, đã ở trong hỗn độn.

Kể từ sau trận chiến Nguyên Thủy đánh hai Thánh lần trước, Tử Tiêu Cung liền ẩn mình trong hỗn độn, mấy chục vạn năm không thấy tung tích, cho dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng không tìm được chút dấu vết nào.

Giờ phút này, trong hỗn độn trước mặt Thái Thanh, tọa lạc thánh địa đạo môn Tử Tiêu Cung, cửa lớn rộng mở, một lão đạo mặc đạo bào, đích thân đứng ngoài cửa chờ đợi.

Không cần giới thiệu nhiều, lão đạo tự nhiên là Hồng Quân Đạo Tổ!

Hỗn độn hư không, Tử Tiêu Cung.

Đường đường là Hồng Quân Đạo Tổ, đích thân đứng ngoài điện nghênh đón, có thể nói là đã cho Thái Thanh đủ mặt mũi.

Dù cho với định lực của hắn, sau khi thấy cảnh này, cũng hơi sững sờ, rồi lập tức cúi đầu chào.

"Có lao Đạo Tổ đích thân nghênh đón, Thái Thanh thất lễ rồi." Dù sao đi nữa, Hồng Quân Đạo Tổ cũng là người phát ngôn của Thiên Đạo.

Quả thực, với thực lực của Thái Thanh hiện nay, cho dù đối mặt với Thiên Đạo Hồng Hoang, cũng có thể tự vệ vô ưu.

Nhưng nếu thật sự xé rách mặt, ít nhiều cũng sẽ có chút phiền phức, hiện tại tình huống còn chưa rõ ràng, lễ số nên có tự nhiên không thể thiếu.

“Đạo không phân lớn nhỏ, người đạt được là trước, đạo hữu quả thực xứng đáng được bần đạo đối đãi như vậy.” Hồng Quân Đạo Tổ cũng không ra vẻ ta đây, ngược lại còn mỉm cười nói.

Mạnh được yếu thua là quy luật bất biến trong Hồng Hoang, cho dù Hồng Quân thân là Đạo Tổ, đối mặt với Thái Thanh hiện nay, vẫn phải khách sáo.

Về điểm này, trong lòng Thái Thanh cũng rất rõ ràng.

Cho nên, hắn cũng không khiêm nhường nhiều, liền cùng Hồng Quân bước vào trong Tử Tiêu Cung, ngồi xuống trên bồ đoàn.

“Hôm nay mời đạo hữu đến, không phải vì chuyện khác, mà là bần đạo có một chuyện muốn nhờ, mong đạo hữu có thể đồng ý.” Hai người vừa ngồi xuống, Hồng Quân Đạo Tổ liền trực tiếp mở lời, căn bản không vòng vo tam quốc.

Nghe thấy lời của ông ta, sắc mặt Thái Thanh khẽ động, chậm rãi hỏi: “Không biết là chuyện gì?” “Hiện tại Vu Yêu kiếp, thiên số đã định, còn thiếu một mắt xích để mở ra trận quyết chiến, bần đạo hy vọng đạo hữu có thể thuận theo thiên ý, để Hậu Thổ diễn hóa Lục Đạo, sáng tạo Luân Hồi.” Đôi mắt Hồng Quân Đạo Tổ sắc bén, từng chữ từng câu trầm giọng nói.

Quả nhiên!

Sắc mặt Thái Thanh không đổi, trong lòng lại thầm nói một tiếng.

Trên thực tế, trước đó khi Thiên Đạo ra tay bắt Hậu Thổ đi, hắn đã nhận ra, Thiên Đạo Hồng Hoang đang rục rịch.

Đúng vào lúc này, Hồng Quân với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo, chủ động mời hắn đến Tử Tiêu Cung, căn bản không cần nghĩ nhiều cũng có thể đoán ra tất nhiên có liên quan đến chuyện này.

“Hậu Thổ hóa Luân Hồi, là xu thế tất yếu của Hồng Hoang, với tư

cách là Thánh nhân Hồng Hoang, ngô tự nhiên sẽ thuận thế mà làm.

Nhưng...” Thái Thanh ngập ngừng, dường như có vẻ khó xử nói: “Hậu Thổ đã sớm không còn là thị nữ dưới trướng Huyền Đô Tử Phủ của ta, có nên hóa Luân Hồi hay không, khi nào đi hóa Luân Hồi, đều do một mình nàng quyết định, ngô cũng không thể can thiệp.” Diễn!

Cứ tiếp tục diễn đi!

Nếu không phải ngươi ra tay trước đó, Hậu Thổ đã sớm bị Thiên Đạo bắt đi rồi!

Nhìn thấy trên mặt Thái Thanh lộ ra vẻ khó xử, trong lòng Hồng Quân không nhịn được mà mắng thầm.

Không phải là thị nữ của Huyền Đô Tử Phủ, vì sao lại nghe lời ngươi như vậy?

Nếu không phải vì ngươi, nàng lại vì sao quan tâm đến Vu tộc như thế?

Với tư cách là người phát ngôn chấp chưởng quyền hành Thiên Đạo, Hồng Quân đối với mọi chuyện trong Hồng Hoang có thể nói là rõ như lòng bàn tay, tự nhiên biết chuyện Hậu Thổ trở về Vu tộc, trục xuất Sở Phong.

Tuy nhiên, dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng bề ngoài Hồng Quân lại không lộ ra chút nào, ngược lại còn rất tán đồng gật đầu.

“Chuyện này để đạo hữu ra tay, quả thực có chút khó xử, nhưng nếu đạo hữu bằng lòng để Hậu Thổ hóa Luân Hồi, bần đạo tự nhiên sẽ có chút biểu thị.” Hồng Quân Đạo Tổ đã sớm có tính toán, chậm rãi mở lời.

Nghe thấy lời của ông ta, Thái Thanh lại sáng mắt lên.

Quả thực, với tu vi thực lực hiện nay của hắn, những thứ tầm

thường đã sớm không lọt vào mắt.

Nhưng Hồng Quân với tư cách là Huyền Môn Đạo Tổ, lại là người phát ngôn của Thiên Đạo, nếu có biểu thị, chắc chắn sẽ không đơn giản!

Ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh cũng không vội mở lời, chỉ lặng lẽ nhìn về phía Hồng Quân.

Thấy cảnh này, Hồng Quân biết không thể tay không bắt sói, dứt khoát phất tay áo, lấy ra một mảnh ngọc phiến màu trắng.

Tuy là ngọc phiến, nhưng lại không có chút ánh sáng của bạch ngọc, ngược lại tỏa ra từng luồng khí tức hỗn độn, có vạn thiên đạo pháp tắc ba động không ngừng tuôn ra, vừa nhìn đã biết không phải là vật phàm!

"Đây là một trong Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, bần đạo cũng nhờ có vật này, mới có thể lĩnh ngộ thiên cơ, được nắm quyền giáo hóa." Sau khi liếc nhìn ngọc phiến, Hồng Quân trầm giọng nói: "Nếu đạo hữu chịu để Hậu Thổ hóa Luân Hồi, vật này coi như là một chút tâm ý của bần đạo, cũng là cảm tạ đạo hữu bổ toàn lượng kiếp trời đất." Nói thật, sau khi thân hợp đạo, Hồng Quân đã trở thành một bộ phận của Thiên Đạo, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này trong tay, cũng không còn là vật quan trọng nữa.

Nhưng dù vậy, với tư cách là một trong Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo năm xưa, giá trị của mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp vẫn không thể đong đếm, tuyệt không phải pháp bảo tầm thường có thể so sánh!

Chương 119

Hơn nữa, nói cho cùng, lần lượng kiếp này xuất hiện biến cố như vậy, đều là do Thái Thanh năm đó đã giết Đông Hoàng Thái Nhất.

Bây giờ đường đường là Đạo Tổ, không những không làm gì được Thái Thanh, ngược lại còn phải tặng quà, mới có thể để Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi, trong lòng Hồng Quân đừng nói là có bao nhiêu uất ức.

Tuy nhiên, thực lực của Thái Thanh bày ra ở đó, ngay cả Thiên Nộ năm đó cũng không làm gì được hắn, Hồng Quân tự nhiên không muốn ra tay đắc tội thêm.

Có thể đưa ra mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, đưa lượng kiếp trở lại quỹ đạo chính, đã là kết quả tốt nhất.

Tuy nhiên, ngay lúc trong lòng Hồng Quân đang nghĩ như vậy, Thái Thanh lại lắc đầu.

"Đạo Tổ sợ là đã hiểu lầm, không phải Bản thánh không muốn ra tay, mà thực sự là đối với chuyện này lực bất tòng tâm." Sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, đạm mạc nói.

Lực bất tòng tâm?

Hồng Quân trong lòng cười lạnh lắc đầu, đối với lời của Thái Thanh tự nhiên không tin.

Trên thực tế, đừng nói người khác, ngay cả Thái Thanh cũng cảm thấy lời của mình có chút hoang đường.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng hắn lại không biết sao, Hậu Thổ có hóa Luân Hồi hay không, chỉ trong một ý niệm của hắn!

Sở dĩ hắn nói như vậy, thuần túy là muốn nhân cơ hội này, gõ

Hồng Quân thêm một vố nữa thôi.

Về điểm này, trong lòng Hồng Quân cũng rõ như ban ngày.

Giờ phút này, sau khi hít sâu một hơi, Hồng Quân nghiến răng, dứt khoát phất tay áo lần nữa, lại lấy ra một viên bảo châu màu đen.

Trên viên bảo châu chỉ lớn bằng lòng bàn tay, có từng đạo vết nứt nhỏ đan xen lan tràn, một luồng khí tức man hoang khó tả, không ngừng từ trong bảo châu tỏa ra.

Mỗi một luồng, đều như thể có thể đè sập hỗn độn, kinh động cả mảnh hư không, có dao động khí tức vượt xa pháp bảo tầm thường.

Thậm chí, ngay cả mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp bên cạnh, so với viên bảo châu màu đen này, cũng kém hơn một chút!

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy viên châu này, ngay cả sắc mặt trên mặt Thái Thanh cũng đã có biến hóa.

"Đây là...

Hỗn Độn Châu!!" Ai cũng biết, trong cả hỗn độn, có tổng cộng Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo.

Lần lượt là Bàn Cổ Phủ, Hỗn Độn Thanh Liên, Tạo Hóa Ngọc Điệp, và Hỗn Độn Châu.

Năm đó Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, uy lực bộc phát từ lượng kiếp trời đất đã trực tiếp hủy đi ba Hỗn Độn Chí Bảo đầu tiên, hóa thành mảnh vỡ rơi rải rác khắp trời đất Hồng Hoang.

Chỉ riêng Hỗn Độn Châu cuối cùng, vẫn luôn không rõ tung tích, không có bất kỳ sinh linh nào biết được tung tích của nó.

Cũng chính vì vậy, rất nhiều tiểu tác giả đời sau đều thích trực tiếp tặng bảo vật này cho nhân vật chính làm pháp bảo khởi đầu.

Theo dự tính ban đầu của Thái Thanh, sớm muộn gì cũng sẽ từ tay

một nhân vật chính xui xẻo nào đó, thu hồi lại bảo vật này.

Nhưng hắn cũng không ngờ tới, Hỗn Độn Châu lại xuất hiện trong tay Hồng Quân!

Chuyện này, quả thực quá bất ngờ.

Nếu không phải 'vòng sáng Thánh nhân Phản diện' không có phản ứng, Thái Thanh còn nghi ngờ Hồng Quân có phải cũng bị đoạt xá hay không.

"Không sai, bảo vật này chính là một trong Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo, Hỗn Độn Châu." Đối với suy nghĩ trong lòng Thái Thanh, Hồng Quân tự nhiên không biết, vẫn gật đầu nói: "Như đạo hữu đã thấy, bảo vật này cũng đã bị hủy trong khai thiên chi kiếp, hiện nay không còn uy lực của chí bảo năm xưa." Trên thực tế, cũng căn bản không cần Hồng Quân mở lời giải thích, với tu vi và tầm mắt của Thái Thanh, tự nhiên trong nháy mắt đã nhìn ra, Hỗn Độn Châu lúc này đã bị tổn hại, đừng nói là Hỗn Độn Chí Bảo, e rằng ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng không bằng.

Không phải là, cùng là Hỗn Độn Chí Bảo, Hỗn Độn Châu so với Bàn Cổ Phủ và Hỗn Độn Thanh Liên kém hơn nhiều.

Hoàn toàn ngược lại, so với Bàn Cổ Phủ và Hỗn Độn Thanh Liên bị vỡ thành nhiều mảnh, Hỗn Độn Châu có thể bảo tồn tương đối hoàn chỉnh, không nghi ngờ gì là mạnh hơn một chút.

Nhưng khổ nỗi, khác với hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo kia, Hỗn Độn Châu không có sự che chở của công đức khai thiên, sau khi bị tổn hại, cấm chế hỗn độn bên trong lại toàn bộ bị tiêu diệt, tự nhiên không được tính là Tiên Thiên Chí Bảo.

Cũng chính vì vậy, Hồng Quân mới nỡ lòng, đem bảo vật này cũng cùng lúc lấy ra.

Nếu là một Hỗn Độn Chí Bảo hoàn hảo không tì vết, e rằng chỉ cần Hồng Quân không ngốc, cũng sẽ không đem nó tặng không.

Nói trắng ra, Hỗn Độn Châu hiện tại là một 'phế phẩm' hữu danh vô thực của Hỗn Độn Chí Bảo, chỉ là một món đồ gân gà mà thôi.

Một kiện pháp bảo gân gà như vậy, được đặt trước mặt Thái Thanh, hắn căn bản không có chút do dự nào, liền trực tiếp cùng với mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp bên cạnh, toàn bộ đều thu lấy.

"Có tâm ý của Đạo Tổ, Thái Thanh tự nhiên đồng ý." Thái Thanh mỉm cười, gật đầu nói.

Hình như mình bị lỗ nặng rồi!

Không biết vì sao, ngay khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười trên mặt Thái Thanh, trong lòng Hồng Quân bắt đầu hối hận!

Không đúng!

Quá không đúng!

Chỉ là một Hỗn Độn Chí Bảo bị tổn hại mà thôi, có thể có huyền cơ gì chứ?!

Hồng Quân trong lòng không ngừng lắc đầu, Hỗn Độn Châu rơi vào tay ông ta cũng không phải một hai ngày.

Với tu vi thực lực của ông ta, căn bản không thể nhìn nhầm, Hỗn Độn Châu hiện nay chỉ là một 'phế phẩm', tuyệt đối không sai!

Nhất định là hắn đang mê hoặc ta!

Ý niệm trong lòng lóe lên, Hồng Quân bắt đầu bình tĩnh lại.

Dùng chiêu này để loạn đạo tâm của ta?

Hừ, ngây thơ!

Chỉ là một món 'phế phẩm' mà thôi, có thể có chuyện gì to tát

chứ?

Có lẽ hắn lời nhỏ, nhưng ta tuyệt đối không lỗ!

Ôm lấy ý niệm như vậy, sắc mặt Hồng Quân càng thêm bình tĩnh, khi ánh mắt nhìn về phía Thái Thanh, cũng đã khôi phục lại vẻ đạm mạc trước đó.

Tuy nhiên, ông ta lại không hề hay biết, lúc này trong lòng Thái Thanh đang vui như mở hội!

Quả thực, đúng như lời Hồng Quân nói, Hỗn Độn Châu hiện nay đã vỡ nát, không còn là Hỗn Độn Chí Bảo năm xưa.

Nhưng đừng quên, mấu chốt của Hỗn Độn Châu với tư cách là Hỗn Độn Chí Bảo, chính là một phương thế giới hỗn độn bên trong nó!

Mặc dù, phương trời đất hỗn độn này đã tan nát, bản nguyên sớm đã tan biến hết.

Nhưng hiện tại trong tay Thái Thanh, vừa hay có một mai, chuyên dùng để tu bổ trời đất 'Hạt giống Thế giới'!

Trùng hợp quá rồi còn gì!

Đang sầu vì 'Hạt giống Thế giới' không có đất dụng võ, Hồng Quân liền tặng ngay một thế giới tan vỡ có sẵn.

Hơn nữa, còn không phải là thế giới tan vỡ bình thường, mà là một trong Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo, Hỗn Độn Châu!

Cứ xem ra, nếu thật sự có thể tu phục Hỗn Độn Châu, chẳng khác nào lần này hắn đã kiếm lời không một Hỗn Độn Chí Bảo!

Cộng thêm, còn có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, chuyện này tuyệt đối là lời to rồi!

Chương 120

Còn về việc để Hậu Thổ hóa Luân Hồi?

Ha ha!

Không sai, hắn quả thực đã đồng ý.

Nhưng khi nào hóa, ở đâu hóa, phải xem tâm trạng của hắn!

Hồng Quân bên cạnh lúc này cũng đã hoàn hồn, ý thức được vấn đề này.

"Nếu đạo hữu đã đồng ý để Hậu Thổ hóa Luân Hồi, chuyện này không nên chậm trễ, sớm ngày trần ai lạc định thì tốt hơn." Hồng Quân vội vàng mở lời, có chút sốt ruột thúc giục.

Cũng không trách ông ta nóng vội như vậy, thực sự chuyện này đã trì hoãn quá lâu, kéo dài cả Vu Yêu lượng kiếp.

Nếu tiếp tục trì hoãn, không chừng sẽ xuất hiện biến cố khác, đây cũng chính là điều mà ông ta với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo không muốn thấy.

"Đạo Tổ yên tâm, Bản thánh trong lòng hiểu rõ." Sắc mặt Thái Thanh không đổi, nhàn nhạt nói.

Hồng Quân nghe vậy, ý thức được có chút không ổn, đang định tiếp tục mở lời, lại phảng phất như cảm giác được điều gì, đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Cùng lúc đó, một âm thanh thông báo của hệ thống cũng vang lên bên tai Thái Thanh.

"Đinh!

Túc chủ xin chú ý, nhân vật chính số mười hai đã giáng lâm!" Ánh

mắt Thái Thanh lóe lên, cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

Dù sao thì rau hẹ trong Hồng Hoang hiện tại đã bị hắn cắt sạch, lại có mầm mới nhú lên, hắn tự nhiên vui mừng.

Ngược lại là Hồng Quân bên cạnh, mày nhíu chặt lại, sau khi thôi diễn một lát, cuối cùng trầm giọng thở dài.

"Muộn rồi!

Lần lượng kiếp này, lại xuất hiện biến số mới!" Nhân vật chính giáng lâm Hồng Hoang, các Thánh nhân bình thường có lẽ không cảm giác được.

Nhưng Hồng Quân với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo, chấp chưởng quyền hành Thiên Đạo, tự nhiên có thể phát hiện ra một tia biến số tồn tại.

Thấy bộ dạng như vậy của Hồng Quân, Thái Thanh cũng có hứng thú.

Có thể khiến Hồng Quân cũng cảm thấy đau đầu, nhân vật chính giáng lâm lần này, hiển nhiên không tầm thường a!

Tâm niệm vừa động, Thái Thanh trực tiếp thông qua 'vòng sáng Thánh nhân Phản diện', khóa chặt vị trí của nhân vật chính.

"Ở đó sao..." Trong mắt Thái Thanh lóe lên một tia bất ngờ, rồi trên mặt liền lộ ra vẻ kỳ quái.

Bởi vì, vị trí giáng lâm của nhân vật chính lần này, không phải là nơi nào khác, mà chính là nơi Hậu Thổ sắp hóa Luân Hồi, U Minh Huyết Hải!

Nói cách khác, nhân vật chính vừa mới giáng lâm, đã bị sắp đặt rồi!

Trong truyền thuyết là lạc địa thành hạp (vừa đáp đất đã thành

hộp) sao?

Năm xưa Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, từng có ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần liên thủ tập kích, triển khai một trận hỗn chiến Ma Thần.

Cuối cùng, Bàn Cổ Đại Thần dùng linh thân trấn áp chúng Ma Thần, khai tịch trời đất Hồng Hoang rồi bỏ mình.

Sau khi ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần vẫn lạc, pháp tắc hỗn độn đều tiêu tan trở về hỗn độn, ngược lại tử khí sát khí của họ lại lưu lại Hồng Hoang, hóa thành một nơi hung hiểm tuyệt địa trong Hồng Hoang là U Minh Huyết Hải!

Đương nhiên, hung hiểm tuyệt địa, cũng chỉ là tương đối với sinh linh bình thường mà nói.

Trong toàn bộ U Minh Huyết Hải, tuy tử khí hung sát không dứt, nhưng cũng ẩn chứa một tia sinh cơ, trải qua vô số hội nguyên diễn hóa, đã sinh ra một vị đại năng tiên thiên trong Hồng Hoang, tự xưng là Huyết Hà Lão Tổ!

Huyết Hà Lão Tổ, tự nhiên không thể không nhắc tới mười ức tám ngàn vạn vị Huyết Thần Tử!

Mỗi một vị Huyết Thần Tử, tương đương với một mạng sống, mười ức tám ngàn vạn vị Huyết Thần Tử đồng thời ra tay, có thể trong nháy mắt khiến tu vi của hắn tăng lên vô số lần!

Cũng chính vì vậy, tu vi thực lực của Huyết Hà Lão Tổ, không chỉ được xem là hàng đầu trong số đông đảo đại năng Hồng Hoang, mà còn có uy danh kinh khủng 'Huyết hải không khô, Huyết Hà bất diệt'!

Một ngày nọ, sâu trong U Minh Huyết Hải, Huyết Hà Lão Tổ đang ngồi trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên thập nhị phẩm, đột nhiên mở mắt, trong mắt thoáng qua một tia mờ mịt.

“Ta... xuyên việt?” Huyết Hà Lão Tổ tự lẩm bẩm một tiếng, nhíu mày suy nghĩ một lát, vẻ mờ mịt trên mặt biến mất, thay vào đó là một vẻ kinh hỉ!

“Không ngờ, có một ngày ta cũng có thể xuyên việt đến Hồng Hoang, trở thành Huyết Hà Lão Tổ!” Huyết Hà Lão Tổ siết chặt nắm đấm, có chút hưng phấn nói.

Với tư cách là nhân vật chính xuyên việt, đối với trời đất Hồng Hoang hắn không hề xa lạ, tự nhiên biết danh tiếng của Huyết Hà Lão Tổ.

Cảnh giới tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, hai thanh hung kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ trong tay, lại có cực phẩm phòng ngự linh bảo Nghiệp Hỏa Hồng Liên thập nhị phẩm, cộng thêm mười ức tám ngàn vạn vị Huyết Thần Tử, nội tình và thực lực như vậy, nói là người đứng đầu trong ba ngàn hồng trần khách của Tử Tiêu Cung, cũng không hề khoa trương!

Cũng khó trách trong nhiều tiểu thuyết mạng, Huyết Hà Lão Tổ đều là người đứng đầu dưới Thánh nhân, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân ra tay, cũng không thể tiêu diệt được ông ta.

Nghĩ đến đây, vẻ vui mừng trên mặt Huyết Hà Lão Tổ càng đậm, xuyên việt thành nhân vật cấp đại năng như vậy, đổi lại là ai cũng sẽ vui thầm.

Nhưng, chỉ một lát sau, nụ cười trên mặt Huyết Hà Lão Tổ liền biến mất.

Thông qua dung hợp ký ức, hắn đã hiểu rõ, trời đất Hồng Hoang hiện tại, đang ở đêm trước đại chiến Vu Yêu!

Nói cách khác, Hậu Thổ tùy thời đều có thể tìm đến cửa, diễn hóa Luân Hồi trong U Minh Huyết Hải!

Quả thực, đối với Thiên Đạo Hồng Hoang mà nói, Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi, kiến tạo U Minh Địa Phủ, tương đương với việc cho vạn tộc sinh linh một con đường vãng sinh, là chuyện tạo phúc cho vạn tộc.

Nhưng khổ nỗi, chỉ riêng đối với Huyết Hà Lão Tổ, chuyện này không những không có chút lợi lộc nào, ngược lại còn là đại họa lâm đầu!

Phải biết rằng, từ khi hóa hình đến nay, hắn vẫn luôn chấp chưởng U Minh Huyết Hải, một khi Hậu Thổ ở đây diễn hóa Luân Hồi Địa Phủ, toàn bộ U Minh Huyết Hải sẽ không còn là địa bàn của hắn nữa.

Không chỉ vậy, cả tộc A Tu La dưới trướng của hắn, cũng sẽ bị Hậu Thổ lấy đi để trấn áp A Tu La Đạo, trong một ngày tương đương với việc diệt tộc!

Mẹ nó không phải là quá lừa đảo sao!

Với tư cách là nhân vật chính xuyên việt, Huyết Hà Lão Tổ tự nhiên không muốn chịu thiệt không.

Tuy nhiên, trong lòng hắn cũng rõ, Hậu Thổ hóa Luân Hồi là đại thế của Thiên Đạo, chỉ dựa vào một Hỗn Nguyên Kim Tiên quèn, căn bản không thể chống lại. 【Tích!

Phát hiện túc chủ đang gặp khó khăn, hệ thống Lựa chọn Thần cấp đã được kích hoạt, xin túc chủ mau chóng đưa ra lựa chọn!】 Hệ thống Lựa chọn Thần cấp?

Nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống, Huyết Hà Lão Tổ lập tức kích động.

Hắn tự nhiên hiểu, bàn tay vàng đã đến! 【Lựa chọn một: Chủ động giúp đỡ Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi, thưởng mười vạn công

đức Thiên Đạo.】【Lựa chọn hai: Khoanh tay đứng nhìn, không quan tâm, chờ đợi Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi, thưởng một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.】【Lựa chọn ba: Kiên quyết trấn thủ U Minh Huyết Hải, không cho Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi, thưởng Huyết Thần Tử lột xác một lần, thăng cấp thành Chuẩn Thánh Tam Thi.】Ba lựa chọn liên tiếp, được đặt trước mặt Huyết Hà Lão Tổ.

Trực tiếp bỏ qua hai lựa chọn đầu, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn vào lựa chọn cuối cùng, trong mắt lộ ra vẻ nóng bỏng chưa từng có.

Huyết Thần Tử lột xác?

Hơn nữa, thăng cấp thành Chuẩn Thánh Tam Thi?

Vậy chẳng phải là, hắn có thể một hơi, sở hữu mười ức tám ngàn vạn vị Huyết Thần Tử cấp Chuẩn Thánh sao?!

Chương 121

Nghĩ đến đây, tâm thần của Huyết Hà Lão Tổ càng thêm chấn động không thôi.

Mặc dù, Chuẩn Thánh Tam Thi so với Hỗn Nguyên Kim Tiên, ít nhiều cũng có chênh lệch, không phải là Hỗn Nguyên Kim Tiên thực sự.

Nhưng dù vậy, vẫn dính một chữ 'Thánh', há lại có thể tầm thường?

Hơn nữa, không phải là Chuẩn Thánh Tam Thi bình thường, mà là trọn vẹn mười ức tám ngàn vạn vị Chuẩn Thánh Tam Thi!

Mười ức tám ngàn vạn vị Chuẩn Thánh Tam Thi là khái niệm gì?

Cho dù nhìn khắp Hồng Hoang mênh mông, vô số vạn tộc sinh linh cộng lại, cũng không thể tập hợp được một đội hình kinh khủng như vậy!

Đừng nói Hỗn Nguyên Kim Tiên, e rằng đối đầu trực diện với Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng dư sức!

Sau khi hít sâu một hơi, Huyết Hà Lão Tổ không chút do dự, trực tiếp chọn lựa phương án thứ ba.

Trong phút chốc, trong toàn bộ U Minh Huyết Hải, mười ức tám ngàn vạn vị Huyết Thần Tử, đều đồng loạt xảy ra lột xác kinh thiên, hóa thành mười ức tám ngàn vạn vị Chuẩn Thánh Tam Thi!

Lực lượng Chuẩn Thánh hung hãn bàng bạc, khiến cả U Minh Huyết Hải trong nháy mắt sôi trào, cho dù chỉ lặng lẽ chìm sâu dưới đáy biển máu, cũng phảng phất như khiến trời đất nghiêng ngả!

Cảm nhận được sự thay đổi của Huyết Thần Tử, dù là nhân vật

chính Huyết Hà Lão Tổ, cũng bị chấn động sâu sắc.

Tam thi, dường như có hơi nhiều một chút a!

Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Thái Thanh trở về từ Tử Tiêu Cung, lại ngồi trên bồ đoàn phong hỏa, trong tay hắn lại xuất hiện một viên bảo châu màu đen.

Không cần giới thiệu nhiều, viên bảo châu toàn thân đen kịt, lấp lánh ánh sáng hỗn độn, tự nhiên chính là Hỗn Độn Châu!

Mặc dù, do đã bị vỡ nát, Hỗn Độn Châu hiện nay, đã không còn uy năng của Hỗn Độn Chí Bảo.

Nhưng dù vậy, khi được Thái Thanh nắm trong tay, vẫn có thể cảm nhận được, có một luồng khí tức hỗn độn lúc có lúc không, hung hãn phiêu diêu, không ngừng từ trong Hỗn Độn Châu tỏa ra!

Bất kể những thứ khác, chỉ riêng khí tức lúc vỡ nát, cũng đủ để thấy, cái gọi là Hỗn Độn Chí Bảo, rốt cuộc kinh khủng đến mức nào!

"Nếu có thể tu phục được nó..." Ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh không chần chừ nhiều, trực tiếp nhấc tay bấm quyết, đem 'Hạt giống Thế giới' luyện hóa vào trong Hỗn Độn Châu.

Nói thật, đối với việc 'Hạt giống Thế giới' rốt cuộc có thể tu phục Hỗn Độn Châu hoàn chỉnh hay không, trong lòng Thái Thanh cũng không có bao nhiêu chắc chắn.

Nhưng dù sao đi nữa, 'Hạt giống Thế giới' cũng là linh vật cấp Bán Hồng Mông thật sự, sức mạnh có thể tu phục trời đất, tuyệt không chỉ có vậy!

Quả nhiên!

Chỉ trong khoảnh khắc sau khi 'Hạt giống Thế giới' được luyện hóa vào Hỗn Độn Châu, trên bề mặt toàn bộ bảo châu, liền hiện ra

từng đạo đạo văn hỗn độn.

Những đạo văn huyền diệu sâu xa, như từng phương thế giới hỗn độn, lan tràn trên Hỗn Độn Châu, giống như quét sạch cả hỗn độn mênh mông, có khí tức huyền diệu khó tả, không ngừng tuôn ra!

"Có hiệu quả!" Sau khi nhận ra sự thay đổi của Hỗn Độn Châu, trong lòng Thái Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù, do Hỗn Độn Châu đã sớm vỡ nát, không thể nhìn rõ tình hình thế giới bên trong châu, nhưng chỉ từ bề mặt Hỗn Độn Châu, có thể rõ ràng thấy được, 'Hạt giống Thế giới' đối với việc tu phục Hỗn Độn Châu, quả thực có hiệu quả kỳ diệu!

Đương nhiên, có hiệu quả kỳ diệu, cũng không khoa trương đến vậy.

Dù sao cũng là Hỗn Độn Chí Bảo, há có thể dễ dàng tu phục thực sự như vậy sao?

Bây giờ, chỉ mới là bước đi đầu tiên mà thôi!

Muốn triệt để tu phục thế giới bên trong Hỗn Độn Châu, không nghi ngờ gì là cần tiêu tốn thời gian rất dài.

Với tư cách là Hỗn Nguyên Thánh Nhân bất tử bất diệt, thứ Thái Thanh không thiếu nhất, chính là thời gian!

Ngay lập tức, Thái Thanh liền tĩnh tâm, chuyên chú vào quá trình luyện hóa 'Hạt giống Thế giới' và Hỗn Độn Châu.

Còn về chuyện Hậu Thổ hóa Luân Hồi đã hẹn với Hồng Quân trước đó, thì bị hắn hoàn toàn bỏ qua.

Hết cách, kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa mà!

Hơn nữa, hiện tại trong U Minh Huyết Hải, có một cây rau hẹ đang ẩn mình ở đó âm thầm phát triển.

Cho dù Thái Thanh đã đồng ý, không ra tay ngăn cản Hậu Thổ, muốn thuận lợi diễn hóa Luân Hồi, cũng không dễ dàng như vậy.

Thật sự coi vòng sáng nhân vật chính của Huyết Hà Lão Tổ là trò đùa sao?

Tin hay không phút chốc cho ngươi một trận vả mặt Hỗn Nguyên Thánh Nhân?

Muốn gây sự trên địa bàn của nhân vật chính sao?

Thật sự không coi nhân vật chính là người à?

Không chút nghi ngờ, dưới đại thế Thiên Đạo, nhân vật chính sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh bẹp, chuyện Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi, căn bản không cần lo lắng, chỉ cần xem kịch vui là được.

Chính vì ôm lấy ý niệm như vậy, Thái Thanh mới không vội ra tay cắt rau hẹ, lựa chọn tiến hành luyện hóa Hỗn Độn Châu. ...

Thời gian vội vã, chớp mắt đã trăm năm trôi qua.

Mặc dù, đối với dòng sông năm tháng Hồng Hoang mà nói, trăm năm thời gian chỉ như một cái búng tay.

Nhưng đối với cả Vu Yêu lượng kiếp, trong vòng trăm năm ngắn ngủi, lại có sự thay đổi trời long đất lở!

Đừng nói là nhân vật chính của lượng kiếp là Vu Yêu nhị tộc, mà gần như ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang mênh mông, đều có thể rõ ràng cảm nhận được, sát khí lượng kiếp giữa trời đất, đã trở nên kinh khủng chưa từng có!

Nói cách khác, cách trận quyết chiến cuối cùng của đại chiến Vu Yêu, không còn xa nữa!

Bầu không khí giữa trời đất, càng lúc càng căng thẳng, giao thủ giữa Vu Yêu nhị tộc, cũng trở nên thường xuyên hơn.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, mỗi thời mỗi khắc, ở các góc, đều có đại chiến bùng nổ, sinh linh vẫn lạc!

Trời đất, một mảnh chấn động bất an chưa từng có!

Đúng vào thời khắc mấu chốt như vậy, bên bờ U Minh Huyết Hải, nơi hội tụ lượng lớn vong hồn, lại có một bóng hình xinh đẹp chậm rãi giáng lâm.

Một gương mặt xinh đẹp viết đầy vẻ không nỡ, một đôi mắt đẹp tràn đầy thiện lương, khi ánh mắt nhìn về phía vô tận vong linh trong U Minh Huyết Hải, lộ ra chút áy náy và tự trách.

Bóng hình xinh đẹp này không phải ai khác, chính là một trong mười hai Tổ Vu của Vu tộc, Tổ Vu Hậu Thổ!

Hậu Thổ sau khi rời khỏi Vu tộc, vốn định trở về Huyền Đô Tử Phủ, nhưng trong cõi u minh lại có ý chí Thiên Đạo, dẫn lối nàng đến nơi đây.

Giờ phút này, nhìn những vong hồn vô số vì Vu Yêu lượng kiếp mà vẫn lạc trong U Minh Huyết Hải, nàng vốn tâm địa thiện lương, càng thêm sinh lòng không nỡ.

Phải biết rằng, Hồng Hoang hiện tại, Luân Hồi chưa xuất, Địa Phủ chưa hiện, đông đảo vong hồn tuy tụ tập trong U Minh Huyết Hải, nhưng cũng chỉ là lang thang không mục đích, căn bản không có hy vọng luân hồi chuyển thế.

"Hy vọng chuyển thế sao..." Dường như đã ngộ ra điều gì, sắc mặt Hậu Thổ khẽ động.

Trong đôi mắt đẹp của nàng lóe lên ánh sáng, dứt khoát ngồi xếp bằng bên bờ U Minh Huyết Hải, vận chuyển pháp tắc Luân Hồi trong cơ thể.

Trong phút chốc, từng đạo tiếng nổ như sấm rền không ngừng

vang vọng trong U Minh Huyết Hải, vô số vong hồn oán linh, đều phảng phất như có cảm ứng, đồng loạt phát ra tiếng gào thét bất an.

Chương 122

Một khắc này, cả U Minh Huyết Hải bắt đầu cuồn cuộn dâng trào, dao động pháp tắc Luân Hồi chưa từng có càng điên cuồng tuôn ra từ trong cơ thể Hậu Thổ, quét sạch cả biển máu mênh mông!

Thậm chí, ngay cả toàn bộ Hồng Hoang vô ngần, cũng bắt đầu khẽ run rẩy, xuất hiện một loại biến hóa chưa từng có!

Vạn tộc kinh hãi, Vu Yêu kinh nghi, từng đạo ánh mắt, không ngừng nhìn về phía U Minh Huyết Hải.

Ngay cả chư thiên Thánh nhân, cũng đã nhận ra động tĩnh trong biển máu, lần lượt hạ xuống ánh mắt bất hủ kinh khủng vô cùng.

"Không sai đâu!

Sư huynh, lần này là cơ hội hưng thịnh của Tây phương ta, thật đó!!" Dưới gốc cây Bồ Đề, Chuẩn Đề Đạo Nhân bật dậy, khi ánh mắt rơi vào thân ảnh Hậu Thổ bên bờ biển máu, trên mặt lộ ra vẻ kích động.

Cũng không trách ông ta như vậy, thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, vào lúc này, có thể từ thiên cơ mờ mịt hỗn độn, thôi diễn ra chuyện Hậu Thổ sắp bổ toàn Luân Hồi!

Nói thật, đối với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vĩnh hằng bất diệt mà nói, Luân Hồi có bổ toàn hay không, cũng không có quan hệ trực tiếp quá nhiều với họ.

Nhưng, tuyệt đối đừng quên, Hậu Thổ là một trong mười hai Tổ Vu của Vu tộc!

Một khi Hậu Thổ thật sự lấy thân hóa Luân Hồi, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, tất định sẽ thiếu một góc, Yêu

tộc Thiên đình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này!

Nói cách khác, chỉ cần Hậu Thổ diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, trận quyết chiến Vu Yêu, thế tất sẽ phải kéo màn!

Trời đất Hồng Hoang, cũng sẽ triệt để đại loạn!

Đối với Tây phương, đây đích thực là cơ hội không thể nào tốt hơn!

Vì vậy, nghe thấy lời của Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng kích động gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn Hậu Thổ, chờ nàng bắt đầu diễn hóa Luân Hồi.

Trên thực tế, không chỉ riêng Tây phương Nhị Thánh, toàn bộ chư thiên Thánh nhân, cùng vô số đại thần thông giả trong Hồng Hoang, đều đang căng thẳng theo dõi cảnh này.

Theo thời gian từng chút trôi qua, pháp tắc Luân Hồi trong cơ thể Hậu Thổ càng lúc càng hoàn thiện kinh khủng, cả U Minh Huyết Hải cũng trở nên sôi trào hơn!

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh như sấm rền, lại đột nhiên từ sâu trong U Minh Huyết Hải vang lên.

"Đạo hữu tự tiện xông vào địa phận U Minh Huyết Hải của ta thì cũng thôi đi, nay lại kinh động vong hồn biển máu, lẽ nào thật sự không coi Bản tọa ra gì!" Giọng nói lạnh lùng còn chưa dứt, một con sóng máu khổng lồ cao mấy vạn trượng, trực tiếp lao lên trời, chấn động cả U Minh Huyết Hải!

Sóng máu cuồn cuộn không ngừng, vô số vong hồn trong nháy mắt nổ tung, từng tiếng nổ kịch liệt đột nhiên vang vọng, một bóng người mặc huyết sắc trường bào, xuất hiện ở trung tâm U Minh Huyết Hải.

Nhân vật chính đăng trường, khí thế tự nhiên phải được kéo lên đỉnh điểm ngay lập tức, khiến cho quần chúng ăn dưa trong Hồng

Hoang, lần lượt thất thanh kinh hô.

"...Huyết Hà Lão Tổ?!!" Cũng không cần vạn tộc sinh linh kinh hô, Hậu Thổ đang trong trạng thái đốn ngộ bị kinh tỉnh, đã nhận ra thân phận của Huyết Hà Lão Tổ.

Dù sao đi nữa, đều là một trong ba ngàn hồng trần khách của Tử Tiêu Cung năm xưa, cũng có duyên gặp mặt mấy lần, tự nhiên không xa lạ.

"Lần này mạo muội kinh động, là do Hậu Thổ vô ý, xin đạo hữu thứ lỗi." Hậu Thổ chậm rãi đứng dậy, nhẹ giọng nói.

Đúng như lời Huyết Hà Lão Tổ nói, lần này quả thực là nàng tự tiện xông vào U Minh Huyết Hải, kinh động vô số vong hồn nơi đây, Huyết Hà Lão Tổ có nổi giận, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Chỉ là, điều khiến Hậu Thổ để tâm, là từ khi bước vào U Minh Huyết Hải, nàng liền có thể cảm giác được, trong cõi u minh có một luồng ý chí, dường như đang thúc giục nàng hoàn thành một loại số mệnh nào đó.

Thậm chí, vừa rồi nếu không phải Huyết Hà Lão Tổ đột nhiên xuất hiện, Hậu Thổ có khả năng sẽ trong lúc không hay biết, trực tiếp diễn hóa Luân Hồi!

"Nếu đã như vậy, Bản tọa cũng không truy cứu nữa, chỉ mong Hậu Thổ đạo hữu mau chóng rời đi, địa phận U Minh Huyết Hải của ta, không đến lượt người ngoài nhúng tay." Huyết Hà Lão Tổ biết rõ nội tình, sắc mặt lạnh lùng, không chút khách khí nói.

Hậu Thổ nghe vậy, đôi mày thanh tú tuy khẽ nhíu lại, nhưng cũng không nói nhiều, quay người định rời đi.

Lần này rời khỏi Vu tộc, vốn định trở về Huyền Đô Tử Phủ, chỉ là có chút sai sót, mới đến U Minh Huyết Hải một cách khó hiểu.

Bây giờ đã hoàn hồn, tự nhiên phải rời khỏi nơi này.

Thấy Hậu Thổ thật sự định rời đi, Huyết Hà Lão Tổ ngược lại hơi ngẩn ra.

Hắn cũng không ngờ, mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, dễ dàng giải quyết rồi sao?

Nhân vật chính ta đây khó khăn lắm mới lộ diện lần đầu trong Hồng Hoang, không cho ta một cơ hội trang bức sao?

Trong lúc Huyết Hà Lão Tổ đang nghĩ như vậy, chư thiên Thánh nhân trong Hồng Hoang, lại không ngồi yên được nữa.

Vu Yêu nhị tộc với tư cách là nhân vật chính của lượng kiếp, khí vận thực lực to lớn, ngay cả Thánh nhân cũng không thể không né tránh mũi nhọn.

Bây giờ khó khăn lắm mới mong được, trận quyết chiến Vu Yêu sắp sửa kéo màn, kết quả lại bị dừng lại đột ngột?

Đùa à!

Đại thế Thiên Đạo, há có thể vì một câu nói của Huyết Hà Lão Tổ mà thay đổi!

Gần như trong nháy mắt, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác, đều đã quyết định sẽ thuận theo Thiên Đạo, trợ giúp Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi.

Chỉ là, không đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, một vị đạo nhân sắc mặt khổ sở, đã xuất hiện trên bầu trời U Minh Huyết Hải.

Trong phút chốc, thiên uy hoàng hoàng hung hãn bàng bạc, như thủy triều, quét sạch cả trời đất bát hoang, khí tức Thánh nhân kinh khủng vô cùng, càng trong khoảnh khắc quét sạch Hồng Hoang mênh mông, kinh động cả biển máu!

Không có bất kỳ động tác nào, không có chút thần thông nào, chỉ một bóng người giáng lâm nơi đây, thánh uy đáng sợ đã khiến cả U Minh Huyết Hải gần như sụp đổ!

Vô số u linh vong hồn, trong nháy mắt hóa thành hư vô, trực tiếp toàn bộ vỡ nát!

"Chuẩn Đề Thánh Nhân!!" Không để ý đến những vong hồn tan vỡ, ánh mắt Huyết Hà Lão Tổ, nhìn về phía bóng người tràn đầy khổ sở đó, trầm giọng nói.

Không sai, bóng người đột nhiên giáng lâm, chính là một trong chư thiên Thánh nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân!

Kể từ sau trận chiến Tam Thánh trong hỗn độn, Tây phương Nhị Thánh vẫn luôn im hơi lặng tiếng, lúc này Chuẩn Đề Đạo Nhân đột nhiên xuất hiện, tự nhiên kinh động vô số sinh linh Hồng Hoang, tất cả ánh mắt, toàn bộ đều hội tụ về U Minh Huyết Hải.

"Hậu Thổ đạo hữu, hiện nay vạn linh Hồng Hoang khổ sở, không có con đường luân hồi vãng sinh, đạo hữu đã có trách nhiệm này, sao không ở nơi đây khai tịch một đạo trường, dẫn độ vong linh Hồng Hoang." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Hậu Thổ, mở lời khuyên bảo.

Còn về Huyết Hà Lão Tổ bên cạnh, thì bị trực tiếp bỏ qua.

Nghe thấy lời của ông ta, đừng nói vạn tộc sinh linh sắc mặt chấn động, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong mắt cũng lóe lên ánh sáng.

"Tây phương Nhị Thánh quả là tính toán hay, khuyên Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi, là hành động thuận theo Thiên Đạo, không chỉ có công đức giáng xuống, không chừng ngay cả Địa Phủ sau này, cũng có thể nhúng tay vào." Trong Oa Hoàng Cung, tâm tư của Nữ Oa nhanh như điện, đã nhìn ra toan tính của Tây phương Nhị Thánh.

Với tư cách là một trong Thiên Đạo Thánh Nhân, nàng tự nhiên cũng sẽ không dung túng, chuyện đi ngược lại đại thế Thiên Đạo xảy ra.

Nhưng, nếu Chuẩn Đề Đạo Nhân đã ra tay, nàng cũng không có cơ hội can thiệp nữa.

Lúc này, sau khi tâm tư chuyển động, Nữ Oa nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ, trong lòng khá là tò mò, vì sao Thái Thanh lại không có động tĩnh.

Trên thực tế, đối với những chuyện xảy ra trong U Minh Huyết Hải, Thái Thanh ngay từ đầu đã nhận ra, chỉ là không thèm để ý mà thôi.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng hắn lại không biết sao, Huyết Hà Lão Tổ hiện nay, đã không còn là đại năng tầm thường năm xưa nữa.

Bây giờ Chuẩn Đề Đạo Nhân can thiệp, cũng chỉ là đưa mặt lên, cho nhân vật chính một cơ hội trang bức mà thôi!

Dường như để chứng minh cho suy nghĩ của Thái Thanh, giọng nói của Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa dứt, không đợi Hậu Thổ có phản ứng gì, Huyết Hà Lão Tổ đã cười lạnh một tiếng.

"Hay cho một Chuẩn Đề Thánh Nhân!

Địa phận U Minh Huyết Hải, là đạo trường của Huyết Hà Lão Tổ ta, từ khi nào đến lượt ngươi quyết định!" Ánh mắt Huyết Hà Lão Tổ băng lãnh, không chút nể mặt nói.

Giọng nói của hắn tuy nhẹ, nhưng lại như một tiếng sấm kinh thiên, rơi vào tai vạn tộc sinh linh Hồng Hoang, trong nháy mắt nổ vang, khiến tất cả mọi người đều sắc mặt đại biến.

Chương 123

Từng đạo ánh mắt, không ngừng hội tụ trên người Huyết Hà Lão Tổ, không có ngoại lệ đều tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Đang diễn trò gì vậy?

Huyết Hà Lão Tổ có lợi hại đến đâu, cũng chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên, ai cho ông ta dũng khí, dám nói chuyện với Thánh nhân như vậy?

Thậm chí, ngay cả Chuẩn Đề Đạo Nhân, cũng bị câu nói của Huyết Hà Lão Tổ làm cho ngơ ngác.

Quả thực, trong trận chiến hỗn độn lần trước, ba vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân, bị Thái Thanh một đòn quét sạch, thua có hơi khó coi.

Nhưng dù sao đi nữa, ông ta cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thật sự, là Thiên Đạo Thánh Nhân đường đường chính chính!

Một tiên thiên đại năng quèn, cũng dám nói chuyện với ta như vậy?

Chuẩn Đề Đạo Nhân cảm thấy, với lòng tự tôn của một Thiên Đạo Thánh Nhân, chuyện này không thể nhẫn!

Phải xử lý!!

Thánh nhân không thể nhục!

Bất kỳ một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân nào, đều là những tồn tại kinh khủng nhìn ức vạn sinh linh như con kiến, bất tử bất diệt!

Trước mặt họ, bất luận là Đại La Kim Tiên hay Hỗn Nguyên Kim Tiên, đều chỉ là cỏ rác, nhấc tay là có thể xóa sổ.

Nay, một Huyết Hà Lão Tổ quèn, cũng dám không nể mặt Thánh nhân, quả thực là đang tìm chết!

Gần như trong nháy mắt, tất cả vạn tộc sinh linh, đều nghĩ như vậy trong lòng.

"Bất kính Thánh nhân, đáng chết!" Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân trầm xuống, lạnh lùng mở lời, khí thế kinh khủng của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hung hãn bàng bạc gào thét ra.

Trong phút chốc, thiên uy hoàng hoàng áp chế càn khôn, sức mạnh kinh khủng nhấn chìm bát hoang, nộ ý của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, phảng phất như có thể xé rách trời đất Hồng Hoang, khiến cả biển máu mênh mông, đều trong nháy mắt nổ tung!

Không thể hình dung, kinh khủng tuyệt luân!

Trước thánh uy ngút trời như vậy, Hỗn Nguyên Kim Tiên tầm thường, căn bản không có chút dư địa nào để phản kháng!

Thậm chí, ngay cả đông đảo đại năng Hồng Hoang cách xa ức vạn vạn dặm, khi cảm nhận được khí tức bùng phát từ trong cơ thể Chuẩn Đề Đạo Nhân, cũng không khỏi lần lượt sắc mặt đại biến, trong thần sắc lộ ra một tia kinh sợ!

Sức mạnh của Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Sức mạnh kinh khủng có thể đè sập chư thiên càn khôn, kinh động cửu thiên thập địa!

Tuy nhiên, đối mặt với thánh uy đáng sợ đủ để tiêu diệt hư không, Huyết Hà Lão Tổ đứng mũi chịu sào, lại vẫn sắc mặt bình tĩnh.

Ánh mắt lướt qua Chuẩn Đề Đạo Nhân, không những không có một chút hoảng loạn, ngược lại còn lộ ra vẻ giễu cợt nhàn nhạt.

"Cái gọi là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, chỉ có vậy thôi sao..." Huyết Hà Lão Tổ chậm rãi mở lời, đồng thời khi giọng nói vừa dứt, nhấc chân bước về phía trước một bước.

Ầm ầm!

Tiếng nổ kịch liệt liên tiếp không ngừng, đột nhiên từ sâu trong U Minh Huyết Hải nổ vang, phảng phất như cả biển máu vô ngần, đều muốn vào lúc này triệt để vỡ nát!

Ngay sau đó, từng luồng từng luồng khí tức Hỗn Nguyên Kim Tiên, không ngừng lao lên, hóa thành từng đạo cột sáng màu máu, chiếu rọi cả bầu trời tám phương!

Vào lúc này, đừng nói là ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả chư thiên Thánh nhân, cũng đều chăm chú nhìn, muốn xem Huyết Hà Lão Tổ rốt cuộc có át chủ bài gì.

"Nếu chỉ có vậy, hôm nay Huyết Hà Lão Tổ ta, sẽ nghịch thiên phạt Thánh!!" Huyết Hà Lão Tổ khẽ quát một tiếng, hai tay nhanh chóng bấm quyết chỉ một cái.

Một khắc sau, cả U Minh Huyết Hải mênh mông vô ngần, liền triệt để nổ tung, từng đạo sóng giận màu máu không ngừng dâng lên, hóa thành từng bóng người màu máu khí tức hung hãn!

"...Huyết Thần Tử?!" Nhìn thấy hàng ngàn vạn bóng người màu máu trong U Minh Huyết Hải, đông đảo sinh linh trong Hồng Hoang, sắc mặt đều đồng loạt chấn động.

Huyết Hà Lão Tổ thành danh đã lâu, mười ức tám ngàn vạn vị Huyết Thần Tử, cũng là thần thông độc môn nổi danh lừng lẫy trong Hồng Hoang.

Chỉ là, cho dù là mười ức tám ngàn vạn vị Huyết Thần Tử, cũng căn bản không thể nào là đối thủ của Hỗn Nguyên Thánh Nhân mới đúng.

"Không đúng..." Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân biến đổi, thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tự nhiên ngay lập tức đã phát hiện ra điều

khác thường.

Ánh mắt vội vàng quét khắp U Minh Huyết Hải, sau khi cảm nhận được dao động khí tức tỏa ra từ trong cơ thể từng vị Huyết Thần Tử, dù cho với định lực của Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không khỏi hai mắt đột nhiên co rút, trong thần sắc lộ ra một tia kinh sợ!

Bởi vì, đây không phải là Huyết Thần Tử tầm thường, mà là Chuẩn Thánh Tam Thi thật sự!!

"Trọn vẹn mười ức tám ngàn vạn vị Huyết Thần Tử cấp Chuẩn Thánh Tam Thi?!" Rất nhanh, đông đảo đại năng trong Hồng Hoang, cũng đã nhìn ra sự kinh khủng trong đó, mỗi người đều sắc mặt chấn kinh vô cùng.

Phải biết rằng, mười ức tám ngàn vạn vị Huyết Thần Tử bình thường đã vô cùng đáng sợ, huống chi là mỗi một vị Huyết Thần Tử, đều đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh Tam Thi!

Toàn bộ vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang, kể cả chư thiên Thánh nhân, không ai từng lường trước được chuyện này!

Cảm nhận từng đạo ánh mắt chấn động vạn phần, rơi trên người mình, trên mặt Huyết Hà Lão Tổ, lộ ra vẻ ngạo nghễ.

Đây mới là đãi ngộ mà nhân vật chính nên có!

Nghịch thiên phạt Thánh?

Chỉ là chuyện trong tầm tay mà thôi!

Giờ phút này, Huyết Hà Lão Tổ đang tận hưởng sự chú ý của vạn chúng, đã phát huy đầy đủ trình độ trang bức nhất quán của nhân vật chính sảng văn.

Hắn trực tiếp nhếch mép cười, mấy ức vị Huyết Thần Tử cấp Chuẩn Thánh Tam Thi, đồng loạt đánh ra một đạo huyết hải thần

thông.

“Huyết lãng thao thiên!!” Tiếng nổ kinh thiên động địa, trong nháy mắt vang vọng khắp chín tầng mây, vô tận sóng máu của U Minh Huyết Hải, trong nháy mắt toàn bộ lao lên trời, nhấn chìm cả hư không mênh mông!

Mấy ức vị Chuẩn Thánh Tam Thi cùng nhau ra tay, sức mạnh đáng sợ bộc phát ra, trực tiếp khiến cả càn khôn nổ tung, phảng phất như ngay cả Hồng Hoang mênh mông, cũng đột nhiên run rẩy, suýt chút nữa đã vỡ nát!

Một khắc này, một đòn liên thủ của mấy ức vị Chuẩn Thánh Tam Thi, kinh động ba mươi ba tầng trời, chấn động tứ hải bát hoang, dù là Thiên Đạo Thánh Nhân như Chuẩn Đề Đạo Nhân, cũng tim đập mạnh một cái.

Không kịp nghĩ nhiều, Chuẩn Đề Đạo Nhân vội vàng tế ra Thất Bảo Diệu Thụ, chắn trước người.

Tuy nhiên, cho dù Thất Bảo Diệu Thụ có mạnh mẽ đến đâu, cũng căn bản không thể chống đỡ nổi, đòn hợp lực của mấy ức vị Chuẩn Thánh Tam Thi.

Chỉ một lát sau, một tiếng nổ kịch liệt đáng sợ hơn cả lúc nãy, trong nháy mắt lan truyền khắp trời đất Hồng Hoang!

Ầm ầm!

Khí tức hủy diệt khó tả, điên cuồng càn quét trời đất bát hoang, dư ba cuồng bạo vô cùng đáng sợ, càng làm vỡ nát từng mảng hư không mênh mông!

Trước ánh mắt khó tin của vạn tộc Hồng Hoang, vô số tiên thiên sinh linh, một trong Lục Thánh nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài!

Bay ra xa tới mấy trăm vạn dặm, mới miễn cưỡng dừng lại được thân hình, khi ngẩng đầu nhìn về phía Huyết Hà Lão Tổ, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngơ ngác chưa từng có.

Không sai, lúc này Chuẩn Đề Đạo Nhân đang ngơ ngác!

Đường đường là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, bị một Hỗn Nguyên Kim Tiên đánh bay?

Đùa à!!

"Lẽ nào lại có chuyện đó, Bản thánh nhất định không tha cho ngươi!!" Chuẩn Đề Đạo Nhân gầm lên một tiếng, tu vi trong cơ thể ầm ầm vận chuyển, chuẩn bị ra tay lần nữa.

Đúng lúc này, lại một bóng người kinh khủng áp đảo trời đất, đột nhiên giáng lâm U Minh Huyết Hải, thánh uy hoàng hoàng hung hãn bàng bạc, trong nháy mắt khiến nhật nguyệt tinh thần, đều ảm đạm đi.

Chương 124

"Sư huynh!!" Tu vi Chuẩn Đề Đạo Nhân dừng lại, vội vàng mở lời.

Người đột nhiên giáng lâm, chính là vị còn lại của Tây phương Nhị Thánh, Tiếp Dẫn Đạo Nhân!

"Cho dù là hai vị Thánh nhân, Huyết Hà Lão Tổ ta cũng không hề sợ hãi!" Huyết Hà Lão Tổ ý chí hăng hái, khá có phong thái vương bá mở lời.

Trên U Minh Huyết Hải, không khí căng thẳng đến cực điểm!

Trọn vẹn hai vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân sóng vai đứng đó, cúi nhìn biển máu mênh mông phía dưới, tuy không có bất kỳ động tác nào, nhưng chỉ riêng khí tức tỏa ra đã đủ kinh động đất trời bát hoang, đè sập cả càn khôn vô tận!

Giữa trung tâm biển máu, Huyết Hà Lão Tổ được mấy trăm triệu Huyết Thần Tử vây quanh bảo vệ, sắc mặt ngạo nghễ, vầng sáng nhân vật chính lấp lánh tỏa ra, dù phải đối mặt với hai vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân cùng lúc cũng không hề nao núng.

Thậm chí, còn có chút nóng lòng muốn thử sức, một mình độc chiến hai vị Thánh.

Đáng tiếc, Tiếp Dẫn đạo nhân hoàn toàn không cho hắn cơ hội, chỉ lạnh lùng liếc nhìn U Minh Huyết Hải một cái, liền quay người dẫn Chuẩn Đề đạo nhân rời đi.

Cảnh tượng này rơi vào mắt của hàng tỷ vạn sinh linh trong Hồng Hoang, khiến tất cả đều lộ ra vẻ mặt khó tin. ?

Không thể nào?

Gây ra thanh thế lớn như vậy, kết quả lại ngoan ngoãn cúi đầu bỏ đi?

Đó là Hỗn Nguyên Thánh Nhân cơ mà!

Quả thực, vừa rồi Huyết Hà Lão Tổ có thể cứng rắn đối đầu với một kích của Thánh nhân mà không rơi vào thế hạ phong đã làm chấn động vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang.

Nhưng dù sao đi nữa, Tây Phương Nhị Thánh cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hàng thật giá thật, vậy mà bây giờ lại không đánh đã lui, thực sự vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, khi thấy cảnh này cũng không khỏi sững sờ, không hiểu Tây Phương Nhị Thánh rốt cuộc đang giở trò gì.

Trên thực tế, đừng nói người ngoài, ngay cả Chuẩn Đề đạo nhân, một trong Tây Phương Nhị Thánh, cũng bị hành động của Tiếp Dẫn đạo nhân làm cho hồ đồ. "Sư huynh, làm gì vậy?

Chúng ta đường đường là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, lẽ nào lại sợ một tên Hỗn Nguyên Kim Tiên nho nhỏ sao!" Vừa trở về núi Tu Di, Chuẩn Đề đạo nhân lập tức lên tiếng hỏi.

Lần này hạ phàm đến U Minh Huyết Hải, vốn là định giúp Hậu Thổ hóa Luân Hồi để kiếm chút công đức Thiên Đạo.

Vạn lần không ngờ, không những công đức khí vận chẳng kiếm được gì, ngược lại còn mất hết thể diện, Chuẩn Đề đạo nhân sao có thể cam tâm.

Vừa rồi, nếu không có Tiếp Dẫn đạo nhân đột nhiên xen vào, chỉ sợ hắn đã quyết chiến một trận không chết không thôi với Huyết Hà Lão Tổ. "Sư đệ, ngươi không phát hiện sao, Huyết Hà Lão Tổ rất

không bình thường." Ánh mắt Tiếp Dẫn đạo nhân liếc về phía U Minh Huyết Hải, chậm rãi nói. "Chẳng phải chỉ là mười tỷ tám ngàn vạn tôn Chuẩn Thánh tam thi thôi sao, lẽ nào ta đường đường là Thiên Đạo Thánh Nhân lại không sợ chắc?!" Chuẩn Đề đạo nhân lạnh mặt, trong lòng vẫn còn căm hận Huyết Hà Lão Tổ.

Cũng không trách hắn như vậy, đường đường là Hỗn Nguyên Thánh Nhân mà lại bị một tên Hỗn Nguyên Kim Tiên vả mặt, chuyện này nói ra thôi cũng đủ mất mặt rồi! "Nếu chỉ có vậy, hai chúng ta liên thủ cũng không sợ.

Nhưng, ngươi hãy cẩn thận suy diễn một phen xem." Tiếp Dẫn đạo nhân lắc đầu, trầm giọng nói.

Nghe lời này, trong mắt Chuẩn Đề đạo nhân lóe lên một tia nghi hoặc, lập tức bấm quyết suy diễn.

Trước đó vội vàng ra tay tương trợ Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi, cũng không kịp suy diễn chuyện của Huyết Hà Lão Tổ, bây giờ cẩn thận tính toán một phen, lập tức giật nảy mình.

Với thủ đoạn của Thiên Đạo Thánh Nhân, hắn không cách nào nhìn rõ được mệnh số của Huyết Hà Lão Tổ! "...Biến số của Lượng kiếp?!" Sắc mặt Chuẩn Đề đạo nhân ngưng trọng, ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, độn đi một!

Cũng chính vì thế, Thiên Đạo Hồng Hoang tuy chấp chưởng Lượng kiếp, nhưng luôn có một chút sơ hở, để lại biến số tồn tại!

Giống như Đông Hoàng Thái Nhất lần trước, chính là một biến số.

Mà biến số lần này lại ứng lên người Huyết Hà Lão Tổ! "Bây giờ biến số đã sinh, chuyện Hậu Thổ hóa Luân Hồi đã xảy ra sai lệch, chúng ta có ra tay cũng không thể nào xoay chuyển cục diện được."

Dù là Thiên Đạo Thánh Nhân, đối mặt với biến số vẫn là hữu tâm vô lực.

Nếu không phải vậy, Chư thiên Thánh nhân khi xưa sao lại chịu bỏ ra cái giá lớn để mời Thái Thanh ra mặt.

Nói trắng ra, ngay cả các Thánh nhân cũng không biết biến số rốt cuộc khó giải quyết đến mức nào, một khi dính vào, không chừng sẽ là một phiền phức lớn!

Giây phút này, Chuẩn Đề đạo nhân cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Tiếp Dẫn đạo nhân lại kéo mình về.

Bởi vì, đó là một cái hố lớn!

Nếu tiếp tục dây dưa, chẳng khác nào tự mình nhảy vào hố! "Nếu biến số đã sinh, e rằng Lượng kiếp sẽ có vấn đề lớn, phải làm sao bây giờ?" Sau khi hiểu ra mọi chuyện, Chuẩn Đề đạo nhân không khỏi nhíu mày hỏi.

Tiếp Dẫn đạo nhân nghe vậy, không nói gì, chỉ dời ánh mắt sang một nơi khác trong Hồng Hoang.

Nơi đó, chính là Huyền Đô Tử Phủ!

Cũng đúng, hiện giờ trong Hồng Hoang, Đạo Tổ Hồng Quân đã hợp đạo, không dễ gì hiện thân.

Nhìn khắp Chư thiên Thánh nhân, người có thực lực mà lại không sợ biến số, cũng chỉ có một mình Thái Thanh mà thôi!

Chuẩn Đề đạo nhân bên cạnh cũng hiểu ra điểm này, lập tức mặt mày như sắp khóc. "Sư huynh, nhà chúng ta thật sự hết tiền rồi!" ...

Cùng lúc đó, trong Bát Cảnh Cung.

Ánh mắt của Thái Thanh cũng từ từ thu về từ U Minh Huyết Hải.

Thần sắc hắn bình tĩnh đạm mạc, không có quá nhiều gợn sóng.

Ngay từ đầu, khi nhân vật chính kia vừa chuẩn bị làm màu, hắn đã nhận ra động tĩnh trong U Minh Huyết Hải.

Nhưng, Thái Thanh lại không ra tay, mà lựa chọn lặng lẽ nhìn nhân vật chính làm màu.

Đùa à, đây là người làm công cụ tiện tay như vậy, không tận dụng làm vài việc thì chẳng phải lãng phí quá sao?

Chỉ có để cho nhân vật chính mặc sức tung hoành, những vị Chư thiên Thánh nhân kia mới có thể ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Đến lúc đó, lo gì không có mối làm ăn tìm đến cửa.

Nói thật, sau khi dung hợp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, trong lòng Thái Thanh đã sớm nhòm ngó Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trong tay Tiếp Dẫn đạo nhân.

Còn về việc nhân vật chính có nhân cơ hội làm càn hay không, hắn hoàn toàn không lo lắng.

Lật thuyền trong mương?

Không có chuyện đó đâu!

Chương 125

Thật sự nghĩ Đại Đạo Thánh Nhân của ta là để chơi à?

Đừng nói là mười tỷ tám ngàn vạn tôn Chuẩn Thánh tam thi, dù có là mười triệu tám ngàn vạn tỷ, trước mặt hắn vẫn chỉ là lũ sâu kiến mà thôi!

Dám làm càn trước mặt hắn, hắn sẽ cho nhân vật chính biết thế nào là đại ác nhân phản diện trong phút chốc!

Đương nhiên, ít nhất là hiện tại, Thái Thanh không có ý định thu thập nhân vật chính, ngược lại còn hy vọng hắn làm người môi giới cho mình.

Ý niệm trong lòng vừa lóe lên, thần sắc Thái Thanh khựng lại, dường như cảm nhận được điều gì, ánh mắt hướng ra ngoài Huyền Đô Tử Phủ.

Chỉ thấy, giữa đất trời bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, năm bóng người tỏa ra thánh quang lượn lờ đang từ từ hạ xuống.

Chà, mối làm ăn đến cửa rồi!

Bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, trong dãy núi mênh mông, năm bóng người từ từ hạ xuống, tỏa ra khí tức Hỗn Nguyên cường đại vô song, khiến cả đất trời bỗng nhiên chấn động.

Không cần giới thiệu nhiều, nhìn khắp Hồng Hoang rộng lớn, tồn tại có thanh thế như vậy tự nhiên chỉ có năm người còn lại trong Chư thiên Thánh nhân.

Giờ khắc này, Chư thiên Thánh nhân lại một lần nữa tụ tập bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, sau khi liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ bất đắc dĩ trên mặt đối phương.

Cũng không trách được, thực sự lần trước mời Thái Thanh ra tay đối phó Đông Hoàng Thái Nhất, đã bị Thái Thanh lừa cho một vố!

Bây giờ lịch sử lặp lại, nghĩ đến cái giá có thể phải trả, dù với gia tài của Chư thiên Thánh nhân, cũng không khỏi cảm thấy đau lòng.

Nói thật, nếu có khả năng, họ đã trốn đi từ lâu, tuyệt đối sẽ không chủ động tìm đến cửa.

Nhưng khổ nỗi, hiện giờ biến số đã sinh, Lượng kiếp xảy ra sai lệch, dù là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng hữu tâm vô lực, chỉ có thể ký thác hy vọng vào Thái Thanh. "Thái Thanh sư huynh, chúng ta hôm nay đặc biệt đến bái hội, mong sư huynh gặp mặt." Nguyên Thủy Thiên Tôn lần này không còn tâm tư tranh cãi với Tây Phương Nhị Thánh nữa, trực tiếp chắp tay hành lễ, trầm giọng nói vào trong Huyền Đô Tử Phủ.

Cùng với tiếng nói của hắn, quang mang trong cả Huyền Đô Tử Phủ bắt đầu khẽ rung động.

Ngay sau đó, những tiếng nổ vang dội liên tục vang lên, Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận trấn thủ nơi đây liền từ từ mở ra, lộ ra một lối đi.

Chư thiên Thánh nhân thấy vậy, lần lượt bước vào, nối đuôi nhau tiến vào Huyền Đô Tử Phủ.

Chỉ một lát sau, Bát Cảnh Cung nơi Thái Thanh đang ngồi thiền đã xuất hiện trước mặt mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân. "Mấy vị đạo hữu đích thân đến Huyền Đô Tử Phủ của ngô, bản thánh chưa thể ra đón từ xa, mong mấy vị đạo hữu đừng trách tội." Thái Thanh thần sắc bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

Tuy miệng nói rất khách khí, nhưng chân lại không nhúc nhích nửa bước, vẫn ung dung ngồi trên Phong Hỏa Bồ Đoàn.

Chư thiên Thánh nhân thấy vậy, sắc mặt có chút lúng túng, nhưng cũng không ai thực sự đi sâu vào vấn đề, ngược lại đều gật đầu. "Chúng ta mạo muội đến đây, làm phiền sư huynh thanh tu, vốn là lỗi của chúng ta, sao dám phiền sư huynh tự mình ra đón." Nữ Oa nhẹ giọng nói, trên mặt không nhìn ra chút khác thường nào. "Không sai!

Hôm nay đột nhiên đến bái hội, là chúng ta đường đột rồi, chỉ là, đây đều là hành động bất đắc dĩ, nếu không phải Lượng kiếp đột nhiên sinh biến cố, cũng sẽ không vội vàng như vậy, mong Thái Thanh đạo hữu thông cảm." Tiếp Dẫn đạo nhân cũng lên tiếng phụ họa, cố ý dẫn dắt chủ đề về phía biến số của Lượng kiếp.

Trên thực tế, cũng không cần nói nhiều.

Bao gồm cả Thái Thanh, những người có mặt đều là Hỗn Nguyên Thánh Nhân hàng thật giá thật!

Việc xem xét khắp chư thiên, thấu hiểu vạn kiếp biến ảo, tự nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tuy lần trước mọi người không lộ diện, nhưng động tĩnh lớn như vậy trong U Minh Huyết Hải, những người có mặt tự nhiên đều trong lòng hiểu rõ.

Về điểm này, Thái Thanh cũng vậy.

Thậm chí, còn rõ ràng hơn Chư thiên Thánh nhân một chút.

Cho nên, lúc này nghe lời của Tiếp Dẫn đạo nhân, cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp cười nhạt nói: "Chuyện Lượng kiếp, bản thánh biết rồi, các vị đạo hữu đã đến đây, chắc hẳn đều đã có chuẩn bị, vậy thì lấy ra chút thành ý đi." Lời của Thái Thanh vừa dứt, dù với tâm trí Hỗn Nguyên Thánh Nhân của Tiếp Dẫn đạo nhân, cũng không khỏi nhìn nhau ngơ ngác, có chút ngớ người.

Quả thực, đúng như vừa nói, đã lựa chọn chủ động đến cửa, tự

nhiên đều đã có giác ngộ phải mất máu một phen.

Chỉ là, điều khiến họ vạn lần không ngờ, Thái Thanh lại trực tiếp như vậy, hoàn toàn không có chút che đậy nào.

Cái này rõ ràng là muốn chém đẹp chúng ta một phen mà!

Chư thiên Thánh nhân liếc nhìn nhau, sắc mặt càng thêm lúng túng.

Nếu không biết Thái Thanh vẫn luôn ở Huyền Đô Tử Phủ chưa từng ra tay, họ thậm chí còn nghi ngờ rằng Thái Thanh đã thông đồng với Huyết Hà Lão Tổ, cùng nhau bày mưu lừa gạt họ. "Thái Thanh đạo hữu thẳng thắn, tính cách sảng khoái như vậy, thực sự khiến Tây phương chúng ta kính phục." Sau khi hoàn hồn, Tiếp Dẫn đạo nhân ho nhẹ một tiếng, nói lời đại nghĩa: "Nhưng, chúng ta cùng là Thánh nhân Hồng Hoang, nên cùng chung chí hướng, cùng nhau duy trì sự vận hành của trời đất Hồng Hoang, không nên phân biệt đối xử." "Sư huynh nói rất đúng, bây giờ trời đất Hồng Hoang sinh ra biến số, Tây phương ta tuy nghèo khó, nhưng cũng nguyện ý góp chút sức mọn, tương trợ Hồng Hoang duy trì Lượng kiếp!" Chuẩn Đề đạo nhân gật đầu, nói một cách đầy nghĩa khí.

Thấy hai người như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa bên cạnh không nói gì thêm, ngược lại Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bất ngờ thay đổi thái độ, tỏ ý đồng tình. "Hiếm khi hai vị đạo hữu Tây phương lại có ý kiến tương đồng với bản tọa.

Sư huynh, hai người họ nói tuy thô nhưng lý không thô, chúng ta đều là Thánh nhân Hồng Hoang, sao có thể ngồi yên nhìn Lượng kiếp xuất hiện biến số, tự nhiên nên cùng tiến cùng lui!" Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Thái Thanh đang bình tĩnh, tán đồng nói.

Thái Thanh nghe vậy, sắc mặt không có chút thay đổi, nhưng trong lòng lại bắt đầu cười lạnh.

Cùng chung chí hướng?

Cùng tiến cùng lui?

Chà, nói còn hay hơn hát!

Thật sự coi lão tử là trẻ con ba tuổi, sẽ tin lời ma quỷ của các ngươi sao?

Vì một chút âm mưu quỷ kế, trước đây đánh nhau sống chết, bây giờ lại mở miệng nói đại nghĩa Hồng Hoang, thật sự không thấy xấu hổ chút nào à?

Ý niệm trong lòng lóe lên, sắc mặt Thái Thanh càng thêm lạnh lùng.

Rõ ràng, hắn cũng nhìn ra, mấy tên này rõ ràng là muốn tay không bắt sói trắng!

Không lấy ra chút gì, cũng muốn mời lão tử ra tay?

Sợ là đang mơ giữa ban ngày!

Muốn dùng đạo đức để ép buộc?

Đùa à!

Chỉ cần lão tử không có đạo đức, thì đừng hòng bắt cóc đạo đức của ta!

Mặc cho Tây Phương Nhị Thánh và Nguyên Thủy Thiên Tôn nói lời cảm động đến rơi nước mắt, động lòng người, Thái Thanh vẫn mặt lạnh như tiền, hoàn toàn không bị lay động.

Lòng thánh mẫu dâng trào?

Đừng có đùa!

Lão tử là phản diện!

Không lấy ra chút đồ tốt, Thái Thanh lười biếng đáp lời.

Dần dần, ba người cũng nhận ra, Thái Thanh hoàn toàn không có chút dao động nào.

Chương 126

Cái gọi là đại nghĩa Hồng Hoang, vì hàng tỷ vạn sinh linh Hồng Hoang, hoàn toàn không được Thái Thanh để vào mắt.

Được rồi, tên này là một kẻ tàn nhẫn!

Tây Phương Nhị Thánh thấy vậy, trên mặt đều lộ ra vẻ thất vọng.

Cùng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, sao lại không biết, tu vi đến cảnh giới này, muốn dựa vào lời nói đại nghĩa để thuyết phục Thái Thanh ra tay thành công, khả năng gần như bằng không.

Sở dĩ biết rõ như vậy mà vẫn lãng phí nước bọt, đều là vì một chữ: nghèo!

Cẩn thận tính lại, từ lần đầu tiên mời Thái Thanh ra tay, Tây phương đã liên tục đưa ra mấy món pháp bảo.

Đặc biệt là lần trước hại chết đại đồ đệ của Xiển giáo là Trương Diễn, càng một hơi biếu không hai món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Ai mà chịu nổi chứ!

Cứ thế này, Vu Yêu Nhị Tộc chưa có chuyện gì, Tây phương đã hoàn toàn sụp đổ rồi!

Cho nên, dù biết rõ Thái Thanh sẽ không bị lay động, Tây Phương Nhị Thánh vẫn phí một hồi nước bọt.

Lúc này, sau khi bất đắc dĩ thở dài một hơi, hai người cũng không nói nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa, rõ ràng là muốn hai người họ cũng nên có hành động.

Bị nhìn chằm chằm như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa,

những người vẫn chưa có động tĩnh, cũng có chút ngồi không yên.

Hai người trước đó không lên tiếng, hoàn toàn là vì muốn xem thử Tây Phương Nhị Thánh có thể thuyết phục được Thái Thanh hay không.

Tuy trong lòng họ cũng biết, chuyện này là không thể.

Nhưng biết đâu có vạn nhất thì sao?

Vạn nhất Thái Thanh thật sự lòng thánh mẫu dâng trào, đồng ý chủ động ra tay, họ có thể thuận thế tiết kiệm được pháp bảo của mình, có gì mà không vui.

Nhưng, tình hình hiện tại xem ra, hy vọng của Tây Phương Nhị Thánh và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tan thành mây khói.

Muốn mời Thái Thanh ra tay, không thể thiếu việc phải trả giá đắt!

Nghĩ đến đây, Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa đều trong lòng thở dài, đang định lên tiếng thì bên ngoài đại điện Bát Cảnh Cung, lại có một bóng người bước vào. "Không biết các vị Thánh nhân tụ tập, Hậu Thổ có chút thất lễ rồi." Vừa bước vào đại điện, Hậu Thổ nhìn thấy hàng loạt Thiên Đạo Thánh Nhân ngồi đó, lập tức sững sờ.

Từ khi rời khỏi bờ U Minh Huyết Hải, nàng không hề chậm trễ, một mạch quay về Huyền Đô Tử Phủ.

Nhưng nàng cũng không ngờ, Chư thiên Thánh nhân cũng đều đã đến, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh vừa mới đại náo ở U Minh Huyết Hải cũng có mặt ở đây. "Ngươi về đúng lúc lắm, chuyến đi này có thu hoạch gì không?" Thấy Hậu Thổ trở về, Thái Thanh cười nhạt một tiếng, cố ý hỏi trước mặt Chư thiên Thánh nhân.

Hậu Thổ nghe vậy, trước tiên sững sờ, tuy trong đôi mắt đẹp lộ ra một tia nghi hoặc, nhưng vẫn kể lại toàn bộ chuyến đi U Minh Huyết Hải một cách chi tiết. "Hậu Thổ không nỡ nhìn vạn linh không nơi

nương tựa, nguyện sáng tạo nơi Luân Hồi, chỉ là chưa có Thánh nhân quyết định, không dám tùy tiện hành sự." Lời của Hậu Thổ vừa dứt, ánh mắt Chư thiên Thánh nhân đều sáng lên.

Rõ ràng, Hậu Thổ, người sẽ diễn hóa Luân Hồi, đã có ý sáng tạo Luân Hồi, chỉ cần quét sạch biến số trong U Minh Huyết Hải, trận quyết chiến với Yêu tộc sẽ bắt đầu! "Ý đã quyết, bản thánh tự nhiên không ngăn cản.

Nhưng, hiện giờ U Minh Huyết Hải đã không còn yên bình, chuyện diễn hóa Luân Hồi, tạm thời gác lại đi." Sắc mặt Thái Thanh không đổi, chậm rãi nói. "Tất cả theo quyết định của Thánh nhân." Hậu Thổ gật đầu, khẽ cúi người rồi chuẩn bị lui ra khỏi đại điện.

Thấy cảnh này, Chư thiên Thánh nhân bên cạnh không còn ngồi yên được nữa. "Sư huynh nói gì vậy, chỉ là một Huyết Hà Lão Tổ nho nhỏ mà thôi, làm sao có thể cản trở được Hậu Thổ đạo hữu diễn hóa Luân Hồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt lo lắng, hắn và Yêu tộc thiên đình đã kết nhân quả, bây giờ có cơ hội tiễn Yêu tộc thiên đình lên đường sớm, tự nhiên sẽ không bỏ qua. "Không sai!

Một con sâu kiến Huyết Hà, sao dám đi ngược lại đại thế Thiên Đạo!" Chuẩn Đề đạo nhân cũng vội vàng lên tiếng, không muốn bỏ lỡ cơ hội.

Thấy bộ dạng như vậy, vẻ nghi hoặc trên khuôn mặt xinh đẹp của Hậu Thổ càng đậm.

Nhưng, nàng cũng là người thông minh, không mở miệng hỏi nhiều, dù sao có Thái Thanh ở đây, tự nhiên sẽ không để nàng chịu thiệt. "Hiện giờ biến số đã sinh, Thông Thiên khẩn thiết mời sư huynh ra tay, sớm ngày đưa Lượng kiếp trở lại quỹ đạo.

Để tỏ thành ý..." Lời của Thông Thiên Giáo Chủ dừng lại một chút, liếc nhìn mấy vị Thánh nhân khác, rồi trầm giọng nói: "Công đức

khí vận của Lượng kiếp lần này, sư huynh có thể chiếm năm thành!" Cùng với lời của Thông Thiên Giáo Chủ, cả đại điện Bát Cảnh Cung lập tức trở nên yên tĩnh!

Bất luận là Tây Phương Nhị Thánh, hay Nữ Oa và Nguyên Thủy, nghe lời này, sắc mặt đều không khỏi thay đổi.

Là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, họ tự nhiên vô cùng rõ ràng, cái gọi là công đức khí vận của Lượng kiếp rốt cuộc là gì.

Phải biết rằng, cái gọi là Thiên địa Lượng kiếp, thực chất là một cuộc thanh tẩy lớn trong trời đất Hồng Hoang!

Sau mỗi lần Lượng kiếp, công đức khí vận trong cả trời đất Hồng Hoang đều sẽ theo đó mà xảy ra những thay đổi chưa từng có, đủ để ảnh hưởng đến tất cả vạn tộc sinh linh!

Khi xưa, trong cuộc tranh đấu giữa Ma và Đạo, sở dĩ Hồng Quân có thể chiến thắng La Hầu, một bước trở thành vị Thánh nhân đầu tiên trong Hồng Hoang, chính là nhờ vào công đức khí vận thu được từ Long Phượng Lượng kiếp!

Nói cách khác, công đức khí vận của một trận Thiên địa Lượng kiếp, dù đối với Hỗn Nguyên Thánh Nhân mà nói, cũng là tồn tại vô cùng quý giá!

Chư thiên Thánh nhân sở dĩ chịu tốn công tốn sức cho Vu Yêu Lượng kiếp như vậy, chẳng phải cũng vì công đức khí vận sau Lượng kiếp sao!

Bây giờ, Thông Thiên Giáo Chủ vừa mở miệng đã trực tiếp đưa ra năm thành công đức Lượng kiếp, thủ bút này không thể nói là không lớn!

Thậm chí, ngay cả Thái Thanh, một Đại Đạo Thánh Nhân, trên mặt cũng thoáng qua một tia kinh ngạc.

Khác với Thiên Đạo Thánh Nhân, hắn không cần mượn công đức khí vận để tu hành, nhưng chỉ cần ở trong Hồng Hoang, công đức khí vận liền có tác dụng vô cùng, nếu có thể được năm thành công đức Lượng kiếp, đối với hắn cũng là một món hời lớn!

Đương nhiên, công đức khí vận của cả Lượng kiếp tự nhiên không phải của một mình Thông Thiên Giáo Chủ, các Chư thiên Thánh nhân khác cũng đều có tư cách phân chia công đức khí vận Lượng kiếp.

Tuy đau lòng vì năm thành công đức Lượng kiếp, nhưng không ai nói gì thêm, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh cũng im lặng không nói.

Họ cũng không ngốc, đến lúc này, đã hoàn toàn hiểu rõ, không lấy ra chút thành ý, căn bản không mời nổi Thái Thanh ra tay.

Nhưng nếu thật sự để họ lấy ra pháp bảo nữa, họ càng không muốn, thật sự sắp bị moi rỗng rồi!

Đường đường là Thiên Đạo Thánh Nhân, không thể nào không giữ lại chút gia sản nào chứ?

So sánh hai bên, nhường ra năm thành công đức khí vận Lượng kiếp có vẻ hợp lý hơn.

Dù sao, dù công đức khí vận thật sự được đưa ra, cũng là chuyện sau khi Lượng kiếp kết thúc, đến lúc đó biết đâu sẽ có chuyển cơ khác.

Chính vì có suy nghĩ như vậy, Chư thiên Thánh nhân đều gật đầu, không một ai lên tiếng phản đối.

Đối với tâm tư của mọi người, Thái Thanh tự nhiên nhìn thấu, nhưng cũng không quá để ý.

Đã đồng ý rồi, năm thành công đức khí vận Lượng kiếp chính là vật trong túi của hắn.

Đến lúc đó dám hối hận?

Tin không lão tử xách Trấn Thiên Quan, từng người một tiễn lên đường! "Các vị đạo hữu đã có thành ý như vậy, bản thánh tự nhiên sẽ không từ chối.

Chương 127

Nhưng, nói miệng không bằng, cần mượn một vật làm thế chấp, để tránh sau này hối hận." Thái Thanh khẽ cười, nhàn nhạt nói, ánh mắt hiền hòa rơi trên người Tây Phương Nhị Thánh. "Ngô thấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trong tay hai vị đạo hữu không tệ..." Thái Thanh không nói hết lời, nhưng ý tứ trong lời nói đã rất rõ ràng.

Rõ ràng là pháp bảo và công đức khí vận Lượng kiếp, hắn đều muốn cả!

Dùng pháp bảo làm thế chấp?

Ha ha, ta tin ngươi mới là quỷ!

Sau khi bị Thái Thanh lừa mấy lần, Chư thiên Thánh nhân đều đã rút ra bài học, tự nhiên sẽ không tin lời hắn.

Tuy Thái Thanh nói rất nghiêm túc, không giống có chút giả dối nào.

Nhưng họ đều trong lòng rõ ràng, nếu thật sự lấy ra pháp bảo làm thế chấp, tuyệt đối sẽ có đi không có về!

Điểm này, từ Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên mà Thái Thanh thay Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo quản, có thể thấy rõ.

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng cũng cảm thấy tủi thân.

Đệ tử dưới trướng bị người ta hại chết, pháp bảo cũng không còn, ngay cả bản thân cũng bị phạt cấm túc, quả thực không thể thảm hơn!

Nhưng, may mắn là lần này Thái Thanh 'chiếu cố', chỉ điểm danh đòi Tây Phương Nhị Thánh thế chấp pháp bảo, không có ý định với

hắn.

Cũng chính vì thế, nghe lời của Thái Thanh, ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh cũng tràn đầy vẻ hả hê.

Thường nói, thà đạo hữu chết chứ bần đạo không chết!

Chỉ cần Thái Thanh không nhắm vào mình, dù có moi rỗng cả Tây phương chi địa, họ cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến nào, ngược lại còn vui mừng thấy vậy. "Lời của sư huynh hợp tình hợp lý, nên như vậy mới đúng." Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức gật đầu, tán đồng nói. "Không sai, chuyện khí vận nói miệng không bằng, nên thể hiện trước một chút." Thông Thiên Giáo Chủ cũng gật đầu, rõ ràng đối với việc Tây Phương Nhị Thánh trước đó tính kế Tiệt giáo, trong lòng cũng có oán hận, sẽ không bỏ lỡ cơ hội bỏ đá xuống giếng.

Thậm chí, ngay cả Nữ Oa, người vẫn luôn không nói gì, cũng nhìn về phía Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân. "...!!" Thấy Chư thiên Thánh nhân như vậy, Tây Phương Nhị Thánh tự nhiên tức giận vô cùng.

Hai người họ vạn lần không ngờ, những vị Chư thiên Thánh nhân vừa rồi còn phối hợp tiến hành bắt cóc đạo đức, trong nháy mắt đã quay lại chèn ép mình.

Quả nhiên, giữa trời đất Hồng Hoang, tất cả đều là hư ảo, chỉ có hai chữ lợi ích mới là tất cả! "Vì đại thế Lượng kiếp Hồng Hoang, Tây phương ta hy sinh thêm một chút cũng đáng..." Hít sâu một hơi, nén lại sự tức giận trong lòng, Tiếp Dẫn đạo nhân lạnh giọng nói.

Tình hình hiện tại rõ ràng, có Chư thiên Thánh nhân từ bên cạnh giúp sức, Tây phương lần này chắc chắn lại bị lừa rồi!

Dù sao cũng không trốn được, chi bằng trực tiếp bán một cái nhân

tình, thể hiện sự quan tâm của Tây phương đối với trời đất Hồng Hoang, sau này nếu có cơ hội khác, biết đâu có thể dùng được.

Tự an ủi mình như vậy một phen, Tiếp Dẫn đạo nhân vung tay, một đóa bảo liên vàng óng ánh xuất hiện trong đại điện, chính là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!

Nhìn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trong tay, trên mặt Tiếp Dẫn đạo nhân lại hiện lên vẻ đau lòng.

Tuy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đều là Cực phẩm phòng ngự linh bảo.

Nhưng là pháp bảo mà Tiếp Dẫn đạo nhân đã dốc lòng luyện hóa vô số năm, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trong mắt hắn, còn quý giá hơn Diệt Thế Hắc Liên và Tịnh Thế Bạch Liên rất nhiều!

Giờ khắc này, đưa ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, đối với Tiếp Dẫn đạo nhân mà nói, còn đau lòng hơn cả việc đưa ra hai món Cực phẩm pháp bảo. "Tiếp Dẫn đạo hữu yên tâm, vật này bản thánh chỉ tạm thời nhận, sau này nếu không có sai sót, tự sẽ trả lại." Thái Thanh khẽ cười, rất nhanh chóng thu lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên. ?

Trả lại cái con khỉ!

Tên phản diện ác nhân này xấu xa chết đi được! "Bây giờ thành ý đã có, pháp bảo cũng đã đưa, chuyện đạo hữu đã đồng ý, xin đừng hối hận." Không tiếp lời của Thái Thanh, Tiếp Dẫn đạo nhân trực tiếp trầm giọng nói.

Nghe lời của hắn, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác cũng lần lượt nhìn về phía Thái Thanh.

Đúng như Tiếp Dẫn đạo nhân nói, hiện giờ đã lấy ra thành ý, tự

nhiên đến lúc Thái Thanh nên có hành động. "Không biết Thái Thanh sư huynh, định ra tay như thế nào?" Nữ Oa nhẹ giọng hỏi, có chút tò mò.

Biến số của Lượng kiếp không phải tầm thường, dù là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không muốn dễ dàng dính vào.

Nếu không phải vậy, sao họ lại chịu hạ mình đến cầu xin Thái Thanh ra mặt.

Giờ khắc này, ánh mắt Chư thiên Thánh nhân đồng loạt nhìn về phía Thái Thanh, đều lộ ra vẻ tò mò, không biết hắn rốt cuộc định ra tay như thế nào. "Ra tay thế nào?

Không phiền phức như vậy đâu." Thái Thanh cười nhạt, như thể đang nói một chuyện nhỏ không đáng kể, nhẹ nhàng nói: "Một chưởng đập chết là được rồi." Nghe lời của hắn, dù với định lực của Chư thiên Thánh nhân, cũng lập tức trợn tròn mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trực tiếp một chưởng đập chết?

Cần phải đơn giản thô bạo vậy sao?

Người ta là biến số của Lượng kiếp, không cần cho chút mặt mũi nào sao?!

Quả thực, trong mắt Chư thiên Thánh nhân, Huyết Hà Lão Tổ là biến số của Lượng kiếp, không thể dễ dàng trêu chọc, không chừng sẽ xảy ra chuyện rắc rối.

Nhưng đối với Thái Thanh mà nói, cái gọi là nhân vật chính, cũng chỉ là công cụ trong tay hắn mà thôi.

Bây giờ pháp bảo đã đến tay, tự nhiên nên cắt một lứa rau hẹ, tiễn người làm công cụ lên đường rồi!

Lẽ nào, thật sự phải trơ mắt nhìn nhân vật chính một đường quật khởi, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên?

Chuyện nuôi hổ gây họa, Thái Thanh tự nhiên sẽ không làm! "Sư huynh, hiện giờ tu vi thực lực của Huyết Hà Lão Tổ không phải tầm thường, nếu chính diện đối đầu, e rằng không dễ dàng như vậy." Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, có chút do dự nói.

Rõ ràng, trận chiến giữa Chuẩn Đề đạo nhân và Huyết Hà Lão Tổ trước đó, hắn cũng đã thấy.

Mười tỷ tám ngàn vạn tôn Chuẩn Thánh tam thi, thanh thế quá kinh người, dù Thiên Đạo Thánh Nhân thấy cũng phải kinh hãi! "Không sao, chỉ là lũ sâu kiến thôi, không đáng lên mặt." Sắc mặt Thái Thanh không đổi, nhàn nhạt nói.

Nghe lời của hắn, Chuẩn Đề đạo nhân bên cạnh lập tức sắc mặt lúng túng vô cùng.

Dù sao đi nữa, Huyết Hà Lão Tổ cũng từng cùng hắn chiến đấu bất phân cao thấp, nếu Huyết Hà Lão Tổ là sâu kiến, vậy hắn là gì?

Cảm ơn, có bị xúc phạm!

Không để ý đến sắc mặt khó coi của Chuẩn Đề đạo nhân, tay phải của Thái Thanh khẽ nâng lên, từ từ đánh vào hư không.

Giây tiếp theo, hư không mênh mông liên tiếp vỡ nát, hỗn độn vô tận bỗng nhiên nổ tung!

Một cỗ sức mạnh đáng sợ khó tả trực tiếp nghiền nát hư không hỗn độn, với một tốc độ kinh khủng vô cùng, xé rách từng tầng không thời gian, trực tiếp từ trong Bát Cảnh Cung rơi xuống trên U Minh Huyết Hải!

Chương 128

"..." Cảm nhận được dao động khí thế bùng phát từ trong cơ thể Thái Thanh, Chư thiên Thánh nhân xung quanh sắc mặt đều đột nhiên thay đổi.

Nhưng, không đợi họ nói gì thêm, một tiếng nổ vang dội chưa từng có đột nhiên vang lên trong Hồng Hoang!

Ầm ầm ầm...

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp đất trời bát hoang, từng ánh mắt kinh hãi bất an nhìn theo tiếng động, đều thấy được một cảnh tượng vĩnh viễn khó quên!

Chỉ thấy, trên U Minh Huyết Hải, vòm trời mênh mông hàng tỷ vạn dặm vào lúc này lần lượt vỡ nát, hóa thành một chưởng ấn che trời, không ngừng nghiền ép xuống phía dưới!

Giây phút này, trời đất rung chuyển, càn khôn vỡ nát, chưởng ấn che trời như thể có thể trấn áp chư thiên vạn đạo, xóa sổ mọi thứ trên thế gian!

Thậm chí, cùng với chưởng ấn đó rơi xuống, cả U Minh Huyết Hải cũng bắt đầu không ngừng nổ tung, dấy lên từng đợt sóng giận ngút trời. "Huyết Lãng Thao Thiên!!" Huyết Hà Lão Tổ đột nhiên lao ra, tuy trong mắt cũng lộ ra một tia chấn động, nhưng vẫn gào thét phấn lực.

Cùng với tiếng nói của hắn, trọn vẹn mười tỷ tám ngàn vạn tôn Huyết Thần Tử cấp bậc Chuẩn Thánh tam thi, trong nháy mắt toàn bộ ra tay, đánh ra một đạo thần thông kinh khủng chưa từng có!

So với lúc trước đối chiến với Chuẩn Đề đạo nhân, uy lực còn

kinh khủng hơn gấp mấy lần!

Rõ ràng, hắn cũng nhìn ra, vị Thánh nhân ra tay lần này không phải tầm thường, hoàn toàn không thể lơ là. "Thái Thanh!

Chắc chắn là Thái Thanh Thánh Nhân ra tay rồi!!" "Ngay cả Thái Thanh Thánh Nhân cũng ra tay, Huyết Hà Lão Tổ e rằng nguy hiểm rồi!" "Ta thấy chưa chắc, đó là mười tỷ tám ngàn vạn tôn Chuẩn Thánh tam thi, e rằng Thái Thanh Thánh Nhân cũng không thể xóa sổ được chứ?" Từng tiếng kinh hô run rẩy không ngừng vang lên khắp nơi trong Hồng Hoang, tất cả vạn tộc sinh linh đều nhìn chằm chằm vào U Minh Huyết Hải.

Tuy Huyết Hà Lão Tổ không phải Hỗn Nguyên Thánh Nhân, chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nhưng trận chiến với Chuẩn Đề đạo nhân trước đó đã khiến hàng tỷ sinh linh trong Hồng Hoang thấy được thực lực của hắn, mười tỷ tám ngàn vạn tôn Chuẩn Thánh tam thi, tuyệt đối kinh khủng đến cực điểm!

Hơn nữa, có U Minh Huyết Hải gia trì, Huyết Hà Lão Tổ gần như bất tử bất diệt, sánh ngang với Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng không hề khoa trương!

Nói cách khác, dù nhìn từ bất kỳ tình huống nào, thắng bại của trận chiến này cũng khó lường!

Thậm chí, ngay cả Chư thiên Thánh nhân trong Bát Cảnh Cung cũng có suy nghĩ như vậy.

Nhưng, chỉ trong giây tiếp theo, ý niệm trong lòng tất cả mọi người đều trực tiếp tan biến.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Tiếng vỡ nát liên tiếp vang vọng khắp đất trời, dưới ánh mắt kinh hãi của vô số sinh linh, mười tỷ tám ngàn vạn tôn Huyết Thần Tử cấp bậc Chuẩn Thánh tam thi lần lượt hóa thành sương máu nổ tung!

Ngay cả thần thông mà họ đánh ra cũng đều bị xóa sổ trong nháy mắt, hoàn toàn không có tác dụng gì! , Cùng với chưởng ấn che trời không ngừng rơi xuống, khí tức Hỗn Nguyên kinh khủng vô cùng trực tiếp đè sập cả đất trời, tất cả không thời gian đều bị nghiền nát trong nháy mắt! "...Sao có thể?!" Đôi mắt Huyết Hà Lão Tổ co rút lại, trong thần sắc lộ ra một tia kinh hãi!

Là nhân vật chính có vầng sáng trên đầu, hắn cũng không phải chưa từng giao thủ với Hỗn Nguyên Thánh Nhân, vốn tưởng rằng với thủ đoạn của mình, không sợ Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Nhưng giây phút này, hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ, trước mặt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chân chính, mình hoàn toàn không phải đối thủ!

Đáng tiếc, không cho hắn nhiều thời gian, chưởng ấn che trời từ trên chín tầng trời trực tiếp đánh xuống.

Nơi nó đi qua, hư không vô tận bị xóa sổ, càn khôn mênh mông nổ tung, sức mạnh kinh khủng không thể tả như thể hoàn toàn xóa sổ cả đất trời, những dao động kinh khủng kinh động cả Hồng Hoang mênh mông không ngừng bùng phát!

Biển máu cuồn cuộn, sóng vỗ ngút trời, U Minh Huyết Hải rộng hàng tỷ vạn dặm đều không ngừng vỡ nát bị xóa sổ, với một tốc độ hủy diệt khó tả, bốc hơi vô tận nước máu, sôi trào khắp nơi sóng máu, như thể sắp hoàn toàn nổ tung!

Giây phút này, là linh hồn của biển máu, Huyết Hà Lão Tổ trong

lòng sinh ra một loại sợ hãi chưa từng có!

Trực giác mách bảo hắn, khi một chưởng này rơi xuống, dù hắn được mệnh danh là biển máu không cạn, Huyết Hà không chết, cũng sẽ không chút nghi ngờ nào mà vẫn lạc! "Không!!!" Huyết Hà Lão Tổ sắc mặt kinh hãi, gần như điên cuồng thúc đẩy mấy trăm triệu tôn Chuẩn Thánh tam thi còn lại.

Từng đạo huyết quang không ngừng nổ tung, từng mảng biển máu không ngừng bốc hơi, một chưởng của Thái Thanh nhìn như chậm rãi, nhưng lại có sức mạnh kinh khủng đè sập chư thiên vạn giới, mặc cho Huyết Hà Lão Tổ phát cuồng thế nào cũng không thể lay động được chút nào.

Cuối cùng, dưới ánh mắt chấn động vô cùng của vạn tộc Hồng Hoang, vô số sinh linh, chưởng ấn che trời trực tiếp nhấn chìm cả U Minh Huyết Hải!

Ầm ầm ầm...

Tiếng nổ kinh thiên động địa như trời sập đất nứt trong nháy mắt vang vọng khắp Hồng Hoang, khí tức hủy diệt cuồng bạo vô cùng càng điên cuồng quét qua đất trời bát hoang.

Vô số tinh thần bị xóa sổ, vô số hư không nổ tung, dưới một chưởng của Thái Thanh, như thể tất cả mọi thứ đều không còn tồn tại, ngay cả trời đất cũng gần như vỡ nát!

Mãi một lúc lâu sau, dư chấn kinh khủng bao trùm tứ phương mới dần dần bắt đầu tan biến.

Khi từng ánh mắt hội tụ vào U Minh Huyết Hải, trước tiên sững sờ, rồi sắc mặt đều kịch biến, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Nơi nào còn U Minh Huyết Hải!

Chỉ thấy, cả một phương trời đất đã hoàn toàn hóa thành một vùng

hư vô!

Đừng nói là biển máu, ngay cả nửa giọt máu cũng không còn sót lại, chỉ còn lại một vùng hỗn độn hư vô chưa từng có!

Bao gồm cả Huyết Hà Lão Tổ, cả U Minh Huyết Hải mênh mông vô tận, cùng với mười tỷ tám ngàn vạn tôn Chuẩn Thánh tam thi, đều bị một chưởng trực tiếp xóa sổ!! ...Xóa sổ triệt để!!

Nhìn vùng trời đất đã hóa thành hỗn độn hư vô, tất cả vạn tộc sinh linh trong lòng đều không ngừng run rẩy.

Nghịch thiên phạt Thánh?

Biển máu không cạn, Huyết Hà không chết?

Quả thực nực cười!!

Đây mới là Hỗn Nguyên Thánh Nhân chân chính!

Giơ tay nhấc chân đều có thể xóa sổ tất cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ xóa sổ nhân vật chính Huyết Hà Lão Tổ, điểm phản diện S, thưởng 20000 điểm phản diện!" Tiếng thông báo của hệ thống vang lên bên tai Thái Thanh.

Thần sắc hắn bình tĩnh, không có quá nhiều gợn sóng.

Đúng như hắn đã nói trước đó, từ đầu đến cuối, trong mắt hắn, cái gọi là Huyết Hà Lão Tổ chỉ là một con sâu kiến mà thôi!

Chỉ cần hắn muốn, nhấc tay là có thể xóa sổ!

Một câu nói, công ty phá sản, nhân vật chính bị phế!

Chào mừng các vị đạo hữu lần sau lại đặt hàng, nhớ cho một đánh giá tốt nhé!

Nếu Chư thiên Thánh nhân biết được suy nghĩ trong lòng Thái

Thanh, nhất định sẽ tức đến bật cười.

Chương 129

Đương nhiên, tiền đề là họ có thể cười nổi.

Giờ khắc này, ánh mắt nhìn về phía vùng hư vô đó, đừng nói là cười, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân sợ rằng ngay cả tâm trạng để khóc cũng không có!

Bảo ngươi giải quyết biến số, ngươi lại làm cho cả U Minh Huyết Hải biến mất là sao?!

Không có U Minh Huyết Hà, Hậu Thổ hóa Luân Hồi bằng cái gì?!

Đánh giá tệ!!!

Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Giờ khắc này, cả đại điện chìm trong sự im lặng chết chóc!

Bất luận là Tổ Vu Hậu Thổ, hay là Chư thiên Thánh nhân thân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đều ngơ ngác nhìn Thái Thanh, trên mặt hiện lên vẻ chấn động chưa từng có!

Đây mới gọi là Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Đây mới gọi là dưới Thánh nhân đều là sâu kiến!

Dù cách xa hàng tỷ vạn dặm, vẫn một chưởng xóa sổ cả U Minh Huyết Hải!

Đây mới là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chân chính!!

Tuy với thủ đoạn của Chư thiên Thánh nhân, muốn cách không gian Hồng Hoang xóa sổ một tôn Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng không phải là chuyện khó.

Nhưng đừng quên, Huyết Hà Lão Tổ không phải là Hỗn Nguyên Kim Tiên bình thường, mà là biến số tồn tại có thể giao thủ với Thiên

Đạo Thánh Nhân mà không rơi vào thế hạ phong!

Thái Thanh một chưởng xóa sổ, cũng không chỉ là một Huyết Hà Lão Tổ, mà còn có cả mười tỷ tám ngàn vạn tôn Chuẩn Thánh tam thi!

Thủ đoạn kinh khủng như vậy, dù với tâm cơ định lực của Chư thiên Thánh nhân, cũng bị chấn động sâu sắc.

Trong một lúc, mọi người trong đại điện đều tâm thần chấn động, không nói nên lời.

Mãi một lúc lâu sau, Chư thiên Thánh nhân mới dần dần hoàn hồn, nhận ra có điều gì đó không ổn.

Quả thực, dưới một chưởng của Thái Thanh, cái gọi là biến số của Lượng kiếp đã trực tiếp không còn tồn tại.

Nhưng điều chết người là, U Minh Huyết Hải để lại cho Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi cũng bị Thái Thanh xóa sổ mất rồi!

Phải biết rằng, U Minh Huyết Hải không phải là nơi tầm thường, mà là nơi tử khí sát khí của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần sau trận chiến khai thiên khi xưa cùng hội tụ thành, dù tìm khắp Hồng Hoang cũng không thể tìm được nơi thứ hai.

Cũng chỉ có nơi đặc biệt như vậy mới có thể để Hậu Thổ thi triển thủ đoạn Luân Hồi, diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, tất cả đều biến mất! "...Không có U Minh Huyết Hải, phải làm sao bây giờ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt khó coi, nhíu mày nói.

Không chỉ một mình hắn, gần như sắc mặt của Chư thiên Thánh nhân đều khó coi vô cùng, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Thái Thanh, cũng lộ ra vẻ bất mãn.

Sở dĩ họ chịu bỏ ra công đức Lượng kiếp, cũng muốn mời Thái

Thanh ra tay, chính là để tiêu trừ biến số, đưa Lượng kiếp trở lại quỹ đạo.

Nhưng bây giờ xem ra, hóa ra hắn mới là biến số lớn nhất trong Hồng Hoang!

Một lời không hợp liền đập tan cả U Minh Huyết Hải?

Có cần phải khoa trương như vậy không?!

Nhưng, tuy trong lòng có rất nhiều bất mãn, nhưng trước mặt Thái Thanh, Chư thiên Thánh nhân lại không dám nói nhiều.

Đùa à, sau khi chứng kiến thủ đoạn của Thái Thanh, cho họ thêm lá gan, họ cũng không dám chủ động trêu chọc nữa đâu!

Nếu chọc giận Thái Thanh, hắn trực tiếp cho một chưởng, quỷ mới biết có bị đập tan luôn không! "Hiện giờ Lượng kiếp lại sinh biến cục, sư huynh cho rằng nên làm thế nào?" Thấy sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng khẽ động, vội vàng hỏi.

Nghe lời của hắn, các Chư thiên Thánh nhân khác cũng nhìn chằm chằm vào Thái Thanh, muốn đợi hắn đưa ra chủ ý.

Dù sao, U Minh Huyết Hải là do Thái Thanh đập nát, tự nhiên hắn nên đưa ra giải pháp. "Các vị đạo hữu yên tâm, bản thánh trong lòng sớm đã có chủ ý, chắc chắn sẽ không làm lỡ chuyện Lượng kiếp." Sắc mặt Thái Thanh không đổi, nhàn nhạt nói, đồng thời giơ tay chỉ về phía trước.

Cùng với một chỉ điểm ra, một viên bảo châu lấp lánh ánh sáng hỗn độn bỗng nhiên xuất hiện trong đại điện. "Đây là...

Hỗn Độn Châu?!" Nhìn viên bảo châu tỏa ra khí tức hỗn độn, dù với định lực của Chư thiên Thánh nhân, cũng không khỏi kinh ngạc.

Giống như Thái Thanh trước đây, họ cũng không hề biết tung tích

của viên châu này, tưởng rằng nó đã sớm thất lạc trong hỗn độn, vạn lần không ngờ lại rơi vào tay Thái Thanh!

Tuy Hỗn Độn Châu lúc này, 'hạt giống thế giới' mới vừa được luyện hóa, chưa hoàn toàn phục hồi thế giới bên trong Hỗn Độn Châu.

Nhưng dù vậy, dao động của Hỗn Độn Chí Bảo tỏa ra vẫn làm chấn kinh mọi người trong đại điện.

Đặc biệt là Tây Phương Nhị Thánh, nhìn Hỗn Độn Chí Bảo ở ngay trước mắt, mắt không khỏi sáng lên. "Năm xưa khai thiên đại kiếp, Hỗn Độn Châu cũng bị trọng thương, thế giới bên trong châu đều bị hủy, tất cả sinh linh đều bị diệt tuyệt, qua năm tháng dài đằng đẵng, tử khí trong châu tụ lại không tan, biến thành một vùng đất chết u minh, không kém U Minh Huyết Hải là bao." Không để ý đến sự kinh ngạc của Chư thiên Thánh nhân, Thái Thanh thần sắc đạm mạc nói.

Cùng với lời của hắn, cả Hỗn Độn Châu khẽ rung động, tử khí ngút trời cuồn cuộn, chỉ hơi tràn ra một chút đã khiến cả đất trời đột ngột biến sắc, chư thiên tinh thần đồng loạt ảm đạm! "Không ngờ, sư huynh lại có tạo hóa như vậy!" Khá ghen tị nhìn Thái Thanh một cái, Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu nói: "Nếu thật như vậy, việc tìm một nơi khác trong Hồng Hoang làm nơi Luân Hồi cũng không phải là chuyện khó." Muốn diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, bắt buộc phải mượn sự trợ giúp của tử khí từ một nơi đặc biệt, trong cả trời đất Hồng Hoang, chỉ có U Minh Huyết Hải có thể làm được điều này, dù là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng bất lực.

Đúng như Thái Thanh nói, thế giới trong Hỗn Độn Châu vỡ nát, biến thành một vùng đất chết u minh, tuyệt đối là nơi thích hợp nhất để diễn hóa Luân Hồi ngoài U Minh Huyết Hải.

Nhưng, sau khi suy nghĩ lại, Chư thiên Thánh nhân lại cảm thấy có

gì đó không đúng.

Khoan đã...

Nếu ngươi đã sớm có nơi để diễn hóa Luân Hồi, thì ăn no rửng mỡ đi đập chết Huyết Hà Lão Tổ làm gì?!

Chư thiên Thánh nhân sắc mặt cổ quái, ngẫm lại.

Quả thực, sở dĩ tìm Thái Thanh ra tay, không phải vì Huyết Hà Lão Tổ chiếm cứ U Minh Huyết Hải, không cho Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi sao.

Nếu đã không cần đến U Minh Huyết Hải, vậy thì cũng hoàn toàn không cần phải đập chết Huyết Hà Lão Tổ!

Thái Thanh sở dĩ ngay từ đầu không lấy ra Hỗn Độn Châu, lòng vòng một hồi lớn như vậy, rõ ràng là có tính toán khác!

Quả nhiên!

Ngay khi Chư thiên Thánh nhân vừa ý thức được điểm này, Thái Thanh có chút 'khó xử' thở dài. "Các vị đạo hữu không biết, Hỗn Độn Châu bản thánh cũng mới nhận được không lâu, chưa hoàn toàn luyện hóa, không thể tùy tâm khống chế.

Muốn phóng thích tử khí u minh bên trong ra, cần mượn đại trận thủ hộ của Huyền Đô Tử Phủ, không thể dễ dàng rời đi." Thái Thanh khẽ lắc đầu, dường như cũng có chút bất đắc dĩ.

Được rồi, tiếp tục lừa đi!

Ta mà tin một chữ của ngươi, ta thắng!

Chương 130

Chư thiên Thánh nhân mỗi người đều cười lạnh, tự nhiên sẽ không ngốc đến mức tin lời Thái Thanh.

Họ cũng đã hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Thái Thanh, rõ ràng là muốn để nơi Luân Hồi ở lại trong Huyền Đô Tử Phủ!

Nói cách khác, Thái Thanh ngay từ đầu đã có ý định để Hậu Thổ sáng tạo Lục Đạo Luân Hồi trong Huyền Đô Tử Phủ!

Sở dĩ xóa sổ cả U Minh Huyết Hải, hoàn toàn không phải là trùng hợp, mà là cố ý!

Trên thực tế, cũng đúng là như vậy.

Khi xưa sở dĩ Thái Thanh chịu đồng ý với Đạo Tổ Hồng Quân, để Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi, cũng chính là vì một tầng cân nhắc này.

Trong lòng hắn rõ ràng, Lục Đạo Luân Hồi liên quan đến việc bổ sung cho Thiên Đạo Hồng Hoang, Hồng Quân tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Một khi thật sự để Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi trong U Minh Huyết Hải, e rằng cuối cùng cũng không thoát khỏi cảnh bị Lục Đạo Luân Hồi giam cầm, không thể xuất hiện trong Hồng Hoang nữa.

Dù sao đi nữa, Hậu Thổ cũng là thị nữ dưới trướng hắn, Thiên Đạo muốn đàn áp nàng, Thái Thanh tự nhiên không thể ngồi yên không quan tâm.

Chỉ cần Hậu Thổ xây dựng Lục Đạo Luân Hồi trong Huyền Đô Tử Phủ, có Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận trấn thủ, hoàn toàn không cần lo lắng Thiên Đạo sẽ ra tay can thiệp. , Nếu thật sự xây dựng Lục Đạo Luân Hồi trong đạo trường của mình, đối với Thái

Thanh mà nói, tuyệt đối là trăm lợi không một hại!

Không nói những cái khác, chỉ riêng công đức khổng lồ của U Minh Địa Phủ, và vô số chức vị âm thần, đã đủ để Chư thiên Thánh nhân tranh giành đến đầu rơi máu chảy!

Cũng chính vì điểm này, sắc mặt Chư thiên Thánh nhân đều thay đổi. "Thái Thanh đạo hữu, chuyện này e rằng không ổn!" Chuẩn Đề đạo nhân mặt lạnh như băng, có chút tức giận nói.

Để Hậu Thổ có thể thuận lợi diễn hóa Luân Hồi, Tây phương đã trả giá lớn nhất, không chỉ tự mình giao đấu với Huyết Hà Lão Tổ, mà ngay cả Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn đạo nhân cũng đã đưa ra.

Nhưng bây giờ, một câu nói của Thái Thanh, muốn để Hậu Thổ xây dựng Lục Đạo Luân Hồi trong Huyền Đô Tử Phủ, chẳng khác nào một mình hắn độc chiếm toàn bộ công đức Thiên Đạo từ việc diễn hóa Luân Hồi lần này!

Chuyện này, vạn lần không thể nhẫn! "Huyền Đô Tử Phủ là đạo trường của sư huynh, Hậu Thổ ở đây xây dựng Luân Hồi, dường như có chút không ổn, huống chi, trời đất Hồng Hoang rộng lớn biết bao, không bằng xây dựng Luân Hồi ở nơi khác, cũng là một công đôi việc." Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh cũng mượn cớ vì Thái Thanh mà khuyên nhủ.

Thậm chí, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng không khỏi gật đầu, nói: "Sư huynh, chuyện này ta thấy cần phải xem xét lại." Rõ ràng, trước mặt công đức Thiên Đạo và thần vị Địa Phủ, ngay cả những vị Thiên Đạo Thánh Nhân này cũng không thể ngồi yên.

Nghe lời của mọi người, sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, không có quá nhiều kinh ngạc.

Dù sao, khác với thần vị Thiên Đình sau này, âm thần Địa Phủ nắm giữ quyền hành Luân Hồi vãng sinh, liên quan đến công đức khí vận, đều là lợi ích thực tế, Thiên Đạo Thánh Nhân tự nhiên không thể nào từ bỏ.

Nhưng, dù biết rõ như vậy, Thái Thanh vẫn mặt lạnh như tiền lắc đầu. "Chuyện này, bản thánh đã có quyết định..." Thái Thanh nhàn nhạt nói, ánh mắt quét qua Chư thiên Thánh nhân.

Tuy lời của hắn chỉ nói một nửa, nhưng ý tứ trong lời nói đã rất rõ ràng.

Thật sự nghĩ lão tử đang thương lượng với các ngươi sao?

Nghĩ nhiều rồi!

Ta chỉ thông báo thôi!

Bây giờ, lão tử đã nói xong, xem ai dám phản đối!

Đương nhiên, phản đối cũng vô dụng!

Hậu Thổ và Hỗn Độn Châu đều ở trong tay ta, hỏi ngươi có tức không?

Tức không?

Vô nghĩa, sắp tức chết rồi đây này!

Dám mời Chư thiên Thánh nhân chúng ta vừa tặng công đức Lượng kiếp, vừa tặng Cực phẩm pháp bảo, cuối cùng lợi ích đều để một mình ngươi chiếm hết?

Dám lừa thêm một chút nữa không?!

Nhưng, dù Chư thiên Thánh nhân lúc này mỗi người đều mặt mày âm trầm như nước, nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười, đồng loạt gật đầu phụ họa. "Sư huynh đã quyết định, tự nhiên có lý của mình, chuyện này chúng ta tự nhiên đồng ý!" Đùa à, ai dám không đồng ý?

Người và pháp bảo đều ở trong tay Thái Thanh, nếu dám nói nửa chữ không, không chừng sẽ gây ra chuyện rắc rối.

Giây phút này, Chư thiên Thánh nhân cũng bị lừa đến mức hiểu ra, dù sao từ đầu đến cuối đều là Thái Thanh quyết định, vậy chúng ta có thể làm gì, cứ làm theo thôi!

Chỉ cần Hậu Thổ thuận lợi diễn hóa Luân Hồi, trận quyết chiến Vu Yêu liền có thể mở màn, đến lúc đó tự nhiên sẽ có cơ hội ra tay, hiện giờ phải nhẫn nhịn một chút.

Nghĩ như vậy, mấy vị Chư thiên Thánh nhân cũng không ai lên tiếng nói thêm gì nữa.

Thái Thanh thấy vậy, không khỏi khẽ cười.

Mấy tên này cũng không hổ là Chư thiên Thánh nhân, rất biết điều.

Lúc này, thấy mọi người không còn phản đối, Thái Thanh cũng không chần chừ, hai tay bấm quyết, chỉ về phía Hỗn Độn Châu.

Rầm...

Trong nháy mắt, tử khí u minh cuồn cuộn như thủy triều, từ trong thế giới của châu phun ra, như thể có thể nhấn chìm mọi sinh cơ, hủy diệt mọi thứ trên thế gian!

Sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, vung tay áo, trực tiếp đánh toàn bộ tử khí u minh vào khoảng trời đất bên dưới Huyền Đô Tử Phủ.

Phải biết rằng, là đạo trường của Thánh nhân, quy mô của Huyền Đô Tử Phủ vượt xa những động thiên phúc địa tầm thường có thể so sánh, dù là U Minh Huyết Hải khi xưa cũng không thể sánh bằng!

Bây giờ, cùng với tử khí ngút trời không ngừng rơi xuống, trực tiếp nhấn chìm mặt đất phía dưới trong nháy mắt, hóa thành một vùng biển u minh chưa từng có!

Chỉ trong nháy mắt, vô số vong hồn gào thét, tử khí mênh mông ngút trời, cả vùng biển u minh nhanh chóng mở rộng, như thể không thấy được điểm cuối, mênh mông vô bờ! "Nơi tạo hóa đã thành, có diễn hóa Luân Hồi hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào quyết định của ngươi." Ánh mắt rơi trên người Hậu Thổ, Thái Thanh bình tĩnh nói, không hề lên tiếng khuyên nhủ.

Tuy có Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận, Hậu Thổ dù diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi cũng sẽ không bị Thiên Đạo áp chế, giam cầm trong Lục Đạo Luân Hồi.

Nhưng chuyện này dù sao cũng liên quan đến sinh tử tính mạng của Hậu Thổ, có diễn hóa Luân Hồi hay không, tự nhiên phải do nàng quyết định.

Nghe lời của Thái Thanh, Hậu Thổ lại rơi vào trầm mặc.

Nàng cũng không phải người ngu ngốc, lần trước ở U Minh Huyết Hải đã mơ hồ cảm nhận được.

Hơn nữa, vừa rồi trong đại điện, nghe một phen lời nói của Chư thiên Thánh nhân, càng thêm xác định sứ mệnh trên vai mình.

Tuy trong lòng nàng cũng có chút do dự, có chút không yên tâm về Vu tộc.

Nhưng, nàng lại càng tin tưởng hơn, Thái Thanh tuyệt đối sẽ không hãm hại mình!

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt xinh đẹp của Hậu Thổ liền lộ ra vẻ kiên định. "Đa tạ Thánh nhân chỉ điểm, Hậu Thổ nguyện vì sinh linh Hồng Hoang, xây dựng con đường Luân Hồi." Hậu Thổ nhẹ giọng nói, cúi người bái Thái Thanh một cái, rồi quay người ra khỏi Bát Cảnh Cung, trực tiếp hạ xuống vùng biển u minh bên dưới.

Cùng với sự hạ xuống của nàng, cả vùng biển u minh trong nháy

mắt đều sôi trào, tử khí u minh nồng đậm vô cùng càng trực tiếp chấn động, quét qua hàng tỷ vạn dặm trời đất mênh mông.

Chương 131

Giây phút này, đừng nói là Chư thiên Thánh nhân trong Bát Cảnh Cung, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung cũng nhìn chằm chằm vào Hậu Thổ. "Thiên Đạo ở trên, ngô là Hậu Thổ của Vu tộc, là hậu duệ của Bàn Cổ, nay cảm niệm trời đất có khuyết, chúng sinh có hối, đặc biệt tại nơi đây lấy thân thể của ngô, khai tịch Lục Đạo Luân Hồi, bổ sung cho trời đất Hồng Hoang!" Không có quá nhiều do dự, Hậu Thổ trực tiếp cất cao giọng nói.

Lời của nàng tuy nhẹ, nhưng từng chữ từng câu lại như sấm sét, khiến Thiên Đạo Hồng Hoang sinh ra cảm ứng, giáng xuống thiên uy vô thượng, truyền đi khắp Hồng Hoang mênh mông.

Trong khắp tứ hải bát hoang, vô số vạn tộc sinh linh đều đột nhiên ngẩng đầu, thần sắc kinh ngạc nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ.

Đặc biệt là trong điện Bàn Cổ ở tổ địa Vu tộc, Đế Giang và những người khác đang thương lượng cách đối chiến với Yêu tộc thiên đình, càng trực tiếp đứng bật dậy, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Là Tổ Vu của Vu tộc, họ tự nhiên hiểu rõ ý nghĩa của câu 'lấy thân hóa Luân Hồi' mà Hậu Thổ nói.

Đây là muốn hy sinh bản thân, bổ sung cho trời đất Hồng Hoang a!

Khác với sự bi thương của các Tổ Vu Vu tộc, ở phía bên kia của Yêu tộc thiên đình, nghe lời của Hậu Thổ, bao gồm cả Yêu Đế Đế Tuấn, tất cả các cường giả Yêu tộc đều mừng rỡ.

Đối với Yêu tộc thiên đình mà nói, điều khiến họ kiêng dè nhất chính là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc!

Một khi Hậu Thổ thật sự hy sinh thân mình hóa Luân Hồi, điều đó

cũng có nghĩa là Vu tộc sẽ mất đi lá bài tẩy lớn nhất, cơ hội của Yêu tộc thiên đình đã đến!

Nghĩ đến điểm này, ngày càng nhiều ánh mắt đều căng thẳng nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ, rơi trên người Hậu Thổ trong vùng biển u minh.

Nhưng, Hậu Thổ lúc này lại không có thời gian để ý đến những ánh mắt đó.

Cùng với lời của nàng, từng đạo pháp tắc Luân Hồi đại đạo không ngừng từ trong cơ thể quét ra, bao phủ cả vùng biển u minh.

Giây tiếp theo, tử khí ngút trời bỗng nhiên nổ tung, sáu vòng tròn tỏa ra ánh sáng luân hồi bắt đầu ngưng tụ! "Lấy mệnh của phụ thần, mở Lục Đạo Luân Hồi, phong Lục Đạo là: Thiên Đạo, Nhân Đạo, Súc Sinh Đạo, A Tu La Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo!" Lời của Hậu Thổ vang vọng, rõ ràng rơi vào tai hàng tỷ sinh linh. "Từ hôm nay, phàm người có công đức, vào Thiên Đạo.

Người không công không tội, vào Nhân Đạo.

Tội lớn hơn công, vào Súc Sinh Đạo, kẻ có tội sát phạt, vào A Tu La Đạo.

Kẻ tội ác ngút trời, vào Ngạ Quỷ Đạo và Địa Ngục Đạo!" Đôi tay ngọc của Hậu Thổ liên tiếp huy động, trong sáu vòng tròn sau lưng nàng, bùng phát ra ánh sáng rực rỡ chưa từng có, như sáu ngôi sao, chiếu rọi chư thiên vạn giới! "Phàm người vào Lục Đạo Luân Hồi, đều có thể được hưởng vãng sinh!" "Lục Đạo xuất, Luân Hồi lập!!" Ầm ầm ầm...

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang, vô số vạn tộc sinh linh đều cảm nhận được, trời đất trong cõi u minh dường như bắt đầu trở nên hoàn chỉnh!

Cùng lúc đó, bóng dáng của Hậu Thổ cũng bắt đầu từ từ tan biến, dung nhập vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Hy sinh thân mình hóa Luân Hồi, thời điểm Lục Đạo Luân Hồi thành hình, cũng là lúc Hậu Thổ vẫn lạc!

Đúng vào lúc này, một cỗ thánh uy hoàng hoàng chưa từng có đột nhiên từ trong Lục Đạo Luân Hồi nhanh chóng trào ra!

Tử khí từ phương đông đến, thánh quang bao phủ,... dị tượng thành Thánh!!

Ầm ầm!

Cùng với một tiếng nổ kinh thiên động địa, vô số thánh quang phóng lên trời, tử khí mênh mông cuồn cuộn, nhấn chìm toàn bộ U Minh Huyết Hải.

Thánh uy ngút trời, thanh thế hùng vĩ, phảng phất như toàn bộ U Minh Huyết Hải nơi đây đều hóa thành một mảnh thánh địa chưa từng có!

Không cần bất kỳ lời nói dư thừa nào, khi nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc này, gần như tất cả đại năng trong Hồng Hoang đều lập tức nhận ra...

đây là dị tượng có người sắp thành Thánh!

Đã bao nhiêu năm rồi, kể từ ba lần giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, sau khi chư thiên Thánh nhân chứng đạo quy vị, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang chưa hề có một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân mới nào xuất hiện.

Không ai ngờ rằng, vào hôm nay, lại có một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới chứng đạo xuất thế!

Đây là một đại sự đủ để ảnh hưởng đến toàn bộ Hồng Hoang,

kinh động ức vạn sinh linh!

"Chẳng lẽ..." Dường như nghĩ đến điều gì, từng đạo ánh mắt chấn động không thôi liên tiếp nhìn về phía Lục Đạo Luân Hồi.

Ngay sau đó, đồng tử của tất cả mọi người đột nhiên co rút lại, trên mặt cũng hiện lên vẻ chấn động sâu sắc.

Chỉ thấy, bên trong Lục Đạo Luân Hồi xán lạn chói mắt, một thân ảnh được thánh quang bao phủ, chậm rãi ngưng tụ thành hình.

Thanh y tóc mộc, dung mạo khuynh thành, một đôi mắt đẹp dịu dàng như nước, gương mặt tinh xảo thanh lệ thoát tục, tựa như thánh nữ ngự trị trên Cửu Thiên, đẹp đến mức khiến người ta khó lòng hình dung.

Bóng hình xinh đẹp với ánh mắt lấp lánh ấy không phải ai khác, chính là Hậu Thổ vừa mới 'ngã xuống' lúc nãy!

Chỉ là, khác với vừa rồi, Hậu Thổ lúc này không còn là Hỗn Nguyên Kim Tiên, tu vi dao động phát ra từ trong cơ thể nàng chính là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hàng thật giá thật!

Nói cách khác, Hậu Thổ bây giờ đã chứng đạo Hỗn Nguyên, trở thành vị Thánh nhân thứ tám của Hồng Hoang!

"Từ hôm nay, Hồng Hoang không còn Hậu Thổ, Ngô là Bình Tâm Nương Nương." Đôi môi của Bình Tâm khẽ mở, giọng nói ẩn chứa thiên uy, vang vọng khắp bốn biển Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc, đừng nói là vô số sinh linh vạn tộc, ngay cả chư thiên Thánh nhân đồng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, khi nhìn Bình Tâm lúc này, sắc mặt cũng đều thay đổi.

Dù là Thiên Đạo Thánh Nhân, biết rõ thiên số, đã sớm suy tính ra Hậu Thổ sắp chứng đạo thành Thánh.

Nhưng dù vậy, lúc này khi tận mắt chứng kiến Hậu Thổ chứng đạo, trong lòng họ vẫn có chút không thoải mái.

Đã bao nhiêu hội nguyên trôi qua, trong thiên địa Hồng Hoang, luôn là sáu vị Thánh nhân cao cao tại thượng, phủ khám chúng sinh, nay đột nhiên mọc thêm một người, tự nhiên là không muốn.

Suy cho cùng, Hồng Hoang dù rộng lớn, đối với Hỗn Nguyên Thánh Nhân mà nói cũng chỉ có bấy nhiêu.

Bây giờ thêm một người, cũng đồng nghĩa với việc lợi ích của họ sẽ bị ít đi một chút.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều không muốn nhìn thấy cục diện này.

Lúc này, sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, ánh mắt của chư thiên Thánh nhân đều đồng loạt nhìn về phía Tử Tiêu Cung trong Hư không Hỗn Độn.

Rõ ràng, họ cũng đã suy tính ra, để duy trì sự cân bằng trong thiên địa Hồng Hoang, đã đến lúc Hồng Quân ra tay trấn áp Bình Tâm.

Nhìn cái gì?

Nhìn cái gì mà nhìn?!

Nhìn nữa ta cũng không ra ngoài!

Cảm nhận được ánh mắt của chư thiên Thánh nhân, Hồng Quân Đạo Tổ không chút do dự lắc đầu.

Đùa à, các ngươi nghĩ đó là đâu chứ?

Đó chính là Huyền Đô Tử Phủ!

Đạo trường của Thái Thanh đấy!!

Hồng Quân không hề nghi ngờ, nếu mình thật sự dám hiện thân ra tay, người mất mặt lúc đó tuyệt đối sẽ là mình!

Quả thực, thân là người phát ngôn của Thiên Đạo, lúc này cũng nên ra mặt.

Chương 132

Nhưng nghĩ đến sự cường hãn của Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận, hắn trực tiếp dập tắt ý niệm trong lòng.

Để cho Hậu Thổ thuận lợi diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, ta đến cả Hỗn Độn Châu cũng đã tặng đi rồi, bây giờ khó khăn lắm mới thấy luân hồi thành lập, ta không muốn gây thêm rắc rối nữa.

Còn về việc duy trì sự cân bằng giữa các Thánh nhân?

Thôi bỏ đi!

Chỉ cần bản thân chư thiên Thánh nhân không có chuyện gì, ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay can dự.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Hồng Quân cứ ở lì trong Tử Tiêu Cung không rời đi, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt tha thiết của chư thiên Thánh nhân.

Dần dần, chư thiên Thánh nhân cũng ý thức được, Hồng Quân Đạo Tổ lại túng rồi!

Thôi được rồi, không chơi nữa, trực tiếp sáu người đầu hàng đi!

Ngay cả Hồng Quân cũng không ra mặt, chư thiên Thánh nhân tự nhiên chỉ có thể trơ mắt nhìn Bình Tâm hiển thánh.

"Lục đạo đã xuất, luân hồi đã lập, U Minh Địa Phủ, hôm nay đương hiện!" Bình Tâm ngọc thủ vung lên, toàn bộ U Minh Huyết Hải nhanh chóng sôi trào, tử khí vô tận trực tiếp nổ tung, phảng phất như muốn lật đổ hoàn toàn nơi này!

Ngay sau đó, từng tòa điện La Sâm nghiêm từ trong tử khí ngưng tụ ra, mỗi một tòa đều ẩn chứa vô tận minh khí, trấn áp toàn bộ vùng biển chết này!

Nhìn xa xa, cầu Nại Hà, Vọng Hương Đài, Phong Đô Quỷ Thành, toàn bộ U Minh Địa Phủ, chỉ trong chốc lát, tất cả đều hiện ra!

Ầm ầm!

Thiên uy mênh mông bỗng nhiên giáng xuống, kim quang xán lạn xé toạc thương khung, dưới ánh mắt của vô số sinh linh, một đạo công đức kim quang chậm rãi giáng lâm, chính là công đức Thiên Đạo sáng tạo luân hồi địa phủ!

Trong khoảnh khắc nhìn thấy đạo công đức kim quang này, ngay cả chư thiên Thánh nhân trong Bát Cảnh Cung, trong mắt cũng lộ ra một tia nóng bỏng hiếm thấy!

Rõ ràng, nhiều Thiên Đạo Công Đức như vậy, ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng phải động lòng!

Đạo công đức kim quang khẽ rung động giữa không trung, rồi trực tiếp chia làm ba phần, trong đó hai phần rơi vào tay Bình Tâm, hai phần khác rơi vào trong U Minh Địa Phủ.

Một phần công đức kim quang còn lại, thì ngay trước mặt chư thiên Thánh nhân, rơi xuống trước mặt Thái Thanh... trọn vẹn sáu thành Thiên Đạo Công Đức!!

Nhìn Thiên Đạo Công Đức trước mắt, dù với nhãn giới và định lực của Thái Thanh, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mặc dù, đã sớm đoán được lần này có thể phân chia Thiên Đạo Công Đức.

Nhưng lại vạn vạn không ngờ, mình lại một hơi nhận được phần lớn, ngay cả Bình Tâm, người tự tay sáng tạo luân hồi địa phủ, cũng không thể sánh bằng!

Nhưng nghĩ lại cũng phải, bất luận là tiêu diệt biến số lượng kiếp, hay là tái tạo U Minh Huyết Hải, thậm chí cả việc Hậu Thổ lĩnh ngộ

quy tắc luân hồi, đều có công lao của Thái Thanh trong đó.

Phân được sáu thành Thiên Đạo Công Đức, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh không chút do dự, trực tiếp thu lấy công đức trước mặt.

Đùa à, trọn vẹn sáu thành Thiên Đạo Công Đức bày ra trước mắt, nào có đạo lý không lấy?

Mặc dù, Thái Thanh thân là Đại Đạo Thánh Nhân, không thể dùng Thiên Đạo Công Đức để nâng cao tu vi, nhưng điều đó không có nghĩa là những công đức Thiên Đạo này trong tay hắn vô dụng.

Hoàn toàn ngược lại, hiện tại Thái Thanh muốn tu phục thiên địa bên trong Hỗn Độn Châu, tất nhiên không thể thiếu tiêu hao Thiên Đạo Công Đức!

Suy cho cùng, chỉ dựa vào năng lực tu phục của 'hạt giống thế giới', muốn tu phục hoàn toàn Hỗn Độn Châu, tuy cũng có thể làm được, nhưng quỷ mới biết phải đợi đến lúc nào.

Đương nhiên, bây giờ trước mặt chư thiên Thánh nhân, Thái Thanh tự nhiên sẽ không vội vàng đi tu phục Hỗn Độn Châu, mà đưa mắt nhìn về phía U Minh Địa Phủ.

Chỉ thấy, sau khi Thiên Đạo Công Đức giáng xuống, lại có ba đạo quang mang xán lạn chói mắt từ trên thương khung nhanh chóng rơi xuống, hóa thành ba kiện pháp bảo được tử khí bao phủ.

"..." Sắc mặt Thái Thanh khẽ động, trong mắt có tinh quang lóe lên.

Với nhãn giới của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra, ba kiện pháp bảo này không phải vật tầm thường, chính là ba kiện vô thượng linh bảo trấn áp khí vận địa phủ: Tam Sinh Thạch, Sổ Sinh Tử, và Luân Hồi

Bút!

Địa Phủ Tam Bảo, mỗi một kiện đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hàng thật giá thật, lại có Thiên Đạo Công Đức gia trì, nếu ba món hợp nhất, giá trị tuyệt đối có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo!

Lúc này, sau khi nhìn thấy Địa Phủ Tam Bảo, đừng nói ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả chư thiên Thánh nhân cũng ngồi không yên.

"Nay Địa Phủ tuy đã thành, nhưng các chức vị Âm thần vẫn còn trống, Tây phương ta nguyện độ môn hạ đệ tử vào địa phủ, vì luân hồi của vạn linh mà góp sức." Chuẩn Đề đạo nhân mở lời trước tiên, ánh mắt nóng rực nhìn về phía Địa Phủ Tam Bảo.

"Sư đệ nói rất phải, Địa Tạng đạo nhân dưới trướng Tây phương ta, vốn lấy việc độ hóa oan hồn làm nhiệm vụ của mình, nên trấn thủ địa phủ, chấp chưởng Tam Bảo!" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng gật đầu, nếu thật sự để đệ tử Tây phương chấp chưởng địa phủ, tuyệt đối sẽ mang lại lợi ích không nhỏ cho Tây phương!

"Thôi đi, trình độ đệ tử Tây phương các ngươi mà cũng đòi nhúng tay vào địa phủ?

Các chức vị Âm thần này, phải do môn nhân Xiển giáo ta chấp chưởng mới đúng." Nghe thấy lời của Tây Phương Nhị Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức cười lạnh nói.

"Không sai!

Tiệt giáo ta vạn tiên triều bái, môn hạ đệ tử cũng có thể đảm đương trọng trách này." Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh cũng gật đầu nói.

Nữ Oa nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng vô cùng động lòng,

chức vị Âm thần địa phủ liên quan đến công đức luân hồi, không thể không động tâm.

Nhưng, dù biết vậy, nàng cũng không lỗ mãng mở lời, mà đưa mắt nhìn về phía Thái Thanh.

Tình hình bây giờ đã rõ, U Minh Địa Phủ được xây dựng trong Huyền Đô Tử Phủ, Thái Thanh chính là người nắm quyền tất cả, nếu hắn không mở lời, chư thiên Thánh nhân căn bản không có chỗ để nhúng tay.

Về phần Bình Tâm, thì trực tiếp bị chư thiên Thánh nhân lờ đi.

Bọn họ lại không ngốc, tự nhiên có thể nhìn ra, Bình Tâm là do một tay Thái Thanh nâng đỡ, quyền phát ngôn thực sự đều nằm trong tay hắn.

Trên thực tế, đúng là như vậy.

Sau khi nhìn thấy Địa Phủ Tam Bảo, Bình Tâm căn bản không chút do dự, liền trực tiếp ngọc thủ vung lên, đưa chúng đến trước mặt Thái Thanh.

"Khi xưa may mắn được Thánh nhân ban bảo vật, Bình Tâm mới có thể ngộ ra luân hồi đại đạo, nay dùng ba bảo vật này làm quà đáp lễ, xin Thánh nhân đừng từ chối." Bình Tâm nhẹ giọng nói, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ cảm kích.

Dù Địa Phủ Tam Bảo liên quan đến các chức vị Âm thần, nắm giữ quyền hành của địa phủ, nhưng trong mắt Bình Tâm, lại xa xa không quan trọng bằng ân tình của Thái Thanh.

Chà, một đổi ba, phen này đúng là hời to!

Nhìn Địa Phủ Tam Bảo trước mắt, Thái Thanh nhàn nhạt cười, cũng không hề làm màu, trực tiếp thu lấy chúng.

Cảnh này rơi vào mắt chư thiên Thánh nhân, nhất thời khiến họ ngây người.

Tình huống gì đây?

Sao lại thu hết cả rồi?

Không chừa lại cho chúng ta một cái nào sao?!

Nhân giáo ngươi là một tư lệnh không quân, dưới trướng một đệ tử cũng không có, cần nhiều chức vị Âm thần như vậy để làm gì?

Rõ ràng, chư thiên Thánh nhân đều mang suy nghĩ như vậy, mới vội vàng mở lời, chờ đợi Thái Thanh nhường ra các chức vị Âm thần.

Kết quả bây giờ, Thái Thanh một hơi thu hết cả ba bảo vật, tương đương với việc thầu hết tất cả các chức vị Âm thần lớn nhỏ!

"Sư huynh, chức vị Âm thần trong địa phủ rất nhiều, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La, lớn nhỏ phán quan không kể xiết, đệ tử Xiển giáo ta tuy bất tài, nhưng cũng nguyện vì sư huynh chia sẻ lo âu." Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút sốt ruột, lại lần nữa mở lời.

Chương 133

Lần này, ý tứ trong lời nói đã rất rõ ràng.

"Địa phủ còn thiếu người, Bản thánh tự có chủ ý, không cần các ngươi bận tâm." Sắc mặt Thái Thanh không đổi, nhàn nhạt nói.

Đùa à, chức vị Âm thần địa phủ liên quan đến công đức, sao có thể để chư thiên Thánh nhân dễ dàng nhúng tay.

Mượn cớ giúp đỡ, muốn hưởng chùa một chức vị Âm thần ư?

Sợ là đang nằm mơ!

Đừng nói là cửa, đến cả cửa sổ ta cũng đóng đinh cho các ngươi rồi!

Lão tử bây giờ trong tay không có người, cứ để trống ở đó, cũng không cho các ngươi cơ hội!

Đừng hỏi, hỏi là có thần vị, tùy hứng!

Có phải rất ngang ngược không?!

Nghe thấy lời của Thái Thanh, chư thiên Thánh nhân đều hiểu rõ, đợi chờ là không có hi vọng!

Chuyện này từ đầu đến cuối, đều bị Thái Thanh sắp đặt rõ ràng, loay hoay mãi, không những không được chút lợi lộc nào, còn mất trắng công đức lượng kiếp sau này.

Đúng là, nhịn một lúc càng nhìn càng thiệt, lùi một bước càng nghĩ càng tức!

Ai u, tức quá đi mất!

Dù lần này chư thiên Thánh nhân không nhận được lợi ích trực tiếp, nhưng cũng không phải là không có thu hoạch.

Ít nhất, cùng với việc Hậu Thổ thành công diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, trận quyết chiến Vu Yêu Lượng Kiếp cuối cùng cũng đã kéo màn!

Nói cách khác, thời đại Vu Yêu lưỡng tộc đều bị tổn thất nặng nề, chư thiên Thánh nhân quân lâm Hồng Hoang, sắp đến rồi!

Nghĩ đến đây, trong mắt chư thiên Thánh nhân đều có tinh quang lóe lên.

Lập tức, cũng không có thời gian tiếp tục ở lại xem kịch, mấy vị Thánh nhân lần lượt đứng dậy cáo từ, chuẩn bị nhân lúc quyết chiến chưa chính thức bắt đầu, ra tay bố cục trước.

Đối với điểm này, Thái Thanh cũng nhìn ra, thấy chư thiên Thánh nhân lần lượt cáo từ, cũng không giữ lại nhiều.

"Hiện tại Lục Đạo Luân Hồi mới thành lập, Bình Tâm còn cần trấn thủ luân hồi, cũng xin tạm cáo lui." Thấy các Thánh nhân rời đi, Bình Tâm liền khẽ cúi người hành lễ, giọng nói nhẹ nhàng nói.

Đúng như nàng nói, Lục Đạo Luân Hồi mới thành lập, địa phủ vừa mới vận chuyển, trăm việc còn ngổn ngang, nói vậy cũng không hề khoa trương.

Trong lúc nhất thời, ngay cả Bình Tâm thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng bận đến không thể thoát thân, chỉ có thể hướng về phía Thái Thanh hành lễ cáo lui.

Cùng với sự rời đi của Bình Tâm, trong toàn bộ đại điện Bát Cảnh Cung, chỉ còn lại một mình Thái Thanh.

Thật ra, hiện tại Thái Thanh chấp chưởng Địa Phủ Tam Bảo, nắm trong tay tất cả các chức vị Âm thần của địa phủ, lẽ ra nên ra tay giúp đỡ Bình Tâm xử lý chuyện của U Minh Địa Phủ.

Nhưng, lần này Thái Thanh thu hoạch không ít, cần thời gian để

tiêu hóa một phen, tự nhiên không có thời gian đi lo chuyện địa phủ.

Trong đó, thu hoạch lớn nhất đầu tiên, phải kể đến điểm phản diện.

Mặc dù, Huyết Hà Lão Tổ bị Thái Thanh một chưởng đập chết, chỉ cung cấp một lần hai vạn điểm phản diện, cũng không phải là rất nhiều.

Nhưng nếu cộng thêm số điểm phản diện mà Thái Thanh đã tích lũy trước đó, hiện tại số điểm phản diện hắn nắm trong tay đã lên đến con số khủng bố hai mươi tám vạn!

Nhiều điểm phản diện như vậy, không chỉ có thể mua được bất kỳ món đồ nào trong cửa hàng, mà ít nhất một nửa số đồ vật cũng sẽ không vượt qua mức giá này!

Thậm chí, nếu Thái Thanh muốn, tái tạo ra một đại trận cấp Hỗn Độn, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay!

Đương nhiên, nói thì nói vậy, Thái Thanh cũng không vội vàng tiêu tốn những điểm phản diện này.

Lần này ngoài nhân vật chính ra, chư thiên Thánh nhân cũng mang lại thu hoạch không nhỏ.

Không nói gì khác, chỉ riêng năm thành công đức lượng kiếp, đã là một con số thiên văn!

Cộng thêm một tòa Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, đúng là hời to rồi còn gì!

Nghĩ đến đây, Thái Thanh dứt khoát tâm niệm vừa động, lấy ra Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ, trực tiếp dung hợp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên vào trong đó.

Cùng với một đạo kim quang lóe lên trước mắt, khí tức hỗn độn

bên trong Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ trở nên càng thêm hung mãnh bành trướng, từng luồng dao động phát ra cũng càng thêm đáng sợ khủng bố.

Nhưng, phẩm giai của toàn bộ Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ, vẫn là Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, không hề có sự thăng cấp rõ rệt.

"Không có tấn cấp sao..." Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Thái Thanh lại không có quá nhiều vẻ kinh ngạc.

Suy cho cùng, khác với Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kỳ trước đây, Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ lúc này, là Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo hàng thật giá thật, nếu lại thăng cấp thêm một bước, đó chính là phẩm giai Hỗn Độn Chí Bảo!

Mà bước quan trọng nhất này, thường là khó khăn nhất, sự lột xác cần thiết trong đó, căn bản không phải là một tòa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên có thể bù đắp được.

Giống như cây Cực Dương Diễm Phong trong tay hắn, sau mấy lần thôn phệ, đã sớm lột xác thành phẩm giai Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Căn, nhưng thủy chung không thể bước ra bước cuối cùng, tấn thăng thành Hồng Mông Linh Căn.

Thậm chí, theo suy đoán của hắn, muốn để một cây Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Căn, tấn thăng cảnh giới Hồng Mông Linh Căn, số lượng Tiên Thiên Linh Căn thuộc tính hỏa cần tiêu hao, sẽ vượt xa số lượng trước đây!

Cũng chính vì biết rõ điểm này, Thái Thanh lúc này mới không có quá nhiều thất vọng.

Phất tay áo, thu lại Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ, hắn liền bắt đầu tính đến một thu hoạch lớn khác, Thiên Đạo Công Đức!

Công dụng của công đức, tự không cần phải nói nhiều, không chỉ có thể nâng cao tu vi, lại có thể dùng để luyện bảo luyện đan, nhìn khắp Hồng Hoang, đều là tồn tại vạn năng.

Đương nhiên, thân là Đại Đạo Thánh Nhân Thái Thanh, không cần mượn Thiên Đạo Công Đức để nâng cao tu vi, nhưng nhiều công đức như vậy trong tay, dùng để gia tốc tu bổ thế giới tan vỡ trong Hỗn Độn Châu, tự nhiên là lựa chọn tốt nhất!

Không chừng, có thể rút ngắn thời gian cần thiết để tu phục toàn bộ, đến hàng triệu lần!

Nghĩ đến đây, Thái Thanh liền chuẩn bị động thủ, luyện hóa Thiên Đạo Công Đức vào trong Hỗn Độn Châu.

Nhưng ngay khi chuẩn bị bắt đầu, đột nhiên sắc mặt khẽ động, dường như cảm giác được điều gì, bàn tay khẽ vẫy, giải tán đại trận bảo vệ.

Ngay sau đó, một thân ảnh từ hư không hiện ra, xuất hiện trong Bát Cảnh Cung.

"Nữ Oa sư muội đi mà quay lại, có việc gì quan trọng sao?" Ánh mắt rơi trên thân ảnh đó, Thái Thanh nhàn nhạt hỏi.

Không sai, thân ảnh đột nhiên xuất hiện này không phải ai khác, chính là Nữ Oa vừa mới rời đi!

Chân trước vừa đi, chân sau đã lén lút quay lại, người tinh mắt đều có thể nhìn ra, trong chuyện này chắc chắn có điều mờ ám.

Nữ Oa cũng rất rõ ràng điểm này, cho nên không hề che giấu, trực tiếp gật đầu nói: "Sư huynh tuệ nhãn, Nữ Oa lần này quay lại, quả thực có một chuyện muốn nhờ." "Hiện tại Vu Yêu Lượng Kiếp, quyết chiến sắp đến, huynh trưởng Phục Hy lại vẫn ở Yêu tộc Thiên đình, Nữ Oa thực sự không nỡ nhìn huynh ấy vì lượng kiếp này mà bỏ

mạng.” Giọng nói của Nữ Oa ngưng lại, trầm giọng nói: “Cho nên, mong sư huynh có thể ban cho một chức vị Âm thần, để mệnh cách của huynh trưởng Phục Hy quy về địa phủ, không đến nỗi bị lượng kiếp liên lụy.” Âm thần địa phủ, nắm giữ quyền hành luân hồi, bản thân là u minh chi hồn, tự nhiên sẽ không rơi vào luân hồi nữa.

Nếu thật sự có thể để Phục Hy nhận được một chức vị Âm thần, quả thực có thể bảo toàn tính mạng!

“Đương nhiên, các chức vị như Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La liên quan trọng đại, tự có sư huynh định đoạt, Nữ Oa cũng không dám mặt dày cầu xin, chỉ cần có thể có một chức vị Âm thần ban cho huynh trưởng, cũng đã mãn nguyện rồi.” Nữ Oa vừa nói, ngọc chỉ hướng về phía trước điểm một cái.

Ngay sau đó, một quyển trục ẩn chứa thiên địa chí lý, xuất hiện trước mặt nàng.

Cùng với việc quyển trục từ từ mở ra, một luồng khí tức thiên địa rộng lớn mênh mông cũng tức thời tuôn ra.

Sơn hà hùng vĩ, trời cao đất rộng, phảng phất có thể dung nạp càn khôn mười phương!

“...

Chương 134

Sơn Hà Xã Tắc Đồ?!" Sau khi nhìn thấy bức đồ trước mắt, dù là định lực của Thái Thanh, sắc mặt cũng có chút thay đổi.

"Không sai, chính là bảo vật này.

Nếu sư huynh đồng ý, sư muội sẽ đem bảo vật này, cùng với mấy chục cây Tiên Thiên Linh Căn thuộc tính hỏa trong đồ, cùng tặng cho sư huynh, cũng là một chút tâm ý của sư muội." Nữ Oa khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói.

Rõ ràng, sau mấy lần giao tiếp, nàng đã có chút hiểu biết về Thái Thanh.

Nàng biết rõ nói suông không thể lay động hắn, dứt khoát trực tiếp nói rõ là muốn tặng quà.

Không thể không nói, thao tác lần này của Nữ Oa, quả thực là người trong nghề!

Ngay cả Thái Thanh nhìn thấy, cũng không khỏi từ trong lòng cảm thán một câu, sư muội cũng quá biết điều rồi!

Tại Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Bức Sơn Hà Xã Tắc Đồ cổ xưa huyền diệu lơ lửng trong đại điện, tỏa ra từng luồng tiên thiên chi khí, ẩn chứa vô cùng thiên địa chí lý tuôn trào, phảng phất có thể dung nạp cả càn khôn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, là một trong những pháp bảo cực phẩm nổi danh lừng lẫy khắp Hồng Hoang, sự huyền diệu của Sơn Hà Xã Tắc Đồ tuyệt đối không tầm thường!

Thậm chí, với nhãn giới của Thái Thanh, sau khi nhìn thấy bảo vật này, trong mắt cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Nhưng, hắn lại không vội trả lời, ánh mắt đầy hứng thú quan sát Nữ Oa bên cạnh.

Rõ ràng, Nữ Oa lần này đã có chuẩn bị, không chỉ trực tiếp tung ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, mà còn chuẩn bị mấy chục cây Tiên Thiên Linh Căn thuộc tính hỏa.

Nói là vô tâm, Thái Thanh tự nhiên sẽ không tin.

Trên thực tế, kể từ lần ở Oa Hoàng Cung, thấy Thái Thanh lựa chọn Tiên Thiên Linh Căn thuộc tính hỏa, Nữ Oa đã luôn để tâm.

Mặc dù, nàng không rõ vì sao Thái Thanh lại chỉ ưa thích Tiên Thiên Linh Căn thuộc tính hỏa, nhưng đã muốn tặng quà, thì phải tặng đúng sở thích.

Điểm này, Nữ Oa chỉ cần không ngốc, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Cũng chính vì vậy, hiện tại khi muốn cầu xin Thái Thanh một chức vị Âm thần, nàng mới đem Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cùng với những linh căn thuộc tính hỏa đã âm thầm thu thập, cùng nhau tặng đi.

Không thể không nói, một loạt thao tác này, khiến Thái Thanh cũng phải hô lên quá chuyên nghiệp.

Suy cho cùng, bất luận là Sơn Hà Xã Tắc Đồ hay Tiên Thiên Linh Căn thuộc tính hỏa, hắn đều không muốn bỏ lỡ!

"Vì Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa sư muội cũng thật tận tâm." Sau khi đã có quyết định trong lòng, Thái Thanh chậm rãi nói.

"Huynh trưởng đối với Nữ Oa có ân nặng, hiện tại thân hãm lượng kiếp, Nữ Oa tự nhiên không thể ngồi yên không quản." Nữ Oa gật đầu, khẽ thở dài nói: "Nay Hậu Thổ hóa luân hồi, Vu Yêu quyết chiến sắp đến, thiên cơ một mảnh hỗn độn, ngay cả chúng ta là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng không dám có mười phần chắc chắn nhúng tay vào lượng kiếp, nếu không phải vậy, Nữ Oa sao dám làm phiền

Thái Thanh sư huynh.” Hỗn Nguyên Thánh Nhân quả thực có thể tra xét khắp chu thiên, thấu tỏ nhân quả vạn kiếp.

Nhưng cùng với việc Vu Yêu Lượng Kiếp đạt đến đỉnh điểm, thiên cơ cũng hỗn độn chưa từng có, Nữ Oa tuy là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng cũng không thể nhìn rõ mệnh số của Phục Hy rốt cuộc ra sao.

Nếu để nàng biết, huynh trưởng của nàng không những không có chuyện gì, mà ngược lại còn có thể trở thành một trong Tam Hoàng Nhân tộc sau này, e rằng có đánh chết, nàng cũng sẽ không tặng quà cho Thái Thanh.

Càng không thể nén nỗi đau mà tặng đi pháp bảo như Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Đối với điểm này, Thái Thanh tự nhiên trong lòng biết rõ.

Có nên nhắc nhở không?

Đùa à, quà đã đến tận cửa rồi, nào có đạo lý không lừa một lần!

Không đúng, chính xác mà nói... nên là lừa hai lần!

Phải biết rằng, chức vị Âm thần địa phủ, tuy không giống như Phong Thần Bảng, trực tiếp khóa chết người ta, nhưng một khi đã vào chức Âm thần địa phủ, cũng không dễ dàng rời đi như vậy.

Nói cách khác, đợi Vu Yêu Lượng Kiếp kết thúc, cơ hội Nhân tộc đại hưng đến, Nữ Oa muốn để Phục Hy lại nhập luân hồi, không thể không ngoan ngoãn bị chém một dao nữa!

Nói đơn giản hơn, đừng thấy Nữ Oa bây giờ cầu xin Thái Thanh để Phục Hy đảm nhiệm chức vị Âm thần, đợi thiên cơ sáng tỏ rồi, ngược lại sẽ phải cầu xin Thái Thanh thả Phục Hy nhập luân hồi!

Một vào một ra, ít nhất cũng phải bị lừa hai lần!

Chà, chủ động đến cửa cho ta lừa a!

Làm phản diện đại ác nhân lâu như vậy, lần đầu tiên Thái Thanh có cảm giác bị ép kinh doanh.

Có thể làm sao đây?

Chắc chắn phải thỏa mãn rồi!

"Nữ Oa sư muội và Phục Hy đạo hữu huynh muội tình thâm như vậy, Bản thánh tự nhiên không thể ngồi yên không quản.

Nay vị trí Diêm La trong địa phủ còn trống, Nữ Oa sư muội nếu không chê, có thể để lệnh huynh lĩnh chức vị Diêm La của một điện." Sắc mặt Thái Thanh 'cảm động', trực tiếp nói.

Nghe thấy lời của hắn, trên gương mặt xinh đẹp của Nữ Oa tức thì lộ ra vẻ kinh hỷ.

Chức vị Âm thần trong U Minh Địa Phủ tuy nhiều, nhưng trấn thủ toàn bộ địa phủ, ngoài Ngũ Phương Quỷ Đế ra, chỉ còn lại Thập Điện Diêm La là người nắm quyền.

Trong Thập Điện Diêm La, lại lấy chức vị Diêm La của điện thứ nhất là quan trọng nhất, Thái Thanh chịu đem chức vị này ban cho Phục Hy, là điều mà Nữ Oa cũng không ngờ tới.

"Ân tình của sư huynh, thực sự khiến Nữ Oa thụ sủng nhược kinh." Nữ Oa mặt lộ vẻ cảm kích, hướng về phía Thái Thanh cảm tạ hành lễ.

Thái Thanh thấy vậy, lại cười nhạt phất tay.

Sở dĩ hắn chịu đem chức vị Diêm La điện thứ nhất giao vào tay Phục Hy, tự nhiên không phải vì quá coi trọng Phục Hy.

Hoàn toàn ngược lại, nếu thật sự để hắn sắc phong Âm thần, với Phục Hy mà nói, có thể nhận được một chức vị Thủy Hỏa Phán Quan,

đã là đỉnh điểm rồi.

Bây giờ chịu lấy ra chức vị Diêm La điện thứ nhất, không phải vì điều gì khác, mà là vì chức vị Âm thần càng quan trọng, dính líu với địa phủ càng sâu, sau này Nữ Oa lại muốn Phục Hy rời đi, cái giá phải trả tự nhiên càng lớn!

Ha ha, đây gọi là thả dây dài câu cá lớn!

Đối với kế hoạch của Thái Thanh, Nữ Oa tự nhiên không biết, thấy Thái Thanh đem chức vị Diêm La điện thứ nhất sắc phong cho Phục Hy, liền tặng đi Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, sau đó mãn nguyện rời đi.

Nhìn Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay, Thái Thanh hơi trầm ngâm, cũng không vội xử lý, lựa chọn bắt tay vào tu phục Hỗn Độn Châu trước.

Đúng như Nữ Oa đã nói trước đó, hiện tại Vu Yêu Lượng Kiếp, đã bắt đầu đến gần đỉnh điểm, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang, đều là một mảnh thiên cơ hỗn độn.

Không ai biết rõ, tiếp theo rốt cuộc sẽ xuất hiện biến cố gì, phát sinh cục diện gì.

Trong thiên địa cá lớn nuốt cá bé này, thực lực chính là căn bản của tất cả, dù thân là Đại Đạo Thánh Nhân Thái Thanh, cũng phải nắm chặt thời gian để nâng cao thực lực lần nữa, chuẩn bị thật chu toàn.

Suy cho cùng, theo kinh nghiệm làm lão mọt sách nhiều năm, chuyện lớn như Vu Yêu quyết chiến, nhân vật chính không thể nào bỏ lỡ!

Dường như để chứng thực cho lời nói của Thái Thanh, ngay khi hắn vừa chuẩn bị tu phục Hỗn Độn Châu, tiếng nhắc nhở của hệ

thống lại liên tiếp vang lên bên tai.

"Đinh!

Ký chủ xin chú ý, nhân vật chính số mười ba giáng lâm!" "Đinh!

Ký chủ xin chú ý, nhân vật chính số mười bốn giáng lâm!" "Đinh!

Ký chủ xin chú ý, nhân vật chính số mười lăm giáng lâm!" "..." Từng đạo âm thanh nhắc nhở, không ngừng vang lên bên tai Thái Thanh, chỉ trong chốc lát, đã có hơn mười nhân vật chính đồng thời giáng lâm vào Hồng Hoang.

Chương 135

Nhân vật chính giáng lâm quy mô lớn như vậy, còn khủng bố hơn cả đợt của Nhân tộc trước đây!

Chà, đổi thành trận chiến sinh tồn rồi à?

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc, trong thiên địa Hồng Hoang, đã qua trăm năm.

Đúng như chư thiên Thánh nhân đã nói, Hậu Thổ diễn hóa luân hồi, chính là kéo màn cho trận quyết chiến Vu Yêu Lượng Kiếp, khiến cho Yêu tộc vốn đã rục rịch, không còn chút lưu tình nào nữa, trực tiếp lựa chọn chính diện xuất chiến!

Trong vòng trăm năm ngắn ngủi, giao tranh giữa Vu Yêu hai tộc ngày càng kịch liệt, các chiến trường lớn nhỏ không ngừng được mở ra trong thiên địa Hồng Hoang, mỗi ngày đều có những trận sát phạt thảm liệt diễn ra!

Hơn nữa, khác với lúc trước khi hai bên đều có sự kiềm chế.

Lúc này Vu Yêu hai tộc, cũng đã ý thức được quyết chiến sắp đến, mỗi lần giao thủ, đều có cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên xuất động!

Thậm chí, ngay cả Yêu Đế Đế Tuấn chấp chưởng thiên đình, cũng chăm chú theo dõi từng động tĩnh trên chiến trường, thỉnh thoảng ra tay giáng xuống những đòn công phạt ngút trời.

Trong lúc nhất thời, bất luận là Vu tộc hay Yêu tộc Thiên đình, đều đang gấp rút chuẩn bị cho trận quyết chiến cuối cùng.

Cũng vì lý do này, Đế Tuấn căn bản không có thời gian dạy dỗ mười thái tử Kim Ô, dứt khoát đưa chúng về Thái Dương Tinh, rồi

dùng đại trận phong tỏa toàn bộ Thái Dương Tinh, đảm bảo vạn vô nhất thất.

Suy cho cùng, hiện tại là thời khắc then chốt của cuộc chiến Vu Yêu, tự nhiên không thể lơ là.

Chỉ là, Đế Tuấn vạn vạn không ngờ, mười con tiểu Kim Ô chân trước vừa được đưa về Thái Dương Tinh, chân sau đã bị người ta để mắt tới.

Người để mắt tới mười con tiểu Kim Ô cũng không phải ai khác, chính là hai vị Thánh nhân của Tây phương chi địa, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân!

Trên thực tế, ngay từ khi mười con tiểu Kim Ô vừa mới ra đời, đã bị hai người họ để mắt tới.

Chỉ là cân nhắc đến gia sản của Tây phương chi địa không có bao nhiêu, mới tạm thời dập tắt ý niệm trong lòng.

Nay, cùng với việc Vu Yêu Lượng Kiếp quyết chiến sắp đến, tâm tư bị Tây Phương Nhị Thánh đè nén xuống, tự nhiên lại trỗi dậy.

"Trận quyết chiến Vu Yêu lần này, chỉ còn thiếu một mồi lửa cuối cùng, nếu có thể tính kế trên người mười con tiểu Kim Ô một phen, không chừng sẽ có thu hoạch!" Chuẩn Đề đạo nhân trong mắt tinh quang lấp lóe, trầm giọng nói.

Nghe thấy lời của hắn, Tiếp Dẫn đạo nhân bên cạnh cũng có chút động lòng.

Quả thực, mười con tiểu Kim Ô là con của Đế Tuấn, thái tử của Yêu tộc Thiên đình, nếu xảy ra sai sót, Yêu tộc Thiên đình tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Đến lúc đó, trận quyết chiến cuối cùng giữa Vu Yêu, tất sẽ bùng nổ triệt để!

“Sư huynh, vì mời Thái Thanh ra tay, Tây phương chi địa ta liên tiếp tổn thất, nếu không tìm cách chiếm được tiên cơ nữa, mọi thứ đều sẽ muộn!” Chuẩn Đề đạo nhân lại lần nữa mở lời, không ngừng khuyên bảo.

Tiếp Dẫn đạo nhân nghe vậy, đầu tiên do dự một lát, cuối cùng cũng gật đầu.

“Thôi được, sư đệ nói cũng có lý!” Vì để Tây phương có thể hưng thịnh, hai người cũng đã hao tâm tổn sức, ngay cả lúc trước biết rõ là cạm bẫy, cũng nguyện ý nhảy vào, huống chi là bây giờ.

Lập tức, Tây Phương Nhị Thánh liền chuẩn bị ra tay, tính kế trên người mười con tiểu Kim Ô một phen.

Nhưng khi hai người ra tay suy tính một hồi, lập tức có chút ngây người!

Chỉ thấy mệnh số của mười con tiểu Kim Ô, đồng loạt xảy ra biến hóa, trở thành biến số lượng kiếp mới!

Không chỉ vậy, trong toàn bộ thiên địa Hồng Hoang, còn có các biến số khác liên tiếp xuất hiện!

Tình huống quái quỷ gì đây?!

Khắp nơi đều là biến số?!

Có cho người ta chơi nữa không!!

Đừng nói là Tây Phương Nhị Thánh, gần như toàn bộ chư thiên Thánh nhân trong Hồng Hoang, sau khi tự mình cảm nhận được sự thay đổi của lượng kiếp, đều trực tiếp ngớ người!

Chẳng lẽ thật sự là biến số đầy đất, nhân vật chính không bằng chó sao?

Chơi cái quái gì nữa!

Trực tiếp treo máy đi!! ...

Một bên khác, trong Thái Dương Tinh.

Một luồng liệt diễm nóng bỏng vô cùng đột nhiên phóng lên trời, trong ngọn lửa bốc hơi, có một con Tam Túc Kim Ô tắm trong lửa bay lượn, phát ra tiếng kêu chấn động thiên địa.

Mặc dù chỉ có tu vi Kim Tiên, nhưng từ trong cơ thể con Tam Túc Kim Ô này, luồng liệt diễm hùng hồn phát ra, lại phảng phất có thể thiêu rụi cả thương khung, ngay cả Thái Ất Kim Tiên bình thường cũng không dám tùy ý dính phải.

"Không ngờ, ta Phương Hàn cũng có ngày xuyên việt đến Hồng Hoang!" Sau khi thu liễm thần hỏa trong cơ thể, con Tam Túc Kim Ô này thầm nghĩ.

Trải qua trăm năm tiêu hóa, hắn đã dung hợp ký ức, biết được mình đã xuyên việt đến thế giới Hồng Hoang, trở thành người con thứ sáu của Đế Tuấn, cũng là Lục thái tử của Yêu tộc Thiên đình!

Đồng thời, là một người xuyên việt, hắn tự nhiên biết rõ, hiện tại Vu Yêu Lượng Kiếp sắp bùng nổ triệt để, là một trong những tiểu Kim Ô, hắn sẽ bị Thánh nhân Tây phương tính kế, có thể nói là nguy hiểm đến cực điểm!

Nhưng, dù biết vậy, hắn cũng không quá hoảng loạn.

Dù sao cũng có hệ thống trong người, vả mặt Tây Phương Nhị Thánh, chấn hưng Yêu tộc Thiên đình, đó chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Về phần mấy con tiểu Kim Ô khác, chết thì chết, Yêu tộc Thiên đình chỉ cần có hắn ở đây, tuyệt đối sẽ không suy tàn!

Nghĩ như vậy, Phương Hàn đưa mắt nhìn về phía mấy con tiểu Kim Ô khác, không khỏi lộ ra vẻ hả hê.

Thế nhưng, khi hắn ngẩng đầu nhìn qua, mới phát hiện mấy con tiểu Kim Ô khác, nhìn hắn với ánh mắt như đang nhìn một tên ngốc.

Cái quỷ gì?

Mấy tên sắp chết đến nơi, mà dám kiêu ngạo như vậy?!

Sắc mặt Phương Hàn trầm xuống, nhất thời nổi giận.

Hắn chính là nhân vật chính hàng thật giá thật, là tồn tại của thiên mệnh chi tử, mấy tên thổ dân này làm gì vậy?

Không phải nên quỳ lạy mới đúng sao?!

Ngay khi Phương Hàn đang nghĩ, có nên ra tay trước, cho mấy tên này một bài học hay không, thì ở phía bên kia thiên địa, lại đột nhiên phóng lên một đạo hỏa quang.

Liệt diễm ngút trời cuốn sạch thiên địa, biển lửa nóng bỏng chấn động bát phương, một màn động tĩnh không hề tầm thường.

Cảnh này, rơi vào mắt Phương Hàn, hắn lại cảm thấy quen mắt!

Cùng là Tam Túc Kim Ô, cùng là tu vi Kim Tiên, ngay cả sự đắc ý trong tiếng kêu cũng y hệt...

Mẹ kiếp!

Đây chẳng phải là ta lúc nãy sao!

Điểm khác biệt duy nhất, chỉ là từ Lục thái tử, đổi thành Thất thái tử Kim Ô!

Như nghĩ đến điều gì, sắc mặt Phương Hàn đột nhiên đại biến, ánh mắt vội vàng nhìn về phía năm con Kim Ô phía trước.

Khi thấy năm con tiểu Kim Ô phía trước mặt không biểu cảm, suy nghĩ trong lòng hắn đã được chứng thực, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Chương 136

Wtf???

Bây giờ xuyên không tùy tiện vậy sao?!

Xuyên không tập thể thì thôi đi, còn nhảy dù hết vào Thái Dương Tinh là cái quỷ gì?!

Lập team ăn gà à?!

Cùng với việc liệt diễm ngút trời dần tan đi, toàn bộ Thái Dương Tinh rơi vào một sự tĩnh lặng quỷ dị.

Mười con tiểu Kim Ô nhìn nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong mắt đều lộ ra vẻ cảnh giác đề phòng.

Bây giờ, tình hình đã rõ, quả thực là xuyên việt đến thế giới Hồng Hoang, mà lại còn là xuyên không tập thể!

Mười con tiểu Kim Ô, không một ngoại lệ, toàn bộ đều bị đoạt xá!?

Cả nhà phải sum vầy có đúng không?!

Xuyên không tập thể thì thôi đi, còn nhảy dù hết vào Thái Dương Tinh lại là chuyện quái quỷ gì?

Nơi này cũng đâu có giàu có gì!

"Các huynh đệ, hiện tại Vu Yêu quyết chiến sắp đến, chúng ta thân ở trong đó đều vô cùng nguy hiểm, không bằng trước tiên liên thủ để Yêu tộc lớn mạnh, rồi hãy tính chuyện khác." Sau một hồi im lặng, Đại Kim Ô thái tử lên tiếng trước tiên.

"Nghe ý của ngươi, dường như có đối sách?" Phương Hàn nhướng mày, trầm giọng hỏi.

Sau khi biết được mấy con tiểu Kim Ô khác cũng là người xuyên việt, hắn không còn kích động như ban đầu nữa.

Là một nhân vật chính xuyên việt, chỗ dựa lớn nhất chính là quen thuộc với đại thế Hồng Hoang.

Nhưng trước mặt một đám người xuyên việt, chỗ dựa lớn nhất này cũng sẽ hoàn toàn biến mất, đối với hắn, tự nhiên không phải là chuyện tốt.

Về phần chuyện liên thủ mà Đại Kim Ô thái tử nói, Phương Hàn căn bản không có hứng thú.

Sở dĩ hắn mở lời hỏi, cũng chỉ là tạm thời ổn định Đại Kim Ô thái tử mà thôi.

Đùa à, thù cản đường lớn hơn trời, liên thủ là không thể nào!

Trong Hồng Hoang, đã định trước chỉ có thể có một nhân vật chính!

Thật sự nghĩ rằng cá lớn nuốt cá bé là nói đùa sao?

Ngay cả lúc đầu, đồng là Nhân tộc Diệp Phàm và Đường Vũ, vì tranh giành vị trí chưởng quản Nhân tộc, cũng có thể đánh đến chết đi sống lại, huống chi là thái tử của cả Yêu tộc Thiên đình.

Đối với điểm này, Đại Kim Ô thái tử hiển nhiên không hiểu rõ.

Thấy Phương Hàn mở lời hỏi, hắn liền vội vàng giải thích: "Hệ thống của ta là một nhóm chat, các thành viên bên trong ai cũng là nhân tài, nói chuyện lại dễ nghe, các vị huynh đệ nếu muốn, ta có thể dùng thân phận group chủ để mời..." Lời của Đại Kim Ô thái tử chưa nói xong, một bàn tay màu vàng nhanh như chớp, trực tiếp xuyên qua lồng ngực hắn!

Bành!!

Không đợi mấy con tiểu Kim Ô khác kịp phản ứng, ngay trước mặt mọi người, bàn tay màu vàng đó đã cứng rắn bóp nát trái tim của Đại Kim Ô thái tử!

Trái tim tựa như liệt diễm, tức thời nổ tung trước mặt mọi người, Đại Kim Ô thái tử vừa mới thao thao bất tuyệt, thoáng chốc đã rơi xuống đất thành một cái hộp!

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, vượt xa dự liệu của mấy con tiểu Kim Ô khác, khiến cho trên mặt mọi người đều là một vẻ ngơ ngác.

Tình huống quái quỷ gì đây?

Còn không thèm nhặt trang bị trước, trực tiếp dùng nắm đấm tay đôi luôn à?!

"Lão Tam, ngươi đang làm gì?!" Kim Ô Nhị thái tử gầm lên một tiếng, ánh mắt nhìn về phía người vừa ra tay, trong mắt lộ ra vẻ tức giận.

Không sai, người vừa ra tay bóp nát trái tim của Đại Kim Ô thái tử không phải ai khác, chính là Kim Ô Tam thái tử, Lăng Thiên!

"Các vị huynh đệ, xin lỗi!

Trên chiến trường Hồng Hoang, chỉ có thể có một nhân vật chính cẩu đến cuối cùng, nếu có lần sau, nhớ chọn nơi tốt hơn để nhảy dù nhé." Sắc mặt Lăng Thiên lạnh nhạt, chậm rãi nói.

Cùng với giọng nói của hắn vừa dứt, từ trong cơ thể Đại Kim Ô thái tử, có một đạo bản nguyên chân hỏa không ngừng dâng lên, dung nhập vào cơ thể hắn.

Trong chốc lát, khí tức của Lăng Thiên liền với tốc độ mắt thường có thể thấy, đột ngột tăng lên một đoạn dài, tu vi càng trực tiếp từ Kim Tiên sơ kỳ, bước vào cảnh giới Kim Tiên đỉnh phong!

“Thôn phệ!

Tên này có Hệ Thống Thôn Phệ Tiến Hóa!!” Đều là những lão mọt sách nhiều năm, sau khi thấy cảnh này, sắc mặt mấy con tiểu Kim Ô đại biến, đồng loạt lùi mạnh về phía xa.

Thật ra, trong số nhiều hệ thống, Hệ Thống Thôn Phệ Tiến Hóa, cũng không phải là quá khủng bố biến thái.

Nhưng phải biết rằng, hiện tại đám tiểu Kim Ô, đều vừa mới đáp đất, chưa kịp nhặt trang bị, đã đụng phải một tên tự mang theo 98K, quá là uất ức rồi!

Đánh chắc chắn là không đánh lại được, chỉ có thể tìm cách kéo dài thời gian!

Nghĩ đến đây, mấy con tiểu Kim Ô khác đều liếc nhau, ngay lập tức định phân tán ra bốn phương tám hướng của Thái Dương Tinh để bỏ chạy.

Nhìn thấy cảnh này, con tiểu Kim Ô thứ mười trốn ở phía sau cùng, nhất thời sốt ruột!

Khác với mấy con tiểu Kim Ô khác, trong số nhiều người xuyên việt, hắn là người duy nhất không có hệ thống hay bàn tay vàng!

Khi vừa mới xuyên việt, hắn cũng không quá lo lắng, dù sao là Lục Áp đạo nhân sau này, trên đầu có hào quang nhân vật chính, dù bị Thánh nhân tính kế, người sống sót cuối cùng cũng sẽ là hắn.

Nhưng khi đã hiểu rõ tình hình, hắn lập tức ngây người, mười con tiểu Kim Ô đồng loạt bị đoạt xá, toàn bộ Hồng Hoang Lượng Kiếp đã xảy ra biến số chưa từng có, không chừng... hắn thật sự sẽ chết!

Đặc biệt, bây giờ mấy con tiểu Kim Ô khác đều sắp chạy trốn, chỉ còn lại một mình hắn tu vi yếu nhất, không có hệ thống bên người ở lại đây, chơi cái quái gì nữa?

Giống như chơi game, trong một chiến trường mười người, có chín người đều có ngoại quải, chỉ có mình là một người chơi bình thường!

Còn có vương pháp không?!

Còn có pháp luật không?!

Tin lão tử phản tay một cái tố cáo không!

Làm thì làm!!

"Thiên Đạo ở trên, nay có sinh linh ngoại giới đoạt xá huynh trưởng của ta, gây họa cho Hồng Hoang Lượng Kiếp, mong Thiên Đạo ra tay giáng xuống nghiêm trị, bình ổn loạn lạc Hồng Hoang!" Kim Ô Thập thái tử cúi người một lạy, hướng về phía thiên khung hô lớn.

Ngay sau đó, Thiên Đạo sinh ra cảm ứng, thiên uy hoàng hoàng điên cuồng ngưng tụ, tỏa ra khí thế khủng bố áp sập thiên địa, trực tiếp khiến toàn bộ Thái Dương Tinh cũng phải rung chuyển dữ dội!

Cảm nhận được thiên uy trên bầu trời, đám tiểu Kim Ô khác đều trực tiếp ngớ người.

Không ai ngờ được, lão Thập này lại ngoan độc như vậy, trực tiếp tố cáo với Thiên Đạo, đúng là lang diệt.

Mọi người đều là người xuyên việt, đây không phải là đang chơi với lửa sao!

Thiên Đạo không nói lý, chuyện là người xuyên việt một khi bị bại lộ trước mặt chư thiên Thánh nhân, đối với họ cũng là đại họa lâm đầu!

Quả nhiên!

Chương 137

Cùng lúc giọng nói của Kim Ô Thập thái tử vừa dứt, mấy vị chư thiên Thánh nhân, đều thông qua cảm ứng của Thiên Đạo, thấu tỏ tất cả!

Núi Tu Di, dưới cây Bồ Đề.

Tây Phương Nhị Thánh vốn đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, giả vờ ngủ gật, bỗng nhiên mở mắt, trên mặt đồng loạt lộ ra một tia vui mừng.

Hai người họ đã sớm có ý định ra tay với mười con tiểu Kim Ô, chỉ vì ngại biến số Hồng Hoang, mới lựa chọn tĩnh quan kỳ biến.

Vạn vạn không ngờ, bây giờ con tiểu Kim Ô thứ mười, lại chủ động mời họ ra tay!

Đây quả là chuyện tốt đưa đến tận cửa!

Chính là cái này, hai ta không buồn ngủ nữa rồi!

Lập tức, Tây Phương Nhị Thánh lấy lại tinh thần, trực tiếp bước ra một bước, rời khỏi Tây phương chi địa.

Ầm ầm!

Thiên uy hung mãnh bành trướng khủng bố, tức thời giáng lâm khắp Thái Dương Tinh, thanh thế đáng sợ khó lòng hình dung càng áp sập bầu trời mênh mông, dấy lên tiếng nổ vô tận!

Thánh quang xán lạn nhấn chìm bát hoang, thánh âm mênh mông vang vọng thiên địa, dưới ánh mắt kinh hoàng của chín con tiểu Kim Ô, hai bóng hình nhìn xuống Hồng Hoang kỷ nguyên, giáng lâm giữa đất trời.

Hai bóng hình này không phải ai khác, chính là Tây Phương Nhị Thánh vội vàng chạy tới!

Thật ra, thiên địa Hồng Hoang là một trong những đại thế giới đỉnh cao nhất trong Hỗn Độn, có sinh linh từ các thế giới khác ngẫu nhiên trà trộn vào, cũng không phải là chuyện gì to tát.

Nếu là ngày thường, thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, cao ngự trên Cửu Thiên, tự nhiên sẽ không tự mình giáng lâm nơi đây.

Nhưng trớ trêu thay, những sinh linh trà trộn vào Hồng Hoang lần này, lại đoạt xá những người không tầm thường, một trong những mấu chốt của lượng kiếp, mười con tiểu Kim Ô!

Trước đó Tây Phương Nhị Thánh còn đang sầu não làm sao để nhúng tay vào lượng kiếp, nay vừa hay có cơ hội đưa đến tận cửa, tự nhiên sẽ không bỏ qua!

Vừa hay lúc hai người họ vừa giáng lâm, lại có ba bóng hình khác, chậm rãi hiện ra, đè nặng cả đất trời.

"Nữ Oa đạo hữu sẽ đến, cũng không có gì lạ, chỉ khiến hai người chúng ta không ngờ, ngay cả Nguyên Thủy đạo hữu và Thông Thiên đạo hữu cũng đến, thật là hiếm thấy." Ánh mắt lướt qua ba người đột nhiên giáng lâm, Tiếp Dẫn đạo nhân trầm giọng nói.

"Chúng ta thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, nay Thiên Đạo có cảm ứng, tự nhiên là lúc chúng ta ra tay, có gì mà kỳ quái!" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng, nhàn nhạt nói.

Mặc dù, trong lòng hắn vẫn luôn xem thường Yêu tộc, nhưng hiện tại cơ hội nhúng tay vào Vu Yêu Lượng Kiếp bày ra trước mắt, sao hắn lại bỏ qua?

"Chúng ta đã đến rồi, chắc Thái Thanh đạo hữu cũng sắp đến..." Không để ý đến mấy người, Nữ Oa đưa mắt nhìn về phía Huyền Đô

Tử Phủ, nhẹ giọng nói.

Gần như, giọng nói vừa dứt, một luồng khí tức khủng bố chưa từng có, tức thời từ trên Cửu Thiên ầm ầm giáng xuống!

Trong khoảnh khắc, ức vạn vạn dặm hư không rung chuyển dữ dội, vô số tinh thần trong khoảnh khắc bị hủy diệt, ngay cả Thái Dương Tinh do mắt trái của Bàn Cổ đại thần hóa thành, cũng bắt đầu rung chuyển kịch liệt, quang mang ảm đạm đi.

Về phần chín con tiểu Kim Ô trong Thái Dương Tinh, đã sớm bị uy áp khủng bố đè đến mềm nhũn trên đất, đối mặt với luồng khí thế đột ngột này, dù thân mang hệ thống, cũng căn bản không thể chống cự được chút nào!

Thậm chí, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, khi cảm nhận được luồng khí tức này, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi liên tục.

"Cung nghênh sư huynh giáng lâm!" Chư thiên Thánh nhân sắc mặt ngưng trọng, lần lượt chắp tay nói.

Cùng với giọng nói của họ vừa dứt, một bóng hình áp đảo chư thiên hoàn vũ, chậm rãi hiện ra, ánh mắt của hắn lướt xuống phía dưới, khiến cả đất trời đột nhiên rung chuyển, dường như có thể xuyên thấu tất cả!

Không cần nói nhiều, người được chư thiên Thánh nhân cung nghênh, tự nhiên chính là Thái Thanh!

"Nơi này, cũng khá náo nhiệt đấy." Sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, ánh mắt lướt qua toàn bộ Thái Dương Tinh, đầy thâm ý nói.

Thân là Phản Phái Thánh Nhân, ngay từ khoảnh khắc nhiều nhân vật chính giáng lâm Hồng Hoang, hắn đã biết tất cả.

Sở dĩ vẫn luôn không ra tay, ngoài việc bận rộn tu bổ Hỗn Độn

Châu, một điểm quan trọng hơn, là muốn xem vở kịch hay này sẽ diễn ra như thế nào.

Suy cho cùng, nhiều nhân vật chính cùng nhảy vào một nơi, không phải là chuyện thường thấy.

Chỉ là, ngay cả Thái Thanh cũng không ngờ, trong số các nhân vật chính lần này lại có một người có Hệ Thống Thôn Phệ Tiến Hóa.

Thật sự là bắt đầu với một con chim, tiến hóa toàn bộ dựa vào nuốt sao?

Nuốt thứ khác thì thôi đi, lại dám nuốt cả nhân vật chính?

Chẳng lẽ ta là phản diện đại ác nhân còn chưa ra tay, nhân vật chính đã sắp bị ngươi giết hết rồi?

Đây không phải là cướp miếng ăn của lão tử sao!

Là một phản diện đủ tiêu chuẩn, chuyện này Thái Thanh tự nhiên không thể nhịn!

Lúc này, ánh mắt hắn rơi xuống giữa đám Kim Ô phía dưới, trên người Tam thái tử Lăng Thiên, nhất thời khiến sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt khó coi.

"Đã là sinh linh ngoại giới, giữ lại cũng không cần thiết, chi bằng tiễn hết lên đường đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh thấy vậy, sắc mặt lạnh lùng vô cùng, nhàn nhạt nói.

Nghe thấy lời của hắn, sắc mặt mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều có sự thay đổi, đang định lần lượt mở lời, thì lại có một bóng hình màu vàng từ xa vội vã chạy tới.

"Chư vị Thánh nhân giáng lâm Thái Dương Tinh, Đế Tuấn có thất lễ không đón tiếp từ xa, mong chư vị Thánh nhân lượng thứ." Bóng hình vội vã chạy tới cũng không phải ai khác, chính là thân là Yêu tộc

Yêu Đế Đế Tuấn.

Trong Thái Dương Tinh xảy ra chuyện lớn như vậy, thân là Thái Dương Chân Linh hóa hình, sao hắn lại không cảm nhận được.

Lúc này vội vàng chạy về, thấy mười người con của mình, đã chết mất một, trên mặt tức thì lộ ra vẻ tức giận.

"Dám hỏi chư vị Thánh nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao đại nhi của ta lại ngã xuống?" Sắc mặt Đế Tuấn âm trầm như nước, đè nén cơn giận trong lòng, trầm giọng hỏi.

"Đại nhi ngã xuống?

Đế Tuấn đạo hữu, nên có chút chuẩn bị tâm lý đi." Chuẩn Đề đạo nhân cười hả hê, lắc đầu nói.

Đế Tuấn nghe vậy, sắc mặt hơi ngẩn ra, ngay cả cơn giận trong lòng cũng đột nhiên ngưng lại, không hiểu lời của Chuẩn Đề đạo nhân rốt cuộc có ý gì.

Cũng không trách hắn không hiểu, lời của Kim Ô Thập thái tử, là bẩm báo lên Thiên Đạo, chỉ có Hỗn Nguyên Thánh Nhân, mới có thể biết được sự huyền diệu trong đó.

Điểm này, ngay cả Đế Tuấn thân là Thiên Đế, cũng không thể nhìn rõ huyền cơ bên trong, tự nhiên là một đầu sương mù.

"Mười con Kim Ô, đều đã bị đoạt xá,... không phải là con của ngươi!" Nữ Oa khẽ thở dài, chậm rãi nói.

Nghe thấy lời của nàng, đầu óc Đế Tuấn ong lên một tiếng, trực tiếp ngây người.

Tốn hết tâm huyết, khó khăn lắm mới bồi dưỡng ra mười vị thái tử, một hơi chết sạch cả?

Dù lời này, xuất phát từ miệng của Thiên Đạo Thánh Nhân Nữ Oa,

vẫn khiến Đế Tuấn cảm thấy khó tin.

“Dám hỏi Thái Thanh Thánh Nhân, chuyện này có thật như Nữ Oa nương nương đã nói không?” Đế Tuấn vội vàng mở lời, hướng về phía Thái Thanh hỏi.

“Không cần lo lắng...” Giọng nói của Thái Thanh hơi ngưng lại, ngay khi trên mặt Đế Tuấn lộ ra vẻ vui mừng, hắn tiếp tục nói: “Đi thanh thản.” ??

Thần mẹ nó đi thanh thản?!

Đó là trọng điểm à?!

“Hại mạng con ta, chiếm thân thể con ta, tất cả đều chết cho ta!!” Đôi mắt Đế Tuấn một mảnh đỏ rực, tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên khủng bố, tức thời tuôn ra, trực tiếp ra tay với đám tiểu Kim Ô phía dưới!

Chương 138

Từ lúc Kim Ô Thập thái tử tố cáo với Thiên Đạo, chư Thánh giáng lâm Thái Dương Tinh, đến lúc này Đế Tuấn tức giận ra tay, tất cả có vẻ ngắn ngủi, nhưng đều xảy ra trong chớp mắt!

Thậm chí, ngay cả chín vị nhân vật chính phía dưới còn chưa kịp hoàn hồn, sức mạnh khủng bố của Hỗn Nguyên Kim Tiên, đã áp đảo xuống!

Đừng thấy ai cũng thân mang hệ thống, đầu đội hào quang nhân vật chính, nhưng nếu nói về tu vi thực lực, người mạnh nhất cũng chỉ là cảnh giới Kim Tiên mà thôi!

Mà người ra tay lúc này, lại là thân là Yêu Đế của Yêu tộc Thiên đình Đế Tuấn, nhìn khắp Hồng Hoang mênh mông, cũng là một trong những đại năng tuyệt đỉnh.

Cộng thêm, mười người con toàn bộ ngã xuống, bị người ta đoạt xá một cách khó hiểu, cơn giận trong lòng có thể biết, lúc này ra tay tự nhiên sẽ không có chút lưu tình nào!

Cùng với đòn công phạt giáng xuống, đừng nói là toàn bộ Thái Dương Tinh, ngay cả ức vạn vạn dặm hư không hỗn độn xung quanh, cũng trong một khoảnh khắc nổ tung, vô số tinh thần trực tiếp bị hủy diệt!

Trước mặt sức mạnh kinh khủng như vậy, dù là những nhân vật chính Kim Ô này, cũng đều sắc mặt kinh hãi, căn bản không thể chống cự được chút nào.

“Theo kịch bản thông thường, lúc này nên có đại lão ra tay cứu viện mới đúng...” Sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, thầm nghĩ.

Quả nhiên!

Ngay khi một đòn của Đế Tuấn sắp giáng xuống, Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh, đột nhiên phất tay áo, khiến cả đất trời tức thời ngưng đọng.

Có Hỗn Nguyên Thánh Nhân bảo vệ, dù là một đòn giận dữ của Yêu Đế, cũng căn bản không thể giáng xuống, cứng rắn dừng lại giữa không trung.

"Thông Thiên Thánh Nhân, ý gì đây?!" Sắc mặt Đế Tuấn hơi giận, trực tiếp quát hỏi.

Dù sao đi nữa, Thông Thiên Giáo Chủ cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nếu là lúc khác, Đế Tuấn tuyệt đối sẽ không lỗ mãng như vậy.

Nhưng hiện tại, đã sớm bị lửa giận làm mờ mắt, một lòng muốn giết chết mấy nhân vật chính để báo thù cho con trai, lại bị Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên cản trở, sao có thể bình tĩnh được.

"Đế Tuấn đạo hữu chớ động giận, đã có thể vào thiên địa Hồng Hoang, không chừng sau lưng có thủ đoạn gì khác, không bằng tạm lưu lại một mạng sống, cũng để xem chuyện này rốt cuộc từ đâu mà ra." Thông Thiên Giáo Chủ tự biết mình đuối lý, cũng không tức giận, trầm giọng nói.

Nghe thấy lời của hắn, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh, cũng đồng loạt khẽ động.

Quả thực, thiên địa Hồng Hoang hiện tại, đã xuất hiện cục diện biến đổi chưa từng có, ngoài mấy con tiểu Kim Ô ra, còn tồn tại không ít biến số.

Nếu có thể thông qua mấy con tiểu Kim Ô này, làm rõ nguồn gốc của biến số, không chừng có thể giúp họ chiếm được không ít tiên cơ trong lượng kiếp sắp tới!

“Thông Thiên sư đệ nói rất đúng, chuyện này liên quan đến an nguy của Hồng Hoang, Yêu Đế đã là chủ của Thiên đình, nên lấy thiên địa Hồng Hoang làm đầu, tạm thời gác lại thù oán.” Sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, Tây Phương Nhị Thánh liếc nhau, lần lượt mở lời khuyên bảo.

Đùa à, trước mặt lợi ích của chư thiên Thánh nhân, mối thù mất con của một Yêu Đế, có là gì?

Thậm chí, ngay cả Yêu tộc Thánh nhân Nữ Oa bên cạnh, cũng gật đầu, tán đồng với cách nói của Tiếp Dẫn đạo nhân.

“Nào có lý đó!!” Sắc mặt Đế Tuấn đại nộ, tức đến tóc gáy dựng đứng.

Chẳng lẽ chết không phải con nhà các ngươi, nên không đau lòng chút nào à?

Đó là vì thiên địa Hồng Hoang sao?

Rõ ràng là thèm thuồng thân xác của nhân vật chính!

Phi, hạ tiện!!

Người duy nhất có sắc mặt bình tĩnh, cũng chỉ có Thái Thanh.

Ngay từ đầu, hắn đã đoán được, sẽ xuất hiện cục diện hiện tại.

Thật sự nghĩ rằng hào quang nhân vật chính là nói đùa sao?

Không nói gì khác, chỉ riêng chín cái hào quang nhân vật chính bày ra đó, cũng đủ để trực tiếp hạ chỉ số thông minh của chư thiên Thánh nhân xuống số âm rồi!

Chủ động ra tay bảo vệ, đó chẳng phải là chuyện thuận lý thành chương sao?

Đừng cãi, cãi là nhân vật chính trâu bò!

Thân phận bại lộ thì sao, hoàn toàn không quan trọng, vả mặt đủ sảng là xong!

Dám tố cáo nhân vật chính?

Thánh nhân cũng chủ động che chở, hỏi ngươi có phục không!

Đương nhiên, Thánh nhân ở đây, tự nhiên không bao gồm Thái Thanh.

"Đây là chuyện của Yêu tộc Thiên đình, tự có bọn họ xử lý, không cần chúng ta nhúng tay." Sắc mặt Thái Thanh lạnh nhạt, giọng nói tựa như ẩn chứa đại đạo chi lực, vừa dứt lời, liền khiến cả đất trời rung chuyển, tức thời giải khai sự áp chế của Thông Thiên Giáo Chủ.

Trong chốc lát, một đòn khủng bố của Đế Tuấn, ngay trước mặt chư thiên Thánh nhân, và dưới ánh mắt kinh hoàng của mấy nhân vật chính Kim Ô, trực tiếp gào thét giáng xuống, đánh nát cả đất trời!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa, tức thời vang vọng khắp Hỗn Độn mênh mông, một đòn giận dữ của đường đường Yêu Đế, hủy thiên diệt địa, cũng căn bản không phải là khoa trương.

Đừng nói là sinh linh cảnh giới Kim Tiên, e rằng cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên tầm thường, đối mặt với một đòn khủng bố như vậy, cũng sẽ bị đánh đến không còn một mảnh vụn!

Thế nhưng, cùng với khí tức hủy diệt ngút trời dần tan đi, trong biển lửa vô tận phía dưới, lại lần nữa hiện ra bóng hình của chín con tiểu Kim Ô!

Mặc dù ai cũng thảm hại không chịu nổi, miệng ho ra máu tươi, nhưng căn bản không hề ngã xuống, vẫn còn sống nhăn răng!

"...

Sao có thể?!" Thấy cảnh này, đôi mắt Đế Tuấn co rút lại, trên mặt hiện lên vẻ khó tin.

Không ai rõ hơn hắn, sức mạnh của một đòn vừa rồi, rốt cuộc khủng bố đến mức nào, căn bản không thể nào còn sống sót được!

Cùng bị chấn kinh, còn có chư thiên Thánh nhân bên cạnh, vốn đã hoài nghi lai lịch của mấy con tiểu Kim Ô không đơn giản, có thể dùng tu vi Kim Tiên, cứng rắn chống lại một đòn của Hỗn Nguyên Kim Tiên, càng chứng thực suy đoán trong lòng họ!

Ngay khi chư thiên Thánh nhân chuẩn bị lại lần nữa mở lời, đôi mắt của Thái Thanh đột nhiên mở ra, có hai đạo mâu quang khó lòng hình dung, xuyên thấu hư không hỗn độn, rơi trên người chín nhân vật chính Kim Ô.

Ngay sau đó, thân thể chín con tiểu Kim Ô đồng loạt nổ tung, cùng với chân linh nguyên thần, tức thời bị hủy diệt băng hoại!

Một ánh mắt, đồng thời trấn sát chín nhân vật chính!!

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ tiêu diệt nhân vật chính số mười hai, điểm phản diện S, thưởng 20000 điểm phản diện!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ tiêu diệt nhân vật chính số mười ba, điểm phản diện S, thưởng 20000 điểm phản diện!" "..." Từng đạo âm thanh nhắc nhở của hệ thống, liên tiếp vang lên bên tai Thái Thanh.

Dù với tu vi định lực của hắn, một hơi tăng vọt nhiều điểm phản diện như vậy, cũng không khỏi trong lòng kích động.

Nhưng, trước mặt chư thiên Thánh nhân, tự nhiên sẽ không biểu lộ chút nào, chỉ bình tĩnh lạnh nhạt lắc đầu, nói: "Đáng tiếc..." Đáng tiếc cái con khỉ!

Người đều bị ngươi giết sạch rồi, đáng tiếc cái búa à!

Chư thiên Thánh nhân thầm phỉ báng, không ai ngờ được, Thái Thanh lại không chút khách khí trực tiếp tiêu diệt chín nhân vật chính Kim Ô.

Chẳng lẽ vừa rồi nói cả buổi, không cho các Thánh nhân nhúng tay vào gia sự của Yêu tộc Thiên đình, kết quả vừa quay mặt đi, đã xắn tay áo trực tiếp ra tay?

Thái Thanh sư huynh, không phúc hậu gì cả!

Dường như cảm nhận được ánh mắt của các Thánh nhân, Thái Thanh không khỏi ho nhẹ một tiếng.

Chương 139

Đừng nhìn ta như vậy, ta cũng khó xử lắm!

Nhưng đây đều là rau hẹ trắng nõn, bày ra trước mặt, lão tử thân là phản diện, nào có đạo lý không ra tay?

Ta cũng muốn diễn với nhân vật chính lắm chứ, nhưng mà Hệ thống cho nhiều quá!

Chỉ một đợt, chín nhân vật chính Kim Ô, trực tiếp mang lại mười tám vạn điểm phản diện!

Hơn nữa, còn khiến tổng số điểm phản diện tích lũy của Thái Thanh, một hơi liên tiếp đột phá mốc tám mươi vạn điểm và chín mươi vạn điểm!

Sự cám dỗ của hai cái 'Rương Báu Phản Diện', ai mà chịu nổi?

“Hiện tại thiên địa Hồng Hoang biến số không ngừng, chúng ta thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, không thể lơ là, tất cả ẩn hoạn đều nên giải quyết trước.” Sắc mặt Thái Thanh nghiêm túc, một bộ chính kinh nói.

Lời này, cũng không hề khoa trương, có 'hào quang Phản Phái Thánh Nhân' trong tay, so với chư thiên Thánh Nhân, hắn tự nhiên càng hiểu rõ những nhân vật chính này.

Trận quyết chiến Vu Yêu lần này, nhân vật chính giáng lâm vào thiên địa Hồng Hoang, không chỉ có mười con tiểu Kim Ô.

Bọn chúng, chỉ là vận khí không tốt, tình cờ nhảy vào vòng độc, trở thành đợt rau hẹ đầu tiên bị Thái Thanh thu hoạch.

Những nhân vật chính đang cẩu ở ngoài vòng độc, không ngừng lén lút phát triển, không nghi ngờ gì còn khó đối phó hơn mười con

tiểu Kim Ô!

Thậm chí, trong số đó có mấy người, ngay cả Thái Thanh cũng hiếm khi cảm thấy một tia áp lực!

Cũng chính vì cân nhắc phương diện này, Thái Thanh mới lựa chọn nhanh chóng thu hoạch, muốn nhân lúc Vu Yêu quyết chiến bùng nổ, nhanh chóng đột phá lần nữa!

"Sư huynh nói rất đúng, lần này là chúng ta hồ đồ rồi." Không còn hào quang nhân vật chính hạ chỉ số thông minh, chư thiên Thánh nhân cũng đều nhìn rõ sự nguy hiểm của chuyện này, lần lượt gật đầu nói.

Quả thực, đúng như Thái Thanh đã nói, cùng với việc biến số ngày càng nhiều, toàn bộ Vu Yêu Lượng Kiếp cũng càng không thái bình.

Nếu thật sự để mặc biến số tiếp tục tồn tại, không chừng sẽ gây ra rắc rối, trực tiếp tiêu diệt chúng, không nghi ngờ gì là phương pháp ổn thỏa nhất!

Đương nhiên, mỗi một biến số đều vô cùng phiền phức, ngay cả chư thiên Thánh nhân, cũng không muốn dễ dàng dính vào.

Giống như lần này, có Kim Ô Thập thái tử chủ động tự bạo, e rằng tìm khắp Hồng Hoang, cũng không tìm ra được người thứ hai.

"A, lần trước Vu tộc Thập Tam Tổ Vu Sở Phong, dường như cũng là sinh linh ngoại giới..." Ngay khi chư thiên Thánh nhân chuẩn bị rời đi, một trong Tây Phương Nhị Thánh là Tiếp Dẫn đạo nhân, dường như nghĩ đến điều gì, đầy thâm ý nói.

Nghe thấy lời của hắn, thân hình chư thiên Thánh nhân đồng loạt khựng lại, ngay cả Thái Thanh cũng nhìn thêm một cái.

Chuyện sinh linh ngoại giới, là khi Hậu Thổ quay về Vu tộc, mới truyền khắp trên dưới Vu tộc.

Tiếp Dẫn đạo nhân thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, biết chuyện này cũng không có gì lạ, nhưng lựa chọn vào lúc này nói ra, mục đích của hắn đã quá rõ ràng!

Mặc dù, Vu tộc sau đó cũng từng truy sát Sở Phong, nhưng dù sao đi nữa, Sở Phong cũng từng là vị Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc.

Mười người con của Đế Tuấn, lại đều bị sinh linh ngoại giới đoạt xá ngã xuống, hai chuyện này gộp lại, không thể không khiến người ta suy nghĩ nhiều!

Quả nhiên!

Gần như giọng nói của Tiếp Dẫn đạo nhân vừa dứt, trong mắt Đế Tuấn hàn quang bùng nổ, cũng không để ý đến chư thiên Thánh nhân, trực tiếp xoay người rời khỏi Thái Dương Tinh, vội vã chạy về Yêu tộc Thiên đình.

Rõ ràng, sau khi được Tiếp Dẫn đạo nhân cố ý 'điểm bát', món nợ này chắc chắn sẽ tính lên đầu Vu tộc!

Khi các vị Thánh nhân chư thiên lần lượt rời đi, màn kịch hay trong Thái Dương Tinh cũng đã hạ màn.

Mặc dù đối với các vị Thánh nhân xem náo nhiệt mà nói, ít nhiều vẫn có chút chưa đã, nhưng Thái Thanh lại không có thời gian để ý đến cảm nhận của bọn họ, trước mắt hắn còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Một lát sau, khi Thái Thanh vừa quay về Bát Cảnh Cung, liền vội vàng mở hệ thống ra.

“Đinh!

Kiểm tra thấy trong tay túc chủ có ‘Rương Báu Phản Diện’, có mở không?” Không chút do dự, Thái Thanh trực tiếp chọn mở.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ mở thành công ‘Rương Báu Phản Diện’ x2, nhận được ‘Hỗn Nguyên Đạo Bào’ x1, ‘Hỗn Nguyên Bảo Lý’ x1!” Theo tiếng thông báo của hệ thống vang lên, hai kiện pháp bảo cuồn cuộn ánh sáng hỗn độn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Thái Thanh.

Một bộ đạo bào màu trắng bạc, ẩn chứa vô tận văn lộ đại đạo, ống tay áo tựa như dung nạp cả càn khôn, mỗi một lần ánh sáng lóe lên, đều phảng phất như có thể chấn vỡ hỗn độn, đè sập hồng mông!

Một đôi giày bảo màu trắng bạc cũng không phải dạng tầm thường, cùng đạo bào xa xa tương ứng, tựa như hai ngôi sao sáng chói, chiếu rọi ức vạn vạn dặm hỗn độn hư không!

“Hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo?” Thấy hai ‘Rương Báu Phản Diện’ lại mở ra được hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo, trên mặt Thái Thanh không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cẩn thận tính lại, số lần mở rương cũng không ít, nhưng một hơi mở ra hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo thì đúng là lần đầu!

Khi Thái Thanh xem phần giới thiệu của hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo, vẻ kinh ngạc trên mặt liền biến thành kinh hỉ.

Hỗn Nguyên Đạo Bào: Thượng phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, ẩn chứa pháp tắc Hỗn Độn Đại Đạo, không sợ tai kiếp gió lốc hỗn độn, một trong bộ Hỗn Nguyên.

Hỗn Nguyên Bảo Lý: Thượng phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, ẩn chứa pháp tắc Hỗn Độn Đại Đạo, không sợ tai kiếp lửa hỗn độn, một trong bộ Hỗn Nguyên.

Lại mở ra được trang bị theo bộ!!

Ai cũng biết, pháp bảo theo bộ thường quý giá hơn pháp bảo thông thường rất nhiều.

Lấy Định Hải Thần Châu mà mọi người đều biết, một bộ tổ hợp lại, tổng cộng phải có ba mươi sáu viên.

Trong Phong Thần Lượng Kiếp, Triệu Công Minh chỉ có hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, nhưng vẫn có thể đánh cho chúng đệ tử Xiển Giáo không còn manh giáp, nếu gom đủ ba mươi sáu viên, uy lực của Định Hải Thần Châu tuyệt đối sẽ tăng lên mấy lần!

Chỉ riêng điểm này đã có thể thấy pháp bảo theo bộ vượt xa pháp bảo thông thường!

Hơn nữa, lần này Thái Thanh mở ra không phải pháp bảo theo bộ tầm thường, mà là pháp bảo theo bộ cấp Hỗn Độn Linh Bảo!

Cộng thêm Hỗn Nguyên Thiên Quan mở ra trước đó, cả bộ Hỗn Nguyên, từ đầu đến chân đầy đủ ba món, không thiếu một món nào đều đã có đủ!

Tsk, một thân toàn Hỗn Độn Linh Bảo, hỏi có sợ không!

Mỗi một món trong bộ Hỗn Nguyên đều là Thượng phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, nay tổ hợp lại, hiệu quả chồng chất lên nhau, đuổi thẳng Hỗn Độn Chí Bảo cũng không hề khoa trương!

Quan trọng hơn là, với tư cách là pháp bảo theo bộ, bộ Hỗn Nguyên có một thần thông tổ hợp kinh khủng — Hỗn Nguyên Pháp Tướng!

Hỗn Nguyên Pháp Tướng là pháp tướng vô thượng mà cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sau khi bước vào cảnh giới Cửu Trọng Thiên mới có thể ngưng tụ ra được.

Sự ảo diệu của Hỗn Nguyên Pháp Tướng căn bản không cần nói nhiều, chỉ cần biết đến Bàn Cổ Pháp Tướng nổi danh nhất Hồng Hoang, chính là Hỗn Nguyên Pháp Tướng của Bàn Cổ Đại Thần, cũng đủ rồi!

Cũng chính vì Hỗn Nguyên Pháp Tướng kinh khủng như vậy, nên Thánh nhân Hỗn Nguyên dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng Thiên căn bản không có năng lực thi triển ra Hỗn Nguyên Pháp Tướng.

Sự xuất hiện của bộ Hỗn Nguyên đã trực tiếp giúp Thái Thanh vượt qua trở ngại cảnh giới, có thể thi triển ra Hỗn Nguyên Pháp Tướng!

Nghĩ đến đây, cho dù với định lực của Thái Thanh, trên mặt cũng không khỏi lộ ra một tia kích động.

Có bộ Hỗn Nguyên trong tay, đừng nói là đánh bầm dập các vị Thánh nhân chư thiên, mà solo với Thiên Đạo Hồng Hoang cũng hoàn toàn không có chút áp lực nào, quả thực là bộ đồ giả heo phiên bản Hồng Hoang!

Một câu thôi, bộ đồ giả heo thiên hạ đệ nhất!!

Hít sâu một hơi, Thái Thanh đè nén sự kích động trong lòng, cũng không vội luyện hóa hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo trong tay, mà mở ra thương thành hệ thống.

Thu hoạch ở Thái Dương Tinh lần này không chỉ có hai 'Rương Báu Phản Diện', mà còn một hơi khiến điểm phản diện tăng vọt lên bốn mươi sáu vạn!

Chương 140

Một con số cực kỳ kinh khủng!

Phải biết rằng, ngay cả Hỗn Độn Chí Bảo cũng chỉ có giá này mà thôi.

Nói cách khác, nếu Thái Thanh muốn, hắn có thể lập tức đổi một kiện Hỗn Độn Chí Bảo từ thương thành phản diện!

Đương nhiên, ý nghĩ này chỉ lóe lên rồi liền bị hắn lắc đầu phủ quyết.

Hỗn Độn Chí Bảo tuy tốt, nhưng đối với Thái Thanh hiện tại, lại không phải vật cấp bách.

Cẩn thận tính lại, trong tay hắn không chỉ có bộ Hỗn Nguyên, mà còn có Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Hung Kiếm, cùng với Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ, mỗi một kiện đều là Hỗn Độn Linh Bảo hàng thật giá thật!

Thậm chí, ngay cả Hỗn Độn Châu đã vỡ nát cũng được hắn sửa chữa được một phần mười.

Cứ theo tốc độ này, chậm nhất là đến Phong Thần Lượng Kiếp, hắn sẽ có Hỗn Độn Chí Bảo trong tay.

Cũng chính là, hiện tại Thái Thanh căn bản không cần phải phí tâm về phương diện pháp bảo, ngược lại phải nhanh chóng nâng cao tu vi cảnh giới mới được.

Dù sao, tu vi cảnh giới của hắn cũng đã dừng ở Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Ngũ Trọng Thiên khá lâu rồi.

Đương nhiên, cái 'khá lâu' này cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Nếu để các vị Thánh nhân chư thiên khác biết được suy nghĩ trong lòng Thái Thanh, e rằng chắc chắn sẽ không tránh khỏi việc bị đả kích đến hộc máu.

Phải biết rằng, cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, muốn tăng lên một chút thôi cũng đã khó khăn trùng điệp.

Thái Thanh có thể trong một Vu Yêu Lượng Kiếp ngắn ngủi, trực tiếp từ Thiên Đạo Thánh Nhân lột xác thành Đại Đạo Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, đã gần như là tốc độ tu hành nghịch thiên!

Nhìn lại các Thiên Đạo Thánh Nhân cùng thời kỳ, cho dù có công đức khí vận tương trợ, đến bây giờ có thể bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ cũng đã là lác đác không có mấy người.

Chênh lệch giữa hai bên không thể nói là không lớn!

Đối với điểm này, trong lòng Thái Thanh cũng rõ ràng, nhưng vẫn không hề có chút lơi lỏng.

Đừng nhìn hắn hiện tại có thể đánh bầm dập các vị Thánh nhân chư thiên, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không dám trở mặt với hắn.

Nhưng theo trận quyết chiến Vu Yêu sắp đến, trong Hồng Hoang tràn ngập biến số, không biết lúc nào sẽ nhảy ra một nhân vật chính là hóa thân của Thiên Đạo.

Nếu không nhanh chóng bước vào Hỗn Nguyên Thánh Nhân hậu kỳ, tên đại ác nhân phản diện này, không chừng thật sự có khả năng lật thuyền!

Ý niệm trong lòng lóe lên, ánh mắt Thái Thanh nhìn về phía thương thành phản diện, nhanh chóng lướt qua một lúc, cuối cùng dừng lại trên một linh vật.

Bàn Cổ Chân Giải: Linh vật cấp Hồng Mông, do Bàn Cổ chân linh

ngưng tụ thành, ẩn chứa tinh túy của Lực Chi Đại Đạo!

Giá cả: Bốn mươi vạn điểm phản diện. ...

Nhìn giá của 'Bàn Cổ Chân Giải', ngay cả Thái Thanh cũng cảm thấy đau lòng.

Bốn mươi vạn điểm phản diện, gần như tương đương với một kiện Hỗn Độn Chí Bảo!

Nhưng, dù vậy, Thái Thanh cũng không có nhiều do dự, liền trực tiếp chọn nó.

Đùa sao, bốn chữ 'Bàn Cổ Chân Linh' không phải là để chơi đâu!

Chỉ một phần ba nguyên thần của Bàn Cổ đã tạo ra ba vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân, một phần ẩn chứa chân linh hoàn chỉnh 'Bàn Cổ Chân Giải', giá trị của nó kinh khủng đến mức nào, tuyệt đối khó có thể tưởng tượng!

Cho dù vì thế mà một hơi tiêu hết bốn mươi vạn điểm phản diện, cũng tuyệt đối không lỗ, được chưa!

Sự thật cũng đúng như Thái Thanh nghĩ.

Khi 'Bàn Cổ Chân Giải' vào tay, sự huyền diệu của pháp tắc đại đạo ập đến, lập tức khiến thần sắc hắn chấn động mạnh.

Mặc dù, hắn vẫn chưa bắt đầu luyện hóa tham ngộ, nhưng chỉ riêng dao động huyền diệu thoát ra, đã khiến tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Ngũ Trọng Thiên đỉnh phong của Thái Thanh có dấu hiệu đột phá!

Thậm chí, ngay cả pháp tắc Lực Chi trong nhục thân cũng bắt đầu có dấu hiệu xao động!

Không nghi ngờ gì, nếu có thể lĩnh ngộ triệt để phần 'Bàn Cổ Chân Giải' này, kết hợp với các linh vật đã luyện hóa trước đó như

‘Khai Thiên Ấn Ký’ và ‘Bàn Cổ Tâm Tủy’, thì một hơi xông thẳng vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng Thiên, cũng không phải là không có khả năng!

Nghĩ đến đây, tâm thần Thái Thanh nóng rực lên.

Hiện tại cách trận quyết chiến Vu Yêu ngày càng gần, thời gian để lại cho hắn không nhiều, muốn có đột phá trong thời gian này, tự nhiên không thể lười biếng.

Lập tức, Thái Thanh dứt khoát khởi động đại trận, phong bế toàn bộ Huyền Đô Tử Phủ, ra vẻ không màng ngoại sự, một lòng chìm đắm trong bế quan tu hành.

Lần bế quan này không sao, lại làm cho mấy vị Thánh nhân khác trong Hồng Hoang lo sốt vó.

Nếu là lúc bình thường, thấy Thái Thanh bế quan không màng đến chuyện Hồng Hoang, các vị Thánh nhân chư thiên tự nhiên vui mừng vì được nhẹ nhõm.

Nhưng đừng quên, hiện tại đang là thời khắc then chốt của trận quyết chiến giữa hai tộc Vu Yêu, trong Hồng Hoang vẫn còn tồn tại không ít biến số!

Thấy rõ đã đến lúc mấu chốt, Thái Thanh lại đi bế quan, đây không phải là đang lừa người sao?!

Nhưng, cho dù trong lòng lo lắng, các vị Thánh nhân chư thiên cũng không có gan đến Huyền Đô Tử Phủ tìm phiền phức.

Không nói gì khác, chỉ riêng cửa ải Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận kia, bọn họ đã không qua được!

Bất đắc dĩ, các vị Thánh nhân chư thiên chỉ có thể chuyển ánh mắt sang Vu Tộc.

Đã châm gió thổi lửa, thì không thể chỉ châm một bên.

Lần trước ở ngoài Thái Dương Tinh, một phen lời nói của Tiếp Dẫn đạo nhân đã hoàn toàn châm ngòi cho lòng căm thù của Yêu Tộc Thiên Đình.

Bây giờ, chỉ còn thiếu mồi lửa cuối cùng từ Vu Tộc, là có thể kích nổ toàn bộ Vu Yêu Lượng Kiếp!

"Nghe nói, Vu Tộc gần đây cũng đang có động thái lớn?" Trên núi Tu Di, Tiếp Dẫn đạo nhân như có điều suy nghĩ, chậm rãi mở miệng hỏi.

"Không sai!

Sau khi Hậu Thổ hóa Luân Hồi, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc thiếu mất một góc, bọn họ đang tìm cách từ trong đám Đại Vu, chọn ra một người trở thành Tổ Vu mới." Chuẩn Đề đạo nhân gật đầu, hắn vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của Vu Tộc, đối với toàn bộ Vu Tộc trên dưới có thể nói là rõ như lòng bàn tay.

"Xem ra hiện tại, người có hy vọng nhất trở thành Tổ Vu mới, cũng chỉ có Đại Vu Hậu Nghệ và Khoa Phụ của bộ lạc Hậu Thổ." "Sư đệ, nếu hai vị Đại Vu này vẫn lạc trong tay Yêu Tộc Thiên Đình, Vu Tộc sẽ như thế nào?" Tiếp Dẫn đạo nhân trầm giọng mở miệng, không nhanh không chậm nói.

"Ý của sư huynh là..." Chuẩn Đề đạo nhân nghe vậy, thần sắc trên mặt khẽ động, đã đoán ra được.

Tiếp Dẫn đạo nhân không nói nhiều, ánh mắt nhìn về phía thiên địa Hồng Hoang, khi dừng lại ở phương hướng của Vu Tộc, trong mắt có một tia gian kế lóe lên. ...

Bất Chu Sơn, vùng đất của Vu Tộc.

Kể từ lần trước ở ngoài Thái Dương Tinh, sau khi Tiếp Dẫn đạo

nhân cưỡng ép đổ vỏ cho Vu Tộc, Yêu Tộc Thiên Đình liền phát động công kích mãnh liệt chưa từng có đối với Vu Tộc, đến mức toàn bộ Vu Tộc trên dưới đều bắt đầu khẩn cấp động viên.

Bất luận là bộ lạc Cộng Công hay bộ lạc Hậu Thổ, các bộ lạc Vu Tộc phân tán ở khắp nơi, đều lần lượt dưới sự dẫn dắt của cường giả Đại Vu, di chuyển ra ngoài tổ địa.

Hàng trăm vạn quân Vu Tộc không ngừng gầm thét trong Bất Chu Sơn, hung sát chi khí ngút trời nồng đậm, chấn động cả tứ phương thiên địa, kinh sợ vạn tộc sinh linh!

Lúc này, căn bản không cần nói nhiều, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều trong lòng rõ ràng, thời khắc cuối cùng của trận quyết chiến Vu Yêu sắp đến rồi!

Chương 141

Chỉ là, cục diện Hồng Hoang hiện tại, đối với Vu Tộc mà nói, rõ ràng đang ở thế bất lợi!

Không nói những cái khác, chỉ riêng việc thiếu đi lá bài tẩy quan trọng nhất là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đã khiến Vu Tộc trong cuộc đối đầu với Yêu Tộc Thiên Đình, trực tiếp rơi vào thế hạ phong.

Cũng chính vì rõ ràng điểm này, các vị Tổ Vu của Vu Tộc bắt đầu không ngừng tìm kiếm huyết mạch tinh thuần trong tộc, muốn chọn ra người ứng cử Tổ Vu mới.

Lúc này, trong một động huyệt của Vu Tộc.

Một Đại Vu thân hình khỏe mạnh, khí tức Vu Tộc trong cơ thể cuồn cuộn, đột nhiên mở hai mắt ra.

Đôi mắt của hắn sắc bén, tựa như một đôi mắt ưng, ánh mắt quét qua xung quanh, lại có một tia mờ mịt và bối rối.

Mãi một lúc sau, vẻ mờ mịt trên mặt mới tan biến, thay vào đó là một mảnh kinh hỉ và kích động.

“Vu Tộc Hậu Nghệ!

Ta đã xuyên việt thành thần tiễn thủ đệ nhất Vu Tộc!!” Vị Đại Vu này tự nói một tiếng, ánh mắt trên dưới quan sát, khóe miệng không khỏi toe toét.

Là một nhân vật chính xuyên việt, đối với thiên địa Hồng Hoang, hắn tự nhiên không hề xa lạ, biết rõ trong toàn bộ Vu Tộc, ngoài mười hai vị Tổ Vu ra, Hậu Nghệ tuyệt đối là người nổi bật trong số các Đại Vu!

Nếu không như vậy, sao có thể một mình một tiễn, bắn chết chín thái tử Kim Ô, đoạn tuyệt hy vọng hưng thịnh của cả Yêu Tộc Thiên Đình!

Thực lực của Hậu Nghệ mạnh đến mức nào, có thể thấy rõ!

Thậm chí, nếu không phải sau này Yêu Tộc Thiên Đình dùng quỷ kế, lấy Hằng Nga làm mồi nhử hại chết hắn, đợi Hậu Nghệ thật sự trưởng thành, tuyệt đối là một tồn tại không thua kém mười hai Tổ Vu!

Bây giờ xuyên việt đến Hồng Hoang, trở thành nhân vật như vậy, đổi lại là ai cũng sẽ vui mừng!

Hơn nữa, thân là một người xuyên việt đường đường, đối với kịch bản Hồng Hoang rõ như lòng bàn tay, vạch trần quỷ kế của Yêu Tộc Thiên Đình, dẫn dắt Vu Tộc giành chiến thắng trong trận chiến Vu Yêu, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Nghĩ như vậy, khóe miệng Hậu Nghệ càng nhếch lên, trên mặt cũng lộ ra một tia mong đợi.

Lập tức, không chút do dự, hắn trực tiếp thả lỏng tâm thần, bắt đầu chủ động dung hợp ký ức của nguyên chủ.

Thế nhưng, theo ký ức không ngừng dung hợp, nụ cười trên mặt Hậu Nghệ dần dần biến mất, thần sắc ngày càng khó coi.

Đặc biệt là đến cuối cùng, khi biết được chuyện xảy ra trong Thái Dương Tinh, hắn càng trực tiếp ngây người.

Cái quỷ gì?

Thái tử Kim Ô bị diệt sạch?!

Lão tử đây là Đại Vu bắn mặt trời còn chưa ra tay, mười con Kim Ô nhỏ đã chết sạch cả lũ rồi?

Thật sự một con cũng không chừa lại cho ta sao?!

Tình cảm là lão tử, một nhân vật chính đường đường, vừa mới xuyên việt đã thất nghiệp rồi??

Mẹ kiếp đây có phải là thế giới Hồng Hoang mà ta quen thuộc không?!

Sau khi dung hợp triệt để ký ức, trong lòng Hậu Nghệ chỉ cảm thấy, sợ là đã xuyên vào một Hồng Hoang giả!

Thế giới Hồng Hoang này, thật sự có độc mà!!

Ngay khi Hậu Nghệ cảm thấy đầu óc có chút không đủ dùng, thì ngoài cửa động lại có một bóng người cao lớn, trực tiếp đi vào.

"Đại Nghệ, Đế Giang đại nhân triệu chúng ta qua đó, còn lề mề gì nữa." Giọng nói của người đàn ông cao lớn có vẻ gấp gáp, mở miệng thúc giục.

Người có thể nói chuyện với Hậu Nghệ như vậy, địa vị trong Vu Tộc tự nhiên không thấp, cũng không phải ai khác, chính là một ứng cử viên Tổ Vu khác, Đại Vu Khoa Phụ!

Nghe thấy lời của Khoa Phụ, Hậu Nghệ trước tiên sững sờ, sau đó liền nhận ra, hôm nay chính là ngày quyết định người ứng cử Tổ Vu mới.

Nghĩ đến đây, Hậu Nghệ liền vội vàng đứng dậy, cùng với Đại Vu Khoa Phụ, cùng nhau đi về phía Bàn Cổ Điện sâu trong tổ địa.

Mặc dù, phạm vi tổ địa của Vu Tộc không nhỏ, nhưng bất luận là Hậu Nghệ hay Khoa Phụ, đều là thân thể Đại Vu hàng thật giá thật, một bước có thể vượt qua mấy trăm vạn dặm thiên địa, chỉ trong chốc lát, đã đến ngoài Bàn Cổ Điện.

Lúc này trong Bàn Cổ Điện, trừ Hậu Thổ đã thân hóa Luân Hồi,

mười một vị Tổ Vu còn lại đã sớm có mặt đông đủ.

Dù sao, người ứng cử Tổ Vu mới là đại sự quan hệ đến vận mệnh của cả Vu Tộc, không thể nào qua loa.

"Hậu Nghệ, Khoa Phụ của bộ lạc Hậu Thổ, bái kiến các vị Tổ Vu đại nhân!" Vừa bước vào đại điện, Hậu Nghệ và Khoa Phụ liền đồng loạt chắp tay, hành lễ với Đế Giang và những người khác.

"Hôm nay triệu hai người các ngươi đến, là vì chuyện vị trí Tổ Vu của Vu Tộc bị khuyết, chuyện này chắc trong lòng hai ngươi cũng đã sớm biết, ta sẽ không nói nhiều nữa." Ánh mắt nhìn Hậu Nghệ và Khoa Phụ, Đế Giang chậm rãi mở miệng nói: "Đây là tâm đầu tinh huyết của mười một vị Tổ Vu chúng ta, hai người các ngươi tự mình cảm ngộ, ai có thể sinh ra cảm ứng trước, người đó chính là ứng cử viên Tổ Vu mới của Vu Tộc chúng ta!" Theo lời Đế Giang vừa dứt, một giọt tiên huyết màu đỏ sậm, chậm rãi ngưng tụ ra, lơ lửng giữa không trung trong Bàn Cổ Điện.

Ai cũng biết, mười hai vị Tổ Vu của Vu Tộc, là do mười hai giọt tâm đầu tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần, cùng với sát khí của thiên địa Hồng Hoang hóa thành.

Nay mười một người, mỗi người lấy ra một giọt tinh huyết dung hợp lại, tuy không thể so sánh với tâm đầu tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần, nhưng cũng có mấy phần thần tính của Vu Tộc, dùng để tạo ra một Tổ Vu mới, cũng không phải là không thể!

Nói cách khác, chỉ cần luyện hóa được giọt tinh huyết Tổ Vu này, liền có khả năng trở thành Tổ Vu mới của Vu Tộc!

Nghĩ đến đây, trong mắt Hậu Nghệ tinh quang lóe lên, tinh huyết dung hợp pháp tắc của mười một vị Tổ Vu, đối với người trong Vu Tộc mà nói, tuyệt đối là thứ tốt nghịch thiên!

Lúc này, không có nhiều do dự, Hậu Nghệ liền ngồi xếp bằng trước mặt Đế Giang và những người khác, bắt đầu kết nối với giọt tinh huyết Tổ Vu kia.【Ting!

Cảm ứng được dao động pháp tắc đặc thù, túc chủ có muốn lĩnh ngộ không?】 Một giọng nói máy móc lạnh lùng vang lên trong đầu Hậu Nghệ, lập tức khiến hắn mừng rỡ.

Quả nhiên!

Là trang bị tiêu chuẩn của nhân vật chính, hệ thống sao có thể thiếu được!

"Lĩnh ngộ pháp tắc!" Hít sâu một hơi, Hậu Nghệ trực tiếp mặc niệm.

Giây tiếp theo, giọt tinh huyết Tổ Vu đang lơ lửng giữa không trung, liền trước mặt các Tổ Vu, bùng phát ra từng luồng khí huyết cuồn cuộn mãnh liệt, điên cuồng tuôn vào trong cơ thể Hậu Nghệ.

Cùng lúc đó, cả Bàn Cổ Điện đột nhiên rung chuyển, từng đạo pháp tắc chi lực hiện ra, từng tiếng đại đạo chi âm vang vọng, lực lượng kinh khủng chấn động bát phương thiên địa, khiến cho nhật nguyệt tinh thần đều ảm đạm vô quang.

Nhìn thấy cảnh này, đừng nói Khoa Phụ ở bên cạnh vẻ mặt ngơ ngác, ngay cả những người là Tổ Vu như Đế Giang cũng đều ngây người.

Chuyện này hoàn toàn không giống với cảm ngộ mà bọn họ dự liệu!

Nhưng, tuy cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trên mặt bọn họ lại không hẹn mà cùng nhau lộ ra vẻ kinh ngạc, thuận tiện hít một hơi khí lạnh.

Bất kể thế nào, mặt mũi của nhân vật chính, nên cho thì vẫn phải

cho.

Tóm lại một câu, nhân vật chính bá đạo là xong chuyện!

Ầm ầm!

Khí huyết cuồn cuộn mãnh liệt không ngừng vang vọng trong Bàn Cổ Điện, từng tiếng đại đạo chi âm càng chấn động cả thiên địa.

Động tĩnh lớn như vậy, đừng nói Vu Tộc bình thường, ngay cả những người là Tổ Vu như Đế Giang cũng nhìn đến ngơ ngác!

Đúng là, trong giọt tinh huyết Tổ Vu kia, ẩn chứa pháp tắc chi lực của mười một vị Tổ Vu, nhưng cũng chỉ có vậy thôi.

Từ khi nào, một giọt tinh huyết Tổ Vu cũng có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy?

Ngay khi Đế Giang và những người khác không hiểu, Đại Vu Khoa Phụ ở bên cạnh trực tiếp ngây người.

Chương 142

Nói là cạnh tranh công bằng, kết quả mẹ nó lại lén lút bật hack?!

Lão tử lĩnh ngộ cái rắm à!

Trực tiếp nhận thua cho rồi!!

"Không ngờ, Đại Nghệ lại có thiên phú như vậy, Khoa Phụ tự thấy hổ thẹn không bằng, lần này người ứng cử Tổ Vu mới, cứ để cho Đại Nghệ đi." Khoa Phụ khẽ than một tiếng, chắp tay với Đế Giang và những người khác, rồi không quay đầu lại, trực tiếp bước ra khỏi Bàn Cổ Điện.

Đế Giang và những người khác thấy vậy, tuy nhìn nhau ngơ ngác, nhưng cũng không ai mở miệng nói thêm gì.

Vô nghĩa, đã như vậy rồi, còn có thể nói gì nữa?

Thật sự coi vòng sáng nhân vật chính của người ta là trò đùa sao?!

Nhưng, nhìn Hậu Nghệ đang chìm đắm trong quá trình lĩnh ngộ tinh huyết Tổ Vu, Đế Giang và những người khác lại luôn cảm thấy, dường như có chỗ nào đó không đúng.

Cảnh tượng kinh thiên động địa này, trông có vẻ quen mắt, giống như đã từng thấy ở đâu đó.

"Khi Sở Phong xuất hiện trong Bàn Cổ Điện lúc đầu, hình như cũng có động tĩnh lớn như vậy..." Dường như nghĩ ra điều gì, Tổ Vu Cường Lương có chút do dự nói.

Nghe thấy lời của hắn, mí mắt của Đế Giang và những người khác giật giật, thần sắc trên mặt trở nên cổ quái.

"Không thể nào, chắc là Cường Lương nhớ nhầm rồi, Đại Nghệ là

Đại Vu của Vu Tộc chúng ta, không phải là chuyện ngày một ngày hai, không thể nào là giả được." Đế Giang ho khan một tiếng, tuy nói chắc như đinh đóng cột, nhưng trong giọng nói lại có chút chột dạ.

Cường Lương và những người khác nghe vậy, thần sắc đều càng thêm cổ quái.

Ngay khi bọn họ đang giao đàm, lại một giọng nói máy móc lạnh lùng vang lên bên tai Hậu Nghệ. 【Ting!

Chúc mừng túc chủ lĩnh ngộ Thời gian pháp tắc, đã dung nhập vào tiễn đạo!】 Theo tiếng thông báo của hệ thống vang lên, động tĩnh trong cả Bàn Cổ Điện chậm rãi tan biến, Hậu Nghệ đang ngồi xếp bằng trong đại điện, cũng theo đó mở hai mắt ra.

Lúc này, tuy ngoại hình hắn trông không có chút thay đổi nào, nhưng khí chất của cả người lại hoàn toàn khác trước, tựa như một mũi tên dài xuyên thấu thiên địa, có khí tức kinh người cuồn cuộn!

Thậm chí, ngay cả Đế Giang, thủ lĩnh của các Tổ Vu, khi nhìn Hậu Nghệ trước mắt, cũng không khỏi tim đập thình thịch.

"...Tổ Vu pháp tắc?!" Bốn chữ 'Tổ Vu pháp tắc', tựa như một tiếng sét kinh thiên, vang lên bên tai các Tổ Vu, lập tức khiến thần sắc bọn họ kinh hãi.

Phải biết rằng, Vu Tộc khác với các tộc khác trong Hồng Hoang, toàn bộ Vu Tộc không tu nguyên thần, trừ mười hai vị Tổ Vu có nhục thân pháp tắc, bất kỳ một người nào khác trong Vu Tộc đều không có pháp tắc chi lực.

Nói cách khác, việc có thể sở hữu nhục thân pháp tắc chi lực, chính là ngưỡng cửa để trở thành Tổ Vu!

Lúc này, Hậu Nghệ không chỉ luyện hóa một giọt tinh huyết Tổ Vu, mà còn thành công có được nhục thân pháp tắc của mình, tự nhiên

khiến các Tổ Vu kinh hãi!

"Đa tạ tâm đầu tinh huyết của mấy vị huynh trưởng, mới khiến ta may mắn lĩnh ngộ được Thời gian pháp tắc." Hậu Nghệ nhàn nhạt cười, trực tiếp gọi Đế Giang là huynh trưởng.

Đế Giang và những người khác nghe vậy, tuy thần sắc sững sờ, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Lĩnh ngộ nhục thân pháp tắc, bước vào cảnh giới Tổ Vu, Hậu Nghệ quả thực có tư cách xưng huynh gọi đệ với bọn họ.

Điều duy nhất khiến bọn họ để ý là, chỉ một giọt tinh huyết Tổ Vu đã tạo ra một vị Tổ Vu, chuyện này cũng quá khoa trương rồi.

Đương nhiên, nếu là tình huống bình thường, đừng nói là một giọt tinh huyết Tổ Vu, cho dù vắt kiệt bọn họ, cũng chưa chắc có thể tạo ra được một vị Tổ Vu.

Nhưng ai bảo người ta là Hậu Nghệ, là nhân vật chính cơ chứ, có vòng sáng nhân vật chính, không có tinh huyết Tổ Vu cũng có thể đột phá cảnh giới Tổ Vu!

"Bất kể thế nào, nay Đại Nghệ huynh đệ đã trở thành Tổ Vu mới của Vu Tộc chúng ta, có thể bổ sung cho Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Vu Tộc chúng ta cũng không cần phải nhẫn nhượng nữa!" Tổ Vu Chúc Dung tính tình nóng nảy không nghĩ nhiều, trực tiếp mở miệng nói.

Thời gian qua, do Yêu Tộc Thiên Đình tấn công như điên, Vu Tộc vẫn luôn ở thế hạ phong, bây giờ có cơ hội lật ngược tình thế, tự nhiên đều vui mừng khôn xiết.

"Mười thái tử của Yêu Tộc Thiên Đình chết sạch, Vu Tộc chúng ta lại có Tổ Vu mới xuất hiện, chứng tỏ Vu Tộc được Phụ Thần phù hộ, trận chiến này tất sẽ thắng!" Các Tổ Vu khác cũng lần lượt gật

đầu, đối với trận quyết chiến Vu Yêu tràn đầy tự tin.

"Phải rồi, Tây Phương Nhị Thánh đem cái chết của thái tử Yêu Tộc đổ lên đầu Vu Tộc chúng ta, chuyện này sau này nhất định phải tính toán nhân quả với bọn họ!" Dường như nghĩ ra điều gì, Đế Giang trầm giọng nói.

Quả thực, các Tổ Vu của Vu Tộc không thích âm mưu quỷ kế, nhưng cũng tuyệt đối không ngốc, tự nhiên có thể nhìn ra Tây Phương Nhị Thánh cưỡng ép đổ vỏ cho bọn họ.

Tuy Vu Tộc cũng có ý định trừ khử mười con Kim Ô nhỏ, nhưng không có nghĩa là bọn họ vui vẻ chịu tội thay.

Càng không cần phải nói, bị người ta tính kế, đến mức phải cưỡng ép chịu tội thay.

Theo tính cách của Vu Tộc, nếu không phải trận quyết chiến Vu Yêu sắp nổ ra, có khi đã trực tiếp xông đến núi Tu Di, tìm Tây Phương Nhị Thánh đòi lại công đạo.

"Không sai!

Khoản nợ này của Vu Tộc, sau này sớm muộn cũng phải hòa..." Tổ Vu Chúc Dung trong mắt lóe lên một tia tức giận, đang định mở miệng nói, thì Hậu Nghệ ở bên cạnh đột nhiên đứng dậy.

"Vu Tộc bị người ta tính kế, chuyện này vạn lần không thể nhẫn, Hậu Nghệ đã là Tổ Vu của Vu Tộc, liền nên đi đến phương Tây, đòi lại công đạo cho Vu Tộc!" Lời Hậu Nghệ vừa dứt, lập tức khiến các Tổ Vu đều kinh ngạc.

"Đại Nghệ huynh đệ đừng lỗ mãng, hiện tại đại chiến với Yêu Tộc Thiên Đình sắp đến, không thể dễ dàng phân tâm." Đế Giang nhíu mày, vội vàng mở miệng khuyên.

Vu Tộc quả thực có đại trận đối kháng Thánh nhân, nhưng cần

mười hai Tổ Vu cùng ra tay mới được, nếu mười hai Tổ Vu thật sự kéo hết đến phương Tây, Yêu Tộc Thiên Đình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này.

"Huynh trưởng trấn thủ Vu Tộc, Hậu Nghệ một mình đi là được." Hậu Nghệ thần sắc thản nhiên, có chút tự ngạo nói.

Đùa sao, trong loại sảng văn nghịch thiên phạt thánh, cơ hội trang bức kinh điển không thể kinh điển hơn, lão tử sao có thể bỏ qua!

Nghĩ mà xem, với thân phận Tổ Vu mới, thành công vả mặt Tây Phương Nhị Thánh, không chỉ có thể chấn động toàn bộ Vu Tộc, mà còn có thể kinh động cả thiên địa Hồng Hoang!

Chỉ nghĩ thôi đã thấy sướng điên rồi, được không!

Còn về việc có bị lật xe không?

Không thể nào!

Đó là Tây Phương Nhị Thánh, nổi tiếng là đá lót đường cho nhân vật chính!

Tùy tiện lật quyển tiểu thuyết Hồng Hoang nào, chín mươi chín phần trăm khả năng, Tây Phương Nhị Thánh đều là đối tượng bị vả mặt!

Không phải đang bị vả mặt, thì cũng là đang trên đường bị vả mặt, công cụ hình người lâu năm rồi!

Cũng chính vì rõ ràng điểm này, Hậu Nghệ mới tự tin như vậy.

Căn bản không thèm để ý đến sự khuyên ngăn của Đế Giang và những người khác, ra khỏi Bàn Cổ Điện liền thẳng tiến về phương Tây.

Cùng lúc đó, trên núi Tu Di, Tây Phương Nhị Thánh đang bàn tính cách tính kế Vu Tộc, đột nhiên cảm giác được điều gì, trên mặt lộ ra

vẻ kinh ngạc.

Có ý gì đây?

Chàng trai trẻ không mời mà đến?

Ta còn chưa ra tay tính kế ngươi, sao ngươi đã tự tìm đến cửa rồi?

Nhìn cái vẻ khí thế hung hăng kia, rõ ràng là muốn đến gây sự!

Tình cảm là Tây Phương Nhị Thánh ta, đã sa sút đến mức một Tổ Vu nho nhỏ cũng có thể tìm đến cửa sao?!

Thao tác khó hiểu của Hậu Nghệ, không chỉ khiến Tây Phương Nhị Thánh ngơ ngác, ngay cả vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang cũng đều đầy dấu chấm hỏi.

Tên này, không phải là uống nhầm rượu rồi chứ??

Chương 143

Núi Tu Di, thần sơn đệ nhất của phương Tây, núi non hùng vĩ, thẳng tắp vút vào chín tầng trời, từ xa nhìn lại, tựa như một bóng người thần sắc từ bi, sừng sững giữa đất trời.

Tường vân lượn lờ, thất bảo khắp nơi, trong từng ngọn núi, chiếu rọi vô tận tiên quang, mỗi một ngọn núi Tu Di đều ẩn chứa càn khôn, có vô số tín đồ không ngừng tụng niệm.

Mặc dù, đất phương Tây vốn cằn cỗi, linh mạch đại địa cũng bị hủy hoại rất nhiều, nhưng là đạo trường của Thánh nhân, núi Tu Di vẫn là một động thiên phúc địa hiếm có, cũng không hổ danh là Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ.

Một ngày nọ, trong mảnh Tịnh Thổ yên bình hòa thuận này, đột nhiên có một tiếng hét lớn vang vọng, truyền khắp ức vạn vạn dặm thiên địa!

"Thánh nhân phương Tây mặt dày vô sỉ, dám tính kế Vu Tộc ta, hôm nay Hậu Nghệ ta đến đòi lại công đạo!!" Tiếng hét lớn tựa như sấm kinh, trong nháy mắt vang dội khắp bát hoang thiên địa, đừng nói chúng sinh linh trong đất phương Tây thần sắc đại kinh, ngay cả vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang cũng đều biến sắc.

"Vu Tộc?

Hậu Nghệ?

Tên này ở đâu ra, cũng dám đến phương Tây gây sự?!" Từng đạo ánh mắt, không ngừng hướng về phía đất phương Tây, nhanh chóng liền thấy được, bóng người Hậu Nghệ chậm rãi đáp xuống ngoài Tịnh Thổ phương Tây.

Mặc dù khí tức Vu Tộc tỏa ra từ trong cơ thể Hậu Nghệ không giả, nhưng khi nhìn thấy, vô số sinh linh Hồng Hoang vẫn không khỏi kinh ngạc.

Tên này từ đâu chui ra vậy?!

Cũng không trách vạn tộc sinh linh kinh ngạc, đừng nhìn Hậu Nghệ thân là Đại Vu của bộ lạc Hậu Thổ, trong Vu Tộc cũng khá có danh tiếng.

Nhưng nếu nhìn ra toàn bộ Hồng Hoang, thì căn bản không xếp vào đâu được.

Dù sao, tiên thiên đại năng trong Hồng Hoang nhiều vô kể, ngay cả ba ngàn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung năm đó cũng không phải ai cũng có danh tiếng, một Đại Vu Vu Tộc nho nhỏ, sao có thể được mọi người biết đến.

Hơn nữa, chuyện thực sự khiến Hậu Nghệ vang danh Hồng Hoang, chính là chiến tích một mình bắn chết chín thái tử Kim Ô.

Nhưng trớ trêu thay, Hồng Hoang Lượng Kiếp xuất hiện biến số, Hậu Nghệ không ra tay, thì đã xong việc, tự nhiên cũng không có cơ hội vang danh.

Cũng chính vì vậy, sau khi nghe lời của Đế Giang, Hậu Nghệ mới không chút do dự, trực tiếp một mình xông vào đất phương Tây.

Đùa sao, cơ hội có sẵn bày ra trước mắt, nào có đạo lý không trang bức!

"Ta là Tổ Vu mới của Vu Tộc, Hậu Nghệ, hôm nay đặc biệt đến đây cùng Tây Phương Giáo tính toán nhân quả!" Cảm nhận vô số ánh mắt trong Hồng Hoang, Hậu Nghệ thần sắc tự ngạo, lớn tiếng nói.

Nghe thấy lời của hắn, sinh linh vạn tộc Hồng Hoang mới chú ý, dao động tỏa ra từ trong cơ thể Hậu Nghệ hiện tại, chính là của một

Tổ Vu không sai!

"Thì ra là Tổ Vu mới của Vu Tộc, khó trách lại kiêu ngạo như vậy!" "Vu Tộc trước nay trời không sợ đất không sợ, dám đến đất phương Tây gây sự, cũng là chuyện hợp tình hợp lý!" "Nhưng, hiện tại trận quyết chiến Vu Yêu sắp đến, lúc này lại đi chọc giận Tây Phương Nhị Thánh, Hậu Nghệ này cũng có chút bản lĩnh đó..." Trong các động thiên phúc địa khắp Hồng Hoang, đều có tiếng bàn luận vang lên, nếu là sinh linh khác dám lỗ mãng như vậy, có lẽ sẽ có chút kinh ngạc, nhưng người làm ra chuyện này lại là Vu Tộc, cũng liền thấy bình thường.

Ai cũng biết, Vu Tộc trước nay không coi Thánh nhân ra gì.

Đương nhiên, trừ vị Đại Đạo Thánh Nhân Thái Thanh kia ra, cho Vu Tộc một trăm lá gan, cũng tuyệt đối không dám chạy đến Huyền Đô Tử Phủ gây sự.

Nhưng, cho dù Tây Phương Nhị Thánh có tệ đến đâu, cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân hàng thật giá thật, chỉ một Tổ Vu mới, dám trực tiếp tìm đến cửa, thao tác này quả thực khiến người ta có chút khó hiểu.

"Đồ không biết trời cao đất rộng, chỉ là một con kiến mới bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên thôi, cũng dám chạy đi chọc giận Thiên Đạo Thánh Nhân, quả thực là tự tìm đường chết!" Trong Yêu Tộc Thiên Đình, Đế Tuấn ngồi trên đế tọa, sau khi thấy cảnh này, liền trực tiếp cười lạnh một tiếng.

Sự kinh khủng của Thiên Đạo Thánh Nhân, căn bản không cần nói nhiều, cho dù với tu vi thực lực của hắn, nếu không có thân phận Thiên Đế gia trì, cũng tuyệt đối không dám ở trước mặt Thiên Đạo Thánh Nhân làm càn.

Hành động lần này của Hậu Nghệ, trong mắt mọi người, không

nghi ngờ gì đều là tự tìm đường chết!

"Chuyện này quá kỳ quặc, không chừng có huyền cơ gì khác, Tây Phương Nhị Thánh cũng không phải là chưa từng chịu thiệt..." Một bên, Hi Hoàng Phục Hy nhíu mày mở miệng nói.

Quả thực, việc Tây Phương Nhị Thánh thảm bại dưới tay Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng không phải lần đầu, lần trước ở U Minh Huyết Hải, đã từng chịu thiệt của Huyết Hà Lão Tổ.

"Huyết Hà dựa vào mười tỷ tám vạn Thiên Tôn Huyết Thần Tử mà thôi, so với hắn, một Hậu Nghệ nho nhỏ, có thể làm nên sóng gió gì?" Đế Tuấn lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, mở miệng nói: "Bản đế không tin, chỉ một Tổ Vu, cũng có thể nghịch thiên phạt thánh?" Lời Đế Tuấn vừa dứt, chúng đa cường giả Yêu Tộc cũng lần lượt gật đầu.

Đúng như Đế Tuấn nói, Hậu Nghệ chỉ là một Tổ Vu mới, so với Huyết Hà Lão Tổ còn kém xa, căn bản không thể nào xuất hiện tình huống gì khác mới phải.

Nếu Thái Thanh ở đây, nhất định phải khen Đế Tuấn một câu, thật là gáy hay!

Không nói gì khác, chỉ cần những lời trào phúng kinh điển này của Yêu Tộc Thiên Đình, kịch bản nhân vật chính nghịch thiên phạt thánh, vả mặt Thiên Đạo Thánh Nhân tiếp theo, đã được sắp xếp ổn thỏa rồi!

Đừng nói với tôi thực lực chênh lệch quá lớn, vòng sáng nhân vật chính nghiền ép tất cả, Đạo Tổ đến cũng phải quỳ xuống gọi cha!

Quá vô não?

Vô não là đúng rồi!

Giống như thể thao điện tử không cần thị lực, tiểu thuyết sảng

văn không cần não, đều là quy tắc sắt mà ai cũng biết!

Một câu thôi, sướng là được!

Lúc này, dưới sự chú mục của vạn chúng, Hậu Nghệ trực tiếp lấy ra Xạ Nhật Cung, sát khí cuồng bạo trong cơ thể điên cuồng hội tụ, trong tay hắn hóa thành một mũi sát tiễn, với một tốc độ cực kỳ kinh khủng, nhanh chóng phá không bay đi!

Vút!

Tiếng phá không chói tai sắc bén, vang dội khắp bầu trời rộng lớn, dưới ánh mắt của vạn tộc sinh linh Hồng Hoang, mũi sát tiễn kia gào thét, phảng phất như có thể xé nát sơn hà đại địa, mục tiêu thẳng tiến đến đỉnh núi Tu Di!

Cũng chính lúc này, một tiếng hừ lạnh vô cùng, đột nhiên vang lên giữa trời đất.

"Làm càn!!" Trong chớp mắt, hai luồng thánh uy cuồn cuộn mãnh liệt, từ chín tầng trời đột nhiên hạ xuống.

Trên đỉnh núi Tu Di, càng có thánh quang sáng chói vô cùng nhấn chìm bát phương, hiện ra hai bóng người nhìn xuống thiên địa!

Chính là Tây Phương Nhị Thánh!

Mặc dù, trong lòng hai người, đối với hành động của Hậu Nghệ dám một mình xông đến núi Tu Di có chút kinh ngạc, nhưng núi Tu Di là đạo trường của Thánh nhân, tương đương với bộ mặt của hai người, tự nhiên sẽ không ngồi yên nhìn Hậu Nghệ ở đây làm càn.

Theo sau hai người hiển thánh, thánh uy hoàng hoàng kinh khủng vô cùng, trực tiếp quét qua thiên địa Hồng Hoang, đừng nói chúng sinh linh trong đất phương Tây, ngay cả sinh linh Hồng Hoang cách xa vô tận vạn dặm, cũng đều tim đập thình thịch, trong thần sắc lộ ra một tia kinh sợ.

Uy áp của Thiên Đạo Thánh Nhân, đủ để đè sập cả thiên địa, cho dù cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên, ở trước mặt bọn họ, cũng vẫn như con kiến mà thôi!

Không có gì bất ngờ, mũi tên mà Hậu Nghệ bắn ra, trực tiếp ở giữa không trung liền bị thánh uy nghiền nát, hóa thành hư vô tan biến.

Thấy cảnh này, Hậu Nghệ thần sắc bình tĩnh, cũng không có gì bất ngờ.

Mũi tên vừa rồi, chỉ là để ép Tây Phương Nhị Thánh hiện thân mà thôi, là nhân vật chính sắp vả mặt Thánh nhân, tự nhiên có lá bài tẩy của mình.

"Hậu Nghệ, ngươi tuy là Tổ Vu của Vu Tộc, nhưng Tịnh Thổ phương Tây của ta, cũng không phải là nơi ngươi có thể gây sự!" Tiếp Dẫn đạo nhân mặt lạnh như băng, giọng lạnh lùng quát.

Là Thiên Đạo Thánh Nhân hàng thật giá thật, lại bị một con kiến Hỗn Nguyên Kim Tiên tìm đến cửa, trong lòng Tây Phương Nhị Thánh, sao có thể không có tức giận.

Tức chết đi được, hai chúng ta không có mặt mũi đến vậy sao?

Nếu thật sự có bản lĩnh, thì đi xông Huyền Đô Tử Phủ đi!

Tìm phiền phức của phương Tây chúng ta làm gì?

Thật sự coi Tây Phương Nhị Thánh chúng ta là công cụ hình người sao?

Liên tiếp bị hai nhân vật chính lấy làm đối tượng vả mặt, trong lòng Tây Phương Nhị Thánh đã sớm chửi thầm.

Tuy, chuyện cưỡng ép đổ vỏ cho Vu Tộc, Tây Phương Nhị Thánh quả thực đã làm.

Nhưng đừng quên, lúc đó ở ngoài Thái Dương Tinh, không chỉ có

Tây Phương Nhị Thánh có mặt, các vị Thánh nhân chư thiên khác, cũng đều không chạy thoát một ai.

Không đi tìm phiền phức của bọn họ, trực tiếp xông đến thiên địa phương Tây, thật sự nghĩ rằng phương Tây chúng ta dễ bắt nạt sao?

Chương 144

Tình cảm là làm nhân vật chính, cũng biết chọn quả hồng mềm để bóp à?

Đối với suy nghĩ trong lòng Tây Phương Nhị Thánh, Hậu Nghệ tự nhiên sẽ không để ý.

Đã đến rồi, không trang bức một trận cho sướng, sao có thể được!

"Hậu Nghệ hôm nay đến đây, không phải muốn gây sự, chỉ muốn đòi lại một công đạo cho Vu Tộc ta!" Hậu Nghệ thần sắc không đổi, trầm giọng mở miệng nói.

"Hay cho một câu đòi lại công đạo, bản thánh ngược lại muốn nghe xem, ngươi định đòi lại công đạo như thế nào!" Chuẩn Đề đạo nhân giận quá hóa cười, cười lạnh một tiếng nói.

Một con kiến vừa mới bước vào cảnh giới Tổ Vu, chặn cửa hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân, luôn miệng đòi lại công đạo.

Chuyện này đừng nói Tây Phương Nhị Thánh, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân thấy vậy, cũng không vui mà nhíu mày.

Thật sự không coi Thánh nhân ra gì sao?

"Một tiễn!

Hai vị Thánh nhân nếu đỡ được một tiễn của ta, chuyện này tự nhiên sẽ kết thúc!" Hậu Nghệ thần sắc tự ngạo, trong mắt ánh sáng lóe lên, lớn tiếng mở miệng nói.

"Hay cho một tên không biết trời cao đất rộng!!" Nghe thấy lời của hắn, sắc mặt Tây Phương Nhị Thánh, hoàn toàn âm trầm xuống.

Kể từ khi chứng đạo Hỗn Nguyên đến nay, lần đầu tiên gặp phải, một tên tự không lượng sức như vậy!

Lại dám nói lời cuồng ngôn, bảo Thiên Đạo Thánh Nhân đường đường, đỡ một tiễn của hắn?

Hắn nghĩ hắn là ai?

Chẳng qua chỉ là một con kiến mà thôi!

"Sư huynh, hắn đã muốn chết, ta liền thành toàn cho hắn!" Nói với Tiếp Dẫn đạo nhân một câu, trong mắt Chuẩn Đề đạo nhân hàn quang lóe lên, khi ống tay áo đột ngột vung lên, thánh uy hoàng hoàng ngút trời, trực tiếp điên cuồng cuộn trào ra!

Thánh nhân nổi giận, thiên địa biến sắc!

Chuẩn Đề đạo nhân có tệ đến đâu, cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân hàng thật giá thật, lúc này chỉ mới vung tay, đã kinh động bát hoang thương khung, khiến vô số sinh linh kinh hãi vạn phần.

Thế nhưng, đối mặt với Chuẩn Đề đạo nhân đang thịnh nộ, Hậu Nghệ thần sắc không hề hoảng hốt, ngược lại lộ ra vẻ kích động.

Đùa sao, lót đường lâu như vậy, cuối cùng cũng đến thời khắc tỏa sáng của nhân vật chính, sao có thể không kích động!

Màn trang bức tiếp theo, nhất định phải thật phóng khoáng đẹp trai, bất kể kịch bản có vô não hay không, miễn là đủ sướng là được!

"Tiễn!" Hít sâu một hơi, Hậu Nghệ nắm chặt Xạ Nhật Cung, miệng khẽ quát một tiếng.

Theo lời hắn vừa dứt, từng đạo Thời gian pháp tắc, bắt đầu điên cuồng ngưng tụ ra!

Vô số phù văn lóe lên, pháp tắc nặng nề hội tụ, Thời gian đại đạo cuồn cuộn giữa trời đất, phảng phất như thời gian của cả phương

thiên địa này, đều phải ngưng đọng vào lúc này!

Mũi tên này của Hậu Nghệ, không phải tầm thường, là mũi tên của Thời gian đại đạo ngưng tụ từ Thời gian pháp tắc mà hệ thống rút ra!

Cộng thêm, trên đầu vòng sáng nhân vật chính lấp lánh, vòng sáng khí vận chi tử gia trì, trực tiếp khiến mũi tên này, vượt qua phạm trù của Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Một tiễn bắn ra, tru sát vạn giới!!

Thậm chí, ngay cả Chuẩn Đề đạo nhân là Thiên Đạo Thánh Nhân, khi cảm nhận được khí tức đáng sợ tỏa ra từ mũi tên này, cũng không khỏi đột nhiên biến sắc, thốt ra câu thoại kinh điển của đá lót đường nhân vật chính.

"...sao có thể?!" Hỗn Nguyên Kim Tiên bắn chết Thánh nhân?

Có thể không?

Đương nhiên là có thể!

Đùa sao, người ta là nhân vật chính!

Thật sự nghĩ rằng vòng sáng nhân vật chính là để chơi sao?

Đừng nói bắn chết Thánh nhân, đuổi theo Thánh nhân loạn xạ, cũng không có vấn đề gì!

Sau khi Hậu Nghệ bắn ra một tiễn, không chỉ Chuẩn Đề đạo nhân, ngay cả Tiếp Dẫn đạo nhân ở bên cạnh, cũng thần sắc đại biến, trong ánh mắt hiếm thấy lộ ra một tia kinh sợ!

Tsk, một tiễn bắn hai Thánh, hỏi có phục không!

Bất kể có phục hay không, dù sao chúng sinh linh trong Hồng Hoang đều phục, không chỉ trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc, mà còn rất phối hợp lần lượt hít một hơi khí lạnh.

Thậm chí, ngay cả những lời khen ngợi nhân vật chính bá đạo sau này, cũng đã soạn sẵn trong đầu, chờ nhân vật chính trang bức thành công, rồi quần chúng qua đường kinh ngạc một phen.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc Hậu Nghệ bắn ra một tiễn, xa xôi ở Huyền Đô Tử Phủ trong thiên địa Hồng Hoang, đột nhiên có một luồng khí tức kinh khủng khó tả, trực tiếp xông lên trời, chấn vỡ cả ba mươi ba tầng trời!

Khoảnh khắc này, đại đạo thánh uy cuồn cuộn mãnh liệt, đè sập vô tận hư không, xóa sổ chư thiên vạn vực, khiến cho cả hồng mông rộng lớn, đều đột nhiên rung chuyển!

Cho dù là ở đất phương Tây cách xa vô tận vạn dặm, cả thiên địa đều trong nháy mắt ngưng đọng, tất cả sinh linh thần sắc kinh hãi, từng đạo ánh mắt không ngừng nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ, đều tràn ngập vẻ kinh sợ chưa từng có!

Đặc biệt là các vị Thánh nhân chư thiên, càng co rút hai mắt, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc nồng đậm! ...dao động tu vi của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa, vang dội khắp thiên địa Hồng Hoang, đại đạo thánh uy chưa từng có, càng quét qua tứ hải bát hoang, khiến vô số vạn tộc sinh linh, đều tim đập thình thịch.

Mặc dù, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cho dù cách xa thiên địa rộng lớn, khí thế dao động tỏa ra từ Huyền Đô Tử Phủ, vẫn kinh động chư thiên vạn vực, đè sập bát phương càn khôn!

Đừng nói vô số sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả thần sắc của các vị Thánh nhân chư thiên, cũng lần lượt đại biến.

Thậm chí, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ là người phát ngôn của Thiên Đạo, sau khi cảm giác được động tĩnh trong Huyền Đô Tử Phủ,

cũng không khỏi co rút đồng tử, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc hiếm thấy!

Là Thánh nhân đầu tiên trong Hồng Hoang, không ai rõ hơn hắn, động tĩnh trong Bát Cảnh Cung, rốt cuộc có ý nghĩa gì! ...dao động tu vi của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ!!

"...thật sự đã đi trước một bước rồi sao..." Tâm thần Hồng Quân Đạo Tổ rung động, có chút thất thần nói.

Mặc dù sớm đã đoán được, Thái Thanh không phải hạng tầm thường, nhưng lúc này thấy hắn thật sự bước vào cảnh giới này, trong lòng Hồng Quân Đạo Tổ, không nhịn được chấn động không thôi.

Phải biết rằng, cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mỗi một trọng thiên cách nhau, đều có chênh lệch như trời với vực.

Càng không cần phải nói, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ rồi, hoàn toàn là cảnh giới khác biệt một trời một vực!

Chỉ có thật sự bước vào cảnh giới này, mới có thể triệt để lĩnh ngộ, cái gọi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

Đối với điểm này, Thái Thanh trong Bát Cảnh Cung, tự nhiên rõ như ban ngày.

Lúc này, cảm nhận được sức mạnh kinh khủng vô cùng vô tận, đủ để nhấn chìm ức vạn thế giới trong cơ thể, trong mắt Thái Thanh lộ ra tinh quang chưa từng có!

"Đây chính là sức mạnh của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ sao..." Thái Thanh chậm rãi mở miệng, tay phải nhẹ nhàng nhấc lên, đầu ngón tay có đại đạo pháp tắc cuồn cuộn.

Phảng phất chỉ cần giơ tay nhấc chân, là có thể xóa sổ từng mảng thế giới hỗn độn, chấn vỡ vô tận hư không rộng lớn!

Không nghi ngờ gì, thu hoạch mà lần bế quan này mang lại cho Thái Thanh, vượt xa dự liệu của hắn.

Trăm năm ngắn ngủi, đối với Hỗn Nguyên Thánh Nhân mà nói, chỉ là trong nháy mắt, lại trực tiếp khiến tu vi thực lực của hắn, từ Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên đỉnh phong, một hơi đột phá đến cảnh giới Thất Trọng Thiên!

Chương 145

Mặc dù, nói một cách nghiêm túc, chỉ là đột phá hơn một trọng thiên cảnh giới mà thôi, nhưng chênh lệch trong đó, lại căn bản không thể hình dung!

Nói thẳng ra, đừng nói là trăm năm, đổi lại là Hỗn Nguyên Thánh Nhân khác, cho dù hao phí trăm vạn nguyên hội thời gian, muốn bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, e rằng cũng không có bất kỳ khả năng nào!

Chênh lệch giữa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ và hậu kỳ, đáng sợ đến mức khó có thể tưởng tượng, cho dù với căn nguyên cấp Hồng Mông của Thái Thanh, nếu không có 'Bàn Cổ Chân Giải' tương trợ, cũng căn bản không thể nào dễ dàng bước vào cảnh giới này!

Hơn nữa, thu hoạch của lần bế quan này, không chỉ có vậy, càng khiến cho Lực Chi Đại Đạo pháp tắc trong tu vi nhục thân của Thái Thanh, trực tiếp ngưng tụ được bảy thành!

Nói cách khác, lúc này, cho dù không dùng tu vi nguyên thần, chỉ riêng sức mạnh tu vi nhục thân của Thái Thanh, cũng đủ để đập bầm dập các vị Thánh nhân chư thiên, cứng rắn đối đầu với Thiên Đạo Hồng Hoang!

Thật khó có thể tưởng tượng, đợi đến khi cảnh giới tu vi nguyên thần và nhục thân, đồng thời bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cộng thêm Lực Chi Đại Đạo pháp tắc viên mãn, tu vi thực lực của hắn, sẽ đáng sợ đến mức nào?

E rằng, nghiền ép Thiên Đạo Cảnh, cũng không phải là không có khả năng?

Nghĩ như vậy, cho dù với định lực của Thái Thanh, trong lòng

cũng không khỏi lóe lên một tia nóng rực.

Đồng thời, cũng càng thêm kiên định giác ngộ phải đi ngày càng xa trên con đường phản diện!

Đùa sao, linh vật nâng cao tu vi, không cần điểm phản diện để mua sao?! 'Bàn Cổ Chân Giải' tuy mua không lỗ, nhưng cũng đã tiêu tốn chín phần điểm phản diện của Thái Thanh, bây giờ hắn cấp bách cần phải đi cắt rau hẹ!

Đúng lúc này, hắn lại cảm giác được động tĩnh ở đất phương Tây, chẳng phải là quá trùng hợp sao!

Đương nhiên, trùng hợp cũng không phải là trùng hợp.

Nhân vật chính ở đất phương Tây, gây ra động tĩnh lớn như vậy, Thái Thanh là Thánh nhân phản diện, nếu không cảm giác được, cũng quá không hợp lý rồi.

Lúc này, ánh mắt quét qua thiên địa Hồng Hoang, sau khi hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, Thái Thanh lập tức bật cười.

U a, lại nghịch thiên phạt thánh?

Sớm nói đi, cái này ta quen lắm!

Là một đại ác nhân phản diện thâm niên, từ nhân vật chính Chu Càn lúc đầu, đến Đông Hoàng Thái Nhất sau này, cùng với Tổ Vu Sở Phong, Thái Thanh đã thấy vô số lần nghịch thiên phạt thánh.

Đối với loại tình tiết cũ rích này, quen thuộc không thể quen thuộc hơn, ngay cả không cần nghĩ nhiều, cũng có thể đoán được, tiếp theo chắc chắn là kịch bản Hậu Nghệ một tiễn bắn bị thương Nhị Thánh, kinh ngạc đám đông ăn dưa cả năm.

Được rồi, đã để ta đụng phải, không làm gì đó, chẳng phải là không xứng với danh hiệu phản diện của ta sao?

Ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh mỉm cười, cũng không định trực tiếp ra tay đối phó nhân vật chính, mà khởi động 'Vòng Sáng Thánh Nhân Phản Diện'.

Đối phó với kẻ gian lận thì phải làm sao?

Khóa tài khoản luôn chứ sao!

Không chỉ khóa tài khoản, ngay cả máy cũng phải đập luôn!

Mang theo ý nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt Thái Thanh càng rạng rỡ, ánh mắt rủ xuống đất phương Tây, chờ đợi màn kịch hay tiếp tục.

Sự thật là, không chỉ có hắn, ngay cả ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang, tất cả tiên thiên đại năng đang chú ý đến đất phương Tây, cũng đều đang chờ đợi màn kịch hay này tiếp tục.

Vô nghĩa, ta đã chuẩn bị sẵn dưa và ghế đẩu, chuẩn bị xem náo nhiệt rồi, tự dưng lại dừng lại, muốn làm gì vậy?

Thấy trong Huyền Đô Tử Phủ không còn động tĩnh, ánh mắt của mọi người, đều lại một lần nữa rơi vào trên người nhân vật chính Hậu Nghệ.

Màn trang bức này rốt cuộc có tiếp tục không?

Tiếp tục!

Nhất định phải tiếp tục!

Chẳng phải chỉ bị gián đoạn một lúc thôi sao, chỉ cần ta vả mặt đủ sướng, màn trang bức này vẫn có thể thành công!

Lúc này, hít sâu một hơi, Hậu Nghệ đột nhiên hét lớn một tiếng.

"Thời gian chi tiễn!!" Trong chớp mắt, mũi tên pháp tắc đang đình trệ giữa không trung, lại một lần nữa gào thét ra, xé nát từng tầng trời đất, thẳng tiến về phía Tây Phương Nhị Thánh!

Thế nhưng, khác với trước đó, khi mũi tên này lại một lần nữa bắn ra, trong đầu Tây Phương Nhị Thánh chỉ có hai chữ: ???

Thành thật đi, không phải ngươi mua hack hết hạn rồi chứ?

Mũi tên ngưng tụ Thời gian pháp tắc, xé nát ức vạn dặm thiên địa, gào thét về phía Tây Phương Nhị Thánh, thanh thế kinh thiên động địa.

Thế nhưng, trong cả thiên địa Hồng Hoang, vô số vạn tộc sinh linh, khi nhìn thấy cảnh này, lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Dường như so với vừa rồi, lúc này mũi tên của Hậu Nghệ, vô hình trung phảng phất như đã yếu đi rất nhiều...

Đặc biệt là Tây Phương Nhị Thánh là Thiên Đạo Thánh Nhân, càng là trong nháy mắt đã cảm giác được sự thay đổi, hai người nhìn nhau một cái, đều từ trên mặt đối phương, thấy được vẻ cổ quái.

Vừa rồi, thật sự bị mũi tên này dọa sợ sao?

Đúng là, mũi tên của Hậu Nghệ phi thường không tầm thường, ngưng tụ Thời gian đại đạo pháp tắc, cho dù là cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên bình thường, cũng căn bản không chống đỡ nổi.

Nhưng hai người là ai?

Là Hỗn Nguyên Thánh Nhân hàng thật giá thật!

Cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đường đường!!

Hậu Nghệ làm trò nửa ngày, kết quả chỉ có trình độ này?

Không phải chứ?

Không phải chứ??

Thành thật khai báo đi, không phải là hack hết hạn rồi chứ!

Nào chỉ hack hết hạn, trực tiếp bị Thái Thanh khóa tài khoản luôn

rồi, được không!

Dưới sự khắc chế của 'Vòng Sáng Thánh Nhân Phản Diện', vòng sáng nhân vật chính của Hậu Nghệ, hoàn toàn mất tác dụng.

Không có vòng sáng nhân vật chính gia trì, cho dù có bá đạo đến đâu, cũng chỉ là một Tổ Vu mà thôi, có thể bắn ra một mũi tên, đã là nhờ hệ thống giúp đỡ.

Đáng tiếc, chỉ một mũi tên như vậy, căn bản không thể làm tổn thương Hỗn Nguyên Thánh Nhân một chút nào.

Trong mắt tuy có nghi ngờ, nhưng Tây Phương Nhị Thánh cũng không ngốc, lúc này không còn bị lăng kính nhân vật chính che mắt, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

Lập tức, Chuẩn Đề đạo nhân cười lạnh một tiếng, bàn tay hướng về phía trước một cái, tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kinh khủng vô cùng, trực tiếp tuôn ra, đè sập cả thiên địa!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa, trong nháy mắt vang lên giữa trời đất, khí tức cuồng bạo khó có thể hình dung, điên cuồng càn quét bát hoang thiên địa.

Khi Chuẩn Đề đạo nhân một chưởng hạ xuống, càn khôn của cả đất phương Tây, đều phảng phất như trong khoảnh khắc này đột nhiên vỡ nát, mũi tên mà Hậu Nghệ bắn ra, càng không có bất kỳ sức chống cự nào, trực tiếp hóa thành hư vô nổ tung!

Cảnh này, lọt vào mắt Hậu Nghệ, lập tức khiến hắn ngơ ngác.

Mẹ kiếp, sao lại không giống kịch bản viết thế này?!

Chương 146

Tình huống bình thường, không phải nên là một tiễn bắn bị thương Thiên Đạo Thánh Nhân, phóng khoáng trang bức vả mặt một phen sao?

Bây giờ là sao?

Từ khi nào Thiên Đạo Thánh Nhân cũng bá đạo như vậy rồi?

Hậu Nghệ đầu óc trống rỗng, là một nhân vật chính xuyên việt, kiếp trước cũng đã đọc không ít tiểu thuyết rồi, nhưng tình huống trước mắt này, lại là lần đầu tiên gặp phải.

"Thất bại!

Nhất định là thất bại rồi!!" Vội vàng lắc đầu, Hậu Nghệ nhanh chóng kéo Xạ Nhật Cung, chuẩn bị lại một lần nữa bắn ra một mũi tên.

Thế nhưng, tại mũi tên này, vừa mới chuẩn bị bắn ra, thánh uy hoàng hoàng ngút trời, trực tiếp cuồn cuộn ra, nhấn chìm cả càn khôn rộng lớn.

"Một tiễn của ngươi, bản thánh đã thấy rồi, tiếp theo, đến lúc để ngươi nếm thử cái giá của việc bất kính Thánh nhân!" Chuẩn Đề đạo nhân mặt lạnh như băng, giọng nói lạnh lẽo mở miệng.

Thiên Đạo Thánh Nhân đường đường, bị người ta chặn cửa nhà, bị một Tổ Vu nho nhỏ chặn cửa nhà, chuyện này tuyệt đối không thể nhẫn!

Trong mắt hàn quang lóe lên, thánh uy ngút trời trong cả đất phương Tây, càng thêm cuồn cuộn mãnh liệt, tàn phá cả thiên địa!

Bịch!

Hậu Nghệ hai chân mềm nhũn, trực tiếp bị thánh uy áp chế đến quỳ xuống.

Sắc mặt hắn tái nhợt, thần sắc kinh hoảng, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi chưa từng có.

Không có vòng sáng nhân vật chính chống đỡ, lúc này trực diện uy áp của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, mới tỉnh táo nhận ra, khí tức của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

Cho dù chỉ là Thiên Đạo Thánh Nhân, cho dù chỉ là Tây Phương Nhị Thánh, vẫn đủ để đè sập hư không, xóa sổ cả địa thủy hỏa phong!

Nghịch thiên phạt thánh?

Cha ơi con sai rồi!

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công khiến nhân vật chính trang bức lại bị vả mặt, đánh giá phản diện SS, thưởng 40000 điểm phản diện!" Nghe tiếng thông báo của hệ thống bên tai, Thái Thanh nhàn nhạt cười, ánh mắt nhìn về phía đất phương Tây, lộ ra thần sắc hứng thú.

Tsk, nhân vật chính sảng văn thảm bại dưới tay Tây Phương Nhị Thánh, kịch bản này còn đặc sắc hơn cả tiểu thuyết!

Không nghi ngờ gì, Hậu Nghệ không có vòng sáng nhân vật chính, ở trước mặt Hỗn Nguyên Thánh Nhân, chỉ là một con kiến không đáng kể, cho dù là Tây Phương Nhị Thánh, cũng có thể tùy ý bóp chết hắn!

Đương nhiên, Hậu Nghệ là Tổ Vu mới của Vu Tộc, nhân vật then chốt của Vu Yêu Lượng Kiếp, lại là một trong những biến số của Hồng Hoang, tình huống bình thường, Tây Phương Nhị Thánh căn bản không muốn dính vào.

Nhưng bây giờ khác rồi, nhân vật chính đã tìm đến cửa, Tây

Phương Nhị Thánh có nhẫn đến đâu, cũng tuyệt đối không thể nào dừng tay lúc này!

Quả nhiên!

Ngay khi ý niệm trong lòng Thái Thanh lóe lên, Chuẩn Đề đạo nhân giơ tay một chỉ, sức mạnh Thánh nhân kinh khủng vô cùng, trực tiếp hướng về phía Hậu Nghệ bên dưới trấn áp.

Thấy cảnh này, các Tổ Vu trong Bàn Cổ Điện, lập tức ngồi không yên.

Nhà mình khó khăn lắm mới bồi dưỡng ra được một Tổ Vu mới, nếu thật sự để Tây Phương Nhị Thánh một ngón tay chọc chết, thì thật sự hết hy vọng rồi!

Lập tức, Đế Giang và những người khác một bước bước ra, đồng loạt rời khỏi Bất Chu Sơn, hướng về phía đất phương Tây.

Thế nhưng, ngay khi bọn họ, vừa mới bước ra khỏi Bất Chu Sơn, thập đại yêu thần của Yêu Tộc Thiên Đình, đồng thời liên thủ hiện thân, thống lĩnh đại quân Yêu Tộc, xông về phía tổ địa của Vu Tộc!

Rõ ràng, Yêu Tộc Thiên Đình từ chuyện này, đã ngửi thấy cơ hội chiến thắng!

Chỉ cần Hậu Nghệ vẫn lạc, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc sẽ không còn khả năng, lúc đó một lần ra tay, liền có thể giành chiến thắng trong trận Vu Yêu Lượng Kiếp này, cũng không phải là không có khả năng!

"Lũ súc sinh Yêu Tộc to gan, sao dám kiêu ngạo như vậy!!" Thấy tổ địa Vu Tộc bị tập kích, các Tổ Vu thần sắc đại nộ, cũng không còn lo lắng đến việc bảo vệ Hậu Nghệ, lần lượt xoay người về cứu viện, cùng với yêu thần của Yêu Tộc đại chiến.

Ầm ầm!

Từng tiếng nổ kịch liệt, không ngừng vang lên trong Bất Chu Sơn, Vu Yêu hai tộc giao phong, lập tức chấn động cả Hồng Hoang, cho dù là Tây Phương Nhị Thánh ở đất phương Tây, cũng đồng dạng có cảm giác.

Nhưng, dù vậy, Chuẩn Đề đạo nhân cũng không để ý, một ngón tay không chút do dự, trực tiếp hướng về Hậu Nghệ trấn sát!

Thật sự nghĩ rằng Tây Phương Nhị Thánh chúng ta là quả hồng mềm sao?

Bị vả mặt nhiều lần như vậy, cũng đến lúc nếm trải rồi!

"Chết!!" Chuẩn Đề đạo nhân trong mắt hàn quang bạo xạ, miệng lạnh lùng quát một tiếng, sức mạnh của một ngón tay triệt để hạ xuống, vỡ nát cả ức vạn vạn dặm đất phương Tây!

Thiên địa vỡ nát, càn khôn chấn động, một ngón tay của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, đủ để nghiền nát tứ hải bát hoang, xóa sổ mọi thứ trên đời!

Sau một ngón tay này, đừng nói chỉ là Hậu Nghệ cảnh giới Tổ Vu, ngay cả cả đại địa phương Tây, cũng xảy ra vỡ nát, trực tiếp có một góc hóa thành hư vô!

Hiển nhiên, Chuẩn Đề đạo nhân lần này thật sự đã nổi giận thật rồi!

Không còn cách nào, bị Thái Thanh lừa nhiều lần như vậy, trong lòng Tây Phương Nhị Thánh đã sớm có oán hận.

Bây giờ lại ngay cả một Tổ Vu nho nhỏ, cũng dám bắt nạt trên đầu bọn họ, sao có thể không tức giận!

Nhưng, theo sau Hậu Nghệ vẫn lạc, lửa giận trong lòng cũng tan đi rất nhiều, cẩn thận suy nghĩ một lúc, đều đã nhận ra, ý thức được có chỗ nào đó không đúng!

“Sư đệ, ta sợ không phải lại bị Thái Thanh tính kế rồi...” Dường như đoán được điều gì, Tiếp Dẫn đạo nhân thần sắc khó coi, có chút do dự nói.

Dù sao, cũng đều là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thực lực mà Hậu Nghệ thể hiện trước và sau chênh lệch lớn như vậy, không thể nào không khiến bọn họ nghi ngờ.

Hơn nữa, động tĩnh khi Thái Thanh đột phá lại lớn như vậy, không nghĩ theo hướng đó, cũng căn bản không thể nào!

Lúc này, sau khi phân tích một cách bình tĩnh, Tây Phương Nhị Thánh nhìn nhau một cái, sau đó đều cười khổ một tiếng.

Được rồi, xác định rồi, lần này thật sự lại bị Thái Thanh tính kế rồi!

Sự thật là, Tây Phương Nhị Thánh không đoán sai, hai người quả thực đã bị Thái Thanh sắp đặt rõ ràng!

Tuy, lần này Hậu Nghệ đến phương Tây gây sự, không phải là Thái Thanh âm thầm bố trí.

Nhưng việc áp chế vòng sáng nhân vật chính, để Tây Phương Nhị Thánh có thể thuận lợi giết chết nhân vật chính, lại là hắn một tay thúc đẩy.

Tây Phương Nhị Thánh lần này, không chỉ vô ích làm công cụ hình người cho Thái Thanh, cắt một đợt rau hẹ, mà còn thuận tiện gánh tội cho cả Vu Yêu Lượng Kiếp!

Phải biết rằng, nếu Hậu Thổ hóa Luân Hồi, mở màn cho trận quyết chiến Vu Yêu, thì Hậu Nghệ bắn Kim Ô, liền sẽ hoàn toàn kích nổ cả Vu Yêu Quyết Chiến.

Chỉ là, do lượng kiếp xuất hiện biến số, Tây Phương Nhị Thánh không kịp thả Kim Ô, Hậu Nghệ cũng không có cơ hội bắn chết Kim

Ô, khiến cho cả lượng kiếp xuất hiện sai lệch.

Bây giờ, Tây Phương Nhị Thánh giết Hậu Nghệ, từ một phương diện khác thúc đẩy hai tộc Vu Yêu chính thức khai chiến, gánh tội cho cả Vu Yêu Lượng Kiếp, cũng căn bản không khoa trương!

Hơn nữa, khác với việc lén lút thả Kim Ô xuống Hồng Hoang như trong nguyên bản, hai người lần này là trước mặt vạn tộc sinh linh Hồng Hoang, một tay kích nổ trận quyết chiến Vu Yêu.

Chỉ riêng phần nhân quả lượng kiếp này, không thể nói là không lớn!

Nghĩ đến đây, thần sắc Tây Phương Nhị Thánh càng thêm sầu khổ, đặc biệt là khi thấy, chiến trường Vu Yêu trong Bất Chu Sơn ngày càng kịch liệt, càng thêm muốn khóc mà không có nước mắt.

Mẹ kiếp toàn là nhân quả a!

Chương 147

Xin các người, mau đừng đánh nữa, phương Tây chúng ta thật sự không chịu nổi a!

Cuộc quyết chiến Vu Yêu mà Tây Phương Nhị Thánh vẫn hằng tâm niệm, trông ngóng cuối cùng cũng đã bùng nổ!

Chỉ có điều, thời cơ bùng nổ lần này lại vượt ngoài dự liệu của bọn họ, thậm chí ngay cả bản thân cũng bị cuốn vào!

Phải biết rằng, nhân quả của Lượng kiếp Hồng Hoang không phải là thứ có thể dính dáng tầm thường, bên trong tồn tại sự kinh hoàng to lớn.

Dù cho là Tam tộc chi tổ năm xưa, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, khi đối mặt với nhân quả Long Phượng Lượng kiếp cũng chỉ có thể lựa chọn tráng sĩ chặt tay, hy sinh tính mạng của mình để bảo toàn sự kế tục của tam tộc.

Đương nhiên, Tây Phương Nhị Thánh không phải là nhân vật chính của lượng kiếp, nhân quả dính dáng đến cũng không lớn như của tam tộc Long Phượng Kỳ Lân năm xưa.

Nhưng dù vậy, đối với vùng đất Tây phương vốn đã cằn cỗi mà nói, trận tai bay vạ gió bất ngờ này đã khiến cho gia cảnh vốn đã khó khăn lại càng thêm tuyết thượng gia sương!

Hơn nữa, theo cuộc quyết chiến Vu Yêu ngày càng kịch liệt, trận đại kiếp này sẽ lan đến toàn bộ đất trời Hồng Hoang, đến lúc đó, với tư cách là tội nhân đã gián tiếp châm ngòi lượng kiếp, lực lượng nhân quả mà hai người phải đối mặt sẽ đạt đến mức độ kinh khủng chưa từng có!

Nghĩ đến đây, Tây Phương Nhị Thánh sắp khóc đến nơi.

Nếu không phải tình hình quyết chiến Vu Yêu trước mắt đang khẩn cấp, hai người có lẽ đã trực tiếp đến Huyền Đô Tử Phủ, cầu xin Thái Thanh đừng tính toán nữa!

Xin ngài đấy, đổi người khác mà gài bẫy đi, Tây phương chúng tôi thật sự không chịu nổi dày vò nữa!

Trên thực tế, Tây Phương Nhị Thánh đã hoàn toàn lo xa.

Thái Thanh sở dĩ thuận nước đẩy thuyền, chẳng qua chỉ để cắt đám rau hẹ nhân vật chính mà thôi, đối với Tây Phương Nhị Thánh, ngược lại không có hứng thú quá lớn.

Huống chi, cùng với sự bùng nổ của cuộc quyết chiến Vu Yêu, tất cả ánh mắt trong toàn cõi Hồng Hoang đều tập trung vào trận đại chiến này, Thái Thanh tự nhiên cũng không có thời gian để đi tính toán với Tây Phương Nhị Thánh.

"Sau trận chiến này, Vu Yêu Lượng kiếp cũng nên hạ màn rồi….." Ý niệm trong lòng loé lên, thần sắc Thái Thanh bình tĩnh, ánh mắt xuyên thấu đất trời rộng lớn, rơi vào chiến trường Bất Chu Sơn.

Chỉ thấy, lúc này bên trong dãy núi Bất Chu Sơn vạn vạn dặm, đâu đâu cũng tràn ngập tiếng chém giết kinh thiên động địa, vô số đại yêu gào thét xông ra, cùng đại quân Vu tộc chém giết lẫn nhau.

Âm thanh oanh minh liên miên không dứt vang vọng khắp đất trời, sát khí cuồng bạo hung hãn bành trướng càng trực tiếp càn quét khắp Bát hoang, cho dù là ức vạn sinh linh bên ngoài Bất Chu Sơn, khi cảm nhận được sát khí của Vu Yêu cũng không khỏi trong lòng run lên!

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, với tư cách là hai thế lực cấp bá chủ của đất trời Hồng Hoang, bất luận là Vu tộc hay Yêu tộc, đều chưa từng thật sự dùng đến thực lực át chủ bài.

Nhưng hôm nay, cùng với việc cuộc quyết chiến Vu Yêu chính thức khai màn, Vu tộc và Yêu tộc Thiên đình đều không còn bất kỳ sự dè dặt nào, binh lực nhiều không đếm xuể đều được ném vào trận chiến này.

Nhìn khắp nơi, từng đội từng đội đại quân Yêu tộc Thiên đình, giống như từng mảng mây đen khổng lồ dày đặc, không ngừng từ trên cửu thiên lao xuống, che trời lấp đất, nhiều không kể xiết, yêu khí liên miên vô tận, kinh động cả càn khôn!

Đối lập với đó, ở tổ địa Vu tộc phía dưới, cũng có vô số Vu tộc điên cuồng lao ra giết chóc.

Mặc dù, về mặt số lượng, Vu tộc rõ ràng rơi vào thế yếu, không thể so sánh với Yêu tộc Thiên đình to lớn vô cùng.

Nhưng đừng quên, mỗi một người trong Vu tộc, nhục thân đều cường hãn kinh khủng, có ưu thế tiên thiên vượt xa sinh linh cùng cảnh giới.

Điều đó cũng khiến cho, tổng thể chiến lực của toàn bộ Vu tộc, căn bản không yếu hơn Yêu tộc Thiên đình bao nhiêu, thậm chí còn hơi chiếm thế thượng phong!

Loại ưu thế do thiên phú nhục thân mang lại này, trên người của các Tổ Vu của Vu tộc, có thể nói là đã phát huy đến tột đỉnh.

Đại chiến vừa bắt đầu, Đế Giang và những người khác liền đồng loạt xông ra, mười một tôn Tổ Vu có nhục thân đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, giống như mười một con cự thú nuốt chửng sinh mệnh, tung hoành ngang dọc trên chiến trường, trực tiếp xé toạc một lỗ hổng trong đại quân ức vạn Yêu tộc!

Đối mặt với mười một tôn Tổ Vu cuồng bạo kinh khủng, cho dù Thập đại Yêu Thần của Yêu tộc Thiên đình liên thủ, cũng căn bản

không thể ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ xông pha chém giết trong đại quân Yêu tộc.

Dần dần, toàn bộ quân trận của Yêu tộc Thiên đình bắt đầu có chút hỗn loạn, có dấu hiệu sắp sụp đổ.

Đúng lúc này, một tiếng quát lạnh tựa sấm sét, đột nhiên vang lên trên cửu thiên thương khung!

"Vu tộc, hôm nay phải bị diệt!!" Tiếng sấm cuồn cuộn chấn động đất trời, mặt trời chói lọi chiếu rọi càn khôn, trong lúc Thái Dương Thần Hỏa ngập trời cuộn trào, một thân ảnh mặc cổn bào đội kim quan giáng lâm chiến trường.

Người này không phải ai khác, chính là Yêu Đế của Yêu tộc Thiên đình, Đế Tuấn!

Cùng với sự xuất hiện đột ngột của Đế Tuấn, trong toàn bộ chiến trường Vu Yêu, lại có thêm hai thân ảnh khí thế hùng vĩ xuất hiện, chính là Hy Hoàng Phục Hy và Yêu Sư Côn Bằng của Yêu tộc Thiên đình.

"Súc sinh ba chân, cũng dám ăn nói ngông cuồng, để yêm xé xác ngươi!" Dù biết Yêu tộc Thiên đình lại có ba tôn Hỗn Nguyên Kim Tiên ra tay, Tổ Vu Chúc Dung cũng không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại trực tiếp gầm lên một tiếng, dẫn đầu lao về phía Đế Tuấn.

"Đúng là đồ không biết sống chết!" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, tay áo lớn màu vàng đột nhiên vung lên, biển lửa ngút trời lập tức càn quét tám phương.

"Kết Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!!" Cùng với tiếng nói của Đế Tuấn vừa dứt, đúng ba trăm sáu mươi lăm lá cờ trận màu vàng xuất hiện ở bốn phương của chiến trường.

Mỗi một lá cờ trận, đều do một vị Yêu Vương đỉnh phong Đại La

Kim Tiên trấn giữ, ba trăm sáu mươi lăm tôn Yêu Vương đồng thanh hét lớn, điên cuồng thôi động tu vi của bản thân.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tòa đại trận ngưng tụ sức mạnh của các vì sao trên trời, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ đất trời, khí cơ kinh khủng khó có thể hình dung càng đè sập cả bầu trời rộng lớn, khiến cho Tứ hải Bát hoang đều đột nhiên run rẩy.

Cũng may là, chiến trường của cuộc quyết chiến Vu Yêu này ở trong Bất Chu Sơn, có cột chống trời do xương sống của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành trấn áp đất trời, nếu không chỉ riêng động tĩnh giao thủ của đôi bên, e rằng đủ để hủy diệt cả một phương thiên địa!

Cùng lúc Đế Tuấn chủ trì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Phục Hy và Côn Bằng ở bên cạnh đồng loạt bắt quyết, chỉ về phía trước.

Ong!!

Một quyển pháp bảo tựa sách không phải sách, giống như Hỗn Nguyên chi đồ, lập tức xuất hiện trước mặt hai người.

Bảo vật này cũng không tầm thường, chính là bạn sinh linh bảo của Đế Tuấn, Hà Đồ Lạc Thư!

Theo kế hoạch trước đó của Đế Tuấn, tòa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận này, vốn dĩ nên do cường giả số một Yêu tộc Thiên đình là Đông Hoàng Thái Nhất ra tay chủ trì mới đúng, còn hắn sẽ đích thân chủ trì Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, để hai trận pháp hỗ trợ lẫn nhau.

Nhưng oái oăm thay, Đông Hoàng Thái Nhất lại cứ muốn tìm chết, vội vã đi nộp mạng cho Thái Thanh.

Kết quả thì hay rồi, không có vị cường giả đỉnh tiêm này trấn giữ, Đế Tuấn cũng chỉ có thể tự mình lên.

Về phần Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, cũng đành phải giao cho

Phục Hy và Côn Bằng.

Mặc dù, như vậy uy lực của trận pháp đã yếu đi rất nhiều, nhưng dù sao đi nữa, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận đều là những trận pháp lừng lẫy trong Hồng Hoang.

Lúc này được Yêu tộc Thiên đình đồng loạt sử dụng, sức mạnh đại trận hung hãn bành trướng, trong khoảnh khắc đè sập cả đất trời, quét ngang chư thiên hoàn vũ!

Cho dù Vu tộc có nhục thân cường hãn, khi đối đầu với sức mạnh của hai tòa đại trận này cũng trở nên vô cùng bị động, cục diện thượng phong vừa mới chiếm được, dường như lại bắt đầu thay đổi.

Thấy cảnh này, ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang đều vô cùng căng thẳng.

Một trận quyết chiến Vu Yêu, thật sự đã vượt ngoài dự đoán của vạn tộc Hồng Hoang, không ai ngờ rằng, Vu Yêu nhị tộc khi dốc toàn bộ át chủ bài ra lại kinh khủng đến vậy!

Những người có thể miễn cưỡng giữ được bình tĩnh, e rằng cũng chỉ có các vị Thánh nhân trên trời, với tư cách là Hỗn Nguyên Thánh Nhân quan sát khắp Hồng Hoang, tầm nhìn của họ tự nhiên cũng rõ ràng hơn.

Rõ ràng, trận chiến đánh đến bây giờ, tuy đã kinh động toàn bộ vạn tộc Hồng Hoang, nhưng vẫn chưa đánh ra được lá bài tẩy cuối cùng của Vu Yêu nhị tộc!

Không nói đâu xa, chỉ riêng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, đã không được sử dụng.

Mặc dù, tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều biết, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc cần phải hợp sức của mười hai Tổ Vu mới có thể bày ra.

Nhưng nếu Vu tộc đã có thể tạo ra một Tổ Vu Hậu Nghệ, thì việc tạo ra một Tổ Vu mới để lấp vào chỗ trống cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng.

Tạo ra một Tổ Vu mới?

Mẹ nó chứ, coi Bàn Cổ tinh huyết là nước lã à?!

Thật sự mỗi người một phần sao?

Đừng nói Vu tộc căn bản không còn Bàn Cổ tinh huyết, mà cho dù thật sự có, cũng căn bản không thể tạo ra Tổ Vu mới.

Chương 148

Hậu Nghệ có thể thành công, là vì có hào quang nhân vật chính bao bọc, đổi lại bất kỳ một Đại Vu bình thường nào khác, muốn thành công đột phá cảnh giới Tổ Vu, hy vọng đều vô cùng mong manh.

Huống chi, bây giờ đã đánh nhau đến nơi rồi, đâu ra thời gian cho Vu tộc đi tạo một Tổ Vu mới.

Rõ ràng, Yêu tộc Thiên đình cũng chính là nhìn trúng điểm này, mới chọn lựa trực tiếp khai chiến với Vu tộc vào lúc này.

"Sau ngày hôm nay, chính là lúc Yêu tộc Thiên đình ta thống nhất vũ nội bát hoang!" Đế Tuấn tay cầm cờ chủ của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một bên thôi động sức mạnh trận pháp, một bên trầm giọng quát.

Nghe thấy lời của hắn, đại quân ức vạn Yêu tộc trên toàn chiến trường đều đồng loạt phấn chấn, dưới sự yểm hộ của hai tòa đại trận, phát động tấn công mãnh liệt về phía Vu tộc.

"Lũ súc sinh Yêu tộc chết tiệt!!" Đế Giang, người đứng đầu các Tổ Vu, gầm lên một tiếng, tu vi nhục thân đỉnh phong Hỗn Nguyên Kim Tiên đột nhiên bộc phát, đánh ra một quyền kinh khủng làm tan nát đất trời.

Tuy nhiên, dù cho với tu vi thực lực của hắn, một quyền đánh lên hai tòa đại trận, cũng chỉ làm cho quang mang của trận pháp lóe lên một chút, căn bản không thể lay động mảy may.

"Tình hình của Vu tộc không ổn rồi….." Sau khi thấy cảnh này, trong lòng các sinh linh vạn tộc Hồng Hoang đều bất giác thầm nghĩ.

Đúng lúc này, một bóng hình xinh đẹp tuyệt thế đột nhiên xuất

hiện trên chiến trường, khiến cho sắc mặt của tất cả mọi người đều đột nhiên biến đổi.

"Hậu...

Hậu Thổ?!" Tại Bất Chu Sơn, trên chiến trường quyết chiến Vu Yêu.

Bóng hình xinh đẹp đột nhiên xuất hiện, khiến cho sắc mặt của tất cả mọi người đều hơi sững sờ.

Đặc biệt là mười một vị Tổ Vu của Vu tộc, càng là hai mắt đột nhiên mở to, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi.

"Hậu Thổ muội tử?!" Không sai, người đột nhiên xuất hiện, chính là Hậu Thổ đã sớm lấy thân hóa Luân hồi!

Hậu Thổ xả thân hóa Luân hồi, sáng tạo Luân hồi Địa phủ, là chuyện mà cả Hồng Hoang ai cũng biết.

Đế Giang thân là Tổ Vu của Vu tộc, tự nhiên cũng biết rõ, hiểu rằng Hậu Thổ đã sớm vẫn lạc.

Lúc này, nhìn thấy Hậu Thổ xuất hiện một lần nữa, cho dù là với định lực của hắn, cũng bị dọa cho giật nảy mình.

"Hậu Thổ muội tử, muội... không phải đã lấy thân hóa Luân hồi rồi sao?

Lại là chuyện gì thế này?" Sắc mặt Đế Giang thay đổi, vội vàng lên tiếng hỏi.

"Hậu Thổ đã là Tổ Vu, thì không thể bỏ mặc Vu tộc!" Hậu Thổ nhẹ giọng nói, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ kiên định.

Thấy dáng vẻ như vậy, các Tổ Vu của Vu tộc đều vô cùng cảm động.

Thật ra, họ cũng hiểu rõ, Hậu Thổ muội tử của mình tâm địa thiện

lương, không nỡ nhìn ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang không có nơi để siêu sinh, mới xả thân hóa thành Lục đạo Luân hồi, mở ra con đường luân hồi cho chúng sinh.

Nhưng hiểu thì hiểu, thiếu mất Hậu Thổ một vị Tổ Vu, cuối cùng vẫn khiến cho Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thiếu mất một góc, khiến Vu tộc rơi vào thế yếu trong cuộc đại chiến với Yêu tộc.

Nếu nói trong lòng Đế Giang không có chút oán khí nào, thì căn bản là không thể.

Nhưng, chút oán khí nhỏ nhoi trong lòng đó, đều cùng với sự trở về của Hậu Thổ mà hoàn toàn tan biến.

"Tốt!

Tốt lắm!

Có Hậu Thổ muội tử ở đây, hợp sức của mười hai Tổ Vu Vu tộc chúng ta, nhất định có thể đánh bại Yêu tộc!" Tổ Vu Chúc Dung liên tiếp nói mấy chữ 'tốt', nhe miệng cười lớn.

Nhìn ra điểm này, không chỉ có một mình hắn.

Ngay cả Đế Tuấn đang chủ trì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ở phía xa, khi thấy Hậu Thổ hiện thân, sắc mặt cũng đột nhiên âm trầm xuống.

Yêu tộc Thiên đình sở dĩ chọn ra tay vào lúc này, chính là muốn nhân cơ hội Tổ Vu của Vu tộc thiếu người, không thể ngưng tụ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, để tiêu diệt bọn họ trong một lần.

Nhưng bây giờ, vào lúc Vu Yêu nhị tộc đang đánh nhau long trời lở đất, Tổ Vu Hậu Thổ đã sớm chết queo lại đột nhiên hiện thân, điều này khiến Yêu tộc Thiên đình có chút hoang mang.

Vu tộc vốn đã rất khó đối phó rồi, bây giờ lại thêm một Hậu Thổ

đã chứng đạo Hỗn Nguyên, đánh thế nào đây?

"Thánh nhân không được can thiệp vào Lượng kiếp Hồng Hoang, Bình Tâm Thánh nhân làm vậy e là đã phá vỡ quy củ rồi!" Sắc mặt Đế Tuấn khó coi, trầm giọng quát hỏi.

Vu Yêu tranh đấu, Thánh nhân lui tránh, đây là quy tắc ngầm đã được thừa nhận từ lâu trong đất trời Hồng Hoang.

Bây giờ nếu Bình Tâm Nương Nương can thiệp vào lượng kiếp, chẳng khác nào phá vỡ quy tắc này, đừng nói là Yêu tộc Thiên đình, e rằng ngay cả Thiên Đạo cũng sẽ không cho phép!

"Trên chiến trường Vu Yêu hôm nay, không có Bình Tâm Nương Nương, chỉ có Tổ Vu Hậu Thổ." Sắc mặt Hậu Thổ bình tĩnh, dường như đã sớm liệu được Đế Tuấn sẽ nói vậy, trong lúc thản nhiên lên tiếng, liền vận chuyển tu vi ra ngoài.

Trong chốc lát, dao động tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ quét ngang tám phương, tuy rằng xa không thể so với Đại La Kim Tiên, nhưng cũng xác thực chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên mà thôi.

"Bình Tâm quả thật tình sâu nghĩa nặng với Vu tộc….." Thấy cảnh này, Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia dị sắc.

Với tư cách là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, bằng vào nhãn giới và tu vi của mình, nàng tự nhiên có thể nhìn ra, Hậu Thổ lúc này chỉ là một hóa thân được ngưng tụ từ một giọt tinh huyết, không phải là Bình Tâm đã chứng đạo Hỗn Nguyên!

Rõ ràng, Bình Tâm cũng hiểu rõ, Hỗn Nguyên Thánh Nhân không thể can thiệp vào cuộc chiến Vu Yêu, nên mới không tiếc hao tổn tinh huyết của bản thân, cũng phải để Hậu Thổ tái hiện, chỉ để giúp Vu tộc đánh trận cuối cùng.

Nghĩ đến đây, ngay cả Nữ Oa, cũng là một nữ Thánh, cũng không khỏi nhìn Hậu Thổ thêm vài lần.

"Nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách bản đế vô lễ với hóa thân của Thánh nhân!" Sau khi hít sâu một hơi, Đế Tuấn lạnh lùng quát.

Sau khi nhìn ra hư thực của Hậu Thổ, trong lòng hắn quả thực đã thở phào một hơi, nếu là lúc bình thường, với thực lực của Yêu tộc Thiên đình, có lẽ không sợ một vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt của cuộc quyết chiến Vu Yêu, tự nhiên không muốn giao thủ với một vị Thánh nhân nữa, chỉ cần bản tôn của Bình Tâm không xuất động, đối với Yêu tộc Thiên đình mà nói, tình hình cũng không đến mức quá tồi tệ.

Đương nhiên, cho dù chỉ là Hậu Thổ có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, đó cũng là Tổ Vu của Vu tộc hàng thật giá thật, để bổ sung cho Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tự nhiên là dễ như trở bàn tay!

Cũng chính vì hiểu rõ điểm này, sau khi lời của Đế Tuấn vừa dứt, liền ra hiệu cho Phục Hy và Côn Bằng ở bên cạnh, hai tòa đại trận đỉnh cấp của Yêu tộc Thiên đình trong nháy mắt được thôi động đến cực hạn, không cho Vu tộc có cơ hội thở dốc.

"Một đám súc sinh Yêu tộc, hôm nay liền để các ngươi kiến thức một phen, thế nào mới gọi là đại trận chân chính!!" Lời của Đế Giang vừa dứt, hắn liền dẫn đầu hiện ra bản tướng Tổ Vu.

Các Tổ Vu còn lại, bao gồm cả Hậu Thổ, cũng không chút do dự, lần lượt theo sát, ai nấy đều bắt quyết thi pháp, hiện ra bản tướng Tổ Vu.

Trong chốc lát, mười hai thân khu Tổ Vu với dáng vẻ hung tợn, sừng sững giữa đất trời Bất Chu Sơn, hung sát chi khí cuồn cuộn vô

tận từ trong cơ thể phun ra, giống như mười hai cột sáng màu đỏ sẫm, lao thẳng lên trời, tạo thành một tòa đại trận kinh khủng!

"Nhanh!

Ngăn cản chúng!!" Đế Tuấn hai mắt ngưng lại, vội vàng hét lớn.

Ầm ầm!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận lúc này được thôi động đến cực hạn, vô số sức mạnh tinh thần, trong nháy mắt bùng nổ, hóa thành khí tức Hỗn Nguyên cuồng bạo, càn quét về phía đại quân Vu tộc.

Uy lực của hai tòa đại trận đỉnh tiêm tự nhiên không phải tầm thường, nơi sức mạnh kinh khủng đi qua, dù cho Vu tộc có nhục thân cường hãn, cũng có không ít Vu tộc trực tiếp hóa thành sương máu!

Tuy nhiên, dù cho sức mạnh trận pháp kinh khủng như vậy, vừa chạm vào bản tướng của mười hai Tổ Vu, cũng đột nhiên toàn bộ sụp đổ, căn bản không thể tổn thương mảy may!

"Cung thỉnh Phụ Thần pháp tướng!!" Không để ý đến sự ngăn cản của Yêu tộc Thiên đình, mười hai Tổ Vu đồng thanh gầm lên.

Gần như cùng lúc lời nói vừa dứt, một bóng hình Ma Thần cao tới ức vạn trượng, chống đỡ cả đất trời, chậm rãi ngưng tụ, hiện ra trước mắt ức vạn sinh linh.

Trời đất tối sầm, càn khôn run rẩy, hung sát chi khí che trời lấp đất, càn quét khắp vũ trụ rộng lớn, khiến cho cả Tứ hải Bát hoang đều oanh minh không dứt!

Chương 149

Mặc dù, đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy hư ảnh Bàn Cổ, nhưng cùng với sự xuất hiện lần nữa của hư ảnh Bàn Cổ, vẫn khiến cho vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang đều trong lòng đột nhiên run lên, trên mặt không thể kìm nén mà lộ ra vẻ kinh hãi.

Thậm chí, ngay cả các Thánh nhân đang ngồi trên cửu thiên, khi nhìn thấy tôn hư ảnh Ma Thần khổng lồ ức vạn trượng kia, sắc mặt cũng không khỏi ngưng trọng.

Lá bài tẩy chân chính của Vu tộc!

Vốn liếng để không kính Thiên Đạo Thánh Nhân!!

Hư ảnh Bàn Cổ do Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ngưng tụ, có thể nghịch thiên phạt Thánh, cũng tuyệt đối không phải là khoa trương!

"May mà hư ảnh Bàn Cổ chỉ có sức mạnh một đòn, không thể gây nên sóng gió, nếu không trận Vu Yêu Lượng kiếp này thật sự sẽ phiền phức hơn rất nhiều." Trên núi Tu Di, Tiếp Dẫn Đạo Nhân sắc mặt hơi dịu lại, có chút may mắn nói.

Với tư cách là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, họ luôn ở trên cao, coi ức vạn sinh linh như kiến hôi, xem toàn bộ trời đất như cỏ rác.

Thế nhưng Vu tộc lại tự cho mình là hậu duệ Bàn Cổ, không kính trời đất, không tôn Thánh nhân, không hề coi họ ra gì, trong lòng các Thánh nhân, làm sao có thể có hảo cảm với Vu tộc?

Nói không khách khí, Vu Yêu Lượng kiếp lần này, vừa là xu thế của Thiên Đạo Hồng Hoang, vừa là kết quả do các Thiên Đạo Thánh Nhân ngấm ngầm tính kế Vu tộc.

Rốt cuộc, không ai hy vọng, trên địa bàn của mình, tồn tại một tộc không kính Thánh nhân.

Thường có câu, bên giường há lại để người khác ngủ say?

Huống chi ở trong thế giới Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, lại càng như vậy.

Nghe thấy lời của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng gật đầu, khi ánh mắt quét qua tôn hư ảnh Bàn Cổ kia, dường như liếc thấy gì đó, đột nhiên hai mắt trừng lớn.

"Sư... sư huynh, tôn hư ảnh Bàn Cổ kia hình như sống lại rồi?!!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nghe vậy, lập tức ngơ ngác.

Cái quái gì?

Bàn Cổ sống lại?!

Bàn Cổ khai thiên, một ngày chín biến, kiệt sức mà chết, diễn hóa đất trời.

Bàn Cổ Đại Thần đã dùng chính tính mạng của mình để khai tịch đất trời Hồng Hoang, cuối cùng vẫn lạc thân vong, đây là chuyện mà cả Hồng Hoang ai cũng biết.

Lúc này, Chuẩn Đề Đạo Nhân, một Thiên Đạo Thánh Nhân, lại như gặp phải ma, mở miệng nói hư ảnh Bàn Cổ sống lại, thật sự khiến cho Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng bị dọa cho giật nảy mình.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Tiếp Dẫn Đạo Nhân liền vội vàng nhìn về phía hư ảnh Bàn Cổ đó.

Chỉ thấy, hư ảnh Bàn Cổ cao ức vạn trượng kia, sừng sững giữa đất trời, giống như cột chống trời, nâng đỡ cả bầu trời.

Từng luồng khí tức Hỗn Độn không ngừng từ trong cơ thể hư ảnh Bàn Cổ tỏa ra, từng luồng sát khí ngút trời nhấn chìm cả Bát hoang.

Tuy nhiên, dù cho với tu vi cảnh giới của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, cẩn thận quan sát hồi lâu, cũng căn bản không phát hiện ra chút gì khác thường.

"Sư đệ, có phải áp lực quá lớn, nên có chút hoa mắt rồi không?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân sắc mặt nghi ngờ, có chút do dự nói.

Nếu là tình huống bình thường, một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đường đường, một ý niệm có thể thấu suốt chư thiên vạn giới, tự nhiên không thể nào hoa mắt.

Nhưng vùng đất Tây phương, trong một thời gian ngắn liên tiếp bị gài bẫy, tổn thất không ít pháp bảo khí vận, vừa rồi lại bị một Tổ Vu nhỏ nhoi đến tận cửa khiêu khích, không thể không nói Chuẩn Đề Đạo Nhân thật sự tâm thần hỗn loạn, nhất thời nhìn lầm.

"Kỳ lạ….." Trên mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng đầy vẻ khó hiểu, trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn xác thực đã cảm giác được, bên trong hư ảnh Bàn Cổ đó, có một luồng dao động đặc thù lóe lên.

Lẽ nào, gần đây liên tiếp bị gài bẫy, thật sự bị đả kích đến hoa mắt rồi sao?

Nhưng mà, nếu nghĩ kỹ lại, bất luận là tổn thất pháp bảo, cắt nhượng công đức, hay là dính phải nhân quả lượng kiếp, hình như đều không phải là chuyện nhỏ.

Hồi tưởng lại kinh nghiệm bị gài bẫy suốt dọc đường đi, Chuẩn Đề Đạo Nhân không khỏi rơi lệ xót xa.

Nếu để Thái Thanh biết được suy nghĩ của Tây Phương Nhị Thánh, chắc chắn sẽ trực tiếp cười thành tiếng.

Chậc, lại bắt đầu trầm cảm trên mạng rồi!

Khác với Tây Phương Nhị Thánh đang nghi thần nghi quỷ, có 'hào quang Thánh nhân phản diện' thì làm sao lại không biết được, mẹ nó

chứ đâu phải sống lại, rõ ràng là rau hẹ đã lớn rồi!

Chỉ có điều, khác với những đám rau hẹ trước đây, đám rau hẹ lần này, lớn có hơi quá khổ!

Lúc này, sau khi tinh quang trong mắt lóe lên, Thái Thanh cũng không vội ra tay, thần sắc bình tĩnh nhìn về phía chiến trường Vu Yêu.

Mười hai Tổ Vu của Vu tộc, đã liên thủ thi triển Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tự nhiên sẽ không chỉ để dọa dẫm Yêu tộc Thiên đình.

Quả nhiên!

Cùng lúc ánh mắt của Thái Thanh rơi xuống, mười hai Tổ Vu của Vu tộc đồng loạt hét nhỏ một tiếng, toàn bộ hư ảnh Bàn Cổ lập tức động.

Ong!!

Sát khí ngút trời hung hãn bành trướng, quét ngang bốn phương tám hướng, khí huyết kinh khủng che trời lấp đất nhấn chìm ức vạn dặm bầu trời, kinh động chư thiên hoàn vũ.

Dưới ánh mắt kinh hãi của vô số sinh linh trong toàn cõi Hồng Hoang, tôn hư ảnh Bàn Cổ đó từ từ giơ hai cánh tay lên, trực tiếp đánh ra một đòn hủy thiên diệt địa về phía đại quân Yêu tộc!

"Sức mạnh của hư ảnh Bàn Cổ chỉ có thể dùng một lần, chỉ cần ta chống đỡ được một đòn này, thắng lợi sẽ thuộc về Yêu tộc Thiên đình ta!!" Cảm nhận được sức mạnh kinh khủng ập tới, sắc mặt Đế Tuấn đại biến, trong lúc điên cuồng thôi động cờ trận, liền gào thét.

Nghe thấy lời của hắn, bất luận là Phục Hy, Côn Bằng, hay Thập đại Yêu Thần, cùng các cường giả của Yêu tộc Thiên đình, đều đồng loạt gầm lên một tiếng, thôi động hai tòa tiên thiên đại trận đến cực hạn!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa, trong nháy mắt vang lên trong Bất Chu Sơn, dư chấn hủy diệt khó có thể hình dung điên cuồng càn quét về Tứ hải Bát hoang.

Một khắc này, các vì sao trên trời u ám không còn ánh sáng, hư không rộng lớn đột nhiên rung chuyển, sức mạnh đỉnh tiêm của Vu Yêu nhị tộc chính diện va chạm, dư chấn sinh ra, làm tan nát đất trời, cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay!

Nếu không phải chiến trường của trận chiến này là vùng đất Bất Chu Thần Sơn, e rằng chỉ một đòn này, đủ để làm tan nát ức vạn dặm sơn hà đại địa!

Thậm chí, ngay cả Bất Chu Sơn với tư cách là cột chống trời, cùng với sức mạnh kinh khủng không ngừng bùng nổ, cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, khiến cho toàn bộ Tam Thập Tam Thiên Khuyết nhanh chóng sụp đổ, có vô tận dư chấn nổ tung!

Trời đất biến sắc, càn khôn mẫn diệt, sau một đòn, toàn bộ chiến trường Bất Chu đã biến thành một mảnh hoang tàn.

Khí huyết tanh nồng đậm đặc, mãi không tan, từng giọt từng giọt tiên huyết hội tụ thành biển, nhấn chìm ức vạn dặm dãy núi Bất Chu, khiến cho cả đất trời một màu máu!

Hồi lâu sau, dư chấn trong Bất Chu Sơn mới dần dần tan biến, từng ánh mắt chăm chú nhìn qua, đều không khỏi đột nhiên co lại, trên mặt tất cả mọi người, cũng toàn bộ hiện lên vẻ chấn động.

Chỉ thấy, giữa toàn bộ chiến trường, hai tòa đại trận phòng ngự của Yêu tộc Thiên đình đã sớm rách nát, một vẻ lung lay sắp đổ.

Không chỉ Đế Tuấn và các cường giả khác bị trọng thương, ho ra từng ngụm máu tươi, ngay cả đại quân Yêu tộc vốn che trời lấp đất

trước đó, lúc này cũng trực tiếp giảm mạnh chín phần!

Nói cách khác, một đòn vừa rồi, đã tiêu diệt ức vạn vạn đại quân Yêu tộc trong một hơi!!

Dù cho các đại năng Hồng Hoang đã sớm quen với cảnh cá lớn nuốt cá bé, sau khi thấy cảnh này, cũng không khỏi thần sắc kinh hãi, nuốt nước bọt ừng ực.

Đó là ức vạn vạn sinh mệnh đó!

Là nội tình mà cả Yêu tộc Thiên đình đã phải mất hàng chục Nguyên hội mới tích lũy được đó!

Chỉ một đòn, lại gần như đánh cho nó trống rỗng?

Rõ ràng, Vu Yêu Lượng kiếp lần này, so với bất kỳ trận Hồng Hoang Lượng kiếp nào trước đây, đều kinh khủng hơn rất nhiều!!

Chương 150

Nhưng, điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là, Đế Tuấn, người có nội tình gần như cạn kiệt, bản thân còn bị trọng thương, lúc này ngược lại lại cười lớn.

"Lũ súc sinh lông lá chết tiệt, chết đến nơi rồi mà còn cười được!" Tổ Vu Chúc Dung tức giận mắng một tiếng, sắc mặt thoáng chút tái nhợt, thân thể cũng không khỏi đột nhiên run lên.

Đúng như đã nói trước đó, một đòn của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, uy lực không tầm thường, nhưng đồng thời, đối với mười hai Tổ Vu, cũng tiêu hao không nhỏ.

Rốt cuộc, toàn bộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận điều động chính là hư ảnh Bàn Cổ, muốn thôi động một tôn hư ảnh Ma Thần kinh khủng như vậy, cái giá phải trả tự nhiên là rất lớn.

Về điểm này, Đế Tuấn hiển nhiên cũng biết rõ.

Lúc này, nghe thấy lời của Tổ Vu Chúc Dung, tiếng cười của hắn từ từ ngừng lại, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn.

"Đúng không sai, nên tiễn các ngươi lên đường rồi!" Gần như cùng lúc lời nói vừa dứt, cả người Đế Tuấn hóa thành một ngọn lửa vàng rực, lao thẳng về phía Tổ Vu Chúc Dung.

Cảnh này, lọt vào mắt của tất cả sinh linh đang chú ý đến trận chiến này, lập tức khiến mọi người đều kinh hãi.

Không ai ngờ rằng, đã đến nước này rồi, Đế Tuấn lại dám chủ động xuất kích.

Phải biết rằng, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tuy đã hao hết khí lực của các Tổ Vu, nhưng dù sao Vu tộc có nhục thân cường

hãn, vẫn còn có chiến lực không tầm thường.

Ngược lại Đế Tuấn, lúc này đang bị trọng thương, ngay cả một nửa thực lực lúc đỉnh phong cũng không có, mạo hiểm ra tay tuyệt đối không chiếm được lợi thế.

Nhưng càng như vậy, lại càng khiến mọi người cảm thấy có gì đó không ổn, đặc biệt là Tổ Vu Hậu Thổ, sắc mặt trên gương mặt xinh đẹp càng là biến đổi.

"Chúc Dung huynh trưởng cẩn thận!!" Hậu Thổ vội vàng lên tiếng, lớn tiếng nhắc nhở.

Tuy nhiên, Tổ Vu Chúc Dung lại không hề để ý, nhìn Đế Tuấn đang gào thét lao tới, không những không tránh né, ngược lại trực tiếp lao thẳng vào.

"Ngô ngược lại muốn xem, con chim lông lá này rốt cuộc có thủ đoạn gì….." Lời của Chúc Dung còn chưa nói xong, một luồng kiếm quang sắc bén vô cùng, từ giữa đất trời lóe lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh mắt không thể tin nổi của ức vạn sinh linh, một Tổ Vu của Vu tộc đường đường, trực tiếp bị chém thành hai nửa!

"Huynh trưởng?!" "Chúc Dung huynh đệ?!" Tiếng kinh hô không ngừng vang lên, đừng nói là các sinh linh vạn tộc khác, ngay cả các Tổ Vu của Vu tộc, cũng đều một phen thần sắc ngây dại.

Vu tộc với tư cách là hậu duệ Bàn Cổ, tu vi nhục thân cường hãn, là chuyện mà cả Hồng Hoang ai cũng biết.

Huống chi, Chúc Dung không phải là Vu tộc bình thường, mà là một trong mười hai Tổ Vu!

Dù cho trong trạng thái hiện tại, chỉ riêng sức mạnh nhục thân của hắn, cũng có thể chống đỡ được một đòn của Hỗn Nguyên Kim Tiên

mới đúng!

Nhưng bây giờ, chỉ trong khoảnh khắc giao thủ, lại bị Đế Tuấn chém thành hai nửa, cho dù các Thánh nhân trên trời nhìn thấy cảnh này, cũng đều hai mắt co lại, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Đó là….." Từng ánh mắt không ngừng rơi vào người Đế Tuấn, tất cả mọi người đều nhìn thấy, trong tay hắn đang nắm chặt một thanh trường kiếm màu đỏ sẫm.

Máu tươi đỏ thẫm, từ từ nhỏ giọt từ thanh trường kiếm, trên thân kiếm dài mấy xích, hiện lên từng đạo đạo văn phức tạp.

Chỉ có điều, khác với đạo văn của pháp bảo thông thường, trong đạo văn của thanh kiếm này, dường như ngưng tụ ức vạn oan hồn lệ quỷ, cho dù chỉ hơi rung động, cũng có vô tận oán khí gào thét ra.

"...Pháp bảo gì?

Sao lại có thể tà ác như vậy?!" Sau khi nhìn thấy thanh trường kiếm trong tay Đế Tuấn, tâm thần của các sinh linh vạn tộc, đều không khỏi đột nhiên run lên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thanh trường kiếm này không phải là Tiên Thiên Chí Bảo, mà là một món sát khí được Yêu tộc Thiên đình cố ý luyện chế ra sau này, chuyên dùng để đối phó Vu tộc!

"Thanh kiếm này tên là 'Đồ Vu', là bí bảo do bản đế dùng oán khí huyết mạch Nhân tộc luyện chế thành, hôm nay liền dùng nó, tiễn các ngươi lên đường!" Nụ cười của Đế Tuấn càng thêm lạnh lùng, giọng nói âm hàn vang lên.

Nói thật, sức mạnh của Đồ Vu Kiếm đã vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn, ngay cả hắn cũng không ngờ, thanh Đồ Vu Kiếm này lại hung tàn đến vậy, giết Tổ Vu chẳng khác nào giết gà!

Khắc tinh của Vu tộc, quả nhiên danh bất hư truyền!

Nghe thấy lời của Đế Tuấn, vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang, trong lòng càng thêm run rẩy.

Đến lúc này, mọi người nào còn không hiểu, năm xưa Yêu tộc Thiên đình điên cuồng tàn sát huyết mạch Nhân tộc, chính là để luyện chế thanh Đồ Vu Kiếm này.

Xem ra, để luyện chế ra hung khí đối phó Vu tộc, Yêu tộc Thiên đình không chỉ giết sạch các dị tộc có huyết mạch Nhân tộc, mà còn suýt chút nữa đã diệt sạch cả Nhân tộc!

Trong một thanh Đồ Vu Kiếm này, rốt cuộc có bao nhiêu sinh mạng, thật khó có thể tưởng tượng!

"Tâm ngoan thủ lạt, Đế Tuấn cũng là một nhân vật." Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn luôn coi thường Yêu tộc, cũng không khỏi nhìn thêm một cái.

Đối với những chuyện này, các Tổ Vu của Vu tộc tự nhiên sẽ không đi để ý nhiều.

Lúc này sau khi hoàn hồn, dù biết rõ trong tay Đế Tuấn có sát khí khắc chế Vu tộc, Đế Giang và những người khác lại điên cuồng lao về phía hắn.

Nguyên nhân không gì khác, Vu Yêu nhị tộc vốn đã không đội trời chung, lúc này Tổ Vu Chúc Dung lại chết trong tay Đế Tuấn, chuyện này tự nhiên không có khả năng dừng lại.

Nếu vì một thanh Đồ Vu Kiếm mà lùi bước, cũng không phải là Vu tộc!

"Súc sinh lông lá, chịu chết đi!!" Đế Giang và những người khác đồng loạt gầm lên, dùng thân thể Tổ Vu cường hãn, đánh ra một đòn kinh khủng.

"Không được làm càn!!" Các cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên

của Yêu tộc Thiên đình ở bên cạnh, cũng lần lượt nhanh chóng lao vào, căn bản không cho các Tổ Vu của Vu tộc có cơ hội liên thủ.

"Hôm nay, Vu tộc phải bị diệt!!" Đế Tuấn miệng quát lạnh một tiếng, cũng không để ý đến Đế Giang có tu vi mạnh nhất, ngược lại thân hình xoay chuyển, lao đến trước mặt Tổ Vu Hấp Tư.

Khoảnh khắc tiếp theo, Đồ Vu Kiếm trong tay liền đột nhiên vung lên, không đợi Tổ Vu Hấp Tư kịp phản ứng, đầu đã lìa khỏi cổ!

"Súc sinh!!" Đế Giang và những người khác thấy vậy, thần sắc càng thêm cuồng nộ, gần như điên cuồng đánh ra công phạt, làm Thập đại Yêu Thần bị trọng thương.

Tuy nhiên, Đế Tuấn lại căn bản không dừng lại, thân hình hắn giống như ngọn lửa rực cháy, sau khi gào thét giữa đất trời, đột nhiên xuất hiện trước mặt Tổ Vu Xa Bỉ Thi.

"Súc sinh lông lá, cùng ngô đồng quy vu tận đi!!" Tổ Vu Xa Bỉ Thi thần sắc quyết liệt, không chút do dự, trực tiếp muốn tự bạo.

Đáng tiếc, tốc độ của hắn tuy không chậm, nhưng vẫn không nhanh bằng lưỡi kiếm của Đồ Vu Kiếm, còn chưa kịp tự bạo, đã bị Đế Tuấn chém ngang lưng!

Cảnh này, lọt vào mắt ức vạn sinh linh vạn tộc Hồng Hoang, lập tức khiến tất cả mọi người không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

Từ lúc Đế Tuấn bắt đầu ra tay, đến lúc Tổ Vu Xa Bỉ Thi vẫn lạc, mọi chuyện tuy có vẻ ngắn ngủi, nhưng đều xảy ra trong chớp mắt.

Chỉ trong nháy mắt, Vu tộc vừa mới chiếm thế thượng phong, đã bị Yêu tộc lật kèo!

Không còn cách nào khác, có Đồ Vu Kiếm loại hung khí này trong tay, đánh thế nào đây?

Đế Tuấn đã giết đến điên rồi còn gì!

Ngay lúc mọi người, đều cho rằng Vu tộc đã định trước thất bại, một tiếng nổ kịch liệt, lại đột nhiên vang lên giữa đất trời.

Từng ánh mắt liên tiếp nhìn qua, tất cả mọi người mới chú ý đến, hư ảnh Bàn Cổ vốn dĩ nên tan biến kia, không những không biến mất, ngược lại càng trở nên rõ ràng hơn!

"Chẳng lẽ….." Dường như nghĩ đến điều gì, Tây Phương Nhị Thánh sắc mặt đồng thời đại biến.

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh mắt của ức vạn sinh linh, hai mắt của hư ảnh Bàn Cổ đó đột nhiên mở ra!

Bàn Cổ, sống lại rồi!!

Ầm ầm!

Khí tức Hỗn Độn hung hãn bành trướng, đột nhiên bùng nổ giữa đất trời, sức mạnh kinh khủng khó có thể hình dung càng trong khoảnh khắc cuộn trào về Bát hoang.

Một ánh mắt mờ mịt, từ hư ảnh Bàn Cổ đó từ từ hạ xuống, khiến cho các sinh linh vạn tộc Hồng Hoang, đều trong lòng đột nhiên run lên.

Chương 151

…Bàn Cổ sống lại rồi?!

Đừng nói là các sinh linh vạn tộc khác, ngay cả các Tổ Vu đã triệu hồi ra hư ảnh Bàn Cổ, lúc này cũng một vẻ ngơ ngác.

Đúng vậy, hư ảnh Bàn Cổ đó, đúng là do họ liên thủ thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận triệu hồi ra.

Nhưng mấu chốt là, khí lực của họ đã sớm cạn kiệt, cả đại trận cũng đã hoàn toàn giải trừ, nếu là tình huống bình thường, hư ảnh Bàn Cổ đó lẽ ra đã phải tan biến rồi.

Bây giờ là tình huống gì?

Chẳng lẽ Phụ Thần thấy Vu tộc thua quá thảm, bị tức đến sống lại?!

Có suy nghĩ như vậy, không chỉ các Tổ Vu của Vu tộc, ngay cả Đế Tuấn đang cầm hung khí Đồ Vu ở bên cạnh, lúc này cũng ngây người.

Mẹ nó chứ, chiêu trò gì đây?!

Đánh xong con nhỏ, gọi ra con lớn?!

Đế Tuấn tuy hung ác, nhưng cũng tuyệt đối không ngốc, căn bản không cần suy nghĩ nhiều, nếu Bàn Cổ thật sự sống lại, thì chẳng cần đánh nữa, có thể trực tiếp đầu hàng rồi!

Đùa gì chứ, trước mặt Bàn Cổ Đại Thần, Yêu tộc Thiên đình là cái gì?

Đồ Vu Kiếm lại là cái gì?

E rằng ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng sẽ bị đánh nổ tung?

Trên thực tế, ngay từ khoảnh khắc hư ảnh Bàn Cổ mở mắt, các

Thánh nhân trên trời đã cảm thấy có gì đó không ổn!

Khác với vô số sinh linh trong Hồng Hoang, với tư cách là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hàng thật giá thật, tu vi nhãn giới ở đó, tự nhiên có thể nhìn ra ngay, hư ảnh Bàn Cổ đó không phải là Bàn Cổ thật sự sống lại!

So với sống lại, còn không bằng nói là mượn xác hoàn hồn!

Rốt cuộc, Bàn Cổ đã vẫn lạc, Nguyên thần hóa thành Tam Thanh Thánh Nhân, lúc này Tam Thanh Thánh Nhân vẫn còn, Nguyên thần trong hư ảnh Bàn Cổ, tự nhiên không thể nào là thật.

"Bất kể là mượn xác hoàn hồn hay là thi thể sinh ra ý thức mới, đều không nên xuất hiện trong đất trời Hồng Hoang!" Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, trong mắt có hàn quang lóe lên.

Trong Tam Thanh, với tư cách là người tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, bây giờ có người ngay dưới mí mắt mình mạo danh Bàn Cổ, tự nhiên không thể dung thứ!

Lập tức, Nguyên Thủy Thiên Tôn bước một bước ra, trực tiếp rời khỏi Ngọc Hư Cung.

Phía bên kia, trên chiến trường Vu Yêu, vẻ mờ mịt trong mắt hư ảnh Bàn Cổ, bắt đầu từ từ tan biến, thay vào đó là một vẻ phẫn nộ.

Đúng như các Thánh nhân trên trời đã đoán, hắn không phải là Bàn Cổ thật sự sống lại, mà là một trong những nhân vật chính xuyên việt đến Hồng Hoang, Bàn Canh!

Bây giờ cùng với sự dung hợp ký ức, hắn bắt đầu dần dần hiểu rõ tình hình, biết mình đã xuyên việt thành hư ảnh Bàn Cổ, và giáng lâm trên chiến trường quyết chiến Vu Yêu.

Mặc dù, không phải là Bàn Cổ thật sự, nhưng dù sao cũng là Phụ

Thần của Vu tộc, mắt thấy Vu tộc phía dưới thương vong thảm trọng, làm sao có thể không tức giận?

"Dám làm tổn thương hậu duệ Bàn Cổ ta, Yêu tộc, đáng giết!!" Bàn Canh miệng gầm lên một tiếng, một đôi tay lớn nắm chặt thành quyền, không chút do dự, trực tiếp đánh về phía đại quân Yêu tộc Thiên đình.

Trong chốc lát, sức mạnh Hỗn Nguyên kinh khủng vô cùng, từ trong càn khôn hung hãn tuôn ra, đè sập Thập phương tinh hà, hủy diệt chư thiên hoàn vũ, khiến cho cả đất trời đột nhiên run rẩy, vang lên từng tiếng nổ kịch liệt.

"Chết tiệt!

Mau chóng thôi động trận pháp!!" Cảm nhận được uy lực của một quyền này, sắc mặt Đế Tuấn đại biến, vội vàng lên tiếng quát.

Tuy nhiên, một đòn trước đó của hư ảnh Bàn Cổ, đã làm trọng thương cả đại quân Yêu tộc Thiên đình, bất luận là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hay Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, cũng đều lung lay sắp đổ, căn bản không còn sức phòng ngự như lúc đỉnh phong.

Cùng với một quyền của Bàn Canh vung xuống, hai tòa đại trận không còn chống đỡ được mảy may, trực tiếp dưới ánh mắt của ức vạn sinh linh, lần lượt vỡ nát!

Không có sự che chở của trận pháp, sức mạnh Hỗn Nguyên kinh khủng vô cùng, điên cuồng trút xuống, chỉ trong chốc lát, đã làm tan nát ức vạn vạn dặm hư không rộng lớn, kéo theo cả Anh Chiêu, Quỷ Xa và những người khác trong Thập đại Yêu Thần, cũng đồng loạt hóa thành sương máu!

"A!!!" Đế Tuấn hai mắt đỏ ngầu, miệng gào thét hết sức, không ngừng giãy giụa chống cự.

Cũng không trách hắn lại điên cuồng như vậy, mắt thấy sắp chém hết Tổ Vu, dẫn dắt Yêu tộc Thiên đình giành thắng lợi, lại đột nhiên xuất hiện biến cố như vậy, đổi lại là ai cũng sẽ phát điên.

"Châu chấu đá xe, dám làm tổn thương hậu duệ Bàn Cổ ta, hôm nay ngươi phải chết, không ai cứu nổi!" Bàn Canh hừ lạnh một tiếng, hai quyền đột nhiên dùng sức, trực tiếp đánh nát cả càn khôn, muốn tiêu diệt toàn bộ người của Yêu tộc Thiên đình.

Nhưng ngay lúc một quyền này, sắp hạ xuống, một luồng thánh uy hùng vĩ bàng bạc, đột nhiên giáng lâm chiến trường!

Từng đạo thánh quang không ngừng cuộn trào, từng luồng tiên huy liên tiếp hạ xuống, giữa mây lành ngập trời, có một bóng hình xinh đẹp từ từ hiện ra.

"Muội muội?!" Thấy bóng hình xinh đẹp đột nhiên xuất hiện, Phục Hy trong đại quân Yêu tộc hơi sững sờ.

Không sai, người đột nhiên giáng lâm này không phải ai khác, chính là một trong Lục Thánh trên trời, Nữ Oa Nương Nương!

Sau khi nhẹ nhàng gật đầu với Phục Hy, Nữ Oa không nói nhiều, nhìn về phía Bàn Canh.

"Hỗn Nguyên Thánh Nhân không được can thiệp vào Lượng kiếp thiên địa, đó là quy củ của Hồng Hoang.

Bất kể đạo hữu có lai lịch gì, trận chiến này cũng không được tiếp tục ra tay." Nữ Oa nhẹ giọng nói, tiếng nói chấn động đất trời.

Nghe thấy lời của nàng, trên mặt Bàn Canh lộ ra vẻ cười lạnh, đang định mở miệng, lại có thêm mấy luồng thánh uy, lần lượt giáng lâm chiến trường.

Nhìn từ xa, thân ảnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ lần lượt hiện ra, ngay cả hai vị Thánh nhân của Tây

phương, cũng đều có mặt.

Trong nháy mắt, trong Lục Thánh trên trời, ngoại trừ Thái Thanh vị Đại Đạo Thánh Nhân kia, năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân, toàn bộ đều có mặt!

Thấy cảnh này, vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang, đều tâm thần chấn động không thôi.

Mặc dù, họ không rõ, bên trong rốt cuộc có huyền cơ gì, nhưng nếu các Thánh nhân trên trời đã chọn hiện thân ra tay, vậy thì rõ ràng tôn hư ảnh Bàn Cổ trước mắt này xác thực có vấn đề!

"...Không phải Phụ Thần?!" Các Tổ Vu của Vu tộc cũng nghĩ đến điểm này, không khỏi nhìn nhau một cái.

Đúng vậy, Bàn Canh vừa rồi ra tay vì Vu tộc, rõ ràng đứng về phía Vu tộc, đáng lẽ là ân nhân của Vu tộc.

Nhưng đừng quên, Vu tộc coi Bàn Cổ Đại Thần là cha, bây giờ có người ngay trước mặt họ mạo danh cha mình, chuyện này đối với Vu tộc mà nói, tự nhiên là một sự sỉ nhục không nhỏ!

Làm thế nào đây?

Còn có thể làm thế nào nữa!

Đã dám giả, thì ta dám nhận!

"Xin Phụ Thần ra tay, báo thù cho Vu tộc chúng ta!!" Đế Giang và những người khác cúi đầu lạy, lớn tiếng nói.

Vu tộc tuy thà gãy chứ không cong, nhưng cũng tuyệt đối không ngốc, đặc biệt là bây giờ đại thù chưa báo, Yêu tộc Thiên đình lại đang chiếm thế thượng phong, nếu không có hư ảnh Bàn Cổ này ra tay, kết cục chờ đợi Vu tộc là gì, có thể biết được rồi!

Bây giờ có cơ hội lật kèo sẵn có bày ra trước mắt, Đế Giang tự

nhiên không thể bỏ qua.

Về phần thật giả, rõ ràng không phải là chuyện cần xem xét.

Vu Yêu quyết chiến, lưỡng bại câu thương, đây là kết quả đã được Thiên Đạo đại thế quyết định từ lâu, cũng là tình huống mà các Thánh nhân trên trời vui vẻ chứng kiến.

Bây giờ, đột nhiên nhảy ra một kẻ không biết từ đâu tới, mạo danh Bàn Cổ sống lại, muốn thay đổi kết cục của Vu Yêu Lượng kiếp, bất luận là Thiên Đạo hay các Thánh nhân trên trời, tự nhiên đều không thể dung thứ!

Phải biết rằng, ngay cả Thái Thanh với tư cách là Đại Đạo Thánh Nhân, năm xưa ra tay tiêu diệt một trong những nhân vật mấu chốt của lượng kiếp là Đông Hoàng Thái Nhất, cũng đã bị Thiên Đạo giáng xuống Thiên Nộ.

Bây giờ Bàn Canh mắt thấy sắp tiêu diệt cả Yêu tộc Thiên đình, các Thánh nhân trên trời tự nhiên không thể ngồi yên không quan tâm, lần lượt chọn lựa hiện thân.

Chương 152

Chỉ có điều, khác với các Thánh nhân trên trời, Vu tộc lúc này căn bản không quan tâm, hư ảnh Bàn Cổ này rốt cuộc là thật hay giả.

Cái gọi là quyết chiến Vu Yêu đánh đến bây giờ, tình hình đã rất rõ ràng, dù có đánh tiếp, kết cục của Vu tộc cũng căn bản không tốt đẹp hơn là bao.

Nếu không phải đột nhiên có Bàn Canh ra tay, thậm chí có khả năng, lúc này Vu tộc đã GG rồi!

Cho nên, bất luận Bàn Canh là thật hay giả, đối với Vu tộc mà nói đều không quan trọng, có thể nghịch phong lật kèo, báo thù cho mấy vị Tổ Vu đã vẫn lạc, mới là đại sự hàng đầu!

Cũng chính vì vậy, Đế Giang và những người khác không do dự nhiều, liền trực tiếp chọn lựa đứng về phía Bàn Canh.

Dù sao Vu tộc, vốn đã không hòa hợp với các Thánh nhân trên trời, cũng không quan tâm các Thánh nhân có nổi giận hay không.

Quả nhiên, nghe thấy lời của Đế Giang và những người khác, các Thánh nhân trên trời sắc mặt trầm xuống, khi ánh mắt nhìn về phía Vu tộc, cũng càng thêm băng lãnh.

Ngược lại Bàn Canh lại ha ha cười một tiếng, trong ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

"Các ngươi yên tâm, hôm nay có ngô ở đây, nhất định sẽ khiến cho tất cả những kẻ nợ hậu duệ Bàn Cổ ta, đều phải trả giá!" Bàn Canh cười nói, tiếng nói chấn động đất trời, căn bản không thèm nể mặt các Thánh nhân trên trời.

Đùa gì chứ, với tư cách là nhân vật chính xuyên việt, mấy vị Thiên

Đạo Thánh Nhân nhỏ nhoi, sao có thể được hắn coi ra gì?

Trong các tiểu thuyết sảng văn Hồng Hoang, tình tiết kinh điển nhất là gì?

Chắc chắn là nhân vật chính đánh nổ tung các Thánh nhân trên trời!

Xem ra, ngay cả Hậu Nghệ, Huyết Hà và những người khác năm xưa, cũng dám dùng tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên nghịch thiên phạt Thánh, bây giờ Bàn Canh đã trở thành hư ảnh Bàn Cổ, sao có thể chịu thua?

Dám chỉ tay năm ngón với nhân vật chính?

Có bao nhiêu thì bấy nhiêu, toàn bộ đều đánh cho một trận!

Sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, Bàn Canh hét nhỏ một tiếng, khí thế kinh khủng của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, giống như sóng thần, điên cuồng tuôn ra tám phương, khiến cho cả đất trời đột nhiên run lên.

"Các ngươi tính kế hậu duệ Bàn Cổ ta, uổng là Thiên Đạo Thánh Nhân, toàn bộ đáng bị diệt!!" Bàn Canh thần uy đại hiển, khí thế bễ nghễ chư thiên, thân thể ức vạn trượng dù chỉ khẽ rung động, cũng kinh động Tứ hải Bát hoang, đè sập chư thiên hoàn vũ.

Tiếng nói của hắn như sấm sét, không ngừng vang lên giữa đất trời, lọt vào tai mỗi một sinh linh Hồng Hoang, đều khiến cho tất cả mọi người sắc mặt đại biến.

Không ai ngờ rằng, Bàn Canh một mình đối mặt với các Thánh nhân trên trời, lại không hề có chút kiêng dè, hoàn toàn không coi các Thánh nhân trên trời ra gì.

Phải biết rằng, bất luận là Nguyên Thủy Thiên Tôn hay Tây Phương Nhị Thánh, đó đều là Hỗn Nguyên Thánh Nhân hàng thật giá

thật!

Hư ảnh Bàn Cổ tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là một đạo hư ảnh mà thôi, không phải là Bàn Cổ Đại Thần thật sự, càng không có tu vi thực lực của Bàn Cổ Đại Thần.

"Chỉ là một đạo tà niệm, cũng dám kiêu ngạo như vậy, thật là cuồng vọng vô tri!" Lập tức, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền âm trầm mặt quát.

Đừng thấy Bàn Canh đoạt xá hư ảnh Bàn Cổ, thể hiện ra khí thế kinh khủng của cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, từ đầu đến cuối cũng chỉ là một tà niệm do hư ảnh Bàn Cổ tự sinh ra mà thôi!

Từ căn nguyên thân phận, bất kể điểm nào, đều không thể so sánh với các Thánh nhân trên trời.

Một tà niệm Bàn Cổ trong mắt hắn, lại dám ngang nhiên trước mặt hắn, các Thánh nhân trên trời sao có thể không có nộ ý?

"Nếu đạo hữu không biết điều, không nghe khuyên bảo, chúng ta cũng đành phải thỉnh giáo đạo hữu một phen." Thông Thiên Giáo Chủ từ từ lên tiếng, sắc mặt lạnh lùng vô cùng.

Nếu là nhân vật mấu chốt của Vu Yêu nhị tộc, với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân, có lẽ sẽ ngại thân phận, không tiện ra tay.

Nhưng Bàn Canh lúc này, chỉ là một đạo hư ảnh Bàn Cổ, vốn không nằm trong lượng kiếp, các Thánh nhân trên trời dù đích thân ra tay, cũng căn bản sẽ không dính phải bất kỳ nhân quả nào!

Đương nhiên, sở dĩ họ chịu đích thân ra tay, còn có một nguyên nhân khác, đó là thật sự không dám đi mời Thái Thanh!

Bất luận là trước đây đối phó Đông Hoàng Thái Nhất, trấn áp

Huyết Hà Lão Tổ, để mời Thái Thanh ra tay, mấy vị Thánh nhân trên trời đều đã phải trả một cái giá không nhỏ.

Sau mấy lần dày vò, dù cho các Thánh nhân trên trời có gia sản hậu hĩnh, cũng căn bản không chịu nổi!

Cho nên, lúc này đối mặt với Bàn Canh cuồng vọng vô tri, họ hoàn toàn không có ý định đi mời Thái Thanh ra tay, mà muốn dựa vào sức của mình, để trấn áp hắn triệt để.

Người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hàng thật giá thật, tự nhiên có thể nhìn ra, tôn hư ảnh Bàn Cổ trước mắt này, chẳng qua chỉ có tu vi cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ mà thôi.

Nói cách khác, tu vi thực lực của họ đều ở cùng một mức, căn bản không chênh lệch bao nhiêu.

Thêm vào đó, họ có đến năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân, thu thập một hư ảnh Bàn Cổ, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay, nằm trong lòng bàn tay sao?

"Đi, đến Hỗn Độn chiến một trận!" Các Thánh nhân trên trời nhìn nhau một cái, cùng nhau quát về phía Bàn Canh.

Nghe thấy lời của họ, trên mặt Bàn Canh không những không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn lộ ra nụ cười.

Hay lắm, đang sầu không có cơ hội trang bức vả mặt đây, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân lại tổ đội đến nộp mạng!

Đây chẳng phải là tình tiết trang bức vả mặt hoàn hảo sao!

"Chính hợp ý ngô!

Hôm nay liền để các ngươi biết, sự lợi hại của Bàn Cổ nhất mạch

ta!!" Không do dự nhiều, lời của Bàn Canh vừa dứt, hắn liền dẫn đầu bước một bước ra, rời khỏi đất trời Hồng Hoang, giáng lâm Hỗn Độn hư không.

Các Thánh nhân trên trời thấy vậy, ai nấy đều gật đầu, lần lượt theo sát, cũng đến bên ngoài Hồng Hoang.

Một khắc này, Vu Yêu nhị tộc, với tư cách là nhân vật chính của lượng kiếp lần này, ngược lại lại bị mọi người phớt lờ.

Từng ánh mắt không ngừng nhìn về phía Hỗn Độn hư không, trên mặt tất cả mọi người, đều lộ ra vẻ căng thẳng.

Mặc dù đến bây giờ, ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang, đều không rõ lai lịch của Bàn Canh rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng dù sao, hắn cũng là hư ảnh Bàn Cổ, cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ hàng thật giá thật!

Bây giờ, các Thánh nhân trên trời muốn giao thủ với hư ảnh Bàn Cổ, hoàn toàn là sự va chạm giữa Thiên Đạo Hồng Hoang và sức mạnh của Bàn Cổ, trận chiến này tuyệt đối không tầm thường, đủ để chấn động cả đất trời Hồng Hoang!

Thậm chí, ngay cả Thái Thanh trong Bát Cảnh Cung, cũng không khỏi nhìn về phía Hỗn Độn hư không.

"Một đánh năm sao….." Sắc mặt Thái Thanh bình tĩnh, không căng thẳng như các sinh linh vạn tộc.

Rốt cuộc, đã là lão thư trùng nhiều năm, tình tiết tiếp theo không cần đoán cũng có thể biết, chắc chắn là nhân vật chính một mình đánh bại năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Không còn cách nào khác, hào quang nhân vật chính chính là đơn giản thô bạo như vậy!

Một đánh năm?

Hoàn toàn không thành vấn đề!

Thái Thanh thậm chí không hề nghi ngờ, Bàn Canh đầu đội hào quang nhân vật chính, không chừng ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng dám đánh!

Rốt cuộc, nhân vật chính giáng lâm lần này, tu vi so với bất kỳ ai trước đây, đều mạnh hơn, hào quang lớn hơn một chút, cũng có thể hiểu được.

Về điểm này, các Thánh nhân trên trời hiển nhiên không rõ.

Trong mắt họ, Bàn Canh có trâu bò đến đâu, cũng chỉ là một người mà thôi, còn họ có đến năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân!

Năm tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thậm chí không cần ra tay, chỉ cần cùng nhau giáng lâm Hỗn Độn hư không, khí thế kinh khủng hung hãn bành trướng, đã có thể khiến cho cả mảng hư không rung chuyển không ngừng!

"Lượng kiếp là đại thế của Thiên Đạo, nếu đạo hữu chịu khoanh tay đứng nhìn, trận chiến này có lẽ có thể miễn đi….." Thấy Bàn Canh sắc mặt lộ ra chút chờ mong, trong lòng Nữ Oa mơ hồ cảm giác được một tia không ổn, có chút do dự lên tiếng khuyên.

Tuy nhiên, lời của nàng còn chưa nói xong, đã bị Bàn Canh trực tiếp cắt ngang.

Chương 153

"Ít nói nhảm đi, các ngươi cùng ra tay đi!" Bàn Canh hào khí vạn trượng, vẫy vẫy tay quát.

Sắc mặt hắn hưng phấn, trong hai mắt có tinh quang lóe lên, nóng lòng muốn vả mặt các Thánh nhân trên trời, thể hiện một phen thao tác của nhân vật chính.

Nghe thấy lời của hắn, sắc mặt các Thánh nhân trên trời, đều trong nháy mắt âm trầm xuống.

Thật sự không coi ta ra gì à?

Nhân vật chính thì trâu bò thế sao?

Có còn biết quy củ không?

"Chư vị, cùng ra tay!!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân quát lạnh một tiếng, không còn do dự nữa, dẫn đầu bắt quyết thi pháp, đánh ra một đạo thần thông kinh khủng che trời lấp đất.

Các Thánh nhân trên trời khác thấy vậy, cũng ai nấy vận chuyển tu vi, sức mạnh của Hỗn Nguyên Thánh Nhân hung hãn bành trướng, trực tiếp khiến cho cả hư không trong nháy mắt nổ tung!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa, vang vọng khắp Hỗn Độn rộng lớn, dư chấn hủy diệt chưa từng có, điên cuồng càn quét khắp hư không vô tận!

Từng vùng tinh hải nổ tung, từng mảng hư không mẫn diệt, năm tôn Hỗn Nguyên Thánh Nhân cùng ra tay, cho dù chỉ là thần thông đơn giản nhất, cũng có thể đánh xuyên cả Hỗn Độn, đánh nát chư thiên vạn vực!

Thậm chí, ngay cả ức vạn sinh linh ở xa trong đất trời Hồng Hoang, khi xa xa cảm nhận được luồng dư chấn đó, cũng đều ai nấy sắc mặt kinh hãi, bị đè đến mềm nhũn trên đất!

Ngược lại Bàn Canh đứng mũi chịu sào, không những không chút hoảng loạn, mà còn vung vẩy đôi cánh tay có thể nâng cả tinh hà, liên tiếp đánh ra sức mạnh của Bàn Cổ!

Thiên Đạo Thánh Nhân và sức mạnh của Bàn Cổ va chạm, không ngừng vang lên trong Hỗn Độn, Bàn Canh tuy là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ không sai, nhưng hào quang nhân vật chính trên đầu, cũng không phải để trưng.

Từng luồng sức mạnh kinh khủng, không ngừng bùng nổ, khí thế của Bàn Canh không những không hề suy giảm, ngược lại còn có dấu hiệu càng đánh càng hăng!

"Cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng chỉ có thế!" Bàn Canh miệng hét dài một tiếng, trong thân thể khổng lồ ức vạn trượng, có sức mạnh kinh khủng đủ để hủy diệt chư thiên vạn đạo, không ngừng bộc phát ra, đè sập từng mảng từng mảng hư không, làm tan nát từng vùng từng vùng tinh hải!

Các Thánh nhân trên trời không nói gì, nhưng sắc mặt trên mặt đều có chút khó coi.

Dù sao, họ cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân hàng thật giá thật, bây giờ năm đánh một, lại không chiếm được thế thượng phong, chuyện này nói ra thật có chút mất mặt.

Đương nhiên, ngoài việc bị hào quang nhân vật chính áp chế, sở dĩ đánh thành như vậy, cũng có quan hệ không nhỏ đến việc các Thánh nhân trên trời tâm tư khác nhau.

Tuy, với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân, đối mặt với biến số uy

hiếp lượng kiếp, họ có thể đứng ra cùng ra tay, muốn trấn áp nó.

Nhưng tận đáy lòng, ai cũng có tính toán riêng, thật sự đã bỏ ra bao nhiêu thực lực, cũng chỉ có mình họ mới rõ.

Rốt cuộc, giữa các Thánh nhân trên trời, cũng không phải là một khối sắt, ai cũng chờ đối phương dốc toàn lực, sau đó dễ dàng nhặt mạng, kiếm được một món hời.

Một câu thôi, đánh nhau như diễn kịch, toàn bộ dựa vào diễn kỹ!

Đều đang diễn đồng đội, người thật sự dùng bài tẩy ngược lại một người cũng không có!

Trong tình huống như vậy, không bị nhân vật chính vả mặt, mới là chuyện lạ!

Rõ ràng, các Thánh nhân trên trời, cũng đã ý thức được điểm này.

"Hai vị đạo hữu của Tây phương, nếu còn không ra sức, trận chiến này có thể sẽ nguy hiểm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quát lạnh một tiếng, không khách khí mà đổ tội cho Tây Phương Nhị Thánh.

Cách nói của hắn rất đơn giản, dù sao Tây phương gánh tội cũng không phải một hai lần, lão gánh tội chuyên nghiệp rồi, gánh thêm một lần cũng không sao.

Tuy nhiên, nghe thấy lời của hắn, Chuẩn Đề Đạo Nhân lại lập tức cười lạnh lắc đầu.

"Ngọc Thanh đạo hữu nói vậy là sai rồi!

Hai người chúng ta từ đầu đến cuối đều tận tâm tận lực, nào có chút lơ là!" Mọi người đều đang diễn, dựa vào đâu mà Tây phương ta phải gánh tội?

Diễn kỹ của hai sư huynh ta, phút mốt là bùng nổ tin không?

Huống chi, bên cạnh có Nữ Oa vẫn luôn làm cho có lệ, Nguyên

Thủy Thiên Tôn lại cứ giả vờ không thấy, thật sự nghĩ Tây phương ta dễ bắt nạt à?

Đừng thấy Tây Phương Nhị Thánh, trước mặt Thái Thanh chỉ có thể ngoan ngoãn bị tính kế, nhưng đối phó với Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại không hề sợ.

Mắt thấy Tây Phương Nhị Thánh và Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp treo máy chửi nhau, Thông Thiên Giáo Chủ, người vẫn luôn ngoan ngoãn ra tay, lại trực tiếp khoanh tay không làm nữa.

Mấy người có ý gì?

Thật sự bắt nạt người thật thà à?!

Rõ ràng đã nói tốt năm đánh một, kết quả là ba đồng đội đầu tiên chửi nhau, một đồng đội treo máy, chỉ còn lại một mình hắn, gặp phải đối thủ hack!

Mẹ nó chứ, đánh thế nào?!

Căn bản không gánh nổi!

Okay?!

Thường có câu nói, không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo!

Nếu Chư Thiên Thánh Nhân có thể đồng tâm đồng đức, cùng nhau thi triển các thủ đoạn của mình, e rằng dù có hào quang nhân vật chính che chở, Bàn Canh cũng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Rốt cuộc, sức mạnh liên thủ của năm vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân là kinh khủng khó có thể tưởng tượng, đánh nát Chư Thiên Hoàn Vũ cũng hoàn toàn không hề khoa trương.

Thế nhưng, Chư Thiên Thánh Nhân mỗi người một ý, bề ngoài thì cùng nhau ra tay, nhưng sau lưng toàn bộ đều đang diễn kịch.

Sau mấy lần giao thủ, chẳng những không chiếm được chút lợi thế nào, ngược lại còn khiến Bàn Canh càng đánh càng hăng, khí thế không ngừng tăng cao!

Nhìn thấy cảnh này, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức không chịu nổi nữa. "Nếu các vị cứ như vậy, bản tọa thà ngồi nhìn lượng kiếp xảy ra biến cố, cũng tuyệt đối không muốn tiếp tục mất mặt nữa!" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng quát một tiếng, tay áo vung lên, trực tiếp lách mình lùi sang một bên, bày ra dáng vẻ khoanh tay đứng nhìn. "Thông Thiên đạo hữu có ý gì?

Chúng ta đã sớm hẹn cùng nhau ra tay, lúc này lại muốn rút lui, e rằng có chút không thích hợp?" Chuẩn Đề đạo nhân nhíu mày, lạnh giọng nói.

Đang sầu không tìm được kẻ đổ vỏ, Thông Thiên Giáo Chủ lúc này rút lui chẳng khác nào cho Tây phương cơ hội quăng nồi, Chuẩn Đề đạo nhân tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Nhưng, nghe thấy lời của hắn, Thông Thiên Giáo Chủ lại lập tức cười lạnh. "Cùng nhau ra tay?

Hai vị các ngươi có tâm tư gì, bản tọa còn lười vạch trần!" Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu, giọng điệu kiên quyết nói: "Thay vì lòng dạ khác nhau, miễn cưỡng liên hợp ra tay, chi bằng dứt khoát đường ai nấy đi, cho nó gọn lẹ!" Nghe thấy lời của Thông Thiên Giáo Chủ, Chư Thiên Thánh Nhân lại đều không lên tiếng nữa.

Mặc dù lời của Thông Thiên Giáo Chủ rất thẳng thắn dứt khoát, nhưng đừng quên, Bàn Canh nhúng tay vào Vu Yêu Lượng Kiếp, tương đương với việc đi ngược lại đại thế Thiên Đạo Hồng Hoang, nếu thật sự đường ai nấy đi mặc kệ, quỷ mới biết Hồng Hoang lượng kiếp sẽ biến thành cái dạng gì!

Cũng vì vậy, Chư Thiên Thánh Nhân ai nấy đều nhíu chặt mày,

nhìn nhau một cái, đều có chút không quyết định được.

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Canh ở một bên lại có chút bực bội.

Rõ ràng là phân đoạn vả mặt Chư Thiên Thánh Nhân để làm màu, bị Chư Thiên Thánh Nhân làm cho một màn như vậy, hoàn toàn mất hết cả phong cách!

Chết tiệt, thật sự không nể mặt nhân vật chính chút nào sao?

Có thể để ta làm màu một cách vui vẻ được không?

Chương 154

"Các ngươi đã không muốn ra tay, vậy thì ta cũng không khách khí nữa!" Bàn Canh lạnh lùng quát một tiếng, dứt lời, hắn giơ tay tung một quyền ra.

Nhưng, khác với lúc trước, cú đấm này của Bàn Canh không nhắm vào Chư Thiên Thánh Nhân, mà nhắm thẳng vào đại quân Yêu tộc trên chiến trường Vu Yêu!

Cách làm của hắn rất đơn giản, nếu Chư Thiên Thánh Nhân không chịu phối hợp với lão tử làm màu, vậy lão tử ra tay ép các ngươi phối hợp!

Chỉ cần diệt sạch đám người của Yêu Tộc Thiên Đình, Chư Thiên Thánh Nhân không muốn ra tay cũng không có lựa chọn nào khác! "Không hay rồi!!" Thấy Bàn Canh lại quay sang tấn công Yêu Tộc Thiên Đình, Chư Thiên Thánh Nhân đều thầm kêu không ổn.

Rốt cuộc, Yêu tộc là một trong những mấu chốt của Vu Yêu Lượng Kiếp, nếu toàn bộ Yêu Tộc Thiên Đình bị Bàn Canh một quyền đánh nát, trận Vu Yêu Lượng Kiếp này cũng coi như xong!

Nghĩ đến đây, Chư Thiên Thánh Nhân vội vàng ra tay, muốn chặn lại cú đấm này.

Nhưng, tốc độ của Chư Thiên Thánh Nhân tuy nhanh, cú đấm của Bàn Canh lại càng nhanh hơn, trực tiếp đánh nát Chư Thiên Hoàn Vũ, đè sập Tam Thập Tam Thiên Khuyết, từ trong Hỗn Độn đột nhiên giáng xuống, nhắm thẳng vào đại quân Yêu Tộc Thiên Đình mà oanh sát!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp Tứ Hải Bát Hoang, một quyền còn chưa giáng xuống, tiếng nổ kinh khủng mà nó tạo ra đã khiến vô số sinh linh vạn tộc kinh hãi!

Đối mặt với một quyền hủy thiên diệt địa kinh khủng, dù là Đế Tuấn, Thiên Đế Yêu Tộc đường đường, cũng không khỏi co rụt con ngươi, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi. "Mau... mau kết đại trận!!" Đế Tuấn sắc mặt kinh hãi, vội vàng gầm lên.

Lời hắn vừa dứt, các cường giả Yêu Tộc Thiên Đình đều lộ vẻ tuyệt vọng, đâu còn tâm tư kết trận pháp chống cự.

Phải biết, cú đấm trước đó của Bàn Canh đã đánh nát Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, bây giờ vội vã kết thành trận pháp cũng căn bản không thể nào đỡ nổi một quyền này!

Nghĩ đến đây, Yêu Sư Côn Bằng ở bên cạnh lộ ra vẻ âm hiểm, cũng không thèm để ý đến lời của Đế Tuấn, trực tiếp cuộn lấy Hà Đồ Lạc Thư, hóa thành một đạo hắc quang, đào thoát khỏi chiến trường Vu Yêu. "Côn Bằng?!

Đồ chết tiệt!!" Đế Tuấn vừa kinh vừa giận, vạn lần không ngờ bên cạnh mình lại giấu một kẻ phản bội, thời khắc mấu chốt lại trực tiếp bỏ chạy!

Nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Đế Tuấn, thân hình Yêu Sư Côn Bằng hơi khựng lại, nhưng căn bản không quay đầu, trong mấy hơi thở đã biến mất giữa thiên địa.

Giờ khắc này, đừng nói là các cường giả Yêu Tộc Thiên Đình, ngay cả sinh linh vạn tộc từ xa nhìn thấy cảnh này cũng đều lắc đầu, trong lòng đã xác định Yêu tộc phen này tiêu rồi!

Đúng vào lúc này, một bóng người từ trong Yêu Tộc Thiên Đình

lao vút lên trời, trực tiếp chống lại luồng uy áp Hỗn Nguyên cuồn cuộn, lao thẳng về phía cú đấm kia! "......Phục Hy?!" Nhìn thấy bóng dáng của Phục Hy, ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang đều cả kinh.

Không ai ngờ được, đã đến lúc này rồi, Phục Hy lại chủ động đứng ra.

Phải biết, một quyền này chính là sức mạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chân chính, Phục Hy tuy là Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng cũng căn bản không có khả năng chống đỡ!

Quả nhiên!

Ngay khoảnh khắc Phục Hy lao lên, toàn thân bắt đầu có từng luồng sương máu lan ra, cả người bị sức mạnh kinh khủng không thể tả đè nén đến vặn vẹo.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không hề lùi bước, ngược lại càng điên cuồng bay lên! "Hôm nay ta, Phục Hy, sẽ dùng tính mạng của mình để nghịch thiên cải mệnh cho Yêu Tộc Thiên Đình!!" Phục Hy gào thét trong miệng, hắn tinh thông Vận Mệnh Pháp Tắc, đối với kết cục của Vu Yêu Lượng Kiếp đã sớm biết rõ trong lòng.

Sở dĩ hắn vẫn lựa chọn Yêu Tộc Thiên Đình, là muốn thông qua việc nghịch thiên cải mệnh cho Yêu Tộc Thiên Đình để viên mãn Vận Mệnh Pháp Tắc của mình, từ đó tìm kiếm một tia cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên.

Đáng tiếc, giờ khắc này, sự xuất hiện của Bàn Canh đã hoàn toàn phá vỡ hy vọng của Phục Hy, thay vì ngồi chờ chết dưới một quyền này, chi bằng liều mạng một phen. "Không biết tự lượng sức!" Bàn Canh sắc mặt lạnh băng, chậm rãi lên tiếng, khí thế Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cuồn cuộn trực tiếp nghiền nát ức vạn vạn dặm hư không.

Cú đấm này không hề giữ lại chút nào, là cú đấm mạnh nhất của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ chân chính, ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng không dám dễ dàng đối đầu, huống chi là một Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Ầm!!

Không có bất kỳ bất ngờ nào, toàn bộ thân thể Phục Hy nổ tung, hóa thành một đám sương máu, phiêu tán trên chiến trường Vu Yêu.

Ngay lúc cú đấm của Bàn Canh oanh sát Phục Hy xong, chuẩn bị tiếp tục giáng xuống đại quân Yêu Tộc Thiên Đình, một đạo nguyên thần gần như trong suốt lại đột nhiên hiện ra trong đám sương máu, chính là Phục Hy vừa vẫn lạc! "....." Nhìn thấy nguyên thần Phục Hy đột nhiên xuất hiện, Bàn Canh sững sờ, cú đấm cũng đột nhiên dừng lại.

Cũng không trách hắn kinh ngạc như vậy, với cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đường đường, một quyền đánh nát một phương thế giới cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Huống chi là một Hỗn Nguyên Kim Tiên nhỏ bé, đáng lẽ đã phải hồn phi phách tán rồi, sao có thể ngưng tụ lại nguyên thần hoàn chỉnh được.

Có nghi hoặc như vậy không chỉ có nhân vật chính Bàn Canh, mà sinh linh vạn tộc trong Hồng Hoang khi nhìn thấy cảnh này cũng đều kinh nghi bất định.

Thậm chí, ngay cả Chư Thiên Thánh Nhân cũng không khỏi có những biểu cảm khác nhau, không ngờ lại xảy ra biến cố này. "Lẽ nào... là chức vị Âm Thần Địa Phủ?!" Dường như nghĩ đến điều gì, Thông Thiên Giáo Chủ kinh ngạc thốt lên.

Nghe thấy lời của hắn, bất luận là Nguyên Thủy Thiên Tôn hay

Tây Phương Nhị Thánh, sắc mặt đều hơi thay đổi.

Chức vị Âm Thần Địa Phủ nằm trong tay Thái Thanh, nay Phục Hy đột nhiên trở thành Âm Thần Địa Phủ, chuyện này không thể không khiến họ suy nghĩ nhiều.

Chỉ có Nữ Oa biết rõ nội tình là thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Sở dĩ nàng chịu tặng đi trọng bảo, cũng là vì muốn đổi lấy một vị trí Âm Thần cho Phục Hy, chính là để đối phó với tình huống trước mắt, bảo toàn tính mạng của Phục Hy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu không có chức vị Âm Thần che chở, dưới cú đấm vừa rồi, Phục Hy chắc chắn sẽ hình thần câu diệt!

Lúc này, cùng với luồng U Minh chi quang trong nguyên thần không ngừng lóe lên, toàn bộ nguyên thần Phục Hy hóa thành một đạo hắc quang, chuẩn bị đi về hướng U Minh Địa Phủ nhậm chức. "Giả thần giả quỷ, dám tính kế hậu duệ Bàn Cổ thị ta, dù sau lưng có Địa Phủ che chở, cũng khó thoát khỏi cái chết!" Bàn Canh mặt lạnh như băng, lớn tiếng quát, dứt khoát từ bỏ việc oanh sát Đế Tuấn và những người khác, bàn tay đột nhiên vỗ về phía nguyên thần của Phục Hy.

Chạy à?

Sợ là đang nằm mơ!

Thật sự nghĩ ta làm nhân vật chính để trưng à?

Để một Hỗn Nguyên Kim Tiên quèn trốn thoát ngay dưới mí mắt ta, ta đây làm nhân vật chính còn cần mặt mũi nữa không?!

Cùng với ý nghĩ lóe lên trong đầu, tu vi của Bàn Canh vận chuyển đến cực hạn, bàn tay vỗ ra trong nháy mắt, sức mạnh đáng sợ trực tiếp nghiền nát từng mảng hư không, xóa sổ vô tận càn khôn, muốn đem nguyên thần Phục Hy cùng cả thiên địa này triệt để xóa sổ!

Mặc dù Phục Hy bây giờ có chức vị Âm Thần, nhưng cũng chỉ có thể bảo toàn nguyên thần chân linh không tan, nếu lại dính một chưởng nữa, tuyệt đối không tránh khỏi kết cục hồn phi phách tán!

Nhưng đúng lúc cả thiên địa vỡ nát, một cuộn tranh tỏa ra thiên địa chí lý đột nhiên nhanh chóng mở ra, diễn hóa ra một vùng non sông thiên địa, trực tiếp bảo vệ nguyên thần Phục Hy ở bên trong.

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp Bát Hoang Thiên Địa, từng luồng dư chấn hủy diệt quét ngang Hồng Hoang, cuộn tranh kia tuy hơi rung động, nhưng không hề bị tổn hại chút nào, vẫn lẳng lặng lơ lửng giữa đất trời. "Sơn Hà Xã Tắc Đồ?!" Bàn Canh sắc mặt trầm xuống, là một nhân vật chính xuyên không, hắn tự nhiên nhận ra ngay món pháp bảo lừng danh này.

Chỉ là, theo sự hiểu biết của hắn về Hồng Hoang, Sơn Hà Xã Tắc Đồ đáng lẽ phải ở trong tay Nữ Oa.

Chương 155

Lúc này Nữ Oa lại ở ngoài Hỗn Độn, căn bản không kịp ra tay cứu viện, Sơn Hà Xã Tắc Đồ lại đột nhiên xuất hiện ở đây, thực sự vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Thậm chí, ngay cả trên khuôn mặt xinh đẹp của Nữ Oa cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. "Nữ Oa sư muội, chuyện gì vậy?" Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, vội vàng hỏi.

Nữ Oa nghe vậy, sắc mặt hơi do dự, đang định mở miệng nói thì đột nhiên như cảm nhận được điều gì, ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang thiên địa.

Chỉ thấy, giữa Hồng Hoang thiên địa, một luồng thánh quang rực rỡ chưa từng có đột nhiên trào dâng, ánh sáng thánh huy mênh mông vô tận bao trùm ức vạn vạn dặm càn khôn, chiếu rọi Chư Thiên Hoàn Vũ!

Đại Đạo chi âm vang vọng, Thiên Đạo pháp tắc run rẩy, từng luồng tiên quang rực rỡ tuôn trào, một bóng hình phảng phất như có thể đè sập Hồng Mông Hỗn Độn chậm rãi hiện ra.

Nhìn thấy thánh ảnh đột nhiên xuất hiện trên cửu thiên, trong toàn bộ Hồng Hoang rộng lớn, bất luận là Vu Yêu nhị tộc hay vạn tộc sinh linh, đều cung kính cúi người hành lễ. "Bái kiến Thái Thanh Thánh Nhân!" Vạn linh hành lễ, Bát Hoang triều bái, trong toàn bộ thiên địa càn khôn, chỉ có một bóng hình duy nhất đó, phủ thị Chư Thiên luân chuyển, đôi mắt sâu thẳm mênh mông, không có chút gợn sóng nào.

Không cần nói nhiều, người đột nhiên xuất hiện không phải ai khác, chính là Thái Thanh!

Ánh mắt lướt qua Hồng Hoang thiên địa, sắc mặt Thái Thanh bình

tĩnh, không để ý đến sự triều bái của vạn tộc sinh linh, tay phải khẽ giơ lên, chỉ về phía Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Giây tiếp theo, trước vô số ánh mắt, Sơn Hà Xã Tắc Đồ chậm rãi khép lại, bay vào tay Thái Thanh. "Đánh giết Âm Thần Địa Phủ, tự tiện động vào pháp bảo của bản thánh,... lá gan thật không nhỏ!" Thu lại Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thái Thanh chậm rãi lên tiếng, ánh mắt rơi trên người Bàn Canh, lộ ra vẻ lạnh lùng nhàn nhạt.

Nhân vật chính cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên à?

Ngầu lắm sao?

Dám chạy đến địa bàn của lão tử giương oai, không biết Địa Phủ là do ta bảo kê à?

Dám động đến Âm Thần Địa Phủ, tìm chết!

Hồng Hoang thiên địa lúc này một mảnh tĩnh lặng.

Từng đạo ánh mắt đều hướng về phía Thái Thanh trên bầu trời, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không ai ngờ được, trừ Thiên Đạo Thánh Nhân ra, bây giờ ngay cả vị Đại Đạo Thánh Nhân như Thái Thanh cũng trực tiếp ra mặt.

Hơn nữa, nghe lời của Thái Thanh, chức vị Âm Thần của Phục Hy rõ ràng là do ngài ban cho!

Điều này không hề bình thường!

Phải biết, lúc Bình Tâm Nương Nương mới thành lập U Minh Địa Phủ, dù Chư Thiên Thánh Nhân nói thế nào, Thái Thanh cũng không cho một vị trí trống nào.

Nay Phục Hy lại âm thầm không tiếng động chiếm được một chức vị Âm Thần, tự nhiên khiến mọi người chấn kinh và bất ngờ.

Đặc biệt là các Thiên Đạo Thánh Nhân, vừa rồi nhìn thấy Sơn Hà

Xã Tắc Đồ trong tay Thái Thanh, trong lòng đã có suy đoán.

Bây giờ lại nhìn Nữ Oa đang thở phào nhẹ nhõm, Chư Thiên Thánh Nhân làm sao không biết bên trong có vấn đề lớn! "Nữ Oa sư muội đúng là có thủ đoạn hay, lại có thể lay động được Thái Thanh sư huynh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi lên tiếng, giọng đầy ẩn ý.

Chức vị Âm Thần của U Minh Địa Phủ có liên quan trọng đại, người chấp chưởng có được công đức tạo hóa từ việc vãng sinh của vạn linh, càng không cần nói đến vị trí Nhất Điện Diêm La, đứng đầu trong Thập Điện Diêm La.

Nữ Oa lại có thể lặng lẽ đưa Phục Hy lên vị trí đó, đừng nói là Tây Phương Nhị Thánh nhìn mà đỏ mắt, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có chút thèm thuồng. "Chức vị Âm Thần của huynh trưởng là do Thái Thanh sư huynh đích thân định đoạt, Nữ Oa cũng không có cách nào." Nữ Oa sắc mặt không đổi, nhàn nhạt nói.

Đừng thấy nàng là nữ Thánh duy nhất, nhưng mọi người đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nàng tự nhiên không sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác.

Lời vừa nói ra đã trực tiếp chặn họng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ý của nàng rất rõ ràng, dù sao chức vị Âm Thần này cũng nằm trong tay Thái Thanh sư huynh, nếu thật sự có bản lĩnh thì đi mà cầu Thái Thanh sư huynh!

Nghe thấy lời của Nữ Oa, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh không khỏi có chút khó coi.

Ai mà không cầu?

Trước kia đã cầu rồi, đáng tiếc không có tác dụng!

Bây giờ xem ra, muốn lấy được chức vị Âm Thần từ tay Thái Thanh, không thể không bỏ ra chút vốn liếng!

Rốt cuộc, Nữ Oa ngay cả cực phẩm linh bảo như Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng ngoan ngoãn dâng tặng.

Đối với những suy nghĩ phức tạp trong lòng Chư Thiên Thánh Nhân, Thái Thanh tuy không rõ ràng, nhưng cũng có thể đoán được đôi chút.

Đùa à, thật sự nghĩ một Phục Hy quèn đáng để bản thân ta ra tay cứu giúp sao?

Sở dĩ ta chọn ra tay lúc này, chủ yếu là để khoe Sơn Hà Xã Tắc Đồ với Chư Thiên Thánh Nhân.

Có Nữ Oa làm 'gương' đi trước, không sợ Chư Thiên Thánh Nhân không ngoan ngoãn mắc câu!

Đương nhiên, ngoài ra, chuyện này cũng cho Thái Thanh một lý do chính đáng để nhúng tay vào.

Mặc dù ta không quan tâm đến màn nhân vật chính vả mặt Chư Thiên Thánh Nhân, nhưng cũng tuyệt đối không ngốc đến mức ngồi nhìn nhân vật chính không ngừng lớn mạnh.

Khác với tất cả các nhân vật chính trước đây, nhân vật chính cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có một mối đe dọa nhất định, nếu thật sự mặc kệ, không chừng thật sự có khả năng lật thuyền trong mương!

Là một đại phản diện đạt chuẩn, Thái Thanh tự nhiên sẽ không cho nhân vật chính cơ hội lớn mạnh!

Bây giờ, chính là lúc ra tay diệt trừ mầm họa!

Khi Thái Thanh đang đánh giá nhân vật chính, Bàn Canh cũng đang lạnh lùng nhìn Thái Thanh.

Trực giác của nhân vật chính mách bảo hắn, Thái Thanh Thánh

Nhân trước mắt chính là một tên trùm phản diện lớn nhất!

Nhưng, dù biết rõ như vậy, trong lòng Bàn Canh vẫn không có quá nhiều căng thẳng.

Theo hắn thấy, ngay cả Chư Thiên Thánh Nhân liên thủ hợp sức cũng không làm gì được mình, một Thái Thanh nho nhỏ tự nhiên không thể làm mình tổn thương dù chỉ một sợi lông. "Làm tổn thương hậu duệ Bàn Cổ thị ta, Phục Hy hôm nay phải chết!

Nếu ngươi dám ra tay, ta sẽ trấn áp luôn cả ngươi!" Ý nghĩ trong lòng lóe lên, Bàn Canh ngạo nghễ nói.

Lời hắn vừa dứt, sắc mặt Thái Thanh vẫn bình tĩnh như thường, ngược lại ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang sắc mặt trở nên kỳ quái.

Chậc, hư ảnh Bàn Cổ này sợ là ngủ say quá lâu, đến mức đầu óc cũng ngủ hỏng rồi!

Ngươi tưởng ngươi là ai mà dám nói chuyện với Thái Thanh Thánh Nhân như vậy?!

Thật sự coi mình là cái thá gì sao?

Trên chiến trường Vu Yêu, đám người Yêu Tộc Thiên Đình nhìn thấy cảnh này, lập tức suýt nữa cười phá lên.

Quá tuyệt, lại biết khiêu khích đối thủ!

Đáng tiếc, đầu óc không được lanh lợi cho lắm, lại đi khiêu khích Thái Thanh Thánh Nhân!

Chương 156

Một câu nói, tìm chết! "Nếu đã như vậy, bản thánh ngược lại muốn xem xem, ngươi làm sao trấn áp bản thánh." Thái Thanh cười nhạt, dứt lời, khí thế tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ không còn giữ lại chút nào, điên cuồng càn quét ra ngoài.

Trong chốc lát, khí tức kinh khủng khó tả đè sập cả Tam Thập Tam Thiên Khuyết, dao động Hỗn Nguyên đáng sợ vô cùng nghiền nát vô tận hư không mênh mông!

Nhật nguyệt tắt lịm, càn khôn nổ tung, khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cuồn cuộn nghiền nát Chư Thiên Vạn Đạo, khiến cả Hồng Hoang thiên địa đều run rẩy không thôi!

Giờ khắc này, ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang đều lập tức quỳ lạy trên đất, dao động khí thế Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên đủ để kinh động cả Hồng Hoang Thiên Đạo, chấn nát vô tận hư không!

Dù là nhân vật chính Bàn Canh, khi cảm nhận được khí tức kinh khủng ập tới, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi liên tục, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi!

Mẹ nó, đây là phản diện thần tiên gì thế này?!

Động tĩnh còn kinh khủng hơn cả Hồng Hoang Thiên Đạo?!!

Dù có hào quang nhân vật chính gia trì, Bàn Canh cũng không thể ngăn được trái tim mình run rẩy, sinh ra một tia sợ hãi!

Ta là ai?

Ta là nhân vật chính cơ mà!

Là nhân vật chính trọng sinh thành hư ảnh Bàn Cổ!!

Theo kịch bản thông thường, không phải nên là một quyền đánh Chư Thiên Thánh Nhân, một chân đạp Hồng Hoang Thiên Đạo sao?

Bây giờ đối mặt với Thái Thanh, nhân vật chính như ta lại sợ hãi?

Lẽ nào ta cầm nhầm kịch bản?

Mẹ nó, cái này cũng không giống trong kịch bản a!! "Nếu không ra tay, vậy đừng trách bản thánh không cho ngươi cơ hội." Thái Thanh nhàn nhạt nói, căn bản không cho nhân vật chính thời gian phản ứng, trực tiếp ra tay!

Nói một cách nghiêm túc, từ khi trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, hắn chưa từng thật sự ra tay.

Những nhân vật chính đối phó trước đây căn bản không cần dùng đến toàn lực, dù thỉnh thoảng dạy dỗ Chư Thiên Thánh Nhân, cũng thường có giữ lại.

Cũng chính vì vậy, ngay cả Thái Thanh cũng không rõ, bây giờ mình rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Bây giờ, có một công cụ hình người bày sẵn trước mắt, Thái Thanh tự nhiên thả tay đánh một trận, vừa hay xem thử cái gọi là nhân vật chính cấp Thánh nhân rốt cuộc có mấy cân mấy lạng.

Cho nên, trận chiến này, hắn lười tính kế, lựa chọn trực tiếp đối đầu cứng rắn với nhân vật chính!

Ta là nhân vật chính truyện sảng văn, bây giờ sắp bị trùm phản diện đập cho ra bã, xin hỏi nên làm gì bây giờ?

Online chờ, rất gấp!

Cảm nhận khí thế kinh khủng ập đến, trong lòng Bàn Canh hoảng vãi!

Nói nhảm, đối mặt với một trùm phản diện Hỗn Nguyên Đại La

Kim Tiên hậu kỳ, ai mà không sợ?!

Nhưng nhìn những truyện sảng văn kia xem, làm gì có chuyện trùm phản diện lớn vừa mở đầu đã trực tiếp ra tay miểu sát người khác?

Không phải nên để đám lâu la tay sai ra nộp kinh nghiệm trước sao?

Kịch tình bây giờ, không đúng lắm a!!

Bàn Canh tuy không có não, nhưng cũng tuyệt đối không ngốc, khoảng cách giữa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ không phải là một cái hào quang nhân vật chính có thể bù đắp!

Hơn nữa, theo nội dung tiểu thuyết hắn đọc ở kiếp trước, Thái Thanh không phải nên là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ sao!

Mẹ nó, đây có phải là thế giới Hồng Hoang mà ta quen thuộc không?!

Cũng không trách Bàn Canh, tuy hắn đoạt xá hư ảnh Bàn Cổ, nhưng chỉ vừa mới được Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán ra, đối với những chuyện trong Hồng Hoang căn bản chưa kịp tìm hiểu.

Nếu hắn biết những chuyện xảy ra trước đó trong Hồng Hoang, e rằng dù có bị đánh chết cũng không dám mở miệng khiêu khích Thái Thanh.

Đáng tiếc, ngàn vàng khó mua được chữ 'biết sớm', Thái Thanh sẽ không cho hắn thời gian hối hận. "Đại Đạo Chư Thiên!" Tinh quang trong mắt lóe lên, Thái Thanh khẽ quát, thực lực tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân Thất Trọng Thiên ầm ầm vận chuyển.

Trong chốc lát, khí tức kinh khủng khó tả điên cuồng ngưng tụ trong tay hắn, từng đạo pháp tắc Chư Thiên Vạn Đạo đều hiện ra

trong lòng bàn tay.

Đôi tay hắn chậm rãi giơ lên, trong lòng bàn tay dường như có một Đại Thiên Cổ Giới hùng vĩ bao la, vô tận pháp tắc điên cuồng tuôn trào, khí tức bộc phát ra tựa như có thể đè sập Hồng Mông mênh mông, xóa sổ Chư Thiên Vạn Vực!

Ma Thần gào thét, Đại Đạo lụi tàn, một luồng quang mang rực rỡ chói mắt từ lòng bàn tay Thái Thanh nhanh chóng giáng xuống, hư không nơi nó đi qua từng tầng nổ tung, ngay cả vô tận tinh hà cũng trong nháy mắt hóa thành hư vô!

Đối phó với nhân vật chính cấp Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Thái Thanh tự nhiên sẽ không sơ suất, vừa ra tay đã là thần thông cấp Hỗn Độn!

Dưới ánh mắt kinh hãi của Bàn Canh, toàn bộ 'Đại Đạo Chư Thiên' trong nháy mắt nổ tung hoàn toàn trong Hỗn Độn!!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa càn quét toàn bộ Hỗn Độn vô ngần, dư chấn hủy diệt chưa từng có càng nghiền nát từng mảng Chư Thiên Hoàn Vũ, xóa sổ từng đạo Đại Đạo pháp tắc.

Uy lực của cực phẩm thần thông Hỗn Độn thực sự quá kinh khủng, dù là Bàn Canh có hào quang nhân vật chính che chở cũng bị đánh choáng váng, chưa kịp phản ứng thì thân thể to lớn ức vạn trượng đã ầm ầm nổ tung, bắn ra dòng máu Ma Thần cuồn cuộn không dứt!

Huyết quang màu đỏ sẫm trong nháy mắt xuyên thủng Hỗn Độn, nhuộm đỏ cả Hồng Hoang thiên địa, khiến vô số sinh linh vạn tộc đều chấn động vô cùng.

Bàn Canh có mạnh không?

Một mình đối đầu năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân mà không rơi vào thế hạ phong, thực lực tự nhiên không cần nghi ngờ!

Nhưng dù vậy, hắn vẫn bị Thái Thanh một đạo thần thông đánh thành trọng thương, chênh lệch thực lực giữa hai người quá lớn!

Hoàn toàn là một ván đấu nghiền ép!!

Thậm chí, ngay cả Chư Thiên Thánh Nhân, cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi tê cả da đầu.

Cùng là tồn tại phản diện, nhìn Thái Thanh xem, rồi nhìn lại mình, quả thực!

Thật hổ thẹn với hai chữ 'phản diện'!

Đương nhiên, việc trước đó bị nhân vật chính đè đầu cưỡi cổ cũng không thể không kể đến lý do cố ý nhả nước.

Nhưng dù vậy, tu vi thực lực của Thái Thanh vẫn khiến họ chấn động!

Điểm này, dù là nhân vật chính Bàn Canh cũng không ngoại lệ.

Nhưng, mặc dù đã chứng kiến sự kinh khủng của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, là một nhân vật chính, hắn tự nhiên sẽ không dễ dàng nhận thua.

Phản diện để làm gì?

Không phải để cho nhân vật chính vả mặt sao!

Bây giờ không đánh được, sau này sớm muộn gì cũng phải vả mặt!

Dù sao cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tồn tại bất tử bất diệt, dù là phản diện Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ cũng không giết được mình.

Chương 157

Kết quả tồi tệ nhất cũng chẳng qua là đi xa vào Hỗn Độn, đợi khi có được một vài cơ duyên tạo hóa, nâng cao tu vi rồi quay lại diễn một màn kinh điển 'ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo'.

Đến lúc đó, lại là một nhân vật chính phong quang vô hạn!

Nghĩ đến đây, Bàn Canh đã có chủ ý, cũng không thèm để ý đến thương thế của mình, ngược lại đột nhiên gầm lên, trực tiếp lao về phía Thái Thanh. "Khai Thiên Cửu Thức!!" Giọng Bàn Canh như sấm, chấn động Hỗn Độn Hồng Mông, thân khu Ma Thần to lớn ức vạn trượng lao tới, đâm nát từng mảng hư không vô ngần, chấn vỡ vô số tinh thần.

Cách làm của hắn rất đơn giản, dù sao cũng đã quyết định thấy tình thế không ổn liền bỏ chạy, tự nhiên phải diễn cho tròn vai một chút, khí thế cần có một chút cũng không thể thiếu!

Chậc, quả nhiên là lão diễn viên!

Nhìn Bàn Canh đang 'liều mạng một kích', Thái Thanh lại lộ ra vẻ giễu cợt nhàn nhạt.

Đối với tâm tư của nhân vật chính, người khác có lẽ không rõ, nhưng hắn làm sao có thể không biết.

Rốt cuộc, cái mô-típ 'đừng khinh thiếu niên nghèo' đã nhan nhản ngoài đường, là một đại phản diện đường đường, nếu ngay cả loại tình tiết cẩu huyết này cũng không nhìn ra, vậy cũng uổng công đọc tiểu thuyết nhiều năm như vậy.

Cũng chính vì rõ ràng điểm này, Thái Thanh từ đầu đã không có ý

định chơi trò trốn tìm với nhân vật chính.

Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây?

Sợ là đang mơ giữa ban ngày!

Lão tử lập tức đập chết ngươi tin không!

Thái Thanh vung tay áo, một lá cờ linh nhỏ bằng một tấc xuất hiện trong tay hắn.

Lá cờ này không phải vật tầm thường, chính là Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ đã thăng cấp thành cực phẩm Hỗn Độn linh bảo! "Định!!" Thái Thanh khẽ quát một tiếng, trực tiếp vung mạnh Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ.

Trong chốc lát, ngũ sắc hào quang nhuộm khắp Chư Thiên, âm dương nhị sắc chiếu rọi hoàn vũ, vô cùng vô tận pháp tắc Hỗn Độn Đại Đạo điên cuồng diễn sinh, tựa như vô số thần luyện trật tự, giảo sát từng mảng hư không mênh mông!

Pháp tắc chí lý bay múa, hào quang tiên huy rực rỡ, Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ vừa thi triển, thần luyện trật tự cuồn cuộn càn quét cả Hỗn Độn, tựa như sóng lớn cuồn cuộn, trong nháy mắt nhấn chìm Bàn Canh!

Giây tiếp theo, dù là thân khu Ma Thần của Bàn Canh, khi bị thần luyện trật tự quét qua cũng bắt đầu từng tầng vỡ vụn, phun ra biển máu ngập trời!

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Chư Thiên Thánh Nhân không khỏi lại lần nữa thay đổi mạnh.

Giao đấu với Thái Thanh không phải một hai ngày, họ tự nhiên đã chứng kiến uy lực của Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ.

Nhưng rõ ràng, so với lần trước, lần này Hỗn Nguyên Âm Dương

Ngũ Hành Kỳ mới thực sự thể hiện ra sức mạnh kinh khủng của nó!

Bốn chữ cực phẩm Hỗn Độn linh bảo không phải để nói suông!

Pháp bảo phẩm cấp bậc này, tìm khắp cả Hỗn Độn mênh mông cũng không tìm được mấy món!

Trọng thương Hỗn Nguyên Thánh Nhân không phải là không có khả năng!!

Quả nhiên!

Cùng với từng tiếng nổ vỡ tinh hà không ngừng vang lên, thân khu Ma Thần vốn to lớn ức vạn trượng đã hóa thành một biển máu ngập trời, chỉ còn lại vị trí trái tim miễn cưỡng bảo tồn được.

Nhìn từ xa, cả Hỗn Độn mênh mông đều bị huyết quang bao phủ, từng luồng thần liên hủy diệt giảo sát, khuấy lên sóng lớn cuồn cuộn vô tận, đâu còn thấy nửa điểm bóng dáng Bàn Canh! "...Hư ảnh Phụ Thần đã vẫn lạc rồi sao?!" Trên chiến trường Vu Yêu, Đế Giang và những người khác nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi mặt tái mét, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Phải biết, Vu tộc kế thừa từ huyết mạch Bàn Cổ Đại Thần, trong mắt họ, Bàn Cổ Đại Thần chính là chúa tể tối cao vô thượng, là tồn tại định sẵn vô địch!

Dù chỉ là một đạo hư ảnh tàn niệm, cũng không phải là Thánh nhân Hồng Hoang có thể so sánh.

Nhưng, trước ánh mắt của vô số sinh linh trong Hồng Hoang, hư ảnh Bàn Cổ được phục sinh lại bị Thái Thanh dễ dàng trấn sát, cú sốc này đối với Vu tộc tự nhiên có thể tưởng tượng được! "Hỗn Nguyên Thánh Nhân bất tử bất diệt, không dễ dàng vẫn lạc như vậy đâu." Khác với Đế Giang và những người khác, Tổ Vu Hậu Thổ sắc mặt phức tạp, khẽ lắc đầu thở dài.

Nghe thấy lời của nàng, trong lòng Đế Giang và những người khác không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc, dù sao đi nữa, bản tôn của Hậu Thổ cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, so với những người khác, tự nhiên càng rõ ràng sự kinh khủng của Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Dường như để chứng thực lời của Hậu Thổ, biển máu trong cả Hỗn Độn hư không đột nhiên cuộn trào dữ dội, phảng phất trong nháy mắt trở nên sôi sục chưa từng có!

Cùng lúc đó, huyết quang rực rỡ chói mắt cũng trực tiếp lao lên trời, hóa thành một cột sáng huyết sắc ức vạn trượng, sừng sững trong Hỗn Độn hư không!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, trước ánh mắt kinh nghi bất định của vô số sinh linh vạn tộc, Bàn Canh chỉ còn lại một trái tim lại lần nữa ngưng tụ thành thân khu Ma Thần, sống lại!

Thân thể to lớn ức vạn trượng nằm ngang trong Hỗn Độn mênh mông, tỏa ra dao động Hỗn Nguyên đè sập hư không, so với lúc nãy cũng chỉ yếu đi một chút mà thôi.

Đúng như Hậu Thổ đã nói, chỉ một lần 'vẫn lạc' đối với cường giả cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên căn bản không có tổn hại gì lớn!

Bàn Canh cũng chính vì sớm liệu được điểm này, vừa rồi mới lựa chọn giao đấu một hồi với Thái Thanh.

Bây giờ, cũng đã 'chết' một lần, màn bi tráng cần diễn cũng đã diễn gần xong, tiếp theo nên thuận lý thành chương, nói một câu tàn nhẫn, sau đó chuồn là thượng sách. "Làm tổn thương hậu duệ Bàn Cổ thị ta, mối thù này ta nhất định sẽ ghi lòng tạc dạ, sau này nhất định sẽ đòi lại công đạo!!" Bàn Canh sắc mặt 'phẫn nộ', sau khi nói xong một tràng lời lẽ hùng hồn liền định xoay người rời đi vào sâu trong Hỗn

Độn.

Nhìn thấy cảnh này, Chư Thiên Thánh Nhân ở xa đều thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không trách họ như vậy, thực sự biến số cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên quá khó giải quyết, giết cũng không giết được, đánh cũng không đánh thắng, có thể đuổi hắn ra khỏi Hồng Hoang thiên địa đã là kết cục tốt nhất.

Giống như Dương Mi Lão Tổ năm xưa, bị Hồng Quân tính kế, bất đắc dĩ phải đi xa vào Hỗn Độn, từ đó không còn tung tích.

Nay thấy Bàn Canh cũng như vậy, Chư Thiên Thánh Nhân tự nhiên cho rằng đã có thể kê cao gối ngủ yên.

Đáng tiếc, nếu Thái Thanh không đoán sai, dựa vào hào quang nhân vật chính, Bàn Canh dù có đi xa vào Hỗn Độn cũng có thể nhận được không ít cơ duyên tạo hóa.

Đợi tu vi nâng cao, quay lại Hồng Hoang thiên địa vả mặt đại phản diện, đó chẳng phải là chuyện thuận lý thành chương sao?

Càng như vậy, Thái Thanh càng không thể mềm lòng!

Chạy à?

Đâu có dễ vậy! "Nếu bản thánh không muốn, dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng không chạy được." Trong mắt Thái Thanh lóe lên vẻ lạnh lùng, nhàn nhạt nói, một chiếc ngọc quan to bằng lòng bàn tay hiện ra trước người hắn. "Cái...

Trấn Thiên Quan?!" Nhìn thấy chiếc quan này trong nháy mắt, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong số Chư Thiên Thánh Nhân ở bên cạnh lập tức sắc mặt biến đổi.

Trấn Thiên Quan từng là pháp bảo trong tay hắn, đối với công

dụng của bảo vật này, hắn tự nhiên biết rõ như lòng bàn tay.

Lúc này thấy Thái Thanh lấy ra bảo vật này, hắn lập tức hiểu ra, Thái Thanh đã động sát tâm, không có ý định để Bàn Canh sống sót rời khỏi Hồng Hoang!

Trên thực tế, cũng không cần Nguyên Thủy Thiên Tôn lên tiếng, Trấn Thiên Quan vừa được lấy ra, sát khí kinh khủng tỏa ra đã khiến Chư Thiên Thánh Nhân đều kinh hãi.

Thậm chí, ngay cả nhân vật chính Bàn Canh đang chuẩn bị bỏ chạy, xoay người nhìn thấy bảo vật này trong nháy mắt cũng bị dọa giật nảy mình!

Theo sự hiểu biết về Hồng Hoang ở kiếp trước, món đại sát khí đối phó Hỗn Nguyên Thánh Nhân này đáng lẽ phải nằm trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn mới đúng, vạn lần không ngờ lại xuất hiện trong tay Thái Thanh!

Chương 158

Nếu sớm biết trong tay Thái Thanh có pháp bảo như vậy, hắn đâu có diễn màn kịch vừa rồi, chắc chắn đã trực tiếp bỏ chạy rồi.

Bây giờ thì hay rồi, Trấn Thiên Quan vừa được tế ra, sức mạnh phong ấn kinh khủng vô cùng đã vặn vẹo cả một vùng Hỗn Độn rộng lớn, dù là Bàn Canh có thân khu Ma Thần cũng bị nó lôi kéo, căn bản không thể nào thoát ra được!

Bàn Canh sắc mặt kinh hoảng, lần này thật sự hoảng rồi!

Đúng vậy, Hỗn Nguyên Thánh Nhân bất tử bất diệt, vào trong Trấn Thiên Quan cũng chưa chắc đã vẫn lạc.

Nhưng không chết, với sự kinh khủng của Trấn Thiên Quan, muốn trốn ra khỏi đó cũng căn bản là không thể.

Nói cách khác, một khi rơi vào trong đó, sẽ bị phong ấn mãi mãi, vĩnh viễn!

Quả thực là sống không bằng chết!!

Nghĩ đến đây, Bàn Canh sắc mặt càng thêm kinh hãi, điên cuồng vận chuyển tu vi, muốn thoát khỏi vùng Hỗn Độn hư không này.

Nhưng, Thái Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, sức mạnh kinh khủng trong Trấn Thiên Quan trực tiếp nhấn chìm hư không mênh mông, không cho Bàn Canh thời gian phản ứng, trực tiếp nuốt chửng hắn! "Không... không!!" Tiếng gào thét tuyệt vọng, cùng với ánh sáng dần dần tan biến, trong cả Hỗn Độn mênh mông cũng dần dần khôi phục lại sự yên tĩnh.

Chỉ là, trong một vùng Hỗn Độn hư không, không còn tìm thấy chút tung tích nào của Bàn Canh nữa, ngay cả khí tức của hắn cũng bị

xóa sổ hoàn toàn!

Nhìn Trấn Thiên Quan lơ lửng trong Hỗn Độn, Thái Thanh hài lòng gật đầu, uy lực của Trấn Thiên Quan cũng vượt ngoài dự liệu của hắn.

Nói một câu, chúc mừng nhân vật chính nhận được một suất phòng giam!

Trong Hỗn Độn hư không, từng tiếng nổ kịch liệt bắt đầu dần dần lắng xuống, phảng phất như tất cả đã hạ màn.

Nhưng, trong cả Hồng Hoang thiên địa, phàm là sinh linh vạn tộc tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, không ai không chấn động, ánh mắt ngây dại nhìn về phía Thái Thanh.

Đó là hư ảnh Bàn Cổ cơ mà!

Là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chân chính!!

Là tồn tại kinh khủng có thể bất tử bất diệt, phủ thị vô số hội nguyên, lại bị Thái Thanh trực tiếp phong ấn rồi sao?!

Nhìn thấy cảnh này, đừng nói là vô số sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn với tư cách là Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng kinh hãi không thôi.

Trấn Thiên Quan từng là bảo vật trong tay hắn, không ai rõ hơn hắn sự quỷ dị và kinh khủng của bảo vật này!

Đúng vậy, là hung khí vô thượng có thể phong ấn Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Trấn Thiên Quan không hổ danh là đệ nhất hung sát dị bảo của Thiên Đạo.

Nhưng đừng quên, cường giả cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng tuyệt đối không phải là kẻ tầm thường, muốn phong ấn một nhân vật như vậy vào trong, căn bản không dễ dàng như vậy!

Cũng chính vì rõ ràng điểm này, lúc ở ngoài Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới chịu dùng Trấn Thiên Quan làm vật thế chấp, thua trắng cho Thái Thanh.

Nói trắng ra, Trấn Thiên Quan đúng là có thể phong ấn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng muốn phong ấn thành công thì gần như là không thể!

Nhưng chính cái việc không thể này, trước mặt Chư Thiên Thánh Nhân, lại bị Thái Thanh dễ như trở bàn tay làm được!

Điều này nói lên điều gì?

Hoàn toàn là thực lực nghiền ép, hiểu chưa!

Cái gọi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trước mặt Thái Thanh cũng chỉ đến thế mà thôi!

Thậm chí, nếu hắn muốn, ngay cả Chư Thiên Thánh Nhân, từng người một, cũng đừng hòng chạy thoát!

Nghĩ đến đây, không chỉ riêng Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà cả Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa, tất cả Chư Thiên Thánh Nhân, sắc mặt đều biến đổi liên tục.

Là Hỗn Nguyên Thánh Nhân đường đường, là tồn tại vĩnh hằng bất tử bất diệt, ngay cả khi đối mặt với Hồng Quân Đạo Tổ, họ cũng có vài phần tự tin.

Nhưng bây giờ, sinh tử của họ lại bị uy hiếp, mơ hồ có dấu hiệu thoát khỏi sự khống chế.

Cảm giác này, từ khi chứng đạo Hỗn Nguyên đến nay, trải qua vô số hội nguyên, họ chưa từng nếm trải!

Sinh tử, bị người khác nắm trong tay! "Nguyên Thủy Thiên Tôn đạo hữu, đúng là tặng được một món pháp bảo hay a!" Tiếp Dẫn đạo

nhân sắc mặt khó coi, ánh mắt âm lãnh liếc Nguyên Thủy Thiên Tôn, giọng điệu ẩn chứa sự tức giận.

Quả nhiên ứng với câu nói cũ, không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo!

Thua Bàn Cổ Phiên còn tốt hơn là tặng đi một món đại sát khí!

Không cần Tây Phương Nhị Thánh lên tiếng, lúc này ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn ruột gan cũng hối hận xanh cả mặt.

Bây giờ xem ra, dùng Trấn Thiên Quan thế chấp Bàn Cổ Phiên, rõ ràng là lỗ nặng!

Nhớ lại vẻ mặt 'miễn cưỡng' của Thái Thanh lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi kêu lên một tiếng bị lừa rồi!

Trên thực tế, sự lo lắng của Chư Thiên Thánh Nhân thực sự có chút thừa thãi.

Đối phó với họ, Thái Thanh căn bản không có ý định động dụng Trấn Thiên Quan.

Không phải vì có bao nhiêu tình nghĩa với Chư Thiên Thánh Nhân, mà là Chư Thiên Thánh Nhân trong mắt hắn, ngay cả tư cách bị phong ấn vào trong cũng không có!

Muốn vào à?

Tối thiểu cũng phải là nhân vật chính cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Sau khi giao thủ với Bàn Canh lần này, Thái Thanh nhận ra, cơ hội cày điểm phản diện điên cuồng đã đến.

Thử nghĩ xem, nếu lấy Trấn Thiên Quan làm nhà lao, nhét từng nhân vật chính cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vào, sẽ là một cảnh tượng như thế nào?

Đơn giản là một ruộng rau hẹ cắt mãi không hết, hiểu chưa!

Khác với nhiều nhân vật chính trước đây, nhân vật chính cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên căn bản không cần lo lắng vừa ra tay đã lỡ làm chết, chỉ cần Thái Thanh vui, có thể thu hoạch lặp đi lặp lại!

Không nói đâu xa, chỉ riêng việc vừa rồi trọng thương Bàn Canh một lần, đã cung cấp cho Thái Thanh đủ bốn vạn điểm phản diện!

Đợi rảnh tay, quay lại thu thập thêm vài lần nữa, điểm phản diện chẳng phải sẽ tăng vùn vụt sao?

Được rồi, không nói gì nữa, ruộng rau hẹ... không đúng, nhà tù nhân vật chính chính thức treo biển thành lập!

Đương nhiên, mặc dù nhân vật chính cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể bị dùng để cắt rau hẹ lặp đi lặp lại, cung cấp cho Thái Thanh lượng lớn điểm phản diện.

Nhưng, Thái Thanh cũng không hồ đồ, chuyện chủ động bồi dưỡng nhân vật chính cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn sẽ không làm.

Rốt cuộc, đó chẳng khác nào đang chơi với lửa, không chừng có khả năng lật thuyền.

Là một đại phản diện thâm hiểu các mô-típ, đối mặt với nhân vật chính dưới cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Thái Thanh tự nhiên sẽ không lưu tình, trực tiếp nhổ cỏ tận gốc!

Ý nghĩ trong lòng lóe lên, tư duy của Thái Thanh dần dần rõ ràng, sau khi thu lại Trấn Thiên Quan, cũng không để ý đến Chư Thiên Thánh Nhân ở bên cạnh, trực tiếp quay về Huyền Đô Tử Phủ.

Thấy Thái Thanh rời đi, trong lòng Chư Thiên Thánh Nhân đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chương 159

Mặc dù, vừa rồi thấy Phục Hy được vị trí Âm Thần, họ cũng nảy sinh ý nghĩ về chức vị Âm Thần Địa Phủ, muốn thương lượng với Thái Thanh một phen.

Nhưng chuyện Thái Thanh dễ dàng phong ấn hư ảnh Bàn Canh thực sự khiến họ kinh hãi, không dám lúc này đối mặt với vị đại phản diện đang nắm giữ sát khí này.

Hơn nữa, trận quyết chiến Vu Yêu trước mắt vẫn chưa kết thúc, chuyện Âm Thần Địa Phủ chỉ có thể tạm gác lại. "Nay biến số đã trừ, Hồng Hoang lượng kiếp tự nhiên sẽ vận hành như thường." Sau khi hoàn hồn, Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng nói.

Nghe thấy lời của hắn, đám người Yêu Tộc Thiên Đình tự nhiên vô cùng vui mừng.

Đừng thấy vừa rồi Bàn Canh ra tay trọng thương đại quân Yêu Tộc Thiên Đình, còn khiến cả Hy Hoàng Phục Hy và mấy vị Yêu Thần thảm tử.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, Yêu Tộc Thiên Đình nắm giữ Đồ Vu Kiếm vẫn chiếm thế thượng phong trong trận chiến này, thuận lợi thắng được trận lượng kiếp này cũng là chuyện đương nhiên! "Vu tộc, hôm nay nhất định phải trừ bỏ!!" Trong mắt lóe lên hàn quang, Đế Tuấn lại lần nữa bay ra, lao về phía Tổ Vu Đế Giang!

Khác với sự vui mừng của Yêu Tộc Thiên Đình, lúc này trên dưới Vu tộc lại một mảnh u sầu.

Rốt cuộc, Vu tộc vốn đã bị Đồ Vu Kiếm đánh cho một đòn bất ngờ, liên tiếp vẫn lạc mấy vị Tổ Vu.

Khó khăn lắm mới mở được hack lần hai, hư ảnh Bàn Cổ thành công phục sinh, mắt thấy sắp giúp Vu tộc lật kèo nghịch gió, vạn lần không ngờ lại bị mấy vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân liên thủ khóa acc!

Không có sự hỗ trợ của hack, nhục thân cường hãn lại mất tác dụng, trận chiến này của Vu tộc coi như hoàn toàn không còn hy vọng!

Đầu hàng?

Không thể nào!

Là hậu duệ Bàn Cổ, Vu tộc đỉnh thiên lập địa, dù có chiến tử cũng tuyệt đối không đầu hàng!! "Vì vinh quang của Vu tộc, giết!!" Trên mặt Đế Giang lộ ra vẻ quyết nhiên, miệng gầm lên một tiếng, một luồng khí tức kinh khủng chưa từng có từ trong cơ thể hắn đột nhiên bộc phát.

Cảm nhận được khí tức cuồng bạo tỏa ra từ cơ thể hắn, đừng nói là Đế Tuấn, ngay cả Chư Thiên Thánh Nhân trên Hỗn Độn, hai mắt cũng đột nhiên co lại.

Hắn muốn... tự bạo!!

Vu tộc, kế thừa huyết mạch Bàn Cổ, không kính thiên địa, không tôn Thánh nhân, chỉ phụng Bàn Cổ Đại Thần làm cha.

Cũng chính vì vậy, tính cách Vu tộc luôn là thà gãy chứ không cong, thay vì ngồi chờ chết, chi bằng lựa chọn đồng quy vu tận!

Trên thực tế, đối với việc Tổ Vu tự bạo, Đế Tuấn cũng không quá kinh ngạc.

Rốt cuộc, Tổ Vu Xa Bỉ Thi bị chém giết lúc nãy cũng từng định tự bạo, kéo hắn cùng chết.

Chỉ là, khác với Tổ Vu Xa Bỉ Thi, Tổ Vu Đế Giang là người đứng

đầu Thập Nhị Tổ Vu, là Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong chân chính!

Một tồn tại như vậy lại không chút do dự lựa chọn tự bạo, đừng nói là Đế Tuấn, ngay cả Chư Thiên Thánh Nhân cũng vạn lần không ngờ tới.

Hơn nữa, điều chết người hơn là, Đế Giang là Tổ Vu không gian tốc độ, hắn một lòng muốn tự bạo, Đế Tuấn căn bản không thể nào chém giết hắn trước được!

Chạy!!

Không cần suy nghĩ nhiều, Yêu Đế Yêu Tộc đường đường trực tiếp xoay người bỏ chạy!

Đùa à, một Tổ Vu cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong tự bạo, tưởng là chuyện đùa sao?

Không chạy, chỉ có thể ở lại chờ chết!

Đế Tuấn tuy muốn diệt sạch Vu tộc, nhưng không muốn đánh cược tính mạng của mình, huống chi là trong tình huống nắm chắc phần thắng lại bị kéo đi chôn cùng!

Lúc này, Đế Tuấn hóa thành một ngọn lửa vàng rực, trực tiếp độn tẩu về phía xa, hận không thể mọc thêm mấy cái chân.

Đáng tiếc, tốc độ của hắn tuy không chậm, tốc độ của Tổ Vu Đế Giang lại càng nhanh hơn.

Dưới sự bộc phát của pháp tắc không gian tốc độ, chỉ trong nháy mắt, hắn đã vượt qua ức vạn dặm chiến trường mênh mông, trực tiếp xuất hiện trước mặt Đế Tuấn.

Giây tiếp theo, trước ánh mắt kinh hãi của Đế Tuấn, thân thể Tổ Vu Đế Giang tựa như một đóa pháo hoa rực rỡ, đột nhiên nổ tung trên

chiến trường!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp Bát Hoang Thiên Địa, dư chấn hủy diệt khó tả điên cuồng càn quét khắp tứ phương hoàn vũ.

Sát khí ngập trời tàn phá không dứt, pháp tắc cuồng bạo nghiền nát càn khôn, dù là chiến trường Bất Chu Sơn vững chắc, lúc này cũng từng tầng vỡ vụn, xóa sổ vô tận hư không!

Nhật nguyệt mất sắc, thiên địa rung chuyển, một cường giả cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong tự bạo, hủy thiên diệt địa cũng hoàn toàn không hề khoa trương!

Nhìn khắp nơi, phàm là nơi dư chấn đi qua, bất kể là đại quân Yêu Tộc Thiên Đình hay đám người Vu tộc, đều trực tiếp hóa thành sương máu, căn bản không thể chống cự dù chỉ một chút!

Chiêu sát thủ đồng quy vu tận, không tiếc lấy cả Vu tộc để kéo Yêu Tộc Thiên Đình cùng chôn theo!! "Đại huynh!!" Các Tổ Vu còn lại như Cộng Công, nhìn thấy cảnh này đều trừng mắt muốn nứt ra.

Vu Yêu nhị tộc đã sớm tích lũy mối thù sâu như biển máu, nay ngay cả người đứng đầu Tổ Vu là Đế Giang cũng đã vẫn lạc, đối với Yêu Tộc Thiên Đình, tự nhiên hận thấu xương!

Đặc biệt là khi thấy một đạo nguyên thần tàn phá của Đế Tuấn lại may mắn thoát ra khỏi dư chấn, lửa giận của Cộng Công và những người khác triệt để bị đốt cháy! "Súc sinh lông lá chết tiệt, chôn cùng chúng ta đi!!" Cộng Công và những người khác đồng thanh gầm lên, hoàn toàn không chút do dự, trực tiếp đốt cháy thân khu Tổ Vu, điên cuồng lao về phía nguyên thần Đế Tuấn, lao về phía đại quân Yêu Tộc Thiên Đình.

Nhìn từng Tổ Vu điên cuồng gào thét, Đế Tuấn sắc mặt hoàn toàn tuyệt vọng!

Vừa rồi có thể may mắn bảo toàn một tia nguyên thần trong vụ tự bạo của Đế Giang là nhờ có Đồ Vu Kiếm.

Nay Đồ Vu Kiếm đã sớm gãy nát, lại chỉ còn lại một tia nguyên thần, muốn bảo toàn tính mạng trước mặt đám Tổ Vu không cần mạng này căn bản là không thể!

Nghĩ đến đây, trên mặt Đế Tuấn cũng lộ ra vẻ tàn nhẫn. "Nếu đã như vậy, vậy thì cùng nhau đồng quy vu tận đi!!" Cùng với một tiếng gào thét, vô số trận kỳ rải rác trên chiến trường Vu Yêu lập tức bộc phát ra ánh sáng rực rỡ chưa từng có.

Cùng lúc đó, trong cơ thể Tổ Vu Cộng Công và những người khác cũng tuôn ra khí tức hủy diệt xé rách trời đất!

Giờ khắc này, Vu Yêu Lượng Kiếp kéo dài hàng chục hội nguyên đã đón nhận lần va chạm cuối cùng!

Ầm!

Ầm!

Ầm!!

Từng tiếng nổ kinh khủng liên tiếp vang lên bên trong Bất Chu Sơn, sát khí ngập trời của Vu tộc, ngọn lửa hung dữ của Yêu tộc, tất cả sức mạnh kinh khủng triệt để hòa vào nhau!

Nhìn từ xa, toàn bộ chiến trường Bất Chu Sơn đã trở thành một nơi đáng sợ tràn ngập khí tức hủy diệt, Chư Thiên Tinh Thần lụi tàn trong đó, Đại Đạo Pháp Tắc bị xóa sổ trong nháy mắt, tất cả mọi thứ đều không ngừng nổ tung, cùng với vô tận hư không, triệt triệt để để vỡ nát!!

Lần va chạm này không còn đơn thuần là cuộc tàn sát của Vu Yêu nhị tộc, mà là toàn bộ sát khí tích tụ trong Vu Yêu Lượng Kiếp đã triệt để bùng phát!

Mơ hồ, đừng nói là Tứ Hải Bát Hoang, ngay cả Bất Chu Sơn được mệnh danh là cột chống trời cũng rung chuyển dữ dội không ngừng, phảng phất như sắp gãy đôi!

Trong vạn tộc Hồng Hoang sớm đã một mảnh tĩnh lặng, cảnh tượng điên cuồng cuối cùng của Vu Yêu nhị tộc đã chấn kinh mỗi một sinh linh Hồng Hoang!

Chương 160

Thậm chí, ngay cả Chư Thiên Thánh Nhân đã sớm biết sẽ có kết quả như vậy, sau khi nhìn thấy cảnh này cũng đều mặt mày ngưng trọng. "Từ nay về sau, trong Hồng Hoang thiên địa, Vu Yêu nhị tộc khó mà thành khí hậu." Hồi lâu sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới chậm rãi lên tiếng.

Thông Thiên Giáo Chủ và những người khác nghe vậy, sắc mặt phức tạp, nhưng cũng không nói gì.

Đúng vậy, chính như Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói, sau trận chiến này, Vu Yêu nhị tộc coi như đã hoàn toàn mất đi địa vị bá chủ Hồng Hoang.

Dù Vu Yêu nhị tộc vẫn có thể miễn cưỡng bảo tồn, nhưng mất đi nội tình để trấn áp, cũng hoàn toàn không thể thành khí hậu!

Nói cách khác, thời đại Vu Yêu tranh bá đã kết thúc, tiếp theo là lúc Chư Thánh phủ thị Hồng Hoang!

Dường như để chứng thực lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng với dư chấn trên chiến trường tan đi, bóng dáng của Vu Yêu nhị tộc lại lần nữa hiện ra.

Chỉ là, khác với ức vạn đại quân trước đó, lúc này bất kể là Yêu Tộc Thiên Đình hay đám người Vu tộc, những người may mắn sống sót cũng không đủ một phần mười so với lúc đầu!

Càng không cần nói, về phía Yêu Tộc Thiên Đình, ngay cả Yêu Đế Đế Tuấn, tất cả cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên gần như toàn bộ vẫn lạc, chỉ còn lại Yêu Thần Bạch Trạch một mình miễn cưỡng chống đỡ.

Tương tự, Vu tộc cũng tổn thất thảm trọng, Thập Nhị Tổ Vu gần như toàn quân bị diệt, chỉ có Hậu Thổ một mình, đau thương nhìn chiến trường.

Rõ ràng, trận chiến đến đây, Vu Yêu nhị tộc đều đã hoàn toàn mất đi tư cách tranh bá Hồng Hoang!

Nhưng dù vậy, ngọn lửa chiến tranh vẫn chưa tắt! "Báo thù cho các vị Tổ Vu, giết sạch nghiệt súc Yêu tộc!!" Trong tàn quân của Vu tộc, một thanh niên Vu tộc đầu đồng trán sắt, thân hình vạm vỡ, gầm lên.

Cùng với lời hắn, ngọn lửa thù hận lại lần nữa bùng phát, tàn quân Vu tộc xông ra, lại lần nữa cùng với tàn binh Yêu Tộc Thiên Đình chém giết lẫn nhau.

Máu tươi nhuộm đỏ trời đất, tiếng hò hét chấn động chiến trường, bất kể là Yêu tộc hay Vu tộc, đều đã giết đến đỏ mắt, không còn quan tâm đến những thứ khác nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Hậu Thổ sắc mặt càng thêm đau thương, nàng lựa chọn làm Tổ Vu chiến đấu cho Vu tộc đến cuối cùng, tuyệt đối không phải để nhìn đám người Vu tộc chết oan.

Là một Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nàng rõ hơn bất kỳ ai, trận chiến đến đây đã không còn ý nghĩa, tiếp tục nữa cũng chỉ khiến nhiều người Vu tộc vẫn diệt mà thôi.

Khẽ thở dài một tiếng, quang mang trong cơ thể Hậu Thổ tuôn trào, từng luồng thánh quang rực rỡ trong nháy mắt bao trùm toàn bộ chiến trường Vu Yêu.

Giây tiếp theo, một luồng thánh uy mênh mông cuồn cuộn đột nhiên càn quét Bát Hoang, khiến Vu Yêu nhị tộc đang điên cuồng chém giết lẫn nhau bị áp chế dừng lại.

Từng đạo ánh mắt nhìn tới, tất cả mọi người đều nhìn thấy, trong thánh quang rực rỡ, một vị Nữ Thánh chậm rãi xuất hiện. "Bình Tâm Nương Nương!!" Tiếng kinh hô không ngừng vang lên, trên mặt vạn tộc sinh linh đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không sai, vị Nữ Thánh này không phải ai khác, chính là Bình Tâm tọa trấn Lục Đạo Luân Hồi!

Chỉ là, giờ khắc này nàng không còn xuất hiện với thân phận Tổ Vu Hậu Thổ, mà là với thân phận Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhúng tay vào chiến trường Vu Yêu lần này! "Lượng kiếp đã qua, trận chiến này...

đến đây là kết thúc." Ánh mắt lướt qua chiến trường, Bình Tâm khẽ nói.

Cùng với lời của nàng, khí tức hủy diệt cuồng bạo bắt đầu lắng xuống, sát khí thiên địa cuồn cuộn dần dần tan biến.

Vong hồn bay vào Địa Phủ, tàn oán hóa thành bụi trần.

Chấp chưởng Lục Đạo Luân Hồi, nàng đã sớm tham ngộ sinh tử luân chuyển, dù chỉ là vài lời nói ngắn ngủi cũng mang theo vĩ lực tẩy rửa thần hồn.

Trong nhất thời, ngay cả tàn binh Vu Yêu nhị tộc đã giết đến đỏ mắt cũng khôi phục lại lý trí, nhìn chiến trường máu chảy thành sông, xác chết la liệt, đều rơi vào trầm mặc.

Cảnh này rơi vào mắt Tây Phương Nhị Thánh, lập tức khiến hai người ngồi không yên.

Chuyện phổ độ chúng sinh, thu liễm nhân tâm vốn là chuyện hai người đã sớm lên kế hoạch, nay Bình Tâm đột nhiên nhúng tay vào, là có ý gì?

Cướp miếng cơm của Tây phương ta à?

Không thể nhịn được!!

Khi Tây Phương Nhị Thánh chuẩn bị giáng lâm chiến trường, trong đại quân Vu tộc lại có người đi đầu nhảy ra. "Chuyện của Vu tộc ta, không đến lượt một người ngoài nhúng tay vào!!" Tiếng gầm giận dữ truyền khắp chiến trường, khiến vạn linh Hồng Hoang đều kinh ngạc.

Không ai ngờ được, người mở miệng gầm lên lại là vị Nhân Vu đã đi đầu ra tay lúc nãy.

Lúc này, đối mặt với Bình Tâm thân là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, vị Nhân Vu này cũng không có quá nhiều sợ hãi, ngược lại còn gầm lên giận dữ. "Vu Yêu nhị tộc thù sâu như biển, có ta Xi Vưu ở đây một ngày, tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước Yêu tộc!!" Nhân Vu, là tộc quần được sinh ra sau khi huyết mạch của Vu tộc và Nhân tộc dung hợp.

Họ vừa có nhục thân cường hãn của Vu tộc, lại có nguyên thần thiên bẩm của Nhân tộc, tư chất tu vi bất kể so với Vu tộc hay Nhân tộc bình thường đều mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng Vu tộc trước nay luôn xem thường Nhân tộc, cho rằng huyết mạch Bàn Cổ của mình là cao quý nhất, vì thế thái độ đối với Nhân Vu mang huyết mạch Nhân tộc cũng không tốt đẹp gì.

Cũng chính vì vậy, Xi Vưu, với tư cách là người nổi bật trong đám Nhân Vu, mặc dù tu vi thực lực vượt xa người cùng cảnh giới, nhưng cũng không được các vị Tổ Vu để vào mắt.

Nhưng lúc này, mười hai Tổ Vu lần lượt vẫn lạc, ngay cả các cường giả Đại Vu của các bộ lạc cũng kẻ chết người bị thương, Xi Vưu lựa chọn đứng ra vào lúc này, tự nhiên được chúng nhân Vu tộc tán thành.

Ngay lập tức, không ít người Vu tộc gật đầu gầm lên giận dữ.

"Vu tộc chúng ta, nguyện cùng Yêu tộc Thiên Đình không chết không thôi!!" Tiếng gầm giận dữ chấn động trời đất, khiến cho ngọn lửa chiến tranh vừa bị Bình Tâm dập tắt lại có dấu hiệu bùng cháy trở lại.

Cảnh tượng này lọt vào mắt vạn tộc sinh linh Hồng Hoang, khiến không ít người phải lắc đầu.

Quả thật, tính cách thà gãy không cong của Vu tộc đáng để người ta tán thưởng.

Nhưng đừng quên, trong thiên địa Hồng Hoang này, cá lớn nuốt cá bé mới là quy tắc sắt duy nhất.

Cứ theo tình hình này đánh tiếp, chưa nói đến việc có thể diệt được Yêu tộc Thiên Đình hay không, ngay cả Vu tộc có thể tiếp tục tồn tại được hay không, e rằng cũng khó!

Huống hồ, dù Vu tộc không đánh tiếp, sau trận chiến này Yêu tộc Thiên Đình cũng sẽ không còn tồn tại, lúc đó vẫn cứ không chết không thôi, không nghi ngờ gì là hy sinh tính mạng một cách vô ích.

Về điểm này, Bình Tâm tự nhiên nhìn thấu rõ ràng.

"Ngô tuy chẳng phải Vu tộc, nhưng cũng có nguồn gốc sâu xa với Vu tộc, không thể ngồi yên nhìn Vu tộc diệt tuyệt." Bình Tâm khẽ lắc đầu, nhẹ giọng thở dài.

Từng là một trong mười hai Tổ Vu, bà tự nhiên vô cùng rõ ràng tính khí của Vu tộc, cũng không làm khó Xi Vưu nhiều, mà đưa mắt nhìn về phía chúng nhân Vu tộc.

"Nay Ngô ở U Minh Luân Hồi, mở ra một vùng đất cho Vu tộc, các ngươi những ai không muốn tiếp tục sát lục, có thể theo ta đến U Minh, vì Vu tộc lưu lại huyết mạch hậu duệ." Lời của Bình Tâm vừa

dứt, bàn tay ngọc nhẹ nhàng giơ lên, vạch một đường giữa chiến trường, một con đường U Minh che trời lấp đất, trải dài vô tận trong Hồng Hoang, tức thì xuất hiện trước mặt đông đảo Vu tộc.

Cùng lúc đó, hai tay bà nhanh chóng bấm quyết, toàn bộ khí tức U Minh trong chiến trường Vu Yêu phảng phất như ngưng đọng lại vào giờ khắc này!

"Tụ!!" Theo một tiếng quát nhẹ của Bình Tâm, đủ mười một đạo u hồn u ám lập tức hiện ra, ngưng tụ lại trên chiến trường.

"...Tổ Vu của Vu tộc?!" Thấy cảnh này, đừng nói là vô số sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả Chư thiên Thánh nhân cũng giật nảy mình.

Đúng vậy, mười một đạo u hồn không phải ai khác, chính là các vị Tổ Vu của Vu tộc đã vẫn lạc!

Đương nhiên, bây giờ họ không phải là thân xác máu thịt, thậm chí còn không được tính là nguyên thần, chỉ là một luồng chân linh chưa tan biến mà thôi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu không phải Bình Tâm người chấp chưởng Lục Đạo Luân Hồi tự mình ra tay, luồng chân linh của các Tổ Vu chỉ có kết cục tan thành mây khói, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không cứu được.

Nhưng dù chỉ là một luồng chân linh, họ vẫn là Tổ Vu của Vu tộc!

Chương 161

Theo thiên định chi số trong Hồng Hoang, họ đã định trước sẽ vẫn lạc thân vong, không thể xuất hiện lần nữa.

Giờ khắc này, chân linh của Đế Giang và những người khác vừa được Bình Tâm ngưng tụ ra, trên bầu trời liền có tiếng sấm vang dội không ngừng, tựa hồ Thiên Đạo đang vì thế mà chấn nộ!

Cảm giác được Thiên Đạo nổi giận, sắc mặt Chư thiên Thánh nhân lại lần nữa biến đổi.

Là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, họ có thể thông suốt mọi việc trong trời đất, phân rõ âm dương thiên cơ, xem xét vạn vực chư thiên.

Nhưng dù vậy, họ vẫn không ngờ rằng, Bình Tâm lại dám đi ngược lại ý chí Thiên Đạo, cưỡng ép ngưng tụ chân linh của Đế Giang và những người khác.

Cũng không trách họ không tính ra được, từ lúc ban đầu ở Huyền Đô Tử Phủ, diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, Bình Tâm đã thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không làm gì được, huống chi là Chư thiên Thánh nhân.

Có nên ra tay ngăn cản không?

Sau khi nhìn nhau một cái, không một vị Thánh nhân nào lên tiếng trước.

Đùa sao, Bình Tâm không phải là hư ảnh Bàn Cổ, sau lưng bà còn có Thái Thanh chống lưng, Chư thiên Thánh nhân chỉ cần không ngốc, tự nhiên sẽ không đi chọc vào bà.

Còn về việc Thiên Đạo nổi giận?

Nổi giận thì cứ nổi giận đi, dù sao cũng không phải lần một lần

hai, ai bảo Hồng Quân Đạo Tổ, người phát ngôn của Thiên Đạo, còn đang trốn không ra mặt chứ.

Cũng ngay lúc ý niệm trong lòng Chư thiên Thánh nhân lóe lên, Bình Tâm bấm quyết chỉ một cái, đưa mười một đạo chân linh Tổ Vu vào vùng đất U Minh.

"Từ nay về sau, trong Hồng Hoang không còn Thập Nhị Tổ Vu, chỉ có Luân Hồi Âm Thần!" Ngẩng đầu nhìn bầu trời lấp loé ánh sấm, Bình Tâm trầm giọng nói.

Rõ ràng, bà cũng không muốn xé rách mặt mũi với Thiên Đạo, lựa chọn một phương pháp trung hòa, đưa chân linh mười một vị Tổ Vu vào U Minh, từ nay không còn đặt chân vào thiên địa Hồng Hoang.

Dù sao chỉ cần các Tổ Vu không còn xuất hiện trong thiên địa Hồng Hoang, sự sống chết của họ đối với Thiên Đạo mà nói, cũng không phải là chuyện quá quan trọng.

Quả nhiên!

Theo lời Bình Tâm vừa dứt, thiên uy đáng sợ bắt đầu tan đi, khiến cho vạn tộc sinh linh trong toàn cõi Hồng Hoang đều không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trước cơn thịnh nộ của Thiên Đạo Hồng Hoang, ngay cả Chư thiên Thánh nhân còn phải kinh sợ, huống chi là họ?

Sau khi chứng kiến ý chí Thiên Đạo, không ít người Vu tộc cũng từ bỏ việc tiếp tục chém giết, bước lên con đường U Minh do Bình Tâm mở ra, đi theo chân linh của mười một vị Tổ Vu, đến vùng đất U Minh.

Như đã nói trước đó, trận quyết chiến Vu Yêu này cả hai đều thiệt hại nặng nề, là kết cục đã được định sẵn bởi đại thế Thiên Đạo, Vu tộc tuy là hậu duệ Bàn Cổ, nhưng cũng chỉ là một quân cờ mà thôi!

Tiếp tục chém giết với Yêu tộc, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì!

"Thiên Đạo bất công, ta Xi Vưu thân là Nhân Vu, nguyện suất lĩnh Vu tộc kiên thủ điện Bàn Cổ, vì Vu tộc tranh một tia hy vọng!" Xi Vưu lại gầm lên một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ.

Nghe thấy lời của hắn, không ít người Vu tộc cũng nối gót theo hắn, từ bỏ việc bước lên con đường U Minh, quay về cố thủ tại tổ địa Vu tộc, điện Bàn Cổ.

Điện Bàn Cổ, là do trái tim của Bàn Cổ đại thần hóa thành, là một trong số ít những nơi trong toàn cõi thiên địa Hồng Hoang không bị Thiên Đạo ảnh hưởng.

Nếu Xi Vưu và những người Vu tộc khác trốn trong đó, cũng không cần lo lắng về vấn đề an nguy.

Chính vì điểm này, Bình Tâm cũng không ngăn cản.

Điều bà có thể làm, chỉ là cho Vu tộc thêm một lựa chọn, còn việc đông đảo Vu tộc sẽ lựa chọn thế nào, không phải là điều bà có thể ép buộc.

Ngược lại, Thái Thanh trong Bát Cảnh Cung, khi thấy cảnh này, trên mặt lại lộ ra vẻ hứng thú.

Không nói gì khác, chỉ riêng phong cách hành sự của Xi Vưu, đúng chuẩn thiết lập nhân vật chính a!

Nếu không phải 'vòng hào quang Thánh nhân phản diện' không có cảm ứng, Thái Thanh thậm chí còn nghi ngờ, Xi Vưu đã bị một nhân vật chính nào đó đoạt xá rồi!

Chậc, đúng là hạt giống tuyển thủ cho vị trí nhân vật chính a!

Cho dù bây giờ chưa phải, thân phận nhân vật chính sau này, e

rằng cũng đã được định sẵn không chạy đi đâu được!

Với cái kiểu hào hùng như nhân vật chính thế này, không đoạt xá hắn thì đoạt xá ai?

"Vu Yêu suy tàn, tiếp theo e rằng nên đến thời kỳ Tam Hoàng rồi..." Sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh đã có tính toán.

Nhưng ông cũng không quá vội vàng, tuy trận quyết chiến Vu Yêu đã hạ màn, nhưng toàn bộ Vu Yêu Lượng Kiếp lại chưa kết thúc.

Ít nhất, màn kịch cuối cùng của Chư thiên Thánh nhân còn chưa bắt đầu lên sân khấu biểu diễn...

Hầu như cùng lúc Bình Tâm dẫn theo đông đảo Vu tộc rời khỏi chiến trường Vu Yêu, biến mất trong U Minh Địa Phủ, mấy bóng hình kinh khủng đè sập cả đất trời đột nhiên giáng lâm xuống chiến trường Bất Chu Sơn.

Đó chính là Chư thiên Thánh nhân!

"Hồng Hoang khổ ải, vạn linh gặp nạn, nay bản tọa Tiếp Dẫn đạo nhân, cảm niệm chúng sinh sầu khổ, đặc biệt tại nơi này phổ độ chúng sinh, phàm ai vào Tây Phương Tịnh Thổ của ta, đều có thể hưởng cực lạc!" Tiếp Dẫn đạo nhân bảo tướng trang nghiêm, ngồi ngay ngắn trên cửu thiên, thần sắc từ bi đau khổ, khi chậm rãi mở miệng, tựa như có âm thanh bi mẫn độ hóa trời đất, gột rửa sát phạt trong tứ hải bát hoang.

Từng tầng thánh quang nhuộm khắp vũ trụ, âm thanh từ bi chấn động đến đinh tai nhức óc, dưới ánh sáng thánh quang phổ chiếu, rất nhiều cường giả Yêu tộc Thiên Đình tinh thần mệt mỏi, căn bản không thể chống cự chút nào, trực tiếp bị cưỡng ép độ hóa.

"Chúng ta nguyện ý quy y!" Từng tiếng quy y không ngừng vang lên, trong nháy mắt Tiếp Dẫn đạo nhân đã thu phục được một đám

lớn tàn binh Yêu tộc.

Cùng lúc đó, Chuẩn Đề đạo nhân cũng không hề rảnh rỗi, miệng ông tụng kinh văn, trong cơ thể tuôn ra thánh quang vô thượng, quét sạch toàn bộ chiến trường Vu Yêu.

"Trời sầu đất thảm, sinh linh lầm than, nay bản tọa Chuẩn Đề đạo nhân, không nỡ nhìn vong hồn không nơi nương tựa, đặc biệt tại Tu Di Sơn phía Tây, lập Thất Bảo Công Đức Trì, độ hóa vong hồn thế gian!" Theo lời Chuẩn Đề đạo nhân vừa dứt, từng đạo vong hồn gào thét, từ chiến trường Vu Yêu, bay vào vùng đất phía Tây.

Phải biết rằng, độ hóa vong hồn vốn có công đức, huống hồ số lượng vong hồn trong trận quyết chiến Vu Yêu lần này lại khổng lồ chưa từng có, hành động này của Tây Phương Nhị Thánh không nghi ngờ gì là một hơi giành được không ít công đức lượng kiếp!

Theo từng đạo vong hồn không ngừng chìm vào Thất Bảo Công Đức Trì, kim quang trong cơ thể Tây Phương Nhị Thánh cũng ngày càng rực rỡ chói mắt, khí vận công đức của cả phương Tây, với một tốc độ mắt thường có thể thấy được, không ngừng tăng vọt!

Cảm nhận sự thay đổi của khí vận công đức trên người, Tây Phương Nhị Thánh nhìn nhau, vui mừng kích động đến sắp khóc.

Cuối cùng, vì khoảnh khắc này, Tây Phương Nhị Thánh từ lúc mời Thái Thanh ra tay đối phó Đông Hoàng Thái Nhất, suốt chặng đường bị lừa bao nhiêu lần, mất bao nhiêu gia sản, bây giờ cuối cùng cũng đã thành công!

Bỗng nhiên!

Ngay lúc Tây Phương Nhị Thánh đang mừng như điên, công đức khí vận trong toàn cõi phương Tây lại đột ngột giảm đi năm thành!

"Chuyện gì vậy?!" Chuẩn Đề đạo nhân vừa kinh ngạc vừa tức

giận, số công đức khó khăn lắm mới độ hóa oan hồn kiếm được, lại trực tiếp mất đi một nửa?

Tuy nhiên, khi Tây Phương Nhị Thánh tìm hiểu rõ hướng đi của công đức, lại lập tức ngây người.

Năm thành khí vận công đức, không phải tự dưng biến mất, mà đã đi đến Huyền Đô Tử Phủ!

Chính xác hơn, năm thành khí vận công đức, đã rơi vào tay Thái Thanh!

Rõ ràng, lời thề mà Chư thiên Thánh nhân đã hứa lúc trước, theo Vu Yêu Lượng Kiếp hạ màn, bây giờ đã đến lúc phải thực hiện!

Hiểu ra điểm này, sắc mặt Tây Phương Nhị Thánh tức thì khó coi vô cùng.

Năm thành công đức lượng kiếp, không phải là con số nhỏ a!

Mặc dù, trong lòng Tây Phương Nhị Thánh cũng rõ ràng, dù mất đi một nửa khí vận công đức, công đức độ hóa vong hồn lần này đối với phương Tây mà nói, vẫn là một con số không nhỏ.

Nhưng nghĩ đến việc mình vất vả độ hóa vong hồn hồi lâu, cuối cùng người được lợi nhất lại là Thái Thanh, Tây Phương Nhị Thánh không tài nào cười nổi nữa.

Nhưng dù sắc mặt khó coi, Tây Phương Nhị Thánh khi độ hóa vong hồn, cũng không hề dừng lại.

Dù sao đi nữa, sự kết thúc của Vu Yêu lần này, đối với phương Tây, đều là một cơ duyên không nhỏ, biết rõ có bẫy, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Chương 162

Đúng vậy, thệ ước đã hứa, quỳ cũng phải thực hiện a!

Trong lúc Tây Phương Nhị Thánh độ hóa vong hồn, thu phục tàn binh Yêu tộc, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác cũng không hề rảnh rỗi.

"Bản tọa Thông Thiên Giáo Chủ, nay mở rộng sơn môn Tiệt giáo, phàm là sinh linh Hồng Hoang, bất kể căn nguyên tư chất, đều có thể bái nhập vào Tiệt giáo của ta!" Thông Thiên Giáo Chủ cất giọng sang sảng, lời nói lọt vào chiến trường Vu Yêu, tức thì khiến cho rất nhiều cường giả Yêu tộc không muốn bị phương Tây cưỡng ép độ hóa, nhìn thấy hy vọng mới.

Rõ ràng, so với Tây Phương Tịnh Thổ vốn danh tiếng không tốt, đất đai cằn cỗi, thì Tiệt giáo vạn tiên quy tụ, thanh thế lừng lẫy, đối với đông đảo cường giả Yêu tộc hiện nay, càng có sức hấp dẫn hơn.

Ngay lập tức, lại có một đám lớn cường giả Yêu tộc, rời khỏi Yêu tộc Thiên Đình, quay đầu gia nhập dưới trướng Tiệt giáo.

Theo sau Tây Phương Nhị Thánh và Thông Thiên Giáo Chủ lần lượt ra tay, số cường giả Yêu tộc vốn đã không còn nhiều, triệt để bị các bên chia cắt, Yêu tộc Thiên Đình to lớn, cũng thật sự tan rã!

Thấy cảnh này, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa đều không có biến động lớn.

Đối với những tàn binh Yêu tộc này, người trước vốn xem thường, người sau cũng không muốn để ý, thấy Tây Phương Nhị Thánh và Thông Thiên Giáo Chủ ra tay chiêu mộ, tự nhiên đều không có ý kiến gì.

Dù sao thu hoạch chính của hai người lần này, không nằm ở Yêu tộc Thiên Đình, mà ở Bất Chu thần sơn.

"Chuyện vá trời, giao cho Nữ Oa sư muội vậy, còn về nửa ngọn Bất Chu Sơn đổ sập, sư huynh ta tự có công dụng, hy vọng sư muội đừng tranh giành." Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi mở miệng, Hỗn Nguyên Thánh Nhân thông suốt vạn vật, tự nhiên rõ ràng chuyện vá trời rơi vào tay Nữ Oa.

Điểm này, ngay cả Nữ Oa cũng vô cùng rõ ràng.

Giờ khắc này, sau khi nhẹ nhàng gật đầu, bà đang định mở miệng nói thì đột nhiên nhíu mày.

Khoan đã... hình như có gì đó không đúng!

Dường như nhận ra điều gì, đôi mắt đẹp của Nữ Oa đột nhiên nhìn về phía Bất Chu Sơn, không khỏi trợn tròn hai mắt.

Chỉ thấy, ngọn Bất Chu thần sơn trước mắt, vẫn vững vàng sừng sững giữa trời đất, tựa như một vị kình thiên ma thần, cao ngất tận ba mươi ba tầng trời!

Mẹ nó Bất Chu Sơn căn bản không gãy a!!

Vu Yêu vẫn lạc, Bất Chu sụp đổ, cột trời gãy, bốn biển nguy nan!

Vu Yêu Lượng Kiếp hạ màn, hạo kiếp vá trời giáng lâm, đây là chuyện đã sớm được định sẵn dưới đại thế Thiên Đạo Hồng Hoang.

Về điểm này, tất cả Chư thiên Thánh nhân đều hiểu rõ trong lòng.

Đặc biệt là Nữ Oa, người được chọn để vá trời, lại càng như vậy.

Theo kế hoạch ban đầu, bà sẽ dùng sức một mình, tu sửa cột trời vỡ nát, giành được cơ duyên vá trời lần này, thu hoạch đáng lẽ không kém Tây Phương Nhị Thánh mới đúng.

Nhưng bây giờ, nhìn Bất Chu Sơn hoàn hảo không chút tổn hại

trước mắt, Nữ Oa có chút ngây người.

Tình huống gì thế này?!

Bất Chu Sơn không phải nên gãy rồi sao?!

Cộng Công đâu?

Không quay lại húc thêm lần nữa à!

Nếu Bất Chu Sơn không sụp, trời đất sẽ không nghiêng ngả, đồng nghĩa với việc công đức lượng kiếp mà Nữ Oa đáng được nhận, sẽ thành công dã tràng xe cát!

Hơn nữa, điều quan trọng hơn, hiện nay trên ba mươi ba tầng trời, là Thiên Đình do Yêu tộc sáng lập, nếu cột trời không sụp, Thiên Đình mới cũng sẽ không có cách nào thành lập.

Nói cách khác, vị trí Thiên Đế tất sẽ trống không một thời gian dài!

Đây không phải là cục diện mà Chư thiên Thánh nhân muốn thấy.

Nghĩ đến đây, không chỉ riêng Nữ Oa, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh bên cạnh, sắc mặt cũng khẽ biến.

"Cột trời chưa gãy, chuyện này e rằng có chút kỳ lạ!" Nhìn dãy núi Bất Chu hùng vĩ, Chuẩn Đề đạo nhân sắc mặt ngưng trọng nói.

Thực ra, cũng không cần ông ta nói nhảm, hiện tại đột nhiên xảy ra biến cố như vậy, Chư thiên Thánh nhân đều cảm giác được có điều không ổn.

Dù sao, trận quyết chiến Vu Yêu vừa rồi, động tĩnh gây ra không hề nhỏ, đặc biệt là cuối cùng Cộng Công và các Tổ Vu tự bạo, hủy thiên diệt địa cũng không hề khoa trương chút nào.

Dù Bất Chu Sơn có kiên cố đến đâu, trải qua một trận đại chiến thảm liệt như vậy, cũng nên sớm gãy nát mới đúng, vậy mà nay vẫn sừng sững không đổ, bên trong chắc chắn có vấn đề!

“Dù có vấn đề gì, vào xem là biết.” Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp nói.

Chuyện vá trời lần này, tuy ông không có công đức, nhưng đối với thần liệu luyện khí như Bất Chu Sơn, ông đã thèm nhỏ dãi từ lâu.

Khó khăn lắm mới đợi được Vu Yêu hạ màn, mắt thấy có thể dùng Bất Chu Sơn luyện chế ra Phiên Thiên Ấn, đột nhiên lại bảo Bất Chu Sơn không đổ, mẹ nó không phải đang đùa người sao?!

Cũng chính vì vậy, trong mấy vị Chư thiên Thánh nhân, trừ Nữ Oa ra, ông là người bực bội nhất.

Nghe thấy lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chư thiên Thánh nhân nhìn nhau, đều gật đầu, cùng nhau giáng lâm lên đỉnh chính của dãy núi Bất Chu.

Mặc dù, mười vạn trượng cuối cùng của đỉnh Bất Chu, uy áp Bàn Cổ kinh khủng vô cùng, vượt xa những nơi khác, căn bản không phải là nơi sinh linh bình thường có thể đặt chân đến.

Nhưng đối với Hỗn Nguyên Thánh Nhân mà nói, việc leo lên đỉnh Bất Chu, tự nhiên không phải là chuyện khó khăn.

Rất nhanh, bóng dáng Chư thiên Thánh nhân lần lượt giáng lâm trên đỉnh Bất Chu, ngẩng mắt quan sát toàn bộ đỉnh núi.

Không xem thì thôi, xem rồi giật cả mình!

Chỉ thấy toàn bộ đỉnh Bất Chu Sơn trùng điệp, khắp nơi đều mọc đầy những cây trúc tím lượn lờ tiên quang, linh khí cuồn cuộn như biển, ánh tím lấp lánh rực rỡ!

Nhìn xa xa, khắp nơi đều là chi lan tiên thảo, chỗ nào cũng thấy bảo quang tiên duyên, phảng phất như toàn bộ đỉnh Bất Chu Sơn, đều hóa thành một biển trúc tím, thể hiện khí thế xa hoa bất phàm!

Dù với nhãn giới của Chư thiên Thánh nhân, thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt cũng đột nhiên kinh ngạc.

"Đây là...

Tiên Thiên Tử Trúc?!" Tiên Thiên Tử Trúc, là thượng phẩm tiên thiên linh căn hiếm có, mỗi một cây đều vô cùng quý giá, càng không cần phải nói đến việc mọc đầy khắp núi non.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác, tuy sắc mặt có chút kinh ngạc, nhưng cũng miễn cưỡng giữ được bình tĩnh, ngược lại Tây Phương Nhị Thánh, hai mắt lập tức đỏ lên, chỉ hận không thể đem hết những cây Tiên Thiên Tử Trúc này vơ vét sạch sẽ!

Không còn cách nào khác, phương Tây thật sự nghèo đến sợ rồi!

"Không đúng, không chỉ có Tiên Thiên Tử Trúc, còn có tiên thiên đại trận!!" Dường như cảm giác được điều gì, ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ ngưng lại, trầm giọng nói.

Quả nhiên!

Hầu như cùng lúc lời nói vừa dứt, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân liền nhìn thấy, trong biển trúc tím trước mắt, có từng đạo trận văn cuồn cuộn, che lấp toàn bộ đỉnh Bất Chu Sơn!

Thấy cảnh này, trong lòng Chư thiên Thánh nhân đã có đáp án.

Rõ ràng, chính vì sự tồn tại của tòa đại trận này, đã suy yếu uy lực của trận chiến Vu Yêu ở một mức độ nhất định, từ đó khiến cho Bất Chu thần sơn, không bị gãy nát do sự tự bạo của Cộng Công và những người khác!

Chỉ là, tuy đã rõ nguyên nhân, nhưng vấn đề mới lại xuất hiện.

Bất luận là Tiên Thiên Tử Trúc mọc đầy khắp núi, hay là tòa tiên thiên đại trận có sức phòng ngự kinh người này, rõ ràng đều không

phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên, mà là bút tích do một vị đại năng nào đó âm thầm bố trí!

"Trong Hồng Hoang, từ khi nào xuất hiện nhân vật như vậy?

Chương 163

Vì sao chúng ta hoàn toàn không biết gì?" Sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra vẻ ngưng trọng.

Là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thông suốt mọi việc trong trời đất, nay có một vị đại năng như vậy ẩn cư ở Bất Chu Sơn, mà ông lại không hề hay biết, chức Thiên Đạo Thánh Nhân này làm cũng quá kém cỏi rồi đi?

"Chẳng lẽ là đại năng Hỗn Độn ẩn thế từ trước khi khai thiên?" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng nhíu mày nói, trong Hồng Hoang lại xuất hiện thêm một nhân vật như vậy, đối với phương Tây mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Tuy nhiên, nghe thấy lời của ông ta, Nữ Oa lại trực tiếp lắc đầu.

"Không thể nào!

Nếu thật sự là đại năng từ trước khi khai thiên, ta không thể nào không biết!" Hai anh em Nữ Oa và Phục Hy, sinh ra ở nơi sâu thẳm của Bất Chu Sơn, nếu nói về sự hiểu biết đối với Bất Chu Sơn, e rằng không ai có thể vượt qua bà.

"Đừng nói nữa, gặp một lần tự nhiên mọi chuyện sẽ rõ." Thông Thiên Giáo Chủ trầm giọng nói, đi trước một bước, đến bên ngoài biển trúc tím.

"Bần đạo Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, hôm nay đến cửa thỉnh giáo, không biết vị đạo hữu nào, ẩn cư tại đỉnh Bất Chu Sơn này, mong đạo hữu gặp mặt." Theo lời Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác đều đưa mắt nhìn về phía biển trúc tím, muốn xem đối phương sẽ trả lời thế nào.

Ầm ầm...

Theo một tiếng nổ vang dữ dội, đại trận bảo vệ đỉnh Bất Chu Sơn từ từ tan đi, một ngôi nhà trúc đơn sơ giản dị, cũng theo đó xuất hiện ở nơi sâu trong rừng trúc.

Ngẩng mắt nhìn lên, có thể thấy rõ ràng, trước ngôi nhà trúc đó, có một thanh niên áo trắng mày kiếm mắt sao, trán cao đầy đặn, đang vung bút múa mực, bút đi như rồng rắn.

Chậc, một luồng khí tức trang bức nồng nặc, trực tiếp đập vào mặt Chư thiên Thánh nhân.

Dù với tu vi và nhãn giới của họ, khi thấy cảnh này, cũng không khỏi sững sờ tại chỗ.

Đặc biệt là Nữ Oa, đôi môi đỏ mọng của bà hé mở, trên khuôn mặt xinh đẹp viết đầy vẻ kinh ngạc.

Trên Bất Chu thần sơn, thật sự có tuyệt thế đại năng?!

Đỉnh Bất Chu Sơn, biển trúc tím, thanh niên áo trắng, vung bút múa mực.

Cảnh tượng như vậy, lọt vào mắt Chư thiên Thánh nhân, dù kiến thức của họ có uyên bác đến đâu, cũng bị dọa cho ngơ ngác, đứng ngây ra tại chỗ.

Liếc thấy vẻ mặt của họ, thanh niên áo trắng đang vẽ tranh, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn của nhân vật chính.

"Các ngươi tìm đến đạo trường của bản tọa, có phải vì chuyện vá trời không?" Thanh niên áo trắng chậm rãi mở miệng, một câu đã nói trúng ý đồ của Chư thiên Thánh nhân.

Chư thiên Thánh nhân nghe vậy, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Phải biết rằng, chuyện vá trời, tuy là việc đã được định sẵn bởi đại thế Thiên Đạo, nhưng vẫn thuộc về thiên cơ, đại năng Hồng Hoang bình thường, căn bản không thể biết được.

Thanh niên áo trắng trước mắt, lại có thể một lời nói trúng, hiển nhiên cũng không phải hạng tầm thường, ít nhất cũng là cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

"Không đúng... khí tức tu vi của hắn... không thể nào?!" Dường như nhận ra điều gì, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi đột nhiên đại biến.

Chỉ thấy, ánh mắt Chư thiên Thánh nhân lần lượt rơi vào trên người thanh niên áo trắng kia, lại không cảm giác được một chút dao động tu vi nào!

Nói cách khác, thanh niên áo trắng trước mắt, là một người phàm không có chút tu vi nào!

Một người phàm không có tu vi, có thể leo lên đỉnh Bất Chu?

Có thể sở hữu nhiều Tiên Thiên Tử Trúc như vậy?

Có thể một lời nói toạc thiên cơ huyền diệu?

Có thể không?

Nếu trong tình huống bình thường, tự nhiên là không thể, nhưng ai bảo người ta là nhân vật chính chứ! [Keng!

Phát hiện Thiên Đạo Thánh Nhân giáng lâm, đã mở 'trạng thái lừa gạt' cho ký chủ!] Nghe thấy âm thanh nhắc nhở bên tai, thanh niên áo trắng khóe miệng giật giật, tuy trong lòng hoảng hốt, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười đặc trưng của nhân vật chính.

Nếu Thái Thanh thấy cảnh này, chắc chắn sẽ phải tán thưởng một câu diễn kỹ của nhân vật chính này quá đỉnh.

Không nói gì khác, chỉ một chiêu này, đã trực tiếp trấn trụ Chư thiên Thánh nhân!

Họ tự nhiên sẽ không tin, thanh niên áo trắng trước mắt, lại là một người phàm không có tu vi.

Nếu không phải người phàm, vậy có nghĩa là tu vi thực lực của thanh niên áo trắng này, đã vượt xa họ, đến cảnh giới mà họ không thể nào phỏng đoán được!

Nghĩ đến đây, không chỉ Thông Thiên Giáo Chủ, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh đứng sau cũng không ngồi yên được nữa, lần lượt tiến lên chắp tay hành lễ.

"Hôm nay mạo muội đến bái kiến, đã làm phiền nhã hứng của tiền bối, xin tiền bối lượng thứ.

Chỉ không biết, thân phận của tiền bối..." Chư thiên Thánh nhân chậm rãi mở miệng, đối với lai lịch của thanh niên áo trắng trước mắt càng lúc càng tò mò.

Thấy mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân bị mình dọa cho đứng hình, nhân vật chính áo trắng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lại hiện ra vẻ hoài niệm quá khứ.

"Bản tọa là ai ư?

Không nhớ rõ nữa, ta sinh ra từ Hỗn Độn, trải qua vô số kỷ nguyên Hỗn Độn, sớm đã quên mất bản thân." Thanh niên áo trắng cảm khái một tiếng, chậm rãi nói: "Nếu có lòng, cứ gọi bản tọa là Tô Triết là được." Lời của Tô Triết, tuy có vẻ đã nói, nhưng lại chẳng hề nói rõ căn nguyên lai lịch.

Cứ ra vẻ cổ xưa một trận, để cho Chư thiên Thánh nhân tự đi mà đoán!

Cứ ngẫm đi!

Cứ từ từ mà ngẫm!

Dù sao cứ từ từ ngẫm là đúng rồi!

Nếu là lúc khác, Chư thiên Thánh nhân có lẽ sẽ nhận ra điều không ổn, nhưng bây giờ đã có ấn tượng ban đầu, cộng thêm vòng hào quang nhân vật chính cưỡng ép giảm trí tuệ, Chư thiên Thánh nhân tự nhiên sẽ không có bất kỳ nghi ngờ nào, ngược lại từng người một tự não bổ.

Hỗn Độn Ma Thần?

Đại Đạo hóa thân?

Siêu thoát trong truyền thuyết?!

Hít...

Đây là tuyệt thế đại năng a!!

"Hôm nay chúng ta lỗ mãng, đã đắc tội tiền bối, xin tiền bối lượng thứ!" Chư thiên Thánh nhân bị thân phận do mình não bổ ra dọa cho giật mình, tuy đã xin lỗi, nhưng vẫn không yên tâm mà nói thêm một câu.

"Không sao, các ngươi là Thiên Đạo Thánh Nhân, cảm thấy Bất Chu Sơn có biến, đến cửa thăm dò, cũng là chuyện hợp tình hợp lý." Tô Triết xua tay, nói một cách khá rộng lượng.

Không hổ là tiền bối, tấm lòng khí độ như thế, quả nhiên phi phàm!

Chư thiên Thánh nhân nhìn nhau, càng thêm chắc chắn suy đoán trong lòng, ánh mắt nhìn Tô Triết, cũng càng thêm tràn đầy cung kính.

Chỉ là, khác với Tây Phương Nhị Thánh và những người khác, trên khuôn mặt xinh đẹp của Nữ Oa, lại có một tia do dự.

"Nếu tiền bối tuệ nhãn, biết được ý đồ của chúng ta, Nữ Oa xin

mạn phép thỉnh cầu tiền bối có thể đổi một đạo trường khác được không?" Nữ Oa do dự một lát, cắn răng hỏi.

Chương 164

Dù sao, chuyện vá trời, không chỉ được định sẵn bởi đại thế Thiên Đạo, mà còn liên quan đến công đức của chính bà.

Nếu Bất Chu Sơn không đổ, chuyện vá trời sẽ không thể tiến hành, nhiều công đức như vậy cứ thế mất đi, Nữ Oa tự nhiên không cam lòng.

"Đạo trường, há có thể tùy tiện dời đi?" Nghe thấy lời của Nữ Oa, Tô Triết lại trực tiếp lắc đầu.

Không phải hắn không muốn đi, mà có thể đi đâu được chứ?

Phải biết rằng, nơi này là đỉnh Bất Chu Sơn, chỉ cần ra khỏi tiên thiên đại trận một bước, sẽ có uy áp Bàn Cổ kinh khủng giáng lâm!

Với thân thể của một kẻ phàm nhân, không bị uy áp nghiền thành tương thịt, thì e rằng cũng sẽ lập tức quỳ xuống!

Nghĩ đến việc mình hồ đồ xuyên việt đến Hồng Hoang, lại còn bị trói buộc với cái hệ thống lừa gạt chết tiệt này.

Bây giờ thì hay rồi, bị năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân chặn cửa, chẳng lẽ phải quỳ bò xuống Bất Chu Sơn ngay trước mặt họ sao?

Chính vì suy nghĩ này, Tô Triết quyết định chết cũng không rời khỏi nơi này nửa bước.

"..." Nữ Oa sắc mặt do dự, bà tự nhiên cũng hiểu, muốn để một vị 'tuyệt thế đại năng' đồng ý đổi đạo trường, là chuyện không thực tế đến mức nào.

"Tiền bối tu vi khó lường, hẳn là biết rõ chuyện vá trời, là do Thiên Đạo Hồng Hoang định sẵn, Nữ Oa thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, thuận theo đại thế Thiên Đạo mà làm, cũng là hành động bất

đắc dĩ...” “Thuận theo Thiên Đạo?

Thật là nực cười!” Tô Triết cười lạnh một tiếng, cắt ngang lời Nữ Oa, giả vờ khinh miệt nói: “Chỉ biết thuận theo Thiên Đạo, không hiểu đại đạo khó lường, các ngươi uổng làm Thánh nhân!” Không xứng làm Thánh nhân?

Chư thiên Thánh nhân nghe vậy, sắc mặt đều khẽ biến.

Dù sao đi nữa, họ cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hàng thật giá thật, nay lại có người mở miệng nói, họ uổng làm Hỗn Nguyên Thánh Nhân?

Nếu đổi lại là bất kỳ ai khác, e rằng sớm đã bị một chưởng vỗ chết, nhưng nghe thấy lời của Tô Triết, Chư thiên Thánh nhân không những không nổi giận, ngược lại còn đồng loạt chắp tay cúi đầu.

“Kính xin tiền bối từ bi, dạy chúng ta Hỗn Nguyên đại đạo!” Chư thiên Thánh nhân thần sắc chân thành, đồng loạt mở miệng nói.

Năm xưa Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo trong Tử Tiêu Cung, tuy truyền lại pháp Trảm Tam Thi, nhưng lại không dạy con đường tu hành sau khi thành Thánh, ngược lại còn lấy thân hợp đạo, bỏ của chạy lấy người.

Cũng chính vì vậy, phương pháp tu hành của Chư thiên Thánh nhân hiện nay, đều là một bên dựa vào công đức Thiên Đạo mà chất đống, một bên tự mình mò mẫm tiến lên.

Bây giờ, khó khăn lắm mới gặp được một vị ‘tuyệt thế đại năng’, tự nhiên phải cầu xin chỉ giáo.

Nhưng trên thực tế, Tô Triết lúc này, chỉ là một phàm nhân xác thịt, ngay cả con đường tu hành còn chưa chạm tới, làm sao biết được Hỗn Nguyên đại đạo?

Nhưng dù vậy, Tô Triết vẫn thần sắc bình tĩnh thong dong, không

có một chút hoảng loạn nào.

"Thôi được, các ngươi đã thành tâm cầu giáo, bản tọa sẽ chỉ điểm cho các ngươi đôi chút." Không hiểu Hỗn Nguyên đại đạo?

Không sao, cứ chém gió một trận là được!

"Hỗn Nguyên đại đạo, vô thủy vô chung, vô câu vô thúc, đó gọi là hỗn nguyên thiên thành!

Như các ngươi, tuy là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng lại bị Thiên Đạo chế ngự, không được vô câu vô thúc, tự nhiên cũng không phải là Hỗn Nguyên Thánh Nhân chân chính." Tô Triết thao thao bất tuyệt, nói một cách cao thâm khó lường: "Thuận là phàm, nghịch là tiên, hạng người tu hành chúng ta, chú trọng chính là một chữ 'nghịch'!

Đất nếu phụ ta, ta liền nghịch đất, trời nếu lừa ta, ta liền nghịch trời, nghịch thiên mà đi như thế, mới là đại đạo!" Ầm ầm...

Lời của Tô Triết vừa dứt, liền dẫn đến một tiếng sấm nổ ngang trời, trực tiếp vang lên trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Trong lòng Chư thiên Thánh nhân chấn động mạnh, hai mắt đột nhiên trợn to, phảng phất như nghe được chuyện không thể tin nổi.

Phải biết rằng, họ đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, con đường vẫn luôn đi là thuận theo Thiên Đạo, ngay cả Tiệt giáo chủ trương 'tiệt thủ nhất tuyến sinh cơ' cũng như vậy.

Bây giờ, vị tuyệt thế đại năng này lại nói với họ, con đường của họ đã đi sai, phải nghịch thiên mới có thể thành đại đạo, chuyện này đối với Chư thiên Thánh nhân, tự nhiên có một sự va chạm không nhỏ!

Nhìn vẻ mặt không ngừng biến đổi trên mặt họ, trên trán Tô Triết không khỏi hiện ra một tia mồ hôi lạnh, thầm nghĩ mình lừa gạt có hơi quá rồi.

Ngay lúc Tô Triết đang căng thẳng trong lòng, Thông Thiên Giáo Chủ lại đột nhiên cúi người, lạy sâu một cái.

"Đa tạ tiền bối chỉ điểm, Thông Thiên lần này đã giác ngộ rồi!" Trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ ánh sáng rực rỡ, cảm kích nói.

Gì cơ?

Hiểu rồi?!

Hiểu cái gì?!

Tô Triết trong lòng ngơ ngác, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười cao thâm khó lường, tán thưởng nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái.

"Nguyên lai là vậy!

Tây phương chúng ta cũng hiểu rồi!!" Tây Phương Nhị Thánh bên cạnh thấy vậy, tức thì bừng tỉnh đại ngộ, cũng lần lượt hành lễ với Tô Triết.

"Số ta do ta không do trời, đây chính là...

Hỗn Nguyên đại đạo ư!!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thần sắc kích động, tựa hồ có điều cảm ngộ, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Trong nháy mắt, mấy vị Chư thiên Thánh nhân, chỉ còn lại Nữ Oa mặt mày ngơ ngác, vẫn còn mờ mịt đứng tại chỗ.

"Các ngươi đã giác ngộ, thì tự mình rời đi đi." Sau khi ho nhẹ một tiếng, Tô Triết bắt đầu hạ lệnh đuổi khách.

Chư thiên Thánh nhân nghe vậy, cũng không dây dưa, kể cả Nữ Oa đang ngơ ngác mê mang, đều lần lượt xuống núi rời đi. [Keng!

Chúc mừng ký chủ thành công lừa gạt Chư thiên Thánh nhân, thưởng tu vi Kim Tiên, cùng với một lần cơ hội Đại Đạo Hiển Thánh!] Âm thanh nhắc nhở máy móc, lại lần nữa vang lên bên tai Tô Triết.

Tuy nhiên, hắn không để ý đến giọng nói của hệ thống, chỉ đưa mắt nhìn theo bóng lưng rời đi của Chư thiên Thánh nhân.

Đặc biệt, khi nhớ lại dáng vẻ háo hức, chỉ hận không thể lập tức nghịch thiên cải mệnh của Chư thiên Thánh nhân vừa rồi, Tô Triết không khỏi cảm thấy có chút không ổn.

Hình như không cẩn thận, đã lừa gạt Chư thiên Thánh nhân quá đà rồi...

Huyền Đô Tử Phủ, Bát Cảnh Cung.

Thái Thanh ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn phong hỏa, trước người lơ lửng một viên bảo châu đen như mực, chính là một trong Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo năm xưa, Hỗn Độn Châu!

Đối với những chuyện xảy ra bên ngoài, Thái Thanh tự nhiên rõ như lòng bàn tay.

Có 'vòng hào quang Thánh nhân phản diện' trong tay, dù chưa từng giáng lâm Bất Chu Sơn, ông cũng có thể đoán được, trong Bất Chu Sơn chắc chắn đã xảy ra biến cố mới.

Nhưng dù biết rõ như vậy, Thái Thanh vẫn không vội ra tay giải quyết.

Lần này Vu Yêu Lượng Kiếp hạ màn, từ tay Chư thiên Thánh nhân vơ vét không ít công đức khí vận, việc cấp bách hiện giờ, tự nhiên là tiếp tục lớn mạnh thực lực, mới là chuyện quan trọng nhất!

Còn về việc cắt rau hẹ?

Dù sao Bất Chu Sơn cũng ở đó, rau hẹ có thể chạy đi đâu được?

Đợi xử lý xong công đức lượng kiếp trong tay, rồi rảnh tay đi thu thập nhân vật chính, cũng hoàn toàn không có vấn đề.

Ngay lập tức, theo ý niệm trong lòng lóe lên, hai tay Thái Thanh

nhanh chóng bấm quyết, chỉ một cái về phía Hỗn Độn Châu.

"Tụ!!" Một tiếng quát nhẹ, đột nhiên vang lên trong đại điện, trong khoảnh khắc truyền khắp toàn bộ Bát Cảnh Cung.

Chương 165

Giây tiếp theo, từng đạo kim quang rực rỡ chói mắt, bắt đầu điên cuồng ngưng tụ, tựa như thủy triều cuồn cuộn vô tận, nhấn chìm cả đại điện.

Những đạo kim quang này không phải vật khác, chính là khí vận công đức của Vu Yêu Lượng Kiếp lần này!

Nhiều khí vận công đức như vậy, nếu đặt ở bên ngoài, đừng nói là đa số đại năng trong Hồng Hoang, e rằng ngay cả những Hỗn Nguyên Thánh Nhân kia, nhìn thấy cũng sẽ đỏ mắt!

Tuy nhiên, sau khi lướt mắt qua công đức lượng kiếp, Thái Thanh không hề do dự, trực tiếp phất tay áo, hai tay bấm quyết thi pháp, luyện hóa toàn bộ vào trong Hỗn Độn Châu!

Ầm ầm...

Tựa như tiếng nổ vang dữ dội lúc khai thiên lập địa, vang vọng khắp trời đất trong Hỗn Độn Châu, từng đạo kim quang gào thét, quét sạch bốn phương càn khôn, với một tốc độ khó có thể hình dung, dung nhập vào trong 'hạt giống thế giới'!

Chỉ trong chốc lát, 'hạt giống thế giới' vốn sinh trưởng chậm chạp trước đó, bắt đầu điên cuồng bén rễ lan rộng, tỏa ra khí tức Hỗn Độn nồng đậm vô cùng, lan tỏa khắp thế giới trong Hỗn Độn Châu.

Giây phút này, Hỗn Độn Châu vốn cần một khoảng thời gian dài đằng đẵng mới có thể tu sửa hoàn toàn, đột nhiên tăng tốc, với một tốc độ cực kỳ đáng sợ, không ngừng lành lại và ngưng luyện!

Thấy cảnh này, Thái Thanh không khỏi hài lòng gật đầu.

Đúng như ông dự liệu, công đức lượng kiếp, thứ được xem là

'dầu ăn vạn năng', dùng để tu sửa Hỗn Độn Châu, quả thực là tận dụng hết công năng!

Cứ theo tốc độ này, căn bản không cần đợi đến Phong Thần Lượng Kiếp bắt đầu, nhiều nhất là mấy chục vạn năm, toàn bộ Hỗn Độn Châu sẽ có thể tu sửa hoàn toàn.

Nói cách khác, một món Hỗn Độn Chí Bảo hoàn hảo không chút tổn hại, mang ý nghĩa chân chính, đã ở ngay trước mắt ông rồi!

Nghĩ đến đây, dù với định lực của Thái Thanh, cũng không khỏi cảm thấy trong lòng nóng lên.

Sau khi thu dọn lại tâm tình một chút, Thái Thanh không lựa chọn can thiệp vào quá trình tu sửa Hỗn Độn Châu, tâm niệm vừa động, lấy ra Trấn Thiên Quan.

Hiện nay trong Trấn Thiên Quan, đang phong ấn nhân vật chính Bàn Canh, đối với Chư thiên Thánh nhân mà nói, có lẽ là biến số của lượng kiếp không thể dính vào, nhưng đối với Thái Thanh, lại là một cây rau hẹ có thể thu hoạch lặp đi lặp lại!

Tính kỹ lại, trong tay ông hiện giờ có mười sáu vạn điểm phản diện, chỉ còn thiếu hai vạn điểm cuối cùng là đến mốc một triệu điểm phản diện.

Nếu có thể thu hoạch thêm một đợt từ trên người Bàn Canh, đột phá mốc một triệu điểm, nhận được một cái 'rương báu phản diện', căn bản không phải là chuyện khó.

Nghĩ đến đây, Thái Thanh liền chuẩn bị đi thăm hỏi 'rau hẹ'.

Chỉ thấy, tâm niệm của ông vừa động, trong Trấn Thiên Quan có ánh sáng nhanh chóng lóe lên, vô số phù văn đại đạo trong nháy mắt hiện ra, che lấp toàn bộ đại điện Bát Cảnh Cung.

Trong chớp mắt, tất cả mọi thứ đều biến mất, xung quanh Thái

Thanh, phảng phất như hóa thành một vùng đất hư vô!

Đúng vậy!

Hư vô!!

Không phải Hỗn Độn hư không, mà là hư vô triệt triệt để để!

Cảnh tượng trong Trấn Thiên Quan, không có pháp tắc Hỗn Độn, không có ý chí Thiên Đạo, ngay cả một ngôi sao cũng không có!

Nhìn ra xa, tất cả những gì có thể thấy, chỉ là hư vô!!

Đương nhiên, ngoài hư vô ra, Thái Thanh còn thấy được nhân vật chính Bàn Canh đang suy sụp, thần sắc ngây dại.

Mặc dù, từ lúc Vu Yêu Lượng Kiếp hạ màn đến bây giờ, trong thiên địa Hồng Hoang chỉ mới trôi qua mấy trăm năm ngắn ngủi.

Nhưng phải biết rằng, trong Trấn Thiên Quan không có khái niệm thời gian và không gian, dù chỉ bị phong ấn mấy trăm năm ngắn ngủi, vẫn tương đương với việc đã trôi qua vô số hội nguyên, dài đằng đẵng không thấy điểm cuối!

Cũng chính vì vậy, dù là nhân vật chính Bàn Canh có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, lúc này cũng đã gần như sụp đổ!

Chậc, một nhân vật chính thật thảm.

Nhìn Bàn Canh thất hồn lạc phách, Thái Thanh không hề có chút mềm lòng, thậm chí còn có chút muốn cười.

Không còn cách nào khác, xem quá nhiều cảnh nhân vật chính trang bức não tàn, bây giờ có thể thấy một nhân vật chính thảm hại như vậy, quả thực có một sự sảng khoái khác biệt!

Trong lúc ý niệm trong lòng Thái Thanh lóe lên, nhân vật chính Bàn Canh đang ngây dại, cũng phảng phất như hoàn hồn, sau khi nhìn thấy Thái Thanh đột nhiên xuất hiện, liền trực tiếp phát điên lao tới.

“Mau... mau thả ta ra!!” Bàn Canh thần sắc điên cuồng, hai mắt đỏ rực, sức mạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không ngừng bộc phát, ào ạt lao về phía Thái Thanh.

Rõ ràng, hắn sắp bị phong ấn đến sụp đổ rồi, bây giờ không còn bận tâm suy nghĩ những chuyện khác, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm duy nhất: đánh bại Thái Thanh, xông ra khỏi phong ấn.

Cảm nhận khí tức cuồng bạo ập đến, Thái Thanh lạnh nhạt lắc đầu.

Ngay cả Bàn Canh ở thời kỳ đỉnh cao trước đây còn không phải là đối thủ của ông, huống chi là bây giờ đang ở trong pháp bảo của ông.

“Thôi được, bản thánh sẽ cho ngươi thấy, cái gì gọi là chênh lệch thực lực.” Thái Thanh chậm rãi mở miệng, giơ tay bấm quyết, toàn thân đột nhiên tuôn ra ánh sáng rực rỡ chưa từng có.

Giây tiếp theo, trên người ông là Hỗn Nguyên Thiên Quan, Hỗn Nguyên Đạo Bào, và Hỗn Nguyên Bảo Lý, ba món trong bộ Hỗn Nguyên, đồng loạt bộc phát pháp tắc Hỗn Nguyên đại đạo!

Trật tự thần liên bay múa, vô tận phù văn lấp lánh, từng đạo pháp tắc điên cuồng ngưng tụ, chỉ trong chốc lát, quấn lấy nhau, ngưng tụ thành một thân thể kinh khủng to lớn đến mấy trăm tỷ trượng!

Khí tức kinh khủng đủ để đè sập Hỗn Độn trực tiếp ập đến, khiến cho nhân vật chính Bàn Canh hai mắt đỏ rực, gần như điên cuồng, cũng phải chấn động trong lòng, đột nhiên tỉnh táo lại.

Nhìn tôn thân thể trước mắt còn kinh khủng hơn cả Hỗn Độn Ma Thần, dù là Bàn Canh đã đoạt xá thành hư ảnh Bàn Cổ, cũng không khỏi co rụt hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi nồng đậm!

Là nhân vật chính, tuy não tàn, nhưng cũng tuyệt đối không ngốc, chỉ riêng khí tức tỏa ra, đã khiến hắn ý thức được, tôn thân thể kinh

khủng trước mắt, tuyệt đối kinh khủng hơn vô số lần so với lúc giao thủ bên ngoài!

Trên thực tế, cũng quả thực như vậy.

Thái Thanh lúc này, lấy bộ Hỗn Nguyên làm cơ sở, thi triển ra Hỗn Nguyên Pháp Tướng, bất luận là tu vi nguyên thần hay tu vi nhục thân, đều tăng lên vô số lần so với trước đây.

Nói cách khác, giây phút này, ông mới là ở trạng thái đỉnh cao thật sự!

Không dùng thần thông cấp Hỗn Độn, không tế ra linh bảo cấp Hỗn Độn, Thái Thanh chậm rãi giơ hai tay lên, bàn tay to lớn tựa như có thể che lấp cả Hỗn Độn bao la, nghiêng xuống Bàn Canh.

Giây phút này, đối mặt với Thái Thanh thi triển Hỗn Nguyên Pháp Tướng, dù là hư ảnh Bàn Cổ to lớn đến ức vạn trượng, cũng chỉ như một con kiến, căn bản không có chút sức chống cự nào!

Bành!!

Theo một tiếng nổ trầm đục, thân thể ma thần của nhân vật chính Bàn Canh, lại lần nữa hóa thành một đám sương máu!

Nhưng khác với lần trước, lúc này Thái Thanh chỉ nhẹ nhàng hạ một chưởng, một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hàng thật giá thật, liền trực tiếp hóa thành sương máu!

Như bẻ cành khô, dễ như trở bàn tay!!

Hoàn toàn là nghiền ép về thực lực, giống như sự chênh lệch trời vực không thể vượt qua!

Cảnh này nếu truyền ra ngoài, đừng nói là Chư thiên Thánh nhân, e rằng ngay cả Thiên Đạo Hồng Hoang, cũng sẽ không ngồi yên được nữa.

“Sức mạnh của Hỗn Nguyên Pháp Tướng ư...” Trong mắt Thái Thanh tinh quang lấp lánh, ngay cả ông cũng không ngờ, Hỗn Nguyên Pháp Tướng lại cường hãn đến vậy.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ trọng thương nhân vật chính Bàn Canh, điểm đánh giá phản diện S-, thưởng 20000 điểm phản diện!” “Đinh!

Chúc mừng ký chủ tích lũy điểm phản diện đột phá một triệu điểm, thưởng 'rương báu phản diện đặc biệt' x1!” Liên tiếp hai tiếng nhắc nhở, vang lên bên tai Thái Thanh, khiến mắt ông tức thì sáng lên.

Mặc dù, ông đã sớm đoán được, nhân vật chính cấp bậc Hỗn Nguyên Thánh Nhân, có thể thu hoạch rau hẹ lặp đi lặp lại.

Chương 166

Nhưng bây giờ sau khi tự tay chứng thực, vẫn không khỏi kinh hỉ không thôi.

Xem ra, nếu có thể phong ấn thêm mấy nhân vật chính cấp bậc Hỗn Nguyên Thánh Nhân, không ngừng thu hoạch vắt kiệt, đổi sạch thương thành phản diện cũng không phải là chuyện không thể!

Đương nhiên, đó chỉ là chuyện sau này, sau khi thuận lợi đột phá mốc một triệu, Thái Thanh tự nhiên phải xem xét 'rương báu phản diện' trước.

Còn về nhân vật chính Bàn Canh, căn bản không cần để ý, thân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bất tử bất diệt, chẳng mấy chốc sẽ có thể ngưng tụ lại thân thể.

"Phải rồi, thả hắn đi là không thể, nhưng có thể gửi cho hắn mấy người bạn tù vào làm bạn." Dường như nghĩ đến điều gì, Thái Thanh cười nhạt một tiếng, thu lại Hỗn Nguyên Pháp Tướng, trực tiếp rời khỏi Trấn Thiên Quan.

Vừa mới xuất hiện lại trong Bát Cảnh Cung, còn chưa kịp để Thái Thanh đi xem xét 'rương báu phản diện', một đạo ngọc phù bỗng dưng hiện ra, xuất hiện trước mặt ông.

"Chậc, Hồng Quân đích thân ra mặt mời các Thánh đến Tử Tiêu Cung?" Sau khi nhanh chóng lướt qua nội dung trong ngọc phù, trong mắt Thái Thanh lóe lên một tia sáng, dứt khoát tạm thời đè nén sự tò mò trong lòng đối với 'rương báu phản diện', trực tiếp lên đường đến Tử Tiêu Cung.

Từ sau trận Nguyên Thủy chiến Nhị Thánh năm xưa, Tử Tiêu Cung liền ẩn mình trong Hỗn Độn, cùng với Hồng Quân Đạo Tổ,

người phát ngôn của Thiên Đạo, cũng im hơi lặng tiếng, không còn để ý đến chuyện Hồng Hoang.

Thậm chí, ngay cả những đại sự sau này như Hậu Thổ hóa Luân Hồi, hay trận quyết chiến Vu Yêu, cũng không thấy bóng dáng Hồng Quân Đạo Tổ, trực tiếp ném hết mọi việc cho Chư thiên Thánh nhân, làm một ông chủ vung tay mặc kệ.

Thực ra, hành động như vậy không phải là bản ý của Hồng Quân Đạo Tổ, mà là hành động bất đắc dĩ trong muôn vàn sự bất lực.

Dù sao đi nữa, ông cũng là người phát ngôn của Thiên Đạo, nếu không có tình huống đặc biệt, làm sao có thể chủ động trốn tránh?

Sở dĩ khiến vị Đạo Tổ của Huyền Môn này phải chủ động tránh né, chính là vì sự tồn tại của Thái Thanh!

Ban đầu, khi Thái Thanh tính kế đệ tử Tiệt giáo, Hồng Quân Đạo Tổ từng muốn liên hợp với Chư thiên Thánh nhân, ép Thái Thanh khuất phục.

Nhưng từ khi chứng kiến tu vi thực lực của Thái Thanh, ông đã triệt để dập tắt ý định trong lòng, đối với Thái Thanh chỉ sợ tránh còn không kịp.

Không còn cách nào khác, tuy ông là người phát ngôn của Thiên Đạo, nhưng lại không phải là Thiên Đạo thực sự, đối đầu với một Đại Đạo Thánh Nhân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tự nhiên chỉ có nước nhận thua.

Để không làm cho chức vị Đạo Tổ này quá mất mặt, Hồng Quân mới bất đắc dĩ, vẫn luôn trốn tránh không xuất hiện.

Nhưng bây giờ, không trốn được nữa!

Từ lúc trận quyết chiến Vu Yêu hạ màn, đã trôi qua mấy trăm vạn năm, không những Bất Chu Sơn vẫn còn nguyên vẹn sừng sững ở đó,

ngay cả vị trí Thiên Đế cao quý, cũng trống không cho đến tận bây giờ.

Nữ Oa vá trời đâu rồi?!

Lập lại Thiên Đình đâu rồi?!

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân đó, đều chạy đi đâu hết rồi?!

Mắt thấy cứ kéo dài như vậy, toàn bộ Hồng Hoang sẽ hoàn toàn hỗn loạn, lần này Hồng Quân Đạo Tổ thật sự không ngồi yên được nữa.

Cũng chính vì vậy, ông mới trái với thường lệ, đích thân truyền xuống ngọc giản, chủ động triệu tập Chư thiên Thánh nhân đến Tử Tiêu Cung nghị sự.

Điều khiến ông vạn lần không ngờ là, ngọc giản đã sớm truyền xuống, nhưng mấy vị Chư thiên Thánh nhân kia, vẫn chưa thấy một bóng người!

Thái Thanh không đến thì thôi, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này cũng không đến, mẹ nó chuyện gì vậy?!

Có vương pháp không?

Có pháp luật không?

Hồng Quân Đạo Tổ đường đường là ta đây, không cần chút thể diện nào sao?!

Trong lúc Hồng Quân Đạo Tổ đang cân nhắc có nên truyền thêm một cái ngọc giản nữa hay không, ngoài cửa Tử Tiêu Cung, có một bóng người chậm rãi giáng lâm.

Người này không ai khác, chính là Thái Thanh vừa rời khỏi Huyền Đô Tử Phủ!

Lúc này, vừa bước vào trong Tử Tiêu Cung, nhìn đại điện trống

không, lại chỉ có một mình Hồng Quân cô đơn ngồi trên đài, dù với định lực của Thái Thanh, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ kỳ quái.

Phải biết rằng, bản thân ông vì cắt rau hẹ, nhận tin tức muộn một chút, nên đáng lẽ phải là người đến cuối cùng.

Nhưng bây giờ, lại thành người đầu tiên đến, ngược lại đám Thánh nhân ngày thường tích cực vạn phần lại chẳng thấy một ai, chuyện này có vẻ không ổn!

"Khụ khụ, có lẽ trên đường bị trì hoãn." Dường như nhìn thấy vẻ mặt của Thái Thanh, Hồng Quân Đạo Tổ thần sắc lúng túng, ho nhẹ một tiếng để che giấu.

Bị trì hoãn?

Lời của Hồng Quân Đạo Tổ, ngay cả chính ông cũng không tin.

Chư thiên Thánh nhân, đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hàng thật giá thật, một bước có thể vượt qua vô tận thời không, làm sao có thể bị trì hoãn!

Đương nhiên, tuy trong lòng hiểu rõ, nhưng Thái Thanh cũng không mở miệng vạch trần, ngược lại còn hứng thú ngồi xuống trước, muốn xem Chư thiên Thánh nhân đang giở trò gì.

Sau khi đợi một lúc lâu, khi Hồng Quân Đạo Tổ ngày càng mất kiên nhẫn, bóng dáng mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, cuối cùng cũng lề mề xuất hiện ngoài Tử Tiêu Cung.

Nhìn Chư thiên Thánh nhân lần lượt bước vào đại điện, sắc mặt Hồng Quân Đạo Tổ hơi dịu lại một chút.

Dù sao đi nữa, họ cũng là đệ tử Huyền Môn, thỉnh thoảng đến muộn một lần, cũng có thể hiểu được mà.

"Các ngươi lần này đến đây, tuy có chút chậm trễ, nhưng cũng..."

Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi mở miệng, lời còn chưa nói xong, Chư thiên Thánh nhân bước vào đại điện, đã lần lượt ngồi xuống. ???

Tình huống gì thế này?!

Ngay cả hành lễ với lão tử cũng không thèm sao?!

Nhìn từng vị Thánh nhân mặt mày bình tĩnh, Hồng Quân Đạo Tổ bắt đầu nghi ngờ, đám người này không phải là đệ tử Huyền Môn.

Thực ra, đừng nói là Hồng Quân Đạo Tổ, ngay cả Thái Thanh bên cạnh, khi thấy cảnh này, sắc mặt cũng càng lúc càng kỳ quái.

Mấy vị Chư thiên Thánh nhân này, hình như có chút không ổn a!

"Hôm nay triệu các ngươi đến đây, là để thương nghị chuyện vá trời và người được chọn làm Thiên Đế.

Hai việc này đều là thiên định chi số, nay đã trì hoãn quá lâu, không thể tiếp tục kéo dài nữa." Hít một hơi thật sâu, sau khi đè nén cơn giận trong lòng, Hồng Quân Đạo Tổ sắc mặt nghiêm túc nói.

Nghe thấy lời của ông, Thái Thanh thần sắc bình tĩnh, không có chút kinh ngạc nào.

Nữ Oa vá trời và Hạo Thiên xưng đế, đều là tình tiết đã xem quen trong tiểu thuyết, căn bản không có gì mới mẻ, tự nhiên cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ.

Chỉ là, điều khiến Thái Thanh cũng không ngờ là, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh, lại trực tiếp cười lạnh một tiếng.

"Thiên định chi số?

Chúng ta là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cần gì phải để ý đến thiên số?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay áo, thần sắc tràn đầy tự cao.

Hồng Quân Đạo Tổ thấy vậy, lập tức ngơ ngác.

Tên này không phải uống nhầm thuốc rồi chứ?!

Lại dám nói những lời như vậy trước mặt người phát ngôn của Thiên Đạo?

Mẹ nó ngươi là Thiên Đạo Thánh Nhân a!

Không tuân theo đại thế Thiên Đạo, thì tuân theo cái quái gì a?!

Chương 167

"Sư huynh nói rất đúng!

Thiên Đạo bất nhân, coi vạn vật như chó rơm, chúng ta đã là người tu hành, tự nhiên phải nghịch thiên mà đi!" Trong lúc đầu óc Hồng Quân Đạo Tổ đang mơ hồ, Thông Thiên Giáo Chủ lại vô cùng đồng tình, gật đầu phụ họa.

A a, điên rồi!

Cả hai người đều điên rồi!!

Hồng Quân Đạo Tổ lúc này, đã nhìn ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, chắc chắn đã uống nhầm thuốc rồi!

Rõ ràng là Thiên Đạo Thánh Nhân, lại mở miệng ngậm miệng đòi nghịch thiên?!

Mẹ nó đây là chuyện người bình thường có thể làm ra sao?!

Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng nghĩ vậy, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành cũng đã điên, Tây Phương Nhị Thánh e rằng cũng không thoát được!

Quả nhiên!

Sau khi cảm nhận được ánh mắt của Hồng Quân Đạo Tổ, Tây Phương Nhị Thánh hừ lạnh một tiếng, trên mặt đồng loạt lộ ra vẻ khinh thường.

"Đạo Tổ không cần phải phí lời, sau khi nghe được lời của Tô Triết tiền bối, chúng ta đã giác ngộ đại đạo, tất cả đều đã hiểu rồi!" Tây Phương Nhị Thánh đồng thanh mở miệng, nói một cách dõng dạc.

Nghe thấy lời của hai người, Hồng Quân Đạo Tổ triệt để không thể kìm nén được ngọn lửa giận trong lòng, trực tiếp đứng phắt dậy, khí cơ kinh khủng hung mãnh bành trướng, trong nháy mắt kinh động cả Tử Tiêu Cung, hóa thành một tiếng gầm giận dữ.

"Nghiệt đồ, các ngươi đều hiểu rồi?!!" Tiếng quát giận tựa sấm sét vang vọng khắp Tử Tiêu Cung, chấn động cả hỗn độn vô tận, đè sập cả hư không mênh mông!

Giờ khắc này, Hồng Quân Đạo Tổ đã thật sự nổi giận!

Khí thế khủng bố của người đại diện Thiên Đạo bùng phát trong nháy mắt, khí cơ đáng sợ vô cùng còn xé toạc cả càn khôn rộng lớn, khiến cho sắc mặt của chư vị Thánh nhân đều đồng loạt đại biến.

Nhìn thấy cảnh này, Thái Thanh đứng bên cạnh lại không khỏi bật cười thành tiếng.

Khỏi cần phải nói, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này chắc chắn đã bị nhân vật chính lừa gạt rồi!

Từng người một hô vang khẩu hiệu 'mệnh ta do ta không do trời' vang trời dậy đất, rõ ràng là bộ dạng của một nhân vật chính không não mà!

Cũng khó trách Hồng Quân Đạo Tổ lại nổi trận lôi đình như vậy, hiển nhiên là thật sự tức điên!

Cảm ơn nhé, đúng là tức thật!

Cảm nhận được uy áp Thiên Đạo ập vào mặt, dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, chư vị Thánh nhân cũng không khỏi hoảng hốt.

Đúng vậy, bị nhân vật chính Tô Triết lừa gạt, tưởng rằng nghịch thiên mà đi chính là Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Nhưng lúc này, khi thật sự đối mặt với uy thế của Thiên Đạo, họ

mới bàng hoàng tỉnh ngộ, vị tiền bối kia chỉ bảo nên nghịch thiên mà đi, còn về thao tác cụ thể thì chẳng nói một lời!

"Đạo...

Đạo Tổ nguôi giận!

Chúng ta cũng chỉ nghe lời dạy bảo của Tô Triết tiền bối, mới có lần thử này, không liên quan đến chúng ta a!" Chuẩn Đề đạo nhân mặt mày hoảng hốt, cũng chẳng giữ kẽ gì nữa, trực tiếp khai Tô Triết ra.

"Tô Triết tiền bối??" Nghe thấy lời của y, cơn giận trên mặt Hồng Quân Đạo Tổ lại càng thêm nồng đậm.

Lão cũng không phải kẻ ngu, tự nhiên vô cùng rõ ràng, trong số các đại năng lão làng của Hồng Hoang, căn bản không có nhân vật nào tên Tô Triết!

Rõ ràng, chư vị Thánh nhân đã bị đối phương lừa rồi!

"Lũ không có não, các ngươi thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy mà lại dễ dàng bị người ta lừa gạt như vậy, quả thực là sỉ nhục của Đạo môn ta!" Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng giận sôi lên, cũng không còn giữ gìn thân phận Đạo Tổ nữa, trực tiếp mở miệng mắng chửi.

Thánh nhân Thiên Đạo đường đường, vậy mà lại bị một kẻ vô danh lừa gạt, ta còn thấy mất mặt thay!

"Đạo Tổ ở trên, chúng ta không dám che giấu, Tô Triết tiền bối thật sự phi phàm, e rằng lai lịch rất lớn....." Nguyên Thủy Thiên Tôn cứng rắn da đầu, mở miệng giải thích.

Tuy bị Hồng Quân Đạo Tổ răn đe một phen, y cũng bắt đầu có chút tỉnh táo, nhận ra có điều gì đó không đúng.

Nhưng dù sao đi nữa, y cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân đường đường, chẳng lẽ thật sự thừa nhận mình bị một tiểu bối vô danh lừa

gạt sao?

Không thể nào!

Nhất định không thể nào!

Tô Triết tiền bối tuyệt đối là đại năng ẩn thế!!

Mang theo ý nghĩ như vậy, không chỉ Tây Phương Nhị Thánh, mà cả Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa cũng đồng loạt gật đầu, phụ họa theo lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Tốt!

Nếu các ngươi đã đồng thanh như vậy, hôm nay bản tọa sẽ đích thân giáng lâm Bất Chu Sơn, gặp gỡ vị tuyệt thế đại năng đó!" Hồng Quân Đạo Tổ tức giận nói, quyết định phải đến Bất Chu Sơn xem cho ra lẽ.

Nói nhảm, khó khăn lắm mới tạo ra được mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy mà lại bị lừa gạt một cách khó hiểu, ta đường đường là người đại diện Thiên Đạo, dễ bắt nạt thế sao?!

Trên thực tế, đúng là rất dễ bắt nạt!

Không nói đâu xa, chỉ riêng những tiểu thuyết mà nhân vật chính mở đầu đã mắng chửi Hồng Quân Đạo Tổ, Thái Thanh đã xem vô số bản rồi.

Còn việc lừa gạt mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân dưới trướng Hồng Quân, đó chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Đừng nói là mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này, dù Hồng Quân Đạo Tổ đích thân đến, cũng chỉ có nước bị hào quang nhân vật chính vả mặt mà thôi!

Đối với điểm này, Thái Thanh nhìn rõ mồn một, nhưng cũng không hề mở miệng ngăn cản.

Chà, vở kịch hay có sẵn dâng đến tận cửa, nào có lý do không xem?

Khác với tâm thái xem náo nhiệt của Thái Thanh, chư vị Thánh nhân nghe thấy lời của Hồng Quân Đạo Tổ lại đều giật nảy mình.

Phải biết rằng, từ sau khi Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo, lão chưa từng xuất hiện ở Hồng Hoang thiên địa, nay lại muốn đích thân ra tay, thực sự vượt ngoài dự liệu của mọi người.

"Đạo Tổ, việc này có nên suy nghĩ lại không....." Tiếp Dẫn đạo nhân chau mày, do dự mở miệng nói.

Nhưng lời của y còn chưa nói hết, Hồng Quân Đạo Tổ đã bước một bước, trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung, đi về phía đỉnh Bất Chu Sơn trong Hồng Hoang.

Chư vị Thánh nhân thấy vậy, ai nấy đều hoảng hốt, vội vàng theo sau, cùng nhau đi đến Hồng Hoang thiên địa.

Rất nhanh, rừng trúc tím tiên thiên quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện trước mặt chư vị Thánh nhân.

Cùng xuất hiện với nó, là một thanh niên áo trắng đang đứng trước nhà trúc, vung bút múa mực, bút đi như rồng rắn.

Công thức quen thuộc, mùi vị quen thuộc, khí tức bức vương ập vào mặt, không chỉ một lần nữa khiến chư vị Thánh nhân ngẩn ngơ.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ đang đằng đằng sát khí, mang theo lửa giận giáng lâm, trong lòng cũng khẽ chấn động, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Khi Hồng Quân dẫn chư vị Thánh nhân, từ xa đánh giá nhân vật chính, thân ảnh của Thái Thanh cũng xuất hiện trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Được rồi, Thánh nhân Hồng Hoang đông đủ cả!

Liếc thấy đám đông Thánh nhân bên ngoài rừng trúc, lần này Tô Triết ngược lại không quá kinh ngạc.

Thường nói, lần đầu bỡ ngỡ, lần hai quen thuộc.

Chương 168

Dù sao cũng đã lừa một lần rồi, so với lần trước nhiều hơn hai người, cũng là chuyện như nhau cả thôi!

Ý nghĩ trong lòng lóe lên, Tô Triết khẽ ho một tiếng, vẻ mặt cố làm ra vẻ đạm mạc ngâm nga: "Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn cổ sinh thái cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần.

Nhất đạo truyện tam hữu, nhị giáo xiển tiệt phân.

Huyền môn đô lĩnh tụ, nhất khí hóa hồng quân." Theo tiếng của Tô Triết vừa dứt, Hồng Quân Đạo Tổ bên ngoài lập tức kinh ngạc...

Nhận ra ta rồi?!

Ta còn chưa chủ động hiện thân, đã nhận ra ta rồi?!

Giây phút này, trong lòng Hồng Quân cũng giống như chư vị Thánh nhân lúc đầu, trực tiếp nhận định Tô Triết tuyệt đối không phải người tầm thường!

Dù sao, hàng tỷ sinh linh trong Hồng Hoang đều sớm biết rằng, Hồng Quân Đạo Tổ đã lấy thân hợp đạo, không thể nào xuất hiện ở Hồng Hoang thiên địa nữa.

Tô Triết lại có thể một lời nói toạc ra thân phận và lai lịch của Hồng Quân, hiển nhiên không phải dạng vừa!

Nhìn nhân vật chính đang trang bức như gió, lại nhìn Hồng Quân đang kinh hãi, trong lòng Thái Thanh không chỉ không có chút gợn sóng, thậm chí còn có chút buồn cười.

Có cần phải tùy tiện như vậy không?

Trong cả Hồng Hoang, người có thể đi trước chư vị Thánh nhân, ngoài Hồng Quân ra thì còn có thể là ai?

Chỉ cần người có chút não đều có thể đoán ra mà, đúng không?!

Khẽ lắc đầu, Thái Thanh cũng không vội ra tay cắt rau hẹ, ngược lại mỉm cười nhàn nhạt tiếp tục xem náo nhiệt.

"Bần đạo Hồng Quân, hôm nay mạo muội đến thăm, xin tiểu hữu lượng thứ." Sau khi bình tĩnh lại, Hồng Quân Đạo Tổ đi đầu lên tiếng.

Lời của lão vừa dứt, Tô Triết đang vung bút múa mực, tay khẽ khựng lại, trực tiếp dừng bút.

"Tiểu hữu?" Tô Triết ha ha một tiếng, rồi lắc đầu cười nói: "Nếu thật sự luận, Bàn Cổ ở trước mặt bản tọa, cũng chỉ có thể là tiểu hữu mà thôi, một Hồng Quân cỏn con, cũng dám ăn nói ngông cuồng?" Ngông cuồng!

Quá mức kiêu ngạo, ngông cuồng!

Nếu không phải ngay từ đầu đã bị dọa choáng, e rằng lúc này Hồng Quân Đạo Tổ đã trực tiếp lật mặt rồi.

Nhưng, dù không lật mặt, sắc mặt Hồng Quân Đạo Tổ cũng có chút khó coi.

"Nghe đạo hữu nói như vậy, chắc hẳn lai lịch của đạo hữu không hề đơn giản a....." Hồng Quân Đạo Tổ thử thăm dò.

"Khi ta sinh ra, trời đất chưa mở, hỗn độn chưa phân, hồng mông chưa định, chư thiên vạn đạo cũng còn mờ mịt." Tô Triết nhàn nhạt cười, câu hỏi này chư vị Thánh nhân đã hỏi một lần rồi, lúc này trả lời lại lần nữa, không hề hoảng hốt, ung dung tự tại.

Nhưng, Hồng Quân Đạo Tổ không hổ là người đại diện Thiên

Đạo, không dễ bị lừa như chư vị Thánh nhân.

Mặc dù lão cũng nảy sinh nhiều liên tưởng, nhưng đều lắc đầu phủ quyết hết, căn bản không dễ tin lời Tô Triết.

"Sao, không tin?" Dường như nhìn ra sự hoài nghi của Hồng Quân Đạo Tổ, Tô Triết bình tĩnh hỏi.

"Lời của đạo hữu quá mức phiêu diêu, bần đạo tự nhiên không dám tin vội." Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi mở miệng, hai mắt không ngừng quét qua người Tô Triết, muốn tìm ra manh mối.

Tô Triết thấy vậy, không nói nhiều, chỉ thầm trong lòng vận dụng cơ hội Đại Đạo Hiển Thánh. [Tích!

Cơ hội Đại Đạo Hiển Thánh chỉ có một lần, xin hỏi Túc chủ có sử dụng ngay lập tức không?] Nghe thấy âm thanh hệ thống vang lên, Tô Triết không do dự, trực tiếp gật đầu.

Cũng đúng lúc này, trong mắt Thái Thanh lóe lên tinh quang, phảng phất như đã nhận ra điều gì, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Ầm ầm!

Tiếng nổ bất ngờ vang lên trên đỉnh Bất Chu Sơn, khí cơ khủng bố khó tả trong nháy mắt từ trong hỗn độn mênh mông bùng phát, giáng xuống Hồng Hoang thiên địa!

Nhật nguyệt tinh thần ảm đạm, chư thiên tinh hà tắt lịm, khí tức đại đạo cuồn cuộn bàng bạc, đè sập chư thiên hoàn vũ, chấn động cửu thiên thương khung!

Giờ khắc này, vô số sinh linh Hồng Hoang, khi lần lượt ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ chấn động chưa từng có.

Chỉ thấy, trong cả Hồng Hoang thiên địa, có vô số pháp tắc đại đạo đang cuộn trào sôi sục, nhìn từ xa, tựa như hai dòng sông lớn

cuồn cuộn không ngừng, vắt ngang cả hư không hỗn độn!

"...Trường hà Thời gian và trường hà Không gian?!" Nhìn vào dòng sông thái cổ đang gào thét trên bầu trời, dù là tầm mắt của chư vị Thánh nhân, cũng phải giật nảy mình.

Trường hà Thời gian và trường hà Không gian, là nơi khởi nguồn của tất cả thế giới trong chư thiên vạn giới, là tận cùng của mọi thời gian và không gian!

Càng là dòng sông thái cổ tối cao vô thượng trong cả hỗn độn mênh mông!!

Nhưng bây giờ, hai dòng sông tối cao tồn tại vĩnh cửu, đột nhiên giáng lâm!

Đừng nói là chư vị Thánh nhân, ngay cả Thiên Đạo của cả Hồng Hoang thế giới, cũng bắt đầu khẽ run rẩy, vang lên từng tiếng nổ kịch liệt!

Lúc này trên đỉnh Bất Chu Sơn, chư thiên vạn đạo đều đang gầm vang, pháp tắc đại đạo không ngừng cuồn cuộn, phảng phất như muốn đè sập cả ba mươi ba tầng trời!

Tô Triết một thân áo trắng thoát tục, chân đạp vạn thiên kim liên, quanh thân hiện ra pháp tắc hỗn độn, phảng phất như chỉ một ý niệm, liền có thể trấn áp chư thiên!

Cảnh này, lọt vào mắt mọi người, lập tức khiến tất cả đều bị khí thế này chấn động.

Thậm chí, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ vốn có chút hoài nghi từ trước, lúc này cũng không còn chút nghi ngờ nào nữa, hoàn toàn quỳ phục trước nhân vật chính!

"Tiền bối ở trên, Hồng Quân có mắt không thấy Thái Sơn, lại dám hoài nghi tiền bối, xin tiền bối khoan thứ!" Hồng Quân Đạo Tổ trực

tiếp cúi người hành lễ, giọng điệu cung kính bồi tội.

Tuy lão là người đại diện Thiên Đạo, nhưng ở trước mặt Đại Đạo chí cao chân chính, ngay cả Thiên Đạo cũng phải run rẩy, huống chi là lão.

"Không sao." Tô Triết ngạo nghễ mở miệng, khi vung tay áo lên, dị tượng Đại Đạo Hiển Thánh cũng dần dần tiêu tan.

Nhìn thấy cảnh này, bao gồm cả Hồng Quân Đạo Tổ, mấy vị Thánh nhân đều đã hoàn toàn tin phục.

Thủ bút này, khí thế này, chắc chắn là đại năng rồi!

Ta không cần ngươi cảm thấy, ta muốn ta cảm thấy, vị Tô Triết trước mắt này, chính là một vị tuyệt thế đại năng hàng thật giá thật!!

Thậm chí, ngay cả Thái Thanh vẫn luôn chưa mở miệng, lúc này cũng chậm rãi gật đầu tán thưởng: "Đại Đạo Hiển Thánh, quả nhiên không phải tầm thường....." Chà, cuối cùng cũng gặp được người biết hàng!

Tô Triết đắc ý gật đầu, đang định mở miệng, Thái Thanh lại phảng phất như chưa thỏa mãn nói: "Thanh thế như vậy, hiếm thấy một lần, nay có cơ hội, bản thánh muốn xem lại lần nữa." Nghe thấy lời của Thái Thanh, nụ cười trên mặt Tô Triết lập tức đông cứng.

WTF?!

Tưởng là rút thưởng hay gì?!

Có thể tái cố lần nữa sao?!

Lão tử đúng là muốn thêm lần nữa, nhưng cơ hội duy nhất đó, đã dùng mất rồi còn đâu!!

Này, hệ thống?

Có đó không?

Chương 169

Có thì lên tiếng đi chứ?!

Cứ thế này là ngươi sẽ mất ta đó..... (Hai chương lớn, một chương nhỏ, một vạn chữ cập nhật dâng lên!

Thêm một câu, thiết lập của truyện này, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thánh Nhân, là tồn tại bất tử bất diệt!

Có cách nào giết được không?

Chắc chắn có!

Tác giả viết ra, hẳn là có đại lão đoán được.....) Trên đỉnh Bất Chu Sơn, trong rừng trúc tím.

Chư vị Thánh nhân nghe thấy lời của Thái Thanh, trước tiên khẽ ngẩn ra, rồi lập tức ánh mắt sáng lên.

Hay lắm!

Lại dám mở miệng xin tiền bối cho xem lại lần nữa!

Nói thật, cảnh Đại Đạo Hiển Thánh vừa rồi, không chỉ Thái Thanh xem chưa đã, mà ngay cả chư vị Thánh nhân, cũng đều như vậy.

Dù sao, từ sau trận chiến khai thiên, Đại Đạo Hỗn Độn ẩn mình, Thiên Đạo Hồng Hoang nắm quyền, ngay cả Hồng Quân được xưng là tổ của các Thánh, cũng chưa từng được nghe thấy thánh uy của Đại Đạo.

Nay khó khăn lắm mới gặp được một 'tuyệt thế đại năng' cực kỳ dễ nói chuyện, nếu có thể lợi dụng cơ hội này, cảm ngộ Đại Đạo ở cự ly gần, dù đối với mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này, cũng là một hồi tạo hóa không nhỏ!

Nghĩ đến đây, trong mắt chư vị Thánh nhân đều bắt đầu sáng rực.

"Thái Thanh sư huynh nói không sai, Đại Đạo huyền diệu khó mà lĩnh ngộ, chúng ta khẩn cầu tiền bối lại một lần nữa hiển thánh, cũng để cho chúng ta được mở rộng tầm mắt." Tiếp Dẫn đạo nhân vội vàng mở miệng, chắp tay hành lễ nói.

Tây Phương Nhị Thánh xưa nay đã quen thói kiếm chác, mấy vị Thánh nhân trong Hồng Hoang không ít lần bị hai người họ chiếm chút lợi lộc, nay có một vị tuyệt thế đại năng ở đây, hai người tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Nhưng, nghe thấy lời của y, trong lòng Tô Triết đã muốn chửi mẹ nó rồi.

Cái gì mà Đại Đạo Hiển Thánh, đây là muốn mạng của ta a!

Hệ thống đã trực tiếp giả chết rồi, ta cho các ngươi xem cái lông à?!

Hay là, trực tiếp thương lượng với hệ thống??

Theo kế hoạch ban đầu của Tô Triết, hắn định nhân cơ hội Đại Đạo Hiển Thánh, trấn áp Hồng Quân và mọi người, từ đó hoàn toàn lừa gạt được bọn họ.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, lừa gạt không thành công, suýt nữa thì toi mạng!

Đứng trước mặt Hồng Quân Đạo Tổ và chư vị Thánh nhân, không thể nào nói là chỉ có thể hiển thánh một lần được chứ?!

"Nếu tiền bối chịu tái hiện thánh uy Đại Đạo, chúng ta tất sẽ không quên ơn chỉ điểm của tiền bối." Ngay cả Hồng Quân thân là Đạo Tổ, lúc này cũng chắp tay khẩn cầu.

Rõ ràng, Đại Đạo Hiển Thánh vừa rồi đã đánh tan mọi nghi ngờ

trong lòng lão, ngay cả lão cũng bị Tô Triết lừa gạt thành công.

Trên thực tế, nếu không có Thái Thanh đột nhiên mở miệng, không chừng lần này thật sự có thể để nhân vật chính trang bức thành công một lần.

Nghĩ đến đây, Tô Triết nhìn về phía Thái Thanh, trong ánh mắt không khỏi lộ ra một tia oán giận.

Lão huynh, chuyên gia phá đám đây mà?!

Dường như nhận ra ánh mắt của Tô Triết, Thái Thanh ngẩng mắt nhìn sang, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Thật sự để ngươi đoán đúng rồi, lão tử chính là đến phá đám!

Nếu đã giỏi lừa gạt như vậy, thì cứ tiếp tục lừa đi, ta cho ngươi cơ hội tiếp tục trang bức!

Ánh mắt của Thái Thanh hiền hòa, lặng lẽ nhìn chằm chằm Tô Triết, không nói nhiều, nhưng vẻ mặt mong đợi lộ ra khiến trán nhân vật chính bắt đầu rịn ra mồ hôi.

"Khụ khụ, Đạo bất khả khinh truyền, các ngươi cùng bản tọa vô duyên, vừa rồi hiển lộ Đại Đạo, đã là phá lệ một lần, không thể có lần thứ hai." Sau khi ho khan một tiếng, Tô Triết cứng rắn da đầu mở miệng nói.

Đạo bất khả khinh truyền?

Đang lừa trẻ con ba tuổi à?

Hỏi ngươi có tin không?!

Không tin!

Đối với cái cớ cũ rích này, ngay cả chính Tô Triết cũng không tin!

Phải biết rằng, ngay từ đầu, khi lừa gạt chư vị Thánh nhân, hắn đã

luôn xây dựng hình tượng một tuyệt thế đại năng cao thâm khó lường, không ít lần bóng gió miêu tả mình trâu bò đến mức nào.

Kết quả đến bây giờ, lại nói một câu Đạo bất khả khinh truyền, không bàn đến vấn đề cái cớ này có cũ rích hay không, đây quả thực là sụp đổ hình tượng a!

Đừng nói là Hồng Quân Đạo Tổ, ngay cả chư vị Thánh nhân vốn luôn tin tưởng không chút nghi ngờ, nhìn về phía Tô Triết trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Cái cớ của tiền bối... có phải là quá low rồi không?!

Ngay khi Tô Triết lòng dạ hoảng loạn, mắt thấy sắp không giữ được nữa, Thái Thanh lại một lần nữa mở miệng.

"Cũng phải, Đạo bất khả khinh truyền, lần này quả là bản thánh đã lỗ mãng." Thái Thanh khẽ cười một tiếng, dường như có chút áy náy nói.

Nghe thấy lời của y, Tô Triết trong lòng thở phào một hơi, một bên khôi phục lại trạng thái cao thâm khó lường, một bên xua tay nói: "Không sao, cũng là do lòng cầu đạo tha thiết....." Lời của Tô Triết chưa nói hết, Thái Thanh lại vung tay áo, lấy ra Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận!

Ong!

Cùng với bốn thanh hung kiếm khẽ rung lên, hung sát khí khủng bố vô cùng, trong nháy mắt bao trùm cả đỉnh Bất Chu Sơn, tựa như có vô cùng vô tận hỗn độn quang mang, quét sạch ức vạn dặm hư không mênh mông!

Thiên địa biến sắc, nhật nguyệt run rẩy, rừng trúc tím khắp núi trong nháy mắt cong gãy, linh khí nồng đậm vô cùng lập tức nổ tung!

Giữa chừng, cả phương thiên địa này, đều tràn ngập khí cơ hủy

diệt khủng bố vô cùng, tựa như có thể xóa sổ vạn vật thế gian, xé toạc chư thiên hoàn vũ!

"Đây là một tòa đại trận cấp Hỗn Độn mà bản thánh ngẫu nhiên có được, mặc dù đã dốc lòng luyện hóa một khoảng thời gian dài, nhưng dường như vẫn còn thiếu sót, hôm nay nhân tiện có Tô Triết đạo hữu ở đây, có thể xin đạo hữu chỉ điểm một phen." Nụ cười trên mặt Thái Thanh không đổi, vẫn cười nhạt mở miệng nói.

"Chỉ điểm trận pháp?!" Nghe thấy lời của Thái Thanh, Tô Triết còn chưa kịp mở miệng, Thông Thiên Giáo Chủ ở bên cạnh hai mắt sáng lên, lập tức có hứng thú.

Ai cũng biết, Tam Thanh Thánh Nhân mỗi người có sở trường riêng, trong đó Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, chính là người giỏi về trận pháp chi đạo.

Đương nhiên rồi, dù là trình độ về đại trận của Thông Thiên Giáo Chủ, cũng căn bản không thể nào suy đoán được sự huyền diệu của đại trận cấp Hỗn Độn.

Nhưng Tô Triết lại khác, hắn là tuyệt thế đại năng a!

Là một vị lão tiền bối đã ẩn thế từ trước khi khai thiên!

Nếu có thể nghe được lời chỉ điểm về trận pháp của Tô Triết tiền bối, dù chỉ là một chút manh mối, đối với Thông Thiên Giáo Chủ mà nói, cũng là một thu hoạch to lớn.

"Tốt quá rồi!

Nếu tiền bối có thể giảng giải đại đạo trận pháp, đối với chúng ta mà nói là một phúc phận a!" Ý nghĩ trong lòng lóe lên, Thông Thiên Giáo Chủ liền lớn tiếng nói.

Tô Triết ở bên cạnh nghe vậy, lập tức muốn khóc!

Chương 170

Ta đường đường là một nhân vật chính không não, chỉ biết vả mặt trang bức, làm sao mà biết được sự huyền diệu của trận pháp?

Hơn nữa, đây lại là một tòa đại trận cấp Hỗn Độn, chẳng phải rõ ràng là đang bắt nạt người ta sao?!

Lật bài ngửa đi, Thái Thanh đến phá đám!

"Hệ thống?

Nếu ngươi không ra nữa, hai ta sẽ cùng nhau toang đấy!!" Tô Triết trong lòng không ngừng gọi hệ thống, nhưng từ đầu đến cuối không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Dường như sau lần Đại Đạo Hiển Thánh vừa rồi, hệ thống đã hoàn toàn chìm vào im lặng, phảng phất như thật sự định giả chết đến cùng.

Theo thời gian từng chút trôi qua, mồ hôi trên trán Tô Triết ngày càng nhiều, cả chiếc áo dài màu trắng trên người cũng đã ướt đẫm một mảng lớn.

Không còn cách nào khác, bao gồm cả Hồng Quân Đạo Tổ, bị tổng cộng bảy vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân chặn ở cửa, đổi lại là ai cũng phải hoảng sợ!

Trang bức được nửa chừng, hệ thống trực tiếp chạy mất, đây là chuyện mà người có thể làm ra sao?

Ta thật sự quá khó rồi!!

Nhìn thấy đôi chân của nhân vật chính Tô Triết dần dần run rẩy, nụ cười trên mặt Thái Thanh càng thêm rạng rỡ.

Dám bật hack trước mặt lão tử?

E là ngươi đang đào mồ chôn mình đó!

Thật sự tưởng rằng 'hào quang Thánh nhân phản diện' của ta là để đùa à?

Ta không biết lừa gạt sao?

Hôm nay bản thánh tu cũng không tu, quan cũng không bế nữa, dẫn theo chư vị Thánh nhân, cùng nhau xem ngươi lừa gạt!

"Tiền bối hình như..... hơi yếu a!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt kỳ quái, nhìn Tô Triết thân thể run rẩy, mồ hôi lạnh túa ra, nhận ra có điều gì đó không đúng.

"Tô Triết đạo hữu, vì sao chần chừ không chịu vào trận?" Hồng Quân Đạo Tổ mặt lạnh như băng, cách xưng hô với Tô Triết cũng trực tiếp thay đổi.

Nghe thấy lời của lão, mặt Tô Triết xanh mét, hiển nhiên cũng nghe ra được ý lạnh lẽo trong giọng nói của Hồng Quân Đạo Tổ.

Rõ ràng, nếu tiếp tục để lộ sơ hở, Hồng Quân Đạo Tổ nhất định sẽ ra tay sấm sét, căn bản không chút do dự!

"Nếu các ngươi đã thành tâm thỉnh giáo, bản tọa liền vào trận chỉ điểm một phen." Sau khi nghiến răng, Tô Triết lại một lần nữa cứng rắn da đầu nói.

Mặc dù đối với trận pháp chi đạo, hắn không biết gì cả, căn bản không nói ra được cái gì, nhưng nếu tiếp tục trì hoãn, chỉ càng thêm nguy hiểm.

Khi Tô Triết cứng rắn da đầu, bước vào Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận, một giọng nói tựa như tiếng trời, đột nhiên vang lên bên tai. [Tích!

Phát hiện Túc chủ bước vào đại trận cấp Hỗn Độn, đang tiến hành phân tích quy luật trận pháp.] Về rồi!

Cha hệ thống lại về rồi!!

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở quen thuộc của hệ thống, Tô Triết suýt nữa thì nước mắt lưng tròng.

Vốn tưởng lần này thập tử nhất sinh, vạn vạn không ngờ, lại có thể chuyển nguy thành an!

Không hổ là con cưng của khí vận, đầu đội hào quang nhân vật chính, gặp dữ hóa lành, gặp nạn hóa may, đều là chuyện nhỏ!

Chỉ cần chờ hệ thống phân tích ra quy luật trận pháp, nhân cơ hội lại trang bức một phen, tuyệt đối có thể trấn áp chư vị Thánh nhân, một lần trang bức vả mặt hoàn mỹ! [Tích!

Phát hiện Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận không có lời giải, Túc chủ hãy mau chóng rời đi!] ???

Cái gì?!

Mẹ nó nói lại lần nữa xem?!

Nụ cười trên mặt Tô Triết trong nháy mắt đông cứng, còn chưa kịp phản ứng, từng luồng khí tức hỗn độn, từ trong bốn thanh hung kiếm tràn ra.

Bành!!

Không có bất kỳ bất ngờ nào, chỉ một đạo kiếm khí giáng xuống, trong nháy mắt đã đánh tan toàn bộ thân thể của Tô Triết thành một đám sương máu!

Trong chớp mắt, Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận, lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh, chỉ còn lại một tiếng chửi rủa không cam lòng, vẫn không ngừng vang vọng.

“Ông nội nhà hệ thống.....” Chết rồi?!

Cứ thế mà chết à?!

Nhìn vào đám sương máu đang lững lờ trôi trong Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận, không chỉ chư vị Thánh nhân mặt mày ngơ ngác, mà ngay cả Hồng Quân thân là Đạo Tổ, cũng tỏ ra kinh ngạc.

Tuy, khác với chư vị Thánh nhân, lão đã sớm nhận ra Tô Triết có điều không ổn.

Nhưng dù vậy, lão cũng không hề nghĩ tới, Tô Triết lại không ổn đến mức này, chỉ một luồng khí tức hung kiếm, đã trực tiếp đánh chết hắn!

Thế này thì còn không bằng Đại La Kim Tiên nữa à?!

Một con kiến như vậy, lại có thể lừa được chư vị Thánh nhân ngơ ngẩn, ngay cả vị Đạo Tổ này cũng bị lừa.

Mất mặt!

Quá là mất mặt!!

Nghĩ đến đây, bất luận là Hồng Quân hay chư vị Thánh nhân, sắc mặt đều lúng túng hết mức có thể.

Không nói đâu xa, chỉ riêng chuyện này mà truyền ra ngoài, e rằng mặt mũi của mấy vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân này, sẽ mất sạch!

“Khụ khụ, ...cái đó... rừng trúc tím tiên thiên ở đây, quả thật rất đẹp a.” Nguyên Thủy Thiên Tôn ho khan một tiếng, che che đậy đậy hồi lâu, cuối cùng lái sang chủ đề chẳng liên quan gì là rừng trúc tím tiên thiên.

“Không tệ không tệ!

Không hổ là Bất Chu Thần Sơn, lại có linh vật như vậy, quả nhiên phi phàm.” Tây Phương Nhị Thánh ở bên cạnh nghe vậy, liền gật đầu

lia lịa.

Còn về chuyện liên quan đến Tô Triết, thì trực tiếp bị cưỡng ép bỏ qua, thật sự không còn mặt mũi nào mà nhắc đến!

Thái Thanh thấy vậy, sắc mặt vẫn bình tĩnh, không có chút gợn sóng.

Nói thật, đối với việc chư vị Thánh nhân bị nhân vật chính Tô Triết lừa gạt, y cũng không quá để tâm.

Dù sao, người ta Tô Triết cũng đường đường là tiểu nhân vật chính, dù là Thiên Đạo Thánh Nhân ở trước mặt hắn, cũng phải tự động giảm trí thông minh đi bảy phần, bị lừa thành công cũng là chuyện đương nhiên.

Lúc này, khi y vung tay thu lại Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên bên tai.

"Đinh!

Chương 171

Chúc mừng Túc chủ đã chém giết nhân vật chính Tô Triết, điểm phản diện đạt S, thưởng 20000 điểm Phản diện!" Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, hai vạn điểm phản diện lập tức được cộng vào, khiến cho số điểm phản diện trong tay Thái Thanh trực tiếp tăng vọt lên đến hai mươi vạn!

Tính kỹ lại, từ mười con tiểu kim ô trên Thái Dương Tinh bắt đầu, một làn sóng nhân vật chính bùng nổ, trước trước sau sau trực tiếp giúp Thái Thanh kiếm được bốn năm mươi vạn điểm phản diện!

Chà, đúng là một đêm phất lên a!

Thái Thanh trong lòng cảm thán một tiếng, đồng thời cũng vô cùng rõ ràng, cơ hội như vậy không phải lúc nào cũng có.

Rõ ràng, lần này là do trận quyết chiến Vu Yêu Lượng Kiếp, mới có hiện tượng nhân vật chính bùng nổ như nấm mọc sau mưa.

Cùng với việc nhân vật chính thứ hai mươi lăm nhận cơm hộp, làn sóng cắt rau hẹ này cũng chính thức kết thúc.

Lần tiếp theo có nhân vật chính mới xuất hiện, quỷ mới biết phải đợi đến lúc nào.

Khi ý nghĩ trong lòng Thái Thanh lóe lên, lại một âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai.

"Đinh!

Túc chủ xin chú ý, nhân vật chính thứ hai mươi sáu giáng lâm!" Thôi được, lại là nhân vật chính, lại là nhân vật chính!

Quả nhiên ứng nghiệm câu nói cũ, nhân vật chính có thể đến muộn, nhưng vĩnh viễn không bao giờ vắng mặt!

Theo kế hoạch ban đầu của Thái Thanh, sau khi xử lý xong chuyện ở Bất Chu Sơn, y sẽ bế quan tiêu hóa thu hoạch lần này.

Nhưng, bây giờ đã có rau hẹ mới mọc lên, với tư cách là một nhân vật phản diện cần cù chăm chỉ, tự nhiên không thể bỏ qua.

Ngay lập tức, khi tâm niệm của Thái Thanh vừa động, 'hào quang Thánh nhân phản diện' trong nháy mắt khóa chặt vị trí của nhân vật chính mới.

"....." Sắc mặt Thái Thanh khẽ động, trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng ánh mắt lại không hề thay đổi nhìn về phía Hồng Quân.

Chỉ thấy, trong khoảnh khắc mà không một Thánh nhân nào chú ý, trong mắt của Đạo Tổ Hồng Quân đường đường, có một tia mờ mịt nhanh chóng hiện lên.

Mặc dù chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng vẫn không thoát khỏi đôi mắt của Thái Thanh.

Chà, lần này thú vị rồi đây!

Nhìn Hồng Quân có sắc mặt không ngừng biến hóa, ánh mắt Thái Thanh lóe lên, trong lòng thầm nói một tiếng.

Cảnh này, đối với y mà nói, thực ra không có gì quá bất ngờ.

Ngược lại, Thái Thanh đã sớm dự liệu được, sớm muộn gì cũng sẽ có nhân vật chính mới, đoạt xá chư vị Thánh nhân và Hồng Quân Đạo Tổ.

Dù sao, ngay cả tiểu thuyết đoạt xá Bàn Cổ Đại Thần, y cũng đã xem không ít, đoạt xá một Hồng Quân, thực sự quá bình thường.

Điều duy nhất khiến Thái Thanh bất ngờ, chính là hào quang nhân vật chính lần này, dường như có chút lớn a!

Nhân vật chính số 26: Hồng Quân Căn nguyên thân phận: Tiên Thiên Ma Thần, người đại diện Thiên Đạo Tu vi: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Lục Trọng Thiên đỉnh phong Hệ thống: Hệ thống lựa chọn Thần cấp Khí vận: 9527.....

Tận 9000 điểm khí vận, so với nhân vật chính Huyền Đô lúc đầu chỉ có hơn 200 điểm, không biết cao hơn bao nhiêu lần!

Không nói đâu xa, chỉ riêng lượng khí vận khổng lồ như vậy, có thể thấy rằng, nhân vật chính lần này không hề đơn giản!

Nhưng càng như vậy, sắc mặt của Thái Thanh ngược lại càng thêm mong đợi.

Dù sao, đây là một cây rau hẹ màu mỡ hơn bất kỳ nhân vật chính nào trước đây!

Khi Thái Thanh đang đánh giá Hồng Quân, chư vị Thánh nhân ở bên cạnh cũng lần lượt nhìn về phía lão.

"Đạo Tổ, hiện nay trong Bất Chu Sơn đã không còn vật gì, xem ra chuyện vá trời có thể tiếp tục được không?" Nữ Oa sắc mặt do dự, thử thăm dò hỏi.

Phải biết rằng, theo số trời đã định, Bất Chu Sơn vốn là do trận quyết chiến Vu Yêu làm sụp đổ, dẫn đến trời đất vỡ nát, mới cần bà ra tay vá trời.

Nhưng do sự tồn tại của biến số Tô Triết, khiến cho Bất Chu Sơn vốn đã sớm nên gãy đổ, nay vẫn sừng sững không hề hấn gì giữa trời đất.

Bây giờ nếu muốn tiến hành vá trời, tất yếu phải làm gãy Bất Chu Sơn, từ đó gây ra cảnh trời nghiêng đất lở.

Vậy thì, vấn đề là ai sẽ ra tay làm gãy Bất Chu Sơn?

Vu tộc ư?

Mười hai Tổ Vu đã chết gần hết, Vu tộc còn sót lại cũng đã rút về Bàn Cổ Điện, muốn họ làm gãy Bất Chu Sơn, hiển nhiên là không thể.

Yêu tộc Thiên Đình?

Với thực lực hiện nay của Yêu tộc Thiên Đình, dù ra tay, e rằng cũng không thể làm tổn hại đến Bất Chu Sơn dù chỉ một phân!

Cứ thế này, trong Hồng Hoang hiện tại, người thích hợp ra tay làm gãy Bất Chu Sơn, chỉ còn lại mấy vị Thánh nhân.

Nếu là ngọn núi khác, làm gãy thì cũng làm gãy rồi, nhưng Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, lại là cột chống trời, một khi ra tay hủy đi, tất yếu sẽ gánh phải nhân quả!

Chư vị Thánh nhân lại không ngốc, tự nhiên không muốn tự dưng nhảy vào hố!

Cũng chính vì vậy, chư vị Thánh nhân mới đồng loạt nhìn về phía Hồng Quân, chờ đợi vị Đạo Tổ này đưa ra quyết định.

"Nữ Oa vá trời sao....." Bị chư vị Thánh nhân nhìn chằm chằm, trong mắt Hồng Quân lóe lên một tia tinh quang, đã hiểu rõ tình hình hiện tại.

Mặc dù, đối với việc đột nhiên xuyên không thành Hồng Quân, trong lòng hắn vô cùng kích động, nhưng đứng trước mặt chư vị Thánh nhân, hắn lại không hề biểu lộ ra chút nào, ngược lại bình tĩnh gật đầu.

"Chuyện vá trời, thế tất phải làm!" Giọng của Hồng Quân kiên định, trầm giọng nói.

Đùa gì thế, không vá trời thì lão tử làm sao thoát thân?

Là một nhân vật chính xuyên không, Hồng Quân tự nhiên sẽ không

dung thứ cho việc Thiên Đạo cứ mãi cưỡi trên đầu mình!

Hiện tại, trong tình huống đã lấy thân hợp đạo, muốn thoát ra khỏi Thiên Đạo, thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, tất yếu phải thúc đẩy lượng kiếp tiếp tục!

Nhìn vào kịch bản, hắn so với bất kỳ ai cũng rõ ràng hơn, cùng với việc lượng kiếp không ngừng trỗi dậy, Hồng Hoang thiên địa sẽ ngày càng suy yếu, lúc đó khả năng thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, cũng sẽ ngày càng lớn!

Làm gãy cột chống trời Bất Chu Sơn, khiến Hồng Hoang thiên địa xảy ra lần vỡ nát thực sự đầu tiên, chính là mục tiêu hàng đầu của hắn!

Đối với suy nghĩ trong lòng Hồng Quân, chư vị Thánh nhân tự nhiên không thể biết được, nghe thấy lời của lão, ngoại trừ Nữ Oa thở phào một hơi, sắc mặt của mấy người còn lại đều trở nên căng thẳng.

"Lần Vu Yêu Lượng Kiếp này, Tây phương chúng ta nhân quả đã nhiều, chuyện tiếp theo, e rằng không thể nhúng tay vào." Tiếp Dẫn đạo nhân đi đầu lên tiếng, trực tiếp tỏ rõ thái độ không dính vào vũng nước đục này.

Không còn cách nào khác, lần trước trấn sát Tổ Vu Hậu Nghệ, châm ngòi cho Vu Yêu Lượng Kiếp, đã khiến Tây phương gánh một lần oan rồi.

Lần này cái nồi đen này, dù thế nào Tây Phương Nhị Thánh cũng không nhận nữa!

Đáng trách thật, thật sự tưởng người thật thà không có tính khí à?

Không làm không làm!

"Tam Thanh chúng ta cùng Bàn Cổ có duyên phận, chuyện này cũng không thể nhúng tay." Thấy Tây Phương Nhị Thánh bỏ gánh,

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng đồng loạt lên tiếng.

Rõ ràng, nhân quả nghiệp lực của việc làm gãy cột chống trời, còn khủng bố hơn nhiều so với việc châm ngòi Vu Yêu Lượng Kiếp.

Ngay cả Tây Phương Nhị Thánh cũng không muốn nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên lại càng không thể.

"Đạo Tổ, xem ra....." Nữ Oa vẻ mặt bất đắc dĩ, ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phía Hồng Quân.

Chương 172

Bà là người được trời định vá trời, theo lý không thể ra tay làm gãy Bất Chu Sơn, nếu không chẳng phải thành một vở kịch tự biên tự diễn sao?

Nay chư vị Thánh nhân, lại đều không muốn nhúng tay vào chuyện này, chẳng lẽ phải mời Thái Thanh ra tay?

Đối với ý nghĩ này, Nữ Oa tự nhiên không dám nói ra, tu vi thực lực của Thái Thanh bày ra ở đó, để y đi gánh tội thay, không nghi ngờ gì là đang làm khó y!

Nữ Oa không dám đi, không có nghĩa là Hồng Quân không dám đi.

Trên thực tế, Hồng Quân không chỉ dám, mà còn đang có ý định này!

Khác với các nhân vật chính khác, Hồng Quân với tư cách là Đạo Tổ của Huyền môn, trong khoảnh khắc dung hợp ký ức, liền nhận ra sự bất thường trong Hồng Hoang.

Mọi nguồn cơn, dường như đều bắt nguồn từ Thái Thanh, không khỏi khiến hắn nảy sinh nghi ngờ đối với Thái Thanh.

Lúc này, khi Hồng Quân nhìn về phía Thái Thanh, đã có thêm một tia thăm dò.

"Nếu đã như vậy, chỉ đành mời Thái....." Hồng Quân chậm rãi mở miệng, lời còn chưa nói hết, một tiếng nổ kịch liệt bất ngờ, đột nhiên vang lên trên bầu trời.

Dường như nhận ra điều gì, bao gồm cả Hồng Quân, tất cả chư vị Thánh nhân, đều đồng loạt ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời mênh mông.

Chỉ thấy, lúc này trong ba mươi ba tầng trời, từng đạo quang mang màu tím cuồn cuộn bàng bạc, đang không ngừng điên cuồng ngưng tụ, mỗi một tia đều tỏa ra khí tức khủng bố, phảng phất như có thể xé toạc bốn phương trời đất!

Tiếng nổ vang khắp tám cõi, khí cơ đáng sợ chấn động núi sông, một luồng thiên uy hùng vĩ còn nồng đậm hơn cả Thiên Đạo Thánh Nhân, từ trên cửu thiên ầm ầm giáng xuống, quét sạch ức vạn dặm Hồng Hoang!

Giờ khắc này, đừng nói là chư vị Thánh nhân trên đỉnh Bất Chu Sơn, ngay cả vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang, cũng đều nhận ra động tĩnh, ánh mắt không ngừng nhìn về phía bầu trời.

Cùng với quang mang màu tím trên bầu trời, rực rỡ đến cực điểm, bên tai Thái Thanh lại một âm thanh nhắc nhở vang lên.

"Tích!

Túc chủ xin chú ý, nhân vật chính thứ hai mươi bảy giáng lâm!" Gần như khoảnh khắc âm thanh của hệ thống vừa dứt, quang mang màu tím giữa trời đất toàn bộ thu liễm lại, hóa thành một thanh niên áo tím, xuất hiện trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Mày kiếm mắt sao, anh tư hùng phát, dưới một khuôn mặt nhân vật chính tiêu chuẩn, là khí thế khủng bố vô cùng không ngừng dâng trào.

Phảng phất, hắn chính là nhân vật chính duy nhất giữa trời đất này, chúa tể tất cả vạn vật sinh linh!

"Bản tọa Lâm Thiên, là hóa thân của Thiên Đạo, từ nay thay mặt Thiên Đạo chấp chưởng Hồng Hoang!" Thanh niên áo tím nhìn xuống trời đất, ngạo nghễ mở miệng, ánh mắt quét qua chư vị Thánh nhân, rồi dừng lại trên người Hồng Quân.

Không sảng khoái!

Hồng Quân trong lòng, bây giờ vô cùng không sảng khoái!!

Mặc dù không rõ, Thái Thanh rốt cuộc có thật sự có vấn đề hay không, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, gã tên Lâm Thiên này tuyệt đối có vấn đề!

Thậm chí, còn không cần phải quan sát kỹ, Hồng Quân liền một mắt nhìn ra, gã tên Lâm Thiên này cũng giống như mình, đều là người xuyên không!

Xuyên không thì cũng xuyên không đi, đến cả thời gian cũng không đổi!

Lão tử bên này chân trước vừa đặt xuống, ngươi bên đó chân sau đã theo tới, thật đúng là nghiệt duyên mà, phải không?!

Điều càng khiến Hồng Quân không sảng khoái hơn, là mình khó khăn lắm mới xuyên không thành Hồng Quân, mẹ nó lại có kẻ trực tiếp xuyên không thành hóa thân của Thiên Đạo.

Cái khác ta tạm thời không nói, mẹ nó không thể hóa thành nữ được à?!

Lấy thân hợp đạo??

Ai hợp ai??

Mẹ nó!

Nghĩ đến đây, trong lòng Hồng Quân phảng phất như có một vạn con alpaca đang gào thét.

Nhìn Lâm Thiên và Hồng Quân nhìn nhau hồi lâu, đừng nói là chư vị Thánh nhân sắc mặt kỳ quái, ngay cả Thái Thanh ở bên cạnh cũng lập tức bật cười.

Chà, hóa thân Thiên Đạo vs đại diện Thiên Đạo?

Cảnh này, giống hệt như tình yêu!

Tử Tiêu cung ba lần giảng đạo, Hồng Quân hợp đạo, trở thành người đại diện Thiên Đạo danh chính ngôn thuận, đây là chuyện mà ai trong Hồng Hoang cũng biết.

Nay, lại đột nhiên mọc ra một hóa thân Thiên Đạo, đừng nói là vô tận sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả chư vị Thánh nhân, cũng không khỏi ngơ ngác.

Đặc biệt là Hồng Quân với tư cách là Đạo Tổ, sắc mặt càng thêm khó coi vô cùng.

Phải biết rằng, từ trước đến nay, trong ấn tượng của tất cả sinh linh Hồng Hoang, Thiên Đạo đều lạnh lùng vô tình, không có bất kỳ ý thức nào tồn tại.

Bây giờ đột nhiên nói cho lão biết, Thiên Đạo đã sinh ra ý thức của riêng mình, mà lại là một gã đàn ông, chuyện này đối với Hồng Quân, thực sự là khó chịu đến mức nào thì khó chịu đến mức đó!

Vạn vạn không ngờ, Thiên Đạo Hồng Hoang mà mình chủ động hợp nhất, lại là một nữ trang đại lão!

Có cần phải kích thích như vậy không?!

Đương nhiên rồi, chuyện này tuy khiến người ta khó mà chấp nhận, nhưng đối với thân phận hóa thân Thiên Đạo của Lâm Thiên, bất luận là Hồng Quân hay chư vị Thánh nhân, đều không có chút nghi ngờ nào.

Dù sao, ngay dưới mí mắt của Thiên Đạo, mạo xưng là hóa thân của Thiên Đạo, chẳng khác nào trực tiếp tìm chết!

Thật sự tưởng uy nghiêm của Thiên Đạo Hồng Hoang là để đùa à?

Huống chi, khác với nhân vật chính Tô Triết chỉ biết ra vẻ ta đây

lúc trước, tu vi dao động tỏa ra từ cơ thể Lâm Thiên lúc này, là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Lục Trọng Thiên hàng thật giá thật!

Thậm chí, so với Hồng Quân là người đại diện Thiên Đạo, còn mạnh hơn một chút!

Cũng chính vì kiêng kỵ điểm này, Hồng Quân dù trong lòng vô cùng không sảng khoái, mới luôn đè nén cảm xúc của mình, trên mặt không hề biểu lộ ra chút tình tự nào, ngược lại bày ra bộ dạng như giếng cổ không gợn sóng.

Rõ ràng, với tư cách là nhân vật chính xuyên không đến Hồng Hoang trước, hắn không có ý định bộc lộ, mà lựa chọn tiếp tục giả vờ.

"Không biết Lâm Thiên đạo hữu, lần này hiển thánh tại Hồng Hoang, rốt cuộc là vì chuyện gì?" Hồng Quân chậm rãi mở miệng, sắc mặt không nhìn ra chút khác thường nào.

Đúng như đã đề cập trước đó, trong tình huống nhân vật chính không chủ động nhảy ra, dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng căn bản không thể dễ dàng phát hiện ra nhân vật chính xuyên không.

Lâm Thiên mặc dù là hóa thân của Thiên Đạo, nhưng cũng không phải là Thiên Đạo hoàn chỉnh, vì vậy tự nhiên cũng không thể biết được, Hồng Quân trước mắt đã đổi thành người khác.

Lúc này, nghe thấy lời của Hồng Quân, hắn cũng không nói nhiều, trực tiếp mở miệng: "Bản tọa hôm nay giáng lâm, là hy vọng các ngươi từ bỏ chuyện vá trời." Lời của Lâm Thiên vừa dứt, lập tức khiến chư vị Thánh nhân kinh ngạc.

Phải biết rằng, Nữ Oa vá trời là đại thế Thiên Đạo, nay hóa thân của Thiên Đạo này, lại vừa mở miệng đã muốn đi ngược lại đại thế

Thiên Đạo?

Làm vậy có được không?!

“Lâm Thiên đạo hữu nói vậy, e là đang đùa!

Chuyện này là ý của Thiên Đạo, chúng ta thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, sao có thể đi ngược lại?” Hồng Quân lắc đầu, dứt khoát từ chối.

Đùa gì thế, không làm vỡ nát trời đất, làm suy yếu Thiên Đạo sao?

Chẳng lẽ thật sự để một nữ trang đại lão, cứ mãi đè trên người ta sao?

Không thể nào!

Đều không muốn!

Chương 173

"Thiên ý?

Các ngươi chỉ là Thánh nhân, sao có thể thật sự hiểu được thiên ý!" Lâm Thiên cười lạnh một tiếng, nhân vật chính tự nhiên có tính khí của nhân vật chính, ánh mắt quét qua chư vị Thánh nhân, rồi khinh miệt mở miệng: "Nếu cứ theo sự lĩnh ngộ của các ngươi, tiếp tục làm bừa, cả Hồng Hoang thiên địa, đều sẽ bị hủy trong tay các ngươi!" "Bản tọa hôm nay giáng lâm, không chỉ để ngăn cản các ngươi làm gãy cột trời để vá trời, mà sau này tất cả lượng kiếp trong Hồng Hoang, cũng phải từ bỏ hết!" Giọng Lâm Thiên khẽ ngừng lại, rồi từng chữ từng câu tiếp tục nói: "Bản tọa không hy vọng ở trong Hồng Hoang, tiếp tục nhìn thấy cảnh chém giết!" Không còn chém giết nữa??

Có thể!

Từ khi khai thiên lập địa đến nay, Hồng Hoang vẫn luôn là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, vạn tộc sinh linh chém giết không ngừng, giết người đoạt bảo càng trở thành chuyện thường ngày.

Bây giờ Lâm Thiên vừa mở miệng, đã muốn chấm dứt mọi cuộc chém giết trong Hồng Hoang, hiển nhiên là không thể!

Không thể động thủ?

Chẳng lẽ sau này mọi người gặp pháp bảo xuất thế, phải ngồi xuống chơi đấu địa chủ à?

"Tâm tư của các ngươi, bản tọa tự nhiên hiểu rõ.

Nhưng, cứ yên tâm, trong Hồng Hoang tuy không thể chém giết, nhưng không có nghĩa là sẽ thiếu đi cơ duyên tạo hóa của các ngươi."

Dường như nhìn ra được tâm tư của chư vị Thánh nhân, Lâm Thiên ngạo nghễ cười nói.

"Dám hỏi Lâm Thiên tiền bối, cơ duyên tạo hóa là chỉ....." Nghe thấy hai chữ 'cơ duyên', Tây Phương Nhị Thánh lập tức mắt sáng rực, vội vàng mở miệng hỏi.

"Hồng mông hỗn độn, chư thiên vạn giới.

Bản tọa là hóa thân của Thiên Đạo, so với các ngươi càng rõ ràng hơn, Hồng Hoang thiên địa hiện nay còn xa mới đến cực hạn.

Nếu có thể thôn phệ bản nguyên của thế giới khác, nhất định có thể tiến lên một bậc thang mới!" Lâm Thiên trong lòng đã sớm có kế hoạch, nói năng lưu loát: "Các ngươi xem, nếu có thể giúp Hồng Hoang thiên địa tiến hóa, đừng nói là cơ duyên tạo hóa, dù để các ngươi đột phá trên cả Thánh Nhân, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay!" Bốn chữ 'trên cả Thánh Nhân', tựa như một tiếng sấm sét, rơi vào tai chư vị Thánh nhân, trực tiếp khiến hơi thở của họ đột nhiên ngưng lại.

Thậm chí, ngay cả Hồng Quân vốn trong lòng cười lạnh, cũng tim đập mạnh một cái.

"Hỗn Độn Hồng Mông quá mênh mông, dù vạn vực chư thiên ném vào trong đó, cũng chẳng khác nào hạt cát trong biển cả, các ngươi dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, muốn tìm kiếm thế giới khác trong hỗn độn, cũng không khác gì mò kim đáy bể." "Vì vậy, nhất định phải hợp sức của chúng sinh trong cả Hồng Hoang, cùng nhau tìm kiếm thế giới khác!" "Sau đó thôn phệ bản nguyên của chúng, từ đó lớn mạnh Hồng Hoang thế giới!" Nghe đến đây, chư vị Thánh nhân đã hoàn toàn hiểu rõ kế hoạch của Lâm Thiên.

Đúng vậy, Hồng Mông Hỗn Độn mênh mông vô bờ, dù là đại thiên thế giới đỉnh cấp nhất, so với nó cũng chỉ là hạt bụi mà thôi.

Nếu thật sự có thể hợp sức của vạn linh Hồng Hoang, tìm kiếm một lượng lớn thế giới khác, giúp Hồng Hoang thế giới tiến hóa, đối với mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này, hiển nhiên cũng sẽ có không ít lợi ích!

Nghĩ đến đây, đừng nói là chư vị Thánh nhân, ngay cả nhân vật chính Hồng Quân cũng là người xuyên không, cũng có chút động lòng.

Nếu nói ai có thể giữ được sắc mặt bình tĩnh, e rằng cũng chỉ còn lại một mình Thái Thanh.

Không còn cách nào khác, loại sáo lộ chư thiên vạn giới Hồng Hoang này, y đã thấy quá nhiều rồi.

Đừng thấy nhân vật chính bây giờ, nói là vì Hồng Hoang thiên địa, ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt, nhưng chuyện này quy cho cùng, người được lợi lớn nhất, vẫn chỉ có một mình hắn mà thôi.

Nói trắng ra, bao gồm cả chư vị Thánh nhân, tất cả sinh linh Hồng Hoang, toàn bộ đều là công cụ nhân!

"Nếu Hồng Hoang thiên địa tiến hóa, đối với vạn tộc sinh linh có lợi ích gì?" Ý nghĩ trong lòng lóe lên, Thái Thanh trầm giọng hỏi.

Lâm Thiên nghe vậy, không nghĩ nhiều, liền trực tiếp trả lời: "Nếu Hồng Hoang thiên địa tiến hóa, lúc đó giới hạn Thánh Nhân mà nó có thể chịu đựng, nhất định sẽ tăng lên rất nhiều.

Dù vạn linh Hồng Hoang chúng ta người người thành Thánh, cũng không phải là không có khả năng!" Chà, vạn linh thành Thánh, người người như rồng?

Mẹ nó đây đâu phải là súp gà, rõ ràng là máu chó!

Phải biết rằng, khi người người đều là Thánh Nhân, cũng có nghĩa là không còn Thánh Nhân nữa!

Mọi người đều là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tồn tại bất tử bất diệt vĩnh hằng, dù ngươi có tu vi cao hơn ta thì đã sao, chẳng phải đều cùng một cảnh giới?

Nói cách khác, nếu thật sự như Lâm Thiên nói, thời đại người người đều có thể thành Thánh, vậy thì mấy vị Thánh nhân hiện tại, tuyệt đối sẽ là nhóm đầu tiên gặp xui xẻo!

Trực tiếp từ tồn tại nhìn xuống ức vạn sinh linh như con kiến, rơi xuống khỏi thần đàn, trở thành một phần tử của chúng sinh?

Dù chỉ là ý nghĩ, cũng lập tức khiến sắc mặt chư vị Thánh nhân đại biến, trong lòng hiện lên nỗi sợ hãi chưa từng có!

Không sai, chính là sợ hãi!!

Cảnh giới trên cả Thánh Nhân, đối với họ, đúng là có sức hấp dẫn vô cùng lớn.

Nhưng nếu cái giá phải trả, là khiến họ từ nay rơi xuống khỏi thần đàn, mất đi địa vị hiện tại, e rằng dù cơ hội có đặt ngay trước mắt, họ cũng tuyệt đối sẽ không làm!

Người người thành Thánh?

Nếu đều thành Thánh Nhân, vậy Thánh Nhân chúng ta còn là gì nữa?

Sau khi nhìn nhau một cái, sắc mặt của chư vị Thánh nhân, đều từ kích động ban đầu, dần dần biến thành âm trầm.

Người hiểu ra điểm này, không chỉ có họ, ngay cả Hồng Quân vừa mới có chút động lòng, sau khi nghe xong lời của Lâm Thiên, cũng lập tức bừng tỉnh.

Phải biết rằng, hiện tại lão đã lấy thân hợp đạo, tuy trở thành người đại diện Thiên Đạo, nhưng cũng bị Thiên Đạo áp chế, căn bản

không thể thoát khỏi sự trói buộc.

Nếu để Thiên Đạo Hồng Hoang, thật sự lột xác tiến hóa, khả năng thoát khỏi Thiên Đạo, tự nhiên cũng càng thêm mờ mịt!

Huống chi, cũng là nhân vật chính xuyên không, Hồng Quân sao có thể chịu đựng được, một người xuyên không khác cứ mãi đè trên đầu mình.

Thù cản đường lớn hơn trời, thù hận giữa những người cùng nghề mới là trần trụi nhất!

Dẫm lên Hồng Quân ta để thăng tiến?

Nằm mơ!

Nhìn Hồng Quân có sắc mặt thay đổi, trên mặt Thái Thanh lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng y sao có thể không biết, Hồng Quân hiện nay đã không còn là người đại diện Thiên Đạo trước đây nữa, mà là một nhân vật chính đang nóng lòng muốn thử, tuyệt đối sẽ không chịu cam phận dưới người!

Chỉ cần một lý do, trực tiếp lật mặt với hóa thân của Thiên Đạo, cũng không phải là không thể!

"Nếu thật sự người người đều có thể thành Thánh, thiên ý lại vì sao không thể để chúng nhân lĩnh ngộ....." Thái Thanh chậm rãi mở miệng, lời còn chưa dứt, đã khiến sắc mặt chư vị Thánh nhân đồng loạt thay đổi.

Đặc biệt là nhân vật chính Hồng Quân, càng thêm hai mắt sáng rực, trên mặt lộ ra vẻ giác ngộ.

Hiểu rồi!

Đi đối chất với Thiên Đạo!!

Hồng Hoang tiến hóa?

Có thể!

Người người thành Thánh?

Không được!

Ai cũng có lòng riêng, dù là chư vị Thánh nhân, cũng đều có những tính toán nhỏ của riêng mình.

Nếu thật sự một lòng một dạ, vì vạn tộc sinh linh Hồng Hoang mưu cầu tạo hóa, e rằng ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ, cũng căn bản không làm được.

Vì vậy, sau khi nghe thấy lời của Lâm Thiên, chư vị Thánh nhân không cần suy nghĩ, liền trực tiếp phủ định ý tưởng của hắn trong lòng.

Đùa gì thế, nếu thật sự Thánh Nhân đầy đất, chẳng phải ta sẽ quá mất giá sao?!

"Ý tưởng của Lâm Thiên đạo hữu tuy không tệ, nhưng không phải là chuyện chính yếu của Hồng Hoang hiện nay, theo bần đạo thấy, hiện tại cứ tiếp tục đẩy mạnh lượng kiếp là tốt nhất." Hồng Quân nhàn nhạt mở miệng, tuy nói rất khách sáo, nhưng ý tứ trong lời nói đã quá rõ ràng.

Chương 174

Tóm lại hai chữ, không có cửa!

"Thiên địa lượng kiếp đối với Thiên Đạo Hồng Hoang mà nói, là trăm hại mà không có một lợi, nếu các ngươi tiếp tục thuận theo lượng kiếp, chỉ sẽ hủy hoại Hồng Hoang thiên địa!" Lâm Thiên sắc mặt hơi giận, trầm giọng nói.

Dù sao đi nữa, hắn cũng là hóa thân của Thiên Đạo hàng thật giá thật, so với bất kỳ ai cũng hiểu rõ Thiên Đạo Hồng Hoang hơn, nay Hồng Quân lại không thèm nghe theo kiến nghị của hắn, không khỏi khiến nhân vật chính này có chút nổi nóng.

Điều Hồng Quân muốn làm, cũng chính là chọc giận Lâm Thiên!

Đáng trách thật, chẳng lẽ chỉ có một mình ngươi là nhân vật chính à?

Lão tử cũng là nhân vật chính xuyên không!

Bảo lão tử làm công cụ nhân?

E là ngươi đang đào mồ chôn mình đó!

Trên thực tế, sau khi hiểu rõ lợi hại trong chuyện này, người không muốn làm công cụ nhân cho nhân vật chính Lâm Thiên, không chỉ có một mình Hồng Quân.

"Lời của Thái Thanh sư huynh vừa rồi có lý, nếu thật sự người người đều có thể thành Thánh, vậy ý chí của Thiên Đạo tự nhiên cũng người người đều có thể lĩnh ngộ, Lâm Thiên đạo hữu tuy quý là hóa thân của Thiên Đạo, địa vị phi phàm, nhưng chúng ta cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, đối với Thiên Đạo cũng có kiến giải của riêng mình." Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu, chậm rãi mở miệng: "Theo ta

thấy, con đường thôn phệ thế giới khác, không phải là lựa chọn tốt nhất, cứ đi theo đại thế Hồng Hoang, mới là ổn thỏa." "Ngọc Thanh đạo hữu nói rất đúng, chúng ta cũng vô cùng tán đồng." Nghe thấy lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Nhị Thánh ở bên cạnh cũng gật đầu lia lịa.

Rõ ràng, cũng giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn, họ cũng đã từ bỏ ý định tiến hóa Hồng Hoang thế giới.

Dù sao, trong số các Thánh nhân hiện nay, địa vị của Tây Phương Nhị Thánh vốn đã rất thấp, nếu thật sự người người thành Thánh, không chừng Tây Phương Nhị Thánh, sẽ hoàn toàn trở thành kẻ đội sổ.

Tình huống như vậy, tự nhiên dù có đánh chết Tây Phương Nhị Thánh, họ cũng không muốn thấy.

"Biết rõ tiếp tục như vậy, chỉ sẽ làm tổn hại đến Hồng Hoang thiên địa, các ngươi vẫn không biết hối cải, quả thực là vô lý!!" Lâm Thiên sắc mặt giận dữ, tức giận nói.

Mọi chuyện, từ lúc nãy bắt đầu, đã thoát khỏi dự liệu của hắn.

Theo kịch bản thông thường, chư vị Thánh nhân sau khi nghe xong kế hoạch của hắn, không phải nên vỗ tay tán thưởng, ngoan ngoãn làm công cụ nhân cho hắn sao?

Tình huống hiện tại này, đã hoàn toàn đi chệch hướng rồi!

Nhìn Lâm Thiên có chút tức giận đến mất bình tĩnh, Hồng Quân trong lòng cười lạnh không ngớt.

Hết kịch rồi nhé?

Hồng Quân ta không làm công cụ nhân nữa!

Từ lúc lão tử xuyên không bắt đầu, trong cả Hồng Hoang, chỉ có

thể có một mình ta là nhân vật chính!

Còn cái gọi là hóa thân của Thiên Đạo, sớm biến đi cho mát!

"Suy cho cùng, Lâm Thiên đạo hữu tuy là hóa thân của Thiên Đạo, nhưng không phải là bản thể của Thiên Đạo, ý của ngài cũng không phải là ý của Thiên Đạo, chúng ta có ý kiến khác, cũng là chuyện đương nhiên." Hồng Quân sắc mặt đạm mạc, lại một lần nữa mở miệng.

Nghe thấy lời của lão, Lâm Thiên lại trực tiếp ngây người.

Mấy lời này có ý gì?

Ta không phải là ta?!

Chẳng lẽ hóa thân của Thiên Đạo ta, có thể là giả được sao?!

Phải chứng minh ta là ta mới được à?!

Nói đến nước này, Lâm Thiên tự nhiên cũng đã hiểu rõ, bao gồm cả Hồng Quân là người đại diện Thiên Đạo, tất cả chư vị Thánh nhân, đều không muốn phối hợp hành động.

Thôi được, quan hệ xã hội mà tệ đến mức này, cũng là hạng tệ nhất trong số các nhân vật chính rồi!

Ý nghĩ trong lòng lóe lên, trong hai mắt Lâm Thiên có một tia hàn quang nhanh chóng lướt qua.

Ý tưởng của hắn rất đơn giản, đối phó với công cụ nhân không chịu nghe lời, tự nhiên phải dùng một vài thủ đoạn, để chúng ngoan ngoãn nghe lời.

Thật sự tưởng hóa thân của Thiên Đạo ta là để đùa à?

Dám đối đầu với nhân vật chính, tìm chết!

"Bản tọa đã là hóa thân của Thiên Đạo, tự nhiên không thể ngồi

yên nhìn Thiên Đạo suy tàn, nếu các ngươi dám đi ngược lại thiên ý, đừng trách bản tọa vô tình!" Lâm Thiên mặt lạnh như băng, giọng nói tựa sấm sét, trực tiếp nổ vang trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Trong chớp mắt, thiên uy hùng vĩ cuồn cuộn bàng bạc, từ trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, quét sạch ức vạn dặm hư không mênh mông, chấn động cả tám cõi hoang vu trong Hồng Hoang!

Nhật nguyệt tinh thần ảm đạm vô quang, chư thiên tinh tú lần lượt rơi rụng, mười phương càn khôn run rẩy, cửu trọng thiên khuyết gầm vang!

Giữa chừng, cả Thiên Đạo Hồng Hoang, đều đang vì hắn mà nổi giận, giáng xuống khí cơ khủng bố đủ để xóa sổ vạn đạo pháp tắc, kinh hãi vô số sinh linh Hồng Hoang!

Thậm chí, ngay cả chư vị Thánh nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khi cảm nhận được khí thế tỏa ra từ cơ thể Lâm Thiên, cũng không khỏi sắc mặt đồng loạt thay đổi.

Là Thiên Đạo Thánh Nhân, họ tự nhiên rõ ràng hơn vạn tộc sinh linh, uy áp Thiên Đạo trong cơ thể Lâm Thiên, rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Khí tức Thiên Đạo nồng đậm như vậy, ngay cả Hồng Quân đã lấy thân hợp đạo, là người đại diện Thiên Đạo, cũng không thể sánh bằng! .....Sức mạnh của hóa thân Thiên Đạo!!

"Lâm Thiên đạo hữu hà tất phải như vậy, đều là vì Hồng Hoang thiên địa, có lời gì có thể từ từ nói, không cần phải thật sự động thủ." Chuẩn Đề đạo nhân sắc mặt căng thẳng, vội vàng mở miệng nói.

"Lời của sư đệ không sai, Đạo Tổ cũng là vì Hồng Hoang, vạn sự đều có thể thương lượng, đừng làm mất hòa khí." Tiếp Dẫn đạo nhân cũng mở miệng khuyên giải.

Mặc dù, chư vị Thánh nhân không muốn thấy tình huống người người thành Thánh trong Hồng Hoang, nhưng đối mặt với một hóa thân của Thiên Đạo có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, tự nhiên cũng không dám đắc tội.

Nay mắt thấy Lâm Thiên sắp ra tay, chư vị Thánh nhân ai nấy đều kinh hãi, định mở miệng hòa giải.

Nhưng, khác với chư vị Thánh nhân, lúc này Hồng Quân đã hạ quyết tâm, phải đấu với Lâm Thiên đến cùng!

Không còn cách nào khác, vị trí nhân vật chính quá chật chội, không phải ngươi chết thì là ta sống, căn bản không có bất kỳ khả năng thỏa hiệp nào!

"Bần đạo đã là người đại diện Thiên Đạo, phải thuận theo đại thế của Thiên Đạo Hồng Hoang, đạo hữu nếu cưỡng ép ra tay, đừng trách bần đạo không nể tình!" Hồng Quân trong mắt hàn quang lẫm liệt, trầm giọng quát khẽ.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức khủng bố vượt xa Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng từ trong cơ thể điên cuồng quét ra!

Dù sao đi nữa, Hồng Quân hiện nay cũng là người đại diện Thiên Đạo hàng thật giá thật, là tổ của các Thánh nhân, thực lực tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân Lục Trọng Thiên bày ra ở đó, lại cũng có hào quang nhân vật chính gia trì, căn bản không sợ Lâm Thiên!

Cùng với tu vi của lão được thi triển, khí tức trên cả đỉnh Bất Chu Sơn, đều phảng phất như cuồng bạo đến cực điểm, hư không vô tận không ngừng run rẩy, tựa như sắp sụp đổ!

Thậm chí, ngay cả trong trận quyết chiến Vu Yêu lần trước, dãy núi Bất Chu vẫn vững như Thái Sơn, lúc này cũng gầm vang không ngớt, phảng phất như khó mà chịu đựng được hai luồng khí tức

khủng bố như vậy!

Trên thực tế, đừng nói là trời đất nơi đây, cùng với khí thế của Lâm Thiên và Hồng Quân không ngừng va chạm, dù là chư vị Thánh nhân có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng ai nấy đều sắc mặt đại biến, bị dư chấn làm chấn động.

Với tu vi và tầm mắt của họ, tự nhiên có thể nhìn ra, nếu Lâm Thiên và Hồng Quân hai người lần này thật sự giao thủ, e rằng tuyệt đối sẽ là một trận đại họa còn khủng bố hơn cả trận quyết chiến Vu Yêu!

Dù sao, cuộc đọ sức của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, sao có thể đơn giản như hủy thiên diệt địa?

Một chút sơ suất, sẽ là một trận đại khủng bố!

Đối với điểm này, Lâm Thiên và Hồng Quân với tư cách là nhân vật chính, cũng đều trong lòng rõ ràng.

Lúc này, hai người tuy đều phóng thích khí thế ra ngoài, thể hiện thực lực của mình, nhưng lại cẩn thận tránh né va chạm trực diện, hiển nhiên không định thật sự cá chết lưới rách.

Điều họ cần, chỉ là một cái thang để cả hai nhân vật chính, đều có thể xuống đài!

Chương 175

Nói cách khác, là cần một cái cớ để tạm thời thu tay!

"Lâm Thiên đạo hữu và Đạo Tổ, đều là vì Hồng Hoang thiên địa, còn về phương pháp, sau này tự có công luận, hoàn toàn không cần vì tranh giành cao thấp nhất thời mà đại chiến." Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng thức thời, trực tiếp đưa cho hai người một cái thang.

Các Thánh nhân khác, cũng đều gật đầu phụ họa, muốn tạm thời biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ.

Lâm Thiên và Hồng Quân nhìn nhau một cái, trực giác mách bảo, đối phương là kẻ địch cả đời của mình, nhưng tình hình hiện tại quá vội vàng, hiển nhiên không thích hợp để thật sự xé rách mặt nhau.

Nghĩ đến đây, trong lòng hai người, đều đã có chủ ý, đang định thuận nước đẩy thuyền, thì Thái Thanh vẫn luôn xem náo nhiệt, lại đột nhiên ho khan một tiếng.

"Thông Thiên sư đệ nói không sai, chuyện của Hồng Hoang tự nên có một công luận!

Nếu hôm nay chư vị Thánh nhân đều tụ tập ở đây, bản thánh nguyện ý đứng ra chủ trì công đạo, đem chuyện này luận cho rõ ràng." Thái Thanh vừa nói, vừa bày ra vẻ mặt chính nghĩa lẫm liệt.

Nhưng, nghe thấy lời của y, trên mặt chư vị Thánh nhân, lại đều lộ ra vẻ kỳ quái.

Chủ trì công đạo??!

Hai nhân vật chính trước đó nhờ ngài chủ trì công đạo, hình như đều chết thảm rồi mà?!

Ý nghĩ trong lòng lóe lên, chư vị Thánh nhân nhìn về phía Lâm

Thiên và Hồng Quân, trong ánh mắt lộ ra một tia đồng tình.

Chà, hy vọng người không sao.....

Ai cũng biết, trong Hồng Hoang có 'tam bất khả'!

Lần lượt là không thể đi ngược lại Thiên Đạo, không thể khiêu khích Thánh nhân, và không thể mời Thái Thanh chủ trì công đạo!

Chẳng cần nói đâu xa, chỉ vừa nghe Thái Thanh muốn chủ trì công đạo, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh đứng bên cạnh đã bất giác lùi lại một bước.

Không còn cách nào khác, sau khi bị Thái Thanh chủ trì công đạo, trong lòng cả ba người đều đã để lại bóng ma tâm lý.

Đó đều là những bài học máu me đau thương!

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, đệ tử nhà mình chết oan, chẳng được chút lợi lộc nào, ngược lại còn bị cấm túc mười vạn năm.

Bây giờ nhớ lại, trong lòng vẫn không khỏi uất ức, thảm không nỡ nhìn, nói vậy cũng chẳng hề khoa trương!

Cũng chính vì hiểu rõ điều này, nên khi thấy Thái Thanh lại chủ động đứng ra muốn chủ trì công đạo, gương mặt của chư thiên Thánh nhân đều lộ ra vẻ cổ quái.

"Chủ trì công đạo?

Công đạo thế nào?" Không hề để ý đến ánh mắt đồng cảm của chư thiên Thánh nhân, Lâm Thiên nảy sinh hứng thú, trầm giọng hỏi.

Nói thật, đối mặt với Hồng Quân đang chấp chưởng quyền hành Thiên Đạo, thân hợp Đạo, cho dù là nhân vật chính hóa thân Thiên Đạo, hắn cũng có thể cảm nhận được một tia áp lực.

Nếu có khả năng, hắn tự nhiên không muốn trực tiếp xé rách mặt với Hồng Quân.

Suy cho cùng, hắn còn phải trông cậy Hồng Quân làm công cụ nhân, giúp Hồng Hoang Thiên Đạo tiến hóa nữa chứ.

Đương nhiên, tất cả đều được xây dựng trên tình huống Lâm Thiên không hề biết Hồng Quân không phải là người phát ngôn của Thiên Đạo trước kia.

Nếu để hắn biết Hồng Quân hiện tại cũng giống hắn, đều là nhân vật chính xuyên việt, e rằng hắn sẽ không chút do dự mà trực tiếp quyết chiến sinh tử với Hồng Quân!

Tranh đoạt vị trí nhân vật chính, là cuộc đấu tranh sinh tử, không thể dung thứ bất kỳ sự mềm lòng nào!

"Việc cấp bách hiện giờ là vá trời, hai vị sao không lấy Bất Chu Sơn làm ván cược, xem thử phương pháp của ai mới thích hợp với Hồng Hoang Thiên Đạo hơn." Giọng Thái Thanh ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Nếu thần sơn Bất Chu gãy đổ, có nghĩa là việc vá trời sẽ tiếp tục, thiên địa lượng kiếp cũng sẽ theo thiên số mà chậm rãi vận chuyển." "Nếu thần sơn Bất Chu có thể nguyên vẹn không tổn hại, thì đại biểu lời của Lâm Thiên đạo hữu nói quả thật hợp lý, chuyện Hồng Hoang lượng kiếp cũng có thể nhân đó mà bỏ qua." Lấy Bất Chu Sơn làm ván cược?!

Nghe xong lời của Thái Thanh, sắc mặt Hồng Quân và Lâm Thiên vẫn như thường, nhưng chư thiên Thánh nhân đứng bên cạnh thì ai nấy đều kinh ngạc.

Quả thật, nếu đúng như lời Thái Thanh, lấy Bất Chu Sơn làm ván cược để quyết định đại thế luân chuyển của Hồng Hoang Thiên Đạo sau này, cũng không phải là một phương pháp không công bằng, công đạo.

Nhưng càng như vậy, lại càng khiến chư thiên Thánh nhân cảm thấy kinh nghi.

Từ lúc nào, Thái Thanh lại thật sự ngoan ngoãn chủ trì công đạo vậy?

Cái này đặc biệt không phải nhân thiết của hắn a!

Không phải hắn là đại ác nhân phản diện sao?

Không phải nên bày ra trò gì đó mờ ám mới đúng chứ?!

Kỳ quái!

Thực sự quá kỳ quái!

Như cảm nhận được ánh mắt của chư thiên Thánh nhân, sắc mặt Thái Thanh có chút bất đắc dĩ.

Thôi được, hình tượng phản diện này xem ra đã ăn sâu vào lòng người rồi!

Khó khăn lắm mới thật sự chủ trì công đạo một lần, vậy mà lại chẳng có ai tin, còn có thiên lý hay không?

Đừng nhìn ta như vậy, ta thật sự không có kế hoạch gì khác, ta có thể thề!

Hắng giọng một tiếng, Thái Thanh dứt khoát không thèm để ý đến ánh mắt của chư thiên Thánh nhân nữa, trực tiếp nhìn về phía hai nhân vật chính.

"Nếu thật sự có thể như vậy, quyết định hướng đi sau này của Hồng Hoang, bản tọa cũng nguyện ý cược một lần!" Trầm mặc một lát, nhân vật chính Lâm Thiên gật đầu nói.

Ván cược mà Thái Thanh đề xuất thực ra không hề phức tạp, nói đơn giản hơn, đây là một ván game đẩy trụ lấy Bất Chu Sơn làm nhà chính.

Bất luận là hóa thân Thiên Đạo Lâm Thiên hay là thân hợp Đạo Hồng Quân, đều là nhân vật chính xuyên việt, tự nhiên có thể nhìn ra.

Lúc này, thấy Lâm Thiên gật đầu đồng ý, Hồng Quân cũng chậm rãi gật đầu, chấp nhận ván cược này.

Hiển nhiên, so với việc hai bên thật sự xé rách mặt, lấy Bất Chu Sơn làm ván cược rõ ràng dễ được chấp nhận hơn.

Không nói đâu xa, ít nhất từ góc độ của chư thiên Thánh nhân, họ vô cùng vui khi thấy tình huống này.

Trên thực tế, trước khi Lâm Thiên xuất hiện, họ vẫn còn đang lo lắng, nhiệm vụ làm gãy Bất Chu Sơn lần này sẽ rơi vào đầu ai.

Kết quả bây giờ thì tốt rồi, chỉ cần ván cược bắt đầu, bất luận ai thắng ai thua, vấn đề Bất Chu Sơn đều không cần phải lo lắng nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng chư thiên Thánh nhân đều thở phào nhẹ nhõm, sau khi nhìn nhau một cái, họ rất biết điều mà lui từ đỉnh Bất Chu Sơn về tận cùng chân trời.

Cũng ngay lúc chư thiên Thánh nhân rời đi, Lâm Thiên đột nhiên vung tay, phảng phất như nắm trọn cả chư thiên tinh thần của Tam Thập Tam Thiên Ngoại, hung hăng kéo xuống đỉnh Bất Chu Sơn.

Trong nháy mắt, tinh quang xán lạn vô cùng bao phủ cả Bất Chu Sơn, từng dải tinh hà vờn quanh bầu trời, rủ xuống vạn trượng quang huy, dâng lên khí tức tiên thiên khủng bố!

"…Tiên Thiên đại trận?!" Trong số các Thánh nhân, Thông Thiên Giáo Chủ tinh thông trận pháp chi đạo, lập tức nhìn ra biến hóa trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Các Thánh nhân khác nghe vậy, đều đưa mắt nhìn về phía đại trận, nhưng trên mặt cũng không lộ ra quá nhiều vẻ kinh ngạc.

Suy cho cùng, dù sao đi nữa, Lâm Thiên cũng là hóa thân Thiên Đạo đường đường, thông hiểu Tiên Thiên đại trận cũng là chuyện hợp tình hợp lý, chẳng có gì đáng nói.

Đối với điểm này, trong lòng Hồng Quân hiển nhiên cũng sớm có chuẩn bị.

Lúc này, nhìn đỉnh Bất Chu Sơn bị Tiên Thiên đại trận bao phủ, ông ta nhấc đạo bào lên, một tòa đỉnh tròn ba chân lập tức hiện ra trong tay.

"Đốt!!" Theo một tiếng quát nhẹ của Hồng Quân, cả tòa đỉnh tròn ba chân nhanh chóng biến hóa, trong nháy mắt phóng đại lên trăm vạn lần, tựa như một ngọn núi khổng lồ, che trời lấp đất bao phủ cả ức vạn dặm thiên khuyết!

Chương 176

Tiên thiên chi khí khó có thể hình dung không ngừng phun ra từ trong đỉnh, đạo đạo tiên quang xán lạn vô cùng càng phảng phất như có thể xuyên thủng trời đất, ma diệt chư thiên hoàn vũ!

"…" Nhìn tòa đại đỉnh lơ lửng trên không, trong đôi mắt đẹp của Nữ Oa tức thì sáng lên.

Trong cõi u minh, nàng có thể nhận ra, tòa đại đỉnh này có nhân quả với mình!

"Càn Khôn Đỉnh sao…" Sắc mặt Thái Thanh khẽ động, nhận ra kiện Tiên Thiên Chí Bảo này.

Chỉ là, ngay cả hắn cũng không ngờ, Hồng Quân vừa ra tay đã sử dụng pháp bảo bậc này, hiển nhiên là định đẩy thẳng đường giữa rồi!

Chậc, đây là thao tác của ván đấu cấp Thiên Đạo sao?

Hồng Quân, vĩnh viễn là thần!

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, tinh thần chi lực cuồn cuộn mãnh liệt quét qua cả ức vạn vạn dặm hư không, tinh thần quang mang xán lạn vô cùng càng phảng phất như có thể chiếu rọi chư thiên hoàn vũ, nhuộm đẫm bát hoang sơn hà!

Tại Tam Thập Tam Thiên Khuyết, Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh to lớn đến ngàn vạn trượng chậm rãi trấn áp xuống, tiên thiên chi khí đáng sợ vô cùng tựa như có thể ma diệt đại đạo pháp tắc, nghiền nát chư thiên vạn giới!

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang không ngừng vang lên, khí cơ đáng sợ liên tiếp va chạm, dư ba khủng bố khó có thể hình dung phảng phất như có thể

xóa sổ tất cả, khiến cho cả thiên địa càn khôn đều đột nhiên thất sắc!

Không thể không nói, Càn Khôn Đỉnh không hổ là Tiên Thiên Chí Bảo, tuy không phải là một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo do Bàn Cổ Phủ hóa thành, nhưng vẫn có uy lực kinh thiên động địa!

Đặc biệt là trong tay cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ như Hồng Quân, uy lực mà Càn Khôn Đỉnh phát huy ra càng đáng sợ đến cực điểm, dù chỉ là khí tức tản ra cũng đủ khiến ức vạn sinh linh phải kinh hồn bạt vía!

Thậm chí, ngay cả chư thiên Thánh nhân ở xa xa, khi thấy cảnh này, trên mặt cũng lần lượt lộ ra vẻ ngưng trọng chưa từng có.

Kể từ sau trận chiến với Ma Tổ La Hầu tại Tu Di Sơn vào cuối Long Phượng Lượng Kiếp, Hồng Quân liền chứng đạo Hỗn Nguyên, thân hợp Đạo.

Đến nay, bao nhiêu vạn năm đã qua, ngay cả chư thiên Thánh nhân cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Hồng Quân ra tay!

Không thể không nói, chỉ riêng khí thế khủng bố vô cùng này cũng đủ để thấy, vị người phát ngôn của Thiên Đạo này tuyệt đối không phải hạng tầm thường!

Giống như chư thiên Thánh nhân, hóa thân Thiên Đạo Lâm Thiên đang trấn giữ đại trận, trên mặt cũng hiện lên một tia ngưng trọng.

Nhưng, dù sao hắn cũng là nhân vật chính, có hào quang nhân vật chính lấp lánh, dù đối mặt với Đạo Tổ Hồng Hoang, hắn cũng chẳng hề nao núng, thậm chí còn có thể phản sát một phen!

Phải biết rằng, trong các truyện sảng văn Hồng Hoang, nhân vật chính vả mặt Đạo Tổ Hồng Quân còn sảng khoái hơn nhiều so với vả mặt chư thiên Thánh nhân!

Một cơ hội tốt như vậy, Lâm Thiên tự nhiên sẽ không bỏ qua!

“Chư thiên tinh thần, nghe theo hiệu lệnh của ta, ngưng tụ ánh sáng pháp tắc Thiên Đạo!” Ánh mắt Lâm Thiên sáng rực, trong miệng hét lớn một tiếng, cả tinh thần chi lực trên đỉnh Bất Chu Sơn trong nháy mắt trở nên sôi trào mãnh liệt.

Cùng lúc đó, vô số pháp tắc Thiên Đạo hiện ra quanh thân hắn, theo tay phải hắn từ từ giơ lên, ngưng tụ thành một cây trường mâu màu lam dài cả trăm vạn trượng, tỏa ra khí tức sắc bén xé rách hư không!

Thấp thoáng, trong cây trường mâu này phảng phất như ngưng tụ ức vạn vạn vì sao, dung hợp pháp tắc chư thiên vạn đạo, uy lực đáng sợ đủ để đè sập hư không, nghiền nát địa thủy hỏa phong!

Cũng ngay lúc cây trường mâu này ngưng tụ, trong mắt Hồng Quân lóe lên hàn quang, đạo bào phất một cái, cả Càn Khôn Đỉnh gào thét rơi xuống, trực tiếp lao thẳng xuống dưới!

Đều là lão thư trùng nhiều năm, ai mà không biết sáo lộ của ai?

Lâm Thiên muốn vả mặt vị Đạo Tổ Hồng Hoang này, làm màu một phen cho thật sảng khoái, Hồng Quân tự nhiên cũng muốn dẫm đạp cái gọi là hóa thân Thiên Đạo này, để khẳng định uy nghiêm của nhân vật chính!

Nói trắng ra, ai vả mặt ai, còn chưa chắc đâu!

“Phá!!” Ánh mắt Lâm Thiên càng thêm rực rỡ, theo một tiếng quát khẽ, cây trường mâu trong tay hắn nháy mắt phá không bay đi, xông thẳng lên cửu thiên, hung hăng va chạm với Càn Khôn Đỉnh.

Một khắc sau, trước ánh mắt kinh hãi vô cùng của vô số sinh linh Hồng Hoang, hai luồng sức mạnh cuồng bạo mãnh liệt trực tiếp nổ tung giữa trời đất!

Ầm!!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa nháy mắt vang vọng khắp Hồng Hoang mênh mông, dư ba hủy thiên diệt địa đáng sợ càng điên cuồng quét ngang bát hoang, tàn phá cả thiên địa, nghiền nát từng ngọn núi con sông!

Nhật nguyệt tinh thần run rẩy, bát hoang càn khôn chấn động, tuy chỉ là lần va chạm đầu tiên của hai nhân vật chính, nhưng chỉ riêng dao động Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khủng bố vô cùng đã đủ để kinh hãi vô số sinh linh Hồng Hoang!

Không nghi ngờ gì nữa, nhân vật chính có tu vi cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân tuyệt đối là nhân vật khó đối phó nhất trong Hồng Hoang, ngay cả chư thiên Thánh nhân nhìn thấy cũng phải đau đầu.

Suy cho cùng, nhân vật chính có thể bước vào cảnh giới này, thực lực đều đã gần đến mức trần của Hồng Hoang, lại thêm hào quang nhân vật chính gia trì, tự nhiên đáng sợ hơn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thông thường!

Lúc này, theo Lâm Thiên và Hồng Quân không ngừng giao thủ, dư ba hủy diệt bộc phát ra khiến cả dãy núi Bất Chu đều ầm ầm không dứt, vô số ngọn núi bị san thành bình địa trong nháy mắt!

Cảnh tượng khủng bố như vậy, ngay cả chư thiên Thánh nhân ở xa xa nhìn thấy cũng phải kinh hồn bạt vía.

Nếu có ai có thể giữ được bình tĩnh, e rằng cũng chỉ có Thái Thanh.

Ánh mắt lướt qua Lâm Thiên và Hồng Quân đang kịch chiến, trên mặt Thái Thanh không những không có chút kinh ngạc nào, ngược lại còn lộ ra vẻ thất vọng nhàn nhạt.

Sao vậy?

Hóa thân Thiên Đạo đường đường, người phát ngôn của Thiên Đạo đường đường, kết quả thì sao?

Nói thật, thực lực của Lâm Thiên và Hồng Quân có chút khiến Thái Thanh thất vọng.

Hắn vốn tưởng rằng hai nhân vật chính Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lục trọng thiên sẽ có một màn thao tác đỉnh cao, kết quả đánh đến bây giờ cũng chỉ gây ra được động tĩnh lớn như vậy?

Thái Thanh lắc đầu, vốn định nhân cơ hội này để thăm dò thực lực của Thiên Đạo.

Kết quả cuối cùng, lại là một màn gà mổ nhau!

Thành thật mà nói, thực lực của Lâm Thiên và Hồng Quân vượt xa Hỗn Nguyên Thánh Nhân tầm thường.

Nhưng với tư cách là hai nhân vật chính chấp chưởng quyền hành Thiên Đạo, biểu hiện của cả hai có chút chói mắt.

Đương nhiên, Thái Thanh không biết, đó là do nhãn giới của bản thân hắn quá cao.

Suy cho cùng, bất luận là Hồng Quân hay Lâm Thiên, con đường họ đi đều là Thiên Đạo chi lộ, so với Đại Đạo Thánh Nhân như hắn, tự nhiên có chênh lệch không nhỏ!

Hơn nữa, sau khi đã thấy được Hỗn Nguyên Pháp Tướng, đối với loại đấu pháp cấp bậc này, Thái Thanh tự nhiên càng thêm coi thường.

Lúc này, đủ loại ý niệm nhanh chóng lóe lên, Thái Thanh thậm chí còn bắt đầu cân nhắc, hay là dứt khoát ra tay, xử lý cả hai một trận cho xong.

Ngay lúc Thái Thanh đang nghĩ như vậy trong lòng, lại một tiếng thông báo của hệ thống vang lên bên tai hắn.

“Ting!

Ký chủ xin chú ý, nhân vật chính thứ hai mươi tám đã giáng lâm!” Lại một người nữa?

Chậc, thật không chê náo nhiệt!

Tâm niệm Thái Thanh khẽ động, hai mắt nhanh chóng quét khắp chiến trường, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở ngọn núi chính của Bất Chu Sơn.

Chỉ thấy, trong lúc Lâm Thiên và Hồng Quân không ngừng giao thủ, Bất Chu Sơn, vốn là cột chống trời, lại trực tiếp đứng lên!!

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Đặc biệt tại sao lại đánh ta?!

Chương 177

Diệp Sơn mở mắt, nhìn hai bóng người khí thế hung hăng trước mặt, phảng phất như có thể giơ tay nhấc chân là nghiền nát hoàn vũ, trong lòng mông lung chưa từng có.

Tuy nhiên, không đợi hắn nghĩ nhiều, một luồng thông tin khổng lồ, tối nghĩa tuôn vào trong đầu hắn.

Theo ký ức không ngừng dung hợp, Diệp Sơn nhanh chóng hiểu rõ tình hình hiện tại.

Hắn vậy mà lại xuyên việt đến thế giới Hồng Hoang, trở thành sơn linh của Bất Chu Sơn!

"Hít… có cần phải kích thích như vậy không?

Mở đầu là một ngọn Bất Chu Sơn?!" Tâm thần Diệp Sơn kích động, vạn vạn lần không ngờ, mình lại ngẫu như vậy, trực tiếp trở thành Bất Chu Sơn!

Phải biết rằng, Bất Chu Sơn là đệ nhất thần sơn trong Hồng Hoang, không chỉ là cột chống trời của cả tam giới Hồng Hoang, mà còn là cột sống của đại thần Bàn Cổ hóa thành!

Chậc, căn nguyên này, nếu có thể hóa hình, tuyệt đối đánh bại Tam Thanh, nghiền áp Hồng Quân còn gì!

Lúc đó, lại thêm sự hiểu biết của mình về thế giới Hồng Hoang, chứng đạo Hỗn Nguyên, nghịch thiên thành Thánh, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Nghĩ như vậy, Diệp Sơn trong lòng suýt nữa cười ra tiếng, chỉ chờ hóa hình xuất thế, sau đó kinh hãi cả thiên địa Hồng Hoang.

Nhưng ngay lúc ý niệm trong lòng lóe lên, hắn lại đột nhiên nhìn

thấy chư thiên Thánh nhân ở xa xa.

"Không ổn rồi, mấy gã này…" Theo ký ức không ngừng tuôn ra, nụ cười trên mặt Diệp Sơn bắt đầu dần dần biến mất, thay vào đó là vô số tiếng 'vãi chưởng' trong lòng!

Tình huống quái gì đây?!

Trong Hồng Hoang, từ lúc nào lại có thêm một hóa thân Thiên Đạo?!

Cũng không giống như trong tiểu thuyết viết!

Chết tiệt, đều là thời điểm Vu Yêu xuống dốc, Bất Chu sắp sụp đổ, lại để lão tử xuyên việt thành Bất Chu Sơn, tác giả chắc chắn không phải đang chơi tôi đấy chứ?!

Cái đệch, thần tiên cũng không chịu nổi a!!

Diệp Sơn trong lòng hoang mang, vốn tưởng rằng xuyên việt đến Hồng Hoang, có thể diễn một màn kịch nhân vật chính nghịch thiên quật khởi, vả mặt Hồng Hoang Thiên Đạo đầy nhiệt huyết.

Kết quả cuối cùng, vừa mới xuyên việt, đã sắp bị người ta phân thây rồi?!

Ta là Bất Chu Sơn, ta sắp bị người ta đánh sập rồi, bây giờ hoảng lắm, xin hỏi phải làm sao?

Chờ online!

Rất gấp!!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng vang lên giữa dãy núi Bất Chu, dư ba hủy diệt cuồng bạo vô cùng càng trực tiếp nghiền nát từng ngọn núi con sông!

Bất luận là Lâm Thiên hay Hồng Quân, đều là nhân vật chính cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ thật sự, tu vi thực lực mạnh mẽ đặt ở đó, đấu pháp của cả hai tự nhiên là hủy thiên diệt địa!

Va chạm cấp bậc như vậy, dù cho dãy núi Bất Chu có vững chắc đến đâu, cũng không thể chịu đựng được bao lâu, những vết nứt dữ tợn có thể nhìn thấy bằng mắt thường không ngừng lan rộng trên mặt đất, phảng phất như cả dãy núi Bất Chu sắp nổ tung hoàn toàn, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Nhìn đến đây, Diệp Sơn hoàn toàn hoảng loạn.

Hai người các ngươi đánh thì đánh đi, không có việc gì cứ cọ lên người ta làm gì?

Ta đặc biệt đâu phải là kiếm kích!

Thôi được, bây giờ không nói gì nữa, trực tiếp chạy thôi!

Ý niệm trong lòng lóe lên, Diệp Sơn dứt khoát không ẩn giấu nữa, trực tiếp đứng lên.

Thế là, vào thời khắc then chốt nhất khi hóa thân Thiên Đạo đường đường Lâm Thiên và người phát ngôn của Thiên Đạo Hồng Quân đang đánh nhau kịch liệt nhất, trước ánh mắt của vô số sinh linh Hồng Hoang và mấy vị chư thiên Thánh nhân, ngọn núi chính Bất Chu sừng sững giữa trời đất, chậm rãi đứng lên!!

Vãi chưởng!!!

Nhìn ngọn thần sơn Bất Chu trước mắt như một gã khổng lồ chống trời chậm rãi đứng lên, đừng nói chư thiên Thánh nhân, ngay cả Lâm Thiên và Hồng Quân cũng lập tức ngây người!

Tình huống quái gì đây?

Bất Chu Sơn sống lại rồi?!

Không hề để ý đến ánh mắt ngơ ngác của vạn tộc sinh linh, sau khi đứng dậy, Diệp Sơn không chút do dự, trực tiếp nhổ chân bỏ chạy!

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng vang lên trong Hồng Hoang, cột chống trời Bất Chu Sơn vừa rời đi, cả Tam Thập Tam Thiên Khuyết liền trực tiếp sụp đổ, nghiêng ngả rơi xuống!

Bầu trời vỡ nát, mặt đất rung chuyển, cả thiên địa Hồng Hoang là một cảnh tượng hủy thiên diệt địa khủng bố.

Tuy nhiên, không ai thèm để ý đến thiên khuyết đang vỡ nát, tất cả mọi người đều ngơ ngác, ngây ngốc nhìn Bất Chu Sơn đang chạy như điên.

Chạy rồi??

Là trụ cột số một Hồng Hoang, thần sơn do cột sống của đại thần Bàn Cổ hóa thành, trực tiếp chạy trốn có được không?!

Mặc dù, trong Hồng Hoang, vạn vật đều có linh, ai cũng có thể đắc đạo.

Nhưng Bất Chu Sơn là đệ nhất thần sơn, Thiên Đạo căn bản sẽ không cho phép nó sinh ra linh trí, bây giờ lại trước mặt ức vạn sinh linh, trực tiếp nhấc chân bỏ chạy.

Đừng nói vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả chư thiên Thánh nhân là Thánh nhân Thiên Đạo, sau khi thấy cảnh này cũng hoàn toàn ngây người!

Thấp thoáng, tất cả mọi người đều cảm thấy, thiên địa Hồng Hoang dường như sắp hoàn toàn loạn rồi!

Quả thật, trong Hồng Hoang có nhiều động thiên phúc địa như vậy, tại sao Bất Chu Sơn lại có thể sinh ra linh trí?

Côn Luân Sơn ta là người đầu tiên không phục!

Nhưng, đối với nhân vật chính Lâm Thiên và Hồng Quân mà nói, bây giờ không có tâm tư để ý đến những chuyện này.

Sở dĩ cả hai đánh nhau nảy lửa, là vì lấy Bất Chu Sơn làm ván cược, phân cao thấp.

Kết quả bây giờ, cả hai còn chưa phân thắng bại, Bất Chu Sơn làm vật cược đã chuồn trước, là chuyện gì đây?!

Hơn nữa, với tư cách là nhân vật chính xuyên việt, họ rõ ràng hơn bất kỳ sinh linh nào khác trong Hồng Hoang, Bất Chu Sơn làm gì có linh trí, rõ ràng là bị hồn xuyên!

Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm Thiên không khỏi lóe lên một tia hàn quang.

Phải biết rằng, trong mắt hắn, từ đầu đến cuối thiên địa Hồng Hoang, chỉ có một mình hắn là nhân vật chính xuyên việt mà thôi.

Bây giờ lại có một kẻ xuyên việt mới, muốn tranh giành vị trí nhân vật chính với hắn, điều này tuyệt đối không thể nhẫn nhịn!!

"Vi phạm ý chí Thiên Đạo, tự ý sinh ra linh trí, Bất Chu Sơn, đáng bị đốn hạ!!" Ý niệm trong lòng lóe lên, Lâm Thiên lạnh lùng quát một tiếng, cũng không thèm để ý đến Hồng Quân bên cạnh, trực tiếp bước ra một bước, đuổi theo Bất Chu Sơn.

Hiển nhiên, hắn muốn nhân lúc Diệp Sơn vừa mới xuyên việt, chân đứng chưa vững, trực tiếp tiêu diệt!

Còn về 'thổ dân' Hồng Quân, có thể để sau này xử lý.

Chỉ là, Lâm Thiên không biết, cách đối xử của hắn với Diệp Sơn, giống hệt cách đối xử của Hồng Quân với hắn!

Chương 178

"Vừa hay, bọ ngựa bắt ve, hoàng tước rình sau, bần đạo có thể tiễn hai người cùng lên đường!" Hồng Quân lạnh lùng cười một tiếng, cũng đuổi theo sát nút.

Suy cho cùng, so với hóa thân Thiên Đạo Lâm Thiên, thân phận kẻ xuyên việt của ông ta càng bí mật hơn, làm ngư ông đắc lợi cuối cùng, hiển nhiên không thành vấn đề.

Trong nháy mắt, trong cả dãy núi Bất Chu, chỉ còn lại chư thiên Thánh nhân, vẫn còn đang ngơ ngác trong gió… Trời sập đất lún, tan hoang đổ nát, ngọn núi chính Bất Chu vốn sừng sững giữa trời đất, giờ đây chỉ còn lại một cái hố sâu đến mấy trăm vạn trượng.

Tuy nhiên, đối mặt với cảnh tượng trời đất vỡ nát khủng bố, chư thiên Thánh nhân lại chẳng thèm để ý, ngược lại ai nấy đều ngơ ngác nhìn Hồng Quân đi xa.

Trong một khắc, ngay cả chư thiên Thánh nhân có thể thấu tỏ mọi chuyện trong trời đất, suy diễn thiên cơ Hồng Hoang, cũng hoàn toàn mông lung.

Tình huống quái gì đây?!

Không phải nói là solo sao?!

Bây giờ từng người một trực tiếp chạy mất là sao?!

Hơn nữa, ngay từ đầu, với tư cách là hóa thân Thiên Đạo, Lâm Thiên đã chủ trương bảo vệ Bất Chu Sơn, không đi theo con đường thiên địa lượng kiếp.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, lại là người đầu tiên đuổi theo, muốn đánh sập Bất Chu Sơn?!

Cảm tình đây là Vô gian đạo sao?!

Diễn xuất đến mức ta cũng tin rồi đấy?!

Cũng không thể trách chư thiên Thánh nhân từng người một ngơ ngác trong gió, thực sự là thái độ trước và sau của Lâm Thiên và Hồng Quân lần này quá khác biệt, một cú quay xe 180 độ cũng không hề khoa trương.

Tình huống bình thường, đừng nói chư thiên Thánh nhân, ngay cả Hồng Hoang Thiên Đạo nhìn thấy cũng sẽ ngơ ngác!

Hóa ra làm cả buổi trời, nào là hóa thân, nào là người phát ngôn, toàn bộ đều là giả?

Thiên Đạo ta không có mặt mũi sao?!

Không phải nói là làm thiên sứ của nhau sao?!

Người duy nhất có thể thấu tỏ toàn cục, e rằng cũng chỉ có một mình Thái Thanh.

Có 'hào quang Thánh nhân phản diện' trong tay, hắn tự nhiên rất rõ, bất luận là Lâm Thiên hay Hồng Quân, thái độ trước và sau thay đổi như vậy, suy cho cùng đều là để tranh giành thân phận nhân vật chính!

Khi phát hiện có kẻ xuyên việt mới giáng lâm, họ sẽ tạm thời gác lại những chuyện khác, giành trước một bước tiêu diệt kẻ xuyên việt mới!

Trước kia Hồng Quân như vậy, bây giờ Lâm Thiên cũng như vậy!

Không còn cách nào khác, so với những 'thổ dân Hồng Hoang' này, trong mắt nhân vật chính, những kẻ xuyên việt từ bên ngoài giống như mình không nghi ngờ gì nữa là có uy hiếp lớn hơn!

Suy cho cùng, trong sảng văn Hồng Hoang chỉ cần một nhân vật

chính là được rồi, những người khác tự nhiên nên xử lý sớm cho yên tâm.

Cũng chính vì lý do này, Lâm Thiên mới không chút do dự mà bỏ qua Hồng Quân, thà đi theo con đường đại thế lượng kiếp của Hồng Hoang Thiên Đạo, cũng phải đánh sập Bất Chu Sơn!

Nói cho cùng, vị trí nhân vật chính không dễ ngồi a!

Đương nhiên, tuy thấu tỏ tất cả, nhưng Thái Thanh tạm thời không có ý định xen vào.

Nếu nhân vật chính thích chó cắn chó, hắn là đại ác nhân phản diện, tự nhiên sẽ thuận nước đẩy thuyền, ngồi xem màn kịch bọ ngựa bắt ve, hoàng tước rình sau.

Dù sao đi nữa, cuối cùng nhất định sẽ là phản diện tất thắng!

Một câu thôi, cứ tranh đi, ta tuyệt đối thắng chắc!

Trong lúc ý niệm trong lòng Thái Thanh chuyển động nhanh chóng, Lâm Thiên nháy mắt đã đến, chặn đường đi của Diệp Sơn.

Đùa à, thật sự nghĩ rằng thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ của người ta là để chơi sao?

Diệp Sơn đoạt xá Bất Chu Sơn, chênh lệch với hóa thân Thiên Đạo, rõ rành rành ở đó!

Chạy?

Chỉ cần ở trong thiên địa Hồng Hoang, thì có thể chạy đi đâu được?!

"Mẹ kiếp, đúng là âm hồn không tan!" Diệp Sơn trong lòng tức giận, có thể cảm nhận rõ ràng sát ý lạnh lẽo tỏa ra từ trong cơ thể Lâm Thiên, là nhắm vào mình!

Đồng thời, hắn cũng thấp thoáng đoán được, hóa thân Thiên Đạo

trước mắt này rõ ràng cũng giống mình, cũng là một kẻ xuyên việt!

"Mọi người đều là kẻ xuyên việt, cùng nhau sống hòa bình, cùng nhau chấp chưởng Hồng Hoang, chẳng lẽ không được sao?

Thật sự phải ép ta cá chết lưới rách sao?" Diệp Sơn trầm giọng mở lời, giọng nói bị kìm nén dữ dội, tuy vang vọng trong Bất Chu Sơn, nhưng không truyền đi khắp Hồng Hoang.

Nghe thấy lời của hắn, Lâm Thiên trong lòng thầm nói một tiếng 'quả nhiên', hàn quang trong mắt cũng càng thêm thịnh.

Nói thật, đối với việc Diệp Sơn đoán ra lai lịch của mình, Lâm Thiên không quá ngạc nhiên.

Suy cho cùng, thân phận hóa thân Thiên Đạo này thực sự quá bắt mắt, dễ khiến người ta có liên tưởng.

Điều thực sự khiến hắn để ý, là Diệp Sơn quả nhiên như hắn dự liệu, cũng là một kẻ xuyên việt!

Nếu đã như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

"Bất Chu gãy đổ, là đại thế Thiên Đạo, bản tọa đã là hóa thân Thiên Đạo, tự nhiên phải thi hành thiên mệnh, tự tay nghiền nát thiên trụ!" Lâm Thiên chậm rãi mở lời, giọng nói lạnh lẽo vô cùng, tràn ngập sát cơ lăng lệ.

Không giống như khi đối trận với Hồng Quân, Diệp Sơn lúc này cũng là kẻ xuyên việt, là sinh tử đại địch của hắn, Lâm Thiên tự nhiên sẽ không còn bất kỳ sự giữ lại nào.

Chỉ trong nháy mắt giọng nói vừa dứt, sức mạnh khủng bố khó có thể diễn tả điên cuồng tuôn ra từ trong cơ thể hắn, khiến cho cả Hồng Hoang mênh mông, thiên địa đều đột nhiên run rẩy, vang lên từng tiếng nổ vang như sấm sét.

Pháp tắc Thiên Đạo hiện ra, thái cổ tinh thần xán lạn lấp lánh, từng luồng tinh thần quang mang không ngừng từ thái cổ tinh không rủ xuống, tựa như có thể xuyên thấu dòng sông thời gian, rơi xuống thiên địa nơi đây!

Trong nháy mắt, tinh hải xán lạn chói mắt bao phủ cả càn khôn, sức mạnh không thể hình dung ma diệt tất cả pháp tắc, từng đạo phù văn liên tiếp nổ tung, phảng phất như cả thần sơn Bất Chu cũng sắp theo đó hóa thành hư vô!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng vang lên trong Hồng Hoang, dù cách xa vô tận vạn dặm, chỉ riêng dao động tản ra cũng khiến vô số sinh linh tê liệt trên mặt đất!

Đối mặt với một đòn khủng bố của hóa thân Thiên Đạo, dù cho thần sơn Bất Chu có kiên cố, cũng hiện ra từng đạo vết nứt dữ tợn, dâng lên khí tức tan vỡ chưa từng có!

"Mẹ kiếp!!" Diệp Sơn tức giận gầm lên, điều khiển cả Bất Chu Sơn không ngừng va chạm, tựa như một vị ma thần chống trời đạp đất, phát ra tiếng gầm giận dữ, kinh hãi bát hoang cửu thiên!

Thần uy của cột sống Bàn Cổ quả thật khủng bố vô cùng, dù chỉ là va chạm đơn giản nhất, cũng đâm nát từng tầng hư không, làm vỡ nát hoàn vũ thương khung!

"Đoạn!!" Sắc mặt Lâm Thiên càng thêm âm hàn, tu vi trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, đẩy thái cổ tinh thần quang mang đến cực hạn!

Một khắc này, cả thiên địa Hồng Hoang mênh mông vô ngần, nơi nơi đều tràn ngập khí tức hủy diệt, phảng phất như cả thiên địa cũng sắp sụp đổ!

Ngay tại thời khắc mấu chốt như vậy, một đòn tấn công khủng bố vượt xa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thông thường, đột nhiên đánh về phía Lâm Thiên đang toàn thần quán chú!

Hiển nhiên, Hồng Quân vừa rồi theo sát phía sau, rời khỏi dãy núi Bất Chu, vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối, đã lựa chọn vào lúc này phát động một đòn sấm sét! …Đến từ người phát ngôn của Thiên Đạo tập kích!!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng nổ tung giữa trời đất Hồng Hoang, khí cơ đáng sợ chưa từng có càng xé rách chư thiên hoàn vũ, ma diệt thái cổ tinh không!

Chương 179

Hồng Quân ra tay lần này, rõ ràng đã động sát tâm, đem toàn bộ tu vi thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lục trọng thiên đỉnh phong, không chút giữ lại mà trút ra!

Một đòn khủng bố như vậy, dù là Lâm Thiên thân là hóa thân Thiên Đạo nhìn thấy, cũng không khỏi sắc mặt đột nhiên đại biến.

"Hồng Quân, ngươi đáng chết!!" Sắc mặt Lâm Thiên kinh nộ, vạn vạn lần không ngờ, Hồng Quân chỉ là một người phát ngôn của Thiên Đạo, lại dám ra tay với hắn.

Phải biết rằng, hắn là hóa thân Thiên Đạo thật sự, tương đương với ý chí Thiên Đạo đang đi lại trong Hồng Hoang!

Hồng Quân tuy là người phát ngôn của Thiên Đạo, nhưng nếu nói cho đúng, ông ta phải nghe lệnh hắn mới phải.

Nhưng bây giờ, một con chó do Thiên Đạo nuôi mà thôi, lại dám cắn chủ?!

Tuy nhiên, dù trong lòng vừa kinh vừa giận, Lâm Thiên lúc này căn bản không kịp chống lại một đòn của Hồng Quân.

Thậm chí, ngược lại, hắn không những không hề để ý, mà còn càng thêm hung mãnh thúc đẩy tu vi của mình, đánh về phía Bất Chu Sơn trước mặt.

Hiển nhiên, dưới sự uy hiếp của một kẻ xuyên việt khác, Lâm Thiên thà cứng rắn chịu một đòn của Hồng Quân, cũng phải triệt để oanh sát Diệp Sơn!

"Mẹ kiếp, thật sự muốn kéo lão tử đi cùng sao?!" Diệp Sơn tức giận gầm lên, như sấm sét không ngừng nổ vang.

Nói thật, vừa rồi khi Hồng Quân đột nhiên ra tay tập kích Lâm Thiên, hắn đã từng hoan hô trong lòng.

Suy cho cùng, đổi lại là bất kỳ người bình thường nào, đối mặt với sự tập kích của người phát ngôn Thiên Đạo đường đường, tuyệt đối sẽ không khinh địch, phải nghiêm trận đối đãi mới đúng.

Chỉ tiếc là, Diệp Sơn quá lạc quan, có chút xem thường quyết tâm muốn giết hắn của Lâm Thiên.

Cái đệch, thù oán gì vậy?!

Thấy rõ nhà mình bị đột kích rồi, mà vẫn một lòng một dạ muốn giết lão tử?

Thật sự cần mạng người đến vậy sao?!

A a, lão tử đặc biệt đi tặng trụ, cũng không cho ngươi!!

Đã đến nước này, Lâm Thiên vẫn không chịu buông tha, triệt để khiến Diệp Sơn rơi vào điên cuồng.

Thường nói, thỏ bị dồn ép cũng sẽ cắn người, huống chi là nhân vật chính đường đường?

Lúc này, ý niệm trong lòng lóe lên, Diệp Sơn không chút do dự, trực tiếp đem toàn bộ Bất Chu Sơn thể của mình, trong nháy mắt triệt để đốt cháy!

"Bạo!!" Theo một tiếng gầm thét của Diệp Sơn, một luồng khí tức hủy diệt chưa từng có đột nhiên từ trong ngọn núi chính Bất Chu phun ra.

Một khắc này, từng đạo vết nứt dữ tợn khủng bố không ngừng hiện ra trên Bất Chu Sơn, từng luồng dao động hủy thiên diệt địa điên cuồng từ trong Bất Chu Sơn quét ra.

Thiên địa biến sắc, càn khôn kinh hãi, khí cơ khủng bố khó có thể

diễn tả lan tỏa khắp thiên địa Hồng Hoang, khiến cho trong lòng tất cả vạn tộc sinh linh, đều nảy sinh nỗi sợ hãi chưa từng có!

Thậm chí, ngay cả chư thiên Thánh nhân bất tử bất diệt, chứng đạo Hỗn Nguyên, khi nhìn thấy Bất Chu Sơn lúc này, cũng từng người tê dại da đầu, hai mắt đột nhiên co rút.

Chỉ thấy, trong toàn bộ Bất Chu Sơn thể, tất cả mọi thứ đều bắt đầu hóa thành hư vô, chỉ có sát khí màu đỏ sẫm không ngừng phun ra, bao phủ ức vạn vạn dặm thương khung.

Nhìn từ xa, Bất Chu Sơn chống đỡ cả thiên khuyết, tựa như một ngọn núi lửa khổng lồ vô cùng, vào một khắc này đã triệt để bùng nổ!

Hít… Bất Chu Sơn muốn tự bạo sao?!!

Hồng Quân đang ra tay tập kích, trực tiếp hít một ngụm khí lạnh, thân hình đột nhiên dừng lại.

Đùa à, Bất Chu Sơn là cột chống trời, là đệ nhất thần sơn trong thiên địa Hồng Hoang, lại là cột sống của đại thần Bàn Cổ để lại.

Nếu bị ngoại lực đánh gãy, thì cũng thôi đi, một khi để nó tự bạo, thiên địa sát khí tích tụ vô số hội nguyên trong Bất Chu Sơn, sẽ trong nháy mắt bộc phát toàn bộ.

Đừng nói là cứng rắn đối đầu, chỉ riêng điểm này, đã khiến Hồng Quân thân là người phát ngôn của Thiên Đạo cũng không khỏi tâm thần kinh hãi.

Không chút do dự, Hồng Quân đột ngột xoay người, nhổ chân bỏ chạy!

Cùng lúc đó, sắc mặt Lâm Thiên cũng kinh hãi vạn phần, uy lực tự bạo của cột chống trời, tuyệt đối khó có thể tưởng tượng, không chừng ngay cả vị hóa thân Thiên Đạo này, làm không tốt cũng phải bỏ mạng ở đây.

Còn về mạng của Diệp Sơn?

Đều đặc biệt tặng trụ rồi, lấy đâu ra mạng người!

Ngay lập tức, Lâm Thiên cũng không nói hai lời, xoay người định chuồn đi.

Tuy nhiên, ngay lúc hắn và Hồng Quân, vừa định nhổ chân bỏ chạy, một tiếng gầm giận dữ tan hoang, nổ vang giữa trời đất.

"Hồng Hoang, lão tử Diệp Sơn đến đây dạo một vòng!!" Tiếng gầm giận dữ vang vọng bát hoang, khiến tất cả sinh linh đều hơi sững sờ, không hiểu rõ ý sâu xa trong lời này.

Nhưng, cũng không cần nghĩ nhiều, gần như cùng lúc giọng nói vừa dứt, một luồng khí tức hủy diệt tựa như trời sập đất lún, trực tiếp nổ tung trong Hồng Hoang!

Ầm ầm!

Thiên địa sát khí màu đỏ sẫm, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, quét qua cả Hồng Hoang vô ngần, càn khôn thiên địa nơi nó đi qua, đều từng tầng sụp đổ!

Vô số dãy núi bị san thành bình địa, vô số vì sao bị hóa thành bụi phấn, sơn hà tan hoang đổ nát, nhật nguyệt đồng loạt nổ tung, dư ba khủng bố xóa sổ vạn thiên sinh linh, khiến cho cả thiên địa Hồng Hoang, đâu đâu cũng là một màu máu!

Vạn linh kêu than, thiên địa vỡ nát!

Kể từ khi khai thiên tích địa, thiên địa Hồng Hoang đã trải qua Hung Thú Lượng Kiếp, Long Phượng Lượng Kiếp, và Vu Yêu Lượng Kiếp ba lần đại kiếp, nhưng chưa bao giờ như hôm nay, xảy ra đại biến khủng bố như vậy!

Phải biết rằng, một Cộng Công nổi giận đâm vào Bất Chu Sơn, đã

có thể khiến trời đất vỡ nát, vạn tộc sinh linh thương vong thảm trọng.

Bây giờ cả ngọn núi chính Bất Chu, đều xảy ra tự bạo, sức mạnh kinh khủng đâu chỉ nghiền nát bầu trời, ngay cả tứ hải bát hoang cũng đều bị nổ tung!

Địa thủy hỏa phong bạo loạn, thiên địa sát khí tàn phá, Tam Thập Tam Thiên Khuyết nhanh chóng sụp đổ từng tầng, Cửu U đại địa không ngừng bị xóa sổ!

Phảng phất như cả thiên địa Hồng Hoang, đều sắp triệt để lật đổ vào lúc này!!

"…Lần này chơi lớn thật rồi…" Nhìn thiên địa Hồng Hoang nơi địa thủy hỏa phong không ngừng tàn phá, chư thiên Thánh nhân đồng loạt nuốt nước bọt.

Tuy, những người thấu tỏ thiên cơ như họ, sớm đã biết, thiên địa Hồng Hoang sẽ xảy ra vỡ nát, cần phải vá trời.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, lần này lại làm lớn đến vậy, đâu chỉ là trời đất vỡ nát, nhìn xem, cả Hồng Hoang cũng sắp tiêu tùng rồi!

"Nhanh!

Chư vị sư huynh cùng nhau ra tay, định trụ thiên địa càn khôn!" Nữ Oa là người đầu tiên hoàn hồn, vội vàng hét lên.

Khi giọng nói của nàng vừa dứt, một đôi ngọc thủ nhanh chóng bấm quyết, đánh ra từng đạo phù văn, dung nhập vào cả thiên địa.

Các Thánh nhân còn lại thấy vậy, tự nhiên cũng không dám chậm trễ.

Suy cho cùng, mọi người đều là Thánh nhân Thiên Đạo, lập thân tại thế giới Hồng Hoang, nếu thật sự làm cho Hồng Hoang biến mất,

họ cũng sẽ tiêu đời.

Ngay lập tức, bất luận là Tây Phương Nhị Thánh hay là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, chư thiên Thánh nhân cùng nhau ra tay, tế ra từng kiện pháp bảo, muốn định trụ trời đất vỡ nát, trấn áp địa thủy hỏa phong cuồng bạo.

Tuy nhiên, uy lực tự bạo của Bất Chu Sơn thực sự quá khủng bố, tình thế vỡ nát của thiên địa Hồng Hoang quả thực như tre già măng mọc, dù cho chư thiên Thánh nhân cùng nhau ra tay, cũng căn bản khó có thể ngăn cản.

Dần dần, chư thiên Thánh nhân đều không chịu nổi nữa, lần lượt đưa ánh mắt, cầu cứu nhìn về phía Thái Thanh bên cạnh.

"Sư huynh, mau tế xuất Thái Cực Đồ đi!!" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lo lắng, vội vàng hét lớn.

Chương 180

Thái Cực Đồ, là một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, có năng lực đặc thù trấn áp địa thủy hỏa phong.

Cũng chính vì vậy, trong tình huống Hồng Quân tình hình không rõ ràng lúc này, họ mới đặt hy vọng vào Thái Thanh.

Chỉ là, điều khiến chư thiên Thánh nhân đều không ngờ, nghe thấy lời của ông ta, Thái Thanh lại chẳng thèm để ý, cứ thế đi qua bên cạnh họ, đi về phía sâu trong vụ nổ.

Cứu vớt thiên địa?

Đừng đùa!

Đó là chuyện mà nhân vật chính nên làm!

Lão tử là phản diện, bây giờ tự nhiên phải làm chuyện mà phản diện nên làm… …Lên sàn thu hoạch nhân vật chính!

Chậc, hãy để ta đi săn những nhân vật chính đang chìm trong bóng tối kia nào!!

Thiên địa vỡ nát, vạn tộc gặp nạn, nếu đổi lại là bất kỳ nhân vật chính nào, lúc này e rằng đều nên đứng ra.

Đáng tiếc, Thái Thanh không phải là nhân vật chính, hắn là một đại ác nhân phản diện không hề thánh mẫu!

Cứu người?

Không rảnh!

Là một phản diện, lúc này tự nhiên phải xuất hiện ngay lập tức, trước tiên đi thu thập nhân vật chính rồi nói sau!

Hơn nữa, thiên địa vỡ nát thì có liên quan gì đến lão tử?

Có Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận bảo vệ, Huyền Đô Tử Phủ căn bản không thể bị ảnh hưởng gì, đối với điểm này Thái Thanh tự nhiên yên tâm.

Lúc này, nhìn lướt qua chư thiên Thánh nhân đang mang vẻ mặt kỳ vọng, Thái Thanh không hề do dự, cứ thế lướt qua bên cạnh họ, đi vào trung tâm vụ nổ. ???

Đi rồi?!

Ngay cả giúp một tay cũng không thèm sao?!

Nhìn bóng dáng của Thái Thanh biến mất trong ánh sáng hỗn độn hư vô nồng đậm, chư thiên Thánh nhân đều ngơ ngác.

Cảm tình náo loạn cả buổi, cuối cùng phải dựa vào mấy người chúng ta dọn dẹp sao?

Đúng là công cụ nhân mà?

"Chư vị sư huynh đừng nản lòng, chỉ cần tạm thời định trụ thiên địa càn khôn, đợi Đạo Tổ trở về, nhất định có thể tái tạo lại trời đất!" Sau khi hoàn hồn, Nữ Oa hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

Bây giờ thiên địa Hồng Hoang vỡ nát, địa thủy hỏa phong bạo loạn, chỉ dựa vào mấy Thánh nhân Thiên Đạo, hiển nhiên không có tác dụng.

Thêm vào đó, Thái Thanh hoàn toàn không để ý, tự nhiên chỉ có thể đặt hy vọng vào Hồng Quân thân là người phát ngôn của Thiên Đạo.

Chỉ là, với sức mạnh khủng bố khi Bất Chu Sơn tự bạo, ngay cả Thánh nhân Thiên Đạo cũng trong lòng hoài nghi, Hồng Quân bây giờ rốt cuộc còn sống hay không?

Cũng không thể trách chư thiên Thánh nhân có sự hoài nghi này, thực sự là động tĩnh lần này quá đáng sợ!

Trên thực tế, Lâm Thiên và Hồng Quân ở trung tâm vụ nổ, căn bản không có thời gian né tránh, chỉ có thể dùng tu vi thực lực của mình, cứng rắn chịu đựng thiên địa sát khí cuồn cuộn mãnh liệt.

Tuy nhiên, dù cho tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ có mạnh mẽ đến đâu, khi chính diện cứng rắn chịu đựng sát khí khủng bố như vậy, vẫn bị thương không nhẹ.

Lúc này, khi Thái Thanh bước vào thiên địa vỡ nát hư vô, liếc mắt một cái liền thấy hai nhân vật chính bị trọng thương.

Bất luận là Lâm Thiên hay Hồng Quân, bộ dạng lúc này đều thê thảm đến mức không thể thê thảm hơn.

Không chỉ toàn thân đẫm máu tươi, khí tức trong cơ thể cũng đứt quãng, hoàn toàn không còn khí thế khủng bố như trước.

Thậm chí, ngay cả một cánh tay phải của Hồng Quân, cũng trực tiếp hóa thành huyết vụ, bây giờ vẫn còn bị sát khí thôn phệ, không thể tự lành mọc lại.

Chậc, đúng là kết cục lưỡng bại câu thương.

Ánh mắt lướt qua hai nhân vật chính, khóe miệng Thái Thanh khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười hiền hòa.

"…Ngươi muốn làm gì?

Chẳng lẽ cũng giống như Hồng Quân, chống lại ý chí Thiên Đạo sao?!" Dường như có dự cảm, sắc mặt Lâm Thiên căng thẳng, nghiêm nghị quát.

Mặc dù, hắn không rõ, Thái Thanh rốt cuộc có ý đồ gì.

Nhưng chỉ cần nhìn nụ cười trên mặt Thái Thanh, cũng không khỏi khiến hắn trong lòng phát lạnh!

"Ý chí Thiên Đạo?

Cửu thái mà bản thánh muốn cắt, Thiên Đạo cũng không cản được.” Thái Thanh nhàn nhạt cười, giọng nói vừa dứt, liền giơ tay tế ra Trấn Thiên Quan.

Trong nháy mắt, phong ấn chi lực liên miên bất tuyệt từ trong Trấn Thiên Quan tuôn ra, quét qua cả hỗn độn hư không, bao phủ về phía Lâm Thiên.

Cảm nhận được khí tức phong ấn của Trấn Thiên Quan, sắc mặt Lâm Thiên đột nhiên đại biến, vội vàng cưỡng ép vận chuyển tu vi, tháo chạy về phía xa.

“Phong ấn bản tọa?

Thái Thanh, ngươi to gan!!” Khuôn mặt Lâm Thiên vừa kinh vừa giận, thân là hóa thân Thiên Đạo đường đường, tự nhiên trong nháy mắt đã thấu tỏ sự khủng bố của kiện thiên đạo hung sát dị bảo này!

Nếu bị phong ấn vào trong, e rằng với thủ đoạn của hắn cũng không thể thoát ra được!

Chính vì hiểu rõ điểm này, trong lòng Lâm Thiên mới càng thêm kinh nộ.

Hồng Hoang này đặc biệt là cái quỷ gì vậy?!

Không chỉ người phát ngôn của Thiên Đạo dám ra tay tập kích hóa thân Thiên Đạo, bây giờ ngay cả Thánh nhân Thiên Đạo cũng dám ra tay với hóa thân Thiên Đạo?

Thiên Đạo thật sự không có chút mặt mũi nào sao?!

“Ngoan ngoãn vào trong đi.” Thái Thanh bình tĩnh mở lời, giọng nói chưa dứt, bàn tay đã vươn ra, chậm rãi úp xuống về phía Lâm Thiên.

“Tìm chết!!” Lâm Thiên tức giận gầm lên, ánh mắt lạnh lẽo đến

cực điểm.

Mặc dù, bây giờ hắn thân mang trọng thương, không còn tu vi thực lực thời kỳ đỉnh phong.

Nhưng dù sao đi nữa, hắn cũng là hóa thân Thiên Đạo đường đường, tu vi cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ đặt ở đó, há lại là một Thánh nhân bình thường có thể lay động?

Chính vì có suy nghĩ như vậy, đối mặt với một đòn của Thái Thanh, Lâm Thiên không những không hề lùi bước, ngược lại còn lựa chọn trực tiếp đối đầu!

Lúc này, theo tu vi của hắn điên cuồng vận chuyển, sức mạnh đáng sợ đủ để ma diệt hư không quét ra từ trong cơ thể, tựa như chư thiên tinh thần cùng nhau lấp lánh, bùng phát ra thái cổ tinh quang xán lạn chói mắt!

Nhìn thấy cảnh này, Thái Thanh lại cười lần nữa.

Cứng đối cứng?

Ngươi cũng xứng?

Không nói nhảm, trực tiếp dạy ngươi làm người!

Chương 181

"Trấn!!" Thái Thanh khẽ quát một tiếng, một đôi bàn tay rơi xuống, không ngừng biến hóa bành trướng trong hư không.

Chỉ trong chốc lát, đã hóa thành cánh tay ma thần to lớn ức vạn trượng, tựa như có thể đè sập chư thiên hoàn vũ, nghiền nát vô tận tinh hà, nhanh chóng rơi xuống về phía Lâm Thiên bên dưới.

Che trời lấp đất, một tay che hồng mông, một chưởng đè sập vạn cổ tinh thần, ma diệt tinh hà xán lạn, phảng phất như ngay cả cả hỗn độn hư không cũng sắp theo đó mà vỡ nát!

Ngay cả Lâm Thiên một khắc trước còn tràn đầy tự tin, khi cảm nhận được khí tức khủng bố trong một chưởng này, cũng sắc mặt đột nhiên đại biến, kinh hãi đến cực điểm.

"……Hỗn Nguyên Pháp Tướng?!" Lâm Thiên kinh hô một tiếng, trên mặt viết đầy vẻ khó tin.

Phải biết rằng, ngay cả thân là hóa thân Thiên Đạo, có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lục trọng thiên, hắn cũng không thể ngưng tụ ra Hỗn Nguyên Pháp Tướng.

Bây giờ Thái Thanh vừa ra tay, liền trực tiếp sử dụng Hỗn Nguyên Pháp Tướng, sự việc này đối với hắn chấn động, tự nhiên có thể biết!

Tuy nhiên, còn không đợi hắn hoàn hồn, sức mạnh khủng bố tựa như một chưởng của ma thần đã nghiền nát cả một mảng hư không, kéo theo cả vị hóa thân Thiên Đạo này, cùng nhau hóa thành huyết vụ nổ tung!

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ trọng thương nhân vật chính Lâm Thiên, điểm

phản diện S, thưởng 20000 điểm phản diện!" Theo tiếng thông báo của hệ thống rơi xuống, hai tay Thái Thanh nhanh chóng bấm quyết, Trấn Thiên Quan nháy mắt phong ấn cả một mảng hư không, đem vị Lâm Thiên đang tái tạo lại thân thể, trực tiếp đưa vào nhà lao nhân vật chính.

Không giống như nhân vật chính xui xẻo Diệp Sơn, Lâm Thiên là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thật sự, có năng lực đặc thù bất tử bất diệt.

Đối với hiện tại mà nói, muốn đối phó hắn, tự nhiên chỉ có thể trước tiên dựa vào phong ấn chi lực của Trấn Thiên Quan.

Lúc này, sau khi phong ấn hóa thân Thiên Đạo Lâm Thiên, ánh mắt Thái Thanh nhanh chóng quét qua hư không nơi đây, nhìn thấy Bất Chu Sơn vỡ nát không chịu nổi.

Chỉ thấy, cột chống trời ban đầu, đệ nhất thần sơn Hồng Hoang, lúc này chỉ còn lại chưa đến một phần mười, làm gì còn nửa điểm khí thế của kình thiên chi trụ.

Không chỉ như vậy, ngay cả Diệp Sơn đã đoạt xá thành sơn linh, cũng cùng nhau hồn phi phách tán, ngay cả hào quang nhân vật chính cũng không cứu được.

Nếu nói kỹ, nhân vật chính Diệp Sơn này, e rằng là người xui xẻo nhất trong tất cả các nhân vật chính.

Chân trước vừa mới đáp đất, chân sau đã lạnh ngắt, một chữ 'thảm' sao có thể diễn tả hết?

Ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh khẽ lắc đầu, không nhìn Bất Chu Sơn nữa, mà đưa ánh mắt về phía Hồng Quân bên cạnh.

Trong lúc hắn đang suy tư, có nên thuận tay đưa cả Hồng Quân vào nhà lao nhân vật chính hay không, một tiếng thông báo đột ngột

của hệ thống, lại khiến sắc mặt hắn biến đổi.

"Đinh!

Cảnh cáo!

Nhân vật chính Hồng Quân bị nguyên hồn phản phệ đã vẫn lạc!!" Hồng Quân, với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo, tu vi thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lục trọng thiên đỉnh phong, là tồn tại đỉnh cao thật sự trong Hồng Hoang.

Đối phó với một nhân vật chính như vậy, nếu là ngày thường, e rằng Thái Thanh ra tay cũng phải tốn một chút thủ đoạn.

Bây giờ thiên địa Hồng Hoang vỡ nát, ba nhân vật chính tranh đấu, cuối cùng lại có kết cục tam bại câu thương, ngay cả người phát ngôn của Thiên Đạo đường đường là Hồng Quân, cũng thân mang trọng thương.

Không khách khí mà nói, đối với Thái Thanh mà nói, hiện tại tuyệt đối là một cơ hội hiếm có!

Cũng chính vì vậy, sau khi phong ấn nhân vật chính Lâm Thiên, Thái Thanh liền đưa ánh mắt về phía Hồng Quân bên cạnh, chuẩn bị thuận tay đưa cả ông ta vào.

Ngay tại lúc này, tiếng thông báo đột nhiên vang lên của hệ thống, lại làm đảo lộn kế hoạch của Thái Thanh.

Thậm chí, dù cho tâm trí định lực của hắn có mạnh đến đâu, sau khi nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, cũng không khỏi sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Nguyên hồn phản phệ?

Cái này đặc biệt cũng có thể sao?!

Thái Thanh tự hỏi lòng mình, kiếp trước hắn cũng là một lão thư

trùng, đã xem không ít tiểu thuyết Hồng Hoang.

Nhưng những tiểu thuyết Hồng Hoang đó, hoặc là bị đoạt xá đến cùng, hoặc là ngay từ đầu đã bị phản phệ, giống như bây giờ, mắt thấy nhân vật chính sắp GG thì bị nguyên hồn phản phệ, thực sự là lần đầu tiên từ khi khai thiên lập địa!

Cây cửu thái sắp thu hoạch được, trực tiếp biến mất có được không?!

Mặc dù mất đi một cây cửu thái, đối với Thái Thanh mà nói là tổn thất không nhỏ, nhưng hiện tại, hắn không có tâm tư quan tâm đến chuyện này.

Phải biết rằng, một khi Hồng Quân thật sự bị nguyên hồn phản phệ, thôn phệ mất nhân vật chính xuyên việt, điều đó cũng có nghĩa là, hắn cũng có khả năng gặp phải nguy cơ bị nguyên hồn phản phệ!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Thái Thanh bắt đầu dần dần nghiêm túc.

Suy cho cùng, Hồng Quân đều có thể bị nguyên hồn phản phệ, những người khác chưa chắc đã không thể!

Ngay lập tức, Thái Thanh không hề do dự, trực tiếp tâm niệm khẽ động, mượn sức 'hào quang Thánh nhân phản diện', căng thẳng quan sát Hồng Quân.

Theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, Thái Thanh có thể phát hiện rõ ràng, khí tức trong cơ thể Hồng Quân đang không ngừng xung đột dung hợp, hào quang nhân vật chính trước kia sáng gấp bội, cũng dần dần ảm đạm đi, cho đến cuối cùng, triệt để biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, hai mắt Hồng Quân đột nhiên mở ra, trong mắt trước tiên có vẻ mờ mịt lướt qua, sau đó lại nháy mắt tỉnh táo lại.

Không có bất kỳ lời nói nào, không có bất kỳ động tĩnh nào, trong cả một mảng hỗn độn hư vô, chỉ có Thái Thanh và Hồng Quân xa xa

đối mặt, trong mắt đối phương đều có một tia cảnh giác.

Hiển nhiên, Hồng Quân 'sống lại', sau khi dung hợp ký ức của nhân vật chính, đối với thân phận của Thái Thanh, cũng có một vài nghi ngờ!

"Thiên địa vỡ nát, Hồng Hoang động đãng, đại nạn lần này cần đạo hữu tương trợ, xin đạo hữu đừng từ chối." Trầm mặc hồi lâu, Hồng Quân là người đầu tiên mở lời, chắp tay nói.

Thái Thanh nghe vậy, ánh sáng trong mắt nhanh chóng lóe lên.

Nếu không nhớ lầm, Đạo Tổ Hồng Quân đường đường, là lần đầu tiên gọi hắn là đạo hữu.

Mặc dù, trong Hồng Hoang, tu vi thực lực là căn bản của tất cả.

Nhưng Hồng Quân dù sao đi nữa, cũng là Đạo Tổ của Huyền Môn, trên danh nghĩa là đại sư huynh của hắn, lẽ ra phải cao hơn hắn một bậc.

Lúc này, Hồng Quân lại trực tiếp xưng hô là đạo hữu, bên trong hiển nhiên có thâm ý của nó.

Đối với điểm này, Thái Thanh tự nhiên rất rõ.

"Đạo Tổ yên tâm, bản thánh là Thánh nhân Hồng Hoang, tự nhiên sẽ ra tay tương trợ." Sau khi suy nghĩ một chút, sắc mặt Thái Thanh không đổi, nhàn nhạt mở lời.

Mặc dù nhận ra, trong lời nói của Hồng Quân ẩn chứa thâm ý, nhưng nếu Hồng Quân không nói rõ, Thái Thanh tự nhiên cũng sẽ không vạch trần.

Hai bên đều lòng dạ biết rõ nhưng giả vờ hồ đồ, không ai nói thẳng ra.

Đương nhiên, không phải là hai người cố ý làm ra vẻ bí ẩn.

Trên thực tế, Hồng Quân sở dĩ không vạch trần, hoàn toàn là vì ông ta cũng không chắc chắn, Thái Thanh rốt cuộc là tình huống gì.

Suy cho cùng, phong cách hành sự của Thái Thanh hoàn toàn không giống với những nhân vật chính trong tiểu thuyết mà ký ức ông ta dung hợp được, không khỏi khiến ông ta trong lòng có thêm nghi ngờ.

Còn về Thái Thanh, không nói thẳng ra, là vì không muốn xé rách mặt với Hồng Quân.

Quả thật, với tu vi thực lực hiện tại của hắn, đừng nói một mình Hồng Quân, thêm cả chư thiên Thánh nhân vào một chỗ, cũng chỉ có nước bị hắn dễ dàng hành hạ.

Nhưng đừng quên, Hồng Quân hiện tại, không phải là nhân vật chính, để hắn đi tính kế một kẻ không phải cửu thái, Thái Thanh tự nhiên lười ra tay!

Trách ai bây giờ?

Ta đường đường là đại ác nhân phản diện, chẳng lẽ không có chút mặt mũi sao?

Chương 182

Hơn nữa, Hồng Quân đã dung hợp ký ức của nhân vật chính, không còn là 'thổ dân Hồng Hoang' như trước nữa.

Nếu lần sau có nhân vật chính mới xuất hiện, e rằng không cần hắn ra tay, Hồng Quân sẽ là người đầu tiên đứng ra!

Thử xem, có một người phát ngôn của Thiên Đạo hiểu rõ về kẻ xuyên việt trấn giữ Hồng Hoang, sẽ là một cục diện như thế nào?

Chậc, quả thực không thể kích thích hơn được nữa!

Lúc đó, lại thuận thế ra tay bố cục, cái gọi là người phát ngôn của Thiên Đạo, sẽ thuận lý thành chương mà trở thành công cụ nhân của phản diện!

Nói đơn giản hơn, không xé rách mặt với Hồng Quân, giữ lại ông ta trấn giữ Hồng Hoang, thực ra là do Thái Thanh cố ý làm vậy.

Một câu thôi, cố lên, người làm công!!

Giữa đất trời Hồng Hoang, Địa Thủy Hỏa Phong cuồng bạo vô cùng đang không ngừng tàn phá khắp Bát Hoang.

Thiên địa nghiêng đổ, càn khôn mẫn diệt, từng vùng núi sông liên tiếp vỡ nát, từng mảng đại địa không ngừng sụp đổ!

Dù cho có năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân cùng ra tay trấn áp, thế sụp đổ kinh hoàng vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại, tiếp tục càn quét toàn bộ Hồng Hoang.

"Không xong rồi!

Nếu cứ tiếp tục thế này, đất trời Hồng Hoang thật sự sẽ tiêu đời!!" Nhìn đất trời tan nát bên dưới, Thông Thiên Giáo Chủ mày nhíu

chặt, trầm giọng quát.

Chẳng cần nhiều lời, Nữ Oa và những người khác bên cạnh đều hiểu rõ sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nhưng hiện giờ, tình hình của Hồng Quân Đạo Tổ không rõ, Thái Thanh lại chẳng thèm đáp lời, chỉ dựa vào mấy người họ thì căn bản không thể xoay chuyển càn khôn.

Đúng lúc chư vị Thánh nhân đang lo lắng sốt ruột, hai bóng người với khí thế hùng dũng từ trong hư không vỡ nát chậm rãi bước ra.

"Thái Thanh sư huynh!!" "Đạo Tổ?!" Nhìn hai người đột nhiên xuất hiện, chư vị Thánh nhân thần sắc kinh ngạc, không ai ngờ rằng hai vị này lại cùng nhau xuất hiện.

Không sai, hai người bước ra từ hư không chính là Thái Thanh và Hồng Quân!

Lúc này, vết thương của Hồng Quân bề ngoài đã lành, trông không khác mấy so với ngày thường.

Nhưng dù là Nguyên Thủy Thiên Tôn hay Tây Phương Nhị Thánh, đều có thể mơ hồ nhận ra, vị Đạo Tổ trước mắt dường như đã có gì đó khác biệt!

"Nay đất trời vỡ nát, phải thực hiện việc vá trời, các ngươi hãy đồng tâm hiệp lực, không được lơ là." Không để ý đến ánh mắt của chư vị Thánh nhân, Hồng Quân đưa mắt nhìn xuống dưới, chậm rãi nói.

Ngay sau đó, ông phất tay áo, lấy ra bốn lá linh kỳ, giao cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người kia.

"Các ngươi hãy đến Tứ Cực của Hồng Hoang, dùng Tiên Thiên Tạo Hóa Linh Kỳ này trấn áp biên hoang Tứ Cực, bình ổn Địa Thủy Hỏa Phong." Lời của Hồng Quân vừa dứt, chư vị Thánh nhân đồng

loạt gật đầu, mỗi người lóe lên một cái, đi về phía tận cùng của Hồng Hoang.

Tuy đất trời Hồng Hoang vô cùng rộng lớn, đối với nhiều vị Tiên Thiên đại năng mà nói, có lẽ cả đời cũng khó đi hết được.

Nhưng với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân, một ý niệm là có thể vượt qua chư thiên tinh vực, đến biên hoang Tứ Cực tự nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chẳng mấy chốc, theo từng luồng thánh uy ngút trời không ngừng dâng lên từ Tứ Cực của Hồng Hoang, cả vùng đất trời đang chấn động vỡ nát cũng đột nhiên khựng lại, bắt đầu chậm rãi ổn định.

"Thái Thanh đạo hữu, chính là lúc này!" Hồng Quân thấy vậy, liền hét lớn.

Nữ Oa đứng bên cạnh chưa rời đi nghe vậy, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ kinh ngạc, có chút khó tin nhìn Hồng Quân một cái, lại nhìn sang Thái Thanh thần sắc bình tĩnh, trong lòng không khỏi chấn động mạnh.

Sắc mặt Thái Thanh vẫn đạm mạc, không có nhiều thay đổi, ngài giơ tay bắt quyết chỉ một cái, một cây cầu vàng ngọc trắng tức thì hiện ra giữa không trung, vắt ngang toàn bộ trung tâm thiên địa, trấn áp xuống phía dưới.

Không cần giới thiệu nhiều, cây cầu vàng ngọc trắng này chính là một trong Tam Đại Tiên Thiên Chí Bảo – Thái Cực Đồ!

Theo sau khi Thái Cực Đồ trấn áp Địa Thủy Hỏa Phong, thế sụp đổ của cả đất trời lại một lần nữa chậm lại.

Hồng Quân cũng ra tay vào lúc này, vận chuyển tu vi của bản thân, dùng Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh, đánh ra từng đạo phù văn rực rỡ, dung nhập vào trong núi sông, tái tạo lại đất trời Hồng Hoang.

Ầm ầm!

Những tiếng nổ tựa như sấm sét không ngừng vang vọng giữa đất trời, từng đạo tiên quang rực rỡ liên tiếp hạ xuống, từng luồng linh khí nồng đậm phun trào.

Địa Thủy Hỏa Phong dần dần bình ổn, càn khôn đất trời từ từ trong sáng, toàn bộ Hồng Hoang lại một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh trước đó!

Trong nháy mắt, vùng đất trời vừa mới tan nát đã gần như được sửa chữa hoàn chỉnh, thứ duy nhất còn thiếu chỉ là một cây cột chống trời mới.

Dù sao, Ba Mươi Ba Thiên Khuyết mênh mông rộng lớn, không có Bất Chu Sơn làm trụ chống, toàn bộ Ba Mươi Ba Thiên Khuyết đều sụp đổ, nghiêng đổ cả mười phương thiên khung, làm vỡ một góc trời, khiến cho đến bây giờ vẫn có hồng thủy ngút trời không ngừng tuôn xuống từ đó.

Dù vậy, nhìn thấy đất trời được tái tạo, chư vị Thánh nhân vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Họ thông suốt mọi chuyện trong trời đất, tự nhiên biết rất rõ, việc tu bổ đất trời chỉ có thể làm đến bước này, chuyện tiếp theo nên đến lượt Nữ Oa.

Quả nhiên!

Ngay khi ý niệm này lóe lên trong lòng chư vị Thánh nhân, Hồng Quân phất tay áo, đưa một trong những Tiên Thiên Chí Bảo là Càn Khôn Đỉnh vào tay Nữ Oa.

"Trụ chống trời và luyện đá vá trời, đây là tạo hóa của ngươi, không được lơ là." Hồng Quân chậm rãi nói, dặn dò Nữ Oa.

"Đạo Tổ yên tâm, Nữ Oa nhất định sẽ dốc lòng vá trời." Nhận lấy

Càn Khôn Đỉnh, Nữ Oa gật đầu đáp.

Thực ra, cũng không cần Hồng Quân dặn dò nhiều.

Việc vá trời liên quan đến công đức lượng kiếp của Nữ Oa, sao nàng có thể không để tâm?

Về điểm này, Hồng Quân cũng rất rõ, không tiếp tục dặn dò thêm, mà đưa mắt nhìn về phía chư vị Thánh nhân.

"Nay Vu Yêu Lượng Kiếp đã qua, ngôi vị Thiên Đế còn khuyết, cần chọn một người khác tái lập Thiên Đình, trấn giữ Ba Mươi Ba Thiên Khuyết.

Các ngươi có thể theo ngô về Tử Tiêu Cung, cùng nhau thương nghị việc này." Lời của Hồng Quân vừa dứt, thần sắc của chư vị Thánh nhân đều chấn động.

Nữ Oa vá trời là đại thế do Thiên Đạo định sẵn, họ tự nhiên sẽ không nhòm ngó.

Nhưng ngôi vị Thiên Đế thì khác, hiện tại vị trí này còn bỏ trống, nếu có thể để đệ tử dưới trướng mình trấn giữ Thiên Đình, đối với các Thánh nhân mà nói, tuyệt đối sẽ có lợi ích không nhỏ!

Lập tức, chư vị Thánh nhân đồng loạt chắp tay gật đầu, cùng Hồng Quân đi đến Tử Tiêu Cung nghị sự.

Nhìn chư vị Thánh nhân với ánh mắt nóng rực, Thái Thanh lại khẽ lắc đầu.

Người khác có thể không rõ, nhưng ngài sao lại không biết, vị trí Thiên Đế trong lòng Hồng Quân sớm đã có định số.

Cái gọi là chư Thánh thương nghị, thực ra chỉ là đi cho có lệ mà thôi!

Thôi đi, đến cả đồng tử bên cạnh Hồng Quân nhà người ta còn

chưa được sắp xếp, đâu đến lượt đám tiểu bối Huyền Môn kia?

Cũng chính vì hiểu rõ những điều này, Thái Thanh đối với việc đến Tử Tiêu Cung nghị sự chẳng hề có chút hứng thú nào.

Lúc này, thấy Hồng Quân đã rời đi, ngài liền gật đầu với Nữ Oa, rồi cũng rời khỏi nơi đây, trở về Huyền Đô Tử Phủ.

Việc nguyên hồn của Hồng Quân bị phản phệ đã nhắc nhở Thái Thanh, nếu không làm rõ chuyện hệ thống, e rằng cuối cùng sẽ là một ẩn họa!

Vì vậy, đối với Thái Thanh lúc này, làm rõ lai lịch của hệ thống và kinh nghiệm đoạt xá mới là việc cấp bách nhất.

Biết đâu, mình cũng không phải là Đại Đạo chuyển thế?

Tại Huyền Đô Tử Phủ, trong Bát Cảnh Cung.

Chương 183

Thái Thanh ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, cẩn thận hồi tưởng lại thu hoạch lần này.

Chưa kể đến nhân vật chính Tô Triết bị chém giết trước đó, chỉ riêng việc dùng Trấn Thiên Quan phong ấn một tên rau hẹ cấp hóa thân Thiên Đạo đã khiến chuyến đi này không uổng công.

Hơn nữa, ngoài điểm phản diện không ngừng tăng lên, trong tay ngài bây giờ còn có một 'Rương Báu Phản Diện Đặc Biệt' đang chờ được mở.

Không nghi ngờ gì nữa, nếu có thể rảnh tay, tiêu hóa toàn bộ thu hoạch lần này, tu vi thực lực của Thái Thanh sẽ lại có một bước nhảy vọt!

Nhưng, đối với Thái Thanh lúc này, việc nâng cao tu vi thực lực lại không phải là chuyện quan trọng đến thế.

So với việc đó, việc cấp bách hiện tại là phải kiểm tra thần hồn của mình trước, tránh tình huống nguyên hồn bị phản phệ xảy ra trên người mình.

Lập tức, theo một ý niệm của Thái Thanh, toàn bộ thần hồn nguyên thần của ngài trở nên rực rỡ chói mắt chưa từng có.

Nếu có người ngoài ở đây, sẽ kinh hãi phát hiện ra, nguyên thần của Thái Thanh mạnh mẽ đến mức tuyệt đối là kiên cố nhất từ vạn cổ Hồng Hoang đến nay!

Nhìn từ xa, toàn bộ nguyên thần phảng phất như một tôn thánh khu chí cao vô thượng, trấn áp chư thiên vạn đạo, dũng động thần huy rực rỡ, chiếu rọi ức vạn vạn tầng hỗn độn hồng mông!

Sau một lúc lâu, ánh sáng trong thần hồn nguyên thần mới dần dần thu liễm lại.

Khi trong Bát Cảnh Cung khôi phục lại sự yên tĩnh, trong lòng Thái Thanh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tình huống nguyên hồn bị phản phệ không hề xuất hiện trên người ngài, thậm chí hoàn toàn ngược lại, thần hồn của Thái Thanh vững như thành đồng vách sắt, dù cho có gặp phải vô lượng thiên tai, cũng căn bản không hề bị tổn thương chút nào.

"Là do ta đã bổ sung hoàn chỉnh căn nguyên của nguyên thần sao..." Ánh mắt Thái Thanh lóe lên, nghĩ đến một khả năng nào đó.

Quả thật, ngài của hiện tại, so với khi còn là Thiên Đạo Thánh Nhân, đã mạnh hơn quá nhiều!

Không chỉ phá vỡ sự trói buộc của Thiên Đạo, chứng đắc vô thượng Đại Đạo Hỗn Nguyên quả vị, mà tu vi nhục thân của ngài cũng được nâng lên cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thêm vào đó, trước kia nhờ Hỗn Độn Hỗn Nguyên Đan, bổ sung hoàn chỉnh căn nguyên, trở thành Bàn Cổ Nguyên Thần hoàn chỉnh, càng khiến cho thần hồn nguyên thần của ngài trở nên lớn mạnh chưa từng có!

Với tất cả những điều này, đừng nói là một kẻ đại diện cho Thiên Đạo như Hồng Quân, e rằng tìm khắp cả hỗn độn rộng lớn, cũng khó tìm được người thứ hai có thể sánh ngang!

E rằng, cũng chính vì vậy, tình huống nguyên hồn bị phản phệ không xảy ra trên người ngài, mà lại xảy ra trên người Hồng Quân!

Có được kết luận như vậy, tự nhiên khiến Thái Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, tuy không còn ẩn họa nguyên hồn bị phản phệ, ngài cũng

không hề lơ là.

Phải biết rằng, Thái Thanh trước đây vẫn luôn cho rằng, theo nội dung tiểu thuyết kiếp trước, hệ thống đoạt xá Thánh nhân là chuyện thường như cơm bữa, sẽ không có bất kỳ sự cố nào.

Nhưng chuyện này xảy ra, lại vừa vặn nhắc nhở ngài, tình huống hệ thống đoạt xá không phải là vạn vô nhất thất, đặc biệt là đoạt xá những tồn tại như Hồng Quân và chư Thánh, rủi ro càng lớn hơn!

Như vậy, làm rõ lai lịch của hệ thống tự nhiên trở thành một trọng điểm khác của Thái Thanh lúc này!

Nói thật, từ trước đến nay, Thái Thanh đều coi sự tồn tại của hệ thống như một công cụ đặc biệt.

Ngài không vì có hệ thống mà trở nên mù quáng tự đại, coi trời bằng vung, mà luôn cẩn thận, không ngừng lợi dụng hệ thống để lớn mạnh, theo đuổi sự cường đại của bản thân, chứ không hề ỷ lại vào hệ thống!

Nhưng, sau khi thấy tình hình của Hồng Quân, Thái Thanh càng nhận ra, việc làm rõ lai lịch của hệ thống là chuyện không thể trì hoãn!

Lúc này, sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh liền khởi động Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận, bao bọc toàn bộ Huyền Đô Tử Phủ.

Đồng thời, ngài phất tay áo, trực tiếp dùng bốn thanh Hỗn Độn Hung Kiếm bố trí Hỗn Nguyên Tứ Kiếp Sát Trận ngay bên ngoài Bát Cảnh Cung.

Sau đó, ngài lại nghĩ ngợi, lấy cả Hỗn Nguyên Âm Dương Ngũ Hành Kỳ ra, đặt trước mặt mình.

Làm xong tất cả, Thái Thanh hít sâu một hơi, không chút do dự, trực tiếp vận chuyển tu vi của bản thân, dồn vào hệ thống trong cơ

thể!

Ầm ầm!

Tiếng Đại Đạo oanh minh tựa như sấm nổ vang vọng trong đại điện, từng đạo phù văn không ngừng lóe lên, toàn bộ thân thể Thái Thanh bị ánh sáng hỗn độn bao phủ.

Thế nhưng, Thái Thanh không hề để ý đến những điều đó, sự chú ý của ngài hoàn toàn tập trung vào hệ thống!

Đối với hệ thống, Thái Thanh không hề xa lạ, ngày trước ở Côn Lôn Sơn, ngài đã từng quan sát hệ thống ở cự ly gần trên người Hoàng Long Đạo Nhân.

Nhưng, khác với lúc đó, Thái Thanh lúc này không phải muốn hủy diệt hệ thống, mà định dùng tu vi thực lực kinh khủng, nghịch chuyển tuế nguyệt thời không, tìm kiếm ngọn nguồn của hệ thống!

"Khai!!" Thái Thanh khẽ quát một tiếng, trong mắt tinh quang bùng lên, hệ thống trong cơ thể gào thét sôi trào, phảng phất như có một dòng sông tuế nguyệt từ trong đó tuôn ra!

Hỗn độn hư không run rẩy, vạn đạo pháp tắc kinh hãi, một luồng khí cơ kinh khủng khó tả điên cuồng ngưng tụ trong Bát Cảnh Cung!

Khí thế đáng sợ làm rung chuyển trời đất, dù cho Bát Cảnh Cung có hai tòa đại trận trấn giữ, lúc này cũng run rẩy không ngừng!

Cuối cùng, hai dòng sông thái cổ nửa ẩn nửa hiện, đè sập cả vũ trụ tinh hà, xuất hiện dưới đáy mắt Thái Thanh.

Hai dòng sông này không phải là gì khác, chính là Thời Gian Trường Hà và Không Gian Trường Hà đã từng xuất hiện khi Đại Đạo hiển thánh trước đó!

Hai dòng sông thái cổ chí cao vô thượng, một lần nữa giáng lâm

Hồng Hoang!

Nhưng, lần này chứng kiến tất cả, không còn các Thánh nhân khác, chỉ có một mình Thái Thanh mà thôi.

Thần sắc ngài bình tĩnh đạm mạc, không có quá nhiều biến động, đôi mắt phảng phất có thể nhìn thấu vạn cổ tuế nguyệt, nhìn vào trong hai dòng trường hà chí cao.

Chỉ thấy, trong hai dòng sông thái cổ cuồn cuộn không ngừng, có một sợi chỉ tím không ngừng kéo dài, từ trong cơ thể Thái Thanh vươn ra, kéo dài đến tận cùng của dòng sông!...

Chính là lai lịch của hệ thống!!

Trong mắt Thái Thanh phảng phất có tinh hà luân chuyển, trong đôi mắt tựa như có kỷ nguyên sụp đổ, ánh mắt men theo sợi chỉ tím đó, không ngừng nhìn về phía cuối dòng sông.

Dọc đường đi, hai dòng sông thái cổ không ngừng hung dũng cuộn trào, mỗi một đóa sóng vỡ tan đều chiếu rọi vô số kỷ nguyên, chôn vùi ức vạn sinh linh.

Thậm chí, trong hai dòng sông thái cổ, Thái Thanh thỉnh thoảng còn thấy từng sợi chỉ mỏng manh với đủ loại ánh sáng, rõ ràng là những hệ thống khác rải rác trong vô tận thời không!

Đối với những hệ thống đó, Thái Thanh không thèm để ý.

Trong lòng ngài hiểu rõ, vạn biến không rời gốc, bất kể những hệ thống đó xuất hiện ở thời không nào, chỉ cần men theo lai lịch hệ thống của mình, tìm đến ngọn nguồn của hệ thống, mọi chuyện tự nhiên sẽ có câu trả lời!

Nhưng, chỉ sau một lát, Thái Thanh liền gặp phải vấn đề nan giải.

Hai dòng trường hà chí cao trước mắt không còn tùy ý cuồn cuộn

nữa, phảng phất như có một sức mạnh vô hình đáng sợ đang tiến hành áp chế!

Trước sức mạnh đáng sợ như vậy, dù cho Thái Thanh hiện tại, với tu vi thực lực sắp tiếp cận Đại Đạo, cũng lập tức cảm thấy áp lực tăng vọt!

"Ở trên cả Thiên Đạo sao..." Sắc mặt Thái Thanh ngưng trọng, nhưng cũng không quá bất ngờ.

Hệ thống tuy không bằng Thánh nhân, có thể bị Thánh nhân dễ dàng hủy diệt, nhưng nó lại có thể làm được nhiều việc mà ngay cả Thánh nhân cũng không thể làm được.

Người có thể tạo ra hệ thống kỳ dị như vậy, có thực lực siêu thoát Thiên Đạo, cũng là chuyện hợp lý.

Trong cõi u minh, Thái Thanh có thể nhận ra, có một khí cơ vô cùng đáng sợ ẩn giấu sâu trong hai dòng trường hà chí cao, nếu tiếp tục tìm kiếm, chắc chắn sẽ có đại khủng bố giáng lâm!

Thế nhưng, dù biết rõ như vậy, Thái Thanh cũng không chút do dự, tiếp tục men theo dòng sông thái cổ, không ngừng truy tìm lai lịch.

Đùa à, dù sao mình cũng là một đại ác nhân phản diện, không thể nào chưa thấy mặt đại khủng bố đã lùi bước rồi chứ?

Quá mất mặt!

Chương 184

Lão tử làm phản diện cũng phải có phong cách chứ!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng vang lên trong Bát Cảnh Cung, khí cơ kinh khủng vô cùng đáng sợ càng lúc càng điên cuồng tuôn ra như trời sập.

Từng tầng hư không bị xé rách, từng đạo pháp tắc bị mài mòn, dù chỉ là một tia khí tức thoát ra cũng đủ làm kinh động cả Tứ Hải Bát Hoang!

"..." Thần sắc Thái Thanh khẽ động, từ trong đại khủng bố sâu thẳm của hai dòng sông thái cổ, ngài nhận ra một luồng khí tức quen thuộc!

Khí tức này không phải từ vật bên ngoài, mà chính là từ sâu trong nguyên thần của ngài!

"Nguyên Thần Thần Thông!

Là dao động của Nguyên Thần Thần Thông!!" Tinh quang trong mắt Thái Thanh lóe lên, trong nháy mắt thông suốt mọi chuyện.

Lúc trước, khi dùng Hỗn Độn Hồi Nguyên Đan bổ sung căn nguyên, đã khiến nguyên thần xảy ra biến hóa, niết bàn ra một loại Nguyên Thần Thần Thông chưa từng có!

Khi đó Thái Thanh đã mơ hồ suy đoán, đạo Nguyên Thần Thần Thông này không hề đơn giản, có khả năng kết nối với một thế giới rộng lớn!

Hiện tại, ở cuối hai dòng sông thái cổ, lại cảm nhận được khí tức của Nguyên Thần Thần Thông, càng chứng thực cho suy đoán của

ngài!

Kết nối tất cả lại với nhau, lai lịch của hệ thống đã rất rõ ràng.

Hệ thống đến từ cuối dòng sông thái cổ, một thế giới cao duy còn rộng lớn hơn cả thế giới Hồng Hoang, thậm chí cả Hỗn Độn Hồng Mông!

Còn lợi hại hơn cả Hồng Hoang?

Dù cho với định lực của Thái Thanh, khi nghĩ đến đây, cũng không khỏi chấn động trong lòng.

Phải biết rằng, thế giới Hồng Hoang, nhìn khắp cả hỗn độn rộng lớn, đã là thế giới đỉnh cấp nhất.

Một thế giới cao duy hơn cả Hồng Hoang, ngoài Hỗn Độn Hồng Mông không tồn tại, e rằng thật sự không tìm ra được cái thứ hai.

Đương nhiên, tiền đề là không đem mấy cái thế giới 'huyền huyễn võ hiệp' ra so sánh, Hồng Hoang thật sự không mất mặt đến thế!

Sau khi trầm ngâm một lát, Thái Thanh không do dự nhiều, trực tiếp thúc đẩy Nguyên Thần Thần Thông chưa niết bàn thành hình.

Hiện tại hai dòng sông thái cổ đang bị đại khủng bố ẩn giấu trấn áp, nếu cưỡng ép đi ngược dòng, không chừng sẽ gây ra đại họa.

Nếu Nguyên Thần Thần Thông có liên quan đến thế giới ở cuối dòng sông, chi bằng trực tiếp dùng nó, tự nhiên sẽ có biến số xuất hiện!

Quả nhiên!

Ngay khoảnh khắc Thái Thanh thi triển Nguyên Thần Thần Thông, ánh sáng hỗn độn bao quanh cuối hai dòng sông thái cổ bắt đầu sôi trào chưa từng có!

Ngay sau đó, từng mảng hư không nổ tung, từng mảng thời không

mẫn diệt, một luồng khí tức áp bức đến cực điểm từ cuối dòng sông ập tới!

Ầm!!

Khí tức kinh khủng của thế giới cao duy lập tức giáng lâm xuống đất trời Hồng Hoang, dù chỉ là một tia cực kỳ yếu ớt, cũng trực tiếp đè sập vô tận thời không, mài mòn tất cả pháp tắc!

Một khắc này, đừng nói là Huyền Đô Tử Phủ được hai tòa đại trận bảo vệ, ngay cả toàn bộ đất trời Hồng Hoang rộng lớn cũng đột nhiên run rẩy kịch liệt!

Tất cả vạn tộc sinh linh đều mềm nhũn ngã trên đất, một nỗi sợ hãi khó tả lan tràn trong lòng tất cả mọi người!

Sợ hãi!

Nỗi sợ hãi khó có thể hình dung!!

Bất luận là vạn tộc sinh linh hay chư thiên đại năng, tất cả mọi người đều sợ hãi đến cực điểm, bị nỗi sợ trong lòng nhấn chìm!

Thiên Đạo kinh hãi, nhật nguyệt bi thương, ngay cả chư vị Thánh nhân trong Tử Tiêu Cung cũng đều tim đập mạnh một cái, suýt nữa quỳ xuống!

"...Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!" Giọng Nguyên Thủy Thiên Tôn run rẩy, dù thân là Bàn Cổ chính tông, ông ta cũng hiếm khi sinh ra nỗi sợ hãi!

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác cũng đều thần sắc kinh hoàng, mặc cho họ suy diễn thiên cơ thế nào, cũng căn bản không tìm ra được chút động tĩnh nào.

Chỉ có Hồng Quân, người đã dung hợp ký ức của nhân vật chính, dường như đã đoán ra điều gì đó, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn về

phía Huyền Đô Tử Phủ, trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng chưa từng có!

Đối với tất cả mọi chuyện bên ngoài, Thái Thanh tự nhiên không biết, mà có biết, e rằng cũng chẳng thèm để ý.

Lúc này, ánh mắt của ngài đã bị cảnh tượng trước mắt thu hút sâu sắc.

Chỉ thấy, ở cuối Thời Gian Trường Hà và Không Gian Trường Hà, trong vô số ánh sáng hỗn độn, có một thế giới khôi vĩ đồ sộ, chậm rãi lộ ra một góc!

Dù chỉ là một tia khí tức yếu ớt truyền qua hai dòng sông thái cổ, nhưng vẫn khiến tâm thần Thái Thanh chấn động không thôi!

Đến lúc này, sao ngài có thể không nhận ra, thế giới khôi vĩ đồ sộ này không phải là gì khác, chính là thế giới Thái Cổ Thần Thoại mà ngay cả những tác giả tiểu thuyết kiếp trước cũng không dám động bút!

Nói cách khác, hệ thống trong cơ thể ngài đến từ thế giới Thái Cổ Thần Thoại!

"Đây chính là lai lịch của hệ thống sao..." Nhìn thế giới khôi vĩ thấp thoáng ở cuối dòng sông, Thái Thanh chậm rãi tự nhủ.

Không ngờ, lời của ngài vừa dứt, một giọng nói không mang chút tình cảm nào vang vọng trong hai dòng sông thái cổ.

"Ngươi!" Một chữ đơn giản, lại khiến cả dòng sông thái cổ đột nhiên run rẩy, vô số thời không lập tức mẫn diệt, phảng phất như sắp sụp đổ!

"...Thế giới ý chí?!" Cái gọi là thế giới ý chí, tương đương với bản năng của một thế giới, như Thiên Đạo của Hồng Hoang, chính là ý chí của thế giới Hồng Hoang!

“Ta!” Lại một chữ đơn giản.

Thần sắc Thái Thanh chấn động, ngài cũng không ngờ, mình lại có thể đối thoại cách không với ý chí của thế giới Thái Cổ Thần Thoại!

“Vì sao phải sáng tạo hệ thống?” Sau khi định thần lại, Thái Thanh không vòng vo, trực tiếp hỏi thẳng.

Câu hỏi này không phải là tùy tiện hỏi, mà ngược lại vô cùng quan trọng.

Không làm rõ được mục đích của thế giới Thái Cổ Thần Thoại khi tạo ra hệ thống, chẳng khác nào để Thái Thanh làm quân cờ cho người khác, ngài tự nhiên sẽ không làm!

“Thu hồi vị diện bản nguyên!” Ý chí thế giới Thái Cổ Thần Thoại chậm rãi lên tiếng, rất đơn giản và rõ ràng.

Nhưng, cũng không cần giải thích nhiều, với tu vi và nhãn giới của Thái Thanh, tự nhiên trong nháy mắt đã thông suốt toàn bộ ý nghĩa của lời này.

Hỗn độn rộng lớn, hồng mông thời không, tồn tại quá nhiều thế giới vị diện.

Không nói đâu xa, lấy Hồng Hoang làm ví dụ, riêng các phiên bản như hạch đạn Thánh nhân, võ hiệp Hồng Hoang, nhiều không đếm xuể.

Rõ ràng, với tư cách là thế giới chí cao, là ngọn nguồn của tất cả thế giới trong chư thiên vạn giới, ý chí thế giới Thái Cổ Thần Thoại thực sự không thể chịu đựng được việc các thế giới vị diện bị làm loạn như vậy.

Vì vậy, nó đã tạo ra hệ thống, để thu hồi bản nguyên của các thế giới vị diện.

Còn những hệ thống khác mà Thái Thanh nhìn thấy trong dòng sông thái cổ, e rằng là những hệ thống khác mà thế giới Thái Cổ Thần Thoại tạo ra trong các thời không khác!

"Vì sao chọn ta?" Sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh lại hỏi.

Ngài xuyên việt một cách mơ hồ, vừa xuyên việt đã bị trói buộc với hệ thống phản diện, lẽ nào tất cả đều là trùng hợp?

"Ai cũng được." Ý chí thế giới Thái Cổ Thần Thoại không hề có chút dao động, trầm giọng nói.

Chương 185

Chậc, sao lời này nghe cứ kỳ cục thế nào ấy nhỉ?

Thái Thanh thầm phàn nàn một câu, nhưng trong lòng lại hiểu rõ, lời nói của ý chí thế giới Thái Cổ Thần Thoại không phải là hạ thấp ngài, mà ý nghĩa thực sự là, việc hệ thống lựa chọn không có yếu tố đặc biệt nào.

Có thể trong dòng thời gian dài đằng đẵng, nó đã chọn vô số người, chỉ là ở thời không này, đến lượt ngài mà thôi.

Nói một câu, không liên quan nhiều đến hệ thống!

Hệ thống là do thế giới Thái Cổ Thần Thoại tạo ra, và thực ra không có quan hệ gì lớn với nó, ngài cũng không phải là Đại Đạo chuyển thế.

Tình cảm làm nửa ngày, có chút thừa thãi!

"Được rồi, uổng công ta cứ tưởng, hệ thống là do ta kiếp trước tạo ra, ta kiếp trước là Đại Đạo hóa thân, ngầu lòi đến mức nào..." Thái Thanh lắc đầu, lời còn chưa nói xong, ý chí thế giới Thái Cổ Thần Thoại đã trực tiếp lên tiếng.

"Không, không phải!" Thái Thanh ngẩn người, rồi cười.

Đúng vậy, nếu thật sự như ngài đoán, hệ thống là do ngài tạo ra, kiếp trước lại là Đại Đạo hóa thân, thì cũng quá low!

Nhìn xem, đã là Đại Đạo hóa thân rồi, cần gì phải đoạt xá chuyển thế?

Càng không cần phải nói, sau khi đoạt xá chuyển thế, lại còn rất không biết xấu hổ tự tạo cho mình một cái hack hệ thống?

Mất mặt!

Đặc biệt mất mặt!

Thái Thanh tự hỏi, mình không làm được.

Ừm, không chừng sẽ "thật thơm"...

Đương nhiên, sau khi nhận được câu trả lời phũ phàng từ ý chí thế giới Thái Cổ Thần Thoại, Thái Thanh đã tỉnh táo hơn nhiều!

Nhưng, dù vậy, Thái Thanh cũng không quá thất vọng hay để ý.

Đùa à, việc xuyên việt về quá khứ và tương lai quá là vô vị, cùng chơi với ý chí thế giới Thái Cổ Thần Thoại mới thống khoái!

Tuy, với tu vi thực lực hiện tại của Thái Thanh, tạm thời không thể phá vỡ bức tường thế giới, giáng lâm vào thế giới Thái Cổ Thần Thoại.

Nhưng chỉ cần tiếp tục đi trên con đường phản diện, sớm muộn gì cũng có một ngày, có thể xông vào thế giới Thái Cổ Thần Thoại!

Nói một câu, đừng thấy ngươi bây giờ nhảy nhót vui vẻ, lão tử sớm muộn gì cũng thu thập ngươi!

Còn việc hệ thống có phản phệ hay không?

Thái Thanh căn bản không hỏi, cũng không cần phải hỏi.

Đầu tiên không nói đến việc thế giới Thái Cổ Thần Thoại không thể giáng lâm vào Hồng Hoang hiện tại, không thể điều khiển hệ thống từ xa, với tu vi thực lực hiện tại của Thái Thanh, cũng căn bản không hề sợ hệ thống phản phệ!

Dù sao, đi suốt chặng đường này, hệ thống nhiều nhất cũng chỉ là một công cụ phụ trợ, thứ mà ngài thực sự dựa vào luôn là tu vi thực lực!

Sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh chuẩn bị rời khỏi dòng sông thái cổ, lai lịch của hệ thống cũng đã làm rõ, tự nhiên không cần tiếp tục lãng phí thời gian.

Phải biết rằng, trong Trấn Thiên Quan, còn có một đám rau hẹ đang chờ thu hoạch đó!

Đối với những nhân vật chính vô não này, không chỉ ý chí thế giới Thái Cổ Thần Thoại không chịu nổi, Thái Thanh cũng không chịu nổi.

Chậc, làm phản diện thế này dễ nghiện thật!

"Đinh!

Ký chủ xin chú ý, nhân vật chính số hai mươi chín đã giáng lâm!" "Đinh!

Ký chủ xin chú ý, nhân vật chính số ba mươi đã giáng lâm!" Thái Thanh vừa mới rời khỏi dòng sông thái cổ, hai tiếng thông báo của hệ thống liền vang lên bên tai.

Rõ ràng, vừa rồi vì bị thế giới Thái Cổ Thần Thoại ở cuối dòng sông thái cổ áp chế, ngay cả phản ứng của hệ thống cũng bị trì hoãn đi rất nhiều.

Sau khi ánh quang trong mắt lóe lên, thần sắc Thái Thanh vẫn bình tĩnh, không vội vàng đi xử lý chuyện của các nhân vật chính.

Chuyến đi ngược dòng Thời Gian Trường Hà và Không Gian Trường Hà lần này, tuy tốn không ít công sức, nhưng cuối cùng cũng làm rõ được lai lịch của hệ thống, khiến ngài hiểu rõ hơn về nó.

Đồng thời, cũng khiến Thái Thanh càng thêm tin chắc, mình không phải là cái gọi là Đại Đạo Ma Thần chuyển thế.

Nói một câu, bất kể kiếp trước thế nào, hiện tại chính là Thái Thanh!

Mục tiêu hiện tại, cũng chỉ có không ngừng lớn mạnh bản thân, từ cảnh giới siêu thoát Thiên Đạo, đạt đến cảnh giới trên cả Thánh nhân!

Lúc này, sau khi ý niệm trong lòng nhanh chóng lóe lên, tư duy của Thái Thanh càng trở nên rõ ràng.

Sau khi sắp xếp lại tâm tình một chút, ngài bắt đầu xử lý những thu hoạch từ chuyến đi Bất Chu Sơn.

Đầu tiên, thu hoạch lớn nhất tự nhiên là điểm phản diện.

Hơn hai mươi bốn vạn điểm phản diện, tuy không thể đổi được vật phẩm nghịch thiên như 'Bàn Cổ Chân Giải' như trước, nhưng cũng tuyệt đối là một con số không nhỏ!

Hơn nữa, sự huyền diệu của 'Bàn Cổ Chân Giải', dù là lúc này, Thái Thanh vẫn chưa thể lĩnh ngộ hết, trong một chốc lát cũng không cần đổi thêm linh vật phụ trợ tu hành nào khác.

Sau khi trầm ngâm một lát, Thái Thanh nhanh chóng lướt mắt qua, đặt vào trong vô số linh căn.

Cuối cùng, ánh mắt của ngài dừng lại ở một góc trong cửa hàng.

Băng Diễm Tinh Liên: Cực phẩm Hỗn Độn Linh Căn, ẩn chứa Hỗn Độn Thái Âm Pháp Tắc, ngưng luyện Hỗn Độn Thái Âm Đại Đạo!

Giá: Mười bốn vạn điểm phản diện...

Hỗn Độn Linh Căn bình thường, nhiều nhất cũng chỉ vài vạn điểm phản diện mà thôi, nhưng cây Băng Diễm Tinh Liên này giá lại cao tới mười bốn vạn điểm, vượt xa các Hỗn Độn Linh Căn thông thường.

Nhưng, dù vậy, Thái Thanh hiện tại tài đại khí thô, cũng không do dự nhiều, liền trực tiếp phất tay, đổi nó ra.

Theo sau ánh sáng trước mắt lóe lên, một đóa băng liên tinh khiết

lấp lánh ngọn lửa màu lam nhạt xuất hiện trước mặt Thái Thanh.

Đài sen có tổng cộng ba mươi sáu phẩm, trong mỗi một phẩm cánh hoa, đều phảng phất có vô tận ngọn lửa màu lam đang không ngừng sôi trào bùng cháy!

Nhưng kỳ lạ thay, khí tức tỏa ra từ từng luồng ngọn lửa màu lam, không những không có chút nhiệt độ nào, mà ngược lại vô cùng lạnh lẽo, vừa mới xuất hiện, đã khiến cả đại điện Bát Cảnh Cung phủ một lớp sương lạnh!

"Không hổ là Cực phẩm Hỗn Độn Linh Căn thuộc tính hàn!" Cảm nhận được hàn ý tỏa ra từ băng liên, Thái Thanh lên tiếng tán thưởng.

Sự kinh khủng của Cực phẩm Hỗn Độn Linh Căn quả thật phi thường, dù chỉ lơ lửng yên tĩnh ở đây, e rằng bất kỳ một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nào cũng không thể dễ dàng đến gần!

Thậm chí, nếu không cẩn thận, sẽ nhận lấy kết cục ngay cả nguyên thần cũng bị đóng băng!

Đương nhiên, với tu vi thực lực của Thái Thanh, tự nhiên không cần dùng cây Băng Diễm Tinh Liên này để đối địch.

Lý do ngài đổi linh căn này, hoàn toàn là vì bổ sung cho Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận!

Trước đây đã từng nói, Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận có hai trận nhãn là cực dương và cực âm, cần có linh căn pháp bảo tương ứng trấn áp, mới có thể phát huy triệt để uy lực của trận pháp.

Hiện tại, trận nhãn cực dương có Cực Dương Diễm Phong trấn áp, nhưng trận nhãn cực âm lại thiếu Hỗn Độn Linh Căn trấn giữ, cũng khiến cho uy lực của toàn bộ Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận không được viên mãn.

Cũng chính vì vậy, vừa rồi khi một tia khí tức của thế giới Thái

Cổ Thần Thoại giáng lâm, mới có thể trực tiếp xuyên thủng phòng ngự của hai tòa đại trận.

Chương 186

Nếu là một tòa Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận hoàn chỉnh, chưa chắc không thể đỡ được một tia khí tức của thế giới thần thoại!

Lúc này, sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh giơ tay chỉ một cái, đóa Băng Diễm Tinh Liên trước mắt tức thì phá không bay đi, rơi vào vị trí trận nhãn cực âm.

Theo sau Băng Diễm Tinh Liên nhanh chóng bén rễ sinh trưởng, tỏa ra khí tức cực âm nồng đậm, tức thì khiến cho âm dương pháp tắc của toàn bộ Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận đạt đến cảnh giới âm dương tương tế, miên miên vô cùng!

Ầm ầm!

Từng luồng pháp tắc liên tiếp phun trào, từng đạo quang mang không ngừng lóe lên, khí thế của toàn bộ Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đột nhiên tăng lên mấy lần!

Âm dương rung chuyển trời đất, hỗn độn hung dũng, khí tức trận pháp mênh mông vô tận, trực tiếp bao phủ toàn bộ Huyền Đô Tử Phủ!

Ngay cả U Minh Địa Phủ dưới Tử Phủ, lúc này cũng vì đó mà run rẩy kịch liệt, vô số vong hồn kinh hãi kêu gào!

Một khắc này, tòa đại trận cấp Hỗn Độn này mới triệt để lộ ra diện mạo thật của mình!

Thái Thanh thấy vậy, hài lòng gật đầu.

Mười bốn vạn điểm phản diện tuy không ít, nhưng có thể bổ sung hoàn chỉnh toàn bộ Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận, tuyệt đối đáng giá!

Lúc này, nhìn vào mười vạn điểm phản diện còn lại, Thái Thanh

không tiếp tục đổi nữa, ý niệm khẽ động, lấy ra Rương Báu Phản Diện.

"Đinh!

Kiểm tra ký chủ trong tay có 'Rương Báu Phản Diện Đặc Biệt' chưa mở, có muốn mở ngay bây giờ không?" Cái rương báu phản diện này, là do Thái Thanh tích lũy điểm phản diện, đột phá cột mốc một triệu điểm mà có được.

Chỉ là, do mấy nhân vật chính sau đó liên tiếp xuất hiện, khiến ngài vẫn luôn không có thời gian mở rương, hiện tại khó khăn lắm mới rảnh tay, tự nhiên sẽ không trì hoãn nữa.

"Mở!" Thái Thanh vừa dứt lời, từ trong rương báu phản diện trước mắt, bắn ra một đạo ánh sáng rực rỡ.

Ngay sau đó, một ngôi sao nhỏ bé vô cùng, chỉ lớn bằng hạt đậu xanh, trôi nổi trước mặt Thái Thanh.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ mở rương báu phản diện, nhận được 'Vị Diện Tọa Tiêu' x1!" Vị Diện Tọa Tiêu: Vật phẩm tiêu hao, chìa khóa thông đến các vị diện khác, có thể nhanh chóng định vị các thế giới khác trong hỗn độn!

Sau khi lướt qua giới thiệu của hệ thống, thần sắc Thái Thanh có chút kinh ngạc, không ngờ lần này trong rương báu phản diện lại mở ra được Vị Diện Tọa Tiêu.

Ai cũng biết, trong hỗn độn rộng lớn vô biên, tồn tại vô số thế giới vị diện khác nhau.

Chỉ là, do hỗn độn thực sự quá rộng lớn, dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, muốn tìm kiếm các thời không vị diện khác trong hỗn độn vô biên vô tận, cũng tuyệt đối khó như lên trời.

Chính vì vậy, hóa thân Thiên Đạo Lâm Thiên trước đó mới muốn Hồng Hoang ngừng chiến, dựa vào số lượng khổng lồ của vạn tộc sinh linh để tìm kiếm các thế giới khác trong hỗn độn.

Nhưng dù vậy, việc tìm kiếm các thế giới khác vẫn không khác gì mò kim đáy bể!

Sự xuất hiện của Vị Diện Tọa Tiêu này, vừa vặn có thể giải quyết hoàn hảo vấn đề này!

Một Vị Diện Tọa Tiêu, tương đương với một thế giới vị diện mới!

Có được Vị Diện Tọa Tiêu này, với tu vi thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ của Thái Thanh, muốn giáng lâm vào thế giới vị diện mới này, quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay!

Chậc, thế giới khác sao?

Định để ta đi đến thế giới khác gây sự à?

Là một đại ác nhân phản diện có phẩm chất, chuyện như vậy ta có thể từ chối sao?

Không thể!

Cái gì?

Trong Hồng Hoang còn có nhân vật chính chưa xử lý?

Đùa à, đây là Hồng Hoang đó!

Thời gian trong Hồng Hoang, động một tí là vạn năm, thế giới nào có thể so sánh được?

Đừng nói là đi dạo một vòng, truyền đạo ở một thế giới khác một phen, cũng căn bản không làm lỡ thời gian quay về cắt rau hẹ!

Hơn nữa, thế giới Hồng Hoang đường đường là thế giới đỉnh cấp,

lại luôn bị các thế giới khác xuyên việt đến, chẳng lẽ không cần chút mặt mũi nào sao?

Lần này, chúng ta chủ động xuất kích!

Nói một câu, đám rau hẹ này cứ nuôi đi, ta đi đến thế giới khác làm phản diện dạo một vòng!

Lập tức, Thái Thanh trực tiếp nắm mạnh một cái, thúc đẩy Vị Diện Tọa Tiêu, cả người biến mất khỏi Bát Cảnh Cung!

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ đang ngồi ngay ngắn trên cao dường như cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt nhìn về phía đất trời Hồng Hoang...

Trong hư không hỗn độn, Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ đang ngồi ngay ngắn trên đạo đài dường như cảm nhận được điều gì đó, khi ánh mắt nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ, trong mắt có một tia sáng lóe lên.

"Đạo Tổ?" Thấy Hồng Quân trầm mặc không nói, mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn ở dưới đều thần sắc ngạc nhiên, thăm dò hỏi.

"Không sao, các ngươi tiếp tục đi." Hồng Quân thu hồi ánh mắt, gương mặt già nua không chút gợn sóng, nhàn nhạt nói.

Tuy không nói nhiều, nhưng chư vị Thánh nhân đều biết rõ, trong Huyền Đô Tử Phủ, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì!

Nhưng, dù trong lòng biết rõ như vậy, chư vị Thánh nhân cũng không dám nói thêm gì.

Dù sao, tu vi thực lực của Thái Thanh đã vượt xa họ, là tồn tại mà họ không dám dễ dàng chọc vào.

Chưa kể, chỉ riêng luồng khí tức kinh khủng vừa rồi dâng lên từ

Huyền Đô Tử Phủ, đã khiến trong lòng chư vị Thánh nhân tràn ngập nỗi sợ hãi chưa từng có!

Dù lúc này đã hoàn hồn, khi nhớ lại, trong lòng vẫn không khỏi run rẩy.

Cũng chính vì vậy, thấy Hồng Quân Đạo Tổ không muốn nói nhiều, chư vị Thánh nhân cũng không dám hỏi thêm, mà đều gật đầu.

"Quảng Thành Tử là Tiên Thiên Chính Tiên, căn nguyên đoan chính hùng hậu, thực là tấm gương cho đệ tử đời thứ hai của Huyền Môn ta, do hắn trấn giữ ngôi vị Thiên Đế, chắc chắn có thể chấn hưng lại thanh uy của Thiên Đình, không làm ô nhục uy nghiêm của Huyền Môn." Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục chủ đề trước đó, trầm giọng nói.

Từ sau khi Huyền Đô vẫn lạc, vị trí thủ tịch đệ tử đời thứ hai của Huyền Môn vẫn luôn bỏ trống.

Thêm vào đó, Nhân giáo của Thái Thanh không có đệ tử nào khác, thân phận đại đệ tử đời thứ hai của Huyền Môn tự nhiên thuộc về đệ tử của Xiển giáo và Tiệt giáo.

Trong đó, người có hy vọng nhất ngồi vào vị trí này, tự nhiên là Quảng Thành Tử của Xiển giáo và Đa Bảo Đạo Nhân của Tiệt giáo.

Do đó, nghe thấy lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hồng Quân Đạo Tổ chưa tỏ thái độ, Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh đã lắc đầu.

"Sư huynh nói thế có chút sai rồi, Quảng Thành Tử sư điệt quả thực tư chất không tồi, nhưng nếu nói về tấm gương cho đệ tử đời thứ hai của Huyền Môn, tự nhiên phải là Đa Bảo dưới trướng ta.

Không nói gì khác, chỉ riêng phương diện luyện khí, đã gần như đại thành rồi." Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi nói, chuyện liên quan đến lợi ích của đệ tử dưới trướng và ngôi vị Thiên Đế, tự nhiên ông

ta sẽ không ngốc nghếch im lặng.

Tương tự, không chỉ có họ, còn có Tây Phương Nhị Thánh đứng xem náo nhiệt.

"Tây phương ta cũng có nhiều nhân tài, không thiếu đệ tử thiên kiêu, ngôi vị Thiên Đế còn khuyết, có lẽ cũng có thể đảm nhiệm." Tiếp Dẫn Đạo Nhân vội vàng lên tiếng, sợ bị Xiển giáo và Nhân giáo bỏ lại phía sau.

Chương 187

Không mở miệng thì thôi, vừa nói ra, cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều đưa mắt nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh, trên mặt đồng loạt lộ ra một nụ cười lạnh.

"Tiếp Dẫn đạo hữu nói lời hồ đồ gì vậy?

Đám đệ tử của Tây phương các ngươi cũng muốn nhúng chàm ngôi vị Thiên Đế?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh lắc đầu, ánh mắt đầy vẻ mỉa mai.

"Đúng vậy, dù đệ tử Xiển giáo và Tiệt giáo của ta có kém cỏi đến đâu, cũng còn có đồng tử dưới trướng Nữ Oa sư muội dự bị, còn Tây phương các ngươi thì sao?" Thông Thiên Giáo Chủ cũng thần sắc khinh miệt, không chút lưu tình lắc đầu.

Đừng thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ thường có bất đồng, nhưng trong việc đối đãi với Tây Phương Nhị Thánh, hai người lại nhất trí một cách đáng kinh ngạc!

Đùa à, Tây Phương Nhị Thánh đã lôi kéo đệ tử của Xiển giáo và Tiệt giáo, vốn đã có khúc mắc, giờ lại muốn nhúng chàm ngôi vị Thiên Đế, hai người tự nhiên không thể đồng ý!

"Hai vị đạo hữu nói thế chẳng phải quá đáng lắm sao!" Chuẩn Đề Đạo Nhân thần sắc tức giận, dù da mặt dày như ông ta cũng bị hai người Nguyên Thủy Thiên Tôn kích thích.

Đúng là, đệ tử trong Tây phương Tịnh Thổ, so với Xiển giáo và Tiệt giáo, đều có phần kém hơn.

Nhưng dù sao, đó cũng là những người mà Tây Phương Nhị Thánh đã tốn bao tâm huyết lừa gạt dụ dỗ về, giờ bị người ta hạ thấp không

đáng một xu, sao có thể không tức giận?

"Được rồi, không cần tranh cãi nữa." Thấy Tây Phương Nhị Thánh sắp cãi nhau với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, Hồng Quân, người vẫn chưa lên tiếng, cuối cùng trầm giọng nói.

"Ngôi vị Thiên Đế, trong lòng ngô đã có quyết định, các ngươi không cần tranh giành nữa." "Dám hỏi Đạo Tổ, tân Thiên Đế..." Nghe lời của Hồng Quân Đạo Tổ, mấy vị Thánh nhân đều thần sắc khẽ động, vội vàng hỏi.

Hồng Quân không nói, mà đưa mắt nhìn về phía sau đại điện.

Chỉ thấy, phía sau đại điện Tử Tiêu Cung, có một đôi kim đồng ngọc nữ xinh xắn như ngọc, đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh.

"Hạo Thiên, Dao Trì, hai con lên đây." Hồng Quân chậm rãi nói.

"?" Chư vị Thánh nhân nghe vậy, nhìn nhau một cái, đã đoán ra ý của Hồng Quân.

Lúc này, khi mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân đưa mắt nhìn về phía hai vị đồng tử, lại phát hiện Hạo Thiên vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ, trên mặt đầy vẻ mờ mịt.

"Hạo Thiên, đại lão gia gọi chúng ta kìa." Dao Trì bên cạnh thấy vậy, vội vàng nhắc nhở.

Nghe lời nàng nói, Hạo Thiên đang ngơ ngác mới hoàn hồn, cùng Dao Trì đi lên phía trước.

"Hạo Thiên Dao Trì, hai con theo ngô đã trải qua nhiều kiếp, nay ngô sắc phong các con làm Khung Cao Hạo Thiên Thượng Đế và Dao Trì Vương Mẫu Nương Nương, lệnh hai con trấn giữ Thiên Đình, chấn chỉnh lại khí vận Thiên Đình!" Hồng Quân vừa nói, vừa giơ tay chỉ về phía hai người.

Theo một đạo kim quang lóe lên, Hạo Thiên từ một đồng tử biến thành một nam tử trung niên uy nghiêm.

Dao Trì thì lắc mình một cái, biến thành một quý phụ mẫu nghi thiên hạ.

"Dao Trì đa tạ đại lão gia." Dao Trì Vương Mẫu cúi người bái, giọng nói trong trẻo.

Ngược lại Hạo Thiên Thượng Đế bên cạnh, vẫn chưa hoàn hồn, trên mặt vừa mờ mịt vừa kích động.

"Chỉ là đồng tử, khó gánh vác trọng trách." Thấy cảnh này, chư vị Thánh nhân đều lắc đầu, nhìn Hạo Thiên Thượng Đế với ánh mắt khinh thường.

Dường như cảm nhận được, Hạo Thiên quay đầu nhìn về phía chư vị Thánh nhân, trong đáy mắt cũng có một tia khinh miệt lóe lên!

Ủa, vừa mới ngồi lên ngôi vị Thiên Đế, đã không coi mấy Thánh nhân chúng ta ra gì rồi sao?!

Nhìn thấy tia khinh miệt lóe lên trong mắt Hạo Thiên, chư vị Thánh nhân đều thần sắc u ám, tuy trước mặt Hồng Quân Đạo Tổ không tiện phát tác, nhưng trong lòng đã ghi lại một món nợ.

Về điểm này, Hạo Thiên cũng biết rất rõ, nhưng lại không thèm để ý.

Thiên Đạo Thánh Nhân?

Thôi đi!

Một đời này, ta Hạo Thiên sẽ không còn là con rối, mà là Thiên Đế chí tôn thực sự thống ngự Bát Hoang!!

Tại Huyền Đô Tử Phủ, trong Bát Cảnh Cung.

Theo sau ánh sáng lóe lên, thân ảnh của Thái Thanh lại một lần

nữa xuất hiện trên bồ đoàn phong hỏa.

Nhìn ngôi sao ảm đạm không ánh sáng trong tay, Thái Thanh không khỏi có chút thất vọng lắc đầu.

Dựa vào viên Vị Diện Tọa Tiêu này, ngài quả thực đã giáng lâm đến một thế giới khác, nhưng khác với thế giới Hồng Hoang, thế giới được ghi lại trong viên Vị Diện Tọa Tiêu này là một thế giới cấp thấp.

Đừng nói so với thế giới đỉnh cấp như Hồng Hoang, ngay cả một số thế giới hỗn độn bình thường cũng hoàn toàn có thể nghiền ép nó.

Đối với thế giới cấp thấp như vậy, với nhãn giới của Thái Thanh, tự nhiên không lọt vào mắt, trực tiếp một chưởng đánh chết nhân vật chính rồi quay về Hồng Hoang.

"Thật đáng tiếc một cái Rương Báu Phản Diện Đặc Biệt..." Sau khi khẽ lắc đầu, Thái Thanh thu lại Vị Diện Tọa Tiêu trong tay.

Tuy chuyến đi đến thế giới khác lần này không mang lại nhiều thu hoạch, nhưng dù sao cũng tăng thêm một mớ điểm phản diện.

Thêm vào đó, hiện tại trong Hồng Hoang, có hai cây rau hẹ vừa mới nhú lên đang chờ xử lý, trong lòng Thái Thanh cũng không quá thất vọng.

Lúc này, sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh trực tiếp dùng 'Vòng Sáng Thánh Nhân Phản Diện' khóa chặt hai nhân vật chính mới giáng lâm.

Nhân vật chính đầu tiên hiện ra, tự nhiên là Hạo Thiên vừa mới nhận được ngôi vị Thiên Đế.

Nói thật, đối với việc Hạo Thiên bị đoạt xá, Thái Thanh không hề cảm thấy bất ngờ.

Dù sao, nhìn khắp cả Hồng Hoang, Hạo Thiên Thượng Đế cũng có

thể xếp vào top ba kẻ xui xẻo nhất!

Thân phận Thiên Đế đường đường, cuối cùng lại nhận lấy kết cục thân tử đạo tiêu, kết thúc ảm đạm, đối với những nhân vật chính hô hào 'nghịch thiên cải mệnh' mà nói, quả thực là đối tượng đoạt xá được đo ni đóng giày còn gì!

Không đoạt xá hắn, cũng không xứng với hai chữ nhân vật chính!

Cũng chính vì vậy, khi thấy nhân vật chính đầu tiên là Hạo Thiên, thần sắc Thái Thanh vẫn bình tĩnh như thường, trực tiếp đưa mắt nhìn sang nhân vật chính còn lại.

Khi Thái Thanh nhìn thấy vị trí của nhân vật chính còn lại, trên mặt lại hiếm khi lộ ra vẻ bất ngờ.

"Thú vị, lại xuất hiện ngay dưới mí mắt của ta..." Nhân vật chính thứ hai không ở đâu khác, chính là trong Huyền Đô Tử Phủ!

Chính xác hơn, nên là trong U Minh Địa Phủ bên dưới Huyền Đô Tử Phủ.

U Minh Địa Phủ, tuy Bình Tâm đã trấn giữ Lục Đạo Luân Hồi một thời gian.

Nhưng cả U Minh Địa Phủ vẫn là một mớ hỗn độn, chưa từng có trật tự thực sự được thiết lập.

Sở dĩ như vậy, hoàn toàn là vì các chức vị Âm Thần trấn giữ Địa Phủ đến nay vẫn còn trống rất nhiều, không có Âm Thần cai quản, Địa Phủ tự nhiên sẽ hỗn loạn.

Đối với điểm này, với tư cách là Thánh nhân chấp chưởng Địa Phủ Tam Bảo, nắm giữ chức vị Âm Thần, Thái Thanh tự nhiên biết rất rõ.

Nhưng, dù biết vậy, Thái Thanh cũng không quá lo lắng.

Việc chức vụ Âm Thần Địa Phủ, trong lòng ngài sớm đã có kế hoạch, hiện tại nếu có nhân vật chính xuất hiện ở đó, chi bằng thuận nước đẩy thuyền, chỉnh đốn lại toàn bộ Địa Phủ một phen.

Ngay khi Thái Thanh vừa có ý niệm này, chuẩn bị ra tay chỉnh đốn Địa Phủ, sắc mặt ngài lại đột nhiên khẽ động, dường như cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt nhìn ra ngoài Huyền Đô Tử Phủ.

Chỉ thấy, lúc này bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, có bốn bóng người tỏa thánh quang lượn lờ, chậm rãi từ trên trời giáng xuống, xuất hiện bên ngoài đại trận.

Bốn bóng người này không phải ai khác, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Tây Phương Nhị Thánh vừa mới rời khỏi Tử Tiêu Cung.

"Hả, hai vị đạo hữu Tây phương không vội về Tây phương, cũng đến bái kiến Thái Thanh sư huynh sao?" Thấy Tây Phương Nhị Thánh cũng ở ngoài Huyền Đô Tử Phủ như mình, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhướng mày, nói giọng không mặn không nhạt.

Chương 188

"Hai người chúng ta lần này có việc muốn thương lượng với Thái Thanh đạo hữu, mới đến cửa bái kiến, ngược lại là Ngọc Thanh Thánh Nhân, sao lại cũng xuất hiện ở đây?" Chuẩn Đề Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, đối với việc Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ vừa rồi liên thủ chèn ép Tây phương trong Tử Tiêu Cung, hiển nhiên trong lòng còn oán hận.

Nghe lời của Chuẩn Đề Đạo Nhân, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều có tinh quang lóe lên.

Tuy Chuẩn Đề Đạo Nhân không nói rõ, nhưng với nhãn giới và tâm cơ của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, sao lại không đoán ra được, mục đích của Tây Phương Nhị Thánh lần này đến Huyền Đô Tử Phủ, e rằng cũng giống như họ, đều là vì chức vị Âm Thần Địa Phủ!

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Lúc đại chiến Vu Yêu trước đó, Phục Hy đã lộ ra chức vị Âm Thần, thêm vào đó là Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay Thái Thanh, người có mắt đều có thể nhìn ra, trong chuyện này chắc chắn có huyền cơ!

Chỉ là do sau đó liên tiếp có nhân vật chính Tô Triết và nhân vật chính Lâm Thiên xuất hiện, làm loạn nhịp điệu của Hồng Hoang, khiến chư vị Thánh nhân bất đắc dĩ phải tạm gác lại chuyện này.

Hiện tại đại thế đã định, ngôi vị Thiên Đế cũng không còn hy vọng, tự nhiên mỗi người đều đưa mắt nhìn lại vào chức vị Âm Thần Địa Phủ.

Cũng chính vì vậy, mới có cảnh tượng Tứ Thánh cùng lúc giáng lâm Huyền Đô Tử Phủ!

Đúng lúc bốn người đang nhìn nhau bằng ánh mắt lạnh lùng, từ phía xa ngoài trời đất, lại có một bóng người nữa chậm rãi hiện ra.

"Nữ Oa sư muội?!" Nhìn bóng người nhanh chóng giáng lâm, thần sắc của chư vị Thánh nhân đồng loạt ngẩn ra, trên mặt đều lộ vẻ bất ngờ.

Không sai, người đến ngay sau chư vị Thánh nhân, chính là Nữ Oa, cũng là một Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

"Bốn vị sư huynh..." Thấy tứ Thánh ở ngoài Huyền Đô Tử Phủ, thần sắc Nữ Oa không khỏi ngẩn ra, dường như không ngờ lại gặp bốn người ở đây.

Chưa đợi Nữ Oa mở miệng hỏi, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hỏi trước: "Nữ Oa sư muội, vai gánh trọng trách vá trời, hiện tại đất trời còn chưa tu bổ xong, sao có thời gian đến đây?" Không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn có nghi vấn này, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ và Tây Phương Nhị Thánh, khi nhìn về phía Nữ Oa, ánh mắt cũng đầy vẻ nghi ngờ.

Phải biết rằng, Nữ Oa khác với họ, vai gánh trọng trách vá trời, lẽ ra phải một lòng tu bổ trời đất mới đúng, sao lại chạy đến đây góp vui?

Lại nói, về chức vị Âm Thần Địa Phủ, Nữ Oa rõ ràng đã được chia một phần rồi, lẽ nào còn không biết đủ?!

Đúng là tham ăn như rắn nuốt voi mà?!

Nếu để Nữ Oa biết được suy nghĩ trong lòng mấy người này, chắc chắn sẽ dở khóc dở cười.

Sư huynh, thật sự là hiểu lầm muội rồi!

Muội thực ra là đến để trả hàng...

Lúc đầu, trước trận quyết chiến của Vu Yêu, Nữ Oa vì muốn bảo vệ chân linh của Phục Hy không bị tan biến, đã không tiếc tặng ra cực phẩm pháp bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đổi lấy một chức vị Âm Thần Địa Phủ.

Ban đầu, mọi chuyện diễn ra như dự liệu, lượng kiếp kinh khủng ập đến, trực tiếp hủy đi nhục thân của Phục Hy, may mắn có chức vị Âm Thần Địa Phủ, mới giữ được một tia sinh cơ.

Đối với điều này, trong lòng Nữ Oa rất hài lòng.

Dù sao, trong đại nạn như Vu Yêu Lượng Kiếp, không những giữ được chân linh của huynh trưởng, mà còn mưu cầu được một vị trí Diêm La ở Địa Phủ, có thể nói là trong họa có phúc, không công mà được một hồi tạo hóa.

Nhưng dần dần, khi Vu Yêu Lượng Kiếp kết thúc, thiên cơ trở nên sáng tỏ, Nữ Oa bắt đầu nhận ra có điều gì đó không ổn!

Với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân, tuy bị lượng kiếp tạm thời che mờ thiên cơ, nhưng hiện tại lượng kiếp đã tan, Nữ Oa ngay lập tức nhận ra, tiếp theo sẽ đến lượt Nhân Tộc trở thành nhân vật chính của đất trời Hồng Hoang!

Huynh trưởng của nàng, Phục Hy, lại chính là một trong những nhân vật quan trọng trong sự trỗi dậy của Nhân Tộc, sẽ có một hồi tạo hóa lớn hơn!

Nếu là trước đây, chuyện này đối với nàng tự nhiên là một tin tốt.

Nhưng đừng quên, hiện tại Phục Hy không tiến vào luân hồi, mà đã trở thành một Âm Thần trong Địa Phủ, với Nhân Tộc căn bản không có nửa điểm quan hệ!

Nói cách khác, nếu Phục Hy cứ tiếp tục đảm nhiệm chức vị Âm Thần Địa Phủ, không nhập luân hồi chuyển thế, một hồi tạo hóa hưng

thịnh của Nhân Tộc sẽ hoàn toàn lướt qua vai ông!

Phải biết rằng, chức vị Âm Thần Địa Phủ tuy không tệ, nhưng nếu so với vị trí Tam Hoàng của Nhân Tộc, thì còn kém xa!

Dù sao, trên Thập Điện Diêm La, còn có Ngũ Phương Quỷ Đế và các chức vị Âm Thần khác như Phong Đô Quỷ Đế, không được xếp vào hàng đỉnh cấp.

Nhân Tộc Tam Hoàng, lại là chủ của Nhân Tộc, tập trung toàn bộ khí vận của Nhân Tộc vào một thân.

Hai cái đặt cạnh nhau, căn bản không cần so sánh, cao thấp đã rõ!

Đây gọi là vụng về thành hỏng việc?

Đây gọi là tham cái nhỏ mất cái lớn??

Một pha này, quả thực là lỗ nặng còn gì!

Đối với những điều này, mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không biết, lúc này thấy Nữ Oa cũng ở Huyền Đô Tử Phủ, liền cho rằng nàng cũng giống như họ, đều đến để mưu cầu chức vị Âm Thần.

Nữ Oa tuy trong lòng hiểu rõ, nhưng cũng không có ý định mở miệng giải thích.

Nói nhảm, dù sao cũng là một trong những Thiên Đạo Thánh Nhân, không cần chút mặt mũi nào sao?

Pha xử lý này, quả thực có chút vụng về, Nữ Oa tự nhiên không tiện mở miệng nói nhiều.

Đúng lúc Tây Phương Nhị Thánh chuẩn bị nói gì đó, Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận đang trấn giữ Huyền Đô Tử Phủ chậm rãi mở ra, lộ ra một con đường.

Chư vị Thánh nhân thấy vậy, cũng không do dự nhiều, đều quen

đường quen lối, đi về phía Bát Cảnh Cung.

Dọc đường đi, cảm nhận được khí tức càng thêm kinh khủng từ trong Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận, khiến cho trên mặt chư vị Thánh nhân đều có sự thay đổi không nhỏ.

Với nhãn giới của họ, tự nhiên có thể nhìn ra, tòa Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận lúc này lại mạnh hơn rất nhiều!

Nhất thời, những suy nghĩ nhỏ nhặt của chư vị Thánh nhân đều thu lại.

Một lát sau, khi bước vào trong Bát Cảnh Cung, họ lập tức nhìn thấy Thái Thanh đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn phong hỏa.

"Kính kiến Thái Thanh sư huynh!" Chư Thánh đồng loạt lên tiếng, đều chắp tay hành lễ.

Bất luận là thân phận đại sư huynh của Huyền Môn hay thực lực đã thể hiện trước đó, một cái bái của chư vị Thánh nhân, Thái Thanh đều có thể an nhiên nhận lấy.

Vì vậy, ngài cũng không nói nhiều, đợi chư vị Thánh nhân hành lễ xong, mới chậm rãi lên tiếng: "Các ngươi đến Huyền Đô Tử Phủ của ta, có chuyện gì muốn thương lượng với bản thánh sao?" Thực ra, không cần phải hỏi như vậy, ngay khoảnh khắc chư vị Thánh nhân xuất hiện ngoài Huyền Đô Tử Phủ, ngài đã thông suốt ý đồ của mọi người.

Sở dĩ ngài trực tiếp hỏi, hoàn toàn là vì không cho chư vị Thánh nhân cơ hội vòng vo, hiện tại ngài đang vội đi chỉnh đốn Địa Phủ, đâu có thời gian cùng chư vị Thánh nhân ở đây dây dưa.

Đối với tâm tư của Thái Thanh, chư vị Thánh nhân tuy không biết rõ, nhưng nếu đã hỏi như vậy, mọi người tự nhiên cũng chỉ có thể nói thẳng.

“Thái Thanh sư huynh tuệ nhãn, ta cùng sư đệ lần này đến, là hy vọng cùng Thái Thanh sư huynh thương nghị lại một lần nữa chuyện chức vị Âm Thần Địa Phủ.” Sau khi nhìn nhau một cái, Tiếp Dẫn Đạo Nhân lên tiếng trước: “Tây phương ta có một đệ tử, tên là Địa Tạng Đạo Nhân, lập chí độ hóa vong hồn thế gian, nếu có thể để hắn đến Địa Phủ, có lẽ có thể giúp sư huynh quản lý một hai.” Chuyện thần chức Địa Phủ còn trống, vong hồn ùn tắc hỗn loạn, tự nhiên không giấu được chư vị Thánh nhân.

Lúc này, nghe lời của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Thái Thanh cũng không quá bất ngờ, sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, nhưng trong mắt lại có một tia tinh quang nhanh chóng lóe qua.

Chậc, đang lo làm sao cắt rau hẹ, đã có công cụ nhân tự tìm đến cửa rồi?

“Nếu Thái Thanh sư huynh không chê, hai người chúng ta nguyện dâng lên lễ mọn, vì sư huynh sớm ngày bình định Địa Phủ mà góp một phần tâm ý.” Không đợi Thái Thanh lên tiếng, Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại nói.

Theo lời ông ta vừa dứt, tay áo giơ lên, mấy chục cây Tiên Thiên Linh Căn thuộc tính hỏa, cùng mười hai viên bảo châu sáng bóng tròn trịa liền xuất hiện trong đại điện.

Rõ ràng, sau khi thấy Nữ Oa mưu cầu chức vị Âm Thần cho Phục Hy, Tây Phương Nhị Thánh lần này cũng có chuẩn bị, đã hạ quyết tâm lớn.

“...Định Hải Thần Châu?!” Nhìn mười hai viên linh châu sáng bóng phi phàm, sắc mặt Thái Thanh vẫn như thường, nhưng sắc mặt của Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh lại trực tiếp thay đổi.

Định Hải Thần Châu, là cực phẩm pháp bảo do cánh hoa Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, tổng cộng ba mươi sáu viên là một bộ.

Trong đó, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu nằm trong tay Thông Thiên Giáo Chủ, vì muốn gom đủ một bộ, ông ta đã tốn không ít tâm tư tìm kiếm, nhưng vẫn không có kết quả.

Chương 189

Vạn lần không ngờ, mười hai viên Định Hải Thần Châu còn lại lại rơi vào tay Tây Phương Nhị Thánh.

"Chỉ một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, đã muốn đổi một chức vị Âm Thần, hai vị sư huynh Tây phương thật là keo kiệt." Nữ Oa lắc đầu, khẽ nói.

Mười hai viên Định Hải Thần Châu, chỉ có thể coi là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không bằng, càng không thể so với Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà nàng đã tặng trước đó.

Về điểm này, trong lòng Tây Phương Nhị Thánh cũng biết rất rõ.

Nhưng sau mấy lần đến Bát Cảnh Cung, chút gia sản của Tây Phương Nhị Thánh đã sớm bị moi gần hết rồi.

Ngay cả mười hai viên Định Hải Thần Châu, cũng là pháp bảo mà họ đã phải hạ quyết tâm rất lớn mới nỡ lòng lấy ra.

Lúc này, nghe lời của Nữ Oa, Tây Phương Nhị Thánh tuy thần sắc lúng túng, nhưng cũng không thể nói ra lời phản bác nào.

Thế nhưng, điều khiến Nữ Oa và Tây Phương Nhị Thánh đều không ngờ là, Thái Thanh lại không hề để ý, trực tiếp phất tay, nhận lấy Định Hải Thần Châu và vô số Tiên Thiên Linh Căn.

"Hai vị đạo hữu Tây phương, nếu đã có lòng tương trợ, bản thánh sao lại nỡ từ chối?

Còn chuyện pháp bảo...

đều không quan trọng, chỉ là vật ngoài thân mà thôi." Thái Thanh phất tay, tỏ vẻ vô cùng hào phóng nói.

Vật ngoài thân?

Không quan trọng??

Mẹ nó đây là lời thoại có sẵn à?!

Ta tin ngươi mới là có quỷ đó!!

Nhìn Thái Thanh lúc này đang nghiêm túc, ra vẻ hào phóng, trong lòng chư vị Thánh nhân lại đều khẽ run lên.

Không ổn!

Không ổn rồi!!

Chư thiên Thánh nhân và Thái Thanh giao thiệp cũng không phải ngày một ngày hai, có câu nói rằng, lừa mãi lừa mãi cũng thành quen!

Chưa kể đến Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ riêng Tây Phương Nhị Thánh đã bị Thái Thanh lừa không biết bao nhiêu lần.

Kết quả bây giờ, Thái Thanh lại đi ngược lẽ thường, quay ngoắt một trăm tám mươi độ, người có mắt đều có thể nhìn ra, chuyện này căn bản không ổn!

Không chỉ là không ổn, mà là quá không ổn!

Nếu không phải tu vi thực lực của Thái Thanh bày ra ở đó, chư thiên Thánh nhân đều từng nghi ngờ, có phải Thái Thanh đã bị thứ gì đó bắt cóc rồi không! "Chúng ta đều là Thánh nhân Hồng Hoang, lại là đồng môn sư huynh đệ, Tây phương đã nguyện ý tương trợ bản thánh cai quản Địa Phủ, bản thánh tự nhiên vui mừng khôn xiết, sao có thể từ chối." Không để ý đến ánh mắt quái dị của mọi người, Thái Thanh nghiêm túc nói.

Thôi đi sư huynh, đừng như vậy nữa, ngươi làm ta thật sự sợ hãi!

Nhìn Thái Thanh lúc này nghiêm trang đứng đắn, dù cho tu vi định

lực của chư thiên Thánh nhân cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Cái quái gì đang diễn ra vậy?!

Nhân vật phản diện, đại ác nhân cũng muốn cưỡng ép tẩy trắng sao?!

Thực ra, chư thiên Thánh nhân đã nghĩ nhiều rồi, những lời Thái Thanh vừa nói, cũng không có quá nhiều giả dối.

Đúng là mười hai viên Định Hải Thần Châu không phải là Tiên Thiên Linh Bảo tầm thường, đối với sinh linh bình thường mà nói, đó là pháp bảo mơ ước khôn cùng.

Nhưng với tu vi và nhãn giới của Thái Thanh hiện nay, tự nhiên đã sớm không còn để những pháp bảo này vào mắt.

Đừng nói là mười hai viên Định Hải Thần Châu, cho dù là một bộ hoàn chỉnh ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, e rằng cũng không lọt vào pháp nhãn của Thái Thanh.

Đương nhiên, nói đi cũng phải nói lại, nếu Tây Phương Nhị Thánh đã chủ động dâng tặng, Thái Thanh tự nhiên cũng sẽ không từ chối.

Sau khi nhận lấy Định Hải Thần Châu và Tiên Thiên Linh Căn, hắn trực tiếp vung tay, lấy ra Địa Phủ tam bảo, sắc phong cho Địa Tạng đạo nhân mà Tây Phương Nhị Thánh đề cử làm Địa Phủ Âm Thần.

Xong rồi?

Nhìn thấy trên vị trí Địa Phủ Âm Thần hiện ra tên của Địa Tạng đạo nhân, Tây Phương Nhị Thánh không khỏi ngây người tại chỗ.

Thật lòng mà nói, hành động khác thường vừa rồi của Thái Thanh khiến họ từ tận đáy lòng nghi ngờ, bên trong chắc chắn có mờ ám.

Nhưng điều họ vạn lần không ngờ tới là, việc sắc phong chức vị Âm Thần lại thuận lợi như vậy, dễ dàng hoàn thành đến thế?

Phải biết rằng, lần này Tây Phương Nhị Thánh đến Huyền Đô Tử Phủ cầu xin chức vị Âm Thần, đã hạ quyết tâm rất lớn, mang theo giác ngộ sẽ bị lừa một vố đau, thà rằng đại xuất huyết một lần, cũng phải đổi lấy một chức vị Âm Thần.

Ấy thế mà, mọi chuyện lại được giải quyết nhẹ nhàng và vui vẻ như vậy?!

Cứ như đang mơ vậy!

Không để ý đến vẻ mặt ngơ ngác của Tây Phương Nhị Thánh, ánh mắt Thái Thanh dời đi, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh. "Hiện nay chức vị Địa Phủ Âm Thần vẫn còn nhiều chỗ trống, hai vị sư đệ nếu có người thích hợp, cứ việc trực tiếp nói ra, đều là sư huynh đệ nhà mình cả, ta tự nhiên sẽ sắp xếp toàn bộ." Trên mặt Thái Thanh lộ ra nụ cười hiền lành, cười nhạt nói.

Nụ cười vừa vặn này, khi lọt vào mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, lập tức khiến tâm thần của hai vị Thiên Đạo Thánh nhân căng thẳng tột độ.

Mẹ nó, bên trong tuyệt đối có vấn đề!

Cược mười gói que cay!! "Khụ khụ, chức vụ Địa Phủ Âm Thần can hệ trọng đại, đệ tử dưới trướng Xiển giáo ta tư chất nông cạn, e rằng khó có thể đảm đương trọng trách này, không phiền sư huynh phải bận tâm." Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt hoảng hốt, nói xong liền xoay người bỏ đi, ngay cả cơ hội mở lời giữ lại cũng không cho Thái Thanh.

Rén rồi!

Lần này thật sự rén rồi!

So với chức vị Âm Thần, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng coi trọng những đệ tử mình khổ công dạy dỗ, thà rằng trực tiếp bỏ chạy, cũng không muốn mạo hiểm.

Thôi được, chức vị Âm Thần cho không cũng không cần?

Đúng là học khôn ra rồi, không dễ lừa nữa!

Nhìn bóng lưng chạy trối chết của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh có chút cạn lời lắc đầu.

Có thể ép một người luôn tự hào về căn nguyên bất phàm của đệ tử dưới trướng như Nguyên Thủy Thiên Tôn đến mức phải nói rằng đệ tử Xiển giáo tư chất nông cạn, đủ để thấy trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn kháng cự chuyện này đến mức nào.

Thực tế, không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ vốn trời không sợ đất không sợ, cũng trong lòng phát hoảng. "Sư huynh, ta đột nhiên nhớ ra, trong Tiệt giáo có việc cần xử lý, xin đi trước một bước." Không đợi Thái Thanh chuyển ánh mắt sang mình, Thông Thiên Giáo Chủ đã trực tiếp đứng dậy, vội vàng cáo từ rời đi.

Không còn cách nào khác, sự nhiệt tình của Thái Thanh thật sự quá đáng sợ, Thiên Đạo Thánh nhân thấy cũng không chịu nổi!

Lại đi một người...

Nhìn Thông Thiên Giáo Chủ vội vã rời đi, Tây Phương Nhị Thánh bên cạnh, sắp khóc đến nơi rồi!

Có thể trở thành Hỗn Nguyên Thánh nhân, hai người tự nhiên không ngốc.

Chương 190

Tuy rằng cũng không rõ, rốt cuộc trong Địa Phủ đã xảy ra chuyện gì, nhưng đã đến bước này, sao có thể không nhìn ra, cái gọi là chức vị Âm Thần, rõ ràng đã trở thành một cái hố lửa!

Mà Tây Phương Nhị Thánh, lại ngây ngô tặng quà cho Thái Thanh, chủ động nhảy vào hố lửa.

Chỉ nghĩ đến đây, Tây Phương Nhị Thánh đã cảm thấy uất ức, hận không thể tự tát cho mình mấy cái.

Mẹ nó, đúng là cho không mà!! "Thái Thanh đạo hữu, chức vị Địa Phủ Âm Thần quả thực can hệ trọng đại, Địa Tạng đạo nhân tuy tư chất cũng được, nhưng chưa từng trải qua rèn luyện, nếu cứ thế chấp chưởng thần vị, e rằng sẽ xảy ra sai sót, ta thấy hay là đạo hữu suy nghĩ lại..." Tiếp Dẫn đạo nhân vẻ mặt do dự, thăm dò nói.

Hiển nhiên, sau khi biết mình đã nhảy vào hố, Tây Phương Nhị Thánh cũng rén rồi.

Thế nhưng, còn chưa đợi ông ta nói xong, Nữ Oa bên cạnh đã cười lạnh một tiếng. "Tiếp Dẫn sư huynh nói gì vậy, chức vị Địa Phủ Âm Thần đã can hệ trọng đại, thì không có đạo lý dễ dàng thay đổi." Lời của Nữ Oa rất đơn giản, lần này bà đến là có việc muốn cầu xin Thái Thanh, tự nhiên phải nói giúp Thái Thanh, để bán một cái nhân tình.

Còn về đệ tử của Tây Phương Nhị Thánh, bà căn bản không quan tâm, cho dù thật sự bị lừa, cũng chẳng có chút quan hệ nào với bà.

Nghe thấy lời của Nữ Oa, sắc mặt Tiếp Dẫn đạo nhân lúc trắng lúc xanh, cũng đã hiểu ra, lần này Tây phương chắc chắn bị lừa rồi, chạy cũng không thoát! "Nữ Oa sư muội nói không sai, chức vị Âm

Thần không thể khinh động, hai vị đạo hữu sớm trở về, đưa Địa Tạng vào U Minh đi." Thái Thanh cười nhạt một tiếng, ung dung nói. "..." Tây Phương Nhị Thánh nghe vậy, muốn khóc không ra nước mắt, chỉ đành cứng rắn gật đầu, đứng dậy cáo từ rời đi.

Cùng với sự ra đi của Tây Phương Nhị Thánh, toàn bộ Bát Cảnh Cung chỉ còn lại Thái Thanh và Nữ Oa.

Ánh mắt rơi trên người Nữ Oa, vẻ mặt Thái Thanh bình tĩnh, không hề mở miệng nói chuyện.

Ngược lại là Nữ Oa, trên gương mặt xinh đẹp lộ vẻ chần chừ, dường như đang do dự. "Chúc mừng sư huynh lần này có được pháp bảo linh căn, cũng là một thu hoạch không nhỏ." Sau một lúc im lặng, Nữ Oa cuối cùng cũng mở lời. "Nữ Oa sư muội khách khí rồi, chuyện này cũng có công lao của sư muội." Vẻ mặt Thái Thanh không đổi, nhàn nhạt nói.

Lời này, cũng không sai, nếu không có ví dụ của Phục Hy bày ra trước mắt, với tâm tư của chư thiên Thánh nhân, căn bản sẽ không nghĩ đến việc dùng quà tặng để đổi lấy chức vị Âm Thần.

Cho nên, lần này Tây Phương Nhị Thánh chịu tặng pháp bảo linh căn, thực ra cũng có công lao của Nữ Oa trong đó. "Đều là do sư huynh bố cục mưu lược, Nữ Oa không dám nhận công, nhưng mà, chuyện của huynh trưởng Phục Hy, cũng nhờ sư huynh ra tay." Nữ Oa không chút biến sắc nói, chuyển chủ đề sang Phục Hy. "Chuyện nhỏ thôi, Phục Hy đã là Diêm La Địa Phủ, ta ra tay cũng là chuyện nên làm.

Có hắn trấn giữ Địa Phủ, ta cũng có thể yên tâm." Thái Thanh cười như không cười nói, trong giọng điệu có ý muốn giao trọng trách cho Phục Hy.

Đương nhiên, điều này chắc chắn là không thể!

Lý do hắn nói như vậy, hoàn toàn là để chọc tức Nữ Oa!

Về ý định của Nữ Oa, dù bà không nói, Thái Thanh cũng đã sớm đoán ra.

Bởi vì, ngay từ đầu khi sắc phong thần vị cho Phục Hy, hắn đã bố trí sẵn, định lừa Nữ Oa thêm một lần nữa.

Cái gì?

Ta không biết thương hoa tiếc ngọc?

Đã có thể lừa Tây Phương Nhị Thánh, tại sao không thể lừa Nữ Oa?

Tin hay không ta tiện tay cho ngươi một cái cảnh cáo nữ quyền?!

Quyền pháp có phá giải được không?

Căn bản là không thể phá giải được!

Về tâm tư của Thái Thanh, Nữ Oa tự nhiên không biết.

Lúc này, nghe thấy lời của Thái Thanh, Nữ Oa lập tức có chút lo lắng.

Nếu thật sự để Phục Hy ngồi vững ở vị trí Diêm La Địa Phủ, thì vị trí Tam Hoàng Nhân Tộc, cũng hoàn toàn hết hy vọng! "Thật không dám giấu, Nữ Oa lần này đến, là có một việc muốn cầu xin, mong Thái Thanh sư huynh có thể đáp ứng." Nữ Oa vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Nữ Oa xin Thái Thanh sư huynh, phế bỏ chức vị Âm Thần của huynh trưởng Phục Hy, đưa huynh ấy vào luân hồi chuyển thế." Lời của Nữ Oa vừa dứt, toàn bộ Bát Cảnh Cung chìm vào im lặng.

Thái Thanh nghe vậy, vẻ mặt vô cùng phối hợp, tỏ ra khá bất ngờ. "Nếu là chuyện khác, sư huynh ta tự nhiên nên đáp ứng, nhưng có chuyện của hai vị đạo hữu Tây phương bày ra trước mắt, bây giờ có

chút khó xử rồi..." Thái Thanh chậm rãi nói, dường như có chút khó khăn.

Đúng vậy, chức vị Âm Thần không thể tùy tiện thay đổi, đó là lời Nữ Oa vừa nói.

Kết quả vừa quay mặt đi, Nữ Oa lại bảo Thái Thanh thả huynh trưởng của mình, mẹ nó không hề kiêng dè chút nào sao?!

Quả nhiên là tiêu chuẩn kép! "Chuyện này quả thực có chút khó khăn, Nữ Oa cũng trong lòng hiểu rõ, nhưng, nếu sư huynh chịu đáp ứng, sư muội nguyện ý dùng ba thành công đức Bổ Thiên làm tạ lễ, cảm tạ ân tình của sư huynh." Đã mở lời, Nữ Oa tự nhiên cũng không vòng vo, trực tiếp đàm phán điều kiện với Thái Thanh.

Phải biết rằng, so với các Thánh nhân khác, Nữ Oa không nghi ngờ là người hiểu rõ Thái Thanh nhất.

Thao tác dùng Tiên Thiên pháp bảo làm tạ lễ để đổi lấy chức vị Âm Thần, chính là do bà khởi xướng lúc đầu.

Về điểm này, cho dù là Tây Phương Nhị Thánh vừa rồi, cũng chỉ có thể là học trò của bà. "Nữ Oa sư muội ra tay, quả thật không nhỏ a." Vẻ mặt Thái Thanh hơi động, chậm rãi nói.

Mặc dù, công đức Thiên Đạo của việc Bổ Thiên, không thể so sánh với toàn bộ công đức lượng kiếp của Vu Yêu lượng kiếp, nhưng cũng tuyệt đối không ít.

Bây giờ Nữ Oa vừa mở miệng, đã trực tiếp dâng tặng ba thành công đức Bổ Thiên, chỉ riêng khí phách này, đã không tầm thường. "Như vậy, sau này nếu hai vị sư huynh Tây phương biết chuyện này, chắc cũng không có gì để nói nữa đâu nhỉ." Nữ Oa nhẹ giọng nói, nhìn thấu tất cả.

Đúng như bà nói, với gia sản của Tây Phương Nhị Thánh, nếu thật

sự biết chuyện này, cũng căn bản không nói ra được nửa lời.

So với Nữ Oa, Tây Phương Nhị Thánh sắp bị moi rỗng, căn bản không đáng để so sánh!

Chậc, người giàu có, ra tay quả nhiên khác biệt!

Hai vị đạo hữu Tây phương, ta cũng không muốn như vậy, nhưng... nàng ấy cho nhiều quá rồi!! "Thôi được, nếu sư muội đã nói đến mức này, ta cũng đành phải đáp ứng." Sau khi ý niệm trong lòng thoáng qua, Thái Thanh liền đồng ý.

Nữ Oa nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, hơi cúi người gật đầu với Thái Thanh, cũng không ở lại lâu, đứng dậy rời khỏi Huyền Đô Tử Phủ.

Sau khi tiễn Nữ Oa đi, Thái Thanh cũng chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị đi một chuyến đến U Minh Địa Phủ.

Thực ra, hắn vốn đã có ý định chỉnh đốn Địa Phủ, nay lại có Nữ Oa nhờ vả, cũng vừa hay tiện đường xử lý luôn.

Ngay lập tức, Thái Thanh bước một bước, trực tiếp ra khỏi Bát Cảnh Cung, giáng lâm vào U Minh Địa Phủ.

Trong chốc lát, U Minh quỷ khí nồng đậm vô cùng, ập vào mặt Thái Thanh.

Chương 191

Nhìn từ xa, giữa những tòa La Điện âm u, khắp nơi đều có vô số vong hồn lượn lờ, không ngừng có tiếng lệ quỷ gào thét, căn bản không có chút trật tự nào.

Không còn cách nào khác, hiện nay chức vụ Địa Phủ Âm Thần xuất hiện lượng lớn chỗ trống, chỉ dựa vào một mình Bình Tâm, khó tránh khỏi lực bất tòng tâm.

Sau khi ánh mắt lướt qua Phong Đô thành, Thái Thanh đi thẳng đến cầu Nại Hà, đến nơi Lục Đạo Luân Hồi do Bình Tâm trấn giữ.

Vừa mới đến gần nơi này, đã có thể thấy rõ, Lục Đạo Luân Hồi tựa như sáu vòng tròn ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi khắp nơi vãng sinh.

Bên dưới Lục Đạo Luân Hồi, có mười hai bóng người lần lượt ngồi xếp bằng, ngoài Bình Tâm đã chứng đạo Hỗn Nguyên, mười một bóng người còn lại, chính là Đế Giang và những người khác đã ngã xuống trong chiến trường Vu Yêu!

Tuy rằng, Đế Giang và những người khác lúc này vẫn chỉ ở trạng thái chân linh, không phải thân thể huyết nhục.

Nhưng so với lúc mới ngưng tụ chân linh, trạng thái hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất ý thức đang ngủ say của mỗi người đều đã khôi phục.

Lúc này, thấy Thái Thanh giáng lâm nơi đây, Đế Giang và những người khác đều vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Ngay cả Bình Tâm đang ngồi thiền cũng bị kinh động, đôi mắt đẹp từ từ mở ra, khi nhìn thấy bóng dáng Thái Thanh, trong mắt lộ ra một tia vui mừng.

Bên ngoài Lục Đạo Luân Hồi, Đế Giang và các Tổ Vu cùng nhau đứng dậy, chắp tay bái Thái Thanh. "Ra mắt Thái Thanh Thánh nhân!" Bọn họ lúc này, sau khi thoát khỏi Vu Yêu lượng kiếp, đã không còn tính tình hiếu chiến như xưa, ngược lại mỗi người đều trở nên ôn hòa hơn nhiều.

Thái Thanh thấy vậy, cũng không quá kinh ngạc, chỉ bình tĩnh gật đầu.

Người khác có thể không rõ, nhưng là Đại Đạo Thánh nhân, sao hắn có thể không nhìn ra, Vu tộc lúc này, mới là Vu tộc chân chính!

Nói cách khác, Vu tộc trước kia, vẫn luôn bị đại thế Thiên Đạo trong cõi u minh dẫn dắt, che lấp tâm trí, không nhìn rõ được sự hung hiểm của lượng kiếp.

Bây giờ, Vu Yêu lượng kiếp đã qua, nhìn lại, toàn bộ Vu Yêu lượng kiếp, rõ ràng là do Thiên Đạo đã tính toán sẵn, muốn đả áp Vu tộc!

Không còn cách nào khác, là hậu duệ của Bàn Cổ, tính tình của Vu tộc vốn không kính trời đất.

Đổi lại là ai cũng sẽ không dung túng, ngay dưới mí mắt mình, lại có một đám không nghe lệnh, thậm chí lúc nào cũng rình rập muốn lật đổ mình.

Nơi ngọa tháp há lại cho người khác nhúng chàm!

Vận mệnh của Vu tộc, ngay từ khi sinh ra, đã được định sẵn!

Nhưng, tuy Thiên Đạo khó dung Vu tộc, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không làm đến mức tận diệt, hiện nay các Tổ Vu của Vu tộc, chỉ cần không rời khỏi U Minh Địa Phủ, Thiên Đạo căn bản sẽ không để ý.

Đương nhiên, U Minh Địa Phủ được xây dựng trong Huyền Đô Tử Phủ, có Thái Thanh là Đại Đạo Thánh nhân trấn giữ, Thiên Đạo dù

muốn tận diệt, cũng căn bản không có khả năng.

Bởi vì, Thái Thanh hiện nay, là sự tồn tại mà ngay cả Thiên Đạo cũng không muốn chọc vào!

Nói thẳng ra một chút, trong đạo trường của Thái Thanh, không có chỗ cho Thiên Đạo chỉ tay năm ngón!

Về điểm này, các Tổ Vu của Vu tộc tự nhiên cũng trong lòng hiểu rõ, cho nên khi thấy Thái Thanh giáng lâm nơi đây, mới đồng loạt đứng dậy hành lễ.

Ngay cả Bình Tâm đang nhắm mắt ngồi thiền bên cạnh, cũng từ từ đứng dậy, hơi cúi người với Thái Thanh. "Không biết Thái Thanh Thánh nhân đại giá quang lâm, Bình Tâm có lỗi không đón tiếp từ xa, mong ngài lượng thứ." Bình Tâm môi son khẽ mở, giọng nói trong như ngọc châu. "Bình Tâm đạo hữu luôn trấn giữ Lục Đạo Luân Hồi, duy trì U Minh Địa Phủ, bản thánh cảm tạ không hết, sao dám nói lời trách tội." Thái Thanh lắc đầu, cười nhạt nói.

Lục Đạo Luân Hồi đã lập, U Minh Địa Phủ luân chuyển, chuyện này hoàn toàn nhờ vào một mình Bình Tâm trấn giữ, mới khiến mọi thứ an ổn thỏa đáng.

Nếu không, U Minh Địa Phủ hiện nay, không chỉ là một mớ hỗn loạn vô trật tự, mà chắc chắn sẽ xảy ra đại loạn!

Nói cách khác, có thể duy trì được trạng thái này, là nhờ có Bình Tâm trấn giữ.

Bởi vì, hiện tại chức vụ Âm Thần Địa Phủ thiếu hụt rất nhiều, chỉ dựa vào một người, căn bản không thể phân thân.

Nhưng nói đi nói lại, bà cũng là Hỗn Nguyên Thánh nhân đường đường, chẳng lẽ phải tự mình xử lý từng vong hồn luân hồi sao? "Không biết Thái Thanh Thánh nhân lần này giáng lâm, có cách gì đối

với chức vụ Âm Thần Địa Phủ không?" Sau khi ý niệm trong lòng thoáng qua, Bình Tâm mở lời hỏi. "Không sai, bản thánh lần này giáng lâm, chính là để chỉnh đốn Địa Phủ." Thái Thanh cũng không vòng vo, gật đầu, rồi chuyển ánh mắt sang Đế Giang và những người khác bên cạnh, trực tiếp nói: "Hiện nay vị trí Thập Điện Diêm La đang trống, bản thánh muốn để các Tổ Vu đảm nhận chức vụ Âm Thần này, trấn giữ các điện trong Địa Phủ." Lời của Thái Thanh vừa dứt, trên mặt Đế Giang và những người khác, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng, vị trí Thập Điện Diêm La, không phải là chức vụ Âm Thần tầm thường, trong quá trình luân chuyển của toàn bộ U Minh Địa Phủ, đó là một mắt xích cực kỳ quan trọng!

Không chỉ có quyền lực phán định sinh tử luân hồi, mà còn nắm giữ lượng lớn công đức Âm Thần, vị trí quan trọng của nó, e rằng chỉ đứng sau Quỷ Đế!

Hơn nữa, điều Thái Thanh nói không phải là một vị trí Diêm La, mà là toàn bộ thần vị của Thập Điện Diêm La!

Đừng nói là Đế Giang, ngay cả Bình Tâm, người một tay sáng tạo ra U Minh Địa Phủ, lúc này trên gương mặt xinh đẹp, cũng có chút kinh ngạc. "Hành động này của Thái Thanh Thánh nhân, đối với Vu tộc là ân huệ quá lớn, hay là có bố trí khác..." Sau khi hoàn hồn, Bình Tâm có chút do dự nói.

Ban đầu, bà chịu đem Địa Phủ tam bảo tặng cho Thái Thanh, để hắn chấp chưởng chức vụ Âm Thần, là mang trong lòng tâm tư cảm ơn.

Nhưng vạn lần không ngờ, chuyện này vòng đi vòng lại, bên được lợi cuối cùng, lại là Vu tộc.

Nếu thật sự để Đế Giang và những người khác trấn giữ chức vụ Thập Điện Diêm La, cộng thêm bà chấp chưởng Lục Đạo Luân Hồi,

thì toàn bộ U Minh Địa Phủ, chẳng khác nào nằm trong tay Vu tộc, đổi lại là bất kỳ Thánh nhân nào khác, e rằng cũng sẽ không làm như vậy.

Đúng như Bình Tâm đã nói, tình nghĩa mà Thái Thanh thể hiện với Vu tộc, dường như có chút quá nặng!

Chẳng lẽ, là yêu chó yêu cả đường đi trong truyền thuyết?

Thái Thanh Thánh nhân thật sự có ý gì đó với mình sao?

Dường như nghĩ đến điều gì đó, lòng Bình Tâm rối loạn, không chỉ gương mặt xinh đẹp ửng hồng, mà ngay cả khí tức cũng có chút không ổn định.

Nhìn bộ dạng thiếu nữ của Bình Tâm, Đế Giang và những người khác bên cạnh, đều rất thức thời đi ra xa, thuận tiện ném cho Thái Thanh một ánh mắt 'ta hiểu'.

Nhận thấy ánh mắt của Đế Giang và những người khác, vẻ mặt Thái Thanh có chút quái dị, trong lòng không khỏi âm thầm lắc đầu.

Mấy tên đầu đất này, hiểu lầm rồi!

Ta đơn thuần chỉ muốn lợi dụng Vu tộc thôi, đâu ra mà hậu ái?

Đúng vậy, vị trí Thập Điện Diêm La, trong mắt sinh linh bình thường rất quan trọng, nhưng đối với Thái Thanh mà nói, chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể.

Hắn hiện nay chấp chưởng Địa Phủ tam bảo, trấn giữ khí vận Địa Phủ, bất kể ai đảm nhận vị trí Thập Điện Diêm La, cuối cùng công đức vãng sinh của vong linh, hắn đều sẽ có một phần!

Nói cách khác, đám Tổ Vu như Đế Giang, chỉ là những công cụ lao động bị hắn lợi dụng mà thôi!

Mẹ nó, hậu ái?

Thật sự nghĩ là phúc báo sao?!

Tự mình cảm động có được không?! "Đúng rồi, vị trí của Nhất Điện Diêm La, hình như đang ở trong tay Phục Hy phải không?" Sau một lúc im lặng lúng túng, Bình Tâm ho nhẹ một tiếng, có chút lúng túng hỏi.

Khi Vu Yêu quyết chiến, chuyện Thái Thanh ra tay bảo vệ nguyên thần của Phục Hy, bà cũng tận mắt chứng kiến, tự nhiên hiểu rõ huyền cơ trong đó. "Phục Hy hiện nay phải vào luân hồi, chuyện này không cần lo lắng." Thái Thanh vừa nói, vừa vung tay áo, lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thả ra nguyên thần Phục Hy bên trong. "Phục Hy bái kiến Thái Thanh Thánh nhân, bái kiến Bình Tâm nương nương." Bóng dáng Phục Hy từ từ hiện ra, sau khi nhìn rõ hoàn cảnh nơi đây, hành lễ với hai người Thái Thanh.

Chương 192

"Phục Hy, bản thánh đã đáp ứng thỉnh cầu của Nữ Oa sư muội, hiện nay giải trừ chức vụ Âm Thần, đưa ngươi vào luân hồi chuyển thế, ngươi có dị nghị gì không?" Thái Thanh nhàn nhạt nói, vẻ mặt bình tĩnh lãnh đạm. "Vào luân hồi?" Phục Hy hơi ngẩn người, không ngờ lại như vậy.

Cũng không trách được, Nhân tộc đại hưng là thiên cơ, chỉ có Hỗn Nguyên Thánh nhân mới có thể thấu tỏ chuyện này, Phục Hy tuy là người được chọn cho Tam Hoàng, nhưng cũng không thể biết trước mọi chuyện.

Nhưng, tuy không rõ nguyên do cụ thể, nhưng nếu Nữ Oa đã sắp xếp cho hắn vào luân hồi, Phục Hy tự nhiên cũng sẽ không nói nhiều.

Dù sao đi nữa, Nữ Oa cũng là em gái ruột của hắn, không đến mức hại hắn.

Thực ra, Phục Hy không biết, chính vì một loạt thao tác của Nữ Oa, mới suýt nữa hại hắn vuột mất vị trí Tam Hoàng. "Phục Hy nguyện ý luân hồi chuyển thế, mong Thánh nhân thành toàn." Lúc này, sau khi ý niệm trong lòng thoáng qua, Phục Hy lại bái một lần nữa.

Thái Thanh thấy vậy, không nói nhiều nữa, giơ tay chỉ về phía Phục Hy, nguyên thần của Phục Hy liền hóa thành một luồng ánh sáng, bay vào Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế. "Tự ý nhập lượng kiếp, thân phạm sát nghiệt, uổng phí một thân đạo hạnh." Nhìn Phục Hy vào luân hồi, Bình Tâm khẽ lắc đầu nói.

Phục Hy tuy là Yêu hoàng của Yêu tộc, từng chém giết không ít Vu tộc, nhưng đối với Bình Tâm hiện nay, mọi chuyện đã qua, tự nhiên sẽ không tính toán nữa.

Đương nhiên, phần lớn nguyên nhân, đều là nể mặt Thái Thanh.

Nếu đổi lại là người khác, cho dù Nữ Oa tự mình ra mặt, e rằng Bình Tâm cũng tuyệt đối sẽ không, dễ dàng để Phục Hy luân hồi chuyển thế như vậy.

Về điểm này, trong lòng Nữ Oa e rằng cũng rất rõ, cho nên mới chủ động đề xuất, để Thái Thanh đưa Phục Hy vào luân hồi.

Bây giờ, sau khi giải quyết xong chuyện của Phục Hy và thần vị Thập Điện Diêm La, ánh mắt Thái Thanh nhìn về phía U Minh Địa Phủ, trong mắt có một tia sáng lóe lên, rồi quay đầu nói với Bình Tâm: "Địa Phủ hiện nay tuy đã hoàn thiện, nhưng dường như còn thiếu chút gì đó..." "Thiếu gì sao?

Ý của Thái Thanh Thánh nhân là?" Bình Tâm hơi ngẩn ra, nhất thời không hiểu Thái Thanh đang chỉ điều gì. "Chúng sinh bình đẳng, đều có thể vào luân hồi, tùy theo tội nghiệt mà phân vào lục đạo.

Nhưng nếu có kẻ gian ác, tội ác tày trời, thì phải xử trí như thế nào?" Thái Thanh chậm rãi nói, đầy ẩn ý.

Nghe thấy lời của hắn, lòng Bình Tâm chấn động, tuy bà đã sáng tạo ra U Minh Địa Phủ, cấu tạo Lục Đạo Luân Hồi, mở ra một con đường vãng sinh cho chúng sinh, nhưng chưa từng nghĩ đến điểm này.

Đúng vậy, nếu những kẻ tội ác ngập trời cũng có thể luân hồi chuyển thế, Diêm La Phán Quan của U Minh Địa Phủ, chẳng phải là hữu danh vô thực sao?

Nghĩ đến đây, lòng Bình Tâm chợt động, trong mắt cũng sáng lên một tia quang mang, dường như đã ngộ ra.

Ngay lập tức, bà bước một bước, hướng về thiên địa Hồng Hoang, cất cao giọng nói: "Hôm nay, ta, Bình Tâm Thánh nhân, tại U Minh Địa Phủ, lập thêm Mười Tám Tầng Địa Ngục, để hoàn thiện sự

luân chuyển của Địa Phủ, mong Thiên Đạo giám chi!" Giọng nói của Bình Tâm chấn động thiên địa, khi vang vọng trong U Minh Địa Phủ, lập tức khiến một Vu binh ở nơi xa xôi, vẻ mặt đột nhiên đại biến!

Trong U Minh Địa Phủ, tại một nơi đóng quân của Vu tộc.

Một Vu binh bình thường không chút nổi bật, đột nhiên mở mắt, trên mặt hiện lên vẻ mờ mịt. "Xuyên việt?" Nhìn Phong Đô thành quỷ khí âm u ở xa, vẻ mặt của Vu binh này bắt đầu dần dần tỉnh táo, dường như đã hiểu rõ tình hình hiện tại.

Không sai, hắn không phải là Vu binh tầm thường, mà là một trong hai nhân vật chính xuyên việt đến Hồng Hoang lần này, Sở Thần!

Chỉ có điều, khác với một nhân vật chính khác trực tiếp đoạt xá Hạo Thiên, vận khí của hắn có vẻ hơi xui xẻo.

Không chỉ trở thành một Vu binh bình thường có huyết mạch loãng, mà còn gặp phải cảnh ngộ bi thảm của Vu tộc sau khi Vu Yêu quyết chiến, đại thế thất bại, rút về U Minh Địa Phủ.

Sự chênh lệch to lớn như vậy, một trời một vực, dù là nhân vật chính, tâm thái cũng có chút sụp đổ! "Mẹ nó, không lừa người quá đáng sao, căn nguyên bình thường thì thôi đi, bây giờ còn bị nhốt ở U Minh, đây chẳng phải là màn bắt đầu độ khó địa ngục sao!" Sở Thần trong lòng thầm phàn nàn, nhưng cũng không quá hoảng loạn.

Phải biết rằng, hắn là nhân vật chính, là thiên chi kiêu tử theo đúng nghĩa, có hào quang nhân vật chính và bàn tay vàng, chỉ là màn bắt đầu độ khó địa ngục, có thể làm khó được hắn sao?

Đúng rồi, bàn tay vàng của lão tử đâu?

Khi ý niệm trong lòng Sở Thần lóe lên, một giọng nói máy móc vang lên bên tai. 【Tích!

Hệ thống Tiến Hóa Vô Hạn đã được kích hoạt, đang tiến hành liên

kết với thân phận của ký chủ...】 Quả nhiên!

Hệ thống có thể đến muộn, nhưng sẽ không bao giờ vắng mặt!

Nghe tiếng hệ thống liên kết, trong mắt Sở Thần lóe lên tinh quang, là một lão thư trùng đã đọc vô số truyện sảng văn trong nhiều năm, đối với cái gọi là 'Hệ thống Tiến Hóa Vô Hạn', hắn tự nhiên không hề xa lạ.

Hiển nhiên, chỉ cần có đủ điểm hệ thống, là có thể không ngừng tiến hóa trở nên mạnh mẽ!

Nằm yên cũng trở nên mạnh mẽ, bật hack cả chặng đường, đơn giản là không thành vấn đề! "Hệ thống, có gói quà tân thủ không?" Sau khi suy nghĩ một lát, Sở Thần chủ động hỏi. 【Tích!

Hệ thống liên kết thành công, thưởng một gói quà tân thủ!】 Cùng với tiếng của hệ thống vang lên, một luồng kim quang lóe lên từ trong cơ thể Sở Thần, trực tiếp nâng cấp huyết mạch căn nguyên của hắn từ Vu binh lên hàng Vu tướng.

Đồng thời, điểm tiến hóa cũng tăng vọt lên một vạn điểm! "Một vạn điểm sao..." Sở Thần khẽ nhíu mày, dường như không ngờ rằng hệ thống lại keo kiệt như vậy, chỉ cho một vạn điểm.

Theo như sự hiểu biết về hệ thống vừa rồi, một vạn điểm tiến hóa, nhiều nhất cũng chỉ có thể nâng tu vi thực lực của hắn lên một bậc mà thôi.

Phải biết rằng, Sở Thần hiện nay chỉ mới có tu vi Huyền Tiên, đột phá lần nữa, cũng chỉ là cảnh giới Chân Tiên, nhìn khắp U Minh Địa Phủ, căn bản không thể gây ra sóng gió gì, huống chi là thiên địa Hồng Hoang.

Nghĩ đến đây, Sở Thần không vội vàng sử dụng một vạn điểm tiến hóa, mà chuyển sự chú ý sang việc kiếm điểm tiến hóa.

Căn bản không cần hệ thống giới thiệu, đọc hết tiểu thuyết Hồng Hoang, hắn tự nhiên rất rõ ràng, việc kiếm điểm tiến hóa, không ngoài mấy con đường như công đức, pháp bảo.

Vì vậy, việc cấp bách trước mắt của nhân vật chính Sở Thần, là kiếm được món công đức đầu tiên, từ đó làm cho điểm tiến hóa ngày càng nhiều, thực hiện một khởi đầu hoàn hảo! "Hiện nay Địa Phủ mới thành lập, nhiều nơi còn chưa hoàn thiện, với sự hiểu biết của ta về Hồng Hoang, kiếm công đức chắc không khó!" Sở Thần vừa nghĩ, vừa đưa mắt nhìn về Phong Đô thành ở xa.

Tuy rằng, đúng như hắn nói, Địa Phủ hiện nay có nhiều chỗ chưa hoàn thiện, chỉ cần bổ sung một chút, là có thể kiếm được một ít công đức Thiên Đạo.

Nhưng đừng quên, ta là nhân vật chính, không ra tay thì thôi, đã ra tay, chắc chắn phải làm một chuyện lớn!

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Thần liền đặt tâm tư vào việc sáng tạo Mười Tám Tầng Địa Ngục!

Theo ký ức dung hợp, U Minh Địa Phủ hiện nay, vẫn chưa xây dựng Mười Tám Tầng Địa Ngục, thậm chí ngay cả hình mẫu sơ khai cũng không có.

Nói cách khác, chỉ cần có thể đi trước một bước, sáng tạo ra Mười Tám Tầng Địa Ngục trước Bình Tâm, đến lúc đó không chỉ công đức Thiên Đạo không thành vấn đề, mà còn có thể làm màu một phen trước mặt Bình Tâm!

Nghĩ đến đây, cảm thấy cực kỳ sảng khoái!

Sau khi quyết định, Sở Thần bắt đầu hành động, thu thập những binh khí pháp bảo rải rác xung quanh.

Nói là binh khí pháp bảo, thực ra chỉ là những mảnh đồng nát sắt

vụn đã mất đi linh tính.

Nếu là tình huống bình thường, với thân phận nhân vật chính đường đường của Sở Thần, tự nhiên sẽ không chịu làm những việc mất giá như vậy.

Nhưng hiện tại vừa mới xuyên việt, trong tay không có gì, không dựa vào những mảnh đồng nát sắt vụn này, chẳng lẽ có thể tự nhiên tạo ra một mô hình Mười Tám Tầng Địa Ngục sao?

Đương nhiên, chỉ dựa vào những mảnh đồng nát sắt vụn này, cho dù tạo ra được mô hình, để cấu thành Mười Tám Tầng Địa Ngục thật sự, cũng vô cùng khó khăn.

Chương 193

Nhưng không vấn đề gì, ai bảo ta là nhân vật chính, thật sự nghĩ một vạn điểm tiến hóa là cho không sao?

Rất nhanh, sau khi thu thập gần đủ những mảnh đồng nát sắt vụn, Sở Thần liền vận chuyển pháp lực, thi triển ra một đạo linh hỏa, luyện hóa toàn bộ dược liệu, dung luyện thành một tòa bảo tháp mười tám tầng. "Tổng thể cũng gần xong rồi..." Nhìn mô hình Mười Tám Tầng Địa Ngục đã có hình dáng sơ bộ trước mắt, Sở Thần không khỏi lau mồ hôi trên trán.

Đây là thành quả sau bao nhiêu vất vả nhặt nhạnh của hắn a!

Cùng là nhân vật chính, có kẻ vừa mới xuyên việt đã có thể sung sướng đi làm Thiên Đế, còn hắn thì phải khổ sở nhặt ve chai ở đây, có vương pháp không?!

Nhưng, bây giờ mọi thứ cuối cùng cũng sắp kết thúc!

Chỉ cần tiến hóa nâng cấp mô hình này, được Thiên Đạo công nhận, sẽ có lượng lớn công đức giáng xuống!

Những ngày tháng nghèo khó, cuối cùng cũng kết thúc!!

Nghĩ vậy, vẻ mặt Sở Thần ẩn hiện chút hưng phấn, không còn do dự nữa, lập tức vung tay, trực tiếp tiến hóa mô hình thông qua hệ thống!

Thậm chí, để đảm bảo vạn vô nhất thất, hắn cắn răng, dùng hết một vạn điểm tiến hóa!

Cùng với một luồng kim mang rực rỡ bùng phát, toàn bộ tòa bảo tháp mười tám tầng đều hiện lên ánh sáng chưa từng có!

Đồng thời, từng đạo cấm chế phức tạp cũng không ngừng ngưng

tụ trong tháp, khiến cho bảo tháp vốn chỉ là một hình mẫu sơ khai, trong nháy mắt lột xác tiến hóa thành một kiện Hậu Thiên hạ phẩm linh bảo!

Nhìn thấy cảnh này, Sở Thần hít sâu một hơi, chắp tay bái về phía trên, chuẩn bị đảo cáo Thiên Đạo.

Thế nhưng, đúng lúc này, một giọng nói đột ngột vang vọng khắp U Minh Địa Phủ. "Hôm nay, ta, Bình Tâm Thánh nhân, tại U Minh Địa Phủ, lập thêm Mười Tám Tầng Địa Ngục, để hoàn thiện sự luân chuyển của Địa Phủ, mong Thiên Đạo giám chi!" Giọng nói của Bình Tâm như sấm sét, khi nổ vang bên tai Sở Thần, trực tiếp khiến hắn ngây người!

Cái quái gì vậy?!

Lão tử bên này đã chuẩn bị làm màu, lại bị người khác nhanh tay hơn?

Mẹ nó, đều đã sáng tạo Mười Tám Tầng Địa Ngục rồi, vậy ta chẳng phải là công cốc sao?!

WTF!!

Cướp cơ duyên của nhân vật chính được à?!

Mẹ nó...

Cố ý phải không!!!

Cố ý!

Tuyệt đối là cố ý!

Bình Tâm sáng tạo Mười Tám Tầng Địa Ngục, sớm không làm, muộn không làm, lại ngay lúc ta sắp thành công, đột nhiên cướp đi cơ duyên?

Nói thẳng ra đi, không phải là cố ý nhắm vào lão tử sao?!

Cũng không trách Sở Thần lại nghĩ như vậy, thực sự thời điểm Bình Tâm sáng tạo Mười Tám Tầng Địa Ngục, nắm bắt quá chuẩn xác!

Vất vả khổ sở, thu thập ve chai đã lâu, khó khăn lắm mới sắp kiếm được công đức Thiên Đạo, ngay lúc sắp thành công lại bị người khác nẫng tay trên, đổi lại là ai cũng không chịu nổi!

Hơn nữa, để có thể thuận lợi kiếm được công đức Thiên Đạo, Sở Thần đã đặt cược toàn bộ điểm tiến hóa của mình vào đó.

Lần này, quả thực là lỗ sấp mặt!

Thôi được, không chỉ không thu hoạch được gì, mà còn mất hết vốn liếng.

Nhìn tòa bảo tháp mười tám tầng trước mắt bắt đầu tiêu tán linh khí, Sở Thần thực sự muốn khóc không ra nước mắt.

Lừa người quá đáng!! "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã thành công ngăn cản nhân vật chính Sở Thần sáng tạo Mười Tám Tầng Địa Ngục, điểm phản diện SS, thưởng 40000 điểm phản diện!" Khi tâm thái của Sở Thần đang sụp đổ, Thái Thanh bên ngoài Lục Đạo Luân Hồi lại từ từ mỉm cười.

Đối với việc sáng tạo Mười Tám Tầng Địa Ngục, Bình Tâm có thể là vô tình, nhưng là kẻ đứng sau thúc đẩy, Thái Thanh ngay từ đầu đã liệu được sẽ có cục diện như vậy.

Nói cách khác, là cố ý!

Đùa à, làm màu ngay trước mặt ta?

Sợ là đang tìm chết!

Thật sự nghĩ ta, một đại ác nhân phản diện, chỉ để trưng bày sao?

Xử lý một nhân vật chính Vu binh nhỏ bé, chẳng phải là chuyện

dễ như trở bàn tay sao?

Sau khi ý niệm trong lòng thoáng qua, nụ cười trên mặt Thái Thanh càng rạng rỡ, là một nhân vật phản diện đủ tiêu chuẩn, không có gì thoải mái hơn việc đả áp nhân vật chính. "Lần này đa tạ Thái Thanh Thánh nhân chỉ điểm, Bình Tâm mới có thể hoàn thiện U Minh Địa Phủ." Bình Tâm trở lại nơi đây, vẻ mặt cảm kích hành lễ với Thái Thanh. "Không sao, bản thánh hiện nay chấp chưởng Địa Phủ tam bảo, U Minh Địa Phủ và Huyền Đô Tử Phủ là một thể, không cần phải nói lời cảm tạ." Thái Thanh xua tay, cười nhạt nói.

Lời này nói cũng không sai, có Địa Phủ tam bảo trong tay, bất luận công đức khí vận của U Minh Địa Phủ biến hóa ra sao, cũng luôn không thiếu phần của hắn.

Lấy ví dụ lần này Bình Tâm sáng tạo Mười Tám Tầng Địa Ngục, chỉ riêng kim quang công đức mà Thiên Đạo ban xuống, Thái Thanh đã chiếm được bốn phần! "Hiện nay vị trí Thập Điện Diêm La, đã có các Tổ Vu trấn giữ, Bình Tâm đạo hữu lại sáng lập Mười Tám Tầng Địa Ngục, trật tự Địa Phủ tạm thời cũng không cần phải lo lắng." Thái Thanh chậm rãi nói, ánh mắt lướt qua U Minh Địa Phủ đang dần dần bình tĩnh. "Không sai, có Đế Giang huynh trưởng giúp đỡ trấn giữ Địa Phủ, chuyện vận hành của Địa Phủ không cần phải lo lắng nữa." Bình Tâm gật đầu, U Minh Địa Phủ trước đây xảy ra hỗn loạn, phần lớn nguyên nhân là vì bà sợ Thái Thanh sẽ hiểu lầm, nên không dám mượn sức của Vu tộc để cai quản Địa Phủ.

Hiện nay, Đế Giang và các Tổ Vu khác trấn giữ Diêm La điện, quỷ sai bên dưới tự nhiên sẽ do người của Vu tộc đảm nhận, duy trì trật tự bình thường của Địa Phủ, hoàn toàn không thành vấn đề. "Nếu đã như vậy, bản thánh cũng tạm thời trở về." Thái Thanh thu hồi ánh mắt, khẽ gật đầu nói.

Lần này giáng lâm Địa Phủ, không chỉ giải quyết xong chuyện của Phục Hy, mà còn chỉnh đốn trật tự Địa Phủ, sắp xếp vị trí Thập Điện Diêm La, thuận tiện cắt một đợt rau hẹ của nhân vật chính, có thể nói là thu hoạch phong phú.

Bây giờ, nên trở về Bát Cảnh Cung, an ổn bế quan một thời gian.

Còn về nhân vật chính Sở Thần, Thái Thanh cũng không quá để tâm.

Sở Thần hiện nay, không còn điểm tiến hóa, chẳng khác nào một Vu binh bình thường bị khóa bàn tay vàng, căn bản không thể gây ra sóng gió gì.

Muốn kiếm lại một vạn điểm tiến hóa, e rằng không biết phải nhặt ve chai bao lâu nữa...

Bên kia, khi Thái Thanh trở về Bát Cảnh Cung bế quan, hai bóng người tiên quang lượn lờ lại xuất hiện trong Thiên đình của Yêu tộc đã đổ nát không chịu nổi.

Nhìn ra xa, hiện ra trong mắt hai người là một mảnh hoang tàn đổ nát.

Vô số đình đài lầu các sụp đổ, linh căn tiên dược khắp nơi bị hủy, toàn bộ ba mươi ba tầng trời đều tràn ngập khí tức hủy diệt khó tả, đều là dư chấn kinh hoàng để lại sau đại chiến Vu Yêu. "Hạo Thiên, đây là di chỉ cũ của Thiên đình Yêu tộc sao?" Nhìn cảnh tượng tàn phá trước mắt, người phụ nữ xinh đẹp trong hai người không khỏi khẽ nhíu mày.

Hai người này không phải ai khác, chính là Hạo Thiên Thượng Đế và Dao Trì Vương Mẫu vừa mới rời khỏi Tử Tiêu Cung sau khi được Hồng Quân Đạo Tổ sắc phong!

Chương 194

"Thiên đình Yêu tộc đã là quá khứ, hiện nay hai người chúng ta chấp chưởng thiên giới, nhất định phải thay trời đổi đất, tái lập càn khôn!" Trong mắt Hạo Thiên lóe lên quang mang, hùng tâm vạn trượng nói.

Là một nhân vật chính đường đường, hắn tự nhiên sẽ không cho phép mình, giống như Hạo Thiên thật sự, trở thành con rối trong tay chư Thánh.

Đời này, hắn phải giết ra một con đường riêng!

Nhìn Hạo Thiên lúc này, Dao Trì vẻ mặt ngẩn ra, không hiểu vì sao trong lòng lại sinh ra một cảm giác xa lạ.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, từ một đồng tử dưới trướng Đạo Tổ, một bước lên trời trở thành Thiên Đế đường đường, tâm thái khó tránh khỏi sẽ thay đổi. "Hạo Thiên, vậy chúng ta nên làm gì?" Dao Trì không nói nhiều, nhẹ giọng hỏi. "Hiện nay Nữ Oa sư tỷ vẫn chưa hoàn thành việc Bổ Thiên, tạm thời không thích hợp tái lập Thiên đình, cho nên ta định tự mình đi một chuyến đến Long tộc, thu nạp họ vào dưới trướng Thiên đình của ta!" Trong lòng Hạo Thiên hiển nhiên đã có kế hoạch, ung dung nói.

Nghe thấy lời của hắn, Dao Trì lại có chút kinh ngạc. "Long tộc?

Không phải họ đã vĩnh viễn trấn giữ Tứ hải rồi sao?" Sau Long Phượng lượng kiếp, Thượng cổ tam tộc đều lui về ở ẩn, Long tộc phát thệ vĩnh viễn trấn giữ Tứ hải, từ đó không bao giờ xuất hiện ở Hồng Hoang nữa, đây là chuyện mà vạn tộc sinh linh đều biết.

Về điểm này, trong lòng Hạo Thiên tự nhiên cũng hiểu.

Nhưng, hắn lại căn bản không để tâm.

Bất kể ý nguyện của Long tộc ra sao, hiện nay nếu Hạo Thiên đã chấp chưởng vị trí Thiên Đế, tự nhiên phải để Long tộc đầu tiên thần phục!

Chỉ có thu nạp Long tộc vào dưới trướng, sau đó thu thập các tán tu đại năng ở Hồng Hoang, nhân lúc lượng kiếp tiếp theo chưa đến, lớn mạnh thực lực và nội tình của Thiên đình, mới có khả năng phá vỡ xiềng xích, trở thành Thiên Đế chí cao!

Bước đầu tiên của việc nghịch thiên cải mệnh, tuyệt đối không được có sai sót! "Chuyện của Long tộc không cần lo lắng, ta tự có cách.

Hiện nay Dao Trì tạm thời ở lại đây, ta sẽ tự mình đi một chuyến đến Đông Hải!" Hạo Thiên đưa mắt nhìn về phía Đông Hải, trong mắt có tinh quang lóe lên...

Long tộc, một trong Thượng cổ tam tộc, từng cùng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, cùng nhau chấp chưởng toàn bộ thiên địa Hồng Hoang.

Nay năm tháng trôi qua, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đã sớm lui về ở ẩn khỏi thiên địa Hồng Hoang, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, nội tình thực lực của Thượng cổ tam tộc vẫn không thể xem thường.

Cũng chính vì vậy, Long Vương điện trấn giữ Tứ hải, vẫn luôn là cấm khu trong Đông Hải, sinh linh Hồng Hoang tầm thường căn bản không dám đến gần.

Một ngày nọ, một vệt cầu vồng từ trên chín tầng trời phá không mà xuống, rơi trên mặt biển Đông Hải, hóa thành một người đàn ông trung niên uy vũ, chính là nhân vật chính Hạo Thiên! "Nơi này, chắc là gần tổ địa của Long tộc rồi..." Sau khi ánh mắt lướt qua vùng biển

xung quanh, Hạo Thiên thầm nghĩ.

Hắn lúc này, tuy chỉ có cảnh giới tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng có mệnh cách Thiên Đế gia thân, tự nhiên thông hiểu thiên số, muốn tìm ra tổ địa của Long tộc trong Đông Hải mênh mông, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay!

Quả nhiên!

Sau khi bóng dáng Hạo Thiên giáng lâm vùng biển này không lâu, một con sóng biển cao vạn trượng đột nhiên dâng lên.

Ầm ầm Nước biển cuồn cuộn nhanh chóng tách ra, một con Thủy long ba móng hung dữ xuất hiện trên mặt biển.

Đôi mắt nó to lớn, tỏa ra khí thế hung hãn, nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên, miệng nói tiếng người. "Kẻ nào?

Dám tự tiện xông vào tổ địa của Long tộc ta?" Giọng nói của Thủy long ba móng chấn động mặt biển, khiến cả vùng biển khẽ rung chuyển.

Thế nhưng, vẻ mặt Hạo Thiên vẫn bình tĩnh như thường, thân là nhân vật chính, sóng gió nào chưa từng thấy, sao có thể bị một con Thủy long cỏn con dọa sợ? "Ta là Hạo Thiên Thượng Đế, hôm nay đặc biệt đến Long tộc, có việc quan trọng muốn thương lượng với Tứ Hải Long Vương." Hạo Thiên chậm rãi nói, ngay từ đầu đã chỉ rõ muốn gặp người quản sự của Long tộc.

Nghe thấy lời của hắn, con Thủy long ba móng kia lại giật mình.

Kể từ sau Long Phượng lượng kiếp, Long tộc trấn giữ Tứ hải, mọi việc lớn nhỏ của cả Long tộc đều do Tứ Hải Long Vương xử lý.

Không hề khoa trương, với địa vị của Tứ Hải Long Vương, ngay cả trong nội bộ Long tộc, người có tư cách gặp mặt cũng không có mấy người.

Bây giờ, kẻ đột nhiên xuất hiện này lại muốn gặp Tứ Hải Long Vương, tự nhiên khiến nó âm thầm kinh ngạc.

Nhưng, con Thủy long ba móng này có thể phụ trách tuần tra tổ địa, tự nhiên cũng không phải kẻ ngu xuẩn, thấy Hạo Thiên khí thế bất phàm, cũng không dám nói nhiều, trực tiếp quay người, chạy về thông báo.

Hạo Thiên thấy vậy, cũng không ngăn cản, chỉ chắp tay sau lưng đứng trên mặt biển, chờ đợi Tứ Hải Long Vương xuất hiện.

Chỉ trong chốc lát, trong vùng biển rộng hàng trăm vạn dặm, mặt biển vốn yên tĩnh đột nhiên gợn lên từng đợt sóng.

Ngay sau đó, từng đợt sóng biển không ngừng cuộn trào, từng luồng khí tức nối tiếp nhau bùng phát, khí thế hung hãn bành trướng, từ dưới đáy biển sâu không ngừng dâng lên, khiến cho cả bầu trời phía trên vùng biển này đều càn khôn thất sắc!

Ầm ầm Cùng với một tiếng nổ dữ dội, một trận sóng thần bao trùm hàng vạn dặm biển lập tức điên cuồng lan ra.

Đồng thời, trong những con sóng ngất trời, cũng hiện ra từng con Chân long khí thế bất phàm!

Trong đó, con cự long màu trắng dẫn đầu, to lớn đến mười vạn trượng, dao động tu vi tỏa ra từ trong cơ thể, đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên kinh khủng, vượt xa các Long tộc khác!

Không cần giới thiệu nhiều, con Chân long màu trắng có cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên này, tự nhiên chính là Đông Hải Long Vương! "Không biết Hạo Thiên đạo hữu giáng lâm Long tộc, bản vương có lỗi không đón tiếp từ xa, mong đạo hữu lượng thứ." Đông Hải Long Vương chậm rãi nói, giọng nói như sấm sét, không ngừng vang vọng trên mặt biển.

Nhìn Đông Hải Long Vương trước mắt, Hạo Thiên khẽ nhíu mày, trong lòng sinh ra chút không vui.

Phải biết rằng, hắn đã nói rõ thân phận, điểm danh muốn gặp Tứ Hải Long Vương.

Hiện nay lại chỉ có một người đến, hiển nhiên Long tộc có chút coi thường hắn, một nhân vật chính! "Lão Long Vương, những lời khách sáo ta cũng không nói nhiều, hôm nay đến đây, chỉ là muốn các ngươi, Long tộc, quy thuận dưới trướng Thiên đình của ta." Sau khi ý niệm trong lòng thoáng qua, Hạo Thiên cũng không còn tâm tư khách sáo, đi thẳng vào vấn đề.

Đông Hải Long Vương nghe vậy, trước tiên hơi ngẩn ra, rồi lập tức phá lên cười ha hả. "Hạo Thiên đạo hữu thật biết đùa, bản vương đã lâu không nghe được chuyện cười như vậy..." Lời của Đông Hải Long Vương còn chưa dứt, Hạo Thiên đã cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi nghĩ bản đế đang đùa với ngươi sao?" Thấy sắc mặt Hạo Thiên âm trầm, nụ cười trên mặt Đông Hải Long Vương cũng từ từ tắt ngấm. "Cho dù không phải chuyện cười, lời này của Hạo Thiên đạo hữu, Long tộc ta cũng không thể đáp ứng." Đông Hải Long Vương lắc đầu, trầm giọng nói.

Dù sao đi nữa, Long tộc cũng là một trong Thượng cổ tam tộc, từng là tộc trưởng của bách lân xưng bá Hồng Hoang!

Ngay cả Thiên đình Yêu tộc thời kỳ đỉnh thịnh, thống ngự ba mươi ba tầng trời, cũng chưa thể khiến họ thần phục, huống chi là một Thiên đình còn chưa được thành lập.

Nói không khách khí, nếu không phải nể mặt Hạo Thiên có quan hệ với Hồng Quân Đạo Tổ sau lưng, với tu vi thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên đường đường của Đông Hải Long Vương, căn bản không cần tự mình tiếp kiến, trực tiếp đuổi đi là được.

Bây giờ chịu dùng lời lẽ ôn hòa từ chối, đã là rất nể mặt Hạo Thiên rồi!

Đương nhiên, đó chỉ là suy nghĩ của Đông Hải Long Vương.

Trong mắt Hạo Thiên, hắn là nhân vật chính, chịu thu nạp Long tộc vào dưới trướng, là phúc phận trời ban của Long tộc, lại dám từ chối?

Cái gì đây?

Cho mặt mũi không cần?

Thật sự không coi ta là nhân vật chính sao?

Chương 195

"Lão Long Vương, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ, Long tộc bị giam cầm ở Tứ hải, chỉ càng ngày càng suy yếu, nếu không nắm bắt cơ hội, đến lúc đó e rằng hối hận cũng đã muộn!" Giọng nói của Hạo Thiên băng lãnh, tựa như đang uy hiếp.

Cơ hội?

Có cơ hội cái quái gì?!

Đông Hải Long Vương trong lòng cười lạnh, ông ta lại không ngốc, sao không nhìn ra, cái gọi là Hạo Thiên Thượng Đế, căn bản không làm nên trò trống gì.

Ngay cả Yêu Đế Đế Tuấn năm xưa, cuối cùng cũng có kết cục thân tử đạo tiêu, Hạo Thiên chẳng qua chỉ là con rối dưới tay chư Thánh, đi theo hắn có tương lai sao? "Chuyện của Long tộc, không phiền Hạo Thiên đạo hữu phải lo lắng." Đông Hải Long Vương nhàn nhạt nói, quay người định trở về tổ địa.

Hạo Thiên thấy vậy, lập tức có chút ngớ người.

Vạn lần không ngờ, thái độ của Đông Hải Long Vương lại kiên quyết như vậy, ngay cả uy hiếp cũng không có tác dụng!

Mẹ nó, rốt cuộc là tình huống gì?

Tình tiết bình thường không phải là Đông Hải Long Vương tâm phục khẩu phục, chủ động cầu xin gia nhập dưới trướng sao?!

Chẳng lẽ hào quang nhân vật chính mất hiệu lực rồi??

Không khoa học chút nào!

Khi Hạo Thiên trong lòng âm thầm nghi ngờ, hào quang nhân vật

chính có phải đã xảy ra vấn đề hay không, một tiếng phá không dữ dội đột nhiên vang lên từ phía xa.

Khoảnh khắc tiếp theo, trước mặt đông đảo cường giả của Long tộc Đông Hải, một con Hắc long khí thế kinh khủng, từ từ giáng lâm trên mặt biển. "Thượng cổ Long tộc?!" Nhìn con Hắc long đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt Hạo Thiên hơi kinh ngạc.

Phải biết rằng, kể từ Long Phượng lượng kiếp, đã qua vô số hội nguyên, dù cho tuổi thọ của Long tộc có lâu dài, những Long tộc có thể tồn tại từ thời thượng cổ đến nay, cũng căn bản không nhiều.

Không có ngoại lệ, mỗi một vị đều đã sớm nhảy ra khỏi dòng sông thời gian, là những nội tình của Long tộc đã trải qua những trận chiến kinh hoàng, bình thường căn bản sẽ không dễ dàng hiện thân!

Về điểm này, Đông Hải Long Vương chấp chưởng Long tộc, tự nhiên càng rõ ràng hơn.

Lúc này, nhìn thấy con Hắc long này, vẻ mặt ông ta không khỏi đột nhiên biến đổi, sinh ra cảm giác không lành. "Ngạo Tự trưởng lão, chẳng lẽ Long Vương điện đã xảy ra vấn đề?" Đông Hải Long Vương vẻ mặt lo lắng, vội vàng hỏi. "Không sai, khí tức hủy diệt bên dưới Long Vương điện đang trở nên cuồng bạo, cần phải lập tức trấn áp!" Con Hắc long được gọi là Ngạo Tự gật đầu, giọng nói nghiêm túc.

Long Vương điện, là nơi quan trọng nhất trong tổ địa của Long tộc.

Những người có thể bước vào đó, không có ngoại lệ đều là những tồn tại cấp nội tình trong Long tộc, ngay cả Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, ngày thường cũng không có tư cách đó!

Là trọng địa của Long tộc, Long Vương điện, ngoài việc là thánh

địa của Long tộc, còn trấn áp khí tức hủy diệt vô tận còn sót lại từ thời Long Phượng lượng kiếp!

Nếu không có Long Vương điện trấn áp, một khi khí tức hủy diệt hoàn toàn mất kiểm soát, không chỉ toàn bộ Long tộc sẽ có tai họa diệt vong, mà ngay cả thiên địa Hồng Hoang, cũng sẽ bị ảnh hưởng!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Đông Hải Long Vương Ngao Quảng lại biến đổi, cũng không còn quan tâm đến Hạo Thiên bên cạnh, mang theo đông đảo Long tộc, chuẩn bị trở về Long Vương điện.

Đúng lúc này, Hạo Thiên bước một bước, trực tiếp chặn đường đi của Long tộc. "Hạo Thiên, nếu còn tiếp tục dây dưa không dứt, đừng trách bản vương không nể mặt Đạo Tổ!" Đông Hải Long Vương Ngao Quảng quát lạnh một tiếng, giận dữ nói.

Thế nhưng, nghe thấy lời của ông ta, Hạo Thiên không những không hề tức giận, ngược lại suýt nữa đã cười thành tiếng.

Tránh ra?

Làm sao có thể tránh ra!

Đây rõ ràng là cơ hội để làm màu mà!

Đọc hết tiểu thuyết, căn bản không cần suy nghĩ kỹ, đã có thể lập tức tưởng tượng ra, tiếp theo chắc chắn sẽ là cảnh hắn xoay chuyển tình thế, trấn áp sát khí hủy diệt, cứu vớt Long tộc Đông Hải, thành công làm màu!

Đến lúc đó, để Long tộc quy hàng Thiên đình, chẳng phải là chuyện thuận lý thành chương sao?

Tình tiết này đúng là quá quen thuộc! "Long tộc trấn giữ Tứ hải, là vì thiên địa Hồng Hoang, ta, Hạo Thiên, nếu đã thân là Thiên Đế, đương nhiên sẽ ra tay tương trợ." Sau khi đè nén sự mong đợi được làm màu trong lòng, Hạo Thiên nghiêm túc nói.

Đông Hải Long Vương nghe vậy, sắc mặt hơi dịu lại, nhưng lại lạnh lùng lắc đầu. "Hảo ý của Hạo Thiên đạo hữu, bản vương xin nhận, chỉ là khí tức hủy diệt trấn áp dưới Long Vương điện, không phải là tồn tại tầm thường, cho dù là Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng không dám lơ là, đạo hữu e rằng..." Lời của Đông Hải Long Vương chưa nói xong, Hạo Thiên đã tự mình cười lớn. "Hạo Thiên đạo hữu vì sao lại cười?

Chẳng lẽ lời của bản vương có vấn đề?" Đông Hải Long Vương nhíu mày, có chút không vui hỏi. "Lão Long Vương, tuy ngươi chấp chưởng Long tộc, nhưng nhãn giới quá nông cạn." Vẻ mặt Hạo Thiên tự cao, nhàn nhạt nói: "Chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên, ta, Hạo Thiên, không hề đặt vào mắt." Nghe thấy lời của Hạo Thiên, sắc mặt Đông Hải Long Vương hoàn toàn âm trầm xuống.

Tên này có bệnh không vậy?

Đang vội về cứu viện, đâu có thời gian nghe ngươi khoác lác?

Một Đại La Kim Tiên, cũng dám coi thường Hỗn Nguyên Kim Tiên?

Thật là cuồng vọng không có giới hạn! "Nếu Ngao Quảng đạo hữu không tin, có thể ra tay thử một lần, bất kể là thần thông gì, Hạo Thiên đều dùng hết sức đón đỡ." Hạo Thiên ngạo nghễ nói, vẻ mặt tràn đầy tự tin.

Đông Hải Long Vương thấy vậy, biết rằng nếu không ra tay, e rằng không thể thoát khỏi Hạo Thiên, bèn gật đầu.

Cũng vừa hay để cho tên hậu sinh không biết trời cao đất rộng này hiểu rõ, sự kinh khủng của Hỗn Nguyên Kim Tiên, không phải là Đại La Kim Tiên có thể so sánh được! "Nếu đã như vậy, bản vương sẽ ra tay." Lời của Đông Hải Long Vương vừa dứt, một con sóng nước cao vạn trượng phóng lên trời, tựa như một con Thủy long sống động như

thật, lao thẳng về phía Hạo Thiên.

Ầm ầm Tiếng nổ kinh thiên động địa, trong nháy mắt vang lên trên mặt biển, nơi Thủy long đi qua, vô số con sóng lập tức nổ tung.

Phải thừa nhận rằng, Đông Hải Long Vương không hổ là cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, cho dù chỉ là một đòn nhẹ nhàng, cũng kinh khủng vô cùng! "Hay lắm!" Nhìn thấy sóng nước gầm thét, Hạo Thiên không sợ mà còn vui mừng, miệng cười lớn nói.

Chỉ thấy, hai tay hắn kết ấn, một thanh trường kiếm lập tức hiện ra từ hư không, xuất hiện trước mặt hắn, tỏa ra từng đạo khí tức Thiên Đế!

Thanh kiếm này, không phải vật tầm thường, mà là pháp bảo do Hồng Quân Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung đích thân ban tặng, Hạo Thiên Kiếm! "Trảm!" Vẻ mặt Hạo Thiên ung dung, giơ tay vung lên, quang mang của Hạo Thiên Kiếm lập tức càng thêm rực rỡ chói mắt, chiếu rọi cả vùng biển mênh mông!

Nhìn từ xa, từng đạo chí lý của trời đất không ngừng bao trùm cả mặt biển, quang mang của Hạo Thiên Kiếm tựa như hóa thành một thanh cự kiếm trăm vạn trượng, phảng phất có thể chém đôi mặt biển, chém mạnh về phía Thủy long!

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Đông Hải Long Vương giật nảy, suýt nữa đã chửi thề trong lòng.

Nói là dùng hết sức đón đỡ cơ mà?!

Mẹ nó, lại dám dùng đến cực phẩm pháp bảo?

Người trẻ tuổi, không có võ đức!

Chương 196

Không kịp suy nghĩ nhiều, quang mang của Hạo Thiên Kiếm hạ xuống, chém lên mặt biển, khiến cho cả vạn dặm biển trong nháy mắt nổ tung!

Ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa lại một lần nữa vang vọng khắp mây trời, từng đợt sóng biển cuồn cuộn, không ngừng hung hãn bành trướng, tựa như hai luồng sức mạnh kinh khủng vô cùng, hung hăng khuấy động vùng biển này.

Trước mặt đông đảo cường giả Long tộc, Hạo Thiên một kiếm chém tan sóng nước, không chỉ đỡ được một đòn của Đông Hải Long Vương, mà bản thân cũng không hề lay động chút nào.

Đại La Kim Tiên cứng rắn chống lại một đòn của Hỗn Nguyên Kim Tiên, hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong!

Trong khoảnh khắc này, cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của đông đảo cường giả Long tộc, trong lòng Hạo Thiên vô cùng an ủi.

Quả nhiên, đây mới là đãi ngộ mà một nhân vật chính nên có!

Điện Long Vương, tọa lạc tại nơi sâu nhất trong tổ địa của Long tộc ở Đông Hải, là nơi lắng đọng nội tình của toàn bộ Long tộc thượng cổ.

Nếu là ngày thường, đừng nói người ngoài, e rằng trong cả Tứ Hải Long tộc, người có tư cách đặt chân vào đây cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thế nhưng, lúc này bên ngoài Điện Long Vương, Hạo Thiên, một người ngoài, lại cùng Đông Hải Long Vương và những người khác

bước vào thánh địa của Long tộc.

Ngước mắt nhìn lên, có thể thấy rõ một tòa cổ điện hùng vĩ nằm sừng sững tựa như một con rồng thật đang cuộn mình tại vực thẳm của cực thủy, phảng phất như đang trấn áp toàn bộ thủy mạch của Đông Hải mênh mông!

Không cần giới thiệu nhiều lời, tòa cổ điện hùng vĩ đó chính là Điện Long Vương!

Bên ngoài Điện Long Vương, dưới vực thẳm của cực thủy, từng luồng khí tức hủy diệt cuồn cuộn đang không ngừng tỏa ra!

Một sự dao động đáng sợ không thể tả, dường như có thể xóa sạch mọi pháp tắc của thủy, dù nơi đáy biển này có Điện Long Vương trấn giữ cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, mơ hồ có dấu hiệu sắp sụp đổ hoàn toàn!

Dưới sự dao động đáng sợ như vậy, đừng nói Đại La Kim Tiên, e rằng Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng không dám tùy tiện đặt chân vào vực thẳm cực thủy! "Bây giờ ngươi nên hiểu rõ vì sao bản vương không muốn cho ngươi thử rồi chứ, khí tức hung sát cỡ này, tuyệt không phải Đại La Kim Tiên có thể chống đỡ được." Sắc mặt Đông Hải Long Vương ngưng trọng, trầm giọng nói.

Hạo Thiên nghe vậy lại cười lắc đầu.

Quả thực, đúng như lời Đông Hải Long Vương nói, Đại La Kim Tiên bình thường căn bản không thể dễ dàng tiếp cận nơi này.

Nhưng Hạo Thiên là ai chứ?

Ta đây là người có hào quang nhân vật chính!

Chút khí tức hung sát cỏn con này mà có thể cản được ta sao?! "Ngao Quảng đạo hữu yên tâm, chút khí tức hung sát này, ngô không đặt vào mắt." Hạo Thiên vừa cười nhạt vừa sải bước tiến về phía

vực thẳm cực thủy.

Đông Hải Long Vương thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Nói thật, sở dĩ ông ta đưa Hạo Thiên đến đây, là vì nể mặt Hạo Thiên có thể dùng tu vi Đại La Kim Tiên cứng rắn đỡ một đòn của ông ta.

Nay Hạo Thiên muốn tìm chết, ông ta tự nhiên sẽ không cản.

Đối với tâm tư của Đông Hải Long Vương, Hạo Thiên cũng đoán được, nhưng không hề để tâm.

Đùa à, nhân vật chính để làm gì?

Để trang bức!

Không có sự châm chọc của Đông Hải Long Vương, ta đây làm sao trang bức cho tốt được?

Với tư cách là đá lót đường trên con đường trang bức của nhân vật chính, Đông Hải Long Vương quả thực rất chuyên nghiệp!

Tiếp theo, đến màn nhân vật chính trang bức rồi!

Khóe miệng Hạo Thiên nhếch lên, lộ ra nụ cười của nhân vật chính, hai tay nhanh chóng bấm quyết, rồi đột nhiên chỉ về phía vực sâu dưới đáy biển.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tấm bảo kính lấp lánh kim quang lập tức hiện ra từ hư không, xuất hiện trước mặt hắn, chính là pháp bảo khác mà Hồng Quân ban cho, Hạo Thiên Cảnh! "Lại một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo nữa?!" Nhìn Hạo Thiên Cảnh trong tay Hạo Thiên, sắc mặt Đông Hải Long Vương có chút chấn động.

Là Long Vương nắm giữ Long tộc, nhãn lực của ông ta tự nhiên không tầm thường, liếc mắt một cái liền nhận ra Hạo Thiên Cảnh trong tay Hạo Thiên, dù xếp trong số các Cực phẩm Tiên thiên linh

bảo cũng thuộc hàng đầu.

Cũng phải, Hạo Thiên là đồng tử dưới trướng Đạo Tổ Hồng Quân, đi theo bên cạnh vô số hội nguyên, nay lại gánh vác trọng trách tái lập Thiên Đình, sao Đạo Tổ Hồng Quân có thể ban cho pháp bảo tầm thường được.

Không chỉ có vậy, riêng Hạo Thiên Kiếm và Hạo Thiên Cảnh, đó đều là những pháp bảo mà Hỗn Nguyên Kim Tiên thấy cũng phải đỏ mắt!

Lúc này, theo tu vi của Hạo Thiên vận chuyển, toàn bộ Hạo Thiên Cảnh tức thì phóng ra ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng hàng vạn vạn dặm đáy biển!

Ánh sáng thánh khiết không ngừng tuôn rơi, khí tức Thiên Đế liên tiếp rủ xuống, ánh sáng chói lòa tựa như một vầng thái dương, trực tiếp trấn áp toàn bộ sát khí khủng bố trong vực sâu dưới đáy biển!

Trong nháy mắt, đáy biển vừa mới rung chuyển sắp sụp đổ đã khôi phục lại sự bình tĩnh một cách kỳ diệu.

Tuy vẫn có sát khí đáng sợ không ngừng thoát ra, nhưng so với trước đó đã suy yếu rõ rệt! "Giải quyết rồi sao??" Nhìn sát khí đáng sợ dần dần lắng xuống, Đông Hải Long Vương ngơ ngác.

Vấn đề nan giải khiến cả Long tộc, dùng vô số nội tình vẫn phải đau đầu nhức óc, lại bị giải quyết dễ dàng như vậy sao?!

Bởi một Đại La Kim Tiên?!

Mẹ nó... hack game quá lộ liễu rồi đi!!

Đông Hải Long Vương chỉ cảm thấy trí thông minh của mình bị sỉ nhục nghiêm trọng.

Thôi được, ai bảo người ta là nhân vật chính chứ! "Thủ đoạn của

Hạo Thiên tiểu hữu quả nhiên không tầm thường, chuyện lúc trước, đều là bản vương thất lễ." Dưới hào quang cưỡng ép giảm trí thông minh, Đông Hải Long Vương không những không truy cứu chuyện hack game, ngược lại còn chắp tay cảm tạ với vẻ mặt biết ơn. "Ngao Quảng đạo hữu khách sáo rồi, ngô đã là Thiên Đế, tự nhiên phải góp một phần sức." Hạo Thiên dừng lời, rồi nói tiếp: "Nhưng lần này ngô cũng chỉ ra tay trấn áp nó một thời gian, muốn giải quyết triệt để tai họa ngầm, e rằng cần phải mượn sức mạnh của Tiên thiên chí bảo..." Nghe lời của Hạo Thiên, trong lòng Đông Hải Long Vương vừa mừng vừa sợ, vạn lần không ngờ, luồng khí tức hung sát đã gây phiền toái cho Long tộc vô số hội nguyên lại có khả năng bị trừ tận gốc.

Hào quang thánh mẫu của nhân vật chính sao?

Yêu rồi!! "Nếu Hạo Thiên tiểu hữu thật sự có thể giúp Long tộc ta giải quyết đại nạn, Long tộc ta nhất định sẽ thề chết trung thành!" Đông Hải Long Vương lập tức bày tỏ thái độ, lời nói chắc nịch.

Hạo Thiên nghe vậy, vẻ mặt vẫn như thường, nhưng trong lòng thì sướng rơn.

Quả nhiên!

Tình tiết nhỏ trong tiểu thuyết kiếp trước quả không lừa ta!

Cảm giác cầm đúng kịch bản, sướng thật! "Ngao Quảng đạo hữu yên tâm, ngô đã quyết định đích thân đến Huyền Đô Tử Phủ, mượn Thái Cực Đồ của Thái Thanh sư huynh, để trừ tận gốc hậu họa cho Long tộc!" Hạo Thiên vỗ ngực, trực tiếp nói. "Vì chuyện của Long tộc ta mà kinh động Thái Thanh Thánh nhân, việc này e rằng có chút không ổn..." Nghe thấy hai chữ 'Thái Thanh', sắc mặt Đông Hải Long Vương tức thì biến đổi, vội vàng nói.

Cũng không trách ông ta như vậy, thực sự là trong Hồng Hoang thiên địa hiện nay, danh tiếng của Thái Thanh Thánh nhân quá vang

dội!

Chương 197

Đến nỗi ngay cả Long tộc vĩnh viễn trấn giữ Tứ Hải, không ra khỏi Hồng Hoang thiên địa cũng nghe danh như sấm bên tai, chỉ nghe tên húy thôi cũng đủ khiến tim đập thình thịch, huống chi là đi mượn bảo vật. "Đạo hữu yên tâm, ngô và Thái Thanh sư huynh có chút tình nghĩa, mượn một cái Thái Cực Đồ không phải chuyện khó." Hạo Thiên xua tay, tự tin nói.

Đùa à, chỉ là mượn một cái pháp bảo thôi mà?

Ta là nhân vật chính, ai dám không nể mặt?

Lẽ nào mượn một cái pháp bảo thôi cũng có thể chết người sao?!

Lập tức, Hạo Thiên cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp rời khỏi Đông Hải, bay về phía Huyền Đô Tử Phủ.

Huyền Đô Tử Phủ, trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thanh ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn phong hỏa, quanh thân có từng đạo kim quang không ngừng lóe lên, tỏa ra một luồng thánh uy vô thượng khó tả.

Trước mặt hắn, có thể thấy rõ một viên bảo châu màu đen nhánh đang chậm rãi xoay tròn, tuôn ra từng luồng khí cơ hỗn độn!

Cùng với sự chuyển động của viên bảo châu màu đen, cả đại điện trong Bát Cảnh Cung cũng bắt đầu không ngừng rung chuyển, phảng phất như cả không gian đều bị kéo theo!

Không cần giới thiệu nhiều, viên bảo châu tỏa ra ánh sáng hỗn độn kia chính là Hỗn độn chí bảo đã từng vỡ nát, Hỗn Độn Châu!

Chỉ có điều, qua bàn tay của Thái Thanh không ngừng tu sửa, Hỗn Độn Châu hiện nay đã không còn vẻ tàn tạ như lúc đầu.

Thay vào đó, là một loại dao động còn đáng sợ hơn cả Hỗn độn linh bảo vô số lần!...

Sức mạnh của Hỗn độn chí bảo!! "Thiên đạo công đức quả nhiên là dầu vạn năng, dùng để tu sửa Hỗn độn chí bảo cũng có hiệu quả không nhỏ." Nhìn thiên địa bên trong Hỗn Độn Châu đang không ngừng được tu sửa, Thái Thanh không khỏi gật đầu nói.

Tuy là Đại Đạo Thánh nhân, hắn không cần mượn Thiên đạo công đức để nâng cao tu vi, nhưng nay có nhiều công đức trong tay như vậy, việc tu sửa Hỗn Độn Châu tự nhiên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Thậm chí, theo tiến độ hiện tại, nhiều nhất là vạn năm nữa, hắn có thể tu sửa triệt để một thành cuối cùng còn thiếu của Hỗn Độn Châu!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Thái Thanh khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười mong đợi.

Đúng lúc này, sắc mặt hắn khẽ động, dường như cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt hướng ra ngoài Huyền Đô Tử Phủ.

Chỉ thấy, giữa thiên địa bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, có một bóng người khí thế uy nghiêm chậm rãi hạ xuống, chính là nhân vật chính Hạo Thiên từ Đông Hải chạy tới!

Tuy Hạo Thiên được phong làm Thiên Đế, cũng có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng Hồng Hoang thiên địa rộng lớn biết bao, khoảng cách từ Đông Hải đến Huyền Đô Tử Phủ là vô tận vạn dặm.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy mà đến được ngoài Huyền Đô Tử Phủ, đủ thấy trong lòng Hạo Thiên quan tâm đến việc thu phục Long tộc đến mức nào.

Cũng phải, Long tộc dù sao cũng là một trong Thượng cổ tam tộc, dù hiện đã sa sút, nhưng nội tình vẫn không thể xem thường.

Nếu thật sự có thể thuận lợi thu phục họ, đối với việc chấn hưng

Thiên Đình mà nói, tuyệt đối sẽ là một trợ lực không nhỏ!

Nghĩ đến đây, hai mắt Hạo Thiên càng thêm sáng ngời, khi ánh mắt rơi vào bên trong Huyền Đô Tử Phủ, hắn khẽ khựng lại, rồi lập tức chắp tay. "Đệ tử Huyền Môn Hạo Thiên, đặc biệt bái kiến Thái Thanh sư huynh!" Hạo Thiên cao giọng nói, ngữ khí cung kính trang trọng, trước đạo trường của Hỗn Nguyên Thánh nhân, hắn cũng không ngốc nghếch tự cao tự đại.

Vừa mở miệng, hắn liền chủ động cho thấy thân phận đệ tử Huyền Môn, rõ ràng là muốn kéo gần quan hệ với Thái Thanh. "Thú vị đây..." Trong Bát Cảnh Cung, ánh mắt Thái Thanh lóe lên, cười nhạt một tiếng.

Tính ra, nhân vật chính bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ cũng không thiếu, trong đó có kẻ đòi nghịch thiên phạt thánh, cũng có kẻ muốn phản bội Nhân giáo.

Nhưng, đến cửa bái kiến một cách hòa nhã như hôm nay, quả là lần đầu tiên.

Lập tức, theo lời Thái Thanh vừa dứt, Hỗn độn đại trận trấn thủ Huyền Đô Tử Phủ chậm rãi tan ra, lộ ra một lối vào.

Thấy lối vào xuất hiện, trong lòng Hạo Thiên không những không vui mừng, ngược lại còn sinh ra một tia khó chịu.

Phải biết rằng, dù sao đi nữa, hắn cũng là Thiên Đế mới do Đạo Tổ Hồng Quân đích thân phong, nắm giữ toàn bộ Tam Thập Tam Thiên giới, địa vị thân phận không hề tầm thường.

Nay chủ động đến cửa, Thái Thanh không mời không ra đón đã đành, lại còn không thèm truyền ra một lời nào, quả thực quá coi thường người khác!

Nhưng, dù trong lòng có chút không vui, Hạo Thiên cũng không

phát tác.

Là một nhân vật chính xuyên không, hắn tự nhiên rất rõ, trong mắt các vị Thánh nhân, hắn chỉ là một con rối mà thôi, bị xem thường cũng là chuyện hợp lý.

Lúc này, sau khi những suy nghĩ đó nhanh chóng lướt qua, Hạo Thiên trấn tĩnh lại, vẻ mặt lạnh lùng bước về phía Bát Cảnh Cung.

Một lát sau, khi Hạo Thiên vừa bước vào đại điện, lập tức nhìn thấy Thái Thanh đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn phía trên. "Mạo muội đến cửa, kinh động Thái Thanh sư huynh, xin sư huynh lượng thứ." Hạo Thiên chắp tay, khách sáo nói một tiếng.

Nhưng, điều hắn không ngờ là, nghe xong lời của hắn, Thái Thanh ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên, chỉ lạnh nhạt gật đầu một cái.

Mẹ nó... quá ngông cuồng rồi đi?!

Nhìn Thái Thanh không nể mặt như vậy, trong lòng Hạo Thiên sinh ra lửa giận.

Thật sự cho rằng Thánh nhân là có thể coi trời bằng vung sao?!

Nói cho đúng, trước mặt hào quang nhân vật chính của ta, Thánh nhân cũng chỉ là đồ bỏ đi!

Cảm tình cho ngươi mấy phần mặt mũi, lại thật sự không coi nhân vật chính ta ra gì?

Đặc biệt là còn có vương pháp hay không?! "Hôm nay ngô đến đây, là muốn xin Thái Thanh sư huynh một pháp bảo, để trấn áp sát khí dưới vực sâu Đông Hải." Hạo Thiên trong lòng đầy tức giận, cũng không còn tâm tư vòng vo, trực tiếp nói.

Nghe lời của hắn, sắc mặt Thái Thanh vẫn bình tĩnh, không có chút thay đổi nào.

Tuy hắn vẫn luôn bế quan trong Bát Cảnh Cung, chuyên tâm tu sửa Hỗn Độn Châu, không hề để ý đến chuyện bên ngoài.

Nhưng với tu vi cảnh giới của hắn, một niệm là có thể biết hết mọi chuyện trong trời đất, chuyện Hạo Thiên đến Long tộc, tự nhiên không qua được mắt hắn.

Huống hồ, đã đọc quá nhiều tiểu thuyết sảng văn kiếp trước, đối với những tình tiết cũ rích như nhân vật chính thu phục thế lực này, Thái Thanh quả thực quen thuộc không thể quen thuộc hơn, sao lại không đoán được ý đồ của Hạo Thiên.

Lúc này, dưới ánh mắt có phần mong đợi của Hạo Thiên, Thái Thanh căn bản không cần suy nghĩ nhiều, trực tiếp đáp: "Không mượn, không có cửa, đừng nghĩ tới!" Hít...

Thật là một pha từ chối ba lần!

Nghe lời của Thái Thanh, Hạo Thiên còn chưa kịp tức giận đã trực tiếp ngơ ngác.

Dứt khoát gọn gàng, không chút dây dưa lằng nhằng mà từ chối?

Cũng quá thẳng thắn rồi đi?!

Nói thật, không phải ngươi đang chuyên môn chờ ta mở miệng trước sao?!

Rốt cuộc ta có phải nhân vật chính không vậy?

Nhân vật chính ta không cần chút thể diện nào sao?!

Chương 198

Thể diện?

Chẳng qua chỉ là một cây rau hẹ, có cái thể diện quái gì!

Sắc mặt Thái Thanh lạnh nhạt, không có chút dao động nào.

Đùa à, đã đi trên con đường phản diện đại ác nhân đến cùng rồi, còn quan tâm đến thể diện của nhân vật chính làm gì?

A a, mượn pháp bảo của phản diện đi để nhân vật chính ban ơn?

Sợ ngươi đang mơ ngủ!

Lão tử đây không cho mượn, hỏi ngươi có tức không?!

Tuy Thái Cực Đồ là Tiên thiên chí bảo thật sự, một trong tam đại Tiên thiên chí bảo của Hồng Hoang.

Nhưng với tu vi cảnh giới của Thái Thanh, đừng nói Tiên thiên chí bảo, ngay cả Hỗn độn linh bảo bình thường e rằng cũng không lọt vào mắt.

Nhưng dù vậy, Thái Thanh cũng chẳng có ý định cho Hạo Thiên mượn Thái Cực Đồ.

Đùa à, lão tử đường đường là phản diện đại ác nhân, lại đi cung cấp sự giúp đỡ cho nhân vật chính, chẳng phải đầu óc úng nước rồi sao?!

Mượn Thái Cực Đồ?

Nằm mơ đi!

Khuyên ngươi nên sớm đi tắm rửa ngủ đi!

Đối với tâm tư của Thái Thanh, Hạo Thiên tự nhiên không thể biết

được.

Lúc này, thấy Thái Thanh lại không chút do dự mà tặng cho một pha từ chối ba lần, Hạo Thiên trong lòng triệt để ngơ ngác.

Phải biết rằng, dù sao đi nữa, hắn cũng là đồng tử bên cạnh Đạo Tổ Hồng Quân, là Thiên Đế của Thiên Đình.

Tuy các vị Thánh nhân chỉ xem hắn là con rối, nhưng ít nhất cũng phải nể mặt một chút chứ.

Tình huống không chút lưu tình như của Thái Thanh, hắn vạn lần không ngờ tới! "Khụ khụ... việc này không chỉ quan hệ đến an nguy của Long tộc, mà còn liên quan đến sự bình yên của Hồng Hoang thiên địa, xin Thái Thanh sư huynh suy nghĩ lại." Sau khi hoàn hồn, Hạo Thiên mặt đầy lúng túng ho nhẹ một tiếng, khuyên nhủ Thái Thanh.

Chà, vì sự bình yên của Hồng Hoang thiên địa?

Dựng bảng đạo đức nhanh thật đấy!

Nếu là các Thiên đạo Thánh nhân khác, nghe xong câu này, có lẽ sẽ do dự một lát.

Nhưng đối với Thái Thanh mà nói, đó căn bản chỉ là một câu nói nhảm! "Nếu đã vì Hồng Hoang thiên địa mà suy nghĩ, cứ thế mà làm là được, cần gì phải đến Huyền Đô Tử Phủ của ta tự chuốc lấy mất mặt?" Sắc mặt Thái Thanh lạnh nhạt, giọng điệu có chút châm chọc.

Chơi trò bắt cóc đạo đức à?

Còn non lắm! "Chúng ta đều là sư huynh đệ Huyền Môn, Thái Thanh sư huynh cần gì phải khách sáo như vậy?" Sắc mặt Hạo Thiên càng thêm lúng túng, nhưng vẫn cứng rắn nói.

Không còn cách nào khác, hắn đã lỡ nói trước mặt Long tộc rồi, nếu không mượn được Thái Cực Đồ, đừng nói thu phục Long tộc, e

rằng ngay cả thể diện của một nhân vật chính đường đường cũng khó giữ được!

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên cũng không còn do dự gì nữa, liền chuẩn bị mở miệng khuyên nhủ lần nữa.

Nhưng, còn chưa kịp nói tiếp, Thái Thanh đã cười lạnh một tiếng. "Sư huynh đệ Huyền Môn?

Ngươi cũng xứng sao?" Giọng Thái Thanh lạnh lùng, khẽ lắc đầu nói: "Bản thánh là đệ tử Huyền Môn không giả, nhưng Hạo Thiên ngươi chỉ là một tên đồng tử, cũng dám tự xưng là đệ tử Huyền Môn?

Dám cùng bản thánh xưng huynh gọi đệ?" "Hạo Thiên, ngươi thật to gan!" Thái Thanh nói từng chữ, hai mắt thoáng vẻ lạnh lùng, chậm rãi nói.

Lời của hắn vừa dứt, tựa như từng đạo sấm sét không ngừng nổ vang trong Huyền Đô Tử Phủ, càn quét cả vạn vạn dặm trời đất.

Đặc biệt là câu cuối cùng, càng vang dội khắp thế giới Hồng Hoang, kinh động vô số sinh linh vạn tộc, thu hút vô số ánh mắt, đồng loạt hướng về nơi này.

Một khắc này, không chỉ vô số sinh linh Hồng Hoang, ngay cả các vị Thánh nhân cũng đều đưa mắt nhìn xuống, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. "Hay cho một Hạo Thiên, lần này là tự rước lấy nhục rồi." Ở Tây Phương chi địa, Tiếp Dẫn đạo nhân ánh mắt lóe lên, nói với vẻ hả hê.

Đúng như lời đã nói trước đó, Hạo Thiên tuy là Thiên Đế, nhưng trong mắt các vị Thánh nhân, hắn chỉ là một con rối mà thôi, nếu không phải nể mặt Đạo Tổ Hồng Quân, căn bản sẽ không để hắn vào mắt.

Nay thấy Hạo Thiên lại tự nộp mình vào tay Thái Thanh, các vị

Thánh nhân này tự nhiên vui mừng khi thấy cảnh tượng như vậy. "Chà, Thái Thanh đạo hữu vẫn bá đạo như xưa, trực tiếp không cho Hạo Thiên nửa điểm thể diện." Chuẩn Đề đạo nhân cũng lắc đầu nói, trong ánh mắt nhìn Hạo Thiên lộ ra một tia đồng tình.

Không có việc gì đi đến Huyền Đô Tử Phủ làm gì?

Chẳng phải là tự nhảy vào hố lửa sao!

Thái Thanh đạo hữu sao có thể bị bắt cóc đạo đức được?

Phải thiển cận đến mức nào mới tự rước lấy nhục như vậy?

Sự thật là, nếu sớm biết như vậy, dù có đánh chết Hạo Thiên, hắn cũng tuyệt đối không chủ động đến cửa!

Sở dĩ hắn dám đích thân đến Bát Cảnh Cung, chính là dựa vào hào quang nhân vật chính, đoán chắc Thái Thanh sẽ nể mặt hắn vài phần.

Nhưng kịch bản hiện tại, đã hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của hắn!

Không những không mượn được pháp bảo, mà còn bị Thái Thanh mắng cho một trận, không lưu lại chút thể diện nào!

Đặc biệt là thật sự không coi nhân vật chính ta ra gì sao?

Sắc mặt Hạo Thiên trắng bệch, hoàn toàn hoảng loạn.

Hắn rất muốn giống như những nhân vật chính trong tiểu thuyết kiếp trước, tức giận mắng lại Thái Thanh, một phản diện đại ác nhân, cùng hắn triệt để xé rách mặt.

Nhưng lúc này, dưới ánh mắt lạnh lùng của Thái Thanh, Hạo Thiên chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, phảng phất như hào quang nhân vật chính đã hoàn toàn mất tác dụng, một nỗi sợ hãi chưa từng có không ngừng lan tỏa trong lòng.

Sợ hãi!

Nỗi sợ hãi không thể diễn tả bằng lời!!

Nỗi sợ hãi có thể khiến một nhân vật chính não tàn cũng phải im như ve sầu mùa đông!

Hạo Thiên không hề nghi ngờ, nếu hắn dám phản bác một câu, tuyệt đối sẽ lập tức hình thần câu diệt!

Dù là hào quang nhân vật chính, cũng không cứu được! "Thái...

Chương 199

Thái Thanh Thánh nhân dạy rất phải, việc này là Hạo Thiên hồ đồ rồi, xin Thái Thanh Thánh nhân lượng thứ." Giọng Hạo Thiên run rẩy, cúi đầu nói.

Thống trị Hồng Hoang?

Thu phục Long tộc?

Tất cả đều bị Hạo Thiên ném ra sau đầu!

Một khắc này, hắn thật sự sợ rồi! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công hủy đi đạo tâm của nhân vật chính, điểm đánh giá phản diện SS, thưởng 40000 điểm phản diện!" Nghe tiếng thông báo của hệ thống bên tai, khóe miệng Thái Thanh khẽ nhếch.

Nói thật, với thân phận địa vị của hắn, căn bản không đến mức phải trực tiếp đối đầu với Hạo Thiên, hoàn toàn có thể không động thanh sắc mà gài bẫy hắn.

Sở dĩ hắn chọn thủ đoạn thẳng thừng như vậy, ngoài việc thân phận Thiên Đế của Hạo Thiên có chút đặc thù, điểm quan trọng hơn là để nhắc nhở Hồng Quân một chút.

Phải biết rằng, Hồng Quân đã bị đoạt xá một lần, đối với những nhân vật chính này, trong lòng e rằng cũng có chút hiểu biết.

Nếu không biết thân phận của hắn thì thôi, nhưng sau chuyện này, việc Hạo Thiên muốn thu phục Long tộc, chắc chắn sẽ bị bại lộ dưới mắt Hồng Quân.

Với thực lực của một người đại diện cho Thiên Đạo, tự nhiên có thể nhận ra điều bất thường trong đó, từ đó nhìn thấu thân phận của

Hạo Thiên.

Nói cách khác, lúc này thân phận người xuyên không của Hạo Thiên, đã hoàn toàn bại lộ!

Tiếp theo, e rằng không cần hắn ra tay, cũng có thể tận mắt chứng kiến một màn kịch hay.

Sau khi ý nghĩ trong lòng lóe lên, trên mặt Thái Thanh lộ ra vẻ hứng thú.

Hạo Thiên đang bất an ở bên cạnh, nhìn thấy cảnh này, trong lòng càng thêm sợ hãi.

Dường như... mình bị gài bẫy rồi??

Theo sự hiểu biết của các vị Thánh nhân về Thái Thanh, Hạo Thiên lần này chọc giận Thái Thanh, dù có thân phận Thiên Đế cũng không thể bảo vệ được, muốn an toàn rời khỏi Huyền Đô Tử Phủ, ít nhất cũng phải lột một lớp da.

Nhưng không ai ngờ, sau khi Hạo Thiên cúi đầu nhận thua, Thái Thanh lại không hề so đo, trực tiếp vung tay, khá là rộng lượng cho hắn rời đi.

Cảnh này không chỉ khiến các vị Thánh nhân ngây người, ngay cả Hạo Thiên, nhân vật chính, cũng hoàn toàn ngơ ngác!

Khoảnh khắc vừa rồi, hắn đã thật sự cảm nhận được nỗi sợ hãi của cái chết!

Vốn tưởng rằng sẽ toi đời, lại không ngờ trong lúc tuyệt vọng lại tìm thấy lối ra, trực tiếp thoát được một kiếp?

Lẽ nào thời buổi này, ngay cả phản diện cũng không chơi theo kịch bản?

Bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, sau khi quay đầu nhìn lại Bát Cảnh

Cung sâu trong đại trận, trên mặt Hạo Thiên lộ ra vẻ hoảng hốt.

Cũng không trách hắn như vậy, ngay cả các vị Thánh nhân cũng không nhìn rõ được hành động này của Thái Thanh rốt cuộc có bố cục gì, huống chi là một Đại La Kim Tiên nhỏ bé. "Hỗn Nguyên Thánh nhân quá đáng sợ, sau này hành sự nên cẩn thận một chút thì hơn..." Sau khi hoàn hồn, Hạo Thiên lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Lần này ở trong Bát Cảnh Cung, khí tức tu vi mà Thái Thanh tỏa ra đã để lại một ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng Hạo Thiên.

Dù bây giờ nhớ lại, hắn vẫn không khỏi run sợ, không dám coi thường Hỗn Nguyên Thánh nhân nữa.

Đương nhiên, Hạo Thiên không hề biết, dù đều là Hỗn Nguyên Thánh nhân, nhưng sự khác biệt giữa mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia và Thái Thanh không chỉ là một chút.

Lúc này, sau khi ý niệm trong lòng nhanh chóng chuyển động, Hạo Thiên không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, cũng không tính đến việc thu phục Long tộc, chỉ định về Thiên Đình trước, tạm thời án binh bất động, quan sát tình hình Hồng Hoang.

Nhưng, chân trước vừa chuẩn bị lên đường, chân sau liền cảm nhận được, trong cõi u minh, Đạo Tổ Hồng Quân đã truyền xuống cảm ứng. "Lại triệu ta về Tử Tiêu Cung vào lúc này?

Lẽ nào thân phận của ta đã bại lộ?" Khi ý niệm trong lòng lóe lên, Hạo Thiên kinh hãi, rồi lại lắc đầu.

Đối với Đạo Tổ Hồng Quân, hắn không hề xa lạ, năm xưa ở trong Tử Tiêu Cung cũng từng ở một thời gian.

Ngay cả khi vừa mới xuyên không, Đạo Tổ Hồng Quân cũng không thể phát hiện ra thân phận của hắn, nay thời thế đã khác, không chỉ có thân phận Thiên Đế, mà còn sớm đã dung hợp với bản nguyên

của Hạo Thiên, tự nhiên càng không có khả năng bại lộ!

Nghĩ như vậy, Hạo Thiên trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, tuy không rõ vì sao Đạo Tổ Hồng Quân lại triệu kiến, nhưng cũng không dám chậm trễ, lập tức không màng đến việc về Thiên Đình, vội vã đi về phía Tử Tiêu Cung. ...

Nhìn bóng Hạo Thiên đi về phía Tử Tiêu Cung, trong Bát Cảnh Cung, khóe miệng Thái Thanh lại nhếch lên.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng hắn sao lại không biết, Đạo Tổ Hồng Quân sở dĩ triệu Hạo Thiên đến vào lúc này, chính là để thăm dò thân phận của Hạo Thiên!

Quả thực, năm xưa khi Hạo Thiên vừa mới xuyên không, Hồng Quân không thể phát hiện ra điều dị thường.

Nhưng những hành động của Hạo Thiên bây giờ, trước mặt Hồng Quân đã dung hợp ký ức của người xuyên không, đã bại lộ không sót một thứ gì!

Đương nhiên, dù sao đi nữa, Hạo Thiên hiện nay cũng là Thiên Đế, Hồng Quân không thể xé rách mặt với hắn.

Nhưng nếu thân phận người xuyên không đã bại lộ, với thân phận là người đại diện cho Thiên Đạo của Hồng Quân, chắc chắn sẽ không tiếp tục dung túng cho Hạo Thiên gây chuyện!

Chà, Đạo Tổ VS Thiên Đế?

Không cần nói nhiều, chắc chắn sẽ là một màn kịch hay!

Lúc này, sau khi chậm rãi thu lại ánh mắt, tâm tư của Thái Thanh đặt vào điểm phản diện.

Tính ra, số điểm phản diện trong tay hắn lại quay về con số hai mươi vạn điểm!

Nhiều điểm phản diện như vậy, thay vì cứ giữ trong tay, không bằng dùng để lớn mạnh thực lực bản thân.

Tuy, với tu vi thực lực hiện nay của Thái Thanh, nhìn khắp cả Hồng Hoang hỗn độn, đều có thể xưng là tồn tại vô địch.

Nhưng dù sao cũng chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thất trọng thiên, cách đỉnh phong của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn một khoảng cách không nhỏ.

Nếu hơi lơ là, biết đâu lúc nào đó lại nhảy ra một kẻ xuyên không đã đoạt xá Đại Đạo, lúc đó thì lật thuyền trong mương!

Lập tức, Thái Thanh không do dự, trực tiếp vung tay, đem toàn bộ số điểm phản diện dùng vào việc nâng cao tu vi.

Năm tháng vội vã, thoáng chốc, trong Hồng Hoang thiên địa lại trôi qua mấy trăm năm.

Một ngày, một giọng nói đột ngột vang lên trong Hồng Hoang thiên địa, truyền khắp cả bát hoang thiên địa. "Thiên Đạo ở trên, ngô là Thiên Đạo Thánh nhân Nữ Oa, không nỡ nhìn khung trời vỡ nát khiến vạn linh gặp nạn, đặc biệt thu thập Hỗn độn linh thạch, luyện chế thần dịch vá trời, hao tổn ba mươi vạn năm, hôm nay công đức viên mãn, vá lại khung trời vỡ nát, mong Thiên Đạo chứng giám!" Giọng Nữ Oa chậm rãi vang vọng, rơi vào tai của mỗi một sinh linh Hồng Hoang.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng đạo ánh mắt đều ngẩng đầu nhìn lên, đều thấy rõ, trong khung trời vỡ nát, có một bóng người thánh huy rực rỡ, đang hai tay bấm quyết thi pháp, đánh ra từng đạo phù văn.

Không cần nói nhiều, bóng người chiếu rọi Hồng Hoang thiên địa đó, tự nhiên là Nữ Oa đang vá trời!

Chỉ thấy, theo đôi tay ngọc của Nữ Oa không ngừng bấm quyết,

một dòng linh tuyền tựa như bảy sắc cầu vồng, vắt ngang trời đất, dung nhập vào trong khung trời vỡ nát. "Ngưng!!" Nữ Oa thấy vậy, trong miệng tức thì khẽ quát một tiếng.

Chương 200

Ầm!

Cùng với từng tiếng nổ vang vọng trời đất, linh dịch bảy màu bao phủ bầu trời, vá lại hoàn toàn một góc vỡ nát.

Trong nháy mắt, bầu trời đang lún xuống bắt đầu chậm rãi dâng lên, hồng thủy ngập trời cũng dần dần lắng xuống, từ sau Vu Yêu đại chiến, linh khí trời đất vốn vẫn luôn vẩn đục không chịu nổi cũng cuối cùng dần dần trong sáng trở lại.

Một lát sau, khi trời đất hoàn toàn trong sáng, một đạo kim quang rực rỡ chói mắt, cũng từ trên cửu thiên gào thét xuống, giữa không trung hóa thành mấy phần.

Trong đó, phần lớn nhất tự nhiên rơi vào tay Nữ Oa, bị nhanh chóng thu lấy.

Ngoài ra có ba thành công đức vá trời, thì xé rách trời đất, trực tiếp rơi vào trong Huyền Đô Tử Phủ.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt các vị Thánh nhân đều lộ ra vẻ ghen tị.

Đặc biệt là Tây Phương Nhị Thánh ở Tây Phương chi địa, càng nhìn đến mắt đỏ ngầu.

Phải biết rằng, Tây Phương Nhị Thánh, để thúc đẩy Vu Yêu lượng kiếp, đã bỏ ra không ít công sức.

Riêng những món quà lớn tặng cho Thái Thanh, nhớ lại cũng khiến họ đau lòng không thôi.

Nhưng cuối cùng, thu hoạch thực sự lại chỉ có lèo tèo vài món.

Ngược lại là Thái Thanh, một đường ngồi vững trên đài câu cá không nói, cuối cùng bất kể là lượng kiếp công đức hay vá trời công đức, một cái cũng không thiếu, trở thành người thắng lớn nhất trong cả lượng kiếp!

Cùng là Hỗn Nguyên Thánh nhân, Tây Phương Nhị Thánh sống quá thảm! "Xem ra bây giờ, chuyện Địa Tạng vào địa phủ, không thể tiếp tục trì hoãn nữa..." Trong mắt Tiếp Dẫn đạo nhân lóe lên tinh quang, chậm rãi nói.

Năm xưa tại Bát Cảnh Cung, Tây Phương Nhị Thánh dựa vào việc tặng hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu mới đổi được một chức vụ Âm Thần Địa Phủ.

Chỉ là, do Thái Thanh tỏ ra sảng khoái một cách khác thường, khiến Tây Phương Nhị Thánh trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn, nên mới trì hoãn việc này, không để Địa Tạng đạo nhân đến Địa Phủ nhậm chức.

Nay, nhìn Nữ Oa vá trời được một món công đức không nhỏ, Tây Phương Nhị Thánh không khỏi thèm thuồng, tự nhiên lại nảy ra ý định với chức vị Âm Thần Địa Phủ. "Chức vụ Âm Thần Địa Phủ, tọa trấn luân hồi Địa Phủ, chỉ cần không xảy ra sai sót, với thân phận của Thái Thanh, cũng sẽ không thật sự ra tay tính kế một Địa Tạng." Chuẩn Đề đạo nhân suy nghĩ một lát, gật đầu nói. "Nhưng, nếu đã muốn đến địa giới của Huyền Đô Tử Phủ, không thể không chuẩn bị, nên chuẩn bị một con bài tẩy, để phòng vạn nhất..." Tiếp Dẫn đạo nhân chậm rãi nói, lời lẽ dường như có ý riêng.

Nghe lời của hắn, Chuẩn Đề đạo nhân phảng phất như hiểu ra, sắc mặt khẽ động. "Ý của sư huynh là..." Tiếp Dẫn đạo nhân không mở miệng, nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ mặt đầy thâm ý. ...

Bên kia, trong Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên đang đứng nghiêm chỉnh ở phía dưới đại điện, nghe được tin tức Nữ Oa vá trời thành công, không khỏi đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Hoang thiên địa, trong mắt lộ ra một tia kinh hỉ.

Phải biết rằng, trong Tam Thập Tam Thiên Khuyết hiện nay, vẫn chỉ là một mảnh phế tích do Yêu tộc thiên đình để lại, Thiên Đình mới sở dĩ chưa được lập ra, chính là vì một góc trời bị khuyết, và mất đi trụ chống trời.

Bây giờ, cùng với việc vá trời của Nữ Oa kết thúc, Tam Thập Tam Thiên Khuyết lại hoàn chỉnh, cũng có nghĩa là thời khắc Hạo Thiên tái lập Thiên Đình, chiêu cáo vạn linh Hồng Hoang, thống ngự tứ cực bát hoang đã đến!

Cơ hội tốt như vậy xuất hiện, sự kích động trong lòng Hạo Thiên tự nhiên có thể biết được.

Về điểm này, Đạo Tổ Hồng Quân ngồi ngay ngắn trên đạo đài, trong lòng cũng rất rõ.

Chỉ là, khi ánh mắt của hắn quét qua Hạo Thiên đang mặt đầy vẻ vui mừng, đáy mắt lại thoáng qua một tia lạnh lùng. "Hạo Thiên, ngươi có biết tội không?" Hồng Quân chậm rãi nói, giọng nói lạnh lùng thờ ơ, tựa như một tiếng sấm kinh thiên, vang vọng trong cả đại điện.

Nụ cười của Hạo Thiên cứng lại, có chút khó tin nhìn Đạo Tổ Hồng Quân, dường như không ngờ, lần này đối phương triệu kiến là để hỏi tội. "Hạo Thiên không biết tội từ đâu mà ra, xin đại lão gia minh ngôn." Sau khi hoàn hồn, Hạo Thiên không hiểu hỏi. "Long tộc tọa trấn Tứ Hải, là đại thế do Hồng Hoang Thiên Đạo định, ngươi đã là Thiên Đế, thì phải tuân theo thế của Thiên Đạo, nay lại tự ý ra tay, can dự vào chuyện của Long tộc, đã làm nhiễu loạn trật tự Hồng

Hoang, tội rất lớn!" Đạo Tổ Hồng Quân trầm giọng nói, trong hai mắt dường như ẩn chứa hàn quang, không chút lưu tình.

Dường như cảm nhận được hàn ý tỏa ra từ trong cơ thể Hồng Quân, sắc mặt Hạo Thiên dần dần ngưng trọng.

Dù sao đi nữa, hắn cũng từng là đồng tử dưới trướng Hồng Quân, phục thị Hồng Quân vô số hội nguyên, đối với tính tình của vị đại lão gia này, ít nhiều cũng có chút hiểu biết.

Cũng chính vì vậy, Hạo Thiên nhạy bén nhận ra, lần này Hồng Quân đã thật sự nổi giận!

Tuy Hạo Thiên không rõ, Hồng Quân rốt cuộc vì sao lại nổi giận như vậy.

Nhưng lửa giận của người đại diện cho Thiên Đạo, không phải là chuyện đùa, dù các vị Thánh nhân thấy cũng phải run sợ.

Nếu là Hạo Thiên trước kia, chắc chắn sẽ sợ đến hồn bay phách lạc, lập tức nhận thua cúi đầu.

Nhưng, Hạo Thiên hiện nay đã không còn là đồng tử năm xưa, mà là Thiên Đế nhân vật chính thật sự! "Hạo Thiên ta đã là Thiên Đế, thì phải lấy việc chấn hưng thanh uy của Thiên Đình làm nhiệm vụ của mình, những việc làm cũng đều vì Thiên Đình, sao có thể nói là sai được?" Hạo Thiên ưỡn ngực ngẩng đầu, hai mắt nhìn thẳng vào Đạo Tổ Hồng Quân trên đạo đài, lời lẽ đanh thép. "Tốt!

Hạo Thiên, ngươi thật sự đã trưởng thành rồi!" Sắc mặt Hồng Quân tức thì lạnh xuống, chậm rãi nói.

Tuy trong lòng đã có dự liệu, nhưng cũng không ngờ, Hạo Thiên lại dám trực tiếp mở miệng phản bác.

Lúc này, Hồng Quân trong lòng không khỏi kinh hãi và giận dữ đan xen, tuy có chút bất ngờ trước hành động của Hạo Thiên, nhưng cũng

không quá kinh ngạc.

Dù sao, trong lòng hắn đã có nghi ngờ về Hạo Thiên rồi, bây giờ chỉ là chứng thực suy đoán mà thôi.

Dám nói chuyện với hắn như vậy, Hạo Thiên tuyệt đối đã bị đoạt xá!

Sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, khi Hồng Quân nhìn về phía Hạo Thiên, hàn sắc trong mắt càng thịnh. "Trẫm đã là Thiên Đế, tự nhiên sẽ hành xử quyền hành của Thiên Đế, chuyện của Thiên Đình không phiền Đạo Tổ lo lắng." Hạo Thiên không còn giả vờ nữa, trực tiếp xé rách mặt với Hồng Quân, không chút khách khí.

Thật sự cho rằng hào quang nhân vật chính của ta là trò đùa sao?

Áp chế không được Thái Thanh, lẽ nào không trị được một Hồng Quân nhỏ bé?

Dám hỏi tội nhân vật chính?

Trực tiếp mắng lại!

Trách phạt?!

Nhân vật chính là phải tùy hứng!

Không còn sự áp chế của hào quang phản diện, lúc này hào quang nhân vật chính của Hạo Thiên đang tỏa sáng lấp lánh, dù đối mặt với Hồng Quân là người đại diện cho Thiên Đạo, cũng căn bản không hề sợ hãi! "Hiện tại thời cơ tái lập Thiên Đình đã đến, trẫm cần phải về Thiên Đình, Đạo Tổ nếu có việc, sau này hãy bàn lại." Sắc mặt Hạo Thiên tự cao, hoàn toàn không còn vẻ sợ sệt khi đối mặt với Thái Thanh, thậm chí còn không đợi Hồng Quân mở miệng, trực tiếp xoay người rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Cảnh này rơi vào mắt Hồng Quân, tức thì khiến lửa giận trong

lòng hắn càng thêm mãnh liệt.

Thậm chí, nếu không phải lo ngại, Hạo Thiên đã là Thiên Đế của Hồng Hoang, đại thế Thiên Đạo không thể làm trái, e rằng hắn đã lập tức một chưởng đánh chết!

Thật vô lý!

Chương 201

Đơn giản là quá vô lý!

Một kẻ xuyên không nhỏ bé, cũng dám mắng lại Đạo Tổ?!

Ta, Hồng Quân, không cần chút thể diện nào sao?!

Nhất định phải giết chết tên này!

Trong mắt Hồng Quân thoáng qua một tia âm u, hiển nhiên đã hạ sát tâm với nhân vật chính Hạo Thiên.

Nhưng, hắn cũng rất rõ, Hạo Thiên hiện nay đã có được vị trí Thiên Đế, dù là người đại diện cho Thiên Đạo, cũng không thể vô cớ giết chết.

Muốn phế đi nhân vật chính, nhất định phải tìm một phản diện chuyên nghiệp mới được!

Nghĩ đến đây, Hồng Quân chậm rãi ngẩng đầu, khi ánh mắt nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ, trong lòng cũng đã có chủ ý.

Tu hành không có năm tháng, Hồng Hoang không tính năm, thoáng chốc, giữa trời đất Hồng Hoang lại trôi qua mấy trăm năm.

Từ sau khi Nữ Oa vá trời, cả Hồng Hoang thiên địa hiếm khi lại khôi phục sự bình yên.

Ngọn lửa chiến tranh của Vu Yêu bắt đầu dần dần tan biến, linh khí trời đất ngày càng mỏng manh cũng đón nhận một đợt phun trào mới!

Trong đó, với tư cách là nhân vật chính mới của trời đất, tốc độ phát triển của Nhân tộc tự nhiên đứng đầu vạn tộc, không chỉ dân số nhanh chóng sinh sôi, cường giả trong tộc cũng ngày càng nhiều, dần

dần thoát khỏi hình ảnh yếu thế.

Ngoài việc Nhân tộc không ngừng phát triển, các vị Thánh nhân cũng không hề nhàn rỗi.

Hồng Hoang thiên địa trước kia, do Vu Yêu hai tộc nắm giữ, dù là Thiên Đạo Thánh nhân cũng không tiện nhúng tay nhiều, uy danh của Thánh nhân vô hình trung bị giảm đi rất nhiều.

Nhưng bây giờ, sau khi Vu Yêu hai tộc lui sân, thời đại của các Thánh nhân giáng lâm Hồng Hoang!

Bất luận là Tiệt giáo vạn tiên triều bái, hay Xiển giáo ở Côn Lôn Ngọc Hư, đều đã mở rộng sơn môn, đệ tử đi khắp thế gian, chấn động cả Hồng Hoang thiên địa!

Nhất thời, danh tiếng của Xiển, Tiệt vang dội khắp Hồng Hoang, kéo theo cả Tịnh thổ Tây Phương cũng thường xuyên hoạt động giữa trời đất!

Đúng lúc các vị Thánh nhân lần lượt ra tay, hiển thánh trong Hồng Hoang, một giọng nói tựa như sét đánh ngang tai đột nhiên vang lên từ trên cửu thiên, vang vọng khắp bát hoang! "Thiên Đạo ở trên, ngô là Hạo Thiên, hôm nay tại Tam Thập Tam Thiên, tái lập Tiên giới Thiên Đình, dùng tiên thiên linh căn Nhâm Thủy Bàn Đào trấn áp khí vận, mong Thiên Đạo chứng giám!" "Thiên Đạo ở trên, ngô là Hạo Thiên, lấy danh nghĩa Thiên Đế, tự phong là Hạo Thiên Khung Cao Thượng Đế, sắc phong Dao Trì là Dao Trì Vương Mẫu nương nương, mong Thiên Đạo chứng giám!" "Thiên Đế quy vị, Thiên Đình, lập!!" Cùng với tiếng hô trầm thấp vang vọng trời đất, vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang đều cảm nhận rõ ràng, trong Tam Thập Tam Thiên Khuyết, có một tòa Thiên Đình mới mẻ đang nhanh chóng mọc lên!

Tầng tầng cung điện lấp lánh, vô tận tiên quang rực rỡ chói mắt, khí vận công đức nồng đậm vô cùng, càng từ bốn phương tám hướng

điên cuồng hội tụ về phía Thiên Đình!

Trong Lăng Tiêu điện, Hạo Thiên, với tư cách là nhân vật chính, đang hài lòng nhìn xuống toàn bộ thiên giới.

Từng tôn thiên binh Thiên Đình được điểm hóa ra, mỗi người tay cầm kim qua, thân mặc ngân giáp, lộ ra khí thế bất phàm.

Tuy những tôn tiên binh này chỉ được điểm hóa đơn giản, tu vi căn nguyên đều rất nông cạn, không thể dùng vào việc lớn.

Nhưng đối với Thiên Đình mới thành lập hiện nay, có thể trang trí mặt tiền là được rồi.

Dù sao, với tư cách là người xuyên không Hạo Thiên, hắn rất rõ ràng về tình thế khó khăn của Thiên Đình hiện nay, trong lòng cũng sớm đã có đối sách.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên liền cao giọng nói: "Nay Thiên Đình mới lập, trăm việc còn ngổn ngang, trẫm lấy danh nghĩa Thiên Đế, chiêu mộ anh hào Hồng Hoang, phàm là người có chí với tiên đồ, đều có thể vào dưới trướng Thiên Đình ta!" Ầm ầm!

Tiếng nổ dữ dội vô cùng không ngừng vang lên trên bầu trời, lời chiêu mộ vạn linh của Hạo Thiên cũng truyền đi rõ ràng khắp bát hoang thiên địa. "Chà, vừa lên đã chiêu binh mãi mã?

Dã tâm của Hạo Thiên cũng không nhỏ a!" "Vào Thiên Đình là có thể được tiên vị, dường như cũng không tệ." "Không sai, đại năng đỉnh tiêm có lẽ không coi trọng tiên vị của Thiên Đình, nhưng đối với chúng ta, lại là một cơ hội!" Từng tiếng bàn luận không ngừng vang lên giữa vạn tộc Hồng Hoang, có người hăm hở muốn thử, cũng có người lắc đầu cười lạnh.

Rõ ràng, hành động tái lập Thiên Đình, chiêu binh mãi mã rầm rộ của Hạo Thiên, tương đương với việc lại một lần nữa khuấy động

phong vân trong Hồng Hoang thiên địa vừa mới bình yên.

Đừng nói vạn tộc sinh linh, ngay cả các vị Thánh nhân, lúc này trong lòng cũng không hề bình tĩnh. "Hay cho một Hạo Thiên, thật sự coi mình là cái thá gì!" Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn cười lạnh một tiếng, trong mắt thoáng vẻ không vui.

Sau Vu Yêu lượng kiếp, chính là thời khắc các vị Thánh nhân chấp chưởng thiên địa, chia cắt khí vận Hồng Hoang.

Hạo Thiên tái lập Thiên Đình vào lúc này, chiêu binh mãi mã rầm rộ như vậy, nếu nói không có dã tâm, e rằng không ai tin.

Nếu như đối với Yêu tộc thiên đình năm xưa, các vị Thánh nhân có chút kiêng kị, thì đối với Thiên Đình mới hiện nay, các vị Thánh nhân căn bản không đặt vào mắt.

Đúng như Thái Thanh đã nói trước đó, trong mắt các vị Thánh nhân, Hạo Thiên chẳng qua chỉ là một đạo đồng, sao có thể sánh vai với họ?

Đương nhiên, Hạo Thiên sau lưng có Hồng Quân chống lưng, các vị Thánh nhân không có thực lực của Thái Thanh, tự nhiên không dám xé rách mặt.

Chỉ cần Hạo Thiên tạm thời không uy hiếp đến họ, dù trong lòng không vui, cũng sẽ không dễ dàng ra tay. "Thôi được, tạm thời tĩnh quan kỳ biến, xem phản ứng của Đạo Tổ rồi tính." Sau khi những ý niệm nhanh chóng lóe lên, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền chuẩn bị thu lại ánh mắt.

Sự thật là, không chỉ có ông ta, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân khác cũng liếc mắt một cái rồi lần lượt thu lại ánh mắt.

Đối với họ, chỉ cần Hạo Thiên không chọc vào đầu họ, họ lười đi

đáp lý Thiên Đình, càng không để ý đến một Thiên Đế con rối nhỏ bé.

Nhưng, đúng lúc các vị Thánh nhân chuẩn bị thu lại ánh mắt, Hạo Thiên lại hít sâu một hơi, trực tiếp cúi đầu với Thiên Đạo. "Thiên Đạo ở trên, hôm nay ngô là Hạo Thiên, lấy thân phận Thiên Đế, xin mở Phong Thần lượng kiếp, sắc phong môn đồ các thánh, cùng nhau thống ngự bát hoang thiên địa, mong Thiên Đạo chuẩn y!" Giọng Hạo Thiên tựa như sấm kinh thiên, rơi vào giữa Hồng Hoang thiên địa, không chỉ khiến vạn tộc sinh linh hơi sững sờ, ngay cả các vị Thánh nhân nghe thấy, cũng đều sắc mặt đại biến.

Là Thiên Đạo Thánh nhân, có thể biết hết mọi chuyện trong trời đất, sớm đã từ khi Vu Yêu lượng kiếp vừa kết thúc, liền cảm nhận được sẽ có lượng kiếp mới giáng xuống.

Nhưng dù vậy, không một vị Thánh nhân nào để ý.

Dù sao, Vu Yêu lượng kiếp vừa mới kết thúc, cách lúc lượng kiếp mới bắt đầu, ít nhất cũng phải mấy trăm nguyên hội, đủ thời gian để từ từ bố cục mưu hoạch.

Bây giờ, Hạo Thiên trực tiếp khẩn cầu Thiên Đạo, mở ra Phong Thần lượng kiếp, tương đương với việc đem cả đại thế Hồng Hoang, đều hung hăng đẩy nhanh một đoạn lớn!

Đừng nói bố cục mưu hoạch, các vị Thánh nhân ngay cả thời gian để tiêu hóa thu hoạch của Vu Yêu lượng kiếp cũng không có!

Đây là muốn kéo tất cả các Thiên Đạo Thánh nhân xuống nước a!

Nghĩ đến đây, trong Bát Cảnh Cung, Thái Thanh ngược lại lộ ra vẻ hứng thú.

Chà, nhân vật chính bị dồn ép rồi sao?

Thật sự điên cuồng tăng tốc sao?!

Thôi được, chẳng cần làm gì nữa, trực tiếp cất cánh bay cao đi!

Vu Yêu kết thúc, Nhân tộc đại hưng, Tam Hoàng trị thế, Phong Thần kiếp đến!

Theo đại thế Thiên Đạo nguyên bản của Hồng Hoang, muốn mở ra Phong Thần lượng kiếp, ít nhất cũng phải đợi sau khi Tam Hoàng Ngũ Đế lần lượt quy vị mới được.

Nhưng bây giờ, do hành động đột ngột của nhân vật chính Hạo Thiên, đã trực tiếp phá vỡ tiết tấu của cả đại thế Hồng Hoang, cưỡng ép tăng tốc một phen!

Đừng nói các vị Thánh nhân, ngay cả Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung, sau khi nhận ra hành động của Hạo Thiên, sắc mặt cũng đột nhiên trở nên khó coi.

Phải biết rằng, dù sao đi nữa, hắn cũng là Đạo Tổ của Huyền Môn, người đại diện cho Thiên Đạo Hồng Hoang, chuyện lớn như Phong Thần lượng kiếp, nhất định phải do hắn quyết định mới đúng.

Nhưng khốn nỗi, Hạo Thiên hoàn toàn không thương lượng với hắn, trực tiếp bỏ qua người đại diện Thiên Đạo này, mà giao tiếp trực diện với Thiên Đạo.

Hành động như vậy, rõ ràng là khiêu khích thể diện của vị Đạo Tổ này, hoàn toàn không đặt hắn vào mắt.

Chương 202

...

Là sự coi thường trần trụi! "Thật vô lý!

Một con kiến hôi từ ngoại giới, sao dám cuồng vọng như vậy!" Sắc mặt Hồng Quân âm trầm như nước, trong mắt có hàn quang lướt qua, hận không thể trực tiếp ra tay, một chưởng đánh chết Hạo Thiên.

Đáng tiếc, dưới sự che chở của hào quang nhân vật chính, dù Hồng Quân là người đại diện cho Thiên Đạo, cũng không dám ra tay đánh giết nhân vật chính, chỉ có thể ký thác hy vọng vào việc Thiên Đạo không để ý.

Sự thật là, không chỉ có một mình hắn như vậy, gần như tất cả các Thiên Đạo Thánh nhân, đều ánh mắt chăm chú nhìn lên bầu trời, trong lòng cầu mong Thiên Đạo đừng để ý đến Hạo Thiên.

Người duy nhất ngoại lệ, e rằng cũng chỉ có Thái Thanh.

Sắc mặt hắn bình tĩnh, khi ánh mắt quét qua Hồng Hoang thiên địa, trên mặt không có quá nhiều dao động.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng hắn sao lại không biết, nếu nhân vật chính đường đường đã mở miệng, Thiên Đạo sao có thể không đồng ý?

Thật sự cho rằng hào quang nhân vật chính của Hạo Thiên là để chơi sao?

Đó là đãi ngộ như con ruột của tác giả, muốn gì được nấy!

Quả nhiên!

Dường như để chứng thực lời nói của Thái Thanh, chỉ một lát sau,

một luồng thiên uy mênh mông bao trùm cả Hồng Hoang mênh mông, liền từ trên cửu thiên ầm ầm hạ xuống.

Tiếng nổ dữ dội không ngừng vang lên, khí tức khủng bố chấn động bát hoang, ý chí Thiên Đạo dao động, vào lúc này đã hiển lộ không còn nghi ngờ gì!

Sinh linh Hồng Hoang bình thường, có lẽ không cảm nhận được, nhưng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thiên Đạo Thánh nhân, lại đều sắc mặt biến đổi, trở nên khó coi. "Đem Phong Thần lượng kiếp, một hơi đẩy lên mười vạn năm sau sao..." Trong mắt Thái Thanh lóe lên quang mang, cũng đã biết được ý chí mà Thiên Đạo giáng xuống.

Rõ ràng, vì nể mặt hào quang nhân vật chính, Thiên Đạo đã một hơi đẩy nhanh Phong Thần lượng kiếp đến thời điểm mười vạn năm sau.

Mười vạn năm, đối với thế giới khác mà nói, có lẽ sẽ rất dài, nhưng đối với Hồng Hoang động một chút là tính bằng nguyên hội, mười vạn năm chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Đừng nói các vị Thánh nhân, riêng sinh linh cảnh giới Đại La Kim Tiên, bế quan một lần cũng không chỉ ngắn như vậy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lần tăng tốc đột ngột này, đã trực tiếp đánh cho các vị Thánh nhân một đòn bất ngờ, căn bản không cho họ thời gian để bố cục mưu hoạch!

Đây, cũng chính là đối sách của Hạo Thiên!

Phá vỡ kế hoạch của các vị Thánh nhân, thoát khỏi vận mệnh con rối, trở thành mắt xích quan trọng để trở thành Thiên Đế chí cao!

Chà, rau hẹ bắt đầu phát huy sức mạnh rồi sao?

Không chỉnh đốn một chút, sao xứng với danh hiệu phản diện của ta?

Sau khi đã quá quen với chiêu trò nghịch thiên cải mệnh của nhân vật chính, lúc này Thái Thanh không những không có chút dao động nào, thậm chí còn tăng cường độ để cắt thêm một lứa rau hẹ.

Không còn cách nào khác, ai bảo nhân vật chính lần này lại thích nhảy nhót như vậy.

Không xử lý, quả thực là có lỗi với hai chữ 'phản diện'!

Sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh đã có chủ ý, đang định suy nghĩ kỹ hơn thì đột nhiên sắc mặt khẽ động, dường như cảm nhận được điều gì, ánh mắt hướng ra ngoài Huyền Đô Tử Phủ.

Chỉ thấy, giữa thiên địa bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ, Tây Phương Nhị Thánh là Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân đang vội vã hạ xuống.

Phía sau hai người, còn có một đạo nhân trẻ tuổi sắc mặt bi mẫn đi theo, tuy trông có vẻ hơi ngây ngô, nhưng cũng đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên. "Đến rồi sao..." Sau khi liếc mắt, Thái Thanh khẽ nhíu mày, cũng không ngăn cản nhiều, trực tiếp cho ba người vào trong Bát Cảnh Cung.

Rất nhanh, khi Tây Phương Nhị Thánh dẫn theo vị đạo nhân trẻ tuổi kia xuất hiện trong đại điện, cả ba người đều đồng loạt hành lễ với Thái Thanh. "Xa cách mấy trăm năm, lại đến cửa làm phiền, mong Thái Thanh đạo hữu lượng thứ." Tiếp Dẫn đạo nhân chắp tay, rất khách khí nói. "Không cần đa lễ, nếu bản thánh không đoán sai, vị này chính là Địa Tạng đạo nhân rồi phải không?" Thái Thanh chậm rãi nói, giọng điệu không nghe ra vui giận.

Thấy Thái Thanh liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của Địa Tạng đạo nhân, trên mặt Tây Phương Nhị Thánh đều thoáng qua một tia ngạc nhiên.

Nhưng, họ cũng không che giấu, lần lượt gật đầu. "Không sai, chính là Địa Tạng dưới trướng Tây Phương ta, hôm nay mang hắn đến đây, cũng là để đưa hắn vào Địa Phủ tiếp quản chức vụ Âm Thần." Chuẩn Đề đạo nhân vừa nói, vừa do dự nhìn Thái Thanh.

Nói thật, năm xưa tại Bát Cảnh Cung, khi Tây Phương Nhị Thánh dùng Định Hải Thần Châu để đổi lấy chức vụ Âm Thần, phản ứng của Thái Thanh quá bất thường.

Đến nỗi Tây Phương Nhị Thánh, sợ bị Thái Thanh gài bẫy, vẫn luôn trì hoãn việc này, không chịu để Địa Tạng dễ dàng đến nhậm chức.

Nếu không phải vì bây giờ, Hạo Thiên đột nhiên xin mở Phong Thần lượng kiếp, buộc Tây Phương Nhị Thánh phải sớm chuẩn bị, e rằng họ còn phải tiếp tục quan sát tình hình.

Dù sao, U Minh Địa Phủ hiện nay nằm trong tay Thái Thanh, đưa Địa Tạng vào Địa Phủ nhậm chức, tương đương với việc đem đệ tử mà mình khổ công dạy dỗ, đẩy không vào hố lửa, Tây Phương Nhị Thánh tự nhiên phải hết sức thận trọng.

Chỉ là, điều khiến hai người không ngờ là, nghe xong lời của họ, Thái Thanh hiếm thấy lại gật đầu cười. "Không hổ là hai vị đạo hữu Tây Phương, đệ tử do chính tay dạy dỗ, quả nhiên thiên tư phi phàm a." Thái Thanh cười nhạt một tiếng, khá là tán thưởng.

Một nụ cười này không sao, trực tiếp khiến Tây Phương Nhị Thánh ở bên cạnh ngây người.

Trước khi đến, họ đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị gài bẫy, vạn lần không ngờ, Thái Thanh lại tươi cười chào đón!

Không ổn!

Quá không ổn!

Ngươi gài bẫy ta một lần, ta còn có thể chấp nhận, đột nhiên cười như vậy, mẹ nó ai mà chịu nổi?!

Phản diện cười một tiếng, sinh tử khó lường!

Địa Tạng, mau chạy đi!!

Chạy?

Chạy được không?!

Đùa à!

Từ khi Nữ Oa vì Phục Hy mà cầu tình, đổi lấy chức vụ Âm Thần, Thái Thanh đã bắt đầu bố cục.

Nay khó khăn lắm mới đợi được Tây Phương Nhị Thánh ngoan ngoãn đến cửa, đem đệ tử đến tận mắt hắn, Thái Thanh tự nhiên sẽ không bỏ qua!

Lập tức, không thèm nói nhiều với Tây Phương Nhị Thánh, hắn trực tiếp vung tay, ném Địa Tạng đạo nhân vào trong U Minh Địa Phủ.

Nhìn Địa Tạng đạo nhân biến mất trước mắt, Tây Phương Nhị Thánh tức thì có chút ngây người.

Tuy, với tu vi thực lực của hai người, tự nhiên có thể nhìn ra, Địa Tạng đạo nhân không chết, chỉ là đến Địa Phủ nhậm chức mà thôi.

Nhưng từ hành động bất thường của Thái Thanh mà xem, đến U Minh Địa Phủ nắm giữ chức vụ Âm Thần, tuyệt đối không khác gì đi tìm cái chết!

Thôi được, đệ tử này coi như bỏ đi, mau chóng luyện một tài khoản nhỏ khác thôi.

Chương 203

Sau khi nhìn nhau một cái, trên mặt Tây Phương Nhị Thánh đều lộ ra vẻ u uất.

Trước đó, trong lòng họ còn ôm hy vọng may mắn, cho rằng Thái Thanh sẽ không thật sự tính kế Địa Tạng đạo nhân, nên mới chủ động đến Huyền Đô Tử Phủ.

Nhưng bây giờ, một tia hy vọng may mắn trong lòng, đã triệt để không còn!

Hành động của Thái Thanh, không nghi ngờ gì là đang nói thẳng với họ, lão tử đây tính kế ngươi đấy, thì sao nào?! "Nếu Địa Tạng đã nhậm chức, chúng ta xin cáo từ trước." Sắc mặt Tiếp Dẫn đạo nhân khó coi, định cáo từ rời đi.

Không còn cách nào khác, người đã bị đưa vào U Minh Địa Phủ, bây giờ muốn hối hận cũng không kịp nữa!

Nói đi nói lại, chuyện này đều không thoát khỏi liên quan đến Hạo Thiên, nếu không phải hắn cưỡng ép đẩy nhanh lượng kiếp, Tây Phương Nhị Thánh cũng sẽ không ôm tâm lý may mắn, mà nhắm vào U Minh Địa Phủ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tây Phương Nhị Thánh, đã ghi món nợ này lên đầu nhân vật chính Hạo Thiên.

Đối với tâm tư của Tây Phương Nhị Thánh, Thái Thanh tự nhiên không biết.

Lúc này, thấy Tây Phương Nhị Thánh cáo từ, hắn cũng không mở miệng giữ lại.

Dù sao mục đích đã đạt được, tiếp theo chỉ cần ngồi một bên xem

náo nhiệt, chờ đợi kịch hay bắt đầu là được. ...

Bên kia, U Minh Địa Phủ.

Nhìn Phong Đô Thành với những La Điện âm u trước mắt, sắc mặt Địa Tạng đạo nhân có chút ngơ ngác, dường như chưa hoàn hồn.

Đúng lúc này, một đám quỷ sai vong lại xuất hiện bên cạnh hắn, cúi đầu hành lễ. "Chúng ta bái kiến Chuyển Luân Vương đại nhân!" Chuyển Luân Vương?

Nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Địa Tạng đạo nhân càng thêm ngơ ngác.

Quả thực, Tây Phương Nhị Thánh từng nói với hắn, hắn được sắc phong làm Âm Thần Địa Phủ.

Nhưng Địa Tạng đạo nhân vạn lần không ngờ, chức vụ Âm Thần này lại quan trọng đến vậy!

Phải biết rằng, Chuyển Luân Vương là chức vụ Âm Thần nắm giữ việc luân hồi vãng sinh, địa vị dù so với Thập Điện Diêm La cũng không kém là bao.

Nói cách khác, ngoài Ngũ Phương Quỷ Đế, trong cả U Minh Địa Phủ, Chuyển Luân Vương có thể nói là dưới một người, trên vạn vạn vong hồn! "Chuẩn Đề Thánh nhân từng nói, chuyến đi này đối với ta sẽ là một đại tạo hóa, quả nhiên không giả!" Sau khi hiểu rõ về công đức luân hồi, trong lòng Địa Tạng đạo nhân kích động không thôi.

Là đệ tử do Tây Phương Nhị Thánh một tay dạy dỗ, căn nguyên thiên phú tự nhiên không tồi.

Nhưng dù căn nguyên không tồi, tu hành dưới trướng Thánh nhân đến hôm nay, một thân tu vi thực lực vẫn chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cách Hỗn Nguyên Kim Tiên trước sau vẫn còn một bước.

Vạn lần đừng xem thường một bước này, sinh linh Hồng Hoang bình thường, nếu không có cơ duyên tạo hóa, e rằng cả đời cũng không thể bước ra bước cuối cùng!

Địa Tạng đạo nhân là đệ tử của Thánh nhân không giả, nhưng với chút gia sản của Tây Phương, có thể giúp hắn đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên hay không, e rằng cũng là một vấn đề.

Huống hồ, ngoài hắn ra, trong Tịnh thổ Tây Phương còn có rất nhiều đệ tử khác, Tây Phương Nhị Thánh tự nhiên cũng không thể dồn hết tâm huyết vào một mình hắn.

Cho nên, Địa Tạng đạo nhân trong lòng rất rõ, khả năng đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên của hắn là vô cùng nhỏ!

Nay đột nhiên xuất hiện chức vụ Âm Thần, lại khiến trong lòng hắn một lần nữa nhen nhóm hy vọng!

Chỉ cần lấy thân phận Chuyển Luân Vương, không ngừng độ hóa vong hồn, kiếm công đức luân hồi cho Tây Phương, không chỉ có thể được Tây Phương Nhị Thánh thưởng thức, mà tu vi thực lực của hắn cũng sẽ dưới sự gia trì của công đức, một lần đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Địa Tạng đạo nhân tức thì nóng rực, cũng không còn trì hoãn nữa, trực tiếp bắt đầu độ hóa vong hồn. "Các ngươi mỗi người làm chức vụ của mình, cùng bần đạo độ hóa vong hồn, chớ có lười biếng." Các quỷ sai nghe vậy, đồng loạt gật đầu, rồi tứ tán lui xuống, bắt đầu áp giải vong hồn vào điện Chuyển Luân.

Địa Tạng đạo nhân ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, kim quang trong cơ thể tỏa ra ngoài, tựa như một vị Thiên Vương cứu khổ cứu nạn, không ngừng tẩy rửa oán khí của vong hồn.

Theo thời gian trôi đi, từng đầu vong hồn lần lượt được độ hóa,

không chỉ kim quang trong cơ thể Địa Tạng đạo nhân càng thêm rực rỡ chói mắt, mà quanh thân cũng bắt đầu vây quanh từng luồng công đức quang mang.

Cảm nhận được công đức tích lũy trong cõi u minh, trong lòng Địa Tạng đạo nhân càng thêm vui mừng, càng tận tâm độ hóa vong hồn, không dám có chút lơ là. ...

Tây Phương chi địa, dưới cây Bồ Đề.

Tây Phương Nhị Thánh đang nhắm mắt đả tọa, đột nhiên mở mắt, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc. "Sư huynh,..." Chuẩn Đề đạo nhân sắc mặt kinh ngạc, vội vàng hỏi. "Không sai được!

Công đức luân hồi!!" Tiếp Dẫn đạo nhân gật đầu, có chút kinh hỉ nói.

Từ sau khi rời khỏi Bát Cảnh Cung, Tây Phương Nhị Thánh chỉ coi như Địa Tạng đạo nhân lành ít dữ nhiều, đã bị Thái Thanh gài bẫy rồi.

Lại vạn lần không ngờ, Địa Tạng đạo nhân không chỉ bình an vô sự, nay còn giúp Tây Phương kiếm được công đức luân hồi!

Tuy, trong số công đức luân hồi này, có năm thành sẽ rơi vào tay Thái Thanh, ba thành quy về U Minh Địa Phủ, công đức thực sự thuộc về Tịnh thổ Tây Phương và Địa Tạng chỉ có hai thành.

Nhưng dù sao đi nữa, đó cũng là công đức luân hồi đúng nghĩa, so với Thất Bảo Công Đức Trì mà Tịnh thổ Tây Phương năm xưa tạo ra, công đức thu được từ việc độ hóa sinh linh, phong phú hơn rất nhiều. "Chỉ mới bắt đầu nắm giữ chức vụ Âm Thần, đã có nhiều công đức như vậy, nếu để Địa Tạng đạo nhân cứ mãi ở lại Địa Phủ, đối với Tây Phương ta mà nói, sẽ là một lần đại tạo hóa a!" Chuẩn Đề đạo nhân sắc mặt kích động, có chút hưng phấn nói.

Tiếp Dẫn đạo nhân nghe vậy, cũng cười gật đầu, chỉ là trong lòng luôn mơ hồ có chút bất an.

Vốn tưởng Địa Tạng đạo nhân chỉ có đi không về, không ngờ lại thật sự thành công?

Lẽ nào Tây Phương Nhị Thánh ta đã thật sự hiểu lầm Thái Thanh đạo hữu?

Khi Tây Phương Nhị Thánh vì công đức luân hồi mà kích động, trong Bát Cảnh Cung, Thái Thanh cũng nhận ra sự biến hóa của công đức Địa Phủ.

Nhưng, trên mặt hắn lại không có chút ngạc nhiên nào, ngược lại còn cười nhạt. "Bắt đầu rồi sao..." Vào lúc Địa Tạng đạo nhân đang một lòng một dạ độ hóa vong hồn, thay Tây Phương Tịnh Thổ chiếm lấy công đức Luân Hồi, thì tại một động phủ khác trong U Minh Địa Phủ, cũng đang có vô số vong hồn hội tụ.

Chỉ thấy, vô số vong hồn ở nơi đây, tựa như thủy triều, ào ạt chảy vào trong động phủ, rồi lần lượt hóa thành những luồng ánh sáng đen, bị một tòa bảo tháp mười tám tầng hấp thu.

Ngay sau đó, từ tòa bảo tháp mười tám tầng kia, một luồng ánh sáng chói lọi rực rỡ bùng phát, chiếu sáng cả đất trời!

Cùng lúc đó, từng luồng từng luồng kim quang công đức cũng không ngừng ngưng tụ bay lượn, rơi vào tay của gã Vu binh đang nắm giữ tòa tháp này.

Vu binh này không phải ai khác, chính là một trong những nhân vật chính xuyên việt lúc trước, Sở Thần!

“Không hổ là Luân Hồi Tháp được tiến hóa từ phôi thai của Thập Bát Tầng Địa Ngục, quả nhiên có hiệu quả độ hóa vong hồn!” Cảm nhận được công đức Thiên Đạo quanh thân đang tăng vọt, Sở Thần

mừng rỡ, trong mắt đã rưng rưng lệ.

Cũng chẳng trách hắn như vậy, thực sự là tòa Luân Hồi Tháp trong tay này có được quá không dễ dàng!

Ban đầu, để luyện hóa một đống đồng nát sắt vụn thành phôi thai Thập Bát Tầng Địa Ngục, hắn đã hao phí sạch điểm tiến hóa của mình, mới miễn cưỡng thành công.

Kết quả không ngờ, lại bị Hậu Thổ đi trước một bước, chẳng được chút lợi lộc nào, ngược lại còn mất sạch vốn liếng!

Chương 204

Suốt mấy trăm năm, để gom đủ điểm tiến hóa một lần nữa, cuộc sống của hắn quả thực không thể thê thảm hơn, không chỉ phải đi khắp nơi thu lượm đồ bỏ đi, mà còn phải trốn tránh rất nhiều vong hồn mạnh mẽ, có thể nói là chật vật đến cực điểm.

Đây là đãi ngộ mà một nhân vật chính nên có sao?!

Hoàn toàn là bắt nạt người thật thà mà!!

Nhớ lại những tao ngộ trước kia, Sở Thần không khỏi bi thương từ trong lòng, không kìm được mà rơi lệ.

May thay, những ngày khổ cực cuối cùng cũng đã qua!

"Có tòa Luân Hồi Tháp này trong tay, cho dù là vong hồn cảnh giới Đại La Kim Tiên, ta cũng có thể dễ dàng độ hóa, việc kiếm công đức Thiên Đạo cũng dễ như trở bàn tay!" Vô số suy nghĩ nhanh chóng lóe lên, ánh mắt Sở Thần lại một lần nữa rơi vào tòa bảo tháp mười tám tầng trước mắt, vẻ mặt trở nên nóng rực.

Hắn chính là nhân vật chính thân mang hệ thống tiến hóa vô hạn!

Chỉ cần có đủ công đức Thiên Đạo để đổi lấy điểm tiến hóa, cho dù là tiến hóa thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng không phải là chuyện không thể!

Trong thoáng chốc, Sở Thần dường như đã thấy được, con đường Long Ngạo Thiên của mình, sắp bắt đầu rồi!

Cố lên!

Cố lên!

Không chút do dự, Sở Thần một tay nâng Luân Hồi Tháp, cất

bước rời khỏi động phủ, đi đến trước Quỷ Môn Quan bên ngoài Phong Đô Thành.

Kể từ khi Bình Tâm sáng lập Địa Phủ, mở ra Quỷ Môn Quan, phàm là sinh linh chết đi trong Hồng Hoang, đều phải đi qua Hoàng Tuyền Lộ, qua cầu Nại Hà, tiến vào Quỷ Môn Quan, sau đó được Thập Điện Diêm La sơ thẩm, mới có thể luân hồi chuyển thế.

Nói cách khác, vong hồn muốn vào U Minh Địa Phủ, đều phải đi qua Quỷ Môn Quan!

Chính vì hiểu rõ điều này, Sở Thần mới chọn mục tiêu tại nơi đây.

Dù sao, dẫn dắt từng vong hồn một quá phiền phức, tìm một nơi hội tụ vong hồn để thu hoạch hàng loạt, mới là phương pháp thể hiện rõ nhất phong thái của nhân vật chính!

Mang theo ý nghĩ như vậy, Sở Thần không chút e dè, trực tiếp vung tay, tế ra Luân Hồi Tháp, lơ lửng trước Quỷ Môn Quan.

"Độ!!" Theo một tiếng quát trầm của Sở Thần, khí tức luân hồi trong cả tòa Luân Hồi Tháp liền như sóng vỗ bờ, điên cuồng tuôn ra, càn quét khắp đất trời phía dưới.

Trong phút chốc, vô số vong hồn đi ngang qua bên ngoài Quỷ Môn Quan, đều bị khí tức luân hồi dẫn dắt, ào ạt chui vào trong Luân Hồi Tháp.

Từng vong hồn không ngừng được độ hóa, từng luồng công đức liên tiếp rơi xuống, chỉ trong thoáng chốc, Sở Thần đã cảm nhận rõ ràng, công đức Thiên Đạo quanh thân đã tăng vọt thêm một triệu điểm!

Thế nào là nhân vật chính?

Đây mới chính là nhân vật chính!

Một chữ, sảng!!

Ánh mắt Sở Thần càng lúc càng nóng rực, không còn giữ lại chút nào, điên cuồng thôi động Luân Hồi Tháp, đem toàn bộ vong hồn sắp tiến vào Quỷ Môn Quan, hút sạch vào trong.

Trong khoảnh khắc, trước Quỷ Môn Quan vốn luôn bận rộn không ngừng, thậm chí còn xuất hiện cảnh tượng trống trải hiếm thấy!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Sở Thần hài lòng gật đầu.

Những vong hồn này trong mắt hắn, không còn là vong hồn, mà là điểm tiến hóa khổng lồ!

Chỉ cần có thể bắt trọn một mẻ, lo gì không thể trở nên mạnh mẽ?

Còn về việc hành động này có kinh động đến Thập Điện Diêm La hay không?

Sở Thần cũng không suy nghĩ nhiều.

Dù sao, có vòng sáng nhân vật chính ở đây, Thập Điện Diêm La nếu thật sự bị kinh động, cũng chỉ có nước đến để bị vả mặt mà thôi!

Trên thực tế, cũng giống như Sở Thần suy nghĩ, nếu chuyện này tiếp tục phát triển, chắc chắn sẽ khiến Thập Điện Diêm La nhận ra điều khác thường, rồi bị thủ bút của nhân vật chính làm cho kinh ngạc.

Nhưng oái oăm thay, Sở Thần không ngờ rằng, hành động của hắn không kinh động đến Thập Điện Diêm La, mà lại khiến một người khác ngồi không yên.

Lúc này, trong điện Chuyển Luân Vương, Địa Tạng đạo nhân vẫn luôn cần mẫn, chăm chỉ độ hóa vong hồn, đang ngơ ngác nhìn quỷ sai phía dưới.

“Ngươi nói cái gì?

Lặp lại cho ta nghe một lần nữa?” Sau khi hoàn hồn, Địa Tạng

đạo nhân có chút khó tin nói.

"Bẩm Chuyển Luân Vương đại nhân, bên ngoài Quỷ Môn Quan xuất hiện một người Vu tộc, tay cầm pháp khí luân hồi, đã độ hóa hết tất cả vong hồn.

Hiện tại trong Phong Đô Thành, không có vong hồn mới nào nữa." Quỷ sai bên dưới cũng run rẩy, mặt lộ vẻ như gặp quỷ.

Độ hóa vong hồn bên ngoài Quỷ Môn Quan, chẳng khác nào cướp mối làm ăn của Địa Phủ, dám làm chuyện như vậy ngay trước mặt U Minh Địa Phủ, thực sự là chuyện kinh thiên động địa!

Nếu không phải Sở Thần là người của Vu tộc, mà hiện tại Thập Điện Diêm La đều là các Tổ Vu, e rằng lúc này vô số quỷ sai trong Phong Đô Thành đã sớm xông ra ngoài.

Đối với sự kiêng dè của đám quỷ sai, Địa Tạng đạo nhân tự nhiên không biết.

Nhưng, cho dù có biết, hắn cũng chẳng thèm để ý.

Trong mắt hắn, độ hóa vong hồn không chỉ quan hệ đến sự thịnh suy của Tây Phương Tịnh Thổ, mà còn là cơ hội mấu chốt để đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Hiện tại có kẻ dám cướp đi tạo hóa của hắn, quả thực là không có đạo lý!

Mối thù cản đường tu đạo lớn hơn trời, đừng nói chỉ là một gã Vu tộc, cho dù là Thập Điện Diêm La đến, cũng không được!

"Dẫn đường phía trước, hôm nay ta phải chấn chỉnh lại quy củ của Địa Phủ!" Địa Tạng đạo nhân lạnh lùng lên tiếng, trong mắt lóe lên một tia sát khí.

Quỷ sai bên dưới nghe vậy, cũng không dám nhiều lời, trực tiếp

dẫn Địa Tạng đạo nhân đi thẳng đến trước Quỷ Môn Quan.

Vừa đến gần nơi đây, Địa Tạng đạo nhân liền thấy được, kim quang công đức từ giữa không trung không ngừng rơi xuống, đang ào ạt đổ về phía Sở Thần.

Cảnh tượng này, không khác gì đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho hai mắt Địa Tạng đạo nhân lập tức đỏ ngầu.

"Vu binh to gan, tự ý độ hóa vong hồn, đáng chết!!" Địa Tạng đạo nhân quát lạnh một tiếng, căn bản không chút do dự, trực tiếp xông lên!

U Minh Địa Phủ hiện nay, Thái Thanh không nhúng tay vào việc vận hành, toàn bộ mọi chuyện trong Địa Phủ đều giao cho Thập Điện Diêm La quản lý.

Nói cách khác, với thân phận Tổ Vu của Vu tộc, Đế Giang và những người khác đang nắm quyền vận hành Địa Phủ, địa vị của Vu tộc tự nhiên cũng không hề tầm thường.

Cũng chính vì vậy, một Vu binh quèn như Sở Thần, mới có thể nghênh ngang độ hóa vong hồn bên ngoài Quỷ Môn Quan mà không bị quỷ sai nào ra tay ngăn cản.

Dù sao, lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, Vu tộc vẫn là một thế lực không thể xem thường, đám quỷ sai tầm thường không thể nào chọc vào được.

Nhưng oái oăm thay, đối với Địa Tạng đạo nhân mà nói, đừng nói chỉ là Vu tộc, cho dù là Bình Tâm nương nương trấn giữ Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, cũng không được phép cắt đứt cơ duyên của hắn.

Phải biết rằng, sau lưng hắn có đến hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân là Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân chống lưng!

"Dám hủy đại kế của Tây phương ta, mau đi chết đi!!" Lúc này,

hàn quang trong mắt lóe lên, tu vi của Địa Tạng đạo nhân bùng nổ, khí tức đỉnh phong Đại La Kim Tiên trong nháy mắt phun trào, quét ngang về phía Sở Thần bên ngoài Quỷ Môn Quan!

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp ngoại thành Phong Đô, một đòn của cảnh giới đỉnh phong Đại La trực tiếp đánh bay cả tòa Luân Hồi Tháp, kéo theo vô số vong hồn bên trong cũng rơi ra ngoài.

"Ồ?" Thấy một đòn của mình lại không thể hủy đi Luân Hồi Tháp, trên mặt Địa Tạng đạo nhân thoáng qua một tia kinh ngạc.

Chương 205

Nhưng, hắn cũng không quá để tâm, chỉ lạnh lùng nhìn về phía Sở Thần bên cạnh.

"Vu binh to gan, dám nhiễu loạn trật tự Địa Phủ, xúc phạm thiết luật Địa Phủ, tội đáng muôn chết!" Giọng nói của Địa Tạng đạo nhân như sấm dậy, trầm giọng quát lớn.

Nếu là Vu binh tầm thường, bị một cường giả đỉnh phong Đại La Kim Tiên quát hỏi như vậy, e rằng sớm đã sợ đến mềm nhũn ra đất.

Nhưng với tư cách là nhân vật chính trong truyện sảng văn, Sở Thần ngay cả đối mặt với Thiên Đạo Thánh Nhân cũng dám dí sát mặt vào mà chửi, sao lại có thể sợ hãi một Đại La Kim Tiên quèn?

Thậm chí, không những không có chút sợ hãi nào, trên mặt Sở Thần ngược lại còn hiện lên một tầng nộ khí.

Đúng vậy, là phẫn nộ!

Thời buổi này một Đại La Kim Tiên nho nhỏ cũng dám bắt nạt lên đầu nhân vật chính ta sao?

Bình Tâm Thánh Nhân cướp tạo hóa của nhân vật chính thì thôi đi, một Đại La Kim Tiên quèn cũng dám cản trở nhân vật chính đoạt lấy tạo hóa!

Thật sự cho rằng thân phận nhân vật chính của ta là để làm cảnh à?!

Cho mặt mũi mà không biết điều?!

Chuyện này, không thể nhịn được!!

"Làm tổn thương pháp bảo của ta, cản trở công đức của ta, lẽ nào

ngươi cho rằng chỉ là một âm thần nho nhỏ của Địa Phủ, ta không dám động đến ngươi sao?" Sở Thần vung tay áo, triệu hồi Luân Hồi Tháp bị đánh bay trở về, vẻ mặt băng lãnh nói.

Cái gì?!

Tình huống quái gì thế này?!

Ta còn chưa ra tay gây khó dễ, tên này đã chủ động khiêu khích rồi?

Địa Tạng đạo nhân ngơ ngác, có chút bối rối nhìn Sở Thần, dường như không ngờ rằng, một Vu binh của Vu tộc lại dám nói chuyện với mình như vậy.

Được rồi, không cần nói gì nữa, trực tiếp giết quách cho xong!

Ý niệm trong lòng lóe lên, Địa Tạng đạo nhân không nói thêm nửa lời vô ích, giơ tay vung về phía trước, một chưởng ấn che trời lấp đất nhanh chóng ngưng tụ, nghiền ép xuống phía Sở Thần!

Trong khoảnh khắc, khí tức kinh khủng của Đại La đỉnh phong tràn ngập khắp ngoại vi Quỷ Môn Quan, vô số vong hồn kinh hãi run rẩy, lần lượt quỳ rạp xuống đất.

Phải nói rằng, Địa Tạng đạo nhân không hổ là đệ tử đắc ý do Tây Phương Nhị Thánh tự tay dạy dỗ, mỗi cử chỉ giơ tay nhấc chân đều mang theo sức mạnh kinh khủng vượt xa Đại La đỉnh phong bình thường!

Một đòn đáng sợ như vậy, đừng nói là một Vu binh, e rằng trong số các Đại Vu của Vu tộc, người có thể cứng rắn đỡ được cũng không nhiều.

"Pháp khí luân hồi trong tay kẻ này rất cổ quái, sau khi trấn sát hắn, có lẽ có thể lấy ra tham ngộ một chút..." Địa Tạng đạo nhân thầm nghĩ trong lòng, sát ý trong mắt càng thêm sắc lạnh.

Thế nhưng, điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới là, đối mặt với một đòn kinh khủng như vậy, Sở Thần không những không có chút hoảng loạn nào, ngược lại còn nở một nụ cười khinh thường.

"Một Đại La đỉnh phong đường đường, chỉ có chút thực lực này thôi sao?" Sở Thần vẻ mặt khinh miệt, sau khi khẽ lắc đầu, ngạo nghễ nói: "Nếu đã như vậy, liền để ngươi kiến thức một chút, cái gì gọi là sức mạnh của Vu tộc!" Theo tiếng nói của hắn vừa dứt, một cỗ sát khí Vu tộc cuồn cuộn mãnh liệt, từ trong cơ thể hắn điên cuồng tuôn ra.

Cùng lúc đó, Sở Thần bước một bước về phía trước, cũng không sử dụng Luân Hồi Tháp, trực tiếp tung một quyền hung hãn, va chạm với đòn tấn công của Địa Tạng đạo nhân!

Ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa lại một lần nữa vang vọng khắp U Minh Địa Phủ, những gợn sóng đáng sợ cuồng bạo tứ tán, điên cuồng càn quét khắp tám phương trời đất.

Dưới ánh mắt kinh hãi không thôi của Địa Tạng đạo nhân, thân ảnh Sở Thần ngạo nghễ hiện ra, không chỉ đập tan đòn tấn công kinh khủng kia, mà khí thế còn xông thẳng lên trời, so với Đại La đỉnh phong cũng không hề thua kém.

"...Làm sao có thể?!" Địa Tạng đạo nhân liên tiếp lùi lại, trên mặt viết đầy vẻ khó tin.

Quả thực, hắn biết nhục thân của Vu tộc cường hãn, không phải sinh linh Hồng Hoang bình thường có thể so sánh được.

Hắn cũng biết Sở Thần không phải là Vu binh bình thường, mà là một tồn tại đã tiếp cận cảnh giới Đại Vu.

Nhưng dù vậy, hắn cũng là một Đại La Kim Tiên đỉnh phong chính

hiệu!

Bây giờ, lại không thể hạ được một Vu binh nhỏ bé?!

Đạo lý ta đều hiểu, nhưng cái này thật không khoa học chút nào!!

Nhìn vẻ mặt như gặp quỷ của Địa Tạng đạo nhân, vẻ ngạo nghễ trên mặt Sở Thần càng thêm nồng đậm.

Thấy chưa, đây chính là vòng sáng nhân vật chính!

Đừng nói là Đại La Kim Tiên, cho dù là Chuẩn Thánh đến, ta cũng có thể đánh cho ra bã!

Đương nhiên, với tư cách là một nhân vật chính đường đường, Địa Tạng đạo nhân đã dám chủ động chọc vào, Sở Thần tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Giống như Địa Tạng đạo nhân đang nhắm vào Luân Hồi Tháp trong tay hắn, Sở Thần cũng nhận ra, quanh thân Địa Tạng đạo nhân đang có công đức luân hồi bao bọc.

"Tạo hóa bậc này, rơi vào tay ngươi chỉ là phung phí của trời, giao cho ta nắm giữ đi." Ánh mắt Sở Thần lóe lên, giơ tay chỉ về phía Địa Tạng đạo nhân, Luân Hồi Tháp tức thì bay ra, lơ lửng trước mặt Địa Tạng đạo nhân.

"Không ổn!!" Tim Địa Tạng đạo nhân đập thịch một cái, tức khắc nhận ra có điều không ổn.

Thế nhưng, không đợi hắn kịp phản ứng, một cỗ hấp lực cuồn cuộn mãnh liệt, đột nhiên từ trong Luân Hồi Tháp bùng phát ra!

Ngay sau đó, từng luồng từng luồng công đức luân hồi, liên tiếp không ngừng từ trong cơ thể Địa Tạng đạo nhân, bị hút vào trong Luân Hồi Tháp.

Địa Tạng đạo nhân sắc mặt đại biến, điên cuồng vận chuyển tu vi,

muốn chống lại lực hút của Luân Hồi Tháp.

Nếu là pháp bảo tầm thường, với tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong của hắn, e rằng ngay cả cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không làm gì được.

Nhưng oái oăm thay, Luân Hồi Tháp đã được hệ thống tiến hóa, lại thêm sự gia trì của vòng sáng nhân vật chính, mặc cho Địa Tạng đạo nhân giãy giụa thế nào, cũng không thể lay chuyển được chút nào.

Thậm chí, không chỉ công đức luân hồi trong cơ thể bị không ngừng hút ra, ngay cả công đức được hắn chuyển về Tây Phương Tịnh Thổ, vào lúc này cũng bị kéo ra!

Hầu như trong nháy mắt, dưới gốc cây Bồ Đề ở phương Tây, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân, đột nhiên mở bừng hai mắt!!

Phương Tây, dưới gốc cây Bồ Đề.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân đột ngột mở bừng hai mắt, ánh mắt nhìn vào trong Tịnh Thổ, vẻ mặt cả hai đều đột nhiên đại biến.

Chỉ thấy, trong toàn bộ Tây Phương Tịnh Thổ, công đức khí vận tích lũy qua năm tháng dài đằng đẵng, đang trôi đi với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, chỉ trong thoáng chốc, đã tổn thất khoảng hai thành!

"Tên trộm từ đâu đến!

Dám trộm công đức khí vận của Tây Phương Tịnh Thổ ta?!" Chuẩn Đề đạo nhân tức giận, đằng một tiếng đứng bật dậy.

Phải biết rằng, khác với thiên địa Hồng Hoang, phương Tây vốn cằn cỗi, khí vận công đức cũng ít đến đáng thương.

Tây Phương Nhị Thánh, đã bày mưu tính kế suốt bao năm tháng, hao phí vô số tâm huyết, từng chút từng chút tích góp, khó khăn lắm mới phát triển được khí vận công đức của phương Tây đến mức như ngày hôm nay!

Kết quả thì hay rồi, ngay trước mặt hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân, khí vận công đức nhà mình, lại bị người ta trộm mất?!

Cái gì?

Gây án ngay trước mắt Thánh Nhân ư?!

Có còn vương pháp nữa không?!

"Là ai?

Chương 206

Rốt cuộc là ai?!

Dám nhúng chàm khí vận công đức của Tây phương ta, nhất định phải đem kẻ đó ra lột da rút xương, tro cốt cũng phải rải đi!!" Chuẩn Đề đạo nhân tức giận nói, không còn chút phong thái nào của Thiên Đạo Thánh Nhân.

Cũng chẳng trách hắn như vậy, gia sản mình tân tân khổ khổ tích góp được, một hơi mất đi hai thành, đổi lại là ai cũng sẽ phát điên!

"Sư đệ, trước tiên hãy bình tĩnh!" Tiếp Dẫn đạo nhân trầm giọng quát, tuy rằng cũng đang lửa giận ngút trời, nhưng không hề mất đi lý trí.

Nghe thấy lời của hắn, Chuẩn Đề đạo nhân gật đầu, gắng gượng đè nén cơn tức giận trong lòng.

Tiếp Dẫn đạo nhân thấy vậy, không nói thêm gì, trực tiếp giơ tay phải, khẽ chỉ về phía núi Tu Di.

Ông!

Theo một luồng thánh quang lướt qua, trong cả núi Tu Di lập tức vang lên tiếng Phạm âm vang trời, giữa tiếng kinh văn tụng niệm, còn có thần quang rực rỡ không ngừng trào dâng, tựa như một vị Đạo Nhân vô thượng, trấn áp toàn bộ khí vận trong vùng đất Tây phương!

Thấy khí vận công đức trong vùng đất Tây phương không còn trôi đi nữa, Tiếp Dẫn đạo nhân thầm thở phào một hơi, rồi ngay lập tức chau mày.

Tuy rằng, hắn đã ra tay trấn áp khí vận công đức của vùng đất Tây phương, nhưng chỉ mới trì hoãn một lúc, lại tổn thất thêm hai thành

công đức.

Nói cách khác, chỉ trong một lúc ngắn, khí vận công đức của vùng đất Tây phương, đã mất đi hơn bốn thành!

"Ta ngược lại muốn xem xem, rốt cuộc là kẻ nào dám kiêu ngạo như vậy, dám cướp công đức của Tây phương ta!" Tiếp Dẫn đạo nhân vừa nói, vừa vận chuyển tu vi, cẩn thận tính toán.

"Sao... sao lại là một Vu binh?!" Sau khi nhìn thấu mọi chuyện, trên mặt Tiếp Dẫn đạo nhân lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trước khi ra tay thôi diễn thiên cơ, hắn đã cho rằng lần này chắc chắn có Thánh Nhân khác ra tay, nhằm vào Tây phương bọn họ.

Nhưng điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới là, kẻ trộm khí vận công đức của Tây phương, lại chỉ là một Vu binh nhỏ bé!

Trên thực tế, có vòng sáng nhân vật chính che chở, trong tình huống bình thường, e rằng ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng chưa chắc có thể tính ra được Sở Thần.

Nhưng oái oăm thay, Sở Thần dùng Luân Hồi Tháp nuốt chửng công đức của Địa Tạng đạo nhân mà không hề che giấu, nghênh ngang ra tay cướp đoạt.

Như vậy, men theo dấu vết thất thoát công đức nhà mình, Tây Phương Nhị Thánh mà không biết được chuyện ở Địa Phủ, e rằng cũng rất khó khăn.

"Thật là khinh người quá đáng!

Một Vu binh cũng dám cuồng vọng như vậy, trộm khí vận công đức của Tây phương ta, chuyện này tuyệt đối không thể dung thứ!" Chuẩn Đề đạo nhân cũng đã biết mọi chuyện, tức giận nói.

Cũng không cần nói nhiều, sau khi biết kẻ trộm công đức của Tây

phương chỉ là một Vu binh, trong lòng Tiếp Dẫn đạo nhân đã có chủ ý.

Tuy rằng, một Vu binh lại dám làm chuyện như vậy, khiến trong lòng hắn khá kinh ngạc.

Nhưng thời buổi này, ngay cả Hạo Thiên cũng dám chống lại Hồng Quân Đạo Tổ, có chuyện gì là không thể xảy ra chứ?

Nói tóm lại, Tây Phương Nhị Thánh, đã thấy lạ không còn lạ!

Vì vậy, bất luận là vì thể diện của Tây Phương Nhị Thánh, hay là để đoạt lại khí vận công đức của Tây phương, hai người bọn họ tuyệt đối sẽ không nhịn xuống chuyện này.

Đương nhiên, Tiếp Dẫn đạo nhân cũng không hề lơ là cảnh giác.

Ngược lại, hắn lại cẩn thận tính toán thêm một lần nữa, sau khi xác định trên người Sở Thần không có dấu vết bày mưu của Thái Thanh, mới yên tâm, cùng với Chuẩn Đề đạo nhân, trực tiếp rời khỏi phương Tây, lao đến U Minh Địa Phủ... .....

Bên kia, bên ngoài Quỷ Môn Quan.

Địa Tạng đạo nhân đang uất ức vận chuyển tu vi, chống lại lực hút từ trong Luân Hồi Tháp.

Một Đại La Kim Tiên đường đường, lại bị một Vu binh nhỏ bé áp đảo, không những không thể phản kháng, ngay cả công đức của bản thân cũng bị cướp đoạt sạch sẽ, quả thực không thể nhục nhã hơn!

Chỉ là, lúc này Địa Tạng đạo nhân, không có tâm tư để ý đến sự nhục nhã này.

Theo thời gian trôi đi, hắn kinh hãi phát hiện, sinh mệnh lực vốn được xưng là bất hủ của mình, cũng đang bị Luân Hồi Tháp nuốt chửng!

Nói cách khác, nếu tiếp tục trì hoãn, ngay cả Đại La Kim Tiên như hắn cũng sẽ phải vẫn lạc!

"Chết tiệt!

Ta là đệ tử thân truyền dưới trướng Tây Phương Thánh Nhân, ngươi dám hại tính mạng của ta!!" Địa Tạng đạo nhân vừa kinh vừa giận, ngoài mạnh trong yếu lên tiếng uy hiếp.

"Tây Phương Thánh Nhân?" Nghe thấy lời của Địa Tạng đạo nhân, Sở Thần lập tức lắc đầu cười.

Lúc này, tuy hắn chỉ là một Vu binh nhỏ bé, nhưng lại sở hữu bốn thành công đức của phương Tây!

Đó là một con số thiên văn vô cùng khủng bố!

Chỉ cần hắn muốn, hắn có thể trực tiếp thông qua hệ thống, đổi nó thành điểm tiến hóa, một bước lên trời, tiến hóa đến một cảnh giới chưa từng có!

Cũng chính vì có sự tự tin này, hắn mới hoàn toàn không coi Tây Phương Nhị Thánh ra gì!

Thiên Đạo Thánh Nhân thì sao?

Ta, là nhân vật chính, mạnh mẽ vô địch!

"Ngươi đã ra tay với ta, vậy số mệnh của ngươi cũng đến hồi kết, hôm nay cho dù Thiên Đạo Thánh Nhân xuất hiện, cũng không cứu được ngươi!" Sở Thần ngạo nghễ nói, tiếng nói vừa dứt, khí tức trong cả tòa Luân Hồi Tháp càng thêm cuồn cuộn mãnh liệt.

"A!!" Địa Tạng đạo nhân hét lên một tiếng thảm thiết, tinh hoa sinh mệnh mà bản thân đã khổ công tu luyện suốt bao năm tháng, đang trôi đi với tốc độ nhanh hơn.

"Nên kết thúc rồi." Sở Thần vẻ mặt khinh miệt, sau khi lắc đầu,

liền chuẩn bị kết thúc chuyện này.

Ngay lúc tiếng nói của hắn vừa dứt, hai luồng khí tức vô cùng khủng bố, đột nhiên giáng lâm vào trong U Minh Địa Phủ!

Thánh quang rực rỡ nhấn chìm tất cả, thánh uy vô tận cuồn cuộn không dứt, trong lúc hàng triệu vong hồn run rẩy quỳ lạy dưới đất, hai bóng người từ từ bước ra, chính là Tây Phương Nhị Thánh!

Trong khoảnh khắc, đừng nói là U Minh Địa Phủ, mà cả bốn biển tám cõi trong toàn bộ Hồng Hoang, đều chấn động không thôi, từng luồng từng luồng ánh mắt, liên tiếp hướng về Địa Phủ...

Như mọi người đều biết, U Minh Địa Phủ do Bình Tâm Thánh Nhân sáng lập, chức trách âm thần lại do Thái Thanh quản lý, cả Địa Phủ có đến hai vị Thánh Nhân che chở, nói vậy cũng không hề khoa trương.

Cũng chính vì vậy, không có sinh linh nào ngờ rằng, sẽ có Thánh Nhân Hỗn Nguyên khác, dám ngang nhiên nhúng tay vào chuyện của Địa Phủ như vậy!

Càng không cần phải nói, đó lại là Tây Phương Nhị Thánh vốn luôn nghèo nàn yếu đuối, nổi tiếng là yếu.

Thế nhưng, điều khiến chúng sinh trong Hồng Hoang càng không ngờ tới là, sau khi Tây Phương Nhị Thánh giáng lâm Địa Phủ, đừng nói là Thái Thanh, ngay cả Bình Tâm trấn giữ Lục Đạo Luân Hồi, cũng không hề xuất hiện.

Dường như, đã ngầm chấp nhận việc Nhị Thánh giáng lâm!

Cảnh tượng quỷ dị như vậy, ngay cả các Thánh nhân trên trời như Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác thấy được, trong lòng cũng kinh nghi bất định, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngược lại, Tây Phương Nhị Thánh, lại không có quá nhiều bất

ngờ, dù sao trong mắt họ, chuyện này bọn họ chiếm lý, Bình Tâm có xuất hiện, cũng hoàn toàn đuối lý.

Lúc này, sau khi nhìn nhau một cái, không chút do dự, họ trực tiếp hướng ánh mắt về phía Sở Thần trước Quỷ Môn Quan bên dưới.

Với nhãn giới thực lực của hai người Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tự nhiên có thể nhìn ra ngay, khí vận công đức của nhà mình, đều bị gã Vu binh trước mắt này trộm mất!

"Tặc tử to gan!

Chương 207

Trộm công đức Tây phương ta, hại đệ tử Tây phương ta, tội đáng muôn chết!" Chuẩn Đề đạo nhân tức giận nói, tiếng nói còn chưa dứt, thánh uy ngút trời cuồn cuộn mãnh liệt, điên cuồng càn quét ra, nghiền ép về phía Sở Thần!

Hiển nhiên, hắn căn bản không có ý định nói nhảm với nhân vật chính, mà muốn trực tiếp nghiền nát đối phương, lấy lại khí vận công đức của Tây phương.

Phải nói rằng, Chuẩn Đề đạo nhân không hổ là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, dù chỉ là một tia uy áp, cũng đủ để đè sập Cửu U chi địa, xóa sổ chư thiên hoàn vũ!

Nếu là Vu binh tầm thường, e rằng còn chưa đợi thánh uy giáng lâm, đã trực tiếp hình thần câu diệt, bị xóa sổ hoàn toàn.

Nhưng Sở Thần với tư cách là nhân vật chính, đầu đội vòng sáng nhân vật chính, sao có thể so sánh với Vu binh tầm thường được?

Đừng nói chỉ là thánh uy, cho dù là vả mặt Thiên Đạo Thánh Nhân, đó cũng chỉ là thao tác cơ bản mà thôi!

Quả nhiên!

Cảm nhận được thánh uy ập đến, trên mặt Sở Thần không những không lộ ra chút hoảng loạn nào, ngược lại còn trực tiếp bước một bước, xông thẳng về phía Địa Tạng đạo nhân bên cạnh!

Hành động đột ngột này, lập tức làm kinh ngạc một đám đông đang hóng chuyện, không ai ngờ rằng, đã đến nước này rồi, Sở Thần còn dám ra tay với Địa Tạng đạo nhân.

Đặc biệt là Địa Tạng đạo nhân, càng thêm ngơ ngác.

Đại ca, anh muốn tự sát thì tự sát đi chứ?

Thù oán gì mà đến chết cũng phải kéo tôi theo một thể chứ!!

"Càn rỡ!" Trước mặt Thánh Nhân, há dung ngươi làm càn!" Tiếp Dẫn đạo nhân sắc mặt lạnh đi, trong lúc lạnh giọng nói, giơ tay chỉ về phía Sở Thần.

Trong khoảnh khắc, khí cơ kinh khủng của hai vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân, quấn lấy nhau, với một sức mạnh cuồn cuộn mãnh liệt đáng sợ, trút xuống phía dưới!

Trong khoảnh khắc, vô số vong hồn kinh hãi run rẩy, càn khôn bốn phương vang dội không dứt, thánh uy đáng sợ cuồn cuộn ngút trời, dường như nhấn chìm cả U Minh Địa Phủ, khiến cho tất cả mọi thứ đều phải hủy diệt!

Thấy cảnh tượng này, rất nhiều sinh linh Hồng Hoang đều lắc đầu, hiển nhiên đã thấy trước kết cục hồn phi phách tán của Sở Thần.

Người duy nhất có vẻ mặt bình tĩnh, e rằng cũng chỉ có Thái Thanh trong Bát Cảnh Cung.

Không còn cách nào khác, với tư cách là một lão thư trùng đạt chuẩn, loại tình tiết trang bức vả mặt này, hắn đã xem quá nhiều rồi!

Thậm chí, không cần suy nghĩ nhiều, hắn cũng có thể dễ dàng đoán được, tiếp theo nhất định sẽ là tình tiết nhân vật chính chém giết đệ tử của Thánh Nhân ngay trước mặt Thánh Nhân, vả mặt Thiên Đạo Thánh Nhân!

Đừng hỏi vì sao một Vu binh có thể vả mặt Thánh Nhân, cứ hỏi là biết nhân vật chính trâu bò!

Dường như để chứng thực cho suy đoán trong lòng Thái Thanh, đối mặt với khí tức kinh khủng của hai vị Thánh Nhân, Sở Thần với thân phận nhân vật chính đã trực tiếp cười lớn một cách khinh

thường.

"Người ta muốn giết, chỉ bằng Thiên Đạo Thánh Nhân quèn, không cứu được đâu!" Giọng nói của Sở Thần chậm rãi vang vọng, tựa như một tiếng sấm nổ bên tai mọi người.

Ngay sau đó, không đợi mọi người kịp hoàn hồn, hắn đã tế ra Luân Hồi Tháp, đầu đội bốn thành công đức của Tây phương, trực tiếp phá tan uy áp của Thánh Nhân, xuất hiện trước mặt Địa Tạng đạo nhân.

Địa Tạng đạo nhân vẻ mặt kinh hãi, vạn lần không ngờ rằng, ngay cả hai vị Thánh Nhân ra tay, cũng không thể ngăn được Sở Thần.

Trong nháy mắt, căn bản không để Địa Tạng đạo nhân kịp phản ứng, Sở Thần song quyền đột nhiên vung ra, tức thì đem một Đại La đỉnh phong đường đường là Địa Tạng đạo nhân, đánh thành huyết vụ!

Tĩnh lặng!

Giữa cả đất trời, lập tức một mảnh tĩnh lặng chết chóc!!

Một Đại La đỉnh phong đường đường, lại bị một Vu binh đánh chết!

Hơn nữa, còn là ngay dưới mí mắt của hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân!!

Trong khoảnh khắc, từng luồng từng luồng ánh mắt không ngừng hướng về Sở Thần, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ chấn động, lần lượt hít vào một ngụm khí lạnh.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của mọi người, vẻ mặt Sở Thần càng thêm ngạo nghễ.

Thật sự cho rằng vòng sáng nhân vật chính của ta là để làm cảnh sao?

Cái gì gọi là trang bức?

Đây mới là trang bức kiểu sách giáo khoa có được không!

Mặc kệ có hợp logic hay không, sảng là được rồi!

Hỏi: Bị nhân vật chính khiêu khích thì phải làm sao?

Đang online chờ, rất gấp!

Nếu có thể, Tây Phương Nhị Thánh e rằng sẽ không chút do dự, trực tiếp một chưởng tát chết Sở Thần!

Nhưng sau khi thăm dò vừa rồi, Tây Phương Nhị Thánh đã nhận ra, gã Vu binh trước mắt này, có chút không đúng!

Trên thực tế, đâu chỉ là có chút không đúng, hoàn toàn là một kẻ gian lận có được không!

Dù sao đi nữa, Tây Phương Nhị Thánh, đều là Hỗn Nguyên Thánh Nhân chính hiệu, hiện tại cùng nhau ra tay, ngay cả một Vu binh nhỏ bé cũng không hạ được, còn có thiên lý hay không?!

Đáng tiếc, trước mặt vòng sáng nhân vật chính, thiên lý là cái quái gì?

Rốt cuộc, chỉ cần nhân vật chính trang bức đúng chỗ, não hoàn toàn có thể vứt đi!

Vu binh đánh Thánh Nhân?

Không thành vấn đề!

Lúc này, nhìn Sở Thần đang đắc ý, khí thế ngút trời ở phía dưới, Tây Phương Nhị Thánh trên không trung, trán đều rịn ra một lớp mồ hôi.

Đánh thì chắc chắn không được rồi, đối phương đã bật hack thì đánh thế nào?

Nếu tiếp tục đánh, đừng nói là lấy lại công đức Tây phương, e

rằng ngay cả thể diện của hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng sẽ mất sạch ở đây.

"Sư huynh, xem ra phải làm sao bây giờ?" Chuẩn Đề đạo nhân sắc mặt khó coi, có chút lo lắng hỏi.

Tuy rằng, trong lòng hắn đã có ý lui, nhưng chuyện này đã đến nước này, không còn đơn giản là tranh giành khí vận công đức nữa, mà còn liên quan đến mặt mũi của Tây Phương Nhị Thánh.

Dù sao, Tây Phương Nhị Thánh tuy rằng liên tục chịu thiệt trước mặt Thái Thanh, nhưng vẫn là Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Bây giờ ngay dưới mí mắt của hai người, đệ tử nhà mình bị người ta đánh cho không còn một mảnh vụn, nếu hai người không có phản ứng gì, sau này cũng không cần phải lăn lộn trong Hồng Hoang nữa!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tiếp Dẫn đạo nhân cũng càng lúc càng khó coi, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Sở Thần.

Ngay lúc Tây Phương Nhị Thánh đang tiến thoái lưỡng nan, không có lối xuống, một luồng thánh quang rực rỡ chói mắt, lại đột nhiên giáng lâm vào trong U Minh Địa Phủ!

Ông!

Khí tức kinh khủng càn quét đất trời, thánh uy ngút trời chấn động hoàn vũ, trong lúc từng luồng từng luồng tiên quang không ngừng rơi xuống, cả U Minh Địa Phủ, đều rung lên bần bật!

Trong thoáng chốc, ngay cả thánh uy do Tây Phương Nhị Thánh chống đỡ, cũng bị xóa đi rất nhiều, căn bản không thể so sánh được!

"..." Tây Phương Nhị Thánh vẻ mặt hơi kinh ngạc, sau khi nhìn nhau một cái, đều đoán ra được thân phận của người đến.

Cũng phải, nhìn khắp cả thiên địa Hồng Hoang, có được khí thế

như vậy, ngoài Thái Thanh ra, còn có thể là ai?

Quả nhiên!

Chương 208

Theo sau khi thánh quang tan đi, một thân ảnh khí tức sâu như vực thẳm, từ từ hiện ra, chính là Thái Thanh!

"Gặp qua Thái Thanh đạo hữu!" Tây Phương Nhị Thánh vội vàng hành lễ, hai người đang lo không có lối thoát, lúc này thấy Thái Thanh hiện thân, tự nhiên mừng rỡ vô cùng.

Ngay lập tức, Tây Phương Nhị Thánh liền đem chuyện Sở Thần cưỡng ép độ hóa vong hồn, đánh chết Địa Tạng đạo nhân, kể lại cho Thái Thanh một lượt, cuối cùng không quên khích bác: "Địa Tạng không chỉ là đệ tử Tây phương ta, mà còn là âm thần Địa Phủ, kẻ này dám đánh chết hắn, rõ ràng là xem thường Thái Thanh Thánh Nhân, xin đạo hữu giáng tội trừng phạt!" Nghe xong lời của Tây Phương Nhị Thánh, vẻ mặt Thái Thanh vẫn bình tĩnh, không có nhiều gợn sóng.

Đùa sao, chuyện này ngay từ đầu đã là ván cờ do hắn bày ra, sao có thể không biết quá trình sự việc chứ.

Lý do hắn chọn hiện thân vào lúc này, cũng chính là để vào sân thu hoạch, căn bản không cần Tây Phương Nhị Thánh khích bác.

Đương nhiên, trước mặt mọi người, vẫn phải diễn cho tròn vai.

"Sở Thần, ngươi có gì để biện bác không?" Thái Thanh chậm rãi lên tiếng, giọng nói bình tĩnh hỏi.

"Biện bác thì có ích gì?

Chung quy vẫn là thực lực nói chuyện!

Thái Thanh Thánh Nhân nếu muốn trừng phạt, cứ việc ra tay là được, ta Sở Thần cũng nhân dịp này lĩnh giáo một phen thủ đoạn của

Thánh Nhân!" Sở Thần cười lớn một tiếng, nói một cách không hề để ý.

Nếu đã muốn trang bức, thì phải trang cho đến cùng!

Dù sao có vòng sáng nhân vật chính ở đây, một Hỗn Nguyên Thánh Nhân quèn, có thể làm gì ta?

Cùng lắm thì, với đãi ngộ của nhân vật chính, vào thời khắc nguy cấp thật sự, cũng sẽ có đại lão xuất hiện cứu giúp!

Loại tình tiết này, quả thực không thể quen thuộc hơn!

Chính vì mang ý nghĩ như vậy, Sở Thần căn bản không coi chuyện này ra gì.

Dù sao, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh cũng bị hắn vả mặt, vả mặt thêm một Tam Thanh, chẳng phải là chuyện thuận tay hay sao?

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Sở Thần càng lúc càng nồng đậm.

Thái Thanh cũng cười.

Cười còn rạng rỡ hơn Sở Thần.

Tch, nhân vật chính?

Trâu bò lắm sao?

Khi Lão tử cần dùng, ngươi mới là nhân vật chính, khi không cần dùng, ngươi chỉ là rau hẹ mà thôi!

Dám trang bức với ta?

Đi thong thả, không tiễn!

Không chút hoa mỹ, Thái Thanh trực tiếp tung một chưởng, tu vi kinh khủng bùng nổ, đè sập từng tầng hư không, nghiền nát hỗn độn vô tận!

Trong khoảnh khắc, cả U Minh Địa Phủ, đều rung chuyển dữ dội,

dường như không thể chịu đựng nổi, sức mạnh kinh khủng như vậy!

Đừng nói là vô số vong hồn bình thường, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh với thân phận Thiên Đạo Thánh Nhân, khi cảm nhận được uy lực của một chưởng này, sắc mặt cũng không khỏi đột ngột đại biến, lộ ra một tia kinh hãi!

Còn về nhân vật chính Sở Thần đang hứng chịu đòn tấn công, lúc này vẻ mặt hắn sớm đã ngây dại, cả người ngơ ngác tại chỗ.

Trước đây, hắn cũng đã từng đối đầu với Thiên Đạo Thánh Nhân, cứng rắn chống lại uy áp của hai vị Thánh Nhân, nhưng so với một chưởng này, quả thực là một trời một vực!

Mẹ nó...

đây thật sự là sức mạnh cấp bậc Thánh Nhân sao?!

Căn bản không cho Sở Thần thời gian phản ứng, thánh uy kinh khủng vừa giáng lâm, cả vùng đất trời nơi đây, liền đồng loạt vỡ nát, hóa thành một mảnh hư vô!

Đừng nói là một nhân vật chính Vu binh, mà cả Quỷ Môn Quan to lớn như vậy, cũng bị đè sập hoàn toàn, không còn chút dấu vết!

Cảnh tượng này, lọt vào mắt vô số sinh linh Hồng Hoang, lập tức khiến tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Thậm chí, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh cũng không ngoại lệ!

"Kẻ cuồng đồ đã bị diệt, chuyện này kết thúc tại đây, hai vị đạo hữu Tây phương mời trở về đi." Thái Thanh vung tay, tu sửa lại Quỷ Môn Quan, sau đó liếc nhìn Tây Phương Nhị Thánh, lạnh lùng nói.

Cảm nhận được khí tức đáng sợ đang âm ỉ tỏa ra từ trong cơ thể Thái Thanh, Tây Phương Nhị Thánh nào dám nói thêm nửa lời, vội vàng cáo từ rời đi.

Thái Thanh thấy vậy, cũng không ở lại lâu, nhìn U Minh Địa Phủ một cái rồi cũng xoay người rời đi.

Theo sau sự rời đi của ba vị Thánh Nhân, cả Hồng Hoang lại một lần nữa trở lại trong sự yên tĩnh, vong hồn trong U Minh Địa Phủ, cũng lại đi qua Quỷ Môn Quan, không còn xảy ra chuyện gì khác thường.

Tất cả mọi thứ, dường như đã hạ màn, toàn bộ trở lại như trước.

Chỉ là, khi Tây Phương Nhị Thánh vừa trở về dưới gốc cây Bồ Đề, hơi bình tĩnh lại một lát, sắc mặt Tiếp Dẫn đạo nhân, liền lại đột ngột biến đổi.

"Không ổn, Tây phương ta lại bị tính kế rồi!!" Vùng đất Tây phương, dưới gốc cây Bồ Đề.

Chuẩn Đề đạo nhân vừa mới trở về địa bàn nhà mình, còn chưa kịp thở một hơi, đã bị Tiếp Dẫn đạo nhân đột nhiên lên tiếng làm cho giật mình.

Nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân vẻ mặt kinh nộ, trên mặt viết đầy hối hận, trái tim vừa mới thả lỏng của Chuẩn Đề đạo nhân, lại một lần nữa treo lên.

"Sư huynh, lại có biến cố gì sao?

Vì sao lại tức giận đến vậy?" Chuẩn Đề đạo nhân vẻ mặt kinh hoảng, vội vàng hỏi.

Từ trước đến nay, bất luận Tây phương bị tính kế thế nào, người dễ dàng nổi giận, đều chỉ có một mình hắn.

Với tư cách là người đứng đầu Tây Phương Nhị Thánh, thành phủ và định lực của Tiếp Dẫn đạo nhân, cao hơn hắn rất nhiều, vẻ mặt như lúc này, ngay cả Chuẩn Đề đạo nhân, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Sư đệ, lần này Tây phương chúng ta, đúng là mất cả chì lẫn chài a!” Tiếp Dẫn đạo nhân sắc mặt khó coi, ánh mắt nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ, có chút nghiến răng nghiến lợi nói.

Nghe thấy lời của Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân không khỏi ngẩn ra.

Quả thực, lần này vùng đất Tây phương, đã mất đi một đệ tử thân truyền, nhưng gã Vu binh đầu sỏ cũng đã bị Thái Thanh xóa sổ, xem ra cũng không nên coi là tổn thất thảm trọng mới đúng.

Khoan đã!

Nếu Sở Thần đã chết, vậy công đức luân hồi kia...

Dường như nghĩ đến điều gì đó, Chuẩn Đề đạo nhân hai mắt co rụt lại, vội vàng bấm ngón tay tính toán.

Một lát sau, khi hai tay của Chuẩn Đề đạo nhân dừng lại, vẻ mặt của hắn cũng giống như Tiếp Dẫn đạo nhân, đều khó coi đến cực điểm.

“Thái Thanh!

Chuyện này chắc chắn là do Thái Thanh bày mưu, cố ý gài bẫy Tây phương ta!!” Chuẩn Đề đạo nhân tức giận nói, hoàn toàn tỉnh ngộ.

Trên thực tế, với tư cách là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Tây Phương Nhị Thánh bất luận tâm trí định lực, hay tu vi thực lực, đều là tồn tại vô cùng khủng bố trong Hồng Hoang.

Lý do bọn họ vẫn chưa nhìn rõ được ván cờ này, phần lớn là vì thực lực mà Thái Thanh thể hiện lúc trước, đã trấn áp bọn họ, khiến họ không kịp suy nghĩ đến những chuyện khác!

Nhưng một khi đã bình tĩnh lại, Tây Phương Nhị Thánh liền lập

tức nhận ra, công đức luân hồi mà họ đã tân tân khổ khổ tích góp bấy lâu, cuối cùng lại bị Thái Thanh gài bẫy lấy đi!

Chương 209

Đúng vậy!

Bốn thành công đức luân hồi của vùng đất Tây phương, không hề quay trở lại vì Sở Thần vẫn lạc, ngược lại đã rơi vào tay kẻ đã xóa sổ nhân vật chính, Thái Thanh!

"Ta đã nói mà, sao hắn lại tốt bụng như vậy, lại chủ động hiện thân giải vây cho Tây phương chúng ta, hóa ra ngay từ đầu, đã có ý định đoạt lấy công đức luân hồi!" Chuẩn Đề đạo nhân vẻ mặt tức giận, hận hận nói.

Bốn thành công đức của Tây phương, cộng thêm công đức luân hồi do Sở Thần và Địa Tạng đạo nhân độ hóa vong hồn tạo ra, toàn bộ khí vận công đức cộng lại, một trường tạo hóa lớn như vậy, e rằng ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân thấy được, cũng sẽ đỏ mắt!

Hiện tại, lại nhẹ nhàng, bị Thái Thanh thu hoạch sạch sẽ.

Đổi lại là ai, e rằng cũng sẽ bị tức chết nửa người.

Huống hồ, phần lớn công đức bên trong, đều là do Tây Phương Nhị Thánh, từng chút từng chút tích góp được!

"Không chỉ vì công đức, trước đó Thái Thanh vẫn không hề hiện thân, đợi đến khi Địa Tạng vừa chết, lập tức nhảy ra, rõ ràng là đã tính toán kỹ!" Tiếp Dẫn đạo nhân lắc đầu, vẻ mặt âm trầm khó coi nói.

"Ý của sư huynh là, ban đầu khi hắn sảng khoái đồng ý cho Địa Tạng nhậm chức âm thần, đã liệu được sẽ có chuyện này, cho nên mới thuận nước đẩy thuyền, vừa gài bẫy lấy đi Định Hải Thần Châu của Tây phương chúng ta, lại có thể mượn tay Vu binh, trừ khử Địa Tạng?" Chuẩn Đề đạo nhân vừa nói, trán đã rịn ra một lớp mồ hôi.

Mẹ nó đây hoàn toàn là một ván cờ!

Từ lúc bắt đầu phong chức âm thần, đã bắt đầu bày mưu rồi sao?

Không đúng, không phải từ lúc phong chức âm thần, mà sớm hơn nữa, từ trước Vu Yêu đại chiến, từ lúc Nữ Oa thay Phục Hy cầu tình, đã bắt đầu bày mưu rồi!!

Càng suy nghĩ sâu, mồ hôi lạnh trên trán Tây Phương Nhị Thánh càng nhiều.

Với tư cách là Hỗn Nguyên Thánh Nhân bất hủ bất diệt, hai người lần đầu tiên, cảm thấy một nỗi sợ hãi mãnh liệt như vậy!

Cùng là Thánh Nhân, cùng là bày mưu, chênh lệch bên trong, cũng quá lớn rồi chứ?!

Quả nhiên, thể chất của mỗi người, không thể đánh đồng được!

"Kế sách và thành phủ của Thái Thanh Thánh Nhân, không phải hai người chúng ta có thể bì kịp, sau này tuyệt đối không thể dễ dàng trêu chọc..." Tiếp Dẫn đạo nhân trầm giọng nói, hoàn toàn dập tắt ý niệm đi đòi lại bốn thành công đức của Tây phương.

Không còn cách nào khác, càng bình tĩnh phân tích, càng hiểu rõ sự khủng bố của Thái Thanh!

Bốn thành công đức quả thực quý giá, nhưng nếu vì vậy mà đi trêu chọc Thái Thanh, cho Tây Phương Nhị Thánh thêm mấy lá gan nữa, cũng tuyệt đối không dám làm!

Cũng chính vì hiểu rõ điều này, đối với đề nghị của Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân căn bản không phản bác, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Vì thế, khi chuyện ở U Minh Địa Phủ, đang lan truyền xôn xao trong thiên địa Hồng Hoang, thì cả vùng đất Tây phương, lại yên tĩnh

một cách khác thường...

Đối với những chuyện mà Tây Phương Nhị Thánh tự suy diễn ra, Thái Thanh tự nhiên sẽ không biết.

Nhưng, cho dù có biết, hắn cũng căn bản không thèm để ý.

Lúc này Thái Thanh, hoàn toàn không có thời gian để ý đến chuyện bên ngoài, vừa trở về Bát Cảnh Cung, liền trực tiếp lấy ra Hỗn Độn Châu.

Trong khoảnh khắc, khí tức hỗn độn nồng đậm vô cùng tràn ngập khắp đại điện, từng luồng từng luồng ánh sáng hỗn độn, càng không ngừng lóe lên, chiếu sáng hư không vô tận!

Trong viên bảo châu đen như mực, có thể cảm nhận rõ ràng, có một khí tức hỗn độn vô cùng khủng bố đang điên cuồng ngưng tụ, dường như có thể đè sập chư thiên hoàn vũ, xóa sổ đại đạo pháp tắc!

Vẻ mặt Thái Thanh bình tĩnh, ánh mắt rơi vào Hỗn Độn Châu, cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

Dù sao, Hỗn Độn Châu có thể phục hồi đến mức như hiện tại, đều là kết quả của việc không ngừng luyện hóa công đức vào trong đó.

Nếu không có thế giới chủng tử, không có công đức chống đỡ, cái gọi là một trong Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo, cũng chỉ là một phế phẩm mà thôi!

Đương nhiên, hiện tại Hỗn Độn Châu đã phục hồi được bảy tám phần, theo tốc độ hiện tại, nhiều nhất là mấy chục vạn năm nữa, là có thể phục hồi hoàn toàn.

Cũng chính vì hiểu rõ điều này, trước đó Thái Thanh cũng không tiếp tục nhúng tay vào quá trình phục hồi, mặc cho Hỗn Độn Châu tự mình dung hợp.

Nhưng, bây giờ đã khác!

Hành động đột ngột của nhân vật chính Hạo Thiên, đã khiến cho cả Phong Thần Lượng Kiếp xảy ra sai lệch, trực tiếp bị đẩy lên trước mười vạn năm.

Nếu tiếp tục để Hỗn Độn Châu, phục hồi theo tốc độ hiện tại, e rằng đợi đến khi Hỗn Độn Châu phục hồi hoàn thành, Phong Thần đại chiến cũng đã sớm bắt đầu rồi.

Quả thực, hiện tại tu vi của Thái Thanh đã gần đến Đại Đạo, có thể dễ dàng nghiền ép Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng một khi lượng kiếp bắt đầu, không ai có thể đảm bảo, sẽ không có những biến số khác xuất hiện!

Phải biết rằng, trong Vu Yêu đại chiến trước đó, ngay cả Bàn Cổ đã chết cũng được hồi sinh, không chắc lần Phong Thần đại chiến này, sẽ xuất hiện những nhân vật như thế nào.

Vì vậy, để đảm bảo vạn vô nhất thất, việc phục hồi hoàn toàn Hỗn Độn Châu, đã trở thành việc cấp bách!

Mấy trăm năm qua, lý do Thái Thanh không vội ra tay, chính là để đợi ván cờ của mình hoàn thành, thuận lợi thu hoạch một phen!

Xem ra, có bốn thành công đức của Tây phương trong tay, việc phục hồi hoàn toàn Hỗn Độn Châu, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

“Vạn sự đã sẵn sàng, tiếp theo, là lúc thu hoạch chí bảo rồi...” Thái Thanh tự nhủ một tiếng, không chút do dự, trực tiếp bấm quyết thi pháp, đem toàn bộ công đức thu hoạch được lần này, luyện hóa vào trong Hỗn Độn Châu.

Ông!

Ánh sáng rực rỡ chói mắt, tức thì xé toạc hỗn độn, những phù văn

huyền diệu sâu sắc, không ngừng ngưng tụ ra!

Chỉ trong thoáng chốc, khí tức trong cả Hỗn Độn Châu, lại nồng đậm hơn vô số lần, dường như có từng đạo cấm chế hỗn độn vô cùng khủng bố, đang được ngưng tụ lại!

Thái Thanh thấy vậy, hài lòng gật đầu.

Với nhãn giới của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra, Hỗn Độn Châu đang ngưng tụ cấm chế Đại Đạo cuối cùng!

Theo đà này, chỉ cần vạn năm công phu, là có thể hoàn thành triệt để!

"Hửm?" Vẻ mặt Thái Thanh khẽ động, dường như nhận ra điều gì đó, sau khi vung tay áo, liền thu Hỗn Độn Châu lại.

Ngay sau đó, giơ tay điểm một cái, đại trận Hỗn Nguyên Âm Dương bên ngoài Huyền Đô Tử Phủ lập tức được gỡ bỏ, để lộ ra một lối đi.

"Không biết Đạo Tổ giá lâm, bản thánh chưa kịp nghênh đón, thật là thất lễ." Thái Thanh chậm rãi lên tiếng, cùng lúc tiếng nói vừa dứt, một thân ảnh khí tức tĩnh lặng, xuất hiện trong Bát Cảnh Cung, chính là Đạo Tổ Hồng Quân!

"Thái Thanh đạo hữu khách khí rồi, hôm nay là bần đạo mạo muội đến thăm, mong đạo hữu thứ lỗi cho hành động đường đột này." Hồng Quân vẻ mặt lãnh đạm, nói một cách không nhanh không chậm.

Thái Thanh nghe vậy, ánh mắt lóe lên, nhưng không nói thêm gì.

Kể từ khi Hồng Quân phản sát kẻ xuyên việt, đoạt xá trở về, thái độ của hắn đối với mình, đã có sự thay đổi rõ rệt, Thái Thanh đối với điều này tự nhiên rõ ràng.

Còn về nguyên nhân, không cần suy nghĩ nhiều, chắc chắn có liên

quan đến thân phận của mình.

Nhưng, Thái Thanh cũng rất hiểu, Hồng Quân hiện tại chỉ có chút nghi ngờ, căn bản không có chút chứng cứ nào, cho nên sẽ không dễ dàng xé rách mặt mũi.

Hôm nay, với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo, lại đích thân giáng lâm Bát Cảnh Cung, chuyện này hiển nhiên không đơn giản!

"Hiện tại lượng kiếp xảy ra biến cố, Phong Thần đại chiến sắp đến, bần đạo xin đạo hữu ra tay, đem chuyện này dẹp loạn sửa sai, không biết ý của đạo hữu thế nào?" Hồng Quân không vòng vo, trực tiếp nói thẳng.

Quả nhiên!

Nghe thấy lời của hắn, Thái Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Chuyện có thể khiến người phát ngôn của Thiên Đạo đường đường, đích thân đến cửa cầu xin, chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan đến nhân vật chính Hạo Thiên!

Chỉ là, điều khiến Thái Thanh không ngờ tới là, Hồng Quân vừa mở miệng, lại muốn hắn đi đối phó với nhân vật chính.

Chương 210

Phải biết rằng, lý do ban đầu hắn giữ lại Hồng Quân, không thuận tay xử lý vị Đạo Tổ này, chính là để lợi dụng kinh nghiệm đặc thù của hắn, đi đối phó với những nhân vật chính kia, làm một công cụ nhân dưới trướng.

Bây giờ thì hay rồi, công cụ nhân trực tiếp phản lại, muốn hắn đi xử lý nhân vật chính?

Cái quái gì đây?

Xuất khẩu chuyển nội tiêu à?

Lão tử trở thành công cụ nhân của công cụ nhân?

Hay lắm, ta thật sự là trực tiếp hay lắm!

Hiển nhiên, Hồng Quân cũng không phải là bị đoạt xá một lần mà vô ích.

Thông qua việc dung hợp ký ức của kẻ xuyên việt, Hồng Quân hiện tại đã không còn là người nhà quê lúc trước, bất luận tâm tính hay nhãn giới, đều đã xảy ra biến hóa.

Lý do hắn tìm đến Thái Thanh, mời hắn ra tay diệt Hạo Thiên cái nhân vật chính này, e rằng mục đích chủ yếu hơn, chính là nhân chuyện này để thăm dò Thái Thanh!

Đối với điểm này, trong lòng Thái Thanh ít nhiều cũng có thể đoán ra được một chút.

Nhưng, cho dù như vậy, hắn cũng không có ý định đồng ý.

Đến ngày hôm nay, với tu vi thực lực hiện tại, hắn đã không cần phải có nhiều lo lắng như lúc trước nữa.

Đừng nói là một người phát ngôn của Thiên Đạo, cho dù là Thiên Đạo đích thân đến mời Thái Thanh ra tay, chỉ cần hắn không muốn, thì cũng chỉ có một chữ, cút!

Càng huống hồ, giữ lại Hồng Quân để làm gì?

Không phải là để đi đối phó với nhân vật chính sao!

Kết quả là, lại muốn lão tử ra tay, ta không cần chút mặt mũi nào sao?

"Lượng kiếp sắp đến, bản thánh cần phải tự mình cảm ngộ Đại Đạo, chuyện này e rằng vô lực ra tay." Thái Thanh nói thẳng, căn bản không có ý định nói nhảm với Hồng Quân.

Thế nhưng, nghe thấy lời của Thái Thanh, trên mặt Hồng Quân cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc, dường như đã sớm dự liệu được.

"Vào thời khắc quan trọng như vậy, mời đạo hữu ra tay quả thực có nhiều bất tiện, nhưng chuyện này là vì toàn bộ thiên địa Hồng Hoang, xin đạo hữu nể mặt ức vạn sinh linh, ra tay kết thúc chuyện này đi." Hồng Quân ngưng một lát, tiếp tục nói: "Để làm quà đáp lễ, bần đạo nguyện đem vật này, giao cho đạo hữu xử trí." Hầu như ngay lúc tiếng nói của Hồng Quân vừa dứt, một luồng ánh sáng rực rỡ chói mắt, từ trong tay hắn lóe lên.

Ngay sau đó, thần quang huyền hoàng chiếu rọi cả đại điện, một cuộn trục cổ xưa vô cùng, xuất hiện trong tay phải của Hồng Quân.

"..." Vẻ mặt Thái Thanh khẽ động, trong mắt có một tia sáng lóe qua.

Với nhãn giới của hắn, tự nhiên có thể nhận ra ngay, cuộn trục này không phải vật tầm thường, chính là một trong những vật then chốt của Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới, Phong Thần Bảng!

Khác với Sơn Hà Xã Tắc Đồ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo,

Phong Thần Bảng tuy không thuộc hàng Tiên Thiên, nhưng lại là thần vật có thể ảnh hưởng đến cả lượng kiếp, giá trị của nó, so với Địa Thư Sơn Hải Kinh, cũng không hề thua kém.

Lúc này, liếc mắt nhìn qua, có thể thấy rõ, trong Phong Thần Bảng có từng luồng thần quang huyền hoàng, không ngừng tỏa ra, cả thần bảng càng giống như dung nạp vô tận tinh hải, bên trong có chư thiên càn khôn!

Phải nói rằng, Hồng Quân không hổ là nhân vật đỉnh tiêm trong thiên địa Hồng Hoang, vừa ra tay đã là vật then chốt như vậy, ngay cả với định lực của Thái Thanh, cũng khó tránh khỏi có chút bất ngờ.

Nếu như, trước đó Thái Thanh không có ý định ra tay, thì lúc này trong lòng hắn, đã có chút động lòng rồi.

Không còn cách nào khác, lão già Hồng Quân này không nói võ đức, lại đi tập kích ác nhân phản diện như ta.

Phong Thần Bảng với tư cách là vật then chốt của lượng kiếp, cứ thế bị Hồng Quân ném ra, đổi lại là ai cũng sẽ động lòng.

"Đạo hữu hẳn là rõ ràng, lần lượng kiếp này khác xa với trước đây, e rằng sẽ xuất hiện đại biến cục chưa từng có, nếu có thể chiếm được tiên cơ, mới là ổn thỏa nhất." Dường như nhận ra sự động lòng của Thái Thanh, Hồng Quân lại một lần nữa lên tiếng khuyên nhủ.

Trên thực tế, cũng không cần hắn nói nhiều, đối với biến số của lần lượng kiếp này, trong lòng Thái Thanh rõ như ban ngày.

Nếu không như vậy, hắn cũng sẽ không tốn nhiều công sức, tính kế khí vận công đức của thiên địa Tây phương, để phục hồi Hỗn Độn Châu.

Rốt cuộc, lần Phong Thần Lượng Kiếp này, đã đi theo một hướng hoàn toàn khác, không chừng có khả năng lật thuyền!

Ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thanh đã có chủ ý.

"Nếu Đạo Tổ đã thịnh tình tương cầu, bản thánh cũng không tiện từ chối, chuyện này liền đáp ứng Đạo Tổ." Thái Thanh chậm rãi lên tiếng.

Nghe thấy lời của hắn, trong lòng Hồng Quân thở phào nhẹ nhõm, sau khi gửi Phong Thần Bảng đi, liền cáo từ rời đi.

Còn về việc Thái Thanh có hối hận hay không, Hồng Quân cũng không quá lo lắng.

Dù sao, nói thế nào đi nữa, Thái Thanh cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân đường đường, đã đáp ứng rồi, thì không có khả năng hối hận.

Quả thực, Thái Thanh cũng không có ý định hối hận.

Chỉ là, hắn cũng không có ý định ra tay ngay lập tức.

Hiện tại việc phục hồi Hỗn Độn Châu, đã đến thời khắc quan trọng, chuyện này mới là trọng trung chi trọng, đâu có tâm tư để ý đến những chuyện khác.

Hồng Quân muốn mạng của nhân vật chính?

Vậy thì từ từ mà chờ đi!

Nghĩ như vậy, Thái Thanh lại một lần nữa phong bế Huyền Đô Tử Phủ, chờ đợi Hỗn Độn Châu phục hồi hoàn toàn.

Bên kia, Thiên Đình.

Hạo Thiên ngồi ngay ngắn trên điện Lăng Tiêu, vẻ mặt ngưng trọng, mày cũng nhíu chặt lại.

Tuy rằng hắn không rõ, Hồng Quân đã đích thân ra mặt mời Thái Thanh ra tay, nhưng cũng có thể đoán được, Hồng Quân chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Muốn thật sự thoát khỏi thân phận con rối, thực hiện nghịch thiên cải mệnh, không thể ngồi chờ chết!

"Trước Phong Thần, vẫn còn cơ hội đại hưng của Nhân tộc, có lẽ..." Dường như nghĩ đến điều gì đó, Hạo Thiên nhìn về phía Nhân tộc, trong mắt lóe lên vẻ quyết đoán.

Tại núi Côn Luân, bên ngoài Ngọc Hư Cung.

Quảng Thành Tử, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, đang dẫn một đạo nhân tóc râu bạc trắng đi vào trong đại điện trước mắt.

Trên đường đi, không ít đệ tử Xiển giáo qua lại đều ném ánh mắt hiếu kỳ, dường như đang đánh giá vị đạo nhân xa lạ này.

"Đệ tử trong môn không có quy củ, xin Thái Bạch đạo hữu thể tất." Quảng Thành Tử dừng bước, nói với vẻ hơi áy náy.

"Đạo hữu khách sáo rồi.

Có thể diện kiến nhiều tuấn kiệt của Xiển giáo như vậy đã khiến hạ tiên được mở rộng tầm mắt, nào dám nói lời trách tội." Đạo nhân tóc bạc khẽ mỉm cười, nói năng vô cùng khách khí.

Người này không phải ai khác, chính là một trong số ít cường giả cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hiếm hoi của Thiên Đình hiện nay, Thái Bạch Kim Tinh!

Lúc này Thiên Đình vừa mới được tái lập, mọi thứ còn trăm bề dang dở, Thái Bạch Kim Tinh với tư cách là đại tổng quản của Thiên Đình, cũng là một nhân vật tương đối năng nổ ở Hồng Hoang.

Nhưng dù vậy, trên địa bàn của Xiển giáo, lão vẫn hết mực cung kính, không dám có chút lơ là, đủ để thấy thời đại bây giờ đã khác xa so với thời Vu Yêu tranh bá xưa kia! .....Thời đại Chư Thánh lâm thế!

Về điểm này, với tư cách là đệ tử thân truyền của Xiển giáo, Quảng Thành Tử tự nhiên cũng lòng dạ biết rõ.

Lúc này, thấy Thái Bạch Kim Tinh biết điều như vậy, trên mặt Quảng Thành Tử cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Chương 211

Hai người vừa nói cười, vừa đi vào trong Ngọc Hư Cung.

"Hạ tiên Thái Bạch của Thiên Đình, bái kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn, Vô Lượng Thánh Nhân." Vừa bước vào đại điện, Thái Bạch Kim Tinh liền hành một đại lễ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ngồi ngay ngắn ở phía trên thấy vậy, sắc mặt không hề có chút biến hóa, chỉ khẽ gật đầu.

"Đến Ngọc Hư Cung của ta, có việc gì cần bẩm báo?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt lên tiếng, giọng điệu bình tĩnh lãnh đạm.

"Thưa Thánh nhân, hạ tiên phụng danh Hạo Thiên Thượng Đế, đến mời đệ tử của Thánh nhân xuống núi, giáo hóa Tam Hoàng của Nhân tộc." Thái Bạch Kim Tinh thành thật đáp, không dám có chút lơ là.

Nghe thấy lời của lão, trên gương mặt bình tĩnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại thoáng hiện vẻ bất ngờ, mở miệng hỏi: "Giáo hóa Tam Hoàng của Nhân tộc?

Đây là ý của Hạo Thiên?" "Chính là vậy." Thái Bạch Kim Tinh gật đầu, đối mặt với Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên không dám nói dối.

"Hạo Thiên lá gan cũng ngày càng lớn rồi nhỉ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm mặc một lát, rồi lập tức cười lạnh một tiếng.

Là một Thiên Đạo Thánh Nhân đường đường, chuyện Nhân tộc sắp đại hưng, tự nhiên không thể qua mắt được ngài.

Thực tế, không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn biết rõ, mà gần như Chư thiên Thánh nhân đều biết chuyện này.

Nhưng dù biết rõ Nhân tộc sắp hưng thịnh, Chư thiên Thánh nhân

vẫn án binh bất động, không phải vì lý do gì khác, mà là do khí vận Nhân tộc đang nằm trong tay Thái Thanh!

Nói cách khác, muốn nhúng tay vào chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc, chẳng khác nào muốn gây sự với Thái Thanh.

Vì chút công đức giáo hóa cỏn con mà đắc tội Thái Thanh, rõ ràng không đáng!

Cũng chính vì vậy, không một ai trong Chư thiên Thánh nhân có ý định nhúng tay vào chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không ngoại lệ.

Không ngờ, Hạo Thiên lại dám có ý đồ với chuyện này, còn muốn lôi Xiển giáo xuống nước!

Chọc giận Thái Thanh ư?

Đúng là đi tìm cái chết!

Sống không tốt sao?

"Trở về nói với Hạo Thiên, lượng kiếp sắp đến, môn nhân Xiển giáo của ta cần bế quan tu hành, chuyện giáo hóa Nhân tộc, không có lòng nhúng tay vào." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng lên tiếng, tiện tay phất tay áo, trực tiếp dịch chuyển cả Thái Bạch Kim Tinh và Quảng Thành Tử ra khỏi đại điện.

Nhìn Ngọc Hư Cung cửa đóng chặt, Thái Bạch Kim Tinh có chút ngơ ngác.

Dường như không ngờ rằng thái độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại quyết liệt đến vậy, hoàn toàn không cho lão cơ hội khuyên giải.

"Sư tôn chủ ý đã quyết, xem ra sẽ không thay đổi, phiền Thái Bạch đạo hữu chuyển lời đến Hạo Thiên Thượng Đế." Quảng Thành Tử cười khổ một tiếng, nói với vẻ áy náy.

Vốn là Nhân Hoàng chi sư được trời định, lần này Nhân tộc đại hưng, đáng lẽ hắn cũng có được một phần công đức, bây giờ cũng hết hy vọng rồi.

"Nếu đã vậy, hạ tiên không ở lâu nữa, phải đi đến Bích Du Cung một chuyến." Thái Bạch Kim Tinh hoàn hồn, nói một câu có phần gượng gạo rồi quay người rời khỏi núi Côn Luân, thẳng tiến đến Bích Du Cung...

Thiên Đình, Lăng Tiêu Điện.

Hạo Thiên đi đi lại lại trong đại điện, chờ đợi tin tốt được truyền về.

Nói thật, hắn không phải không biết sự đáng sợ của Thái Thanh, đến giờ nhớ lại vẫn còn thấy tim đập thình thịch.

Nhưng Thiên Đình hiện tại thật sự hai bàn tay trắng, nếu không nắm bắt thời gian nhanh chóng lớn mạnh, e rằng cuối cùng Hạo Thiên vẫn không thoát khỏi kết cục thân tử đạo tiêu.

Cho nên, vì để nghịch thiên cải mệnh, hắn không thể không đi một nước cờ hiểm!

Đương nhiên, Hạo Thiên cũng không mù quáng hành động, hắn chọn cách dùng công đức làm mồi nhử, lôi kéo các Thiên Đạo Thánh Nhân khác xuống nước.

Dù sao, dù thế nào đi nữa, họ cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có người đứng ra đỡ đạn, ít nhiều cũng khiến Hạo Thiên an tâm hơn một chút.

Ngay lúc Hạo Thiên đang lòng rối như tơ, một bóng người vội vã từ ngoài đại điện đi vào, chính là Thái Bạch Kim Tinh.

"Bệ hạ, thần đã trở về." "Thế nào rồi?

Chư Thánh đều đã đồng ý chưa?" Hạo Thiên vẻ mặt khẩn thiết, vội vàng hỏi.

"Thần tuân theo phân phó của Bệ hạ, lần lượt bái kiến Nguyên Thủy Thánh nhân, Thông Thiên Thánh nhân, Nữ Oa nương nương, cùng với Tây Phương Nhị Thánh.

Kết quả sau khi nghe chuyện này, không một Thánh nhân nào nguyện ý nhúng tay." Thái Bạch Kim Tinh lắc đầu, cười khổ nói.

Hạo Thiên nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, không ngờ đám Thiên Đạo Thánh Nhân này, một người cắn câu cũng không có.

Thời buổi này, hào quang nhân vật chính cũng không dùng được nữa sao?

"....." Thái Bạch Kim Tinh vẻ mặt do dự, có chút ngập ngừng nói: "Chư Thánh nói rằng, hành động này của Bệ hạ là....." "Là gì?" Hạo Thiên sắc mặt âm trầm, hỏi.

"Mấy vị Thánh nhân nói, Bệ hạ muốn tìm chết thì đừng lôi kéo bọn họ theo." Thái Bạch Kim Tinh hành lễ, giọng run rẩy nói.

Hay cho lắm!

Bây giờ ngay cả đám Thánh nhân vốn là công cụ để nhân vật chính trang bức, cũng không thèm để nhân vật chính vào mắt nữa rồi!

Hạo Thiên trong mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo, hai nắm tay siết chặt.

Làm nhân vật chính đến mức này, cũng thật là uất ức!

"Chuyện này, không cần xử lý nữa, cứ coi như chưa từng xảy ra." Hít sâu một hơi, nén giận trong lòng xuống, Hạo Thiên trầm giọng nói.

Hết cách rồi, ngay cả Chư thiên Thánh nhân cũng không muốn dính vào vũng nước đục này, một mình Hạo Thiên tự nhiên càng

không dám động đến ý đồ với Nhân tộc.

Rốt cuộc, đều tại tên phản diện đại ác nhân Thái Thanh kia quá đáng sợ, ngay cả nhân vật chính cũng phải nhận thua!

Đối với kế hoạch của Hạo Thiên, người khác có thể không rõ, nhưng Thái Thanh há nào lại không biết?

Với cảnh giới tu vi hiện tại của hắn, dù cho vẫn luôn bế quan không ra khỏi Huyền Đô Tử Phủ, e rằng khắp cả trời đất Hồng Hoang, cũng không có chuyện gì có thể qua mắt được hắn.

Nhưng, dù biết rõ Hạo Thiên đang ngấm ngầm giở trò, nhắm vào chuyện khí vận Nhân tộc, Thái Thanh vẫn không ra tay.

Hiện tại Hỗn Độn Châu đã tu sửa sắp đến giai đoạn cuối, tự nhiên không có công phu để ý đến một cây rau hẹ nhỏ nhoi.

Huống chi, Nhân Đạo trường hà của Nhân tộc vẫn luôn nằm trong tay hắn, dù Hạo Thiên có bày mưu tính kế thế nào, cũng căn bản không ảnh hưởng được.

Điều duy nhất khiến Thái Thanh có chút bất ngờ chính là phản ứng của Chư thiên Thánh nhân.

Hết cách, trong rất nhiều tiểu thuyết sảng văn, hình tượng Chư thiên Thánh nhân đều là những tên phản diện vô não đi tặng đầu người.

Bị nhân vật chính treo lên đánh mấy lần cũng không biết tự kiểm điểm, ngược lại còn không ngừng chạy đến trước mặt nhân vật chính tìm chết, hoàn toàn không mang theo não.

Phản ứng lần này của Chư thiên Thánh nhân đã nói rõ cho Thái Thanh biết, không có hào quang nhân vật chính ảnh hưởng, IQ của đám Thiên Đạo Thánh Nhân này đã online trở lại bình thường.

Ít nhất, sẽ không làm phản diện đi tặng đầu người nữa.

“Xem ra sau này muốn gài bẫy bọn họ, e là không dễ dàng như vậy nữa rồi.....” Thái Thanh khẽ lắc đầu, thầm nghĩ trong lòng.

Rõ ràng, bị lừa nhiều lần như vậy, Chư thiên Thánh nhân đã bắt đầu học khôn ra, căn bản không tham gia vào bố cục của Hạo Thiên.

Chọc không nổi, chẳng lẽ trốn cũng không xong sao?

Chương 212

Đều là Hỗn Nguyên Thánh Nhân vạn kiếp bất diệt, chỉ cần một lòng né tránh Thái Thanh, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị tính kế.

"Thôi vậy, Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, chắc chắn sẽ có nhân vật chính mới giáng lâm, không có mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, cắt một lứa rau hẹ cũng được." Ý nghĩ trong lòng lóe lên, ánh mắt Thái Thanh nhìn về phía trời đất Hồng Hoang.

Kể từ sau khi nhân vật chính trước đó là Sở Thần bị xóa sổ, trời đất Hồng Hoang hiện tại, nhân vật chính đang vùng vẫy chỉ còn lại một mình Hạo Thiên.

Theo suy đoán của hắn, e rằng chẳng bao lâu nữa, sẽ có nhân vật chính mới giáng lâm!

Về phần chuyện Tam Hoàng của Nhân tộc, Thái Thanh cũng không mấy để tâm.

Dù sao bất kể thế nào, Nhân tộc cũng sẽ đại hưng.

Khí vận Nhân tộc tăng lên, hắn có thể ngồi không hưởng lợi, hoàn toàn không nhúng tay cũng vậy.

Hơn nữa, hiện tại hắn đang bận rộn tu sửa Hỗn Độn Châu, cũng không có tâm tư nhúng tay vào.

Điều duy nhất đáng chú ý là, trong Nhân tộc khó đảm bảo sẽ không xuất hiện người xuyên việt lần nữa.

Ngay lúc Thái Thanh đang nghĩ như vậy, một giọng thông báo hệ thống đã lâu không nghe đột nhiên vang lên bên tai.

"Đinh!

Túc chủ xin chú ý, nhân vật chính số ba mươi mốt đã giáng lâm!" Thật sự đến rồi!

Nghe thấy âm thanh thông báo bên tai, Thái Thanh thần sắc khẽ động.

Nhân vật chính mới lần này, thời điểm giáng lâm thật đúng lúc, vừa hay bắt kịp thời khắc Nhân tộc đại hưng.

Không cần đoán cũng biết, chắc chắn có liên quan đến Nhân tộc rồi!

Thực tế, cũng đúng như Thái Thanh dự liệu... ...

Nhân tộc, bộ lạc Hoa Tư.

Một người đàn ông trung niên đang ngồi xếp bằng một mình bên bờ sông, chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt lộ vẻ mờ mịt.

"Đây là đâu....." Người đàn ông trung niên nhìn quanh, vẻ mờ mịt trên mặt càng lúc càng đậm.

Nhưng, không đợi hắn suy nghĩ nhiều, đột nhiên một cơn đau đầu dữ dội ập đến.

Trong chốc lát, người đàn ông trung niên ngã lăn ra đất, hai tay ôm chặt đầu, suýt nữa thì ngất đi.

Một lát sau, khi cơn đau đầu qua đi, người đàn ông trung niên đứng dậy lần nữa, vẻ mờ mịt trong mắt đã biến mất, thay vào đó là một vẻ kinh hỉ.

"Thế giới Hồng Hoang?

Nhân tộc Phục Hy?

Ta xuyên việt thành Cộng chủ Nhân tộc?!" Phục Hy vẻ mặt kích động, trên mặt là niềm hưng phấn khó tả.

Nhưng, sau khi bình tĩnh lại, sắc mặt hắn lại nhanh chóng trở nên khó coi.

Là một người xuyên việt, hắn tự nhiên rất rõ ràng, kết cục sau này của Phục Hy sẽ thê thảm đến mức nào.

Thân là một trong Tam Hoàng trấn giữ Hỏa Vân Động, thực chất là bị Chư thiên Thánh nhân vứt ra khỏi Nhân tộc, không chỉ nửa bước không được rời đi, mà ngay cả việc giao tiếp với Nhân tộc cũng không làm được.

Một Thiên Hoàng Nhân tộc đường đường, cuối cùng lại có một kết cục ảm đạm, hoàn toàn là một công cụ nhân trong tay Chư thiên Thánh nhân!

"Đời này, chẳng lẽ ta cũng chỉ có thể làm con rối?" Phục Hy chau mày, trên mặt lộ vẻ không cam lòng.

Dù sao cũng là nhân vật chính xuyên việt, không đi vả mặt đám Thiên Đạo Thánh Nhân kia đã là tốt lắm rồi, sao có thể bị Thánh nhân sắp đặt!

Một câu thôi, ta, Phục Hy, không làm công cụ nhân nữa!

Nghĩ vậy, Phục Hy trong lòng đã có chủ ý, cũng không trì hoãn nhiều, sau khi trở về bộ lạc Hoa Tư, liền lập tức truyền lệnh, triệu tập thủ lĩnh các bộ lạc khác của Nhân tộc.

Lần này, không chỉ một mình hắn muốn nghịch thiên cải mệnh, mà cả Nhân tộc đều phải phá vỡ gông xiềng!

Nhân tộc, bộ lạc Hoa Tư.

Lúc này trong bộ lạc, thật sự là vô cùng náo nhiệt.

Không chỉ thủ lĩnh các bộ lạc lớn từ khắp nơi trong Nhân tộc kéo đến, mà ngay cả Nhân tộc Tam Tổ vẫn luôn trấn giữ tại tổ địa, cũng

toàn bộ có mặt.

Hết cách, trong mệnh lệnh mà Phục Hy truyền xuống, có nói rằng một sự việc liên quan đến vận mệnh Nhân tộc sắp xảy ra, sau khi đám thủ lĩnh Nhân tộc nhận lệnh, nào dám có chút chậm trễ, tất cả đều ngày đêm chạy tới.

"Cộng chủ, chuyện liên quan đến vận mệnh Nhân tộc mà ngài nói trong mệnh lệnh, rốt cuộc là chuyện gì?" Toại Nhân Thị, một trong Nhân tộc Tam Tổ, lên tiếng hỏi trước.

Thực tế, không chỉ ông ta, mà gần như tất cả các thủ lĩnh bộ lạc ở đây, đều đang nhìn chằm chằm vào Phục Hy.

Thật vậy, từ khi Phục Hy đảm nhận vị trí Cộng chủ Nhân tộc, mấy chục năm qua vẫn luôn tận tâm tận lực vì Nhân tộc, chuyện này các thủ lĩnh bộ lạc đều tận mắt chứng kiến.

Nhân tộc cũng không phụ lòng Phục Hy, dưới sự cai trị của hắn không ngừng phát triển, thực lực tổng thể không ngừng tăng lên, có dấu hiệu ngày càng thịnh vượng.

Bây giờ, Phục Hy đột nhiên triệu tập các thủ lĩnh bộ lạc, tự nhiên khiến trong lòng mọi người bất an, không biết rốt cuộc có chuyện trọng đại gì.

Phục Hy không vội mở miệng, ánh mắt đảo qua mọi người có mặt, một lúc lâu sau mới trầm giọng nói: "Hôm nay triệu tập các ngươi đến đây, không phải vì chuyện gì khác, chỉ để tuyên bố một việc....." Giọng Phục Hy dừng lại, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm túc, dõng dạc nói.

"Kể từ hôm nay, toàn thể ức vạn vạn tộc nhân Nhân tộc ta, sẽ lui về ở ẩn khỏi trời đất, không nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang nữa!" Tĩnh lặng!

Toàn bộ bộ lạc Hoa Tư, lập tức chìm trong tĩnh lặng!

Đừng nói là các thủ lĩnh bộ lạc, ngay cả những người dân bình thường của bộ lạc Hoa Tư, cũng bị tin tức này làm cho kinh ngạc.

Không ai ngờ được, Phục Hy lại quyết định dẫn dắt Nhân tộc lui về ở ẩn!

"Hiện tại khí vận Nhân tộc ta đang thịnh, chính là thời cơ tốt để quật khởi phát triển, tại sao Cộng chủ lại đột nhiên muốn ở ẩn?" Hữu Sào Thị hoàn hồn, vội vàng hỏi.

Phục Hy nghe vậy, lại không trả lời.

Người khác có thể không rõ, nhưng là một người xuyên việt, hắn vô cùng minh bạch, cái gọi là Nhân tộc đại hưng, chỉ là hiện tượng bề mặt mà thôi.

Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới, sẽ lấy toàn bộ Nhân tộc làm chiến trường, nếu Nhân tộc không chọn lui về ngay lúc này, chỉ có kết quả trở thành quân cờ trong tay Thánh nhân.

"Lời Hữu Sào Thị nói không sai, Nhân tộc ta hiện nay khí vận hưng thịnh, lại có Thái Thanh Thánh nhân che chở, hoàn toàn không cần phải ở ẩn, xin Cộng chủ hãy suy nghĩ lại." Toại Nhân Thị cũng gật đầu, mở lời khuyên nhủ.

"Thánh nhân?

Há lại quan tâm đến sinh tử của Nhân tộc ta?

Nếu thật sự quan tâm, năm xưa khi Yêu tộc Thiên Đình tàn sát Nhân tộc, luyện chế Đồ Vu Kiếm, đã nên ra tay cứu giúp rồi." Phục Hy cười lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh miệt.

Nghe thấy lời của hắn, Nhân tộc Tam Tổ bên cạnh lại lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Khác với người thường, ba người họ là Tam Tổ, vẫn luôn trấn giữ trong Nhân tộc, tự nhiên cũng rất rõ ràng, Phục Hy là Hy Hoàng của Yêu tộc Thiên Đình chuyển thế.

Tự mình chửi mình cũng được à?!

Chương 213

"Được rồi, các ngươi không cần khuyên nữa, ý ta đã quyết, ta sẽ lấy thân phận Cộng chủ Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc lui về ở ẩn, việc này có Thiên Đạo chứng giám!" Phục Hy phất tay, nói một cách đanh thép.

Ầm ầm!

Cùng với một tiếng sấm vang trời, Thiên Đạo trong cõi u minh đã sinh ra cảm ứng.

Gần như trong nháy mắt, bao gồm cả Chư thiên Thánh nhân, tất cả các đại năng đỉnh cấp của Hồng Hoang, đều biết chuyện Nhân tộc cử tộc lui về ở ẩn!

Đảo Kim Ngao, trong Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, khi ánh mắt nhìn xuống Nhân tộc, trong mắt thoáng hiện một tia kinh ngạc.

"Cử tộc ở ẩn?

Lại có biến số sao?" Cùng với việc Phong Thần Lượng Kiếp đến gần, biến số trong Hồng Hoang ngày càng nhiều, Thông Thiên Giáo Chủ cũng bắt đầu thấy quen mà không lạ.

Lúc này, ngài chỉ liếc nhìn một cái rồi nhanh chóng dời ánh mắt đi, chuyển hướng về phía hư không Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời.

Không biết tại sao, khoảng thời gian gần đây, trong lòng ngài luôn có cảm ứng, dường như trong Hỗn Độn có thứ gì đó hữu duyên với mình.....

Phía bên kia, Tây phương chi địa.

Sau khi biết tin Nhân tộc lui về ở ẩn, Tây Phương Nhị Thánh đầu tiên là ngẩn ra, rồi lập tức vỗ tay cười lớn.

"Tuyệt vời!

Không ngờ, Nhân tộc lại ở ẩn vào lúc này!" Phải biết rằng, vì nguyên nhân của Hạo Thiên, khiến cho cả Phong Thần Lượng Kiếp bị đẩy sớm lên không ít, dẫn đến Tây phương chưa kịp bố cục.

Bây giờ, ngay cả Nhân tộc, chiến trường chính của Phong Thần đại chiến, cũng trực tiếp lui về chạy trốn, Phong Thần Lượng Kiếp lần này, tự nhiên sẽ bị hoãn lại vô thời hạn.

Đối với tình huống như vậy, Tây Phương Nhị Thánh tự nhiên vô cùng vui mừng.

Nhưng, khác với họ, với tư cách là nhân vật chính Hạo Thiên một lòng chờ đợi dựa vào Phong Thần Lượng Kiếp để nghịch thiên cải mệnh, lúc này trong lòng phẫn nộ đến mức nào thì có đến mức ấy.

Cảm giác này giống như là, vất vả lắm mới đánh cho con Chúa Tể còn tí máu, đang mong chờ một pha lật kèo thì nó đột nhiên tiến hóa thành Bạo Chúa Hắc Ám.

Xin lỗi, có chút buồn nôn!

Nhân tộc cử tộc lui về ở ẩn!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tin tức Nhân tộc ở ẩn liền như một trận cuồng phong bão táp, càn quét khắp trời đất Hồng Hoang!

Phải biết sau trận chiến Vu Yêu, trong vô số vạn tộc sinh linh của Hồng Hoang, ai là người nổi bật nhất, chắc chắn phải kể đến Nhân tộc!

Đừng nói là những vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân kia, ngay cả các đại năng Hồng Hoang bình thường cũng có thể thấy rõ, khí vận Nhân

tộc đang không ngừng tăng lên, có dấu hiệu sắp một bước lên trời!

Ngay tại thời điểm quan trọng như vậy, Nhân tộc lại chủ động lui về ở ẩn?!

Chuyện này, khiến vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang đều không khỏi kinh ngạc.

Thậm chí, ngay cả một trong các Hỗn Nguyên Thánh Nhân là Nữ Oa, cũng bị dọa cho giật mình.

"Huynh trưởng hồ đồ rồi!" Nữ Oa đột nhiên đứng dậy, ánh mắt quét qua trời đất Nhân tộc, nói với vẻ có chút tức giận.

Khác với các Thánh nhân khác, Nữ Oa thân là Thánh Mẫu của Nhân tộc, tự nhiên có liên hệ với Nhân tộc.

Dù cho hiện tại trường hà khí vận Nhân tộc nằm trong tay Thái Thanh, đối với Nữ Oa mà nói, vẫn không có ảnh hưởng lớn.

Chỉ cần Nhân tộc nắm bắt cơ hội, nhân đà phát triển không ngừng, thân là Thánh Mẫu của Nhân tộc, bà vẫn có thể nhận được không ít khí vận công đức, chẳng khác nào nhặt được một hồi tạo hóa!

Nhưng bây giờ, cùng với việc Nhân tộc tuyên bố ở ẩn, thân phận Thiên địa nhân vật chính đã được định sẵn trong cõi u minh, cũng bắt đầu xảy ra biến số.

Nói cách khác, Nhân tộc có khả năng, thật sự sẽ bị đại thế Thiên Đạo vứt bỏ!

Chẳng khác nào cắt đứt khí vận của Nữ Oa!

Tự nhiên không thể dung thứ!

Huống chi, năm xưa sở dĩ bà phải trả một cái giá không nhỏ, để đưa huynh trưởng của mình vào Nhân tộc, chẳng phải là vì công đức Tam Hoàng sao.

Kết quả bây giờ, không còn thân phận Thiên địa nhân vật chính, thì lấy đâu ra cái gọi là Tam Hoàng trị thế.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa không ngồi yên được nữa, trực tiếp đứng dậy rời khỏi Oa Hoàng Cung, muốn đích thân đi đến Nhân tộc một chuyến!

Người không ngồi yên được, không chỉ có một mình Nữ Oa.

Ngoài ba mươi ba tầng trời, Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đang ngồi trên đạo đài, sắc mặt cũng khó coi đến cực điểm.

Chuyện ở ẩn, nếu để người khác nhìn, có lẽ chỉ là một biến số mà thôi.

Nhưng ông, người đã dung hợp ký ức của người xuyên việt, lại có thể đoán được đại khái, biến số lần này tuyệt đối là do có người xuyên việt nhúng tay!

Một tên Hạo Thiên đã khiến ông không xuống đài được rồi, bây giờ thì hay quá, lại thêm một tên nữa!

Hay cho lắm, thế giới Hồng Hoang đường đường của chúng ta, không có chút thể diện nào sao?

Thằng quái nào cũng xuyên việt được à?!

Ta, người phát ngôn của Thiên Đạo, không cần chút thể diện nào sao?!

Chuyện này không thể nhịn!

Ngay lập tức, Hồng Quân liền đưa tay bấm quyết, đánh một đạo phù văn vào hư không.

Chỉ một lát sau, từng bóng người hiện ra từ hư không, xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Những người này không phải ai khác, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Tây Phương Nhị Thánh, cùng với Hạo Thiên vội vã chạy tới.

"Hôm nay gió gì thổi mà ngay cả Hạo Thiên Thượng Đế đường đường cũng đến." Thấy Hạo Thiên cũng chạy tới, Chuẩn Đề đạo nhân, một trong Tây Phương Nhị Thánh, nói móc một cách âm dương quái khí.

Thực tế, không chỉ ông ta, mà gần như mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân ở đây, khi nhìn thấy bóng dáng Hạo Thiên, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Dù sao, chuyện Hạo Thiên nổi giận đốp chát Hồng Quân, chỉ mới qua mấy chục vạn năm ngắn ngủi.

Không ai ngờ được, Hạo Thiên vừa quay mặt đi đã lại trở về Tử Tiêu Cung.

Về điểm này, ngay cả Hạo Thiên cũng không ngờ tới.

Nhưng, hiện tại Nhân tộc xảy ra biến cố, dẫn đến Phong Thần Lượng Kiếp bị trì hoãn vô thời hạn, Hạo Thiên trong lòng lo lắng, tự nhiên cũng không để ý đến những chuyện khác.

"Nếu Đạo Tổ triệu kiến, trẫm tự nhiên nên đến bái kiến." Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, bày ra tư thái mà một nhân vật chính nên có.

Chuẩn Đề đạo nhân thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, đang định nói thêm gì đó thì giọng của Hồng Quân từ trong Tử Tiêu Cung truyền ra.

"Được rồi, đều vào trong nghị sự." Cùng với giọng nói của Hồng Quân vang lên, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đi đầu, bước vào trong đại điện.

Tây Phương Nhị Thánh tuy liếc nhìn Hạo Thiên, nhưng cũng

không nói nhiều, theo sát phía sau đi vào.

Chương 214

Hạo Thiên thì sắc mặt hơi thay đổi, không rõ Hồng Quân rốt cuộc có ý đồ gì, lại triệu tập cả hắn đến.

Cũng không thể trách hắn không thông suốt, trong cả Hồng Hoang, người duy nhất biết Hồng Quân từng bị đoạt xá, e rằng cũng chỉ có một mình Thái Thanh.

Hạo Thiên có vỡ đầu cũng không bao giờ nghĩ ra, Hồng Quân đã sớm nhìn thấu thân phận người xuyên việt của hắn.

Cũng chính vì vậy, Hồng Quân mới triệu tập hắn cùng đến.

Đương nhiên, ngoài mấy người này, Hồng Quân cũng đã truyền tin cho Thái Thanh và Nữ Oa.

Chỉ là, Nữ Oa đang vội đến Nhân tộc, nên không thể kịp thời đến nơi.

Thái Thanh thì không có hứng thú với chuyện này, căn bản không để ý đến lời mời của Hồng Quân.

Một câu thôi, cứ đấu đi, dù sao cuối cùng ta cũng thắng!

Đương nhiên, tuy Thái Thanh không để ý đến lời mời của Hồng Quân, nhưng chuyện này dù sao cũng liên quan đến Nhân tộc.

Khí vận Nhân tộc lại nằm trong tay Thái Thanh, cho nên sau khi nhận được lời mời của Hồng Quân, Thái Thanh liền trực tiếp hồi đáp một tin nhắn.

Nội dung vô cùng đơn giản, chỉ có một chữ: Chuẩn!

Cũng chính vì nhận được sự đồng ý của Thái Thanh, Hồng Quân mới cho các Thánh nhân khác vào điện nghị sự.

Nếu không, nếu không có sự cho phép của Thái Thanh, tự ý nhúng tay vào chuyện Nhân tộc, dù thân là Đạo Tổ, ông ta cũng tuyệt đối không dám.

"Hôm nay triệu tập các ngươi đến, là vì chuyện Nhân tộc lui về ở ẩn, chắc các ngươi cũng đã biết ít nhiều rồi." Lúc này, sau khi suy nghĩ thoáng qua, Hồng Quân chậm rãi lên tiếng.

"Nhân tộc cử tộc lui về ở ẩn, ảnh hưởng đến đại thế của cả trời đất Hồng Hoang, chúng ta cũng đã có nghe qua." Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác lần lượt đáp lời.

Nói thừa, thân là Thiên Đạo Thánh Nhân đường đường, nếu ngay cả chút tin tức này cũng không biết, thì cũng quá mất mặt.

Hồng Quân cũng hiểu điều này, nên không nói nhiều với họ, trực tiếp hỏi: "Hiện tại thiên địa lượng kiếp sắp đến, Nhân tộc lại lui về ở ẩn vào lúc này, các ngươi cho rằng chuyện này nên xử trí thế nào?" Hồng Quân quét mắt qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Hạo Thiên.

Ông ta muốn xem xem, cũng là một sinh linh xuyên việt, Hạo Thiên sẽ có phản ứng thế nào với chuyện này.

Thực tế, cũng không cần Hồng Quân mở lời thăm dò.

Từ khi biết tin Nhân tộc cử tộc lui về ở ẩn, sắc mặt Hạo Thiên vẫn luôn âm trầm khó coi vô cùng, lộ rõ vẻ phẫn nộ không hề che giấu.

"Phong Thần Lượng Kiếp, là xu thế của đại thế Thiên Đạo, Nhân tộc lui về ở ẩn lúc này, rõ ràng là cố tình cản trở đại thế.

Theo ý của trẫm, nên lập tức giáng tội cho Nhân tộc, đưa đại thế trở về đúng quỹ đạo." Hạo Thiên lạnh lùng lên tiếng, bày tỏ thái độ trước tiên.

Hết cách, khác với những người khác trong Hồng Hoang, với tư cách là những nhân vật chính, giữa họ có mâu thuẫn không thể hòa giải!

Mối thù cản đường lớn hơn trời, cuộc đấu giữa các nhân vật chính là như vậy!

Nhưng, nghe thấy lời của Hạo Thiên, sắc mặt của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân bên cạnh lại có chút thay đổi.

"Không hổ là Thiên Đế đường đường, thật là uy phong." Chuẩn Đề đạo nhân cười lạnh một tiếng, trực tiếp nói: "Chuyện lượng kiếp, tuy là đại thế Thiên Đạo, nhưng Nhân tộc hiện là thiên địa nhân vật chính, nếu chúng ta tự ý nhúng tay, khó tránh sẽ gây ra biến số, không chừng chỉ khiến sự việc càng lúc càng tệ hơn." Đối với chuyện Phong Thần Lượng Kiếp bị đẩy sớm, Chư thiên Thánh nhân vốn đã không hài lòng.

Bây giờ khó khăn lắm mới có Nhân tộc ra mặt gây chuyện, có thể trì hoãn Phong Thần Lượng Kiếp, tự nhiên họ rất muốn xem Nhân tộc náo loạn tiếp.

Có suy nghĩ như vậy, không chỉ Tây Phương Nhị Thánh, mà ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cũng cho là như vậy.

Lập tức, họ liền gật đầu nói: "Lời của Chuẩn Đề đạo hữu không phải không có lý, nếu mạo muội ra tay, e rằng sẽ gây ra phiền phức lớn hơn, cần phải suy tính kỹ lưỡng." "Nhân tộc đi ngược lại đại thế trước, dù chúng ta có ra tay can dự, cũng chỉ là đưa đại thế trở về đúng quỹ đạo mà thôi, sao lại nói đến biến số khác?" Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, hào quang nhân vật chính trên đầu lấp lánh, hoàn toàn không nể mặt Chư thiên Thánh nhân, trực tiếp đốp chát.

"Các ngươi thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, không nghĩ đến việc

thuận theo đại thế Thiên Đạo, thật là nực cười!" Nhìn nhân vật chính Hạo Thiên đang hùng hồn phát biểu, sắc mặt của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều có chút khó coi.

Hay cho tên này, đốp chát Đạo Tổ xong chưa thấy chán, bây giờ lại vả mặt Thiên Đạo Thánh Nhân chúng ta?

Thật sự nghĩ Thiên Đạo Thánh Nhân chúng ta dễ bắt nạt lắm sao?

Quá đáng!!

Ngay khi mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân chuẩn bị lên tiếng lần nữa, Hồng Quân đang ngồi trên đạo đài lại phất tay ngắt lời họ.

"Được rồi, không cần tranh cãi.

Hiện tại đại thế Thiên Đạo khó lường, lo lắng nhiều hơn một chút cũng là đúng." Hồng Quân chuyển chủ đề, tiếp tục nói: "Nhưng, Hạo Thiên nói cũng có mấy phần lý, đại thế Thiên Đạo há có thể để Nhân tộc nghịch chuyển?!" Nghe thấy lời của Hồng Quân, trên mặt Chư thiên Thánh nhân đều lộ vẻ như gặp phải ma.

Tuy, lời nói của Hồng Quân, xem ra là không thiên vị bên nào, không ủng hộ ai cả.

Nhưng đừng quên, mấy chục vạn năm trước, trong Tử Tiêu Cung này, Hạo Thiên vừa mới nổi giận đốp chát Hồng Quân!

Trong tình huống như vậy, Hồng Quân Đạo Tổ lại có thể nói giúp cho Hạo Thiên?

Đừng nói Chư thiên Thánh nhân, ngay cả Hạo Thiên cũng có chút ngơ ngác.

Hào quang nhân vật chính, mạnh đến thế sao?!

"Nếu Nữ Oa đã đến Nhân tộc, vậy chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến, nếu có thể giải quyết thuận lợi chuyện này, tự nhiên là tốt nhất.

Nếu không thể.....” Giọng Hồng Quân dừng lại, ánh mắt rơi vào người Hạo Thiên, nói với vẻ đầy ẩn ý: “Đến lúc đó, phiền Hạo Thiên lấy danh nghĩa Thiên Đế, đưa lượng kiếp trở về đúng quỹ đạo.” Phía bên kia, trong bộ lạc Nhân tộc.

Kể từ khi nhận được mệnh lệnh của Phục Hy, các bộ lạc của Nhân tộc đều bắt đầu chuẩn bị lui về ở ẩn.

Tuy, đối với chuyện Nhân tộc cử tộc lui về ở ẩn, rất nhiều thủ lĩnh bộ lạc đều không hài lòng.

Nhưng trong Nhân tộc hiện tại, Phục Hy là Cộng chủ Nhân tộc, có quyền ra lệnh cho cả tộc, nếu hắn đã lên tiếng, những người khác tự nhiên cũng không tiện phản đối.

Ngay khi các bộ lạc Nhân tộc đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị lui về ở ẩn, một luồng khí tức mênh mông cuồn cuộn đột nhiên từ trên chín tầng trời hạ xuống, giáng lâm tại tổ địa Nhân tộc, núi Không Động!

“...Nữ Oa nương nương hiển thánh!!” Vô số người trong núi Không Động đều bị động tĩnh này làm cho giật mình, sau khi hoàn hồn, vội vàng chạy đến triều thánh.

Người dẫn đầu, tự nhiên là Nhân tộc Tam Tổ đang trấn giữ tại tổ địa.

“Không biết Nữ Oa nương nương giáng lâm Nhân tộc, chúng thần có thất lễ, xin Thánh Mẫu đại nhân tha thứ.” Toại Nhân Thị quỳ lạy trước tiên, hành một đại lễ.

“Bản thánh nghe nói, Nhân tộc sắp cử tộc lui về ở ẩn, có chuyện này không?” Nữ Oa quét mắt qua toàn bộ Nhân tộc, chậm rãi hỏi.

“Thưa Thánh Mẫu nương nương, đúng là có chuyện này.

Đây là ý của Phục Hy Cộng chủ, chúng thần tuy có khuyên giải, nhưng Cộng chủ không nghe theo.” Toại Nhân Thị sắc mặt hoảng hốt,

vội vàng đáp lời.

Là một lão nhân trong Nhân tộc, ông ta ít nhiều cũng hiểu biết về những chuyện trong Hồng Hoang.

Đồng thời, ông ta cũng rất rõ ràng, việc Nhân tộc đột nhiên lui về ở ẩn vào lúc này, sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đến mức nào cho Hồng Hoang.

Chỉ là, Toại Nhân Thị vạn lần không ngờ, lại đến mức Nữ Oa thân là Thánh nhân, cũng không tiếc đích thân hiển thánh giáng lâm.

"Truyền Cộng chủ Phục Hy đến gặp ta." Nữ Oa chau mày, trực tiếp ra lệnh.

Cũng không cần phải phân phó nhiều, chuyện Nữ Oa hiển thánh trong Nhân tộc, vừa truyền đến tai Phục Hy, hắn liền chạy đến nơi này.

Rất nhanh, Phục Hy dưới sự vây quanh của các thủ lĩnh bộ lạc, đã đến trước thánh tượng ở núi Không Động.

"Không biết Thánh nhân giáng lâm Nhân tộc, Phục Hy có việc, xin đừng trách." Phục Hy dừng bước, không quỳ lạy hành lễ, chỉ chắp tay nói.

Chương 215

Đối với điều này, Nữ Oa lại không để ý.

Phục Hy hiện tại đã luân hồi chuyển thế, trở thành người của Nhân tộc chứ không phải Yêu Hoàng năm xưa.

Nhưng dù sao đi nữa, đối với Nữ Oa, hắn vẫn là huynh trưởng của bà.

Dù cho thấy Thánh không lạy, cũng không phải chuyện gì to tát.

Ngược lại, thấy Phục Hy tinh thần sung mãn, khí độ thản nhiên, sắc mặt Nữ Oa lại dịu đi một chút.

"Hiện tại Vu Yêu Lượng Kiếp đã qua, hợp lẽ Nhân tộc đại hưng, ngươi đã là Cộng chủ Nhân tộc, nên dẫn dắt Nhân tộc nỗ lực phát triển, còn chuyện lui về ở ẩn, ta thấy tạm thời gác lại đi." Nữ Oa nói với vẻ hòa nhã.

Nghe thấy lời của bà, Toại Nhân Thị và những người khác đang quỳ lạy bên cạnh, trong lòng đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đối với chuyện Nhân tộc lui về ở ẩn, họ vốn đã không hài lòng, bây giờ có Nữ Oa ra mặt khuyên ngăn, tự nhiên cũng yên tâm.

Dù sao, Nữ Oa nương nương không chỉ là Thánh Mẫu của Nhân tộc, mà còn là Thiên Đạo Thánh Nhân đường đường, Phục Hy không nghe họ khuyên, cũng nên nể mặt Thánh nhân chứ?

Thực tế chứng minh, Toại Nhân Thị hoàn toàn lo xa rồi!

Nể mặt Thánh nhân ư?

Ha ha, không tồn tại!

Nhân vật chính mà không vả mặt Thánh nhân, thì còn gọi là nhân

vật chính sao?!

Ngay lập tức, Phục Hy liền trực tiếp lắc đầu, lạnh lùng nói: "Ý tốt của Nữ Oa Thánh nhân, Nhân tộc chúng ta xin nhận.

Chỉ là, chuyện của Nhân tộc, nên do Nhân tộc chúng ta tự quyết, không đến lượt người ngoài chỉ tay năm ngón!" Người ngoài??

Nữ Oa sắc mặt ngơ ngác, hoàn toàn không ngờ Phục Hy sẽ nói như vậy.

Phải biết rằng, bà là Thánh Mẫu thật sự của Nhân tộc, có công sáng tạo ra Nhân tộc.

Phục Hy tuy là Cộng chủ Nhân tộc, nhưng cũng từng là Yêu Hoàng của Yêu tộc Thiên Đình, đã không ít lần ra tay sát hại Nhân tộc.

Bây giờ chỉ vừa mới chuyển thế thành người, lại chỉ vào mặt ta nói là người ngoài?

Sợ là uống nhầm rượu rồi phải không?!

Sau khi hít sâu một hơi, Nữ Oa không nổi giận.

Theo bà thấy, sở dĩ Phục Hy nói chuyện như vậy, chẳng qua là vì hiện tại chưa chứng được quả vị Thiên Hoàng, ký ức tiền thế chưa thức tỉnh mà thôi.

"Nhân tộc là Thiên địa nhân vật chính, là xu thế của đại thế Thiên Đạo, nếu ngươi cưỡng ép dẫn dắt Nhân tộc lui về ở ẩn, chẳng khác nào đi ngược lại ý chí Thiên Đạo, không chừng sẽ rước lấy tai họa." Ý nghĩ trong lòng lóe lên, Nữ Oa khổ tâm khuyên nhủ.

Nhưng, điều khiến bà không ngờ là, nghe thấy lời của bà, Phục Hy lại cười.

"Thánh nhân không cần phải giả nhân giả nghĩa ở đây, năm xưa khi Nhân tộc ta yếu đuối, ngài cũng chưa từng ra tay tương trợ, bây

giờ lại cần gì phải lo lắng cho Nhân tộc ta!" "Rốt cuộc, đều chỉ vì lợi ích, xem Nhân tộc ta như quân cờ mà thôi!" "Theo ta thấy, ngài căn bản không xứng làm Thánh Mẫu của Nhân tộc!" Phục Hy vừa nói, vừa trực tiếp giơ tay lập thệ, dõng dạc nói: "Hôm nay ta, Phục Hy, với thân phận Cộng chủ Nhân tộc, phế bỏ ngươi khỏi vị trí Thánh Mẫu của Nhân tộc!" Ầm ầm!

Một tiếng vang kinh thiên động địa, đột nhiên nổ tung trên bầu trời.

Đừng nói là vô số người xung quanh, ngay cả Nữ Oa thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, lúc này cũng không khỏi ngơ ngác nhìn Phục Hy.

Huynh trưởng, không phải lúc chuyển thế đã để quên não ở đâu rồi chứ?!

Đúng là báo hại muội muội mà!

Phục Hy thân là Cộng chủ Nhân tộc, tự có khí vận Nhân tộc gia trì, nhất cử nhất động đều đại biểu cho ý chí của cả Nhân tộc.

Lúc này, giọng nói vừa dứt, liền khiến bầu trời vang lên một trận ầm ĩ, trong cõi u minh có cảm ứng của Thiên Đạo giáng lâm.

Biến cố đột ngột xảy ra, đừng nói ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang không kịp trở tay, ngay cả Chư thiên Thánh nhân trong Tử Tiêu Cung, cũng đều kinh ngạc không thôi.

Không ai ngờ được, Phục Hy lại tuyệt tình đến vậy, không cho Nữ Oa chút mặt mũi nào thì thôi, lại còn đánh phế luôn thân phận Thánh Mẫu của bà!

Hay cho lắm, thật đúng là huynh muội tốt!

Khuôn mặt xinh đẹp của Nữ Oa phủ một tầng sương lạnh, chỉ trong nháy mắt, bà đâu còn không nhìn ra, Phục Hy hiện tại đã xảy ra vấn đề lớn, tuyệt đối không phải là huynh trưởng của bà!

Mặc dù, với tu vi Thiên Đạo Thánh Nhân của Nữ Oa, cũng không thể nhìn ra cụ thể có gì không ổn.

Nhưng trong lòng bà, lại có một tia nghi ngờ đối với thân phận của Phục Hy!

"Nhân tộc do bản thánh tạo ra, bản thánh chính là Thánh Mẫu của Nhân tộc, mối quan hệ nhân quả này, không phải chỉ một Cộng chủ Nhân tộc nhỏ nhoi, có thể dễ dàng chặt đứt." Sau khi hít sâu một hơi, Nữ Oa không lập tức vạch trần, mà lạnh lùng nói: "Chuyện của Nhân tộc, bản thánh có thể không nhúng tay, nhưng bản thánh ngược lại muốn xem xem, ngươi, Cộng chủ Nhân tộc này, rốt cuộc có thể đưa Nhân tộc đến bước đường nào!" Giọng Nữ Oa vừa dứt, không trì hoãn chút nào, thánh quang trong cơ thể lóe lên, cả người liền biến mất giữa trời đất.

Nhìn Nữ Oa rời đi, Toại Nhân Thị và những người khác bên cạnh, trên mặt đều lộ vẻ cười khổ.

Vốn tưởng rằng có Thánh nhân lên tiếng, có thể ngăn cản quyết tâm của Phục Hy dẫn dắt Nhân tộc lui về ở ẩn, nhưng không ngờ, không những không ngăn được, ngược lại còn chọc giận Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bây giờ ngay cả Nữ Oa cũng không chịu ra mặt nữa rồi, xem ra, Nhân tộc chỉ có thể triệt để đi một con đường đến cùng rồi!

Khác với Nhân tộc Tam Tổ đang lo lắng, trên mặt Phục Hy lại lộ ra nụ cười, dường như cảm thấy rất tuyệt.

Chà, mắng Thánh nhân, phế truất Nữ Oa, một loạt tình tiết trang bức này, quả thật không thể sảng khoái hơn!

Về phần tương lai của Nhân tộc?

Phục Hy không lo lắng, hắn đã sớm có kế hoạch.

“Đợi sau khi Nhân tộc lui về ở ẩn, ta sẽ lấy thân phận Cộng chủ, đến Huyền Đô Tử Phủ đòi lại Nhân Đạo trường hà của chúng ta!” Phục Hy quét mắt qua mọi người, tuyên bố một cách tự tin.

Nhân Đạo trường hà, đó là khí vận của cả Nhân tộc, nếu có thể nắm giữ trong tay, lo gì không thể nghịch thiên quật khởi?

Huống chi, mắng Nữ Oa, đấm Thái Thanh, là những tình tiết kinh điển không thể thiếu trong các tiểu thuyết sảng văn Hồng Hoang.

Là một nhân vật chính, nào có lý do gì không đi theo một bộ như vậy?

Nhưng, nghe thấy lời của Phục Hy, trên mặt Toại Nhân Thị và những người khác, không hề lộ vẻ vui mừng, ngược lại đều im lặng lắc đầu.

Đứa trẻ ngốc, sống không tốt sao?

Cứ làm loạn như vậy, ta e là phải nhanh chóng sắp xếp người kế nhiệm Cộng chủ mới rồi. .....

Phía bên kia, trong Tử Tiêu Cung.

Thấy Nữ Oa ở Nhân tộc không công mà về, ánh mắt Hồng Quân liền nhìn sang Hạo Thiên bên cạnh.

“Tiếp theo, phiền ngươi rồi.” Tinh quang trong mắt Hồng Quân lóe lên, chậm rãi nói.

Thực tế, không chỉ ông ta, mà ngay cả mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng lần lượt nhìn về phía Hạo Thiên.

Mặc dù, họ không muốn nhúng tay vào Nhân tộc nhanh như vậy, đưa lượng kiếp trở về đúng quỹ đạo.

Nhưng nếu Hồng Quân Đạo Tổ đã lên tiếng, họ tự nhiên cũng không tiện ngăn cản, chỉ có thể trong lòng hy vọng, Thiên Đình mới

thành lập, căn cơ không ổn định, không thể đánh bại được Nhân tộc.

Đúng vậy, Thiên Đình hiện tại vừa mới được thành lập, không thể so sánh với thực lực hùng hậu của Yêu tộc Thiên Đình năm xưa.

Chương 216

Nhưng dù vậy, với sức mạnh hiện tại của Thiên Đình, để đối phó với Nhân tộc, cũng không thành vấn đề.

Huống chi, trận chiến này liên quan đến cuộc tranh đoạt của các nhân vật chính, Hạo Thiên nào dám có nửa phần lơ là.

"Đạo Tổ yên tâm, trẫm nhất định sẽ giải quyết sớm chuyện này." Hạo Thiên nói xong, liền vội vã rời khỏi Tử Tiêu Cung, trở về Thiên Đình.

Rất nhanh, một đạo chiếu lệnh của Thiên Đế, liền giáng lâm xuống tổ địa Nhân tộc, núi Không Động.

"Phụng thiên thừa vận, Thiên Đế chiếu viết: Nay Nhân tộc đi ngược lại đại thế Thiên Đạo, tự ý gây ra biến số lượng kiếp, trẫm lấy danh nghĩa Thiên Đế, lệnh cho Nhân tộc sớm ngày quy chính, lệnh này có Thiên Đạo chứng giám!" .....

Thiên Đế của Thiên Đình, trên danh nghĩa là chúa tể Tam giới.

Hiện tại Hạo Thiên ban hành chiếu lệnh của Thiên Đế, chính là dùng thế của Thiên Đình, ép Nhân tộc cúi đầu.

Đương nhiên, cũng là một nhân vật chính, hắn tự nhiên rất rõ ràng, muốn để một nhân vật chính khác cúi đầu nhận thua, căn bản là không thể.

Sở dĩ hắn vẫn làm như vậy, chỉ là để tìm một cái cớ xuất binh đánh Nhân tộc mà thôi.

Quả nhiên, chỉ một lát sau khi chiếu lệnh của Thiên Đế truyền xuống, giọng của Phục Hy liền vang lên từ trong núi Không Động.

"Chỉ là một tên đồng tử, cũng dám vọng xưng Đế?

Chuyện của Nhân tộc ta, không chịu sự chỉ tay năm ngón của người ngoài.

Nếu không phục, cứ việc khai chiến!" Giọng của Phục Hy chấn động trời đất, trong khắp tứ hải bát hoang, vô số vạn tộc sinh linh, lần lượt hướng ánh mắt về phía Nhân tộc.

Không ai ngờ được, sau đại chiến Vu Yêu, cuộc va chạm đầu tiên trong trời đất Hồng Hoang, lại là giữa Thiên Đình và Nhân tộc!

Cộng chủ Nhân tộc đấu với Thiên Đế Thiên Đình?

Chà, còn kích thích hơn cả màn đấu đá nội bộ giữa hai nhân vật chính Nhân tộc gấp mười lần!

Khắp trời đất Hồng Hoang, vô số vạn tộc sinh linh, tất cả ánh mắt đều hội tụ về tổ địa Nhân tộc, núi Không Động.

Kể từ khi đại chiến Vu Yêu kết thúc, cả trời đất miễn cưỡng yên bình cho đến nay, không ai ngờ được, lại bị phá vỡ nhanh như vậy.

Hơn nữa, trận chiến này, lại là Nhân tộc đối đầu với Thiên Đình!

Phải biết rằng, Nhân tộc trải qua một thời gian phát triển, thực lực tuy tiến bộ vượt bậc, không còn yếu ớt như xưa.

Nhưng dù vậy, muốn thắng được Thiên Đình, vẫn khó như lên trời!

Dù sao, trong Nhân tộc hiện tại, trừ Nhân tộc Tam Tổ đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, những cường giả Nhân tộc khác, mạnh nhất cũng chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Càng không cần phải nói, Phục Hy thân là Cộng chủ Nhân tộc, chỉ là một người phàm xác thịt!

Đối với trận chiến này, gần như không cần bắt đầu, kết quả dường như đã được định sẵn.

Nhưng, dù biết rõ như vậy, Hạo Thiên cũng không hề lơ là.

Cuộc đấu tranh giữa các nhân vật chính dựa vào cái gì?

Dựa vào tu vi thực lực?

Đương nhiên không phải!

Dựa vào xem hào quang nhân vật chính của ai ngầu hơn!

Chỉ cần hào quang nhân vật chính đủ lớn, lấy yếu thắng mạnh chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Về điểm này, là một trong những nhân vật chính xuyên việt, Hạo Thiên trong lòng tự nhiên hiểu rõ.

Cho nên, dù biết rõ thực lực Nhân tộc không thể so sánh với Thiên Đình, hắn cũng không hề có chút sơ suất nào.

Ngược lại còn gấp rút triệu tập binh mã Thiên Đình, chuẩn bị một lần san bằng núi Không Động, hoàn toàn không cho Phục Hy cơ hội vả mặt!

Nhưng, điều khiến mọi người không ngờ tới là, ngay khi Thiên Đình chuẩn bị xuất binh đánh Nhân tộc, Phục Hy lại một mình đi ra khỏi núi Không Động!

"Phạm ngã Nhân tộc giả, sát vô xá!" Phục Hy tóc dài bay múa, thần quang trong cơ thể cuộn trào, giọng nói vang vọng khắp trời đất, một bước chân bước ra.

Ầm ầm!

Một luồng khí tức ngút trời khó có thể hình dung, lập tức từ trong cơ thể hắn bùng phát, khí vận của cả Nhân tộc, với một tốc độ mắt thường có thể thấy được, điên cuồng hội tụ về phía hắn!

Cùng lúc đó, Phục Hy vốn không có chút tu vi nào, trực tiếp đột phá cảnh giới Huyền Tiên!

“Khí vận Nhân tộc toàn bộ gia trì vào người?!”, “Phục Hy có thể đem toàn bộ khí vận Nhân tộc gia trì lên người mình!” “Hắn định làm gì?

Chẳng lẽ muốn một mình đánh lên Thiên Đình?!” Những tiếng kinh hô quen thuộc vang lên không ngớt trong vạn tộc sinh linh, tiện thể còn hít một hơi khí lạnh vô cùng phối hợp.

Cảnh tượng này, lọt vào mắt Hạo Thiên, lập tức khiến sắc mặt hắn khó coi vô cùng.

Hết cách, tình tiết nhân vật chính trang bức kiểu này, thật sự quá quen thuộc rồi!

So với lúc hắn vả mặt Đông Hải Long Vương năm xưa, quả thật có sự tương đồng đến kỳ diệu.

Điều duy nhất khác biệt, chỉ là bây giờ, hắn lại trở thành đối tượng sắp bị vả mặt.

Thật không thể chịu đựng được!!

Dường như cảm nhận được vô số ánh mắt từ trời đất, vẻ mặt Phục Hy càng lúc càng thản nhiên tự đắc.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía ba mươi ba thiên khuyết trên bầu trời, không chút do dự, trực tiếp bước lên trời.

Cùng với mỗi bước chân hạ xuống, khí vận Nhân tộc quanh thân lại càng thêm nồng đậm, tu vi thực lực của hắn, càng với một tốc độ nghịch thiên không ngừng tăng lên.

Huyền Tiên...

Kim Tiên...

Thái Ất Kim Tiên...

Một lát sau, khi Phục Hy một mình đến trước Nam Thiên Môn, tu

vi đạo hạnh của hắn đã đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên đáng sợ!

Chỉ còn cách đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên một bước chân!

Từ một kẻ phàm nhân, đến đỉnh phong Đại La, sự tăng tiến thực lực khoa trương như vậy, đừng nói vạn tộc sinh linh kinh ngạc, ngay cả Chư thiên Thánh nhân, trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

"Khí vận Nhân tộc, đã đạt đến mức này rồi sao?

Chỉ gia trì vào người, đã có thể như vậy?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt kinh ngạc, trong mắt lóe lên tia sáng bất ngờ. .....

Là một Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tầm nhìn của ngài phi thường, đối với khí vận Nhân tộc, tự nhiên ít nhiều cũng có thể nhìn ra được một vài điều.

Chỉ là, ngay cả ngài cũng không ngờ, chỉ riêng khí vận Nhân tộc gia trì, đã có thể khiến Phục Hy một bước lên trời, trở thành cảnh giới mà vô số sinh linh hằng mơ ước.

Chuyện này, thật sự ngoài dự liệu!

Chương 217

Thậm chí, ngay cả Hồng Quân thân là Đạo Tổ, cũng tương tự như vậy.

Chỉ là, khác với Chư thiên Thánh nhân, Hồng Quân dù sao cũng là người phát ngôn của Thiên Đạo, sau một thoáng kinh ngạc ngắn ngủi, lập tức nhìn ra được huyền diệu trong đó.

".....Ra tay rồi sao?!" Hồng Quân sắc mặt hơi đổi, ánh mắt dời khỏi Nhân tộc, nhìn về hướng Huyền Đô Tử Phủ.

Khoảnh khắc vừa rồi, ông ta rõ ràng cảm nhận được, có một luồng khí vận Nhân tộc khổng lồ, từ trong Huyền Đô Tử Phủ chảy ra, hội tụ vào người Phục Hy!

Phải biết rằng, Nhân Đạo trường hà nằm trong tay Thái Thanh, với tu vi thực lực của hắn trấn áp trường hà, đừng nói chỉ một Cộng chủ Nhân tộc, ngay cả Nữ Oa thân là Thánh Mẫu của Nhân tộc, cũng căn bản không thể thao túng khí vận Nhân tộc.

Bây giờ, Phục Hy có thể nhận được sự hỗ trợ ngầm của Nhân Đạo trường hà, nếu nói bên trong không có vấn đề, Hồng Quân tự nhiên không tin.

Rõ ràng, chuyện này có Thái Thanh ngầm ra tay!

Thực tế, Hồng Quân không hề đoán sai.

Lúc này trong Bát Cảnh Cung, Thái Thanh ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, trước mặt hắn là Nhân Đạo trường hà cuồn cuộn, không ngừng tỏa ra khí vận ra ngoài.

Nhìn khí vận Nhân tộc đang thất thoát, Thái Thanh không những không hề để ý, ngược lại còn mỉm cười nhàn nhạt.

Nhân vật chính muốn trang bức à?

Ta thành toàn cho ngươi!

Thực lực không đủ?

Vậy ta cho thêm cái hack!

Tóm lại một câu, đã được buff rồi thì mau đi nộp mạng đi!

Thiên Đình, ngoài Nam Thiên Môn.

Phục Hy một thân áo xanh, đứng trên ba mươi ba thiên khuyết, tóc dài bay múa, trong mắt lóe lên tinh quang, khí tức trong cơ thể cuộn trào, tạo ra từng đạo tiên quang rực rỡ, trông vô cùng lợi hại.

Bên trong Nam Thiên Môn, vô số thiên binh của Thiên Đình, thì run rẩy, không ngừng lùi về phía sau.

Mặc dù, những thiên binh này, cũng không phải sinh linh tầm thường, trong đó thậm chí không thiếu một số cường giả cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng trước mặt Phục Hy ở đỉnh phong Đại La, vẫn không khỏi cảm thấy một nỗi sợ hãi sâu sắc, căn bản không thể chống lại sự áp chế từ hào quang nhân vật chính!

Cảnh tượng này, lọt vào mắt Hạo Thiên trong Lăng Tiêu Điện, lập tức khiến sắc mặt hắn càng thêm khó coi.

Cũng là một nhân vật chính, hắn vạn lần không ngờ, sẽ có một ngày bị người khác đánh tới tận cửa!

Sỉ nhục!

Thật quá sỉ nhục!

"Đến rất đúng lúc, đỡ cho trẫm phải đích thân hạ giới phiền phức!" Hít sâu một hơi, nén cơn giận trong lòng xuống, Hạo Thiên

không lùi bước, thân hình khẽ động, trực tiếp xuất hiện ngoài Nam Thiên Môn.

"Hạo Thiên Thượng Đế!!" Nhìn thấy Hạo Thiên đột nhiên xuất hiện, vô số thiên binh của Thiên Đình, đều chấn động tinh thần.

Cũng có hào quang nhân vật chính gia trì, sức ảnh hưởng của Hạo Thiên, tự nhiên không kém gì Phục Hy.

Thậm chí, ngay cả Phục Hy vốn không biết Hạo Thiên là người xuyên việt, cũng chau mày, cảm nhận được một cách nhạy bén một loại địch ý trong cõi u minh!

Dường như, Hạo Thiên trước mắt, chính là kẻ thù sinh tử của hắn!

"Chỉ là một Thiên Đế bù nhìn, cũng có thể khiến ta có cảm giác như vậy, cũng có chút thú vị." Phục Hy quét mắt nhìn Hạo Thiên, chậm rãi nói.

Bốn chữ "Thiên Đế bù nhìn", lọt vào tai Hạo Thiên, lập tức khiến hắn hơi sững lại, rồi lại trở nên khó coi.

Là một nhân vật chính xuyên việt, hắn tự nhiên hiểu rõ, ý nghĩa mà bốn chữ "Thiên Đế bù nhìn" đại biểu!

Xem ra, hắn vất vả, luôn phải xoay sở giữa các Thánh nhân đến nay, chẳng phải là để phá vỡ cái mác bù nhìn này sao.

Vất vả lắm mới đẩy sớm được Phong Thần Lượng Kiếp, để giành lấy một tia hy vọng, lại không ngờ giữa đường lại nhảy ra một người xuyên việt mới.

Không chỉ uy hiếp đến địa vị nhân vật chính của hắn, mà còn xóa sạch cơ hội mà hắn vất vả tạo ra, cơn giận trong lòng Hạo Thiên, tự nhiên có thể biết được.

Mối thù này, không đội trời chung, không thể không báo!

"Bớt nói nhảm đi, dám đi ngược lại pháp chỉ của Thiên Đế, tự ý xông vào trọng địa Thiên Đình, hôm nay trẫm sẽ đích thân trấn sát ngươi, để chính danh cho Thiên Đình của ta!" Hạo Thiên trong mắt lóe lên hàn quang, lạnh lùng nói.

Đọc nhiều tiểu thuyết, hắn tự nhiên hiểu đạo lý phản diện chết vì nói nhiều, căn bản không cho Phục Hy thời gian nói thêm, tu vi toàn thân ầm ầm vận chuyển.

Thấy Hạo Thiên nói ra tay là ra tay, Phục Hy cũng hơi ngẩn ra.

Một tên phản diện thẳng thắn không màu mè như vậy, quả thật hiếm thấy!

Nhưng, tuy có chút bất ngờ, Phục Hy cũng không hoảng loạn nhiều.

Hiện tại hắn, có khí vận Nhân tộc gia trì, đã không còn là kẻ phàm phu tục tử trước kia, mà là một cường giả cảnh giới đỉnh phong Đại La Kim Tiên thật sự!

Phải biết rằng, dù là Hạo Thiên, cũng chỉ vừa mới bước vào cảnh giới này mà thôi.

"Ta ngược lại muốn xem xem, Thiên Đế bù nhìn rốt cuộc thực lực thế nào." Phục Hy cười nhạt một tiếng, thái độ thản nhiên không vội vã, còn có phong thái của nhân vật chính hơn cả Hạo Thiên.

"Nếu đã vậy, trẫm sẽ thành toàn cho ngươi!" Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, giọng nói vừa dứt, một thanh trường kiếm hiện ra trong tay hắn, chính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hạo Thiên Kiếm!

Hạo Thiên tay cầm Hạo Thiên Kiếm, khí tức của cả người, dường như đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, chỉ trong chốc lát, từ đỉnh phong Đại La Kim Tiên, đã chen chân vào cảnh giới Hỗn Nguyên

Kim Tiên!

"...Thiên mệnh gia trì sao?!" "Không hổ là Thiên Đế của Thiên Đình, trong cõi u minh tự có thiên ý chiếu cố, có thể trong thời gian ngắn có được sức mạnh của Hỗn Nguyên Kim Tiên!" "Nếu vậy, Cộng chủ Nhân tộc kia, e là có chút nguy hiểm rồi!" Từng tiếng kinh hô, không ngừng vang lên giữa trời đất, tất cả vạn tộc sinh linh, đều bị động tĩnh của trận chiến này thu hút.

Nhưng, điều ngoài dự liệu của mọi người là, thấy tu vi Hạo Thiên tăng lên, sắc mặt Phục Hy vẫn không có thay đổi lớn.

Cũng phải, thời buổi này vượt cấp chiến đấu, đã trở thành thao tác cơ bản của nhân vật chính.

Một nhân vật chính đường đường, đấu pháp với người khác mà không vượt cấp, đi ra ngoài cũng đủ mất mặt!

"Hỗn Nguyên Kim Tiên thì sao?

Phạm ngã Nhân tộc giả, sát vô xá!" Phục Hy quát lạnh một tiếng, hào quang nhân vật chính trên đầu, trực tiếp áp chế Hạo Thiên.

Khoảnh khắc tiếp theo, cùng với việc hắn vung tay, một cái ấn cổ hình vuông, xuất hiện trong tay hắn!

Cái ấn cổ hình vuông, lơ lửng trong tay Phục Hy, tỏa ra từng luồng tiên huy rực rỡ chói mắt, dường như đã ngưng luyện khí vận vô thượng, trông vô cùng bất phàm.

".....Không Động Ấn?!" Dường như nhận ra nó, Hạo Thiên sắc mặt hơi đổi, không khỏi kinh hô.

Không Động Ấn, không phải là Tiên Thiên Linh Bảo, mà là công đức pháp bảo được ngưng tụ từ khí vận Nhân tộc, nắm giữ linh hồn khí vận của cả Nhân tộc, còn đáng sợ hơn rất nhiều cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Càng không cần phải nói, người đang nắm giữ Không Động Ấn, là một trong Tam Hoàng của Nhân tộc, Thiên Hoàng Phục Hy nguyên bản!

Chỉ trong nháy mắt, tiên quang rực rỡ cuồn cuộn, liền trực tiếp nổ tung ngoài Nam Thiên Môn, dường như hóa thành từng trận mưa kiếm vàng, chém mạnh về phía Hạo Thiên!

Cảnh tượng này, lọt vào mắt vô số sinh linh Hồng Hoang, lập tức khiến tất cả mọi người sắc mặt kinh hãi.

Không ai ngờ được, đối mặt với Hạo Thiên đang có sức mạnh của Hỗn Nguyên Kim Tiên, Phục Hy lại dám chủ động ra tay!

Chương 218

Thậm chí, ngay cả Hạo Thiên, cũng là một trong những nhân vật chính, cũng bị đòn tấn công bất ngờ của Phục Hy làm cho giật mình.

Sau khi hoàn hồn, Hạo Thiên trong lòng đại nộ, rõ ràng mình đang cầm kịch bản nhân vật chính, sao cứ loay hoay một hồi lại trở thành vai phụ phản diện rồi?

Có còn thiên lý nữa không!!

"Chém cho ta!!" Hạo Thiên hét lớn, hai tay siết chặt Hạo Thiên Kiếm, điên cuồng thúc đẩy tu vi của mình.

Cùng với giọng nói của hắn vang lên, trên thân Hạo Thiên Kiếm, lập tức cuộn trào từng đạo quang mang rực rỡ chói mắt, không hề thua kém Không Động Ấn của Phục Hy.

Hạo Thiên thấy vậy, lòng tin không khỏi tăng mạnh, không còn chút e dè nào, trực tiếp vung mạnh trường kiếm, chém thẳng về phía Phục Hy!

Một kiếm chém xuống, sức mạnh của Hỗn Nguyên Kim Tiên cuồn cuộn, với một tốc độ điên cuồng càn quét trời đất, dường như cả ba mươi ba thiên khuyết, đều vì nó mà rung chuyển dữ dội, như sắp vỡ tan!

Nhưng, dù vậy, vẻ mặt Phục Hy cũng không có nhiều thay đổi, chỉ khinh thường lắc đầu.

"Khí vận Nhân tộc, nghe lệnh của ta!" Phục Hy giơ tay chỉ, Không Động Ấn lập tức phồng lên, uyển như một ngọn núi khổng lồ, trấn sát mạnh về phía trời.

Khoảnh khắc này, khắp trời đất Hồng Hoang, vô số sinh linh Hồng

Hoang, đều chăm chú nhìn vào trận chiến này.

Thậm chí, cả Chư thiên Thánh nhân, và Hồng Quân Đạo Tổ, cũng không ngoại lệ.

Cuối cùng, dưới vô số ánh mắt, sức mạnh của hai nhân vật chính, đã va chạm mạnh vào nhau!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, đột nhiên vang lên trên bầu trời, hai luồng sức mạnh đáng sợ vô cùng va chạm mạnh, tạo ra những gợn sóng kinh khủng hủy thiên diệt địa, dường như có thể xé toạc cả bầu trời vô tận!

Không nghi ngờ gì, dưới sự gia trì của hào quang nhân vật chính, tu vi thực lực của hai người, đã sớm vượt xa Đại La Kim Tiên và Hỗn Nguyên Kim Tiên thông thường.

Một đòn trời long đất lở, cũng căn bản không hề khoa trương!

Một lát sau, khi khí tức hủy diệt dần tan đi, một bóng người đầy máu me thảm hại, xuất hiện trước mắt mọi người.

"Thiên Đế bệ hạ!!" Nhìn thấy Hạo Thiên thảm hại không chịu nổi, vô số thiên binh ở xa, đều không khỏi kinh hãi thất sắc, hoàn toàn không ngờ rằng, người thất bại lại là ngài.

Tạo thành một sự tương phản rõ rệt, là Phục Hy một thân áo xanh vẫn còn nguyên vẹn.

Không chỉ toàn thân không có nửa điểm thương tích, mà khí thế cũng không hề suy giảm, thậm chí so với vừa rồi, còn mạnh hơn một chút.

".Hạo...

Hạo Thiên bại rồi?!" Thấy kết quả này, vô số sinh linh ngỡ ngàng.

Không ai ngờ được, tu vi thực lực của Phục Hy, lại đáng sợ đến vậy, vượt cấp đánh bại Thiên Đế cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên, lại dễ dàng như thế.

Người duy nhất nhận ra huyền cơ, chỉ có Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung.

Nhưng, dù vậy, khi ánh mắt quét về hướng Huyền Đô Tử Phủ, vẫn không khỏi thoáng hiện một tia nghi hoặc.

"Thái Thanh rốt cuộc có ý đồ gì?" Hồng Quân trong lòng không hiểu, không rõ tại sao Thái Thanh lại bố cục như vậy.

Đúng vậy, trong tình huống Phục Hy được ngầm ra tay tương trợ, đã đánh bại Hạo Thiên.

Nhưng đừng quên, Hạo Thiên là Thiên Đế của Thiên Đình, là người được khí vận Thiên Đạo chiếu cố, dù là Đạo Tổ, cũng không thể ra tay tiêu diệt.

Muốn mượn dao giết người, để Phục Hy đi chém giết Hạo Thiên?

Căn bản không có khả năng!

Dù sao, nếu thật sự đơn giản như vậy, ông ta đã sớm động thủ rồi, sao lại phải không tiếc đi tặng lễ cho Thái Thanh.

Đúng vậy, đúng như Hồng Quân nghĩ, trong tình huống bình thường, muốn tiêu diệt Hạo Thiên, chẳng khác nào chọc giận Thiên Đạo, vô cùng phiền phức.

Nhưng có một điểm, Phục Hy hiện tại không phải là Cộng chủ Nhân tộc đơn giản, mà là một trong những nhân vật chính xuyên việt!

Nhân vật chính muốn giết phản diện, Thiên Đạo có thể ngăn được sao?

Đùa à, vả mặt Thiên Đạo trong phút mốt đấy!

Đương nhiên, tiền đề là Phục Hy phải hạ quyết tâm giết chết Hạo Thiên.

Nếu Hạo Thiên hỏi Phục Hy có dám giết hắn không, không còn nghi ngờ gì nữa, câu trả lời chắc chắn là có!

Cùng là một trong những nhân vật chính xuyên việt, hắn tự nhiên không muốn thấy Phục Hy nhảy nhót trước mặt mình.

Nhưng vấn đề mấu chốt là Phục Hy lại không biết thân phận xuyên việt giả của Hạo Thiên.

Cứ như vậy, liệu Phục Hy có thật sự hạ sát thủ giết chết Hạo Thiên hay không, mọi thứ đều khó nói.

Mặc dù, với sự hiểu biết của Thái Thanh về đám nhân vật chính này, hắn biết Phục Hy đến chín phần mười sẽ không tha cho Hạo Thiên.

Nhưng đã ra tay thì tự nhiên phải đảm bảo vạn vô nhất thất, không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Nghĩ đến đây, trong mắt Thái Thanh lóe lên một tia sáng, hắn chậm rãi bước ra khỏi vị trí của mình, trực tiếp bước một bước ra ngoài.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng nổ vang kinh thiên động địa đột nhiên vang vọng khắp bầu trời.

Ầm ầm!

Kèm theo vạn đạo pháp tắc không ngừng hiện ra, tử khí mênh mông càn quét bát hoang, một đạo thánh quang chói lòa rực rỡ giáng lâm trên Thiên đình, trong nháy mắt tuôn ra thánh uy ngút trời, áp chế cả thương khung hoàn vũ!

Vạn linh kinh hãi, Thiên đình chấn động, tất cả tiên linh trong Thiên giới đều quỳ lạy xuống đất, gương mặt lộ vẻ kinh hoàng.

"…Thánh nhân giáng lâm rồi!!" Giữa tiếng kinh hô vang vọng, một bóng người áp chế thiên vạn đạo tắc chậm rãi ngưng tụ, đó chính là Thái Thanh vừa rời khỏi Huyền Đô Tử Phủ.

Tĩnh mịch!

Không chỉ bên trong Ba mươi ba tầng trời, mà cả Tứ hải bát hoang đều chìm trong tĩnh mịch!

Ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt hướng về phía Thiên đình, rơi trên người Thái Thanh, đều lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

Không ai ngờ được, trận chiến giữa Phục Hy và Hạo Thiên cuối cùng lại khiến cả Đại Đạo Thánh Nhân như Thái Thanh cũng phải giáng lâm!

Rốt cuộc, ngay cả Hồng Quân thân là Đạo Tổ, đến bây giờ vẫn chưa hề lộ diện, phảng phất như hoàn toàn không biết gì về chuyện này.

Sự thật là, Hồng Quân lúc này cũng đang ngơ ngác.

Đừng thấy hắn là người phát ngôn của Thiên Đạo, lại là đại lão gia năm xưa của Hạo Thiên, lẽ ra phải có chút ân tình với Hạo Thiên mới đúng.

Nhưng từ khi Hạo Thiên xé rách mặt với hắn, trong lòng Hồng Quân chỉ mong Phục Hy có thể giết chết Hạo Thiên sớm một chút thì tốt.

Ra mặt cứu giúp?

Ha ha, không thể nào!

Cũng vì thế, Hồng Quân rõ ràng biết sau lưng khí vận Nhân tộc của Phục Hy thực chất là do Thái Thanh bố trí nhưng vẫn không lên tiếng vạch trần, chính là vì muốn thuận nước đẩy thuyền.

Kết quả bây giờ, kẻ vẫn luôn ngấm ngầm bố cục lại chủ động bước ra, dường như có ý định khác.

Chương 219

Thao tác khó hiểu như vậy khiến Hồng Quân cũng phải xem đến ngẩn người.

Đối với suy nghĩ của Hồng Quân và Chư thiên Thánh nhân, Thái Thanh ít nhiều có thể đoán được một chút, nhưng hắn hoàn toàn không thèm để ý.

Tưởng ta cứu Hạo Thiên ư?

Sai!

Lão tử đang cắm cờ tử vong cho hắn đấy!

"Hạo Thiên là chủ nhân Thiên đình, là Thiên Đế của Tam giới.

Hôm nay có Bản thánh ở đây, ngươi không được giết!" Lúc này, ánh mắt Thái Thanh nhìn về phía Phục Hy, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe những lời này, những người khác thần sắc vẫn như thường, không hề nhận ra có điều gì không ổn.

Nhưng Hạo Thiên, một trong những nhân vật chính, thì sắc mặt lập tức đại biến!

Mẹ nó, đây rõ ràng là tiết tấu để cho Phục Hy trang bức vả mặt mà!

Nếu như lúc trước, Hạo Thiên có lẽ sẽ không chết, nhưng sau khi Thái Thanh nói ra câu này, chẳng khác nào trực tiếp phán tử hình cho hắn!

Thậm chí, không cần phải đoán, Hạo Thiên cũng biết tiếp theo chắc chắn là màn kịch kinh điển Phục Hy chém Thánh nhân, vả mặt Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Kịch bản này, quả thực không thể quen thuộc hơn!

Quả nhiên.

Nghe lời của Thái Thanh, trên mặt Phục Hy không những không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn cười lớn lắc đầu, nói ra lời thoại tiêu chuẩn của nhân vật chính.

"Người ta muốn giết, cho dù Thánh nhân Thiên Đạo có ra mặt cũng không bảo vệ nổi tính mạng hắn!" Phục Hy vừa dứt lời, cả người liền lao ra, Không Động Ấn trong tay bộc phát ra vạn trượng thần quang, tựa như một dải cầu vồng kinh thiên, nhắm thẳng Hạo Thiên mà oanh sát.

Thái Thanh đứng bên cạnh thấy vậy, không những không ra tay ngăn cản, ngược lại trên mặt còn lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Cảnh tượng này rơi vào mắt Hạo Thiên, trực tiếp khiến mặt hắn xanh mét.

Diễn viên!

Tên này rõ ràng là một diễn viên!!

Khoảnh khắc này, Hạo Thiên hoàn toàn hiểu ra mình đã bị lừa, Thái Thanh chọn lúc này hiện thân, rõ ràng là cố ý diễn kịch!

Tuy nhiên, dù Hạo Thiên đã hiểu ra, nhưng cũng đã quá muộn.

Phục Hy ra tay không hề lưu tình, toàn thân tu vi mạnh mẽ sánh ngang Hỗn Nguyên Kim Tiên điên cuồng rót vào bên trong Không Động Ấn, trực tiếp trấn sát Hạo Thiên.

Hạo Thiên vốn đã bị thương, ngay cả vòng sáng nhân vật chính cũng không bằng Phục Hy, lúc này làm gì còn sức để chống đỡ.

Ầm!!

Theo một tiếng nổ dữ dội đột nhiên vang lên, một đám sương máu

đỏ tươi chậm rãi phiêu tán lên không trung.

Thiên đình chi chủ đường đường, cứ như vậy mà vẫn lạc!

Dưới ánh mắt của vô số sinh linh vạn tộc khắp trời đất Hồng Hoang, hắn bị Phục Hy dễ dàng trấn sát, trở thành hòn đá lót đường cho nhân vật chính trang bức.

Trong nhất thời, tất cả sinh linh vạn tộc đều tâm thần chấn động, nhìn nhân vật chính hùng tư anh phát ngoài Nam Thiên Môn mà rất lâu không nói nên lời.

Một mình giết lên Thiên đình, một tay trấn sát Thiên Đế, quả là trang bức như gió?!

Không chỉ uy hiếp tiên giới Thiên đình, mà còn thuận tiện vả mặt Hỗn Nguyên Thánh Nhân, quả là hình mẫu kinh điển của việc nhân vật chính trang bức.

Chỉ tiếc một điều, hắn đã chọn sai Thánh nhân để vả mặt.

Chọc ai không tốt, lại đi chọc Thái Thanh?

Thật sự là chê mình sống quá lâu rồi sao?!

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công thúc đẩy nhân vật chính Phục Hy chém giết nhân vật chính Hạo Thiên, điểm phản diện đạt SS, thưởng 40000 điểm phản diện." Nghe âm thanh nhắc nhở vang lên bên tai, nụ cười trên mặt Thái Thanh càng thêm rạng rỡ.

Mọi chuyện, đều diễn ra như dự liệu, một trong các nhân vật chính là Hạo Thiên, đã thuận lợi nhận cơm hộp.

Không chỉ vậy, ngay cả lý do để ra tay với Phục Hy cũng đã được sắp đặt rõ ràng.

Công cụ nhân vả mặt Thánh nhân?

Ta sẽ dạy ngươi cách làm người!

Lúc này, Phục Hy hoàn toàn không ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Trong mắt hắn, tình tiết sắp xảy ra đã được định sẵn, chắc chắn sẽ là màn kịch thuận lý thành chương vả mặt Thái Thanh, sau đó đoạt lại khí vận Nhân tộc.

Đối với hắn, thân là nhân vật chính, phân đoạn kịch bản này không có chút độ khó nào!

Thậm chí, hắn đã bắt đầu có chút nóng lòng.

"Nếu Thái Thanh Thánh Nhân đã giáng lâm, Phục Hy ta cũng vừa hay có một việc, muốn mời Thánh nhân đáp ứng." Lập tức, Phục Hy liền cất cao giọng nói.

"Chuyện gì?" Thần sắc Thái Thanh bình tĩnh, chỉ nhàn nhạt nhìn Phục Hy, không có chút dấu hiệu nào của sự tức giận.

"Phục Hy ta với thân phận Nhân tộc cộng chủ, xin Thái Thanh Thánh Nhân giao lại khí vận Nhân tộc cho ta!" Phục Hy thần sắc hiên ngang lẫm liệt, phảng phất như có quyết tâm vì Nhân tộc mà không tiếc bất cứ giá nào.

Tuy nhiên, nghe lời hắn nói, vô số người Nhân tộc ở phía dưới lại từng người một chửi ầm lên.

"Đậu má!

Tên này điên rồi sao?

Dám nói chuyện với Thánh nhân như vậy?!" "Muốn chết cũng được, nhưng lại nhân danh Nhân tộc, mẹ nó muốn kéo cả chúng ta đi chôn cùng à!" "Phản rồi!

Tất cả chúng ta cùng phản, lật đổ tên cộng chủ không biết trời cao

đất rộng này đi!!" Từng tiếng chửi rủa không ngừng vang lên trong Nhân tộc, tất cả người Nhân tộc đều lộ vẻ tức giận, bị hành động của Phục Hy kích động.

Không còn cách nào khác, tu vi thực lực của Thái Thanh bày ra ở đó, danh hiệu Hồng Hoang đệ nhất Thánh nhân không phải để nói đùa.

Các sinh linh vạn tộc khác chen bể đầu muốn kéo quan hệ với Thái Thanh còn không có cơ hội, Nhân tộc khó khăn lắm mới được Thái Thanh che chở, sống yên ổn đến ngày hôm nay, bây giờ Phục Hy lại dám đi khiêu khích Thái Thanh?

Mẹ nó đây không phải là đẩy Nhân tộc vào hố lửa sao!

Chứng cứ xác thực rồi, Phục Hy là gián điệp do Yêu tộc phái tới!!

Mẹ nó rõ ràng là đang hại Nhân tộc chúng ta mà!

Giữa lúc cả Nhân tộc đang phẫn nộ, Thái Thanh, với tư cách là phản diện, lại đột nhiên cười lên.

"Thánh nhân cớ gì lại cười?" Phục Hy nhíu mày, sắc mặt lộ vẻ không vui.

Là một Thánh nhân phản diện sắp bị vả mặt, lúc này mà còn cười được, nhân vật chính đường đường như ta, chẳng lẽ không cần chút thể diện nào sao?

Chương 220

"Một con kiến hôi nhỏ bé, lại dám vọng tưởng chỉ tay năm ngón với Thánh nhân, chẳng lẽ không đủ buồn cười sao?" Thần sắc Thái Thanh lạnh nhạt, chậm rãi mở miệng.

"Ngươi dám xem thường ý chí Thánh nhân, trước thì chém giết Thiên Đế Thiên đình, sau lại dám lớn mật bất kính Thánh nhân... thật là lá gan không nhỏ!" Thái Thanh nói từng chữ một, tựa như sấm sét kinh thiên, nổ vang khắp chư thiên hoàn vũ.

Trong nháy mắt, một luồng khí tức kinh khủng khó tả tràn ngập khắp trời đất bát hoang, thánh uy mênh mông vô tận càng điên cuồng càn quét ra, khiến cả thế giới Hồng Hoang đột nhiên run rẩy.

Nhật nguyệt biến sắc, càn khôn run rẩy, vô số sinh linh vạn tộc trong nháy mắt quỳ lạy xuống đất, thần sắc kinh hãi bất an.

Ngay cả bọn họ còn như vậy, huống chi là Phục Hy đang đứng mũi chịu sào.

Chỉ trong nháy mắt, Phục Hy có tu vi sánh ngang Hỗn Nguyên Kim Tiên đã "bịch" một tiếng quỳ xuống, trên gương mặt trắng bệch chảy xuống những giọt mồ hôi to như hạt đậu, trong ánh mắt lộ ra vẻ khó tin chưa từng có.

"…Sao có thể?!" Dường như không ngờ vòng sáng nhân vật chính lại mất tác dụng, Phục Hy hoảng hốt thất thố.

Nhìn Phục Hy gần như mềm nhũn ở phía dưới, Thái Thanh bình tĩnh lắc đầu.

Chậc, cái gọi là nhân vật chính, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Thật sự tưởng rằng chém giết Hạo Thiên là đủ tư cách để so kè

với Thánh nhân sao?

Ha ha, ngây thơ!

Chuyện này từ đầu đến cuối, Phục Hy cũng chỉ là một công cụ nhân mà thôi!

"Hôm nay, Bản thánh ban cho ngươi cái chết, để an ủi linh hồn Hạo Thiên." Giọng nói của Thái Thanh vừa dứt, thánh uy kinh khủng cuồn cuộn lập tức nhấn chìm bóng dáng Phục Hy.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng hét thảm thiết vô cùng vang vọng khắp Ba mươi ba tầng trời, kèm theo một đám sương máu chậm rãi bay ra, cuối cùng quy về tĩnh lặng.

Giữa trời đất, một mảnh tĩnh mịch!

Tất cả sinh linh vạn tộc đều run rẩy, trên mặt hiện lên vẻ kinh nghi bất định.

Không ai ngờ được, cuộc chiến giữa Thiên đình và Nhân tộc ban đầu lại kết thúc như vậy, không chỉ Thiên Đế Hạo Thiên chết, mà ngay cả Nhân tộc cộng chủ Phục Hy cũng mất mạng.

Thật đúng là lưỡng bại câu thương, tất cả mọi người đều là kẻ thua cuộc!

Đương nhiên, chắc chắn không bao gồm Thái Thanh.

Thậm chí, hoàn toàn ngược lại, lần này Thái Thanh kiếm lời to!

Không chỉ thuận lợi hoàn thành ủy thác của Hồng Quân, để nhân vật chính Hạo Thiên chết trong tay Phục Hy, mà còn tự tay xóa sổ một nhân vật chính mới, đạt được hiệu quả một mũi tên trúng hai con nhạn.

Cứ như vậy, hiện tại giữa trời đất Hồng Hoang, đã không còn nhân vật chính tồn tại.

Thái Thanh có thể yên tâm bế quan, chờ đợi Hỗn Độn Châu được tu sửa hoàn toàn.

Có điều, vì Thiên Đế Hạo Thiên đã vẫn lạc, Phong Thần Lượng Kiếp vốn đã đầy biến số, e rằng sẽ càng trở nên khó lường hơn.

Rốt cuộc sẽ xảy ra biến hóa như thế nào, ngay cả Thái Thanh hiện tại cũng không rõ...

May mắn thay, tất cả những chuyện này đều không phải là việc Thái Thanh cần cân nhắc.

Ban đầu giữ lại Hồng Quân chính là để đối phó với chuyện của các xuyên việt giả, bây giờ đã giải quyết xong nhân vật chính xuyên việt, mớ hỗn độn còn lại tự nhiên nên để Hồng Quân đi thu dọn, không đến lượt hắn phải lo.

Mang theo suy nghĩ như vậy, ánh mắt Thái Thanh quét qua hư không hỗn độn, ngay sau đó bước một bước, trở về Huyền Đô Tử Phủ. ...

Phía khác, trong Tử Tiêu Cung.

Ánh mắt của Hồng Quân Đạo Tổ và Chư thiên Thánh nhân chậm rãi thu về từ Thiên đình, sau khi nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ ra vẻ cổ quái.

Không lâu trước đó, họ còn đang tranh cãi không dứt về chuyện Nhân tộc và Lượng kiếp, không ngờ chỉ một lát sau, cả hai chuyện đều đã được giải quyết.

Hiệu suất làm việc này, cũng không ai sánh bằng!

"Không hổ là Thái Thanh sư huynh, hành sự sấm rền gió cuốn như vậy, quả nhiên khiến chúng ta bội phục." Hồi lâu sau, Thông Thiên Giáo Chủ lên tiếng tán thán.

“Nếu chuyện đã giải quyết xong, tiếp theo nên thương nghị về người kế vị Thiên Đế mới nhỉ?” Trong mắt Tây Phương Nhị Thánh lóe lên tia sáng, đi đầu mở miệng nói.

Năm xưa, khi Thiên đình của Yêu tộc sụp đổ, hai người đã từng nhắm đến ngôi vị Thiên Đế, muốn nâng đỡ đệ tử của mình lên đài.

Chỉ vì Hồng Quân một lời độc đoán, khâm điểm Hạo Thiên chưởng quản Thiên đình, bất đắc dĩ mới phải từ bỏ ý định.

Vạn lần không ngờ, tình thế lại xoay chuyển, lại có cơ hội tranh đoạt ngôi vị Thiên Đế!

Như người ta thường nói, quốc không thể một ngày không có vua!

Hiện tại Hạo Thiên tuy đã chết, nhưng cả Thiên đình vẫn còn đó, chỉ cần chọn ra một Thiên Đế là có thể tiếp quản Thiên đình có sẵn.

Dựa vào khí vận của cả Thiên đình mà nói, ngay cả Thánh nhân Thiên Đạo nhìn thấy cũng sẽ động lòng.

Cho nên, sau khi Tây Phương Nhị Thánh vừa dứt lời, không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh thần sắc khẽ động, mà ngay cả trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ cũng thoáng qua một tia khác lạ.

Tuy nhiên, điều khiến mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo không ngờ tới là, Hồng Quân đang ngồi trên đài đạo lại trực tiếp lắc đầu.

“Ngôi vị Thiên Đế, trong lòng Bản tọa đã có dự tính, các ngươi không cần phải lo.” Hồng Quân chậm rãi mở miệng, thần sắc bình tĩnh nói.

Nghe những lời này, thần sắc trên mặt Tây Phương Nhị Thánh lập tức cứng lại.

Tên khốn, lần trước đã “nội định” rồi, lần này lại nội định nữa!

Nếu không phải xét thấy hai người không phải là đối thủ của

Hồng Quân, e rằng Tây Phương Nhị Thánh đã sớm đứng lên chửi mẹ rồi.

"Không biết người được Đạo Tổ coi trọng, lần này là ai?" Chuẩn Đề Đạo Nhân cố nặn ra một nụ cười, mở miệng hỏi.

Thực ra, không chỉ hắn, mà mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo khác cũng đều hướng ánh mắt về phía Hồng Quân, hiển nhiên trong lòng cũng có chút tò mò.

Hồng Quân thấy vậy, cũng không nói nhảm nhiều, đạo bào vung lên, trong cả Tử Tiêu Cung lập tức hiện ra một vòng xoáy ánh sáng.

Kèm theo ánh sáng không ngừng lấp lóe, một bóng người mặc trường bào màu tím dần dần xuất hiện trước mắt Chư thiên Thánh nhân.

"..." Nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện, trên mặt mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo đều lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi vì dung mạo của người này, rõ ràng giống hệt Hồng Quân đang ngồi trên đài đạo!

Nói cách khác, người này chính là Hồng Quân!

"Đây là thiện thi hóa thân của Bản tọa, đạo hiệu Bách Nhẫn." Dường như nhìn ra thần sắc trên mặt Chư thiên Thánh nhân, Hồng Quân nhàn nhạt giải thích một câu, sau đó liền hướng ánh mắt về phía thiện thi.

"Từ hôm nay, đạo hữu chính là Thiên Đế Hồng Hoang, phiền đạo hữu trấn giữ Thiên đình." "Đạo hữu khách sáo rồi, chúng ta vốn là một thể, chuyện này ta tự nhiên sẽ không từ chối." Vị đạo nhân tên Bách Nhẫn kia khẽ chắp tay, dứt lời cũng không thèm để ý đến Chư thiên Thánh nhân, trực tiếp xoay người rời khỏi Tử Tiêu Cung, thẳng tiến đến Thiên đình.

Mãi đến khi Bách Nhẫn đạo nhân rời đi một lúc lâu, Chư thiên Thánh nhân trong Tử Tiêu Cung mới hoàn hồn, trên mặt đều lộ ra vẻ phức tạp.

Nhất là Nhị Thánh, càng không còn chút tức giận nào.

Nếu đối thủ là Hạo Thiên, họ còn có cơ hội tranh giành ngôi vị Thiên Đế, vậy thì đổi lại là Bách Nhẫn đạo nhân, chắc chắn không còn hy vọng!

Chương 221

Rốt cuộc, dù có tranh, cũng tuyệt đối không thể tranh lại chính Hồng Quân.

"Hiện tại Hồng Hoang biến số không ngừng, các ngươi đã là Thánh nhân Thiên Đạo, liền gánh vác trách nhiệm trấn thủ Hồng Hoang, vạn lần không được lơ là, để tránh lượng kiếp lại thêm biến số." Hồng Quân quét mắt nhìn mọi người, trầm giọng nói.

Khác với mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo, là người duy nhất biết chuyện, hắn hiểu rõ đám nhân vật chính xuyên việt này rốt cuộc có bao nhiêu không an phận.

Nếu không phải như vậy, hắn cũng sẽ không đến mức phải dùng đến thiện thi để trấn giữ ngôi vị Thiên Đế.

"Đạo Tổ yên tâm, chúng ta tự sẽ tuân theo đại thế Thiên Đạo." Mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo nói xong, liền cùng nhau rời khỏi Tử Tiêu Cung, ai về đạo trường nấy.

Có điều, khác với mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo kia, Thông Thiên Giáo Chủ không lập tức trở về Hồng Hoang, sau khi trầm ngâm một lát, hắn liền hướng về phía trong hỗn độn mà đi.

Không lâu trước đó, hắn mơ hồ cảm giác được, trong hỗn độn dường như có một sự tồn tại, có liên quan đến mình.

Cũng chính vì muốn tra cho rõ, mối liên hệ mơ hồ đó rốt cuộc là gì, Thông Thiên Giáo Chủ mới có chuyến đi này.

Đương nhiên, với sự mênh mông của hư không hỗn độn, cho dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân như Thông Thiên Giáo Chủ, muốn tìm kiếm dấu vết trong đó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Mất trọn mấy vạn năm, Thông Thiên Giáo Chủ mới có phát hiện, dần dần tiếp cận mục tiêu.

"..." Nhìn hư không hỗn độn trước mắt, trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy, cách đó không xa, có một cái kén tằm tựa như quả trứng gà, lớn đến gần trăm trượng, lơ lửng trong hư không hỗn độn, tỏa ra từng luồng ánh sáng hỗn độn.

Là một trong Tam Thanh nguyên thần của Bàn Cổ, Thông Thiên Giáo Chủ đối với cảnh tượng trước mắt tự nhiên không xa lạ, biết rằng trong cái kén tằm này hẳn là có sinh linh đang được thai nghén. ...

"Nếu đã có duyên với ta trong cõi u minh, vậy thì đây là tạo hóa của ngươi, hôm nay Bản tọa sẽ giúp ngươi một tay." Sau khi quan sát một lát, Thông Thiên Giáo Chủ cười nói.

Lời hắn vừa dứt, hắn giơ tay chỉ về phía kén tằm, tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân hùng hậu của hắn lập tức tuôn ra, hội tụ vào bên trong kén tằm.

Trong nháy mắt, cả cái kén tằm sáng rực lên, mơ hồ có thể thấy một bóng người tồn tại bên trong.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, bàn tay lại lần nữa vươn ra, bao phủ vô tận tinh hệ, quét sạch lực lượng của chư thiên tinh thần, toàn bộ rót vào trong kén tằm.

Sau một phen ra tay, khí tức bên trong kén tằm càng thêm hùng hậu, phảng phất như có thứ gì đó sắp thoát ra khỏi đó.

Rắc!

Kèm theo một tiếng vỡ nứt, từng vết nứt như mạng nhện nhanh chóng bao phủ cả cái kén.

Từng luồng ánh sáng hỗn độn từ trong kén chiếu ra, soi sáng hàng trăm vạn dặm hư không, trông vô cùng phi phàm.

Cuối cùng, khi mọi động tĩnh đều dần tan biến, cái kén tằm khổng lồ hoàn toàn vỡ ra, một đứa trẻ trông chừng bảy tám tuổi từ bên trong bước ra.

Đứa trẻ tuy dung mạo còn non nớt, nhưng trong đôi mắt lại toát ra vẻ trưởng thành, phảng phất như đã trải qua hết mọi sự đời.

"Năm xưa Bàn Cổ sinh ra trong hỗn độn, nay ngươi cũng sinh ra như vậy, xem ra khá có duyên với Bản tọa." Nhìn ánh mắt mờ mịt của đứa trẻ trước mặt, Thông Thiên chậm rãi cười nói: "Bản tọa là Thông Thiên Giáo Chủ, là Hỗn Nguyên Thánh Nhân trong Hồng Hoang, nếu ngươi nhờ sức của Bản tọa mà sinh ra, liền có một mối tình phụ tử với Bản tọa.

Ngươi có bằng lòng làm con trai của ta, theo ta trở về trời đất Hồng Hoang không?" Nghe lời của Thông Thiên Giáo Chủ, trong mắt đứa trẻ lập tức thoáng qua một tia kinh ngạc.

"Thông Thiên Giáo Chủ?

Thánh nhân Hồng Hoang?

Ta xuyên việt rồi?" Trong lòng đứa trẻ nhanh chóng suy nghĩ, đã có chút hiểu rõ tình hình.

"Người khác xuyên việt thì đoạt xá thằng Tam Thanh, còn ta thì hay rồi, lại thành con trai của Thông Thiên?" "Với lại, ta cũng là nhân vật chính đường đường, lại đi làm con trai cho Thông Thiên?" "Khốn nạn!!" Từng ý niệm nhanh chóng lóe lên, đứa trẻ liếc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, sau đó liền rất dứt khoát quỳ xuống.

"Phụ thân đại nhân ở trên, xin nhận của Dạ Thần một lạy!" Phía khác, trời đất Hồng Hoang.

Vừa mới trở về Huyền Đô Tử Phủ, Thái Thanh liền gặp được Nữ Oa đã sớm chờ ở bên ngoài.

"Nữ Oa sư muội, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến Huyền Đô Tử Phủ của ta vậy?" Thần sắc Thái Thanh khẽ động, đã đoán được ý đồ của Nữ Oa, nhưng vẫn cười hỏi.

"Nhân tộc xảy ra đại sự như vậy, sư muội ta thân là Thánh mẫu Nhân tộc, tự nhiên không thể ngồi yên không lo, tìm sư huynh cũng là để thương lượng đối sách." Nữ Oa cười khổ một tiếng, không khỏi khẽ thở dài.

Từ khi nghe tin Nhân tộc muốn cả tộc lui về ở ẩn, nàng liền không thể ngồi yên được nữa, trực tiếp đến Nhân tộc một chuyến.

Vốn tưởng rằng dựa vào thực lực Thánh nhân Thiên Đạo, cộng thêm thân phận Thánh mẫu Nhân tộc, đủ để xoay chuyển đại cục, đưa Lượng kiếp trở về đúng quỹ đạo.

Vạn lần không ngờ, không những không thành công, ngược lại còn trở mặt với Phục Hy, bị hắn mắng cho một trận.

Thậm chí, ngay cả thân phận Thánh mẫu Nhân tộc của nàng cũng suýt chút nữa bị phế bỏ.

Bất đắc dĩ, Nữ Oa không đến Tử Tiêu Cung, mà chọn đến Huyền Đô Tử Phủ, định nhờ Thái Thanh giúp đỡ.

Rốt cuộc, sông dài khí vận Nhân tộc đang do Thái Thanh nắm giữ, chuyện này liên quan đến lợi ích của chính Thái Thanh, hắn không thể nào thờ ơ được.

Cách nghĩ của Nữ Oa không sai, nhưng lại chậm một bước.

Đợi khi nàng đến Huyền Đô Tử Phủ, Thái Thanh đã sớm giáng lâm Thiên đình.

Không chỉ một lời nói đã hại chết Thiên Đế Hạo Thiên, mà còn đường đường chính chính ra tay, trực tiếp trấn sát Phục Hy.

Cứ như vậy, mọi chuyện đã được giải quyết triệt để, căn bản không cần nàng phải mở miệng.

Điều duy nhất khiến Nữ Oa trong lòng còn vướng bận, chính là tính mạng của Phục Hy.

Mặc dù, biểu hiện trước đó của Phục Hy không đúng lắm, khiến Nữ Oa cũng nhận ra điều gì đó.

Nhưng dù thế nào đi nữa, đó cũng là huynh trưởng của mình, trong lòng Nữ Oa dù có tức giận, lúc này sau khi nguôi giận, vẫn sẽ lo lắng cho hắn.

"Việc làm lần này của Phục Hy huynh trưởng, đích thực đã chọc giận Thái Thanh sư huynh, sư huynh ra tay trấn sát hắn, Nữ Oa cũng không có gì để nói." Nữ Oa nói đến đây, giọng nói hơi ngừng lại, ngay sau đó cầu xin: "Chỉ là, có thể nể mặt huynh trưởng của Nữ Oa, lưu lại một tia chân linh bất diệt, cũng để hắn có thể luân hồi làm người." Nghe lời của Nữ Oa, thần sắc Thái Thanh bình tĩnh, không có quá nhiều bất ngờ.

Đúng vậy, nhân vật chính xuyên việt đã bị hắn chém giết.

Nhưng bản nguyên chân linh của Phục Hy lại không hoàn toàn bị diệt, Thái Thanh lúc ra tay đã cố ý để lại một đạo bản nguyên.

Chuyện này, tuy có thể giấu được các Thánh nhân khác, nhưng không thể giấu được người cùng bào thai với Phục Hy.

Đối với điểm này hắn tự nhiên sớm đã dự liệu.

Chính xác hơn, lý do hắn để lại một đạo bản nguyên chân linh của Phục Hy, chính là để dụ Nữ Oa cắn câu.

“Nữ Oa sư muội nên biết, việc làm lần này của Phục Hy là đi ngược lại đại thế Thiên Đạo, tội của hắn e rằng đủ để hình thần câu diệt.” Ý niệm trong lòng nhanh chóng lóe lên, Thái Thanh không lập tức đồng ý với Nữ Oa, tỏ vẻ có chút khó xử.

Nữ Oa nghe vậy, không khỏi liếc nhìn Thái Thanh với ánh mắt cổ quái.

Rốt cuộc, Phục Hy đi ngược lại đại thế Thiên Đạo là thật, nhưng những hành động của Thái Thanh, cũng chẳng tốt hơn là bao.

Năm xưa hắn còn trực tiếp giết chết một trong những nhân vật chính của Lượng kiếp là Đông Hoàng Thái Nhất, thuận tiện hủy luôn Thiên Đạo chi nộ.

Kết quả bây giờ, lại đi nhắc đến đại thế Thiên Đạo?

Đương nhiên, tuy trong lòng thầm oán, nhưng bề ngoài Nữ Oa vẫn gật đầu phụ họa.

“Lời của sư huynh, Nữ Oa cũng hiểu.

Chương 222

Nhưng, huynh trưởng đối với Nữ Oa ân tình sâu nặng, chỉ cần có thể bảo toàn tính mạng của huynh ấy, bất kể phải trả giá lớn thế nào, Nữ Oa đều bằng lòng." Nữ Oa thần sắc nghiêm túc, nói.

"Thôi được, nếu Nữ Oa sư muội đã nói như vậy, sư huynh sao có thể không thành toàn." Thái Thanh vừa nói, đạo bào khẽ vung, một đạo chân linh tàn phá lập tức hiện ra giữa không trung, bay đến trước mặt Nữ Oa.

"Đây là chân linh của huynh trưởng ngươi, mau nhận lấy đi." Nhìn chân linh của Phục Hy trước mắt, trên mặt Nữ Oa lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phải biết, năm xưa để cho Phục Hy thuận lợi luân hồi chuyển thế, trước sau nàng đã bị Thái Thanh lừa gạt hai lần.

Không chỉ trả giá không ít công đức, mà ngay cả Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng biếu không.

Không ngờ, lần này lại thuận lợi như vậy, Thái Thanh trực tiếp đồng ý?

Đây có phải là Thái Thanh sư huynh mà ta quen biết không?

"Sao vậy?

Nữ Oa sư muội không muốn nhận sao?" Thấy Nữ Oa ngẩn người tại chỗ, Thái Thanh nhàn nhạt mở miệng, làm bộ muốn thu lại chân linh Phục Hy.

Nghe lời hắn, Nữ Oa lập tức hoàn hồn, vội vàng thu lấy chân linh của Phục Hy.

"Lần này đa tạ ân tình của sư huynh, Nữ Oa nhất định sẽ ghi nhớ." Sau khi thu lấy chân linh Phục Hy, Nữ Oa thở phào nhẹ nhõm,

cảm kích nói.

"Sư muội khách sáo rồi, chúng ta cùng là đồng môn, nên giúp thì tự nhiên phải giúp." Thái Thanh khẽ cười, nhẹ giọng nói.

Nữ Oa thấy vậy, trong lòng lại khẽ run lên, càng cảm thấy Thái Thanh có gì đó không ổn.

Thực ra, Nữ Oa hoàn toàn lo xa rồi, Thái Thanh sở dĩ dễ nói chuyện như vậy, thật sự chỉ là muốn giao chân linh Phục Hy cho nàng mà thôi.

Rốt cuộc, thứ này để trong tay hắn, đối với hắn không có bất kỳ lợi ích nào.

Giao nó cho Nữ Oa, không chỉ có thể khiến Nữ Oa nợ hắn một phần tình cảm, mà còn kết một nhân quả lớn, tuyệt đối là một cuộc mua bán chỉ có lời chứ không lỗ.

Về phần điều kiện gì của Nữ Oa?

Thôi đi, với tầm mắt của Thái Thanh hiện nay, những vật tầm thường căn bản không lọt vào mắt hắn.

Những thứ hắn có thể để mắt tới, e rằng Nữ Oa cũng không thể lấy ra được.

Cũng chính vì hiểu rõ điểm này, Thái Thanh mới không nói nhảm nhiều với Nữ Oa, trực tiếp giao chân linh Phục Hy cho nàng rồi đuổi đi.

Về việc Nữ Oa sẽ xử trí đạo chân linh này như thế nào, có đưa vào luân hồi hay không, hắn không hề quan tâm.

So với sinh tử của Phục Hy, Hỗn Độn Châu sắp được sửa chữa hoàn chỉnh càng khiến Thái Thanh để ý hơn.

"Thời gian, cũng đã đến lúc rồi..." Thái Thanh ngồi ngay ngắn

trong Bát Cảnh Cung, trong mắt lóe lên tinh quang, trực tiếp vung đạo bào, phong bế toàn bộ Huyền Đô Tử Phủ, lấy Hỗn Độn Châu ra.

Ù!

Một luồng khí tức hỗn độn nồng đậm vô cùng lập tức bao phủ cả đại điện, kèm theo từng luồng ánh sáng hỗn độn lấp lóe, cả Bát Cảnh Cung đều chìm trong một cảnh tượng kỳ dị hỗn độn dâng trào.

Nhìn từ xa, có thể thấy rõ, ở trung tâm của luồng khí tức hỗn độn đó, có một viên bảo châu đen như mực, đang tỏa ra pháp tắc hỗn độn kinh khủng!

Không cần phải giới thiệu nhiều, viên bảo châu toàn thân đen nhánh này, tự nhiên chính là một trong Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo năm xưa, Hỗn Độn Châu!

Chỉ có điều, khác với trạng thái hư hỏng trước kia, Hỗn Độn Châu lúc này không chỉ trông hoàn hảo không chút tổn hại, mà pháp tắc Hỗn Độn Đại Đạo ngưng tụ bên trong, cũng kinh khủng hơn trước vô số lần!

Từng luồng dao động hỗn độn không ngừng từ trong bảo châu quét ra, cho dù là Hỗn Nguyên Âm Dương Đại Trận kiên cố, cũng dấy lên từng trận âm thanh nổ vang không dứt.

"Cuối cùng cũng sắp sửa chữa hoàn tất..." Nhìn Hỗn Độn Châu trước mắt, trong mắt Thái Thanh tinh quang lấp lóe.

Để sửa chữa món Hỗn Độn Chí Bảo này, hắn cũng đã tốn không ít công sức, bây giờ cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch, trong lòng khó tránh khỏi có chút kích động.

Có điều, chỉ một lát sau, Thái Thanh liền ổn định tâm thần, hai tay nhanh chóng nâng lên, kết quyết đánh ra từng đạo pháp ấn, dung nhập vào Hỗn Độn Châu trước mắt.

Trong nháy mắt, cả Hỗn Độn Châu sáng rực lên, khí tức hỗn độn tỏa ra cũng như muốn sôi trào!

"Tụ!!" Thái Thanh khẽ quát một tiếng, tu vi Đại Đạo Thánh Nhân vận chuyển, trực tiếp nén toàn bộ pháp tắc hỗn độn trong hư không vô ngần vào Hỗn Độn Châu.

Theo từng đạo pháp tắc hỗn độn dung nhập, Hỗn Độn Châu vốn đã gần hoàn chỉnh, không còn bất kỳ dấu vết vỡ nát nào, từ trong ra ngoài đều toát ra một cảm giác hồn nhiên nhất thể.

Thậm chí, xuyên qua khí tức hỗn độn vô tận, có thể cảm nhận rõ ràng, bên trong Hỗn Độn Châu, đã có một thế giới rộng lớn chưa từng có, tựa như một trời đất hỗn độn sơ khai!

Thái Thanh, chính là vị chúa tể duy nhất của thế giới này, người đã luyện lại Hỗn Độn Châu và khai tịch ra nó!

"Chẳng trách châu này được gọi là chí bảo chứng đạo, có một thế giới như vậy tồn tại, muốn bắt chước con đường Dĩ Lực Chứng Đạo của Bàn Cổ đại thần, e rằng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Cảm nhận thế giới rộng lớn bên trong Hỗn Độn Châu, Thái Thanh thầm nghĩ.

Mặc dù, hiện tại, hắn đã chứng đạo Hỗn Nguyên, thành tựu quả vị Đại Đạo Thánh Nhân, không cần mượn sức của Hỗn Độn Châu để chứng đạo thành thánh.

Nhưng điều đó không có nghĩa là, thế giới bên trong Hỗn Độn Châu, đối với Thái Thanh hoàn toàn vô dụng.

Hoàn toàn ngược lại, hiện tại Thái Thanh đã bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cách đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng chỉ còn một bước cuối cùng.

Trong tình huống bình thường, bước cuối cùng cũng là bước khó khăn nhất, muốn leo lên đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên,

căn bản không dễ dàng như vậy, nói là không thể cũng không quá lời.

Bây giờ, có viên Hỗn Độn Châu này, dựa vào thế giới đặc thù bên trong nó, không chừng thật sự có khả năng, giúp Thái Thanh bước ra bước cuối cùng, trở thành sự tồn tại siêu thoát Thiên Đạo!

Đương nhiên, hiện tại Hỗn Độn Châu vừa mới sửa chữa xong, thế giới bên trong cũng chỉ là trời đất sơ khai, cụ thể nên lợi dụng như thế nào, trong lòng Thái Thanh cũng chưa có kế hoạch cụ thể.

"Nếu có cơ hội, có thể thôn phệ bản nguyên của thế giới khác, không chừng có thể nâng cấp thế giới bên trong Hỗn Độn Châu, đến lúc đó ta lại dùng thế giới này hóa thân lên trên Đại Đạo, có lẽ sẽ có khả năng siêu thoát..." Thái Thanh đang suy nghĩ trong lòng, thì bên tai đột nhiên vang lên một tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Đinh!

Túc chủ xin chú ý, nhân vật chính số ba mươi hai đã giáng lâm!" Nhân vật chính mới?

Chậc, vừa mới tiễn đi một tên, vậy mà lại đến một tên nữa!

Thái Thanh nhướng mày, lứa rau hẹ lần này, không ngờ lại mọc nhanh như vậy.

Tính ra, từ khi Hạo Thiên và Phục Hy cùng lúc vẫn lạc, đến nay cũng chỉ mới qua mấy vạn năm mà thôi.

Có điều, nếu nhân vật chính mới đã đến, với tư cách là phản diện, Thái Thanh tự nhiên không thể xem nhẹ.

Theo một ý niệm của hắn, hắn lập tức mở ra 'vòng sáng phản diện Thánh nhân', bắt đầu tra tìm vị trí của nhân vật chính mới.

Không xem thì không biết, xem xong Thái Thanh lập tức bật cười.

"Không tệ, lại thành con trai của Thông Thiên sư đệ?" Nhân vật

chính trở thành đồ đệ của Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thanh đã thấy nhiều rồi, nhưng xuyên việt thành con trai của Thông Thiên Giáo Chủ, đây là lần đầu tiên hắn thấy.

Thời buổi này nhân vật chính không làm đại gia tử tế, lại đổi nghề đi làm con trai cho người khác sao?

Tên gấu con này là ai vậy?!

"Thú vị, Thông Thiên trước đó từng đến Hỗn Độn, xem ra có liên quan đến nhân vật chính lần này." Thái Thanh suy nghĩ, đại khái đã đoán được đôi chút.

Mặc dù, với thủ đoạn và năng lực của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, việc tạo ra một đứa trẻ cũng không phải là chuyện khó.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ là Thánh nhân Thiên Đạo, bình thường vô cớ không thể nào đi trông trẻ, sự xuất hiện của nhân vật chính lần này, e rằng không thể thiếu sự can thiệp của hệ thống.

Nghĩ đến đây, Thái Thanh cũng chú ý đến hệ thống mà nhân vật chính lần này mang theo, là một Nhóm trò chuyện vạn giới!

Chương 223

"Đợi đã, nếu là Nhóm trò chuyện vạn giới, không chừng có thể kết nối với các thế giới khác..." Trong mắt Thái Thanh lóe lên một tia sáng, hắn bắt đầu có hứng thú với hệ thống của nhân vật chính lần này.

Hư không hỗn độn quá rộng lớn, nói là vô biên vô tế cũng không quá lời.

Muốn tìm kiếm các thế giới lớn nhỏ khác trong hỗn độn mênh mông như vậy, không khác gì mò kim đáy bể.

Nhưng Nhóm trò chuyện lại khác, nếu có Nhóm trò chuyện, thông qua mối liên hệ yếu ớt giữa các thành viên trong nhóm, cộng thêm tu vi mạnh mẽ của Thái Thanh, việc tìm ra tọa độ của các thế giới khác cũng không phải là không thể!

Nói cách khác, nếu có Nhóm trò chuyện trong tay, Thái Thanh có thể tìm kiếm các thế giới khác, đến lúc đó muốn thôn phệ bản nguyên thế giới của họ, lớn mạnh thế giới bên trong Hỗn Độn Châu, từ đó siêu thoát Đại Đạo, cũng là chuyện thuận lý thành chương!

Sau khi vô số ý niệm lóe lên, trong lòng Thái Thanh đã có chủ ý.

Có điều, hắn lại không vội ra tay, mà chọn tiếp tục bế quan, đi ôn dưỡng Hỗn Độn Châu vừa mới sửa chữa xong.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc lại qua mấy vạn năm.

Một ngày nọ, Thái Thanh đang bế quan trong Bát Cảnh Cung, đột nhiên nhận được lời mời từ Hồng Quân.

"Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, mong đạo hữu giá lâm Tử Tiêu Cung, cùng bàn bạc đại sự Lượng kiếp." Nhìn lời mời vô cùng

khách khí của Hồng Quân, thần sắc Thái Thanh khẽ động, không chút do dự, trực tiếp đứng dậy rời khỏi Bát Cảnh Cung.

Ngoài Ba mươi ba tầng trời, trong Tử Tiêu Cung.

Từng bóng người khí tức như vực sâu biển cả, tu vi chấn động hoàn vũ, không ngừng hiện ra từ hư không, xuất hiện trên các bồ đoàn trong đại điện.

Những người này không ai khác, chính là Chư thiên Thánh nhân nghe theo triệu hoán của Hồng Quân, từ Hồng Hoang vội vã chạy đến.

Lúc này, theo từng đạo thánh quang lóe lên, chỉ trong chốc lát, trong sáu vị Thánh nhân của Chư thiên, đã có năm người đến.

Trừ Thái Thanh chưa giá lâm, năm vị Thánh nhân Thiên Đạo còn lại đều đã có mặt.

Cũng không lạ, nhìn khắp trời đất Hồng Hoang, ngoài Đại Đạo Thánh Nhân Thái Thanh, ai dám không nể mặt Hồng Quân Đạo Tổ?

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ có tu vi mạnh nhất, cũng phải ngoan ngoãn đến nghe lệnh.

Có điều, điều mà ngay cả Hồng Quân, người phát ngôn của Thiên Đạo cũng không ngờ tới là, Thông Thiên Giáo Chủ không chỉ đến, mà còn thuận tiện mang theo một đứa trẻ!

"Thông Thiên sư đệ, chuyện gì vậy?

Khí tức trên người đứa trẻ này, sao lại có mấy phần tương tự với ngươi?" Chưa đợi Hồng Quân lên tiếng hỏi, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ngồi không yên, trực tiếp hỏi.

Phải biết, Tam Thanh hiện tại tuy quan hệ không hòa thuận, nhưng bề ngoài vẫn phải giữ thể diện, là một trong Tam Thanh cùng nguồn gốc, đối với Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên vô cùng hiểu rõ.

Kết quả ai ngờ, chỉ mới từ biệt ở Tử Tiêu Cung mấy vạn năm, Thông Thiên trực tiếp có cả con rồi?

Đừng nói là Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh và Nữ Oa bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, trên mặt lộ vẻ tò mò.

"Cũng là trùng hợp, lai lịch của đứa trẻ này có chút duyên phận với ta." Thông Thiên Giáo Chủ cũng không giấu giếm, đem chuyện giúp Dạ Thần hóa hình kể lại một phen cho mọi người.

Cuối cùng, không quên nói thêm: "Tuy không phải là huyết mạch truyền thừa của ta, nhưng cũng có ơn điểm hóa truyền thụ, là con của ta Thông Thiên, cũng là hợp tình hợp lý." Nghe lời của Thông Thiên Giáo Chủ, trên mặt mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo đều lộ ra vẻ cổ quái.

Tên khốn, nửa đường nhặt được một đứa con cũng được sao?

Với cảnh giới tu vi bất tử bất diệt của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cái gọi là con cháu hậu đại đối với họ, căn bản là chuyện không quan trọng.

Huống chi, Thông Thiên Giáo Chủ một lòng cầu đạo, sự chấp niệm đối với pháp môn Đại Đạo, vượt xa mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo khác, lẽ ra phải là người ít có phàm tâm nhất mới đúng.

Bây giờ lại quay ngoắt một cái, trở thành Thánh nhân bỉm sữa, ít nhiều khiến cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người khác cảm thấy có chút kỳ quặc.

Nếu nói ai có thể nhận ra một tia khác thường, e rằng tại đây cũng chỉ có Đạo Tổ Hồng Quân.

Không còn cách nào khác, sau khi bị đoạt xá một lần, Hồng Quân chẳng khác nào nắm trong tay nửa kịch bản, sớm đã nghiên cứu rõ

ràng rất nhiều sáo lộ nhỏ trong Hồng Hoang.

Đối với loại mở đầu kiểu gấu con này, tự nhiên không xa lạ gì.

"Xem ra lần thương nghị Lượng kiếp này, sẽ không được thái bình..." Hồng Quân nhíu mày, bắt đầu nhớ đến Thái Thanh.

Tuy trong lòng hắn, đối với Thái Thanh cũng có chút nghi ngờ, nhưng so với những nhân vật chính không an phận kia, Thái Thanh, người vẫn luôn 'nỗ lực' duy trì đại thế Hồng Hoang, không nghi ngờ gì là đáng tin cậy hơn.

Đáng tiếc, trong lòng Hồng Quân cũng rõ, với tu vi thực lực của Thái Thanh hiện nay, hắn sớm đã không thể chi phối được nữa rồi.

Cho dù phát ra lời mời, nếu Thái Thanh không muốn đến, vậy hắn cũng không có cách nào.

Rốt cuộc, trong trời đất Hồng Hoang, thực lực chính là căn bản của mọi thứ.

Nếu Đạo Tổ này không có thực lực chống lưng, e rằng mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo khác cũng sẽ không nghe lệnh mà nhanh chóng chạy đến.

Giữa lúc Hồng Quân đang âm thầm than thở, một bóng người được tiên quang bao bọc đột nhiên xuất hiện trong Tử Tiêu Cung.

Ù!

Trong nháy mắt, tiếng Đại Đạo vang vọng không dứt, vô tận thần quang chiếu rọi hoàn vũ.

Dị tượng đột ngột dâng lên, nhấn chìm cả hư không hỗn độn, khiến cho mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo đều thần sắc khẽ kinh ngạc.

"Thái Thanh Thánh Nhân?!" Nhìn bóng người đột nhiên giáng lâm, Chư thiên Thánh nhân đều giật nảy mình.

Đừng nói là họ, ngay cả trên mặt Hồng Quân Đạo Tổ cũng lộ vẻ kinh ngạc, dường như không ngờ, Thái Thanh lại đến!

"Thái Thanh đạo hữu chịu di bộ đến Tử Tiêu Cung của ta, thực sự là vinh hạnh của bần đạo a!" Sau khi hoàn hồn, Hồng Quân lập tức cười nói.

"Đạo Tổ khách sáo rồi, nếu đã bàn bạc đại thế Lượng kiếp, Bản thánh sao có lý nào không đến." Thái Thanh nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt quét qua Chư thiên Thánh nhân, khiến cho họ đều cảm nhận được một tia áp lực như có như không.

Ngược lại, đứa trẻ Dạ Thần bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ lại nhìn thẳng vào Thái Thanh, không hề có chút sợ hãi.

Thái Thanh thấy vậy, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Khác với các Hỗn Nguyên Thánh Nhân khác, có hệ thống phản diện trong tay, hắn có thể thấy rõ, vòng sáng nhân vật chính cực lớn trên đầu Dạ Thần.

Rõ ràng, lứa rau hẹ lần này, so với trước đây thế mọc còn mạnh hơn!

"Thần nhi, vị này chính là sư huynh của phụ thân, Thái Thanh sư bá của con, mau mau hành lễ." Thông Thiên Giáo Chủ kéo Dạ Thần, giới thiệu.

"Sư điệt Dạ Thần, bái kiến Thái Thanh sư bá." Dạ Thần chắp tay hành lễ, bộ dạng rất quy củ.

Thấy hắn an phận như vậy, Hồng Quân Đạo Tổ bên cạnh không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thật tình, sau mấy lần giao tiếp, đối với cái nết của đám nhân vật chính này, Hồng Quân đã có chút nắm bắt được.

Trong tình huống này, nếu nhân vật chính đấm cho Thái Thanh một quyền, hét lên một câu ‘mệnh ta do ta không do trời’, hắn cũng sẽ không quá bất ngờ.

Ngược lại, Dạ Thần ngoan ngoãn, an phận như vậy, lại khiến hắn có một cảm giác không chân thật.

Chẳng lẽ, mình nhìn nhầm rồi, tên này không phải xuyên việt giả?

Trong lòng Hồng Quân, đối với phán đoán của mình có chút hoài nghi.

Ngược lại, Thái Thanh, thần sắc trên mặt bình tĩnh, không hề vì hành động của đối phương mà kinh ngạc.

Hắn biết rõ trong lòng, với tư cách là nhân vật chính gấu con, chắc chắn không thể ngoan ngoãn nghe lời như vậy, sau lưng khẳng định có tính toán.

Chương 224

Quả nhiên.

Dường như để chứng minh cho suy nghĩ của Thái Thanh, Dạ Thần sau khi hành lễ xong, liền vừa xòe tay ra, vừa nhìn Thái Thanh.

"Thái Thanh sư bá, sư điệt đã hành lễ rồi, cũng đã bái lạy rồi, thân là trưởng bối ngài không nên có chút biểu thị gì sao?" Trong Tử Tiêu Cung, theo giọng nói của Dạ Thần hạ xuống, cả đại điện lập tức chìm trong im lặng như tờ.

Mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo đều ngơ ngác nhìn đứa trẻ này, dường như không ngờ, một câu nói như vậy lại có thể từ miệng một đứa trẻ nói ra.

Phải biết, Thái Thanh không giống họ, là Đại Đạo Thánh Nhân, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chính hiệu.

Từ trước đến nay chỉ có Thái Thanh lừa gạt người khác, làm gì có ai dám đòi đồ của Thái Thanh?

Nếu không nhầm, tên lần trước dám làm vậy, bây giờ đến tro cũng không còn!

"Trẻ con không hiểu lễ số, xin sư huynh lượng thứ, đừng chấp nhặt với nó." Thông Thiên Giáo Chủ thần sắc lúng túng, vội vàng giảng hòa.

Ngay cả hắn cũng không ngờ, đứa con này lại mạnh mẽ như vậy, dám trực tiếp mở miệng đòi quà của Thái Thanh.

Vạn nhất chọc Thái Thanh không vui, một chưởng đập chết nó, cho dù là Thánh nhân Thiên Đạo như Thông Thiên Giáo Chủ, cũng không thể cứu vãn.

Chỉ có điều, điều khiến Thông Thiên Giáo Chủ không ngờ tới là, nghe lời của Dạ Thần, Thái Thanh không hề tức giận, ngược lại còn khẽ cười.

"Nếu đã là con của Thông Thiên sư đệ, Bản thánh tự nhiên phải có chút biểu thị." Thái Thanh mỉm cười gật đầu, chậm rãi mở miệng.

Gì cơ?

Ta không nghe lầm chứ??

Mọi người trong đại điện nghe vậy, đều ngơ ngác, trên mặt viết đầy vẻ không thể tin nổi.

Mẹ nó có gì đó không đúng!

Thái Thanh Thánh Nhân từ khi nào lại dễ nói chuyện như vậy?!

Nhất là Nguyên Thủy Thiên Tôn, càng kinh ngạc nhìn Thái Thanh, phảng phất như không nhận ra vị sư huynh này.

Không còn cách nào khác, phải biết năm xưa Tây Phương Nhị Thánh, hai món pháp bảo dùng làm lễ bồi tội, bị Thái Thanh 'tạm thời' thu lại, liền thu đến tận bây giờ, chưa bao giờ nhắc đến hai chữ trả lại.

Bây giờ, lại thật sự muốn ban quà cho một đứa nhóc mới gặp?

Tà môn!

Thật sự quá tà môn!!

Không để ý đến ánh mắt của mọi người, Thái Thanh vung đạo bào, một cái hồ lô lấp lánh ánh sáng tím lập tức xuất hiện trong tay hắn.

"Cái...

Tử Kim Hồ Lô?!" Nhìn thấy hồ lô màu tím trong tay Thái Thanh,

Chư thiên Thánh nhân lại một lần nữa bị chấn kinh.

Tử Kim Hồ Lô, là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, Tiên Thiên Linh Bảo được kết ra từ Tiên Thiên Hồ Lô Đằng.

Năm xưa, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng ở núi Bất Chu chín muồi, kết ra bảy quả hồ lô tiên thiên, mỗi quả đều có diệu dụng vô cùng, khiến cho vô số đại năng ra tay tranh đoạt, gây ra không ít sóng gió.

Tử Kim Hồ Lô, là một trong số đó, giá trị quý giá của nó, tự nhiên cao hơn Tiên Thiên Linh Bảo thông thường rất nhiều.

Không ai ngờ được, Thái Thanh lại có thể lấy ra pháp bảo bậc này, ngay cả nhân vật chính Dạ Thần, trong mắt cũng sáng lên.

Thấy được sự thay đổi thần sắc của Dạ Thần, khóe miệng Thái Thanh khẽ nhếch lên.

Chỉ một món Tiên Thiên Linh Bảo, tuy hắn không coi ra gì, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không tặng không cho nhân vật chính hoang phí.

Muốn lấy được pháp bảo từ tay tên đại ác nhân phản diện này sao?

Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!

"Ài, Bản tọa và Thông Thiên sư đệ cùng nguồn gốc, đều do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, căn bản không cần phân biệt rạch ròi." Thái Thanh cầm Tử Kim Hồ Lô trong tay, dường như nghĩ ra điều gì đó, mở miệng nói: "Nếu Dạ Thần là con của Thông Thiên sư đệ, vậy cũng tương đương với con của Tam Thanh chúng ta, cách xưng hô sư bá này, có vẻ hơi xa cách rồi." "Lời sư huynh nói, đích thực có chút đạo lý." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, như có điều ngộ ra.

"Thần nhi, cách xưng hô sư bá đừng nhắc lại nữa, từ nay về sau, phải phụng dưỡng hai vị sư huynh như cha, ba người chúng ta đều là phụ thân của con." Lời của Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt, vẻ vui

mừng vừa mới lộ ra trên mặt Dạ Thần, lập tức biến mất không thấy đâu.

Tên khốn, làm con cho một mình Thông Thiên chưa đủ, bây giờ lại còn muốn thêm hai ông bố nữa?

Thật sự coi ta là con trai rồi sao?

Ta đường đường là nhân vật chính, chẳng lẽ không có chút thể diện nào sao?!

"Đứa trẻ này và Xiển giáo ta vô duyên, chuyện con cái e rằng không thỏa đáng." Giữa lúc Dạ Thần đang bất bình trong lòng, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh lắc đầu nói.

Theo Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, mâu thuẫn giữa Xiển giáo và Tiệt giáo cũng dần dần nổi lên mặt nước.

Quan hệ giữa hai giáo vốn đã căng thẳng, không chừng lúc nào sẽ hoàn toàn vạch mặt, trong tình huống này, bảo Nguyên Thủy Thiên Tôn đi nuôi con cho Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không vui.

Đối với suy nghĩ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh nhìn thấu rõ ràng, nhưng cũng không để ý.

Hắn biết rõ trong lòng, với cái nết của nhân vật chính, làm con cho một mình Thông Thiên Giáo Chủ đã đủ uất ức rồi.

Bây giờ bảo hắn làm tam tính gia nô, tự nhiên sẽ không đồng ý.

Thái Thanh sở dĩ mở miệng như vậy, cũng chính là đã lường trước được điểm này.

Sự thật, cũng đúng như Thái Thanh đã liệu.

"Chỉ một món Tiên Thiên Linh Bảo mà muốn tiểu gia đây làm con cho các ngươi, ta thấy các ngươi đang nằm mơ!

Mấy lão già, không thèm để ý các ngươi nữa, chẳng có ai là người tốt cả!" Dạ Thần cũng không tiếp tục giả vờ nữa, ra vẻ gấu con, chỉ vào mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo mà mắng.

Thấy hắn trở mặt như lật sách, trên mặt mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo đều lộ vẻ tức giận.

Dù sao, họ cũng là Thánh nhân Thiên Đạo đường đường, lại bị một đứa trẻ chỉ vào mũi mắng, chuyện gì thế này?

"Đồng ngôn vô kỵ, xin mấy vị đạo hữu lượng thứ." Thông Thiên Giáo Chủ vội vàng kéo Dạ Thần về bên cạnh mình, giảng hòa với mọi người.

"Thông Thiên đạo hữu yên tâm, chúng ta đều là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, sao lại đi chấp nhặt với một đứa trẻ." Tiếp Dẫn đạo nhân thần sắc lúng túng, ho khan một tiếng rồi nói.

Đương nhiên, tuy bề ngoài nói vậy, nhưng trong ánh mắt Tây Phương Nhị Thánh nhìn về phía Dạ Thần, không khỏi lộ ra một tia căm hận.

Rõ ràng, trong lòng họ, đã ghi lại món nợ này.

"Được rồi, hôm nay triệu các ngươi đến, là để thương nghị chuyện Phong Thần Lượng Kiếp, đừng vì mấy chuyện vặt vãnh mà lãng phí thời gian." Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên mở miệng, cắt ngang lời của mọi người.

Nghe lời của hắn, mọi người mới nhớ ra, lần này tụ tập tại Tử Tiêu Cung, chính là để đối phó với Phong Thần Lượng Kiếp.

Bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, Dạ Thần nghe thấy bốn chữ Phong Thần Lượng Kiếp, trong mắt lại lóe lên một đạo tinh quang.

Là một nhân vật chính xuyên việt, đối với chuyện Tiệt giáo suy vong, hắn tự nhiên rõ như lòng bàn tay.

Bây giờ, đã trở thành con trai của Thông Thiên Giáo Chủ, nhị thế tổ trong Tiệt giáo, nhiệm vụ cấp bách chính là thay Tiệt giáo nghịch thiên cải mệnh, đảm bảo Tiệt giáo sẽ không bị Phong Thần Lượng Kiếp hủy diệt!

Cũng chính vì điểm này, hắn mới không màng đến sự khuyên can của Thông Thiên Giáo Chủ, nằng nặc đòi theo Thông Thiên Giáo Chủ cùng đến Tử Tiêu Cung.

Chương 225

"Cuối cùng cũng đến lúc thương nghị về Phong Thần rồi sao, đời này ta nhất định sẽ không để các ngươi hãm hại Tiệt giáo của ta!" Dạ Thần nghĩ thầm trong lòng, thần sắc trên mặt cũng trở nên trịnh trọng.

Thấy Hồng Quân nhắc đến Phong Thần Bảng, mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo trong đại điện đều không tiếp tục nói gì khác nữa, ngược lại từng người một ngồi nghiêm chỉnh.

Rốt cuộc, Phong Thần Lượng Kiếp lần này, do những thao tác trước đó của Hạo Thiên, đã xuất hiện một biến số lớn.

Không ai biết rõ, Phong Thần Lượng Kiếp lần này rốt cuộc sẽ xảy ra biến hóa như thế nào, lại sẽ biến thành ra sao, cho dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng không thể không thận trọng đối đãi.

"Theo như đại thế Thiên Đạo đã định, Phong Thần Lượng Kiếp lần này, nên hành chuyện Phong Thần, các ngươi thấy thế nào?" Hồng Quân trầm giọng mở miệng, ánh mắt quét qua mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo, cuối cùng dừng lại trên người Thái Thanh.

Thật tình, trong trời đất Hồng Hoang hiện tại, đương nhiên là thế lực của Tiệt giáo, Xiển giáo và Tây Phương giáo lớn nhất.

Đặc biệt là Tiệt giáo, càng được xưng là vạn tiên triều bái, môn hạ đệ tử vô số, so với đạo thống của bất kỳ Thánh nhân Thiên Đạo nào khác, đều phồn thịnh hơn.

Lẽ ra, Phong Thần Lượng Kiếp lần này hành chuyện Phong Thần, vốn nên hỏi ý kiến của Tiệt giáo trước.

Nhưng khổ nỗi, tu vi thực lực của Thái Thanh bày ra ở đó, với sức mạnh của Đại Đạo Thánh Nhân, nếu không đồng ý cử hành chuyện

Phong Thần, e rằng cả Phong Thần Lượng Kiếp cũng sẽ hoàn toàn hết hy vọng.

Điều quan trọng hơn là, trước đó để đổi lấy việc Thái Thanh ra tay với Hạo Thiên, Hồng Quân đã đem Phong Thần Bảng mà mình chưởng quản, trao đổi cho Thái Thanh.

Tức là, vật quan trọng của Phong Thần Lượng Kiếp hiện nay, đang nằm trong tay Thái Thanh!

Điểm này, Chư thiên Thánh nhân không hề hay biết, nghe lời của Hồng Quân Đạo Tổ, liền lũ lượt bắt đầu tranh giành.

"Nếu muốn hành chuyện Phong Thần, Tiệt giáo ta môn nhân đông đảo, làm thế nào để Phong Thần nên do Tiệt giáo ta quyết định." Thông Thiên Giáo Chủ đi đầu mở miệng, thẳng thắn nói.

Là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tâm trí của hắn tự nhiên không tầm thường, một mắt liền có thể nhìn ra, sự hung hiểm của Phong Thần Lượng Kiếp lần này, đối với Tiệt giáo mà nói, không nghi ngờ gì là lớn nhất.

Muốn an ổn vượt qua, cũng chỉ có một con đường là nắm giữ toàn bộ Lượng kiếp trong tay!

Cứ như vậy, không chỉ có thể che chở cho đông đảo đệ tử Tiệt giáo, mà còn có thể chiếm được thế chủ động trong cả Lượng kiếp.

Đương nhiên, có suy nghĩ như vậy, không chỉ có một mình Thông Thiên Giáo Chủ.

"Đệ tử Tiệt giáo đông đảo, nhưng đa phần chỉ là ô hợp chi chúng, căn bản không thành khí hậu, dùng làm người ứng kiếp thì còn được, chứ muốn chưởng quản Lượng kiếp, ta thấy Tây Phương chúng ta thích hợp hơn." Chuẩn Đề đạo nhân vội vàng nói, không hề bỏ lỡ cơ hội giành lấy tiên cơ cho Tây Phương.

Nghe lời của hắn, Thông Thiên Giáo Chủ thần sắc khẽ nộ, môn hạ đệ tử bị người ta khinh thường như vậy, mặt mũi của sư tôn như hắn tự nhiên không đẹp đẽ gì.

Tuy nhiên, chưa đợi Thông Thiên Giáo Chủ lên tiếng phản đối, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh đã gật đầu.

"Hiếm khi ta và hai vị đạo hữu Tây Phương có cùng ý kiến, đệ tử Tiệt giáo đều là loại thấp sinh noãn hóa, trong Lượng kiếp này khó mà đảm đương đại dụng.

Có điều, nếu muốn thảo luận ai chủ chưởng Lượng kiếp, Bần tọa lại thấy Xiển giáo ta là thích hợp nhất." Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi mở miệng, trong thái độ đối với đệ tử Tiệt giáo, hiếm thấy lại tìm được điểm chung với Tây Phương Nhị Thánh.

Thấy cảnh Chư thánh tranh giành, Nữ Oa rất thức thời không mở miệng nói gì.

Dù sao thì mặc kệ họ cãi nhau thế nào, môn hạ của nàng cũng không có đệ tử, bất luận ai chưởng quản Lượng kiếp, đối với nàng cũng đều như nhau.

Điểm này, lại có chút tương tự với Thái Thanh.

Mặc dù, Thái Thanh cũng sáng lập Nhân giáo, nhưng ngay cả Huyền Đô độc nhất một mạch, cũng đã sớm nhận cơm hộp, bây giờ Phong Thần Lượng Kiếp, tự nhiên cũng không có chuyện gì.

Cũng chính vì suy nghĩ này, Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người khác mới tranh giành không ngớt, đều muốn chủ động chiếm lấy tiên cơ trong Lượng kiếp.

Chỉ có điều, điều khiến họ không ngờ tới là, giữa lúc họ đang tranh giành kịch liệt, Hồng Quân lại khẽ chắp tay với Thái Thanh.

"Chuyện chủ trì Lượng kiếp, liền phiền đạo hữu rồi." Hồng Quân

vô cùng khách khí nói.

"Lẽ ra nên như vậy." Thái Thanh khẽ gật đầu, giữa lúc nói chuyện nhàn nhạt, một quyển trục màu huyền hoàng liền xuất hiện trong tay, đó chính là vật quan trọng của Lượng kiếp lần này, Thiên Thư Phong Thần Bảng.

Nhìn Phong Thần Bảng trong tay Thái Thanh, Chư thiên Thánh nhân không khỏi trừng lớn hai mắt.

Với tu vi và nhãn giới của họ, tự nhiên có thể nhận ra vật này, cũng biết vật này có liên quan đến Phong Thần Lượng Kiếp.

Chỉ là, vạn lần không ngờ, bọn họ tranh giành nửa ngày, cuối cùng vật quan trọng chưởng quản Lượng kiếp, lại nằm trong tay Thái Thanh?

Tên khốn, Nhân giáo cũng không có ai, giữ thứ này làm gì?!

Khác với Chư thiên Thánh nhân, nhân vật chính Dạ Thần đã lâu không có động tĩnh, khi nhìn thấy Phong Thần Bảng trong tay Thái Thanh, trong mắt lập tức lóe lên một đạo tinh quang.

Biết rõ kịch bản của Tiệt giáo, hắn tự nhiên vô cùng rõ ràng, muốn che chở cho cả Tiệt giáo, chỉ dựa vào việc chưởng quản Phong Thần Lượng Kiếp, căn bản không làm được!

Rốt cuộc, đệ tử Tiệt giáo đông đảo, một khi Phong Thần Lượng Kiếp thật sự thuận lợi mở ra, cho dù có Phong Thần Bảng trong tay, đại thế của cả Lượng kiếp, vẫn sẽ thoát khỏi sự khống chế của Tiệt giáo.

Các Thánh nhân khác hợp lực nhắm vào vận mệnh của Tiệt giáo, cũng vẫn sẽ xảy ra.

Cho nên, muốn thay Tiệt giáo nghịch thiên cải mệnh, cách tốt nhất không phải là tranh giành Phong Thần Bảng, mà là lật đổ hoàn toàn

bàn cờ này, không tham gia vào Lượng kiếp lần này!

"Bố, con xem cái đó!" Sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, Dạ Thần chỉ tay vào Phong Thần Bảng, nói với Thông Thiên Giáo Chủ.

Thái Thanh thấy vậy, trên mặt chậm rãi lộ ra nụ cười.

"Hiếm có, Tiệt giáo chủ động xin đi, danh ngạch trên Phong Thần Bảng, liền do Tiệt giáo bắt đầu ký tên trước." Thái Thanh vừa nói, vừa đưa Phong Thần Bảng đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhìn Phong Thần Bảng trước mắt, Thông Thiên Giáo Chủ thần sắc chần chừ, đang do dự có nên nhận hay không, thì Dạ Thần bên cạnh đã vươn hai tay ra, trực tiếp lấy Phong Thần Bảng, dùng sức xé một cái, định xé nó ra.

Tuy nhiên, tiếng xé rách trong tưởng tượng không hề vang lên, cả Tử Tiêu Cung chìm trong im lặng như tờ.

Ánh mắt Chư thiên Thánh nhân, hướng về phía Dạ Thần đang xé Phong Thần Bảng, trên mặt đều lộ ra vẻ cổ quái.

Chỉ thấy, mặc cho hai tay Dạ Thần dùng sức thế nào, cả cuốn Phong Thần Bảng vẫn đóng chặt hoàn hảo không chút tổn hại, đừng nói là xé rách, ngay cả mở ra một li cũng không làm được!

Bên trong Tử Tiêu Cung, không khí nhất thời có chút kỳ quái.

Hai tay của Dạ Thần siết chặt Phong Thần Bảng, ra vẻ như muốn xé nó thành từng mảnh vụn.

Thế nhưng dù hắn dùng sức thế nào, cả tấm Phong Thần Bảng vẫn vững vàng nguyên vẹn, chẳng hề có chút tổn hại!

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân bên cạnh đều im lặng theo dõi cảnh này, vẻ mặt đặc sắc đến không thể đặc sắc hơn. "Thông Thiên sư đệ, đứa nhỏ nhà ngươi e là tiên thiên có chút yếu, về rồi không nên

bồi bổ cho nó sao?" Hồi lâu sau, Chuẩn Đề đạo nhân mới ho khan một tiếng, nói giọng âm dương quái khí.

Nghe những lời này, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ có phần khó coi.

Có thể trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tự nhiên không ngốc, sao lại không nghe ra ý châm chọc trong lời nói của Chuẩn Đề đạo nhân. "Thần nhi còn nhỏ, tính tình có chút hiếu động, mong các vị đạo hữu lượng thứ." Thông Thiên Giáo Chủ trầm giọng nói, ánh mắt nhìn về phía Dạ Thần mặt đã đỏ bừng lên, nói: "Thần nhi, vật này do tiên thiên hóa thành, không thể tùy tiện cầm lấy, mau giao cho Thái Thanh sư bá." Lúc này chư thánh đều tụ tập tại Tử Tiêu Cung để thương nghị về Phong Thần Lượng Kiếp, vào thời điểm này mà nhận Phong Thần Bảng đầu tiên, chẳng phải đã rõ là sẽ bị gài bẫy sao.

Thông Thiên Giáo Chủ tuy không thích tâm kế, nhưng cũng tuyệt đối không ngốc nghếch để cho Tây Phương Nhị Thánh chiếm hời.

Sau khi lời nói của hắn vang lên, sắc mặt Dạ Thần lại càng thêm không ổn. "Với thực lực của ta hiện giờ, dù là Tiên Thiên Linh Bảo cũng không thể nào không hủy được, tại sao lại không làm gì được Phong Thần Bảng chứ..." Dạ Thần trong lòng buồn bực, theo kế hoạch ban đầu, hắn sẽ dựa vào thân phận đứa trẻ hư để trực tiếp xé Phong Thần Bảng là xong.

Dù không thể hoàn toàn tránh được Phong Thần Lượng Kiếp, cũng có thể tranh thủ một tia hy vọng cho Tiệt Giáo.

Nhưng vạn lần không ngờ, bước đầu tiên vừa bước ra đã trực tiếp rơi vào hố!

Mẹ nó, Tiên Thiên Linh Bảo gì đây?

Chương 226

Sắp sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo rồi!

Dạ Thần thật sự không hiểu, mình sinh ra từ Hỗn Độn, bản thân thực lực không tầm thường, lại có hào quang nhân vật chính gia trì, đáng lẽ phải thuận buồm xuôi gió mới đúng, tại sao ngay cả một tấm Phong Thần Bảng nho nhỏ cũng không động vào được?

Mẹ nó, chẳng lẽ ngoại quải nhân vật chính của ta là hàng giả à?!

Nhìn Dạ Thần với vẻ mặt không cam lòng đưa Phong Thần Bảng ra, trên mặt Thái Thanh lại thoáng hiện một nụ cười.

Đùa à, Phong Thần Bảng này ta phải khó khăn lắm mới lấy được từ chỗ Hồng Quân.

Nếu thật sự để một nhân vật chính dễ dàng phá hủy, ta đây vai phản diện độc ác còn cần phải làm nữa không?

Trước mặt phản diện ta mà giở trò đứa trẻ hư, nằm mơ đi!

Lão tử đã dám đưa, thì không sợ ngươi xé được! "Phong Thần Bảng đã xuất hiện, mấy vị đạo hữu hãy thương lượng trước xem, chuyện danh sách trên bảng này, rốt cuộc nên định đoạt thế nào." Không nhận lại Phong Thần Bảng từ tay Dạ Thần, Thái Thanh nhàn nhạt mở miệng nói.

Nói thật, căn bản không cần thương lượng, đối với chuyện Phong Thần Lượng Kiếp lần này, trong lòng hắn đã đoán được đôi chút.

Dù nói thế nào đi nữa, trong Hồng Hoang thiên địa hiện nay, đều là Tiệt Giáo với vạn tiên triều bái thế lực lớn nhất, đệ tử đông đảo, muốn trốn tránh, căn bản không có khả năng!

Điểm này, không chỉ Thái Thanh hiểu, mà ngay cả mấy vị Thiên

Đạo Thánh Nhân khác cũng rõ như ban ngày.

Lúc này, nghe thấy lời Thái Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tây Phương Nhị Thánh đều đưa mắt nhìn thẳng về phía Thông Thiên Giáo Chủ. "Thông Thiên sư đệ, trong các đạo thống Thánh Nhân của chúng ta, chỉ có Tiệt Giáo đệ tử đông đảo, việc này tự nhiên nên do Tiệt Giáo đi đầu." Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng nói. "Không sai!

Lời này của Ngọc Thanh đạo hữu rất hợp tình hợp lý, hai người bần đạo cũng cho là như vậy." Tiếp Dẫn đạo nhân trong mắt lóe lên tinh quang, gật đầu phụ họa. "Việc ứng kiếp, đều là do tạo hóa kiếp số của mỗi người, có liên quan gì đến số lượng đệ tử Tiệt Giáo của ta đông đảo?" Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh một tiếng, lắc đầu nói: "Huống hồ, đệ tử Tiệt Giáo ta tuy đông, nhưng cũng đều là đệ tử Huyền Môn do bản tọa một tay dạy dỗ, sao có thể tùy tiện lên bảng?" Danh sách trên Phong Thần Bảng còn trống không phải một hai người, ngoài ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, còn có các thần vị lớn nhỏ khác, tổng cộng gần vạn người.

Với số lượng lớn như vậy, nếu thật sự để Tiệt Giáo gánh, dù có thể lấp đầy, e rằng cũng sẽ nguyên khí đại tổn.

Thông Thiên Giáo Chủ không chịu đáp ứng, tự nhiên cũng là chuyện hợp lý. "Lời này của Thông Thiên sư đệ, e rằng có chút buồn cười, đám ô hợp dưới trướng Tiệt Giáo, nếu có thể chen chân vào thần vị trong Phong Thần Bảng, đã là tạo hóa không tồi, việc này đối với bọn chúng, là có lợi chứ không có hại." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh nhạt nói, vẻ mặt lạnh lùng vô cùng.

Tuy Tam Thanh đồng căn đồng nguyên, đối với đông đảo đệ tử dưới trướng Tiệt Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn đáng lẽ phải là sư bá của họ.

Nhưng đừng quên, trong Tam Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng nhất căn nguyên xuất thân, luôn xem yêu tộc là hạng thấp sinh noãn hóa, sao có thể có thiện cảm với đám đệ tử Tiệt Giáo.

Dù sao trong mắt hắn, chỉ có Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo dưới trướng mình mới là chính thống Huyền Môn, gánh vác trọng trách chấn hưng Huyền Môn.

Còn đám đệ tử Tiệt Giáo, lên Phong Thần Bảng thì cũng lên rồi, căn bản chẳng có gì tốt đẹp.

Đối với lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Nhị Thánh bên cạnh tự nhiên giơ cả hai tay tán thành. "Tây phương chi địa của chúng ta, cũng có quan điểm giống Ngọc Thanh đạo hữu.

Đệ tử trong Tiệt Giáo, đa phần đều là hạng căn nguyên nông cạn khó thành việc lớn, để họ lên Phong Thần Bảng, không chỉ có thể triệt tiêu kiếp nạn này, cũng là một cơ duyên của họ!" Chuẩn Đề đạo nhân nói lời chính nghĩa.

Đệ tử Tiệt Giáo đông như vậy, nếu có thể lừa Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng, chẳng khác nào giúp cho Tây Phương Tịnh Thổ tránh được một kiếp nạn, sao lại không vui?

Huống hồ, tình hình Tiệt Giáo thế lớn hiện nay, bọn họ cũng đều nhìn thấy, đang sầu không tìm được cơ hội tính kế Tiệt Giáo một phen.

Bây giờ có Nguyên Thủy Thiên Tôn ra mặt, trong lòng Tây Phương Nhị Thánh sớm đã vui như hoa nở, nào có nói nửa chữ không.

Nhưng mà, thân là nhân vật chính Dạ Thần lại không thể nhịn được nữa. "Cha, đám khốn kiếp này quá bắt nạt người rồi, Tiệt Giáo chúng ta về đóng chặt sơn môn, không tham gia vào vũng nước đục này nữa!" Dạ Thần hai nắm tay siết chặt, tức giận đằng đằng nói.

Tiệt Giáo với tư cách là "doanh nghiệp gia tộc" của nhân vật chính, bị mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân bài xích như vậy, Dạ Thần sao có thể nhịn được.

Thấy không khí trong Tử Tiêu Cung có chút ngày càng kịch liệt, Thái Thanh trong lòng không khỏi khẽ lắc đầu.

Đối với cục diện hiện tại, hắn không có gì quá bất ngờ, ngược lại, trong lòng hắn sớm đã liệu được sẽ có tình huống như vậy xảy ra.

Rốt cuộc, mâu thuẫn giữa Tiệt Giáo và Xiển Giáo không phải là chuyện một sớm một chiều, mà đã tồn tại từ lâu.

Giáo nghĩa hai giáo khác nhau, tự nhiên tồn tại mâu thuẫn căn bản, đã định trước không thể hòa giải.

Nói cách khác, việc Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ xé rách mặt nhau, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Ngay lúc ý niệm trong lòng Thái Thanh lóe lên, bên tai hắn đột nhiên vang lên một tiếng thông báo của hệ thống. 【Đinh!

Ký chủ xin chú ý, nhân vật chính thứ ba mươi ba đã giáng lâm!】 Theo tiếng thông báo vang lên, Thái Thanh thoáng sững sờ.

Không ngờ, vào lúc náo nhiệt thế này, lại có thêm nhân vật chính mới?

Chậc, chê Hồng Hoang hiện tại chưa đủ náo nhiệt sao?

Tâm niệm vừa động, Thái Thanh liền định dùng hào quang Phản Phái Thánh Nhân để tra xét vị trí của nhân vật chính mới.

Thế nhưng, còn chưa kịp bắt đầu, Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh đã "vụt" một tiếng đứng dậy.

Ánh mắt hắn đảo một vòng, trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ đầu tiên thoáng hiện vẻ mờ mịt, ngay sau đó lại nhanh chóng tỉnh táo lại,

trầm giọng nói: "Phong Thần Lượng Kiếp lần này, các vị thích thế nào thì cứ thế ấy đi, bản tọa phải về Kim Ngao Đảo bế quan tu hành rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ nói xong, cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp nhấc chân một bước, hướng về phía Hồng Hoang thiên địa mà đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Thông Thiên Giáo Chủ, mọi người trong đại điện đều không khỏi ngây người tại chỗ.

Ai cũng không ngờ, Thông Thiên Giáo Chủ lại dứt khoát như vậy, nói đi là đi?

Ngay cả Dạ Thần vừa mới lên tiếng cũng trực tiếp ngơ ngác.

Đúng là hắn định để Thông Thiên Giáo Chủ quay về Tiệt Giáo, không quan tâm đến chuyện Phong Thần.

Nhưng mấu chốt là, hắn không bảo Thông Thiên Giáo Chủ đi một mình a!

Tổ cha nó, ông bố này đi thì đi, kết quả lại vứt con trai ở lại Tử Tiêu Cung?!

Hại con à!!

Dạ Thần trong lòng chửi thầm, vạn lần không ngờ, Thông Thiên Giáo Chủ lại không đáng tin cậy như vậy, trực tiếp quên mất mình.

Lập tức, hắn cũng không để ý đến các vị Thánh nhân bên cạnh, vội vàng đuổi theo.

Theo sau hai cha con rời đi, không khí trong cả đại điện càng thêm quỷ dị. "Đạo Tổ, xem ra chuyện cùng nhau bàn bạc Phong Thần..." Chuẩn Đề đạo nhân vẻ mặt do dự, thăm dò hỏi.

Đã nói hôm nay chư thánh tụ tập tại Tử Tiêu Cung, cùng nhau thương nghị chuyện Phong Thần Lượng Kiếp, kết quả còn chưa

thương nghị ra kết luận gì, Thông Thiên Giáo Chủ đã trực tiếp chạy mất?

Hắn chạy đi thì không sao, nhưng chỉ dựa vào Xiển Giáo và Tây Phương Tịnh Thổ còn lại, dù có đưa hết đệ tử dưới trướng lên, e rằng cũng không đủ lấp đầy danh sách Phong Thần Lượng Kiếp.

Rõ ràng, Hồng Quân cũng biết điểm này, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Chương 227

"Tính tình của Thông Thiên quả thật có chút cố chấp, nói đi là đi, đại sự lượng kiếp như thế này, sao có thể thiếu Tiệt Giáo được?

Các ngươi cùng nhau đến Kim Ngao Đảo một chuyến, nhất định phải đưa hắn về gặp ta." Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nghe thấy lời của ngài, Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác đều gật đầu, chuẩn bị đi đến Kim Ngao Đảo.

Cũng ngay lúc họ chuẩn bị rời đi, Thái Thanh đã lâu không lên tiếng cũng từ từ đứng dậy. "Thái Thanh đạo hữu, ngươi..." Hồng Quân vẻ mặt kinh ngạc, có chút nghi hoặc hỏi. "Đã lâu không đi lại trong Hồng Hoang, nhân tiện đến Tiệt Giáo vận động một chút." Thái Thanh vẻ mặt bình tĩnh, không nhanh không chậm nói.

Mặc dù hắn không dùng hào quang Phản Phái Thánh Nhân để tra xét vị trí của nhân vật chính mới.

Nhưng dựa vào phản ứng vừa rồi của Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thanh đại khái có thể đoán được đáp án.

Lúc này, theo sau mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn đang thụ sủng nhược kinh cùng nhau đi đến Kim Ngao Đảo, khóe miệng Thái Thanh không khỏi khẽ nhếch lên.

Có thể dự đoán, chuyến đi Kim Ngao Đảo lần này, e rằng sẽ vô cùng náo nhiệt!

Kim Ngao Đảo, là một trong những tiên đảo ở hải ngoại, thiên địa linh khí ẩn chứa trên đảo còn nồng đậm hơn nhiều động thiên phúc địa trong Hồng Hoang.

Cộng thêm hòn đảo này là đạo trường của một trong chư thiên Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ, danh tiếng của nó e rằng cả Hồng Hoang không ai không biết!

Lúc này, một bóng người thần quang rực rỡ, vội vã từ Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời giáng lâm, trở về tổ mạch của Tiệt Giáo, Bích Du Cung.

Bóng người đó không phải ai khác, chính là Thông Thiên Giáo Chủ vừa rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Vừa bước vào Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ liền vung tay, trực tiếp khởi động đại trận hộ giáo của Tiệt Giáo, Tam Tài Thiên Địa Trận Pháp.

Trong nháy mắt, từng đạo quang mang của trận pháp lan khắp bốn phía Kim Ngao Đảo, giống như một dải tiên quang mênh mông vô tận, trong khoảnh khắc nhấn chìm cả một vùng biển, phong tỏa toàn bộ Kim Ngao Đảo to lớn bên trong.

Thông Thiên Giáo Chủ dường như vẫn chưa yên tâm, lại liên tiếp bấm quyết thi pháp, khởi động thêm mấy tòa Tiên Thiên Đại Trận khác.

Làm xong tất cả, Thông Thiên Giáo Chủ mới thở phào một hơi. "Không ngờ vừa xuyên không đã gặp phải Phong Thần Lượng Kiếp, vận may này cũng thật là cạn lời!" Thông Thiên Giáo Chủ ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, khẽ lắc đầu tự nhủ.

Không sai, hắn lúc này, không phải là Thông Thiên Giáo Chủ trước kia, mà là nhân vật chính vừa mới giáng lâm!

Sau khi biết mình xuyên không thành Thông Thiên Giáo Chủ, hắn cũng giật nảy mình, vạn lần không ngờ vận may của mình lại đỉnh đến vậy, trực tiếp bắt đầu với thân phận Thánh nhân!

Rốt cuộc, trong ấn tượng của hắn, Thông Thiên Giáo Chủ là tồn tại mạnh nhất trong Lục Thánh.

Xuyên không thành nhân vật như vậy, chẳng phải là có thể đi ngang trong Hồng Hoang sao?

Nhưng, khi nhân vật chính này làm rõ tình hình, biết mình đang ở Tử Tiêu Cung chuẩn bị ký vào Phong Thần Bảng, lập tức hoảng sợ.

Là một nhân vật chính xuyên không, sao hắn có thể không biết, một khi Phong Thần Lượng Kiếp bắt đầu, không chỉ Tiệt Giáo tan rã, mà ngay cả hắn, một Thánh nhân đường đường, cũng sẽ bị Hồng Quân giam cầm!

Không thể ký!

Phong Thần Bảng có chết cũng không thể ký!!

Gần như trong nháy mắt, Thông Thiên Giáo Chủ đã hạ quyết tâm, cũng không nói nhảm với các Thánh nhân khác, trực tiếp chạy về Kim Ngao Đảo.

Suy nghĩ của hắn rất rõ ràng, Phong Thần Lượng Kiếp lần này, ai thích chơi thì chơi, lão tử có bế quan đến chết cũng tuyệt đối không tham gia vào!

Ôm ý nghĩ như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức truyền thánh lệnh, thông báo cho đông đảo đệ tử trong toàn bộ Tiệt Giáo, bắt đầu bế quan từ hôm nay. 【Tích!

Chúc mừng ký chủ kích hoạt hệ thống bế quan, hệ thống đang tiến hành trói buộc...】 Đột nhiên, một giọng nói máy móc vang lên bên tai Thông Thiên Giáo Chủ.

Hắn sững sờ một lúc, sau đó mừng rỡ vô cùng. "Bàn tay vàng của ta đến rồi sao?

Lại còn là hệ thống bế quan!" Lúc này hắn đang muốn cả giáo bế quan, không ngờ lại kích hoạt hệ thống bế quan, quả thực nằm không cũng có thể trở nên mạnh mẽ!

Hào quang nhân vật chính trong truyền thuyết?

So good!

Có hệ thống bế quan, Thông Thiên Giáo Chủ càng thêm yên tâm, trực tiếp định bế quan mấy chục vạn năm trước đã.

Thế nhưng, ngay lúc hắn chuẩn bị bế quan, lại như cảm nhận được điều gì, ngẩng đầu nhìn ra ngoài Kim Ngao Đảo.

Chỉ thấy, trên mặt biển ngoài Kim Ngao Đảo, có năm bóng người thánh uy ngút trời, từ từ hiện ra, khiến cho cả Đông Hải mênh mông cũng đột nhiên run rẩy!

Năm bóng người đó không phải ai khác, chính là năm vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân do Thái Thanh dẫn đầu.

Lúc này, sau khi các Thánh nhân giáng lâm bên ngoài Kim Ngao Đảo, đều ngay lập tức nhận ra, cả Kim Ngao Đảo đã bị đại trận bao phủ, hoàn toàn là bộ dạng từ chối tiếp khách. "Đến cả đại trận hộ giáo cũng dùng đến rồi, Thông Thiên đạo hữu e là không dễ thuyết phục đâu." Tiếp Dẫn đạo nhân nhíu mày, từ từ mở miệng nói.

Nghe thấy lời của hắn, mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đều sắc mặt không vui, dường như có chút bất mãn với trò hề mà Thông Thiên Giáo Chủ bày ra.

Ngược lại, Thái Thanh, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường, không có chút gợn sóng nào.

Đối với cảnh này, hắn sớm đã lường trước, sở dĩ đi cùng các thánh, cũng chỉ là để xem náo nhiệt mà thôi.

Hắn không có ý định ra mặt thay các Thánh nhân đi thuyết phục Thông Thiên Giáo Chủ.

Rốt cuộc, người ta dù sao cũng là nhân vật chính, thật sự tưởng hào quang nhân vật chính là để chơi à?

Ngay sau khi các Thánh nhân vừa giáng lâm, một dải cầu vồng cũng từ xa gào thét tới, trực tiếp dừng lại bên ngoài Kim Ngao Đảo.

Bên trong dải cầu vồng đó, có một đứa trẻ bảy tám tuổi, chính là nhân vật chính Dạ Thần.

Mặc dù hắn rời Tử Tiêu Cung sớm hơn các Thánh nhân, nhưng tu vi của chư thiên Thánh Nhân ở đó, muốn giáng lâm Kim Ngao Đảo, tự nhiên là vô cùng nhanh chóng.

Cũng chính vì vậy, lúc này khi các Thánh nhân đã giáng lâm, Dạ Thần mới vừa đến nơi.

Lúc này, Dạ Thần vừa đến bên ngoài Kim Ngao Đảo, liền nhận ra khí tức đại trận tỏa ra khắp trời đất, cả người lập tức hoàn toàn ngơ ngác.

Tình huống mẹ gì đây?

Ta còn chưa kịp hiến kế cho Thông Thiên Giáo Chủ, sao Kim Ngao Đảo đã trực tiếp phong tỏa rồi?

Hành động này cũng quá nhanh rồi chứ?!

Hơn nữa, mấu chốt là, mẹ nó ta còn đang ở bên ngoài a!!

Đầu óc Dạ Thần choáng váng, hoàn toàn không ngờ, Thông Thiên Giáo Chủ lại không chơi theo bài.

Kịch bản bình thường, không phải nên do hắn, nhân vật chính, ra mặt khuyên Tiệt Giáo cả giáo bế quan sao?! "Cha, con về rồi, xin cha mở trận pháp, cho con vào trong Tiệt Giáo." Căn bản không kịp nghĩ

nhiều, nhìn lướt qua mấy vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân sau lưng, Dạ Thần trực tiếp hét vào trong Kim Ngao Đảo với Thông Thiên Giáo Chủ.

Chương 228

Tuy rằng, là một nhân vật chính có hào quang trên đầu, Dạ Thần hoàn toàn không sợ Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng lúc này đồng thời đối mặt với khí thế của năm vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân, vẫn khiến vị nhân vật chính này cảm thấy không ổn.

Huống hồ, ngay cả cha ruột của hắn cũng đã chạy mất, hắn sao có thể ngốc nghếch một mình đơn đấu với chư thánh.

Chỉ là, điều khiến Dạ Thần không ngờ tới là, sau khi lời hắn nói vang lên, bên trong cả Kim Ngao Đảo lại một mảnh yên tĩnh vô cùng, căn bản không có bất kỳ phản ứng nào.

Không nghe thấy?

Sao có thể!

Câu nói vừa rồi của Dạ Thần, nếu là sinh linh khác không nghe thấy, còn có chút khả năng.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ là ai?

Đó là Thiên Đạo Thánh Nhân hàng thật giá thật!

Đứng trước đạo trường của hắn, gân cổ hét vào cửa, nếu mà không nghe thấy, e rằng có đánh chết Dạ Thần cũng không tin.

Đã không phải không nghe thấy, vậy chỉ có thể là giả vờ không nghe thấy! "Thông Thiên sư đệ, nếu có điều gì bất mãn với việc bàn bạc Phong Thần lần này, có thể trực tiếp nói ra, chúng ta lại thương lượng, hà tất phải làm như vậy, hại cả Dạ Thần sư điệt cũng bị ngăn cách bên ngoài Kim Ngao Đảo." Nhìn Dạ Thần mặt mày ngơ ngác, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ lắc đầu nói.

Thế nhưng, ngay lúc giọng nói của hắn vừa dứt, giọng của Thông Thiên Giáo Chủ liền lập tức từ trong Kim Ngao Đảo truyền ra. "Nguyên Thủy, đừng ở đó giả làm người tốt, trong bụng ngươi tính toán cái gì, người khác không rõ ta lại không rõ sao?

Chẳng qua chỉ là một tiểu nhân giả dối đến cực điểm, cũng dám dạy bản tọa làm việc?" Lời nói của Thông Thiên Giáo Chủ hoàn toàn không chừa cho Nguyên Thủy Thiên Tôn chút mặt mũi nào, đừng nói là mấy vị Thánh nhân bên ngoài Kim Ngao Đảo, ngay cả đông đảo đệ tử Tiệt Giáo trong đảo nghe thấy, sắc mặt cũng vô cùng đặc sắc.

Phải biết rằng, Tam Thanh tuy đã sớm phân gia, nhưng giữa họ vẫn chưa từng xé rách mặt nhau, vẫn luôn duy trì quan hệ bề ngoài.

Ai cũng không ngờ, Thông Thiên Giáo Chủ lại mạnh mẽ như vậy, trực tiếp mở miệng chửi.

Nhất thời, dù cho định lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bị chửi đến có chút ngơ ngác, hoàn toàn chưa kịp hoàn hồn. "Chúng ta phụng mệnh Đạo Tổ đến đây, cũng là một phen ý tốt, Thông Thiên đạo hữu cho dù không muốn ký vào Phong Thần Bảng, cũng không nên thất thố như vậy, làm lạnh lòng Ngọc Thanh đạo hữu a." Chuẩn Đề đạo nhân bên cạnh xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, giả vờ bất mãn nói. "Phong độ cái con khỉ!" Giọng của Thông Thiên Giáo Chủ lại vang lên, mũi dùi chĩa thẳng vào Tây Phương Nhị Thánh, nói: "Đừng tưởng bản tọa không biết hai người các ngươi có ý đồ gì, hai tên Tây Phương Nhị Thánh các ngươi, trong mắt bản tọa chính là hai tên bại hoại của Tây phương!

Thứ mặt dày vô sỉ, cũng dám ở ngoài Kim Ngao Đảo của ta khoác lác, mau cút cho bản tọa!" Cùng với tiếng quát giận của Thông Thiên Giáo Chủ vang lên, trong Tiên Thiên Đại Trận bao phủ Kim Ngao Đảo, lập tức bùng phát ra ánh sáng hung lệ.

Từng đạo phù văn liên tiếp lóe lên, giống như vạn thanh phi kiếm, tỏa ra hung khí ngút trời, ra vẻ không dễ chọc vào.

Cảnh này, lọt vào mắt mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức khiến trong lòng họ vừa kinh vừa giận.

Vừa tức giận vì hành vi của Thông Thiên Giáo Chủ, vừa kinh ngạc vì Thông Thiên Giáo Chủ quả quyết như vậy, thái độ căn bản không có một tia dao động.

Dường như, Thông Thiên Giáo Chủ đã dự đoán được kết cục của Phong Thần Lượng Kiếp! "Chẳng lẽ..." Dạ Thần hai mắt co rụt lại, trong lòng hiện lên một ý nghĩ kinh người. "Cha, con là Dạ Thần đây, chẳng lẽ ngay cả con người cũng không muốn gặp sao?" Hít sâu một hơi, Dạ Thần thăm dò hỏi. "Cút!

Bản tọa không có đứa con như ngươi!" Thông Thiên Giáo Chủ không hề dao động, thẳng thắn dứt khoát nói.

Nghe thấy lời của hắn, tâm thần Dạ Thần chấn động.

Nếu như, lúc đầu chỉ có chút nghi ngờ, vậy thì sau khi thấy Thông Thiên Giáo Chủ có một loạt thao tác khó hiểu như vậy, cộng thêm thái độ vừa rồi, trong lòng Dạ Thần đã xác nhận, Thông Thiên Giáo Chủ đã bị người khác đoạt xá!

Nếu không, với tính tình của Thông Thiên Giáo Chủ, tuyệt đối không thể nào trở mặt với Tam Thánh như vậy, càng không thể không nhận con trai của mình.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Dạ Thần vô cùng khó coi.

Vốn tưởng rằng xuyên không thành con trai của Thông Thiên Giáo Chủ, có một ông bố Thánh nhân làm chỗ dựa, có thể đi ngang trong Hồng Hoang.

Vạn lần không ngờ, làm con trai chưa được mấy ngày, Thông

Thiên Giáo Chủ lại bị người ta đoạt xá!

Tổ cha nó, mẹ nó đây là kịch bản cha con tương tàn à?!

Xuyên không làm con người ta cũng được đi, ít nhất cũng có một ông bố Thánh nhân.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, ngay cả bố ruột cũng bị người ta đoạt xá!

Cùng là người xuyên không, người ta bắt đầu đã thành Thánh, đến lượt mình lại phải làm con người ta?

Mẹ nó rõ ràng là bắt nạt người mà!

Sao có thể nhịn được!!

Nhìn Kim Ngao Đảo được đại trận bảo vệ trước mắt, trong lòng Dạ Thần càng lúc càng tức.

Không nói đến mối thù cản đường giữa các nhân vật chính, chỉ riêng một điều 'nhận giặc làm cha', vạn lần không thể nhịn được! "Phong Thần Lượng Kiếp là đại thế của Thiên Đạo, ta Dạ Thần là một thành viên của Tiệt Giáo, tuyệt đối không thể đồng tình với hành động tránh đời của giáo chủ." Trong mắt lóe lên vẻ hung ác, Dạ Thần dứt khoát phản bội, chắp tay nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác: "Hiện tại giáo chủ đã quyết tâm không ra, Dạ Thần nguyện làm người dẫn đường, mở ra con đường tiến vào đảo cho các vị sư thúc." Trong thời gian Dạ Thần gia nhập Tiệt Giáo, cũng đã không ít năm tháng, đối với đại trận hộ giáo của Tiệt Giáo, tự nhiên cũng có nhiều hiểu biết.

Nếu do hắn dẫn đường, cộng thêm sức mạnh của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân như Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói không chừng thật sự có khả năng, một lần phá vỡ đại trận bên ngoài Kim Ngao Đảo, trực tiếp khiến Tiệt Giáo một lần nữa bại lộ.

Nghĩ đến đây, bên trong Bích Du Cung, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên âm trầm xuống.

Là một nhân vật chính xuyên không, đối với đứa con trai từ trên trời rơi xuống này, hắn ít nhiều cũng có chút phỏng đoán.

Chỉ là, lúc trước ở Tử Tiêu Cung, hắn vừa mới đoạt xá xuyên không, chưa kịp suy nghĩ chu toàn, liền vội vã chạy về Kim Ngao Đảo, quên mất Dạ Thần.

Vạn lần không ngờ, đứa con trai này lại hại cha như vậy, quay tay bán luôn cha ruột của mình! "Nghịch tử bất hiếu, bản tọa đối với ngươi có ơn điểm hóa, hơn cả cha mẹ tái sinh.

Hôm nay nếu ngươi dám vong ân phụ nghĩa, bản tọa nhất định sẽ khiến ngươi thần hồn câu diệt!" Thông Thiên Giáo Chủ quát lạnh một tiếng, sát khí đằng đằng nói. "Lời này của Thông Thiên sư đệ sai rồi, lần này là ngươi chấp mê bất ngộ, Dạ Thần sư điệt làm như vậy, cũng là một phen ý tốt, không muốn ngươi sai càng thêm sai." Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, nhàn nhạt mở miệng nói. "Ngọc Thanh đạo hữu nói không sai, hành động này của Dạ Thần là việc chính nghĩa, chúng ta nhất định sẽ hết lòng tương trợ." Tây Phương Nhị Thánh bên cạnh cũng mặt lộ vẻ vui mừng nói.

Mặc dù họ không rõ, giữa Dạ Thần và Thông Thiên Giáo Chủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng người sáng mắt đều có thể nhìn ra, lúc này đôi cha con này đã hoàn toàn trở mặt!

Có Dạ Thần chỉ điểm những chỗ mấu chốt của đại trận, tiến vào Kim Ngao Đảo tất sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, trong lòng họ vui mừng không kịp, sao có thể nói giúp cho Thông Thiên Giáo Chủ.

Đối với tính toán của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Dạ Thần

trong lòng tự nhiên hiểu rõ.

Nhưng, đã chọn lựa liên thủ với mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn tuyệt đối sẽ không hối hận.

Huống hồ, trong tình huống hiện tại, chỉ có mượn sức của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, mới có cơ hội tiễn ông bố hờ này đi đời, nếu hơi lơi lỏng, e rằng người chết cuối cùng sẽ là mình!

Nói cho cùng, đều chỉ là một chữ 'lợi', trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, dù là cha con ruột thịt cũng có thể cốt nhục tương tàn, huống chi là hai nhân vật chính xuyên không.

Chương 229

"Các vị sư bá, theo ta vào trận." Ý niệm trong lòng lóe lên, Dạ Thần đi đầu một bước, xông vào trong đại trận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh thấy vậy, cũng không do dự nhiều, lần lượt động thân đi vào.

Ngược lại Nữ Oa ở xa, nhìn Thái Thanh không có ý định động thân, liền rất thức thời dừng bước. "Thái Thanh sư huynh, không vào trận sao?" Nữ Oa khẽ mở miệng, dường như có ý hỏi.

Phải biết rằng, Nhân Giáo tuy không vào lượng kiếp, nhưng nếu Thông Thiên Giáo Chủ cố chấp không ký vào Phong Thần Bảng, cả lượng kiếp tất sẽ xảy ra đại biến.

Đến lúc đó, một khi đại thế của lượng kiếp thay đổi, khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến khí vận Nhân tộc mà Thái Thanh đang nắm giữ.

Chính vì xuất phát từ cân nhắc này, Nữ Oa mới cùng đến Kim Ngao Đảo. "Chuyện Phong Thần, nếu Thông Thiên sư đệ không muốn, cho dù có xông vào trận này tiến vào Kim Ngao Đảo, thì có thể làm gì?" Thái Thanh khẽ lắc đầu, bình tĩnh mở miệng nói.

Người khác có lẽ không biết, chứ hắn sao lại không hay, Thông Thiên Giáo Chủ lúc này đã sớm đổi thành người khác, dù Nguyên Thủy Thiên Tôn có xông vào đại trận, cưỡng ép giáng lâm Tiệt Giáo, với tính tình của nhân vật chính, cũng căn bản sẽ không đồng ý ký vào Phong Thần Bảng.

Nói cho cùng, dưới sự khuấy đảo của hai nhân vật chính, chuyện này chỉ càng lúc càng lớn!

Muốn yên ổn ký vào Phong Thần Bảng, e rằng không có bất kỳ khả năng nào!

Ánh mắt Thái Thanh khẽ liếc qua Dạ Thần đang mở đường cho các thánh, lại nhìn Thông Thiên Giáo Chủ mặt mày âm trầm trong Bích Du Cung, không khỏi khẽ cười.

Chậc, thật là một vở kịch hay 'cha hiền con hiếu'.

Chẳng cần phản diện ta ra tay, hai nhân vật chính đã đấu nhau đến sống chết.

Đối với loại chuyện đứng một bên xem hai nhân vật chính đấu đá nhau, Thái Thanh với tư cách là một phản diện nghiêm túc có trách nhiệm, tự nhiên là rất vui lòng.

Nhưng, với nguyên tắc giúp người làm vui, hắn không trực tiếp mạnh mẽ can thiệp, mà âm thầm khởi động hào quang Phản Phái Thánh Nhân.

Giây tiếp theo, Thông Thiên Giáo Chủ trong Bích Du Cung, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Bởi vì, trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn rõ ràng nhận ra, mấy tòa đại trận hộ giáo mà hắn bố trí, đã bắt đầu suy yếu!

Mặc dù, sự suy yếu này không rõ ràng, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân nếu không cẩn thận, cũng chưa chắc đã nhận ra được.

Nhưng với lĩnh ngộ của Thông Thiên Giáo Chủ về trận pháp chi đạo, dù chỉ là một vài thay đổi nhỏ, cũng căn bản không qua được mắt hắn. "Chết tiệt, nếu cứ để tên khốn hại cha này dẫn đường, chẳng lẽ đại trận hộ giáo của Tiệt Giáo ta thật sự sẽ bị phá!" Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt âm trầm, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đổ nguyên nhân lên đầu Dạ Thần.

Lúc này, khi ánh mắt hắn nhìn vào trong đại trận, lập tức liền thấy

Dạ Thần đang đi phía trước Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ thấy, mỗi nơi Dạ Thần đi qua, đều dùng linh lực để lại dấu vết, rõ ràng đánh dấu những chỗ mấu chốt của cả Tam Tài Thiên Địa Đại Trận cho Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy.

Cũng chính vì vậy, mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn không tốn chút công sức nào, liền một đường thông suốt không trở ngại, đi được hơn nửa trận pháp.

Cứ theo tốc độ này, e rằng không bao lâu nữa, cả đại trận sẽ không còn ngăn được họ. "Nghịch tử, ngươi thật sự muốn tìm chết sao?" Thông Thiên Giáo Chủ hét giận một tiếng, giọng nói như sấm sét, đột nhiên nổ vang trong đại trận. "Thông Thiên đạo hữu có vẻ hơi vội rồi." Nghe tiếng hét giận vang vọng bên tai, Tiếp Dẫn đạo nhân không hoảng không vội, khẽ cười nói. "Trận này tuy huyền diệu, nhưng cũng không nhốt được chúng ta, lại có Dạ Thần sư điệt dẫn đường, phá trận chỉ là chuyện sớm muộn, cũng khó trách Thông Thiên sư đệ sẽ sốt ruột." Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt không đổi, nhàn nhạt mở miệng nói.

Nếu là lúc khác, có lẽ hắn sẽ chừa cho Thông Thiên Giáo Chủ chút mặt mũi, dù sao cũng là Tam Thanh một nhà, ít nhiều cũng có chút tình cảm.

Nhưng bây giờ, là thời điểm mấu chốt Phong Thần Lượng Kiếp sắp giáng lâm, việc này liên quan đến khí vận của Xiển Giáo, nếu Thông Thiên Giáo Chủ cứ trốn mãi không ra, không chịu ký vào Phong Thần Bảng, đến lúc đó khó tránh khỏi sẽ liên lụy đến đệ tử Xiển Giáo.

Cho nên, vì lợi ích của bản thân, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên sẽ không lòng dạ mềm yếu, có chút lưu tình nào.

Tương tự, là một trong những nhân vật chính, Dạ Thần cũng căn

bản sẽ không dao động. "Ta chỉ là thay trời hành đạo mà thôi, sao lại nói đến hai chữ tìm chết?" Dạ Thần cười lạnh một tiếng, lắc đầu nói.

Đừng thấy tu vi của hắn còn nông cạn, trước mặt Hỗn Nguyên Thánh Nhân, căn bản không đáng kể.

Nhưng có hào quang nhân vật chính bên mình, sao lại sợ một Thiên Đạo Thánh Nhân?

Mọi người đều là người xuyên không, chẳng lẽ thật sự có thể giết chết ta sao?

Đùa à, ta đứng ở đây, ngươi sợ cũng không có bản lĩnh đó!

Có hào quang nhân vật chính, và ba vị Thiên Đạo Thánh Nhân đứng sau lưng, Dạ Thần tự nhiên càng thêm không sợ.

Chỉ là, nghe thấy lời của hắn, Thông Thiên Giáo Chủ lại càng thêm tức giận.

Mẹ nó vừa bắt đầu đã bị ép ký Phong Thần Bảng, đã đủ khó chịu rồi, kết quả bây giờ lại còn lòi ra một tên phản bội, dẫn đường cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mẹ nó có chơi được không?

Thật sự tưởng ta dễ bắt nạt à?

Nói cho ngươi biết, hại cha, là tự tìm đường chết! "Đã chấp mê bất ngộ, bản tọa cũng không cần phải lưu tình." Trong mắt lóe lên hàn quang, Thông Thiên Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng, giơ tay chỉ mạnh về phía đại trận.

Trong nháy mắt, khí tức trong cả đại trận trở nên hung mãnh bành trướng.

Từng luồng khí cơ kinh khủng không ngừng lan tỏa, vô tận phù văn pháp tắc càng cuốn lấy bát hoang thiên địa, khiến cho cả mặt biển

Đông Hải đều sóng dữ ngút trời! "Thường có câu, hổ dữ không ăn thịt con.

Thông Thiên đạo hữu, hành động này e rằng có chút quá đáng rồi." Chuẩn Đề đạo nhân vừa nói, phất trần trong tay khẽ vung, hóa thành một đạo thánh quang, bảo vệ Dạ Thần bên trong.

Mặc dù, hắn không có thiện cảm với Dạ Thần, nhưng hiện tại còn phải dựa vào Dạ Thần để chỉ điểm những điểm mấu chốt của trận pháp, tự nhiên sẽ không để Thông Thiên Giáo Chủ thuận lợi ra tay.

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa lập tức vang lên trong đại trận, hai luồng tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân va chạm, tuyệt đối là dao động làm trời long đất lở.

Nếu không phải nơi này đã bị Tam Tài Thiên Địa Đại Trận phong tỏa, e rằng chỉ riêng dư chấn lan ra, đã đủ để làm vỡ nát vô tận hư không!

Nhưng dù vậy, cả Hồng Hoang thiên địa vẫn khẽ run lên, vô số vạn tộc sinh linh đều kinh hãi khiếp vía, dường như cảm nhận được điều gì, lần lượt đưa mắt nhìn về phía xa.

Ngay cả Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt cũng khẽ biến.

Bên trong Tử Tiêu Cung, sau khi nhận ra động tĩnh trong Hồng Hoang, Hồng Quân đang ngồi trên đài đạo, sắc mặt không khỏi khẽ biến.

Khác với các Thiên Đạo Thánh Nhân khác, ngài đã bị đoạt xá một lần, tự nhiên rất rõ ràng, Thông Thiên Giáo Chủ lúc này đã bị chim khách chiếm tổ chim sẻ.

Cũng chính vì vậy, ngài mới thuận nước đẩy thuyền, để Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác đến Kim Ngao Đảo đưa Thông

Thiên Giáo Chủ về, còn mình thì trốn trong Tử Tiêu Cung, xem tình hình rốt cuộc thế nào.

Chỉ là, điều khiến ngài vạn lần không ngờ, hai nhân vật chính xuyên không này thật sự quá nể mặt, đều muốn hãm hại đối phương đến chết!

Cứ thế này, không những không thăm dò được gì, mà mắt thấy sắp bùng nổ một trận chiến giữa các Thánh nhân.

Phải biết rằng, Hồng Quân sau khi lấy thân hợp đạo, thi hành chính là ý chí của Thiên Đạo, phải cân nhắc cho Hồng Hoang thiên địa.

Chương 230

Không nói đâu xa, nếu thật sự có một trận thánh chiến nổ ra, e rằng không cần đợi đến Phong Thần Lượng Kiếp, cả Hồng Hoang thiên địa sẽ hoàn toàn vỡ nát!

Nghĩ đến đây, Hồng Quân có chút ngồi không yên.

Khó khăn lắm mới lấy thân hợp đạo, trở thành Đạo Tổ trong Hồng Hoang, mẹ nó chưa được mấy ngày yên ổn, đám người xuyên không này lại muốn phá nát Hồng Hoang?

Còn có vương pháp không?!

Còn có pháp luật không?!

Thật sự tưởng người phát ngôn của Thiên Đạo ta đây là để chơi à?

Hồng Quân sắc mặt khó coi, đang định ra tay can thiệp, ánh mắt lại lướt qua Thái Thanh đang ra vẻ xem náo nhiệt bên ngoài Kim Ngao Đảo.

Không chỉ vậy, trong mắt Hồng Quân lóe lên một tia sáng, ngài dập tắt ý định ra tay can thiệp, lại ngồi xuống.

Cùng lúc đó, Thái Thanh bên ngoài Kim Ngao Đảo, dường như cảm nhận được điều gì, ánh mắt lướt qua Hỗn Độn hư không, dừng lại ở hướng Tử Tiêu Cung. "Thú vị." Thái Thanh cười khẽ, vốn tưởng rằng náo đến mức này, Hồng Quân hẳn phải ra mặt rồi.

Bây giờ xem ra, vị Đạo Tổ này ăn một lần ngã một lần khôn, bắt đầu trở nên trầm ổn hơn.

Nhưng, dù vậy, Thái Thanh cũng không quá để ý.

Dù sao từ đầu đến cuối, mục tiêu của hắn chỉ là những cây 'rau hẹ' này thôi, đối với bản thân Hồng Quân, hắn lại không có hứng thú lớn lắm.

Lúc này, khi ánh mắt hắn thu hồi, rời khỏi Tử Tiêu Cung, dừng lại trên tòa đại trận trước mắt.

Người khác có lẽ không biết, chứ hắn sao lại không nhìn ra, trong đại trận lúc này, bề ngoài trông có vẻ như Thông Thiên Giáo Chủ đang tranh đấu với ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng trên thực tế, đó là một cuộc so kè hào quang giữa các nhân vật chính!

Rốt cuộc, nếu chỉ luận thực lực, đừng nói một Dạ Thần nhỏ bé, dù có thêm một trăm triệu người, cũng căn bản không phải là đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ. "Lần này, không còn gì hồi hộp nữa rồi." Nhìn Dạ Thần khí định thần nhàn, Thái Thanh khẽ cười nói.

Cuộc đấu tranh giữa các nhân vật chính, hắn cũng không phải lần đầu thấy, mặc dù lần này không thể ra mặt chủ trì công đạo, nhưng không có nghĩa là hắn không ra sức.

Nếu không phải vừa rồi hắn ra tay, áp chế hào quang nhân vật chính của Thông Thiên Giáo Chủ, e rằng chỉ một đòn vừa rồi, đã đủ để khiến Dạ Thần vẫn lạc.

Đương nhiên, chênh lệch thực lực giữa hai bên đã rõ ràng, kết quả sớm đã định sẵn.

Quả nhiên.

Giây tiếp theo, Dạ Thần vốn đang bình tĩnh tự nhiên, bắt đầu có chút hoảng loạn.

Bởi vì, xuyên qua lớp thánh quang bảo vệ xung quanh, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, khí tức kinh khủng trong cả đại trận, lại trở

nên đáng sợ hơn rất nhiều! "Không ổn!!" Dạ Thần hai mắt co rụt lại, vội vàng tiến lại gần ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thế nhưng, ngay lúc thân hình hắn vừa động, một đạo kiếm quang rực rỡ chói mắt, đột nhiên xé rách trời đất, từ sâu trong Kim Ngao Đảo bùng phát ra, chém mạnh về phía hắn.

Ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh thấy vậy, sắc mặt cũng đều thay đổi, dường như không ngờ, Thông Thiên Giáo Chủ thà tự tay xé rách đại trận, cũng phải vung kiếm chém giết Dạ Thần.

Nói thật, với khoảng cách gần như vậy, với tu vi thực lực của ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu toàn lực ra tay, chưa chắc không thể đỡ được một kiếm này.

Chỉ là, ba người nhìn nhau một cái, không ai ra tay cứu giúp trước.

Cảnh này, lọt vào mắt Dạ Thần, không khỏi khiến hắn trong lòng mắng to vô sỉ.

Rõ ràng, hiện tại trận pháp đã bị xé rách, dù không có người dẫn đường, ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có thể thuận lợi tiến vào Kim Ngao Đảo.

Cho nên, ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn, dứt khoát thấy chết không cứu, trơ mắt nhìn Thông Thiên Giáo Chủ ra tay với hắn.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Dạ Thần càng thêm hoảng loạn, dù là nhân vật chính, muốn dựa vào sức một mình, cứng rắn chống lại một kiếm này, cũng căn bản không có khả năng!

Thậm chí, kiếm quang còn chưa giáng xuống, chỉ riêng kiếm khí cuồn cuộn, đã làm vỡ nát thân thể hắn. "Không!" Một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên, vang vọng giữa trời đất, trong cả đại trận, cũng nhuốm một màu máu.

Tiếng kêu thảm thiết đến cùng cực vang vọng trong cả đại trận,

hồi lâu sau mới cùng với kiếm khí tiêu tán.

Cùng tiêu thất với nó, còn có Dạ Thần đã hình thần câu diệt, dù có hào quang nhân vật chính cũng không thể bảo vệ được.

Đương nhiên, trong đó chắc chắn không thể thiếu nguyên nhân Thái Thanh ngấm ngầm ra tay.

Nhưng, về điểm này, đừng nói là Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ đã tự tay chém giết Dạ Thần, cũng căn bản không nhận ra.

Lúc này, thấy Dạ Thần vẫn lạc, sắc mặt khó coi của Thông Thiên Giáo Chủ cũng dịu đi đôi chút.

Dù sao đi nữa, Dạ Thần cũng là nhân vật chính xuyên không, sau khi hắn vẫn lạc, mình với thân phận là nhân vật chính duy nhất, đối phó với đám Thánh nhân Hồng Hoang này, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Ôm suy nghĩ như vậy, ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ nhanh chóng quét qua trong Tam Tài Thiên Địa Đại Trận.

Ngay sau đó, hắn vung tay, đại trận hộ giáo bao phủ cả Kim Ngao Đảo lập tức thu lại tan biến, trên mặt biển cũng trở lại bình lặng.

Thấy cảnh này, sắc mặt mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy có chút bất ngờ, nhưng cũng không quá kinh ngạc.

Vì để chém giết Dạ Thần, một kiếm vừa rồi của Thông Thiên Giáo Chủ đã xé rách cả đại trận, dù có tiếp tục miễn cưỡng duy trì, cũng căn bản không ngăn được mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Rõ ràng, bất luận là Nguyên Thủy Thiên Tôn hay Thông Thiên Giáo Chủ, đều rất rõ ràng.

Cũng chính vì vậy, Thông Thiên Giáo Chủ mới dứt khoát thu lại

trận pháp, nhìn mấy vị Thánh nhân giáng lâm Kim Ngao Đảo. "Để vào được Kim Ngao Đảo của ta, các vị đạo hữu quả là không ngại phiền phức a." Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh có vẻ như cùng chung chí hướng, Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh một tiếng nói.

Trong lòng hắn rõ ràng, ba người này liên hợp lại với nhau, chính là để tính kế Tiệt Giáo.

Nhưng, bây giờ hắn đã xuyên không, tự nhiên sẽ không để ba người được như ý. "Chúng ta phụng mệnh Đạo Tổ, đặc biệt đến mời Thông Thiên sư đệ về Tử Tiêu Cung nghị sự, sao dám nói hai chữ phiền phức." Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày lạnh nhạt, không nhanh không chậm nói.

Mặc dù, với tâm trí định lực của hắn, sớm đã nghe ra sự mỉa mai trong lời nói của Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng căn bản không bị lừa.

Rốt cuộc, tình hình hiện tại rõ ràng, Thông Thiên Giáo Chủ nhận ra thế cục bất lợi, đang muốn tìm cơ hội rút lui khỏi Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới, Nguyên Thủy Thiên Tôn sao lại cho hắn cơ hội? "Chúng ta đến đây lần này, cũng là vì cân nhắc cho Tiệt Giáo, nếu đạo hữu cứ bế quan không ra, không chỉ sẽ chọc giận Đạo Tổ, mà e rằng còn liên lụy đến đệ tử dưới trướng, tuyệt không phải là thượng sách a." Tiếp Dẫn đạo nhân từ từ nói, trên mặt lộ ra vẻ bi thiên mẫn nhân. "Sư huynh nói rất đúng, kế sách hiện nay, chỉ có chúng ta cùng nhau bàn bạc lượng kiếp, mới là biện pháp ổn thỏa nhất." Chuẩn Đề đạo nhân bên cạnh cũng liên tục gật đầu.

Nghe thấy lời của ba người, Thông Thiên Giáo Chủ tuy không nói gì, nhưng vẻ mỉa mai trên mặt lại càng đậm.

Nếu là Thông Thiên trước kia, có lẽ sẽ bị lừa, nhưng một nhân vật chính đường đường, sao có thể bị đám thổ dân này lừa?

Lừa Tiệt Giáo của ta?

Nằm mơ đi!

Lập tức, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không để ý đến ba người, chỉ đưa mắt nhìn về phía Thái Thanh và Nữ Oa vẫn chưa từng mở miệng.

Chương 231

"Hai vị, cũng nghĩ như vậy?" Thông Thiên Giáo Chủ trầm giọng hỏi, ánh mắt chăm chú nhìn hai người. "..." Nữ Oa sắc mặt do dự, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Rốt cuộc, dưới trướng nàng lại không có đạo thống, hoàn toàn không tham gia vào vũng nước đục này, nếu không cẩn thận, ngược lại sẽ vô cớ đắc tội với Thông Thiên Giáo Chủ.

Thế là, Nữ Oa đưa mắt nhìn về phía Thái Thanh, dường như đang chờ hắn mở miệng đưa ra chủ ý. "Vậy thì sao?" Thái Thanh thấy vậy, liền bình tĩnh mở miệng nói. "Quả nhiên là rắn chuột một ổ!" Thông Thiên Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lạnh như băng. "Sư đệ, ngươi nói lời hồ đồ, chúng ta cũng là vì Tiệt Giáo cân nhắc." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, có chút không vui nói. "Tiệt Giáo của ta, không cần các ngươi cân nhắc.

Đã các ngươi tốn nhiều tâm tư như vậy, muốn thay ta cân nhắc cho Tiệt Giáo, vậy bản tọa liền thành toàn cho các ngươi!" Thông Thiên Giáo Chủ ánh mắt quét qua mọi người, lạnh giọng mở miệng nói.

Nghe thấy lời của hắn, sắc mặt mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn đều thay đổi, trong lòng mơ hồ nhận ra điều không ổn.

Dường như để chứng thực phỏng đoán của họ, Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp chỉ lên trời, trầm giọng hét lớn: "Hôm nay, bản tọa Thông Thiên Giáo Chủ thượng bẩm Thiên Đạo, từ nay giải tán Tiệt Giáo, vọng Thiên Đạo giám chi!" Giọng nói của Thông Thiên Giáo Chủ, giống như một tiếng sét giữa trời quang, vang vọng trong Hồng Hoang, không chỉ chấn kinh vô số sinh linh Hồng Hoang, mà ngay cả

đông đảo đệ tử Tiệt Giáo trên Kim Ngao Đảo, cũng bị kinh ngạc đến ngây người.

Kim Ngao Đảo là tổ đình của Tiệt Giáo, trên đảo ngoài đạo trường Bích Du Cung của Thông Thiên Giáo Chủ, còn có động phủ của đông đảo đệ tử Tiệt Giáo.

Tuy rằng, ngày thường những đệ tử Tiệt Giáo này đa phần đều phân tán vân du, thích tìm kiếm các tiên đảo kỳ lạ trong Đông Hải.

Nhưng kể từ khi Dạ Thần theo Thông Thiên Giáo Chủ từ Hỗn Độn trở về, liền truyền lệnh cho chúng tiên Tiệt Giáo ở lại Kim Ngao Đảo, để phòng ngừa biến cố.

Cũng chính vì vậy, lúc này trên Kim Ngao Đảo, hội tụ không dưới mấy vạn đệ tử Tiệt Giáo.

Sớm trước đó, khi Thông Thiên Giáo Chủ dùng đại trận phong tỏa Kim Ngao Đảo, họ đã mơ hồ nhận ra có điều không ổn.

Chỉ là, vạn lần không ngờ, còn chưa kịp làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tin tức giải tán Tiệt Giáo đã trực tiếp nổ tung trong Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, đừng nói là vạn tộc ức vạn sinh linh Hồng Hoang, ngay cả một đám đệ tử Tiệt Giáo cũng hoàn toàn ngơ ngác.

Tình huống mẹ gì đây?

Ngủ một giấc tỉnh dậy Tiệt Giáo mất rồi?

Tiệt Giáo to lớn của ta, sao lại mất như vậy?

Dù tận tai nghe thấy giọng nói của Thông Thiên Giáo Chủ, biến cố đột ngột này vẫn khiến một đám đệ tử Tiệt Giáo chấn kinh. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giáo chủ sao lại giải tán Tiệt Giáo?

Chẳng lẽ bị các Thánh nhân khác uy hiếp?" "Không thể nào!

Giáo chủ là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, sao có thể bị người khác uy hiếp!" "Nếu Tiệt Giáo thật sự giải tán từ đây, chúng ta chẳng phải thành tán tu sao?

Sau này phải làm sao?" "..." Từng tiếng nói hoảng loạn không ngừng vang lên trên Kim Ngao Đảo, không chỉ đông đảo đệ tử ngoại môn, mà ngay cả Bát Đại Thân Truyền và Tùy Thị Thất Tiên được Thông Thiên Giáo Chủ trọng dụng, cũng có chút hoảng loạn.

Sau một lát ngắn ngủi, từng dải cầu vồng gào thét, đông đảo đệ tử Tiệt Giáo đều chạy về hướng Bích Du Cung, muốn làm rõ rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì.

Thế nhưng, khi họ vừa đến gần nơi này, thiên uy hoàng hoàng hung mãnh bành trướng liền từ trong Bích Du Cung cuốn ra.

Khí tức đáng sợ áp đảo hoàn vũ, dù là cường giả cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên đến đây cũng phải quỳ xuống, huống chi là một đám đệ tử Tiệt Giáo.

Rất nhanh, bên ngoài Bích Du Cung đã quỳ đầy một đám đệ tử Tiệt Giáo, nhưng không một ai có thể phá vỡ thánh uy, tiến vào trong Bích Du Cung... .....

Bên trong Bích Du Cung.

Bao gồm cả nhân vật chính Thông Thiên Giáo Chủ, mấy vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân, toàn bộ đều hội tụ ở đây.

Đối với động tĩnh bên ngoài, với tu vi thực lực của họ, tự nhiên rõ như ban ngày, nhưng không một ai để ý.

Ánh mắt của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh chăm chú nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, dường như muốn từ trên mặt hắn, nhìn ra chút manh mối. "Thông Thiên sư đệ, Tiệt Giáo là tâm

huyết do ngươi một tay tạo ra, cứ dễ dàng giải tán như vậy, ngươi phải nghĩ cho kỹ." Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng mở miệng, thăm dò hỏi.

Cùng là một trong Tam Thanh, đối với Thông Thiên Giáo Chủ, hắn ít nhiều cũng có chút hiểu biết.

Hắn biết vị sư đệ này coi trọng Tiệt Giáo đến mức nào, tự nhiên sẽ không tin, hắn lại dễ dàng giải tán Tiệt Giáo như vậy.

Tây Phương Nhị Thánh bên cạnh, hiển nhiên cũng nghĩ như vậy. "Chuyện Phong Thần, chúng ta cũng không phải cố ý nhắm vào Tiệt Giáo, Thông Thiên đạo hữu nếu có bất mãn, có thể nói ra thương lượng, hà tất phải dùng hạ sách này?" Chuẩn Đề đạo nhân khổ tâm khuyên bảo, dường như thật sự đang lo lắng cho Tiệt Giáo. "Ý tốt của các vị, bản tọa xin nhận.

Nhưng bản tọa biết khí vận của Tiệt Giáo đã hết, không có tâm nghịch thiên hành sự nữa, lần này giải tán Tiệt Giáo, là đã có dự tính từ lâu, các ngươi không cần phải khuyên nữa." Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không cho Nguyên Thủy Thiên Tôn cơ hội.

Đùa à, từ trước đến nay chỉ có nhân vật chính lừa đám Thánh nhân thổ dân này, đến lúc nào lại bị đám thổ dân này lừa?

Thật sự tưởng thân phận nhân vật chính của ta là để chơi à?

Tiệt Giáo, hôm nay giải tán rồi!

Không chỉ giải tán, mà còn giải tán một cách dứt khoát, không một chút do dự!

Rốt cuộc, là một người xuyên không, Thông Thiên Giáo Chủ sao lại không biết, Tiệt Giáo tuy vạn tiên triều bái, thanh thế to lớn.

Nhưng lại không có pháp bảo đủ để trấn áp khí vận, cưỡng ép

chống đỡ cũng vô ích.

Thay vì cưỡng ép chống đỡ, bị cuốn vào Phong Thần Lượng Kiếp, chi bằng trực tiếp giải tán cho xong!

Chính là cái gọi là, không phá không lập, chính là đạo lý này!

Nhìn Thông Thiên Giáo Chủ đã quyết tâm giải tán Tiệt Giáo, bất luận là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh, hay là Nữ Oa đang xem náo nhiệt bên cạnh, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Rốt cuộc, đã giao du với nhau nhiều năm như vậy, tác phong hôm nay của Thông Thiên Giáo Chủ hoàn toàn khác với trước kia, không khỏi khiến họ cảm thấy kinh ngạc.

Nhìn nhau một cái, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh nhíu chặt mày, hiện tại Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, nếu không có Tiệt Giáo đứng chắn phía trước, đến lúc đó chịu tội sẽ là họ!

Ngay lúc ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn đang âm thầm suy tính nên làm thế nào để đối phó, Thái Thanh hiếm khi mở miệng, lại đột nhiên ho khan một tiếng. "Ừm, Đa Bảo đạo nhân cùng Nhân Giáo ta khá có duyên..." Lời nói của Thái Thanh vừa dứt, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh đều sáng lên.

Đúng vậy!

Tiệt Giáo tuy giải tán rồi, nhưng một đám đệ tử Tiệt Giáo vẫn còn đó!

Lời nói của Thái Thanh vừa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh liền lập tức hiểu ra, trên mặt đều lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ. "Thôi được, đã Thông Thiên sư đệ cố chấp giải tán Tiệt Giáo, chúng ta cũng không nói nhiều nữa.

Chương 232

Chỉ là, Tiệt Giáo đã giải tán, đông đảo đệ tử Tiệt Giáo từng là, e rằng cũng không còn liên quan gì đến Tiệt Giáo nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn từ từ mở miệng, dường như có ý chỉ.

Nói thật, với nhãn giới của hắn, đối với đông đảo đệ tử trong Tiệt Giáo, hoàn toàn không lọt vào mắt, căn bản không có ý định gì.

Nhưng Xiển Giáo không có ý định, không có nghĩa là Tây Phương Nhị Thánh cũng sẽ thành thật không có ý định.

Không nói đâu xa, chỉ riêng số lượng đông đảo của vạn tiên triều bái, nếu tất cả đều thu vào Tây Phương Giáo, chắc chắn sẽ trực tiếp khiến thực lực của Tây Phương Tịnh Thổ tăng lên gấp mấy lần!

Nghĩ đến đây, Tây Phương Nhị Thánh lập tức ngồi không yên. "Nếu đã như vậy, chúng ta không ở lại lâu, Thông Thiên đạo hữu hãy tĩnh tâm ở lại Bích Du Cung." Tây Phương Nhị Thánh nói xong, quay người vội vã rời khỏi Bích Du Cung.

Thấy bóng dáng hai người rời đi, trên trán Thông Thiên Giáo Chủ toát ra một lớp mồ hôi mỏng, trong lòng không khỏi thầm kêu không ổn.

Mặc dù, để tránh Phong Thần Lượng Kiếp lần này, hắn không tiếc giải tán cả Tiệt Giáo, nhưng không có nghĩa là hắn không chuẩn bị tái lập giáo.

Ngược lại, Thông Thiên Giáo Chủ sớm đã có dự định tái lập giáo, chỉ đợi Phong Thần Lượng Kiếp qua đi, liền tái tạo lại sơn môn.

Chỉ là, điều khiến hắn vạn lần không ngờ, qua một câu nói của Thái Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nhắm thẳng vào đệ tử dưới

trưởng Tiệt Giáo.

Một khi thật sự để Tây Phương Nhị Thánh thả tay thi triển, đừng nói mấy vạn đệ tử Tiệt Giáo, mấy chục vạn người, e rằng cũng bị dọn sạch!

Rốt cuộc, hai vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân chiêu mộ, không phải ai cũng có dũng khí từ chối. "Chết tiệt!" Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng thầm mắng một câu, định đuổi ra khỏi đại điện, lại bị Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh chặn lại. "Thông Thiên sư đệ, làm gì vậy?

Đệ tử Tiệt Giáo không còn liên quan đến ngươi, sau này đi đâu, e rằng ngươi cũng không thể can thiệp được." Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt lạnh nhạt, nhàn nhạt mở miệng nói. "Sư huynh, đừng quên, Tây phương luôn có mưu đồ bất chính với Hồng Hoang, nếu để họ nhân cơ hội này lớn mạnh, e rằng Xiển Giáo của ngươi cũng không có kết cục tốt đẹp!" Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói.

Đối với ý đồ của Tây Phương Nhị Thánh nhúng tay vào Hồng Hoang, căn bản không cần Thông Thiên Giáo Chủ nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên rõ như ban ngày.

Nhưng, hắn lại không nhường đường, ngược lại thản nhiên lắc đầu. "Đệ tử Tiệt Giáo vốn là hạng thấp sinh noãn hóa, đưa lên Phong Thần Bảng là một hồi tạo hóa, còn việc họ xuất thân từ Tiệt Giáo hay Tây phương, điều đó căn bản không quan trọng." Giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy nhẹ, nhưng lại bộc lộ ra một vẻ bình tĩnh đầy ý vị sâu xa.

Rõ ràng, trong lòng hắn cũng có tính toán, chỉ cần có thể thay đệ tử Xiển Giáo chắn kiếp, căn bản không quan tâm Tây phương sẽ như thế nào.

Thấy không lay chuyển được Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong mắt

Thông Thiên Giáo Chủ lóe lên một tia lạnh lẽo.

Hít sâu một hơi, hắn không vì vậy mà ra tay, ngược lại ngồi xếp bằng xuống. "Không sai, hiện tại Tiệt Giáo quả thực đã giải tán, nhưng đệ tử dưới trướng ta, lại không phải là người vong ân phụ nghĩa, bản tọa ở đây một ngày, họ sẽ không rời đi!" Thông Thiên Giáo Chủ nói lời chắc nịch, tự tin mười phần.

Không còn cách nào khác, lời đã nói ra, lúc này đi ra ngoài, cũng không có lý do gì để ngăn cản Tây Phương Nhị Thánh.

Rốt cuộc, Tiệt Giáo đã bị chính tay hắn giải tán, không thể nào chạy ra ngoài nói với họ, mình định tái lập giáo.

Biện pháp duy nhất, chỉ có thể ký thác hy vọng vào hào quang nhân vật chính, có thể mạnh mẽ cảm động một phen toàn thể đệ tử Tiệt Giáo, một tình tiết kinh điển vạn chúng một lòng.

Ừm, kịch bản này ta cũng quen, vấn đề chắc không lớn!

Nghĩ như vậy, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ càng thêm thả lỏng, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt đầy ý vị của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một lát sau, khi thánh uy trong cả Bích Du Cung từ từ thu lại, bên ngoài chính môn đại điện, từng bóng dáng đệ tử Tiệt Giáo bước vào.

Dẫn đầu, chính là tám vị thân truyền đệ tử như Đa Bảo đạo nhân.

Nhìn chúng đệ tử nối đuôi nhau vào, trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra nụ cười bình tĩnh tự nhiên.

Thế nhưng, khi nụ cười của hắn vừa hiện lên, ngoài mấy vị thân truyền đệ tử, những đệ tử Tiệt Giáo còn lại, lần lượt cúi đầu bái hắn một cái. "Báo đáp ơn giáo hóa của giáo chủ, chúng con không gì báo đáp.

Hôm nay Tiệt Giáo tuy không còn tồn tại, nhưng chúng con sẽ luôn ghi nhớ ân tình của giáo chủ, mong giáo chủ bảo trọng." Lời nói của đông đảo đệ tử Tiệt Giáo vừa dứt, nụ cười trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ lập tức cứng đờ.

Trong Bích Du Cung, theo lời của một đám đệ tử Tiệt giáo vừa dứt, cả đại điện lập tức rơi vào tĩnh lặng.

Không chỉ nhân vật chính Thông Thiên giáo chủ ngơ ngác cả người, mà ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa đứng bên cạnh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Rốt cuộc, từ lúc Tây Phương Nhị Thánh rời đi, cho đến khi đông đảo đệ tử Tiệt giáo tiến vào, mọi chuyện trông có vẻ dài dòng nhưng đều chỉ diễn ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi mà thôi.

Chỉ trong chốc lát, chín thành đệ tử Tiệt giáo đã bị Tây Phương Nhị Thánh chiêu dụ?

Cũng quá tùy tiện rồi đi?!

Ta, Thông Thiên giáo chủ, với tư cách là nhân vật chính, lẽ nào không cần chút thể diện nào sao? "...Các ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?

Thật sự muốn rời khỏi Tiệt giáo sao?" Thông Thiên giáo chủ hít sâu một hơi, giọng điệu nặng nề nói.

Rõ ràng, việc đông đảo đệ tử Tiệt giáo rời đi đã khiến vị nhân vật chính này không thể ngồi yên được nữa.

Dù sao, Tiệt giáo nếu mất rồi, cùng lắm thì lập lại một giáo phái mới là được.

Nhưng nếu đệ tử do chính tay mình bồi dưỡng đều chạy sạch, vậy chẳng phải đã trở thành một kẻ cô độc rồi sao.

Tuy nhiên, sau khi Thông Thiên giáo chủ dứt lời, đám đệ tử Tiệt

giáo còn chưa kịp mở miệng trả lời, Tây Phương Nhị Thánh đã lại một lần nữa bước vào. "Thông Thiên đạo hữu nói vậy là sai rồi, Tiệt giáo đã giải tán, tự nhiên có quyền tự do đi ở, đạo hữu hà tất phải cưỡng cầu." Tiếp Dẫn đạo nhân lắc đầu, trên gương mặt từ bi khổ hạnh giờ đây lại nở một nụ cười.

Cũng khó trách, một hơi thu nhận được nhiều đệ tử Tiệt giáo như vậy vào Tây phương Tịnh thổ, so với việc cực khổ đi lừa gạt dụ dỗ thì thoải mái hơn nhiều.

Nghe thấy lời của Tiếp Dẫn đạo nhân, sắc mặt Thông Thiên giáo chủ càng trở nên khó coi.

Nếu không phải nơi đây còn có mấy vị Thánh nhân khác, e rằng ngài đã sớm vung một kiếm chém tới, quyết cùng Tây Phương Nhị Thánh vạch mặt.

Lúc này, sau khi lạnh lùng liếc nhìn Tây Phương Nhị Thánh, Thông Thiên giáo chủ liền không thèm để ý đến hai người họ nữa, chỉ đưa mắt nhìn về phía đám đệ tử Tiệt giáo.

Thấy bộ dạng như vậy, trên mặt nhiều đệ tử thân truyền đều lộ ra vẻ khác lạ.

Đặc biệt là Đa Bảo đạo nhân, dường như đã hiểu ra điều gì, vội vàng mở miệng hỏi: "Chẳng lẽ giáo chủ giải tán Tiệt giáo, thật ra là có kế hoạch khác?" Lời Đa Bảo đạo nhân vừa dứt, các đệ tử Tiệt giáo khác cũng đồng loạt đưa mắt nhìn về phía Thông Thiên giáo chủ.

Mặc dù đã bị Tây Phương Nhị Thánh dụ dỗ sắp rời đi, nhưng nếu Thông Thiên giáo chủ thật sự có bố cục khác, họ chưa chắc sẽ rời khỏi đảo Kim Ngao.

Nhưng mà, nghe được lời của Đa Bảo đạo nhân, trong lòng Thông Thiên giáo chủ lại cảm thấy vô cùng uất nghẹn.

Đúng là có kế hoạch khác, đang định chờ tránh qua Thiên Địa lượng kiếp rồi sẽ lập lại giáo phái.

Nhưng chuyện này chỉ có thể nghĩ trong lòng, tự nhiên không thể nói rõ với đám đệ tử, càng không thể nói trước mặt mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân khác.

Nếu không, cái Tiệt giáo này coi như giải tán vô ích! "Chẳng lẽ Thông Thiên sư đệ thật sự có sắp xếp khác?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lên tiếng, thần sắc lãnh đạm hỏi.

Sắc mặt Thông Thiên giáo chủ âm trầm, tự nhiên hiểu rõ thâm ý trong lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 233

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, nếu thật sự ngồi yên không quản, e rằng toàn bộ đệ tử Tiệt giáo sẽ bị Tây Phương Nhị Thánh khoét rỗng! "Chuyện giải tán Tiệt giáo, là do bản tọa nhất thời hứng khởi, bây giờ bình tĩnh suy nghĩ kỹ lại, phát hiện quả thật có chỗ không ổn." Thông Thiên giáo chủ ho nhẹ một tiếng, cứng rắn nói: "Vì vậy, bản tọa giờ đây tái lập Tiệt giáo, khôi phục thân phận đệ tử Tiệt giáo của các ngươi." Lời của Thông Thiên giáo chủ vừa dứt, cả đại điện lại một lần nữa rơi vào tĩnh lặng.

Không chỉ đám đệ tử Tiệt giáo, mà ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ngài.

Hay cho ngươi, chân trước vừa giải tán Tiệt giáo, chân sau đã đổi ý?

Đường đường là Thiên Đạo Thánh nhân, nói lời như đánh rắm vậy sao?

Thật sự không cần chút thể diện nào ư?!

Không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa có thần sắc quái dị, mà Tây Phương Nhị Thánh đứng bên cạnh, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Hóa ra bọn họ tốn công tốn sức, khó khăn lắm mới dụ dỗ được đệ tử Tiệt giáo, quay đi quay lại lại thành công cốc cả sao?

Có chơi hay không?

Coi hai người bọn ta là khỉ mà đùa giỡn à?! "Chuyện Phong Thần, Tiệt giáo ta cũng sẽ góp một phần sức lực, bản tọa nguyện cùng mấy vị đạo hữu đến Tử Tiêu Cung, cùng ký vào Phong Thần Bảng." Cảm

nhận được ánh mắt không thiện chí của Tây Phương Nhị Thánh, Thông Thiên giáo chủ liền lập tức lên tiếng.

Hết cách rồi, Tiệt giáo đã không thể giải tán, lần Phong Thần lượng kiếp này không trốn được nữa.

Thay vì tiếp tục co đầu rút cổ, chẳng bằng cứ liều một phen, có hào quang nhân vật chính ở đây, muốn giúp Tiệt giáo nghịch thiên cải mệnh, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Nghĩ đến đây, Thông Thiên giáo chủ thay đổi thái độ thường ngày, dẫn đầu bay về phía Tử Tiêu Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa thấy vậy, đồng tình liếc nhìn Tây Phương Nhị Thánh một cái rồi cũng không nói nhiều, bay thẳng đến Tử Tiêu Cung.

Rõ ràng, mục đích của hai người họ là để Tiệt giáo ký vào Phong Thần Bảng, còn về việc có giải tán Tiệt giáo hay không, đám đệ tử Tiệt giáo thuộc về ai, họ căn bản không quan tâm.

Ý thức được điều này, sắc mặt Tây Phương Nhị Thánh dù vô cùng khó coi, nhưng cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt, khẽ gật đầu với Thái Thanh rồi cũng rời khỏi đảo Kim Ngao, đi đến Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn.

Ngược lại, Thái Thanh sau khi đưa mắt quét qua đám đệ tử Tiệt giáo đang ngơ ngác, lại không đi đến Tử Tiêu Cung mà quay người trở về Huyền Đô Tử Phủ.

Mục đích của Thái Thanh rất rõ ràng, sở dĩ ngài chủ động đến đảo Kim Ngao, cũng chỉ để xem hai tên nhân vật chính gà mổ nhau mà thôi.

Hiện tại, một trong hai nhân vật chính đã bị chơi chết, chỉ còn lại một tên nhân vật chính khác, căn bản không gây nổi sóng gió gì, Thái

Thanh tự nhiên cũng không có hứng thú tiếp tục tham gia.

Về phần chuyện Phong Thần, ngài căn bản không lo lắng.

Hiện giờ Thông Thiên giáo chủ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người kia chặn đường, hoàn toàn không có khả năng thoát thân, lại thêm có một vị Đạo Tổ Hồng Quân đã biết rõ thân phận kẻ xuyên việt, e rằng Thông Thiên giáo chủ dù có trốn ở đâu cũng không thể thoát được.

Nghĩ đến đây, Thái Thanh không thèm để ý đến chuyện trong Tử Tiêu Cung nữa, nhanh chóng trở về Bát Cảnh Cung rồi phất tay áo, phong tỏa cả một vùng trời đất.

Ngay sau đó, trong mắt ngài lóe lên tinh quang, ngài giơ tay bắt quyết chỉ một cái, một luồng ánh sáng vàng yếu ớt mảnh mai liền xuất hiện trước mặt.

Luồng ánh sáng vàng này không phải vật gì khác, mà chính là hệ thống của nhân vật chính Dạ Thần, hệ thống nhóm chat vạn giới!

Ai cũng biết, nhân vật chính vừa mới xuyên việt đến Hồng Hoang liền sẽ lập tức trói buộc với hệ thống, chỉ cần nhân vật chính còn, hệ thống sẽ còn.

Một khi nhân vật chính vẫn lạc, hệ thống cũng sẽ theo đó mà tiêu vong, giống như Hoàng Long đạo nhân lúc trước.

Nhưng đừng quên, Thái Thanh hiện tại đã không còn là Đại Đạo Thánh Nhân lúc ban đầu, tu vi của ngài gần như đã đạt đến đỉnh cao, là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể không sợ Thiên đạo Hồng Hoang!

Với thực lực hiện tại, muốn cưỡng ép tước đoạt hệ thống, tuy có chút phiền phức, nhưng vẫn có thể làm được.

Lần này ngài đi cùng chư thánh đến đảo Kim Ngao, một trong

những nguyên nhân lớn nhất cũng chính là vì hệ thống của Dạ Thần! "Nếu có thể dung hợp hệ thống này, có được nhóm chat vạn giới, sẽ không lo không tìm được các thế giới vị diện khác." Vô số ý nghĩ nhanh chóng lướt qua, kế hoạch trong lòng Thái Thanh ngày càng hoàn chỉnh.

Trước đây, ngài từng nghĩ đến việc thôn phệ bản nguyên của các thế giới khác, làm lớn mạnh thế giới bên trong Hỗn Độn Châu, từ đó siêu thoát Đại đạo.

Chỉ là, lúc đó trong tay không có nhóm chat vạn giới, muốn tìm kiếm các thế giới vị diện khác không phải là chuyện dễ dàng, nên mới tạm thời gác lại ý nghĩ đó.

Hiện tại vạn sự đã sẵn sàng, tự nhiên phải tính toán kỹ lưỡng một phen.

Nói thật, với tu vi cảnh giới như Thái Thanh hiện nay, dù cho tự tay khai tịch một phương thế giới cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, căn bản không có gì khó khăn.

Nhưng đối với thế giới bên trong Hỗn Độn Châu mà nói, thôn phệ các thế giới vị diện tầm thường căn bản không có tác dụng.

Không thể là thế giới mới vừa khai tịch, mà phải có đủ năm tháng tích lũy, tích tụ được nhiều bản nguyên thế giới, mới là lựa chọn tốt nhất!

Nghĩ đến đây, trong lòng Thái Thanh đã có chủ ý rõ ràng, lập tức không chần chừ nữa, giơ tay chỉ về phía hệ thống trước mặt.

Oong!

Ánh sáng vàng chói lọi, trong nháy mắt bùng phát, chiếu rọi khắp Bát Cảnh Cung, biến cả đại điện thành một thế giới màu vàng... ...

Bên kia, trong Tử Tiêu Cung.

Thông Thiên giáo chủ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác lại trở về nơi đây, tiếp tục thương nghị chuyện Phong Thần lượng kiếp. "Nói trước mất lòng, Tiệt giáo ta tuy lần này nhập kiếp, nhưng nếu các ngươi dám thiết kế hãm hại đệ tử Tiệt giáo ta, bản tọa là người đầu tiên không đồng ý!" Thông Thiên giáo chủ vừa ngồi xuống, không đợi mấy người kia mở miệng, đã lập tức trầm giọng quát.

Đối với lời của ngài, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh tự nhiên đều coi như không nghe thấy.

Dù sao, sở dĩ họ phải khổ công khuyên giải, không tiếc công sức, cũng là để lừa Tiệt giáo vào lượng kiếp, mục đích chính là để đệ tử Tiệt giáo lên bảng, giúp cho đệ tử của mình tránh được kiếp này.

Kết quả bây giờ, Thông Thiên giáo chủ một câu đã muốn họ từ bỏ ý định, tự nhiên là chuyện không thể nào!

Về điểm này, Thông Thiên giáo chủ trong lòng cũng biết rõ, sở dĩ ngài nói như vậy cũng chỉ để cảnh cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn mà thôi.

Hiện tại ngài cũng đã nhìn ra, lần Phong Thần lượng kiếp này, bất luận thế nào cũng không trốn được, chi bằng tiên phát chế nhân, hoàn toàn không cho mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia cơ hội tính kế! "Để công bằng, bản tọa đề nghị trên bảng không ghi tên, sinh tử hoàn toàn xem tạo hóa, thế nào?" Thông Thiên giáo chủ cũng không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp thẳng thắn nói. "..." Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ vẻ chần chừ, không ngờ sư đệ của mình lại sảng khoái như vậy, quả thực như biến thành một người khác.

Tây Phương Nhị Thánh đứng bên cạnh thấy vậy, thần sắc cũng đầy nghi ngờ, sau khi liếc nhìn nhau một cái mới chậm rãi gật đầu. "Nếu mỗi người đều thuận theo thiên mệnh, Tây phương chúng ta

cũng không có gì để nói." Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân không phản đối, Nữ Oa còn lại tự nhiên cũng sẽ không phản đối.

Dù sao, dưới trướng bà lại không có đệ tử, bất kể Nguyên Thủy Thiên Tôn tính toán thế nào cũng không liên quan đến mình. "Đã quyết định, các ngươi tự trở về, thông báo cho môn hạ đệ tử, ba mươi hội nguyên sau, Phong Thần lượng kiếp sẽ giáng xuống." Hồng Quân chậm rãi mở miệng, lời vừa dứt, mấy vị Thánh nhân trong đại điện đều ngơ ngác.

Ba... ba mươi hội nguyên??

Không phải nói mấy vạn năm sau sao?!

Năm nay đến cả Thiên Địa lượng kiếp cũng bắt đầu trì hoãn rồi à?!

Nghe được lời của Hồng Quân, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân trong đại điện đều lộ vẻ kinh ngạc.

Chương 234

"Ba mươi hội nguyên?

Trước đó không phải nói trong vòng mười vạn năm, Phong Thần lượng kiếp sẽ bắt đầu sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt kinh ngạc, là người đầu tiên lên tiếng hỏi.

Chuyện Hạo Thiên bẩm báo lên Thiên Đạo, khiến Phong Thần lượng kiếp giáng xuống sớm, vô số sinh linh trong Hồng Hoang đều biết rõ.

Với tư cách là Thiên Đạo Thánh nhân, họ tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa, họ còn biết rõ hơn sinh linh Hồng Hoang bình thường, lần lượng kiếp này nguy hiểm đến mức nào!

Kết quả không ngờ, lúc này Hồng Quân vừa mở miệng đã trực tiếp đẩy lùi Phong Thần lượng kiếp vốn sắp giáng xuống đến ba mươi hội nguyên sau.

Thực ra, đừng nói là họ, ngay cả Hồng Quân cũng bị tin tức này dọa cho giật mình.

Theo kế hoạch trước đó, lão định nhân cơ hội Phong Thần lượng kiếp bắt đầu, chư thiên Thánh nhân hỗn chiến, để trừ khử 'dị số' Thông Thiên giáo chủ khỏi trời đất Hồng Hoang.

Vạn vạn không ngờ, khó khăn lắm mới đợi được chư thiên Thánh nhân ép Thông Thiên giáo chủ đến Tử Tiêu Cung, mắt thấy sắp ký vào Phong Thần Bảng thì toàn bộ Phong Thần lượng kiếp lại bị hoãn lại?!

Hơn nữa, một lần hoãn là hoãn đến ba mươi hội nguyên!

Mặc dù đối với Hỗn Nguyên Thánh nhân mà nói, thời gian căn bản

không có ý nghĩa gì, dù là ba mươi hội nguyên cũng chỉ là một cái búng tay mà thôi.

Nhưng phải biết rằng, trời đất Hồng Hoang hiện tại đã không còn như thời sơ khai, đối với sinh linh trong Hồng Hoang, ba mươi hội nguyên không hề ngắn.

Nếu thật sự trì hoãn Phong Thần lượng kiếp đến ba mươi hội nguyên sau, quỷ mới biết sẽ xảy ra biến số gì.

Nếu có thể, Hồng Quân tự nhiên không muốn, hận không thể bắt đầu ngay đại chiến Phong Thần.

Nhưng khổ nỗi, lão tuy là người phát ngôn của Thiên Đạo, nhưng lại không phải là bản thân Thiên Đạo Hồng Hoang, không thể chi phối quyết định của đại thế Thiên Đạo.

Vì vậy, nghe thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đặt câu hỏi, Hồng Quân chỉ đành mặt mày khó coi gật đầu. "Phong Thần lượng kiếp tuy trì hoãn, nhưng việc ký Phong Thần Bảng cũng sẽ không có biến cố lớn, các ngươi tự giải tán, tĩnh tâm chờ lượng kiếp bắt đầu là được." Hồng Quân chậm rãi nói, sau khi dứt lời cũng không hề dừng lại, thân ảnh trực tiếp biến mất khỏi Tử Tiêu Cung.

Cảnh tượng này rơi vào mắt mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân, khiến thần sắc họ có chút kỳ quái.

Mặc dù không biết rõ Hồng Quân đang tính toán điều gì, nhưng với tư cách là Hỗn Nguyên Thánh nhân, họ tự nhiên có thể nhìn ra sắc mặt của Hồng Quân vừa rồi rất tệ.

Rõ ràng, đối với việc Phong Thần lượng kiếp lần này bị trì hoãn, Hồng Quân không hề vui vẻ.

Về điểm này, Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy người kia lại hoàn toàn ngược lại.

Dù sao, Phong Thần lượng kiếp liên quan rất rộng, dính dáng đến tính mạng tạo hóa của đệ tử Tam giáo, nếu thật sự vội vã bắt đầu, dù có đệ tử Tiệt giáo đỡ đòn, chưa chắc đã không xảy ra sai sót.

Hiện tại, theo thời gian bắt đầu lượng kiếp bị trì hoãn, chư thiên Thánh nhân coi như có đủ thời gian để bố cục sắp đặt, trong lòng sao có thể không vui.

Nghĩ đến đây, ngay cả nhân vật chính Thông Thiên giáo chủ, trong đáy mắt cũng lóe lên một tia vui mừng.

Đối với Phong Thần lượng kiếp, ngài vốn không định tham gia, bị mấy vị Thánh nhân ép đến không còn đường lui, mới bất đắc dĩ tham gia.

Vạn vạn không ngờ, lại có chuyển biến bất ngờ, đột nhiên có thêm ba mươi hội nguyên thời gian đệm!

Quả nhiên, hào quang nhân vật chính không phải chuyện đùa!

Không nói gì khác, chỉ cần cho thực lực của nhân vật chính ta ba mươi hội nguyên để phát triển, đến lúc đó không chơi chết Xiển giáo và Tây phương giáo mới là lạ!

Nghĩ vậy, trên mặt Thông Thiên giáo chủ vui mừng khôn xiết, cũng không nói nhảm với Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa, trực tiếp chắp tay. "Mấy vị đạo hữu, bần tọa đi trước một bước, chúng ta ba mươi hội nguyên sau sẽ tái kiến cao thấp!" Thông Thiên giáo chủ nói xong liền rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Các Thánh nhân còn lại thấy vậy, trên mặt đều lóe lên thần sắc, cũng không nói gì, tự mình giải tán rời đi.

Chỉ riêng Nữ Oa, nhìn Đạo Tổ Hồng Quân và chư thiên Thánh nhân lần lượt rời đi, trong lòng không biết vì sao lại nghĩ đến Thái Thanh. "Chẳng lẽ Thái Thanh sư huynh đã sớm liệu được sẽ như thế

này, nên mới không trở về Tử Tiêu Cung?" Ý nghĩ trong lòng Nữ Oa lướt qua, đôi mắt đẹp của bà nhìn về phía Huyền Đô Tử Phủ, trong lòng càng thêm chấn động không thôi.

Cùng lúc đó, bên trong Bát Cảnh Cung.

Theo ánh sáng vàng chói mắt từ từ tan đi, một giọng nói hệ thống lạnh băng vang lên bên tai Thái Thanh. 【Ting!

Chúc mừng ký chủ đã gia nhập thành công nhóm chat số 2333!】 Nhóm chat 2333 【Ting! 'Phản phái Thánh nhân' đã gia nhập nhóm chat.】 Thông báo của nhóm vừa hiện lên, lập tức thu hút sự chú ý của các thành viên cũ và mới.

Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Có người mới rồi, hoan nghênh đại lão vào nhóm!" Hoa Sơn chưởng môn: "Hoan nghênh người mới vào nhóm, người mới ở thế giới nào vậy?" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Nhạc huynh đệ cũng quá vội vàng rồi, người mới vừa vào nhóm, chắc hẳn chưa rõ chuyện gì, bây giờ hỏi cũng không trả lời được đâu." An Lan vô địch: "Người mới, đừng quan tâm những chuyện khác, chỉ cần theo ta, đảm bảo từ nay về sau sẽ vô địch!" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "An Lan đại đại uy vũ!

Ta có thể theo ngài được không, ngài phải che chở cho ta đó (●●),khả ái.jpg" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Ngọc Yến tiểu nha đầu đừng gây rối nữa, An Lan huynh đệ và ngươi không cùng một thế giới, làm sao che chở được." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Hu hu...

Vậy phải làm sao, người ta chỉ là một tiểu nha đầu yếu đuối mỏng manh, mỗi ngày ăn không no mặc không ấm, còn bị người ta bắt nạt nữa. /(ㄒoㄒ)/~~khả liên.jpg" Hoa Sơn chưởng môn: "Lần trước ta không phải đã truyền cho ngươi một bộ Hoa Sơn kiếm pháp sao, cứ theo kiếm phổ của ta mà tu hành, chỉ cần đủ chăm chỉ khắc khổ, luyện

mười năm tám năm, đảm bảo bình an chắc không có vấn đề gì." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "....." "Hoa chưởng môn, ngài chắc chắn mười năm tám năm sau, còn có thể thấy ta sống sót không?" Hoa Sơn chưởng môn: "Khụ khụ, có Hoa Sơn kiếm pháp của ta, tiểu nha đầu biết đủ đi, vì hai chúng ta ở thế giới tương tự, các đại lão khác trong nhóm cho ngươi công pháp, ngươi cũng không dùng được đâu." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Biết đâu đại lão mới vào này, sẽ có cách khác thì sao?" "@Phản phái Thánh nhân đại lão có ở đó không?

Đừng lặn nữa, dẫn dắt newbie với!" Trong Bát Cảnh Cung, Thái Thanh ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn phong hỏa, nhìn những tin nhắn liên tục hiện lên trong nhóm, sắc mặt không khỏi trở nên đặc sắc.

Theo kế hoạch ban đầu, ngài định trà trộn vào nhóm chat, tìm kiếm tung tích của các thế giới vị diện khác, từ đó thôn phệ bản nguyên thế giới vị diện của họ.

Kết quả vừa vào nhóm mới phát hiện, bên trong quả nhiên toàn là nhân tài, nói chuyện lại dễ nghe!

Không nói gì khác, chỉ riêng 'Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến' hoạt bát nhất kia đã khiến Thái Thanh nhớ lại, một nhân tài suýt nữa đã tiêu diệt cả nhóm nhân vật chính.

Ngoài cô ta ra, các thành viên khác trong nhóm dường như cũng không phải người tầm thường.

Để không đánh rắn động cỏ, Thái Thanh quyết định im lặng lặn một thời gian rồi tính sau.

Vân Lam Tông lão tông chủ: "Xem ra, người mới lần này khá kín tiếng." An Lan vô địch: "Kín tiếng, thường là biểu hiện của thực lực yếu kém, cường giả từ trước đến nay không cần kín tiếng! tự hào.jpg" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "An Lan đại lão

hình như quên mất, trong nhóm còn có hai đại lão khác cũng rất kín tiếng." Nhìn đến đây, Thái Thanh mới chú ý, toàn bộ thành viên nhóm chat, tính cả ngài là có bảy người.

Ngoài bốn người tương đối hoạt bát ra, có hai thành viên dường như giống ngài, đều đang âm thầm lặn.

Về phần danh hiệu, một người tên là 'Đệ ngũ bình hành vũ trụ triết học gia', người còn lại thì tên là 'Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm'.

Rõ ràng, hai người này chỉ cần nhìn tên thôi cũng thấy phong cách khác hẳn những người khác trong nhóm.

Vân Lam Tông lão tông chủ: "Được rồi, đừng gây rối nữa, nhân lúc người mới vừa vào nhóm, chúng ta mở một cuộc họp nhỏ, chia sẻ những thông tin hiện tại đã biết." An Lan vô địch: "Ta không có ý kiến, cứ tùy ý, dù sao ta cũng vô địch!" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Ta cũng tán thành, mau chia sẻ thông tin đi, để tìm một đại lão có thể che chở cho ta, hi hi." Hoa Sơn chưởng môn: "Không có gì để nói, tán thành!" Nhìn mấy thành viên hoạt bát đều đã nhắn tin, hai kẻ vẫn luôn lặn kia hiển nhiên cũng không ngồi yên được nữa.

Đệ ngũ bình hành vũ trụ triết học gia: "Tán thành!" Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "Tán thành +1!" Trong nháy mắt, cả nhóm chỉ còn lại một mình Thái Thanh chưa có phản ứng.

Nhưng ngài lại không vội trả lời, vẫn chỉ hứng thú quan sát nhóm chat này.

Dù sao, ngài khác với những người khác trong nhóm chat này, đối với sự tồn tại của hệ thống này, ngài biết rõ như lòng bàn tay, cũng căn bản không cần phải trao đổi thông tin với họ.

Sở dĩ ngài cứ lặn mãi, xem nhóm chat nói chuyện, cũng chỉ là chờ đợi cơ hội, tìm kiếm tọa độ thế giới vị diện của họ mà thôi.

Thấy Thái Thanh vẫn không có phản ứng, 'Vân Lam Tông lão tông chủ' cũng không tiếp tục đợi nữa, trực tiếp gửi một tin nhắn mới.

Vân Lam Tông lão tông chủ: "Nếu người mới không muốn lộ diện, vậy để lão già này nói cho mọi người nghe một chút, những thông tin mà ta hiện đang nắm giữ." Sau khi tin nhắn của 'Vân Lam Tông lão tông chủ' được gửi đi, cả nhóm chat không còn tin nhắn nào khác, tất cả mọi người đều đang chờ ông ta mở lời, nói ra những thông tin mình nắm giữ.

Chương 235

Vân Lam Tông lão tông chủ: "Đầu tiên, là tình hình cơ bản mà mọi người đều biết.

Sự tồn tại của nhóm chat này là một thứ vượt qua nhận thức của chúng ta, căn cứ vào những gì mọi người nói, thế giới chúng ta đang ở dường như không phải là cùng một thế giới." "Lấy An Lan huynh đệ làm ví dụ, thế giới huynh ấy đang ở là một nơi gọi là Dị Vực, huynh ấy là Bất Hủ Chi Vương của Dị Vực, có thể vĩnh sinh bất hủ." "Về điểm này, lại có rất nhiều điểm tương đồng với Đấu Khí Đại Lục của ta.

Nhưng, trên đại lục của ta lại không tồn tại sinh linh vĩnh hằng bất hủ, cho dù là Đấu Đế mạnh nhất cũng sẽ vẫn lạc theo thời gian." An Lan vô địch: "Hừ, một vị diện sơ cấp nhỏ bé, sao có thể so sánh với Dị Vực của ta?" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "An Lan đại lão đừng ngắt lời, chuyên tâm nghe lão tông chủ phân tích." An Lan vô địch: "Tiểu nha đầu, ngươi cũng dám hỗn xược như vậy?

Vương không thể bị sỉ nhục!" Hoa Sơn chưởng môn: "Được rồi, Vô Địch huynh tạm nguôi giận, nghe vị kia của Vân Lam Tông nói tiếp đi." Vân Lam Tông lão tông chủ: "Ta vừa nói đến đâu rồi nhỉ?" An Lan vô địch: "....." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Ta có ghi chép, lão tông chủ vừa nói, chúng ta đều không ở cùng một thế giới." Vân Lam Tông lão tông chủ: "Không sai, là thế giới khác nhau.

Vì không phải cùng một thế giới, nên chúng ta đều không biết thân phận thật của đối phương, cũng không thể giao lưu bình thường với nhau." "Dù sao, những thứ có trong thế giới của mỗi chúng ta, ở thế giới của người khác có thể không tồn tại." "Vì vậy, nếu có thể tìm

được thế giới tương tự, có lẽ có thể tiến hành một số hoạt động khác, ví dụ như trao đổi đấu kỹ, hoặc là chỉ điểm công pháp." An Lan vô địch: "Đấu kỹ ngươi cho lần trước ta đã xem rồi, đều chỉ là mấy thứ rác rưởi, Thiên giai đấu kỹ mạnh nhất, ngay cả uy lực một cái hắt hơi của ta cũng không bằng, quả thực yếu chết đi được, không có gì đáng để chỉ điểm." Hoa Sơn chưởng môn: "Vô Địch huynh quá đả kích người khác rồi, Nhạc mỗ luyện mấy chục năm kiếm pháp, cũng mới chỉ có thể làm được đến mức phá đá nứt núi mà thôi, còn về chuyện trời long đất lở của ngài, hoàn toàn là thần thoại có được không!" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Không sai, người ta chỉ là một tiểu nha đầu yếu đuối mỏng manh, hu hu..." Vân Lam Tông lão tông chủ: "Khụ khụ, được rồi, tình hình lão phu nắm được đã nói xong, các vị có phát hiện mới nào cũng có thể bổ sung." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Không có ai, người ta thời gian này bị chủ mẫu chèn ép, mỗi ngày làm việc từ sáng sớm đến tối mịt, không phát hiện được gì mới." Hoa Sơn chưởng môn: "Giang nha đầu, lần sau nếu có ai bắt nạt ngươi, dùng kiếm pháp ta dạy cho ngươi, đảm bảo một kiếm bệnh trừ!" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Thao tác đó khó quá, có cách nào dễ hơn không?" Nhìn chủ đề trong nhóm lại lạc đi, Thái Thanh khẽ nhíu mày, định xem một chút xem những người trong nhóm này có nhận thức gì về nhóm chat, nếu bị ngắt lời như vậy thì chẳng phải lãng phí một cơ hội tốt sao.

Ngay lúc Thái Thanh đang nghĩ xem có nên ra tay kéo chủ đề lại hay không, 'Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm' vẫn luôn im lặng đột nhiên gửi một tin nhắn.

Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "Gần đây ta phát hiện ra một thứ hay ho, các ngươi có thể xem thử." Vân Lam Tông lão tông chủ: "Thứ hay ho?

Xem thế nào?" Hoa Sơn chưởng môn: "Tò mò!" Nhược bất cấm

phong Giang Ngọc Yến: "Tò mò +1!" 【Ting!

Thành viên nhóm 'Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm' đã tải lên một tấm ảnh vào album nhóm】 Nhìn tin nhắn đột nhiên hiện lên, mọi người trong nhóm đều ngẩn ra một lúc, ai cũng không ngờ lại có chức năng này.

Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "Ta đã tải lên một tấm ảnh, các ngươi nhấp vào tin nhắn là có thể thấy ta." 【Ting!

Thành viên nhóm 'Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến' đã xem ảnh.】 【Ting!

Thành viên nhóm 'Vân Lam Tông lão tông chủ' đã xem ảnh.】 【Ting!

Thành viên nhóm 'Đệ ngũ bình hành vũ trụ triết học gia' đã xem ảnh.】 ...

Theo từng tin nhắn liên tục hiện lên, mọi người trong nhóm đều đã nhấp vào xem tấm ảnh đó.

Cùng với ánh sáng trước mắt lóe lên, một người đàn ông to lớn vạm vỡ, toàn thân tỏa ra ánh sáng màu tím, xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Oa, thứ gì đây?

Thật thần kỳ!" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Đây chắc là tấm ảnh mà Chủ nhiệm huynh đệ nói, có thể phản chiếu nội dung của thế giới!" Hoa Sơn chưởng môn: "Nhưng mà, tại sao nội dung trong tấm ảnh này lại là một củ khoai lang tím khổng lồ?" Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "Trong tấm ảnh đó, là hình dạng của ta." Hoa Sơn chưởng môn: "....." Vân Lam Tông lão tông chủ: "....." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "....." Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "Cảm ơn, có bị xúc phạm." Trong Bát Cảnh Cung, Thái Thanh

ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn phong hỏa, trên mặt cũng lộ ra vẻ quái dị.

Đối với tấm ảnh trong nhóm, ngài tự nhiên cũng đã xem, khác với những người khác, ngài chỉ cần liếc mắt đã nhận ra thân phận của người trong ảnh.

Nhân vật phản diện trong vũ trụ Marvel, Diệt Bá! "Chẳng trách lại có cái tên như vậy, quả thực rất phù hợp." Thái Thanh thầm nghĩ trong lòng, hiểu ra rằng tên của các thành viên trong nhóm, e rằng không phải là ngẫu nhiên, mà đều có liên quan đến thân phận của họ.

Theo suy luận này, Hoa Sơn chưởng môn e rằng chính là Nhạc Bất Quần trong thế giới Tiếu Ngạo Giang Hồ.

Còn ba chữ 'Vân Lam Tông', lại khiến Thái Thanh liên tưởng đến một cuốn tiểu thuyết huyền huyễn đã xem ở kiếp trước.

Cứ như vậy suy ra, Thái Thanh trong lòng đã đoán được đại khái thân phận của tất cả mọi người trong nhóm, đối với nhóm chat này cũng có thêm hiểu biết mới.

Rõ ràng, các thành viên trong nhóm chat này, không một ngoại lệ đều là nhân vật phản diện trong các thế giới vị diện.

Nói cách khác, đây là một nhóm chat phản diện!

Hay lắm, hóa ra đều là đồng nghiệp cả!

Thần sắc của Thái Thanh càng thêm cổ quái, ngay cả ngài cũng không ngờ, một nhóm chat ngẫu nhiên có được, lại trở thành nơi giao lưu của các phản diện.

Nhiều phản diện như vậy tụ tập lại một chỗ, nếu không gây ra chuyện gì lớn, chẳng phải là có chút không hợp lý sao?

Trong lúc Thái Thanh đang suy nghĩ, trong nhóm chat lại có tin nhắn mới.

Vân Lam Tông lão tông chủ: "Tấm ảnh này quả nhiên thần kỳ, có thể tái hiện tình hình thế giới, sau này có thứ này, việc giao lưu của chúng ta chắc hẳn sẽ thuận tiện hơn rất nhiều!" Hoa Sơn chưởng môn: "Vân lão tông chủ nói rất đúng, chỉ là chức năng này sử dụng có vẻ khá phức tạp, Nhạc mỗ phải nghiên cứu một chút mới có thể nắm vững." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Hi hi, Nhạc chưởng môn ngốc quá, ta đã có thể sử dụng thành thạo rồi." Cùng với tin nhắn của 'Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến' được gửi đi, một thông báo nhóm hiện ra. 【Ting!

Thành viên nhóm 'Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến' đã tải lên một tấm ảnh vào album nhóm.】 Nhìn tin nhắn thông báo của hệ thống, mọi người trong nhóm đều ngẩn ra, rồi lập tức lần lượt nhấp vào xem.

Chỉ thấy, nội dung trong ảnh là một sân viện đơn sơ cổ kính, cùng với một nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp đang giặt quần áo.

Hoa Sơn chưởng môn: "Đầu óc của người trẻ tuổi thật nhạy bén, nhanh như vậy đã có thể sử dụng thành thạo, điểm này Nhạc mỗ không thể so được rồi." Vân Lam Tông lão tông chủ: "Nhạc chưởng môn cũng quá khiêm tốn rồi, chức năng này không phức tạp, chỉ cần lĩnh ngộ một chút, chắc chắn cũng có thể làm được." An Lan vô địch: "Hừ, kiến hôi chung quy vẫn là kiến hôi, ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng làm không được!" Hoa Sơn chưởng môn: "....." Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "Được rồi, chức năng ảnh ta đã giao cho các ngươi, nếu có phát hiện gì khác, cứ nói ra, mọi người cùng nhau chia sẻ trao đổi, nhất định có thể tìm ra chức năng mới của nhóm chat này." Hoa Sơn chưởng môn: "Không sai, chỉ cần chúng ta nắm vững hoàn toàn nhóm chat này, chắc chắn có thể tiến hành giao lưu ở tầng sâu hơn, biết đâu có thể vượt qua các thế giới khác nhau, tiến hành giúp đỡ nâng cao thực lực." An Lan vô địch: "Ta là Bất Hủ Chi

Vương, là tồn tại vô địch ở cửu thiên thập địa, cần đám kiến hôi này giúp đỡ sao?" Hoa Sơn chưởng môn: "Vô Địch huynh không cần nói như vậy, nên biết rằng núi cao còn có núi cao hơn.

Biết đâu trong nhóm chúng ta, ẩn giấu một siêu cấp đại lão, có thể hành hạ ngươi một trận đấy." An Lan vô địch: "Hành hạ ta?

Ha ha, ngươi cứ vui đi, dù sao ta cũng là tồn tại vô địch!" Nhìn đến đây, khóe miệng Thái Thanh khẽ nhếch lên.

Ngài đã nhìn ra, đám người trong nhóm này đều là phản diện của các thế giới vị diện, tâm khí ai cũng cao ngất trời.

Muốn để bọn họ ngoan ngoãn phối hợp, tìm ra thế giới vị diện của họ, nếu không lộ ra một chút thủ đoạn, e rằng thật sự không được.

Nghĩ vậy, trong lòng Thái Thanh đã có chủ ý, nhanh chóng gửi đi tin nhắn đầu tiên sau khi vào nhóm.

Phản phái Thánh nhân: "Ngô, Thái Thanh Thánh nhân, chuyên trị những kẻ vô địch." Tin nhắn vừa gửi đi, lập tức gây ra một trận chấn động lớn trong nhóm chat.

Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Oa, đại lão người mới đã lên tiếng rồi, vừa mở miệng đã uy vũ bá khí như vậy!

Ngầu quá!!" Hoa Sơn chưởng môn: "Hít...

Thái Thanh Thánh nhân?

Đó không phải là nhân vật trong thần thoại sao?

Vị thành viên mới này chẳng lẽ là Tam Thanh Thiên Tôn trong thần thoại?!" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Nhạc chưởng môn, Tam Thanh Thiên Tôn?

Thánh nhân lợi hại lắm sao?" Hoa Sơn chưởng môn: "Lợi hại?

Nào chỉ lợi hại, quả thực là kinh khủng!

Trong thế giới vị diện của Nhạc mỗ, Tam Thanh Thiên Tôn chính là khởi nguồn của thần thoại, là tiên nhân vô thượng, tồn tại vĩnh hằng, vạn kiếp bất diệt, một niệm có thể khai thiên tích địa, biết rõ quá khứ vị lai!" Một tràng lời của Nhạc Bất Quần được gửi đi, cả nhóm chat lập tức bùng nổ.

Tất cả thành viên nhóm chat đều bị những lời nói của ông ta dọa cho khiếp sợ.

Một niệm có thể khai thiên tích địa, biết rõ quá khứ vị lai, đó là tồn tại kinh khủng đến mức nào!

Đừng nói là vị Vân Lam Tông lão tông chủ kia, ngay cả An Lan vẫn luôn tự xưng vô địch cũng bị dọa cho sợ hãi.

Bất Hủ Chi Vương tuy có thể quan sát cửu thiên thập địa, nhưng cũng tuyệt đối không dám nói là có thể vượt qua vô lượng lượng kiếp, tồn tại vĩnh hằng bất diệt.

Dù sao, trên đó còn có Giới Hải càng kinh khủng hơn, cùng với nguồn gốc của hắc ám bất tường!

Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "Người mới lần này không tầm thường rồi, lai lịch lại lớn như vậy." Đệ ngũ bình hành vũ trụ triết học gia: "Nếu thật sự có sức mạnh kinh khủng như vậy, chẳng phải đã sớm biết rõ mọi thứ về nhóm chat này rồi sao?" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Càng nói càng sợ, xin đại lão lên tiếng, chỉ điểm cho chúng tôi với @Phản phái Thánh nhân" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Không sai không sai, xin đại lão lên tiếng đi ạ." Thấy mọi người trong nhóm chat đều bị thân phận của mình trấn áp, Thái Thanh hài lòng gật đầu.

Đây chính là hiệu quả ngài muốn, nếu không tiên phát chế nhân, trấn áp đám phản diện này, sau này muốn để họ ngoan ngoãn nghe lời sẽ không dễ dàng như vậy.

Hiện tại, bước đầu tiên đã hoàn thành, tiếp theo là dẫn dụ họ vào tròng, để họ tự lộ ra tọa độ thế giới vị diện của mình.

Nghĩ vậy, trong lòng Thái Thanh đã có chủ ý.

Phản phái Thánh nhân: "Đoán không sai, Ngô chính là người đứng đầu Tam Thanh Thánh nhân, Thái Thanh Thánh nhân!" Hoa Sơn chưởng môn: "Quả nhiên, đại lão là nhân vật trong thần thoại!!" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Oa, lần này thật sự gặp được đại lão rồi, newbie cầu che chở!!" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Thánh nhân đại lão, tôi muốn hỏi một chút, ngài có thật sự kinh khủng như Nhạc chưởng môn nói, biết rõ mọi thứ trong quá khứ vị lai không?" Tin nhắn của Vân Lam Tông lão tông chủ được gửi đi, cả nhóm chat đều không có động tĩnh, tất cả mọi người đều đang chờ đợi câu trả lời của Thái Thanh.

Phản phái Thánh nhân: "Không chỉ quá khứ vị lai, tất cả thời không trong chư thiên vạn giới, đều nằm trong một niệm của Thánh nhân, bao gồm cả nhóm chat này, cũng như tất cả mọi người, Ngô đều biết rõ như lòng bàn tay." Biết rõ tất cả thời không trong chư thiên vạn giới, tự nhiên là ngài bịa ra.

Nếu thật sự biết rõ chư thiên vạn giới, Thái Thanh cần gì phải tốn công tốn sức, chuyên môn gia nhập một nhóm chat để moi móc tọa độ thế giới vị diện.

Chương 236

Nhưng, trước mặt mọi người trong nhóm chat, Thái Thanh tự nhiên phải ra oai một phen, chỉ có như vậy mới có thể khiến họ ngoan ngoãn nghe lời, không phát hiện ra điều gì bất thường.

Quả nhiên, sau khi thấy tin nhắn của Thái Thanh gửi đi, tất cả thành viên trong nhóm chat đều bị chấn động.

Vốn đã nghĩ tồn tại cấp bậc Thánh nhân đã rất kinh khủng, kết quả lại kinh khủng hơn rất nhiều so với dự liệu, ngay cả mọi người cũng biết rõ như lòng bàn tay?

Đó là dạng tồn tại gì?

Đơn giản là khó có thể tưởng tượng!

Đương nhiên, cũng chính vì khó có thể tưởng tượng, nên đối với lời nói của Thái Thanh, cũng có người trong lòng mang theo nghi ngờ.

An Lan vô địch: "Hừ, dù sao chúng ta cũng ở các thế giới khác nhau, nói gì chẳng được, ngươi nói ngươi là Thánh nhân, có thể chứng minh không?" Nhìn tin nhắn hiện lên trong nhóm, Thái Thanh lập tức cười.

Muốn chứng minh?

Chuyện đó không đơn giản sao!

Đối với sự nghi ngờ của 'An Lan vô địch', Thái Thanh lại không hề cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao, đám người trong nhóm này đều là những kẻ không an phận, muốn họ sẽ ngoan ngoãn tin lời ngài thì tự nhiên là không thể.

Vì vậy, Thái Thanh sau khi vừa vào nhóm chat, cũng không vội lên

tiếng, mà đã lặn một thời gian, nắm được đại khái tình hình của những người này, mới lựa chọn xuất hiện để làm rõ thân phận.

Dù sao, đã muốn ra oai thì chắc chắn phải làm cho trót!

Phản phái Thánh nhân: "Bản thánh một niệm thấu suốt chư thiên vạn giới, mọi sự tồn tại đều không thoát khỏi pháp nhãn của Ngô, các ngươi nếu không tin, bản thánh có thể giải thích rõ ràng cho từng người." Hoa Sơn chưởng môn: "Lời của Thánh nhân, Nhạc mỗ tự nhiên tin tưởng!" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Ta cũng tin lời của Thánh nhân đại lão, nhưng nếu có thể nghe Thánh nhân giải thích, người ta cũng rất vui lòng." An Lan vô địch: "Nếu ngươi đã nói chắc như đinh đóng cột, vậy hãy nói xem, nhóm chat này rốt cuộc là tình huống gì?

Tại sao chúng ta đều lại tụ tập ở đây?" Vấn đề mà 'An Lan vô địch' hỏi ra, không chỉ một mình hắn quan tâm, mà gần như toàn bộ thành viên trong nhóm chat đều quan tâm.

Dù sao, nhóm chat đa chiều không gian này, trong mắt họ xem ra, thực sự quá thần bí.

Về điểm này, họ đã thảo luận rất lâu mà vẫn chưa thể thảo luận ra được nguyên do.

Hiện tại có cơ hội, tự nhiên đem vấn đề ném cho Thái Thanh.

Phản phái Thánh nhân: "Nhóm chat này tên là nhóm chat đa chiều không gian, có thể kết nối nhiều vị diện đa chiều, truyền tải thông tin trong các không gian thời gian khác nhau." "Sở dĩ các ngươi được chọn, đều là vì thân phận các ngươi có một điểm chung!" An Lan vô địch: "Nói đùa, ta là Bất Hủ Chi Vương, sao đám kiến hôi này có thể có điểm chung với ta?" Vân Lam Tông lão tông chủ: "An Lan đạo hữu đừng ngắt lời, xin Thánh nhân nói rõ, rốt cuộc là điểm chung gì?" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Không sai không sai, Thánh

nhân đại lão mau nói đi, người ta và các ngài rốt cuộc có điểm chung gì?" Nhìn những tin nhắn lần lượt hiện lên trong nhóm chat, Thái Thanh khẽ mỉm cười.

Trong lòng ngài biết rõ, đã thành công khơi gợi sự hứng thú của mọi người, tiếp theo chỉ cần giành được sự tín nhiệm của họ, để họ từ tận đáy lòng tin rằng ngài là toàn tri toàn năng, là có thể đại công cáo thành.

Nghĩ đến đây, Thái Thanh cũng không tiếp tục úp mở nữa, nhanh chóng gửi tin nhắn đi.

Phản phái Thánh nhân: "Điểm chung, không phải thứ gì khác, mà là vì các ngươi toàn bộ đều là phản diện đại ác nhân!" Hoa Sơn chưởng môn: "Phản... phản diện đại ác nhân?

E rằng có chút không đúng, Nhạc mỗ vẫn luôn tận tâm tận lực vì việc chấn hưng Hoa Sơn phái, từ lúc nào lại trở thành phản diện đại ác nhân rồi?" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Không sai, Vân mỗ tuy bất tài, nhưng cũng đã phát dương quang đại Vân Lam Tông trong tay mình, chưa từng làm nhục tiên nhân, bất luận thế nào cũng không nên là phản diện đại ác nhân mới đúng." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Đúng vậy, người ta chỉ là một tiểu nha đầu đáng thương, bình thường toàn là người khác bắt nạt ta, ta đâu có bắt nạt người khác." An Lan vô địch: "Hừ, các vị, vị Phản phái Thánh nhân này tuyệt đối là hàng giả, không thể nào thật sự toàn tri toàn năng, biết rõ chư thiên vạn giới." Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "Ta thì không có ý kiến gì về việc là phản diện, nhưng nếu họ không phải phản diện, vậy chẳng phải vị thành viên mới này đã nói sai rồi sao?" Phản phái Thánh nhân: "Không cần phải ngạc nhiên như vậy, các ngươi không biết mình là phản diện cũng là bình thường, nếu thật sự có giác ngộ làm phản diện, cuối cùng cũng không đến nỗi chết thảm như vậy." Một câu nói nhẹ bẫng của Thái Thanh, lập tức khiến cả nhóm chat

chấn động.

Tất cả mọi người đều không ngốc, tự nhiên có thể nhìn ra ý tứ trong câu nói của Thái Thanh, rõ ràng là ngài biết kết cục sau này của họ!

Nói cách khác, ngài biết vận mệnh của tất cả mọi người!

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người trong nhóm chat đều không thể ngồi yên được nữa.

Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Thánh nhân đại lão, ý của ngài là, sau này người ta sẽ trở thành phản diện đại ác nhân?

Loại có quyền có thế ấy ạ?" Hoa Sơn chưởng môn: "Thánh nhân đại lão, ta muốn biết Hoa Sơn phái có được chấn hưng trong tay ta không, nếu có thể chấn hưng Hoa Sơn phái, trở thành phản diện đại ác nhân, mang tiếng xấu ngàn năm, ta cũng cam tâm tình nguyện!" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Cùng là chưởng môn một tông, giác ngộ của Nhạc chưởng môn thật sự khiến Vân mỗ xấu hổ." An Lan vô địch: "Này này này, các ngươi thật sự tin hắn sao?

Dù sao ta cũng không tin, trừ khi ngươi nói cho ta biết vận mệnh sau này của ta." Phản phái Thánh nhân: "Vận mệnh của ngươi chẳng có gì hay ho cả, với tư cách là Bất Hủ Chi Vương của Dị Vực, máu tươi dính trên tay ngươi không ít, sau này bị Hoang đi ra từ cửu thiên thập địa giết chết, cũng là đáng đời." Tin nhắn của Thái Thanh vừa gửi đi, ở Dị Vực, sắc mặt An Lan đột nhiên đại biến.

Mặc dù hắn đã gia nhập nhóm chat được một thời gian, mỗi ngày còn thường xuyên tán gẫu với các thành viên trong nhóm.

Nhưng chuyện liên quan đến cửu thiên thập địa, hắn căn bản không hề nhắc đến, ngay cả các thành viên khác trong nhóm chat cũng không thể biết được, huống chi Thái Thanh là một người mới gia

nhập. "Chẳng lẽ ngài ấy thật sự là Thánh nhân tồn tại thông hiểu quá khứ vị lai, vĩnh hằng bất diệt?" Tâm thần An Lan chấn động, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

Thân là Bất Hủ Chi Vương, tung hoành hai giới suốt năm tháng dài đằng đẵng, quan sát vạn cổ thiên địa, nhưng chưa bao giờ như hôm nay, sinh ra nỗi sợ hãi nồng đậm!

Không sai, là sợ hãi!!

Nghĩ đến những lời chế giễu lạnh lùng của mình đối với Thái Thanh trong nhóm trước đó, cả người hắn như rơi vào hầm băng, tâm thần sợ hãi đến cực điểm, ngay cả tin nhắn cũng không kịp gửi đi.

Trong nhóm chat.

Thấy 'An Lan vô địch' không còn động tĩnh gì, các thành viên khác cũng đều tâm thần chấn động không thôi.

Rõ ràng, vị 'Phản phái Thánh nhân' này đã không nói sai, chắc chắn đã nói trúng chuyện của 'An Lan vô địch', mới khiến người sau không còn lên tiếng nữa.

Hoa Sơn chưởng môn: "Không hổ là Thánh nhân trong thần thoại, đại lão quả nhiên kinh khủng!" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Oa, đại lão lợi hại quá, có thể nói cho người ta biết vận mệnh sau này không ạ?" Phản phái Thánh nhân: "Vận mệnh của ngươi có phần thú vị hơn, hiện tại tuy bị người ta bắt nạt, nhưng sau này lại có thể phất lên như diều gặp gió, trở thành nhân vật dưới một người, trên vạn người." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Đại lão đừng lừa ta, sau này ta thật sự lợi hại như vậy sao?" Hoa Sơn chưởng môn: "Ha ha, Giang nha đầu, lời của Thánh nhân có thể là giả sao, sau này nhất định tiền đồ vô lượng!" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Chúc mừng Giang nha đầu, cuối cùng cũng có ngày ngẩng đầu lên được." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Vui chết đi được, bây giờ ta

lại có dũng khí để tiếp tục sống rồi!

Sớm muộn gì, ta cũng sẽ trở thành người trên người!" Phản phái Thánh nhân: "Đừng vội mừng, ta đã nói rồi, các ngươi đều là phản diện đại ác nhân, tuy cũng từng có thời khắc huy hoàng, nhưng cuối cùng vẫn khó thoát khỏi cái chết, kết cục thân bại danh liệt." Một câu nói của Thái Thanh, không khí trong cả nhóm chat lại trở nên gượng gạo.

Đặc biệt là 'Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến', vừa mới biết sau này sẽ phất lên như diều gặp gió, kết quả chưa kịp vui mừng, lại bị thông báo cuối cùng khó thoát khỏi cái chết.

Chênh lệch một trời một vực, đổi lại là ai cũng không thể chấp nhận được.

Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Hu hu, người ta khó khăn lắm mới ngẩng đầu lên được, chẳng lẽ thật sự phải công dã tràng sao?" Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "Có gì đáng lo, chỉ cần hoàn thành việc nên làm, mất mạng thì đã sao!" Hoa Sơn chưởng môn: "Chủ nhiệm huynh đài nói không sai, tâm nguyện cả đời của Nhạc mỗ chính là làm lớn mạnh Hoa Sơn phái, chỉ cần tâm nguyện hoàn thành, những thứ khác đều là phù du." Nhìn tin nhắn hai người gửi đi, Thái Thanh không khỏi lắc đầu.

Phản phái Thánh nhân: "Hai người cũng đừng lạc quan, tuy chết rồi, nhưng việc cũng không làm thành, coi như chết vô ích." Tin nhắn của Thái Thanh được gửi đi, lần này ngay cả hai người họ cũng không bình tĩnh được nữa.

Hóa ra là uổng mạng, cái gì cũng không được?!

Không phải quá lừa người sao!

Con người ai cũng sợ chết, ngay cả Bất Hủ Chi Vương như 'An

Lan vô địch', khi biết sau này sẽ vẫn lạc, trong lòng cũng không khỏi hoảng sợ.

Đến hắn còn như vậy, huống chi là 'Hoa Sơn chưởng môn' và những người khác.

Cả đời họ đều có mục tiêu của mình, nếu có thể vì hoàn thành mục tiêu mà đánh mất tính mạng, họ cũng hoàn toàn không cảm thấy tiếc nuối.

Nhưng khổ nỗi, Thái Thanh lại nói cho họ biết, sau khi chết, họ cũng căn bản không đạt được mục tiêu của mình, chỉ có thể chết vô ích, tự nhiên họ không cam lòng.

Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Hu hu... người ta chỉ là một tiểu nha đầu đáng thương, không muốn chết." Hoa Sơn chưởng môn: "Nếu có thể chấn hưng Hoa Sơn phái ta, Nhạc mỗ chết không hối tiếc, nhưng nếu ta chết rồi, Hoa Sơn phái nhân tài điêu tàn, tổn hại cơ nghiệp trăm năm, Nhạc mỗ còn mặt mũi nào xuống dưới cửu tuyền gặp liệt tổ liệt tông Hoa Sơn phái!" Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "Ngươi chết rồi, tổn hại cũng chỉ là cơ nghiệp của Hoa Sơn phái mà thôi, ta nếu chưa thành công, cả vũ trụ bao nhiêu tinh hệ sẽ chìm trong hỗn chiến." Vân Lam Tông lão tông chủ: "Vân mỗ vẫn luôn có một thắc mắc, cái gọi là vũ trụ rốt cuộc là thứ gì?

Có lớn không?" Đệ ngũ bình hành vũ trụ triết học gia: "Lớn!

Vô biên vô tế, tồn tại nhiều vị diện song song.

Vị diện vũ trụ ta đang ở chính là vũ trụ song song thứ năm." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Các vị đại lão nói xa quá rồi, người ta không quan tâm vấn đề vũ trụ, chỉ muốn xin Thánh nhân đại lão chỉ điểm, làm thế nào để có thể thay đổi vận mệnh." Hoa Sơn chưởng môn: "Không sai không sai!

Giang tiểu nha đầu nói rất đúng, không chấn hưng Hoa Sơn phái, Nhạc mỗ sao dám chết!" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Nhưng, nếu vận mệnh đã định, e rằng cũng không dễ dàng thay đổi như vậy đâu?" Mặc dù trong lòng ông ta, đối với vận mệnh vẫn còn giữ một tia nghi ngờ.

Nhưng bất kể thế nào, ông ta cũng ít nhiều biết được, muốn nghịch chuyển vận mệnh của mình không phải là chuyện dễ dàng.

Về phương diện này, Đệ ngũ bình hành vũ trụ triết học gia có thể nói là đã có trải nghiệm sâu sắc.

Đệ ngũ bình hành vũ trụ triết học gia: "Thay đổi vận mệnh khó như lên trời, vận mệnh của tất cả mọi người đều là một vòng luân hồi, cho dù là chiến sĩ siêu thú vĩnh hằng cũng không thể phá vỡ được số mệnh đó!" An Lan vô địch: "Trong đó liên quan đến đại nhân quả, cho dù là Bất Hủ Chi Vương cũng không thể đẩy ngang cả dòng sông tuế nguyệt, lay chuyển đại đạo vận mệnh." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Trời ơi, khó khăn như vậy sao?

Chương 237

Thánh nhân đại lão mau nói đi, thật sự không có hy vọng thay đổi vận mệnh sao? khóc thút thít.jpg" Nhìn từng dòng tin nhắn trong nhóm, Thái Thanh khẽ mỉm cười.

Sở dĩ ngài làm rõ thân phận Thánh nhân, tiết lộ kết cục sau này cho họ, chính là để chuẩn bị cho lúc này!

Ngay lập tức, không chút do dự, ngài nhanh chóng gửi đi một tin nhắn.

Phản phái Thánh nhân: "Thay đổi vận mệnh, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ dễ như trở bàn tay mà thôi." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Thật không ạ?

Thánh nhân đại lão thật sự có cách giúp ta thay đổi vận mệnh?" Hoa Sơn chưởng môn: "Không hổ là Tam Thanh Thánh nhân trong thần thoại, ngay cả việc xoay chuyển vận mệnh cũng có thể làm được, quỳ lạy đại lão!" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Nhưng mà, vị diện chúng ta ở không giống nhau, chỉ dựa vào nhóm chat, e rằng không dễ dàng thay đổi vận mệnh như vậy đâu?" Khi tin nhắn của 'Vân Lam Tông lão tông chủ' hiện lên, một thông báo nhóm xuất hiện trước mắt tất cả mọi người. 【Ting!

Thành viên nhóm 'Phản phái Thánh nhân' đã tải lên 'Kim Đan Đại Đạo'】 Phản phái Thánh nhân: "Một phần Kim Đan Đại Đạo này là công pháp tu hành do bản thánh sáng tạo ra, cũng là tiên kinh tầm thường.

Hiện tại ta đã tải lên nhóm, các ngươi đều có thể tự tải xuống để tu luyện." 【Ting!

Thành viên nhóm 'Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến' đã tải

xuống 'Kim Đan Đại Đạo'】【Ting!

Thành viên nhóm 'Vân Lam Tông lão tông chủ' đã tải xuống 'Kim Đan Đại Đạo'】【Ting!

Thành viên nhóm 'Hoa Sơn chưởng môn' đã tải xuống 'Kim Đan Đại Đạo'】...

Theo từng tin nhắn liên tục hiện lên, tất cả thành viên trong nhóm đều đã tải xuống và xem 'Kim Đan Đại Đạo' ngay lập tức.

An Lan vô địch: "Hô... không hổ là tiên kinh của Thánh nhân, so với công pháp bất hủ truyền thừa của Dị Vực còn kinh khủng hơn vô số lần!" Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "Tuy không rõ công pháp này rốt cuộc tu hành như thế nào, nhưng chỉ cần nhìn một cái đã khiến tâm thần ta chấn động vạn phần, phảng phất như sự sùng bái từ tận đáy lòng!" Đệ ngũ bình hành vũ trụ triết học gia: "Không sai!

Một phần 'Kim Đan Đại Đạo' này quả thực thần kỳ, ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu hết được những huyền diệu trong đó!" Ánh mắt quét qua những tin nhắn trong nhóm, trên mặt Thái Thanh không hề lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Đừng xem một phần Kim Đan Đại Đạo này là công pháp tu hành ngài sáng tạo cho nhân tộc trước khi chứng đạo, theo ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, nó không phải là công pháp Thánh nhân thực sự.

Nhưng dù vậy, đối với sinh linh của các thế giới vị diện khác, đó cũng là thứ thâm sâu huyền diệu vô cùng, căn bản không thể dễ dàng tham ngộ.

Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Hu hu, cảm tạ Thánh nhân đại lão ban tặng công pháp, nhưng người ta tư chất ngu dốt, căn bản xem không hiểu." Hoa Sơn chưởng môn: "Hóa ra không chỉ một mình Nhạc mỗ như vậy, nghe được lời của Giang nha đầu, trong lòng

Nhạc mỗ dễ chịu hơn nhiều." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "....." Phản phái Thánh nhân: "Xem không hiểu cũng không sao, chỉ cần truyền 'Kim Đan Đại Đạo' cho người khác xem là được, người xem càng nhiều, nhân quả với bản thánh càng sâu, đến lúc đó bản thánh có thể lấy nhân quả làm dẫn, giáng lâm thế giới của các ngươi, độ các ngươi thành Đại La bất hủ!" Tin nhắn của Thái Thanh vừa gửi đi, cả nhóm chat đột nhiên im lặng hẳn đi.

Mặc dù mọi người đã trò chuyện trong nhóm không phải một hai ngày, đối với nhau cũng đã có một chút hiểu biết.

Nhưng bất kể thế nào, với tư cách là sinh linh của các thế giới vị diện khác nhau, giữa họ luôn giữ lại một chút bí ẩn, đủ để họ cảm thấy an toàn.

Hiện tại, nếu thật như lời Thái Thanh nói, chỉ cần truyền tụng 'Kim Đan Đại Đạo' là có thể để ngài giáng lâm thế giới của họ, vậy thì chút cảm giác an toàn cuối cùng còn lại cũng sẽ hoàn toàn biến mất không tăm tích!

Nói cách khác, ngay cả tính mạng của họ, e rằng cũng khó có thể tự mình nắm giữ!

Thật sự sinh tử bất do kỷ!

Dù sao, ai cũng không biết Thái Thanh rốt cuộc là người như thế nào, một khi thật sự để ngài giáng lâm thế giới của mình, quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện gì!

Đem tính mạng của mình giao ra, sinh tử đều bị người khác nắm giữ, trong tình huống bình thường, e rằng không ai sẽ làm.

Về điểm này, trong lòng Thái Thanh tự nhiên rất rõ ràng.

Nhưng ngài vẫn không hề sốt ruột chút nào.

Mồi nhử trước đó đã được tung ra, trong tình huống biết rõ vận

mệnh của mình, muốn đám người trong nhóm này có thể nhịn được không động tâm, căn bản là không có khả năng!

Muốn nghịch thiên cải mệnh?

Được thôi!

Ngoan ngoãn đi truyền tụng 'Kim Đan Đại Đạo', để ta giáng lâm thế giới của ngươi!

Đây chính là cái bẫy mà Thái Thanh đã giăng ra, một dương mưu trắng trợn!

Dù sao cơ hội nghịch thiên cải mệnh đã bày sẵn ở đó, không lo không có người cắn câu! ...

Cùng lúc đó, tại Đấu Khí Đại Lục.

Trong mật thất của Vân Lam Tông, Vân Sơn với sắc mặt xám xịt đang cúi đầu suy tư, vẻ mặt lộ ra sự rối rắm. "Phẩm giai của Kim Đan Đại Đạo, ít nhất cũng vượt qua Thiên giai công pháp, nếu có thể tham ngộ được nó, thực lực của ta chắc chắn có thể đột phá đến cảnh giới Đấu Tông!" Nghĩ đến đây, Vân Sơn lại một lần nữa quan sát Kim Đan Đại Đạo trong đầu.

Tuy nhiên, một phần Kim Đan Đại Đạo này quá thâm sâu, thực sự vượt qua giới hạn mà ông ta có thể hiểu được, cho dù toàn tâm toàn ý, từng chữ từng câu cẩn thận nghiền ngẫm, vẫn không thể tham ngộ thấu đáo những huyền diệu trong đó.

Không chỉ như vậy, mỗi khi quan sát được một lát, tâm thần của ông ta liền sẽ hoàn toàn mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi rất lâu mới có thể tạm thời hồi phục. "Không được, Kim Đan Đại Đạo quá thâm sâu, chỉ bằng sức của một mình ta, căn bản không thể tham ngộ." Sau khi thử lại một lần nữa, sắc mặt Vân Sơn càng thêm trắng bệch, chỉ đành lắc đầu từ bỏ ý định tiếp tục tham ngộ.

Rõ ràng, với tư chất của ông ta, căn bản không thể thấu hiểu Kim Đan Đại Đạo, cho dù nắm giữ tiên kinh như vậy cũng hoàn toàn vô dụng.

Cảm giác này giống như, rõ ràng đang ngồi trên một mỏ vàng, nhưng lại không có cách nào khai thác, chỉ có thể đứng ngoài sốt ruột.

Hơn nữa, điều càng đáng sợ hơn là, đại hạn của Vân Sơn sắp đến, nếu không thể nhanh chóng đột phá cảnh giới Đấu Tông, kéo dài tuổi thọ của mình, e rằng không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn dầu cạn đèn tắt! "Chẳng lẽ thật sự phải truyền tụng 'Kim Đan Đại Đạo', triệu hoán vị Thánh nhân kia đến thế giới này sao?" Thần sắc Vân Sơn do dự, mãi vẫn chưa thể hạ quyết tâm.

Ngay lúc ông ta đang do dự không quyết, một tiếng cười quái dị đột nhiên vang lên trong mật thất. "Kiệt kiệt kiệt, Vân lão tông chủ, xem ra ngươi đang cần giúp đỡ." Cùng với tiếng cười quái dị vang vọng, một bóng đen u ám từ từ bước ra từ góc mật thất, hóa thành một người đàn ông áo đen âm khí dày đặc. "Người nào?

Dám xông vào trọng địa của Vân Lam Tông ta?!" Nhìn bóng người gần như quỷ mị trước mắt, sắc mặt Vân Sơn đột nhiên biến đổi, trong miệng khẽ quát một tiếng, đồng thời, thực lực Đấu Hoàng đỉnh phong của ông ta cũng điên cuồng vận chuyển.

Tuy nhiên, đối mặt với khí tức Đấu Hoàng ập tới, người đàn ông áo đen kia chỉ khinh thường lắc đầu. "Một Đấu Hoàng nhỏ bé, cũng dám hỗn xược trước mặt ta!" Cùng với tiếng cười lạnh lẽo dứt lời, một luồng khí tức kinh khủng vượt xa cảnh giới Đấu Hoàng từ trong cơ thể người đàn ông áo đen kia cuộn trào ra.

Trong khoảnh khắc, không khí trong cả mật thất đột nhiên ngưng đọng lại, khí tức băng lãnh áp chế tất cả, cho dù là Vân Sơn có tu vi Đấu Hoàng đỉnh phong cũng căn bản không thể động đậy mảy may.

"...

Cảnh giới Đấu Tông?!" Cảm nhận được luồng khí tức đáng sợ tuôn ra từ cơ thể người đàn ông áo đen, hai mắt Vân Sơn đột nhiên co lại, trên mặt lóe lên một tia kinh hãi. "Trong Gia Mã Đế Quốc, từ khi nào lại xuất hiện một cường giả cảnh giới Đấu Tông?!" Giọng Vân Sơn run rẩy, có chút khó tin nói. "Gia Mã Đế Quốc?

Vân Sơn, tầm mắt của ngươi quá nhỏ rồi, bản tọa không phải người của Gia Mã Đế Quốc, ta là hộ pháp của Hồn Điện, Thứu Hộ Pháp!" Người đàn ông áo đen kia ngữ khí băng lãnh, khinh thường nói. "Hồn Điện?" Nghe thấy hai chữ Hồn Điện, sắc mặt Vân Sơn không khỏi lại biến đổi.

Bất kể thế nào, ông ta cũng là lão tông chủ của Vân Lam Tông, chấp chưởng toàn bộ Vân Lam Tông mấy chục năm, đối với một số thế lực lớn trên đại lục cũng có ít nhiều hiểu biết.

Trong trí nhớ của ông ta, Hồn Điện chính là một trong những thế lực kinh khủng nhất trên toàn bộ Đấu Khí Đại Lục!

Chương 238

Thủ đoạn của họ kinh khủng đến mức, căn bản không phải một Vân Lam Tông nhỏ bé có thể so sánh được! "Các hạ đã là hộ pháp của Hồn Điện, không biết hôm nay đại giá quang lâm, có chuyện gì?" Sau khi hít sâu một hơi, Vân Sơn đè nén sự kinh hãi trong lòng, trầm giọng hỏi. "Hừ, cũng có chút can đảm.

Nói thật cho ngươi biết, Hồn Điện chúng ta muốn tìm một thứ trong Gia Mã Đế Quốc, nếu Vân Lam Tông ngoan ngoãn phối hợp, Hồn Điện chúng ta sẽ giúp ngươi đột phá cảnh giới Đấu Tông." Thứu Hộ Pháp hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nói.

Đúng vậy, Hồn Điện thế lực to lớn, thực lực kinh khủng vô cùng, xa không phải Vân Lam Tông có thể so sánh được.

Nhưng đừng quên, rồng mạnh không áp được rắn địa đầu, Vân Lam Tông với tư cách là một trong những tông môn lớn nhất nhì trong Gia Mã Đế Quốc, đối với sự hiểu biết về toàn bộ Gia Mã Đế Quốc, tự nhiên mạnh hơn Hồn Điện rất nhiều.

Nếu có thể mượn sức của Vân Lam Tông, muốn tìm kiếm vật mà Hồn Điện cần, tự nhiên sẽ dễ dàng hơn một chút.

Về điểm này, trong lòng Vân Sơn cũng rõ ràng như vậy.

Nhưng ông ta lại càng hiểu rõ hơn, Hồn Điện tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ giúp ông ta đột phá, chắc chắn sẽ nhân cơ hội này, để ông ta và toàn bộ Vân Lam Tông trở thành con rối trong tay Hồn Điện!

Tương đương với việc, toàn bộ cơ nghiệp của Vân Lam Tông đều phải uổng công dâng lên, giao vào lòng bàn tay của người khác.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vân Sơn liền lóe lên một tia âm u.

"Chuyện này hệ trọng, có thể cho Vân mỗ một chút thời gian suy nghĩ không, nhất định sẽ cho các hạ một câu trả lời hài lòng." Vân Sơn chắp tay, cũng không vội vạch mặt với Hồn Điện, mà dùng một kế hoãn binh.

Đối với tâm tư của ông ta, Thứu Hộ Pháp cũng nhìn rõ như ban ngày, nhưng cũng không nói nhiều. "Cứ đi đi, người có thể giúp ngươi đột phá cảnh giới Đấu Tông, chỉ có Hồn Điện chúng ta mà thôi, nếu chậm trễ thời gian, sau này muốn hối hận cũng không có cơ hội đâu." Thứu Hộ Pháp nói xong, liền trực tiếp xoay người biến mất trong bóng tối.

Nhìn Thứu Hộ Pháp rời đi, sắc mặt Vân Sơn hoàn toàn âm trầm xuống, lạnh lùng tự nhủ: "Chẳng qua chỉ là Hồn Điện mà thôi, nếu có Thánh nhân chống lưng, cả đại lục này đều là của Vân Lam Tông ta!" Vân Lam Tông kể từ khi được nhất đại lão tổ Vân Phá Thiên sáng lập đến nay, đã có lịch sử mấy trăm năm, là một tồn tại tầm cỡ bá chủ trong toàn bộ Gia Mã đế quốc.

Là tông chủ đời trước của Vân Lam Tông, Vân Sơn tự nhiên không muốn nhìn thấy cơ nghiệp mấy trăm năm của Vân Lam Tông lại trở thành con rối dưới tay Hồn Điện.

Quả thật, đúng như vị Thứu Hộ Pháp của Hồn Điện kia đã nói, trong tình huống không còn cách nào khác, Vân Sơn chỉ có một lựa chọn duy nhất, đó là quy phục Hồn Điện, trở thành con rối của chúng.

Thế nhưng, hiện tại lại có một con đường hoàn toàn khác được bày ra trước mắt, đó là truyền bá Kim Đan Đại Đạo!

Chỉ cần có Thánh nhân giáng lâm, độ hóa thành Đại La bất hủ, đừng nói là một Hồn Điện nhỏ bé, cho dù là cường giả cấp bậc Đấu Đế trong truyền thuyết cũng tuyệt đối không phải là đối thủ!

Nghĩ đến đây, trong lòng Vân Sơn đã có quyết định, lập tức đi ra

khỏi mật thất, đến đại điện của Vân Lam Tông.

Lúc này trong đại điện, tông chủ hiện tại là Vân Vận đang cùng các vị trưởng lão nghị sự, thấy Vân Sơn đột nhiên đi vào, mọi người trong đại điện đều kinh ngạc.

Phải biết rằng, sau khi Vân Sơn tuyên bố bế tử quan, đã nhiều năm chưa từng bước ra khỏi mật thất, bây giờ đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ có nghĩa là đã đột phá cảnh giới Đấu Tông?

"Chúc mừng lão sư tu vi đột phá, lọt vào hàng ngũ cường giả Đấu Tông!" Tông chủ Vân Vận vội vàng đứng dậy, mở miệng chúc mừng.

Các trưởng lão khác thấy vậy cũng đều lần lượt lên tiếng, trên mặt ai nấy đều hiện lên vẻ vui mừng.

Nhìn khắp cả Gia Mã đế quốc, nhân vật có thể bước vào cảnh giới Đấu Hoàng đã ít lại càng ít, còn cường giả cảnh giới Đấu Tông thì càng không có một ai!

Bây giờ Vân Sơn đột phá cảnh giới Đấu Tông, tương đương với việc thực lực của toàn bộ Vân Lam Tông đều được tăng lên rất nhiều.

Đừng nói là trong Gia Mã đế quốc, cho dù ở toàn bộ Tây Bắc đại lục, đó cũng là tông môn hạng nhất không thể nghi ngờ!

"Đấu Tông ư?

Lão sư ta tạm thời chưa đột phá." Vân Sơn xua tay, nói với vẻ không hề để tâm.

Nghe thấy lời của lão, sắc mặt của Vân Vận và những người khác đều kinh ngạc vô cùng, nếu chưa đột phá cảnh giới Đấu Tông, Vân Sơn không nên dễ dàng xuất quan mới phải.

Bây giờ lại xuất hiện ở đây, chắc chắn đã có chuyện lớn không thể làm khác được xảy ra!

“Hôm nay sở dĩ xuất quan, là có một việc trọng yếu, muốn giao cho ngươi đi làm.” Vân Sơn sắc mặt ngưng trọng, ngữ khí nghiêm túc nói.

“Lão sư có gì phân phó, Vân Vận nhất định sẽ hoàn thành, quyết không phụ sự ủy thác của lão sư.” Vân Vận vội vàng gật đầu, mở miệng nói.

“Chuyện này cũng không khó, vi sư gần đây có được một quyển công pháp thâm sâu, cần hợp lực của toàn bộ đệ tử Vân Lam Tông cùng nhau tham ngộ, ngươi phân phó xuống, lệnh cho toàn thể đệ tử tập trung ngoài đại điện, vi sư sẽ tự mình truyền thụ công pháp.” Đối với chuyện Kim Đan Đại Đạo, Vân Sơn cũng không nói nhiều.

Dù sao, sự tồn tại của Nhóm trò chuyện chư thiên, ngay cả lão cũng nửa tin nửa ngờ, không rõ rốt cuộc là chuyện gì, làm sao có thể nói rõ cho người khác.

Nhưng, dù sao lão cũng là lão tông chủ của Vân Lam Tông, là lão sư của tông chủ hiện tại Vân Vận, lão đã mở miệng, những người khác tự nhiên lĩnh mệnh đáp ứng.

“Lão sư yên tâm, ta đi làm ngay.” Vân Vận nói một câu xong, liền dẫn một đám trưởng lão nhanh chóng rời khỏi đại điện.

Mặc dù, đệ tử Vân Lam Tông đông đảo, có không dưới mười vạn người.

Chuyện này lại cực kỳ đột ngột, khiến mọi người đều có chút trở tay không kịp.

Nhưng dù vậy, với tốc độ của Vân Lam Tông, chỉ trong nửa ngày, tất cả đệ tử trong tông môn đều đã nhận được mệnh lệnh, tập trung tại quảng trường ngoài đại điện.

“Lão sư, tất cả đã chuẩn bị xong.” Vân Vận đi vào, mở miệng

bẩm báo.

"Đi thôi." Vân Sơn khẽ gật đầu, đứng dậy đi ra đại điện, đến giữa quảng trường.

Phóng tầm mắt nhìn lại, trong toàn bộ quảng trường, có gần mười vạn đệ tử Vân Lam Tông, sắc mặt cung kính đứng phía dưới, đồng thanh hô lớn: "Bái kiến tông chủ, bái kiến lão tông chủ!" Ánh mắt lướt qua một đám đệ tử, trên khuôn mặt già nua của Vân Sơn, không khỏi lộ ra một tia cảm khái.

Vân Lam Tông có thể từ mấy trăm năm trước, phát triển đến ngày hôm nay, đều dựa vào nỗ lực không ngừng của mấy thế hệ.

Cơ nghiệp như vậy, tự nhiên không thể ngồi yên nhìn nó bị hủy trong tay mình.

Lúc này, sau khi hít sâu một hơi, Vân Sơn liền cất cao giọng nói: "Hôm nay, ta sẽ tự mình truyền thụ Thiên giai công pháp, các ngươi cần phải dụng tâm ghi nhớ, chớ có lười biếng." Lời của Vân Sơn vừa dứt, toàn bộ quảng trường lập tức trở nên xôn xao.

Đừng nói là một đám đệ tử Vân Lam Tông, ngay cả Vân Vận và các trưởng lão, sắc mặt trên mặt cũng kinh ngạc vô cùng.

Ai cũng không ngờ, công pháp mà Vân Sơn muốn truyền thụ lại là Thiên giai công pháp!

Công pháp bực này, đừng nói là Vân Lam Tông, nhìn khắp cả Đấu Khí đại lục, e rằng cũng chẳng có mấy.

Nếu tin tức hôm nay bị lộ ra, bất kể công pháp mà Vân Sơn truyền thụ có phải là Thiên giai công pháp hay không, e rằng cả Vân Lam Tông sẽ không còn được yên ổn nữa!

"Lão sư..." Vân Vận đang định mở miệng, Vân Sơn đã bắt đầu đọc ra Kim Đan Đại Đạo trong đầu.

“Kim đan giả, nội tụ thiên địa chi linh, ngoại hiển càn khôn chi diệu, bất hủ bất diệt, bất tử bất sinh...” Giọng nói của Vân Sơn vang vọng khắp trời đất, vang dội trên toàn bộ quảng trường.

Gần mười vạn đệ tử Vân Lam Tông, ai nấy đều nín thở ngưng thần, toàn tâm toàn ý, chăm chú lắng nghe cái gọi là Thiên giai công pháp, sợ bỏ sót một chút nào.

Thậm chí, ngay cả các trưởng lão cũng đều dỏng tai lắng nghe, muốn tham ngộ sự huyền diệu của Thiên giai công pháp.

Chỉ có Thứu Hộ Pháp ẩn nấp trong bóng tối là mặt lộ vẻ cười lạnh.

Ban đầu, khi thấy Vân Sơn đột nhiên xuất quan, trong lòng hắn có chút bất ngờ, không rõ Vân Sơn rốt cuộc đang có ý đồ gì.

Nhưng khi nghe thấy bốn chữ Thiên giai công pháp, hắn lại trực tiếp lắc đầu khinh thường.

Người khác có thể không rõ, nhưng hắn lại không biết sao được, trong tay Vân Sơn căn bản không thể nào có Thiên giai công pháp!

“Chỉ là một trò hề mà thôi, tên Vân Sơn này e là đại nạn sắp đến, thần trí không còn tỉnh táo nữa rồi.” Thứu Hộ Pháp cười lạnh một tiếng, vẫn ẩn nấp trong bóng tối, không ra tay ngăn cản màn kịch vui này.

Thời gian từng chút một trôi qua, sau trọn nửa canh giờ, giọng nói của Vân Sơn mới từ từ dừng lại.

Chương 239

Nhìn xuống phía dưới, một đám đệ tử đang chìm trong suy tư, sắc mặt Vân Sơn căng thẳng vô cùng.

Mặc dù, Thái Thanh đã nói trong nhóm trò chuyện, chỉ cần số người tham ngộ Kim Đan Đại Đạo đủ nhiều, ngài ấy sẽ giáng lâm thế giới này.

Nhưng rốt cuộc cần bao nhiêu người, trong lòng Vân Sơn cũng không có con số cụ thể.

Bây giờ lão chỉ có thể thầm mong trong lòng, rằng kỳ tích thật sự sẽ xảy ra.

Nếu không, cơ nghiệp trăm năm của Vân Lam Tông, e rằng đều sẽ bị hủy trong tay một mình lão.

Ngay lúc tâm thần Vân Sơn đang căng thẳng vô cùng, trên bầu trời Vân Lam Tông, đột nhiên cuộn lên cuồng phong ngập trời!

Ngay sau đó, một tiếng nổ vang như sấm sét, đột nhiên vang lên giữa trời đất! *** Hồng Hoang thiên địa, trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thanh ngồi xếp bằng trên bồ đoàn phong hỏa, ánh mắt lướt qua nhóm trò chuyện đã chìm vào yên tĩnh, sắc mặt trên mặt bình thản vô cùng, không có chút gì là vội vàng.

Trong lòng hắn biết rõ, con đường đã chỉ ra cho mọi người trong nhóm trò chuyện rồi, việc lựa chọn như thế nào là chuyện của họ.

Hắn chỉ cần vững vàng ngồi trên đài câu cá, ngoan ngoãn chờ cá cắn câu là được.

“Không biết con cá đầu tiên cắn câu sẽ là tên nào đây?” Thái Thanh đang nghĩ trong lòng, đột nhiên thần sắc khẽ động, dường như đã cảm

nhận được điều gì.

Chỉ thấy, khóe miệng hắn nhếch lên, hai mắt từ từ nhắm lại, thần niệm trong nháy mắt quét ra, bao trùm khắp hỗn độn chư thiên vạn đạo.

Trong khoảnh khắc, Thái Thanh tuy vẫn ngồi xếp bằng trong Bát Cảnh Cung, nhưng thần niệm đã du ngoạn hỗn độn, men theo một tia cảm ứng yếu ớt trong cõi u minh, hướng về một thế giới vị diện nào đó giáng lâm.

Rất nhanh, một thế giới có quy mô không lớn, đang gần cạn kiệt, xuất hiện trước mắt hắn.

"Đấu Khí đại lục sao..." Suy nghĩ của Thái Thanh chuyển động, đoán được ai là người cắn câu đầu tiên.

Không sai, chính là 'Vân Lam Tông lão tông chủ' trong nhóm, cũng chính là Vân Sơn, đã hành động đầu tiên.

Thông qua việc truyền bá Kim Đan Đại Đạo cho mười vạn đệ tử Vân Lam Tông, đã tạo ra một mối liên hệ nhân quả yếu ớt với Thái Thanh, từ đó giúp Thái Thanh nắm bắt được tọa độ vị diện của thế giới Đấu Khí!

Nói cách khác, thế giới Đấu Khí lúc này đã hoàn toàn bại lộ dưới mí mắt của Thái Thanh.

Cho dù không còn dựa vào nhân quả với Vân Lam Tông nữa, Thái Thanh vẫn có thể bất cứ lúc nào vượt qua hỗn độn, giáng lâm thế giới này!

Nhưng, hắn lại không vội ra tay, thôn phệ bản nguyên của thế giới vị diện này.

Dù sao, một thế giới đang gần cạn kiệt, thôn phệ bản nguyên của nó, đối với Thái Thanh mà nói cũng không có tác dụng lớn.

So với việc ăn sạch sành sanh, chi bằng thông qua Vân Sơn và Vân Lam Tông, để hoàn toàn nắm giữ nó trong tay còn có ích hơn!

Thử nghĩ xem, nếu trong nhóm trò chuyện, có một tấm gương sống sờ sờ bước lên đỉnh cao nhân sinh được bày ra ở đó, còn lo gì các thành viên khác không động lòng?

Nghĩ đến đây, trong lòng Thái Thanh đã quyết định.

"Ngươi đáng có được tạo hóa này, hôm nay bản thánh sẽ trợ giúp ngươi một tay." Thái Thanh nhàn nhạt cười, thần niệm trong nháy mắt xuyên qua tường chắn thế giới, giáng lâm thế giới Đấu Khí.

Cùng lúc đó, trên bầu trời Vân Lam Tông, đột nhiên có một tiếng sấm nổ vang, chấn động cả trời đất.

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa, không ngừng vang vọng trong Vân Lam Tông, khiến mười vạn đệ tử Vân Lam Tông và một đám trưởng lão, đều sắc mặt kinh hãi bất an, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có trên mặt Vân Sơn, không những không lộ ra chút sợ hãi nào, ngược lại còn tràn đầy vẻ mừng như điên.

Trước đó, trong lòng lão vẫn còn có chút lo lắng, không biết cái gọi là Thánh nhân có thật sự tồn tại hay không.

Nhưng bây giờ, nhìn mây gió đáng sợ đang không ngừng cuồn cuộn trên bầu trời, trong lòng Vân Sơn biết, lão đã cược đúng rồi!

Lập tức, không chút do dự, trước mặt các trưởng lão và mười vạn đệ tử, lão "phịch" một tiếng quỳ xuống.

"Lão tông chủ Vân Lam Tông Vân Sơn, cung nghênh Thánh nhân giáng lâm thế giới này!" Vân Sơn sắc mặt cuồng nhiệt, miệng cao

giọng hô lớn.

"Lão sư..." Nhìn Vân Sơn đang quỳ trên đất, trên khuôn mặt xinh đẹp của Vân Vận viết đầy vẻ khó tin.

Là đệ tử của Vân Sơn, nàng tự nhiên rất rõ, vị lão sư này của mình, rốt cuộc kiêu ngạo đến mức nào.

Vậy mà, cho dù kiêu ngạo như Vân Sơn, lúc này cũng thành kính quỳ trên đất, tất cả chuyện này quá không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Vân Vận cũng căn bản không thể chấp nhận.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ ngày càng khủng bố, không ngừng vang lên giữa trời đất.

Không đợi mọi người ở Vân Lam Tông, hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ánh sáng giữa trời đất, liền đột nhiên tối sầm lại.

Trong khoảnh khắc, thiên địa sôi trào, nhật nguyệt vô quang, toàn bộ bầu trời trăm vạn dặm, đều là một mảnh mây gió cuồn cuộn.

Từng mảng mây gió, đan xen vào nhau, phảng phất hóa thành một đôi mắt, to lớn đến khó mà hình dung!

"...Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!" Nhìn đôi mắt đang từ từ ngưng tụ trên bầu trời, rất nhiều đệ tử Vân Lam Tông, đều tâm thần kinh hãi đến cực điểm.

Động tĩnh khủng bố như vậy, thật sự quá đáng sợ, đừng nói là Đấu Hoàng, Đấu Tông, e rằng cường giả cấp bậc Đấu Đế trong truyền thuyết cũng căn bản không làm được!

"...Tên Vân Sơn này rốt cuộc đang làm cái gì, sao lại khủng bố như vậy..." Giọng nói của Thứu Hộ Pháp ẩn nấp trong bóng tối run rẩy, bị biến cố bất ngờ này dọa choáng váng.

Ban đầu, khi Vân Sơn truyền bá cái gọi là Thiên giai công pháp cho

mười vạn đệ tử Vân Lam Tông, hắn căn bản không để ý, cho rằng Vân Sơn chỉ là làm chuyện vô ích mà thôi, căn bản không thể gây ra sóng gió gì.

Nhưng bây giờ, nhìn đôi mắt trên bầu trời kia, cho dù là một cường giả Đấu Tông, trong lòng cũng không khỏi run rẩy không ngừng, không nhịn được mà sinh ra sợ hãi!

Phảng phất, khi đôi mắt đó mở ra, sẽ có chuyện đại khủng bố giáng lâm!

"Vân Sơn đáng chết!

Chuyện này phải mau chóng báo cáo, thông báo cho Hồn Điện!" Thứu Hộ Pháp vội vàng tìm một lý do, rồi chuẩn bị rút lui.

Nhưng không đợi thân hình hắn động đậy, một cỗ uy áp đáng sợ chưa từng có, liền từ trên bầu trời ầm ầm hạ xuống, áp chế cả trời đất!

Trong chốc lát, đừng nói là một Đấu Tông nhỏ bé, ngay cả cả thập phương thiên địa, cũng phảng phất như ngưng đọng lại, căn bản không thể động đậy mảy may.

Tất cả mọi thứ, đều phảng phất như hoàn toàn đình trệ, chỉ có đôi mắt trên bầu trời kia, đang từ từ mở ra, chiếu xuống ánh mắt sâu thẳm mênh mông!

"Lão tông chủ Vân Lam Tông Vân Sơn, cung nghênh Thánh nhân giáng lâm thế giới này!" Cảm nhận được uy áp đáng sợ từ trên trời hạ xuống, sắc mặt Vân Sơn càng thêm cung kính, lại một lần nữa cao giọng hô lên.

"Không tệ, là một kẻ có thể dạy dỗ." Giọng nói lãnh đạm từ từ hạ xuống, vang vọng bên tai mọi người, uyển như âm thanh của Đại Đạo vang vọng, khiến cho trong lòng tất cả mọi người, đều đồng loạt

cuồng chiến.

Khác với những người khác, Vân Sơn sau khi nghe những lời này, trên mặt lại lộ ra vẻ mừng như điên.

"Đa tạ Thánh nhân khen ngợi, Vân Sơn không dám nhận." Vân Sơn khấu đầu tạ ơn, ngữ khí tất cung tất kính, không dám có một chút mạo phạm.

"Nể tình ngươi có công truyền bá tiên kinh, bản thánh ban cho ngươi một quả linh quả, giúp ngươi thành cảnh giới tiên nhân." Lời của Thái Thanh vừa dứt, một quả linh quả tỏa tiên quang lượn lờ, từ trên chín tầng trời từ từ hạ xuống, lơ lửng trước mặt Vân Sơn.

Không cần phải nói nhiều, quả linh quả này, tự nhiên là giả.

Thái Thanh hiện tại, vẫn đang ngồi xếp bằng trong Bát Cảnh Cung, chỉ là thần niệm du ngoạn chư thiên, giáng lâm thế giới Đấu Khí mà thôi, làm sao có thể có linh quả ban cho.

Chương 240

Quả linh quả này trên thực tế, là do Thái Thanh dùng chút thiên địa linh lực còn sót lại trong giới này, ngưng tụ thành quả.

Mặc dù không thể so sánh với linh quả trong Hồng Hoang, nhưng cũng ẩn chứa một tia tiên đạo pháp tắc, có thể khiến Vân Sơn miễn cưỡng bước vào cảnh giới Nhân Tiên.

Đây cũng là chút mồi nhử Thái Thanh cho, để lão hoàn toàn bị hắn sử dụng.

Đối với những điều này, Vân Sơn tự nhiên không biết.

Lúc này, nhìn linh quả trước mắt, Vân Sơn đã vui mừng khôn xiết, căn bản không chút do dự, chộp lấy liền nuốt vào bụng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo tiên quang chói lòa, từ trong cơ thể lão đột nhiên bùng phát ra.

Trước mặt mười vạn đệ tử Vân Lam Tông, Vân Sơn trực tiếp phản lão hoàn đồng, khôi phục lại tuổi trẻ khí huyết phương cương!

Không chỉ như vậy, một cỗ khí tức dao động chưa từng có, cũng từ trong cơ thể không ngừng cuồn cuộn, vượt xa trước đó vô số lần!

"Đa tạ Thánh nhân ân huệ, Vân Sơn nhất định sẽ dốc toàn lực, đem tiên kinh truyền bá khắp thế giới này." Cảm nhận được sự thay đổi trên người, trong lòng Vân Sơn mừng như điên, vội vàng khấu đầu tạ ơn.

Đối với chuyện truyền bá tiên kinh, Thái Thanh cũng không quá để tâm.

Bây giờ tọa độ vị diện của thế giới này, đã bị hắn nắm giữ, cho dù không còn truyền bá Kim Đan Đại Đạo, cũng không sao cả.

Nhưng, chuyện này tự nhiên sẽ không nói rõ với Vân Sơn, cũng vừa hay tương kế tựu kế, để Vân Sơn tiếp tục sai lầm.

Dù sao hắn cũng căn bản không trông mong Vân Sơn có thể làm được chuyện gì khác, chỉ cần ngoan ngoãn làm tấm biển quảng cáo sống cho hắn là được!

"Nếu ngươi nguyện ý truyền bá tiên kinh, bản thánh sẽ ban cho ngươi thêm một lá thánh phù, có thể sử dụng vào lúc quan trọng." Lời của Thái Thanh vừa dứt, một lá ngọc phù tỏa ánh sáng vạn trượng, từ từ ngưng tụ ra.

"Đợi khi ngươi truyền bá tiên kinh khắp thế giới này, bản thánh sẽ dẫn độ ngươi đến tiên giới, từ đó vĩnh sinh bất diệt." Sau khi vẽ ra một cái bánh cuối cùng, Thái Thanh liền rút thần niệm ra, rời khỏi thế giới này.

Khoảnh khắc tiếp theo, khí thế giữa trời đất, đột nhiên tan biến hết, ánh sáng của nhật nguyệt tinh thần, cũng theo đó mà khôi phục như thường.

Nhưng trong toàn bộ Vân Lam Tông, vẫn là một mảnh tĩnh lặng! *** Tĩnh lặng!

Toàn bộ Vân Lam Tông, một mảnh tĩnh lặng chưa từng có!!

Từ lúc thần niệm của Thái Thanh giáng lâm thế giới này, đến lúc hoàn toàn rời đi, tất cả tuy chỉ diễn ra trong chốc lát, nhưng sự chấn động mà nó mang lại cho mọi người, lại kịch liệt chưa từng có!

Không nói đâu xa, chỉ riêng uy áp đáng sợ tỏa ra từ trên bầu trời, đã khiến tất cả mọi người không nhịn được mà tâm thần kinh hãi!

Khủng bố!

Đơn giản là quá khủng bố!!

Thủ đoạn bực này, gần như thần minh, vượt xa sự tưởng tượng của tất cả mọi người.

Đừng nói là gần mười vạn đệ tử Vân Lam Tông, cho dù là Thứu Hộ Pháp trốn trong bóng tối, lúc này cũng đã bị dọa vỡ mật.

Ngay cả một cường giả Đấu Tông, đối mặt với cỗ uy áp đáng sợ vừa rồi, cũng không có chút sức lực chống cự nào, phảng phất như sinh tử của hắn, chỉ nằm trong một ý niệm của đối phương!

"...Đây là tồn tại cảnh giới gì?

Sao lại khủng bố như vậy?" Tâm thần Thứu Hộ Pháp kinh hãi, căn bản không thể bình tĩnh lại.

Là hộ pháp của Hồn Điện, hắn cũng coi như kiến thức rộng rãi, ngày thường tiếp xúc không ít nhân vật lớn, ngay cả cường giả cấp Đấu Tôn trong truyền thuyết cũng đã từng có duyên gặp mặt vài lần.

Nhưng cho dù là khí thế của cảnh giới Đấu Tôn, cũng chưa từng mang lại cho hắn cảm giác áp bách khủng bố như vậy.

Không hề khoa trương mà nói, cho dù là cường giả cảnh giới Đấu Tôn, so với cỗ uy áp vừa rồi, vẫn chỉ là con kiến, căn bản không thể so sánh!

"Tên Vân Sơn này, rốt cuộc đã kết giao với tồn tại khủng bố như vậy?

Nghe trong lời nói của hắn, đối phương là Thánh nhân?" Tâm thần Thứu Hộ Pháp hoảng loạn, không khỏi đưa mắt nhìn về phía Vân Sơn.

Trên thực tế, không chỉ một mình hắn, gần như tất cả mọi người trong Vân Lam Tông, đều đưa mắt nhìn về phía Vân Sơn.

Dù sao, từ biểu hiện vừa rồi của Vân Sơn, rõ ràng là biết nội tình

của chuyện này!

Thế nhưng, khi ánh mắt của tất cả mọi người, đều đồng loạt hội tụ trên người Vân Sơn, Vân Sơn lại đột nhiên cười lớn.

"Thứu Hộ Pháp, còn muốn trốn đến bao giờ?

Thật sự muốn đợi Vân mỗ ra tay, mời ngươi hiện thân sao?" Vân Sơn cất cao giọng nói, giọng nói như sấm sét, không ngừng vang dội trên quảng trường.

Nghe thấy lời của lão, mọi người ở Vân Lam Tông, đều ngơ ngác không hiểu, ngay cả thân là tông chủ hiện tại Vân Vận, cũng vậy.

"Kiệt kiệt kiệt, Vân Sơn, bản hộ pháp xem thường ngươi rồi, không ngờ lại có tạo hóa như vậy, có thể cùng tồn tại khủng bố như vậy có liên hệ." Thứu Hộ Pháp cười quái dị một tiếng, từ trong bóng tối bước ra.

Cùng lúc đó, khí tức Đấu Tông trên người hắn, cũng điên cuồng vận chuyển, khiến cho mọi người ở Vân Lam Tông, sắc mặt lại một lần nữa thay đổi.

"Cường giả... cường giả Đấu Tông?!" Vân Vận sắc mặt đại kinh, vội vàng mở miệng hỏi: "Lão sư, người này là ai?

Sao lại xuất hiện trong Vân Lam Tông của ta?" "Người này là hộ pháp Hồn Điện, một thời gian trước tìm vi sư, nói có thể giúp vi sư đột phá cảnh giới Đấu Tông, cái giá phải trả là để Vân Lam Tông của chúng ta trở thành con rối của Hồn Điện." Vân Sơn sắc mặt lãnh đạm, từ từ mở miệng nói.

"Hồn Điện?!" Rất nhiều trưởng lão Vân Lam Tông nghe vậy, đều kinh ngạc không thôi.

Ai cũng không ngờ, Hồn Điện, thế lực khổng lồ bao trùm cả đại lục này, lại để mắt đến một Vân Lam Tông nhỏ bé.

“Chẳng lẽ động tĩnh vừa rồi, cũng là do Hồn Điện làm ra?” Vân Vận sắc mặt kinh ngạc, có chút khó tin hỏi.

“Hừ, đám người Hồn Điện, sao có thể so sánh với Thánh nhân!” Nghe thấy lời của Vân Vận, Vân Sơn lại hừ lạnh một tiếng, lắc đầu nói.

“Càn rỡ!” Thứu Hộ Pháp bên cạnh nghe vậy, lập tức nổi giận.

“Vân Sơn, bản hộ pháp thấy ngươi là kẻ có thể dạy dỗ, mới cho ngươi một cơ hội, ngươi lại dám ăn nói ngông cuồng, miệt thị Hồn Điện của ta?” Thứu Hộ Pháp giận dữ nói, trên mặt có sự tức giận cuồn cuộn.

Mặc dù, động tĩnh vừa rồi, ngay cả hắn cũng bị dọa vỡ mật, đến giờ hồi tưởng lại, vẫn không nhịn được mà run sợ.

Nhưng dù sao, dị tượng xuất hiện vừa rồi, cũng không phải do Vân Sơn gây ra, Vân Sơn lúc này, vẫn chỉ là một Đấu Hoàng mà thôi.

Một Đấu Hoàng nhỏ bé, dám trước mặt hộ pháp Hồn Điện nhục mạ Hồn Điện, Thứu Hộ Pháp sao có thể không tức giận?

“Chỉ bằng một Đấu Hoàng, cũng dám khinh thị Hồn Điện của ta, bản hộ pháp nói cho ngươi biết, ngày lành của Vân Lam Tông đến đây là hết rồi!” Thứu Hộ Pháp sắc mặt băng lãnh, rõ ràng đã động sát ý.

Thế nhưng, nghe thấy lời của hắn, Vân Sơn lại một lần nữa cười lớn.

“Đấu Hoàng?

Ngươi không phải thật sự cho rằng, Vân mỗ chỉ là một Đấu Hoàng chứ?” Trên mặt Vân Sơn lộ ra vẻ mỉa mai, cười nói.

Lời của lão vừa dứt, đừng nói là Thứu Hộ Pháp khẽ sững sờ, ngay cả Vân Vận và những người khác bên cạnh, trên mặt cũng đều lộ ra

vẻ nghi hoặc.

Tu vi của họ, có lẽ không bằng Vân Sơn, nhưng cũng có thể cảm nhận rõ ràng, cảnh giới đấu khí trong cơ thể Vân Sơn, đích thực chỉ có Đấu Hoàng đỉnh phong mà thôi, không có chút dấu hiệu đột phá nào.

"Vân Sơn, đừng có mà lừa bản hộ pháp, đừng nói ngươi vẫn là con kiến Đấu Hoàng, cho dù may mắn đột phá Đấu Tông, đắc tội với Hồn Điện của ta, vẫn chỉ có một con đường chết!" Thứu Hộ Pháp sắc mặt âm lãnh, lại một lần nữa mở miệng nói.

Chương 241

Rõ ràng, hắn cho rằng Vân Sơn, đang giả vờ giả vịt dọa hổ.

“Bọn phàm phu tục tử các ngươi, sao có thể biết được sức mạnh của tiên nhân.” Nghe thấy lời của Thứu Hộ Pháp, Vân Sơn khinh miệt lắc đầu, nói: “Thôi được, hôm nay Vân mỗ sẽ đại phát từ bi, cho ngươi kiến thức một chút, cái gì gọi là tiên nhân!” Mặc dù, Vân Sơn cũng chỉ vừa mới uống linh quả, chưa hoàn toàn hiểu rõ về thực lực của mình.

Nhưng trong nhóm trò chuyện, lướt sóng lâu như vậy, đối với thủ đoạn của tiên nhân, ít nhiều cũng có chút hiểu biết.

Thậm chí, ban đầu còn từng thỉnh giáo ‘An Lan vô địch’ về chuyện tu hành, đáng tiếc thế giới Đấu Khí không thể tu hành, mới thôi.

Bây giờ có được sức mạnh của linh quả, thuận lợi trở thành cảnh giới Nhân Tiên, tự nhiên không còn che giấu nữa, trực tiếp tâm niệm vừa động, cả người bay lên trời.

Nhìn Vân Sơn giữa không trung, Thứu Hộ Pháp trước tiên khẽ sững sờ, sau đó hai mắt đột nhiên co lại.

“Không... không dùng đấu khí?!” Chỉ thấy, Vân Sơn lúc này, không giống như cường giả Đấu Hoàng bình thường, sử dụng thủ đoạn đấu khí hóa cánh.

Thậm chí, ngay cả đấu khí trong cơ thể, cũng không có chút dấu hiệu lưu động nào.

Nói cách khác, Vân Sơn hiện tại, có thể đứng trên không, dựa vào không phải là sức mạnh của đấu khí, mà là một loại thủ đoạn siêu việt nhận thức của thế giới này, chưa từng có!

"...Làm sao có thể?!" Tâm thần Thứu Hộ Pháp kinh hãi, vạn vạn không ngờ, Vân Sơn trông vẫn chỉ là cảnh giới Đấu Hoàng, lại xảy ra sự thay đổi trời long đất lở.

Sự thay đổi này, ngay cả một cường giả Đấu Tông như hắn thấy, cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi!

Lập tức, Thứu Hộ Pháp cũng không còn quan tâm đến việc hỏi tội nữa, quay người liền muốn chạy trốn khỏi Vân Lam Tông.

"Đi?

E là không có cơ hội rồi!" Vân Sơn sắc mặt lạnh lùng, lắc đầu, giơ tay chỉ về phía Thứu Hộ Pháp.

Trong chốc lát, sức mạnh của trời đất, ngưng tụ trên đầu ngón tay, phảng phất hóa thành một đạo tiên quang, trong nháy mắt phá không bay ra.

Đạo tiên quang tốc độ cực nhanh, cho dù là Thứu Hộ Pháp có thực lực Đấu Tông, cũng căn bản không kịp né tránh, trực tiếp bị tiên quang bắn trúng.

Khoảnh khắc tiếp theo, trước mặt một đám đệ tử Vân Lam Tông, thân thể Thứu Hộ Pháp đột nhiên nổ tung, hóa thành một đám sương mù đen, tan biến giữa trời đất!

Chỉ bằng một chiêu, đã xóa sổ một cường giả cảnh giới Đấu Tông!

Cảnh này, lọt vào mắt mọi người ở Vân Lam Tông, lập tức khiến trên mặt tất cả mọi người, đều lộ ra vẻ kinh hãi.

"Đây chính là sức mạnh của tiên nhân, sức mạnh còn kinh khủng hơn cả đấu khí, chỉ cần có thể trở thành Đại La tiên nhân, liền có thể vĩnh thế bất hủ, tuổi thọ vô cùng vô tận, cùng trời đất trường tồn!" Vân Sơn sắc mặt phong khinh vân đạm, không hề để ý đến sự sụp đổ

của Thứu Hộ Pháp, nói với mười vạn đệ tử Vân Lam Tông phía dưới.

Nghe thấy lời của lão, bao gồm cả một đám trưởng lão, trên mặt tất cả mọi người, đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt chưa từng có.

Phảng phất như, có một cánh cửa hoàn toàn mới, đang mở ra trước mắt họ!

Nhìn sự thay đổi sắc mặt trên mặt một đám đệ tử, Vân Sơn hài lòng gật đầu.

Sở dĩ lão sẽ trước mặt các đệ tử, sử dụng thủ đoạn của tiên nhân, chính là để cho một đám đệ tử biết được sự phi phàm của tiên nhân.

Chỉ có như vậy, họ mới cam tâm tình nguyện trở thành tín đồ, thay lão tuyên truyền Kim Đan Đại Đạo trên Đấu Khí đại lục. *** Chỉ mới trước mặt mười vạn đệ tử Vân Lam Tông, truyền bá Kim Đan Đại Đạo, đã được Thánh nhân ban cho linh quả, trở thành cảnh giới tiên nhân.

Thử nghĩ xem, nếu đem Kim Đan Đại Đạo truyền bá khắp cả Đấu Khí đại lục, Thánh nhân sẽ ban cho phần thưởng hậu hĩnh đến mức nào?

Nghĩ đến đây, trong lòng Vân Sơn không khỏi kích động.

Đương nhiên, Đấu Khí đại lục rộng lớn bao la, chỉ dựa vào sức một người, muốn đem Kim Đan Đại Đạo truyền bá khắp cả đại lục, tự nhiên là chuyện không thực tế.

Cho nên, lần này mới hiển lộ thủ đoạn của tiên nhân, thu phục lòng người của một đám đệ tử Vân Lam Tông.

Trên thực tế, đừng nói là đệ tử bình thường của Vân Lam Tông, ngay cả một đám trưởng lão, chấp sự có thực lực Đấu Vương, sau khi thấy thủ đoạn tiên nhân mà Vân Sơn sử dụng, cũng đều tâm thần run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ kích động.

Không nghi ngờ gì, so với cái gọi là tu luyện đấu khí, tiên nhân bất hủ mà Vân Sơn nói, đối với họ, càng có sức hấp dẫn hơn!

"Lão tông chủ nói rất đúng, chúng ta nguyện ý đi theo lão tông chủ, thành cảnh giới tiên nhân bất hủ!" Rất nhiều trưởng lão Vân Lam Tông nhìn nhau một cái, đồng thanh nói.

Tông chủ hiện tại Vân Vận bên cạnh, nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trên mặt có chút lúng túng.

Không phải vì bị Vân Sơn lấn át, trong lòng có chút bất mãn, chỉ vì nàng rõ hơn những người khác, thế lực của Hồn Điện không hề tầm thường.

"Lão sư, vị Thứu Hộ Pháp kia tuy đã chết, nhưng Hồn Điện chung quy không phải thế lực tầm thường, chúng ta nên sớm chuẩn bị mới được." Sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, Vân Vận có chút lo lắng nói.

Nghe thấy lời của nàng, Vân Sơn lại không hề để tâm.

Thực lực của Hồn Điện quả thực không tầm thường, nhưng làm sao có thể so sánh với Thánh nhân?

Huống chi, mình còn có một lá thánh phù do Thánh nhân ban cho, nếu thật sự đến lúc nguy cấp, nhất định có thể một lần bình định tất cả!

Nghĩ như vậy, trong lòng Vân Sơn càng thêm kích động.

Ban đầu, lão chỉ nghĩ rằng, cả đời này chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Đấu Hoàng đỉnh phong, ngay cả cảnh giới Đấu Tông cũng không thể bước vào.

Vạn vạn không ngờ, trong thời gian ngắn ngủi, vận mệnh của lão đã xảy ra sự thay đổi trời long đất lở, bây giờ đã có đủ tự tin để coi thường cả Đấu Khí đại lục!

Tất cả, đều là nhờ Thánh nhân ban cho!

Nhất định phải biểu hiện thật tốt, kéo gần quan hệ với Thánh nhân!

"Chuyện của Hồn Điện, tạm thời không cần để ý, bây giờ ta có chuyện quan trọng hơn cần làm." Sau khi ý niệm trong lòng lóe lên, Vân Sơn trầm giọng nói.

"Chuyện quan trọng hơn?" Nghe thấy lời của lão, trên khuôn mặt xinh đẹp của Vân Vận lộ ra vẻ nghi hoặc.

Có chuyện gì, có thể quan trọng hơn việc đối phó với thế lực đỉnh cao đại lục là Hồn Điện?

"Vận nhi, truyền lệnh của vi sư, để thủ lĩnh của các thế lực khác trong Gia Mã đế quốc, trong vòng nửa tháng sau toàn bộ đến Vân Lam Tông, cùng nhau thương nghị chuyện thành tiên.

Nếu không đến, vậy cũng không cần thiết phải tồn tại nữa!" Giọng nói của Vân Sơn lạnh lùng, không chút khách khí nói.

Nghe thấy lời của lão, đừng nói là Vân Vận, ngay cả các trưởng lão bên cạnh, cũng đều kinh ngạc.

Phải biết rằng, Vân Lam Tông tuy là đại tông môn số một số hai trong Gia Mã đế quốc, nhưng các thế lực khác cũng không thể xem thường.

Nếu mấy thế lực liên thủ, chưa chắc không thể cùng Vân Lam Tông so kè cao thấp.

Cũng chính vì vậy, hai bên gần như nước sông không phạm nước giếng.

Bây giờ, ý của Vân Sơn, rõ ràng là muốn thu phục họ dưới trướng, hợp nhất toàn bộ thế lực của Gia Mã đế quốc.

Thủ lĩnh của các thế lực khác, sao có thể cam tâm?

“Lão sư, như vậy, Vân Lam Tông của chúng ta e là sẽ trở thành mục tiêu của mọi người...” Vân Vận nhíu chặt mày, có chút bất an nói.

“Hừ, mục tiêu của mọi người thì sao?

Với thực lực của ta hiện tại, thu phục họ dưới trướng, đó là vinh hạnh của họ!” Vân Sơn hừ lạnh một tiếng, không hề để tâm nói: “Việc quan trọng nhất của Vân Lam Tông chúng ta, chính là truyền bá Kim Đan Đại Đạo, không có thời gian ở đây lãng phí với họ, nếu không đồng ý quy thuận, vậy sớm diệt cho xong chuyện!” Lời của Vân Sơn lọt vào tai một đám trưởng lão Vân Lam Tông, khiến không ít người sắc mặt thay đổi.

Rõ ràng, Vân Sơn sau khi trở thành cảnh giới Nhân Tiên, đã hoàn toàn khác với lúc còn là Đấu Hoàng đỉnh phong, thực lực của cả người tăng lên đồng thời, tâm thái cũng xảy ra sự thay đổi căn bản.

Chương 242

Nói đơn giản một chút, đó là bành trướng rồi!

Không sai, bành trướng rồi!

Là tiên nhân duy nhất của cảnh giới Nhân Tiên trong thế giới Đấu Khí, tâm thái của Vân Sơn lúc này, tự nhiên bành trướng đến vô biên.

"Chuyện này ta đã quyết định rồi, các ngươi nghe lệnh ta hành sự là được, ta nhất định sẽ khiến danh tiếng của Vân Lam Tông, vang dội khắp cả Đấu Khí đại lục!" Vân Sơn xua tay, cũng không để ý đến Vân Vận và những người khác, trực tiếp quay người rời khỏi quảng trường.

"Tông chủ, xem ra..." Các trưởng lão khác thấy vậy, đều đưa mắt nhìn về phía Vân Vận.

Dù sao, họ không phải là Nhân Tiên, cũng không bành trướng như Vân Sơn, biết rõ quan hệ lợi hại trong đó.

Một chút sơ sẩy, cả Vân Lam Tông, đều sẽ toi đời!

"Nếu lão sư đã nói vậy, vậy thì cứ làm theo ý của lão đi." Sau một lúc, Vân Vận khẽ thở dài nói.

Đôi mắt đẹp của nàng, nhìn về phía Gia Mã đế quốc dưới chân Vân Lam Tông, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Trong lòng nàng biết rõ, e rằng sau ngày hôm nay, toàn bộ Gia Mã đế quốc, sẽ không còn bình yên nữa! *** Hồng Hoang thế giới, trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thanh ngồi xếp bằng trên bồ đoàn phong hỏa, từ từ mở hai mắt ra, lòng bàn tay khẽ mở ra, hiện ra một tinh thần nhỏ bằng móng tay.

Tinh thần này không phải vật gì khác, chính là tọa độ vị diện của thế giới Đấu Khí!

Có được tọa độ vị diện này, có nghĩa là Thái Thanh có thể bất cứ lúc nào giáng lâm thế giới Đấu Khí, thôn phệ luyện hóa bản nguyên thế giới Đấu Khí!

"Đáng tiếc, cấp bậc của thế giới Đấu Khí quá thấp, cho dù thôn phệ bản nguyên của nó, đối với Hỗn Độn Châu cũng không có ý nghĩa lớn." Sau khi khẽ lắc đầu, Thái Thanh thu tọa độ vị diện trong tay lại.

Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo, thế giới hỗn độn ẩn chứa bên trong, cấp bậc của nó vượt xa thế giới thiên địa thông thường.

Với bản nguyên thế giới gần cạn kiệt như của thế giới Đấu Khí, nếu thật sự thôn phệ, đối với sự tiến hóa của thế giới trong Hỗn Độn Châu, cũng căn bản không có tác dụng bao nhiêu.

Chính vì biết rõ điểm này, Thái Thanh mới không động thủ luyện hóa bản nguyên thế giới Đấu Khí, ban cho một luồng thánh niệm xong, liền vội vàng rời đi.

Dù sao, so với bản nguyên thế giới gần cạn kiệt, giữ lại Vân Sơn làm tấm biển quảng cáo sống, không nghi ngờ gì là có lợi hơn.

Thái Thanh có thể tưởng tượng được, sau chuyện này Vân Sơn, nhất định sẽ ở trong nhóm tuyên truyền rầm rộ, đến lúc đó các thành viên khác trong nhóm trò chuyện, không thể nào không động lòng!

Trên thực tế, cũng đúng như Thái Thanh dự đoán, sau khi Vân Sơn xử lý xong chuyện trong Vân Lam Tông, liền lập tức chạy vào nhóm trò chuyện khoe khoang.

Vân Lam Tông lão tông chủ: "Ha ha, các vị đạo hữu, Vân mỗ lại về rồi!" Hoa Sơn chưởng môn: "Xem ra, Vân tông chủ có vẻ rất vui." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Hiếm thấy Vân lão tông

chủ vui vẻ như vậy, không phải đã xảy ra chuyện tốt gì chứ?

Mau nói ra cho ta nghe với." Vân Lam Tông lão tông chủ: "Ha ha, không giấu gì các vị, Vân mỗ vừa rồi đã triệu tập mười vạn đệ tử Vân Lam Tông, đem Kim Đan Đại Đạo truyền thụ cho họ rồi!" Tin nhắn của Vân Sơn vừa gửi đi, các thành viên khác trong nhóm trò chuyện, lập tức đều kinh ngạc.

Phải biết rằng, một khi số lượng người được truyền bá Kim Đan Đại Đạo đủ nhiều, liền có thể dẫn Thánh nhân giáng lâm thế giới của mình, rủi ro ẩn chứa trong đó, không thể nói là không lớn!

Các thành viên khác trong nhóm trò chuyện, chính vì lo ngại điểm này, nên mới mãi không hành động.

Ai cũng không ngờ, tốc độ của Vân Sơn lại nhanh như vậy, đã xong việc rồi!

Hơn nữa, xem ra, rõ ràng là đã được tạo hóa không nhỏ!

Hoa Sơn chưởng môn: "Vân tông chủ, có thể kể chi tiết chuyện đã xảy ra không?" Hoa Sơn chưởng môn lập tức hỏi dồn, rõ ràng cũng rất quan tâm đến chuyện này.

Cũng khó trách, cũng là chưởng môn một tông, tự nhiên muốn biết, sau khi Vân Sơn truyền bá Kim Đan Đại Đạo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vân Lam Tông lão tông chủ: "Nói ra có thể các vị không tin, Vân mỗ bây giờ đã là tiên nhân rồi!" Vân Sơn cũng không giấu giếm, trước mặt mọi người trong nhóm trò chuyện, đem chuyện truyền bá Kim Đan Đại Đạo, đổi lấy Thái Thanh giáng lâm, ban cho tiên nhân linh quả, từ đầu đến cuối kể lại một lượt.

Theo lời kể của lão, cả nhóm trò chuyện, lập tức chìm vào im lặng.

Rõ ràng, trong lòng tất cả mọi người, đều chấn động không thôi.

Trước đó, trong lòng họ ít nhiều, đều có một chút hoài nghi.

Nhưng sau khi nghe lời của Vân Sơn, chút hoài nghi cuối cùng trong lòng, cũng hoàn toàn tan biến.

Thật sự tin tưởng 'Phản phái Thánh nhân', là Thánh nhân thần thoại trong truyền thuyết!

Vân Lam Tông lão tông chủ: "May nhờ Thánh nhân giáng lâm, Vân mỗ mới có thể thành cảnh giới tiên nhân, Vân Lam Tông của ta mới tránh được vận mệnh trở thành con rối của Hồn Điện, Thánh nhân thật sự đã thay đổi vận mệnh cho Vân Lam Tông của ta!" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Hu hu... người ta cũng muốn thay đổi vận mệnh, nhưng người ta chỉ là một nha đầu nhỏ địa vị thấp hèn, căn bản không thể truyền bá Kim Đan Đại Đạo cho mười vạn người." Hoa Sơn chưởng môn: "Đúng vậy, số lượng mười vạn người, quả thực quá lớn một chút, toàn bộ đệ tử phái Hoa Sơn của ta cộng lại, cũng chỉ có không đến nghìn người." An Lan vô địch: "Chỉ là thế giới vị diện của các ngươi quá rác rưởi thôi, nếu ta muốn truyền đạo, một ý niệm liền có thể đem Kim Đan Đại Đạo truyền bá cho ức vạn sinh linh!" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Đúng rồi, thế giới của Hoa chưởng môn và Giang nha đầu, không phải đều có hoàng thất sao, có lẽ có thể mượn sức mạnh của hoàng thất, truyền bá Kim Đan Đại Đạo." Hoa Sơn chưởng môn: "Kế này rất hay!

Nếu có thể mượn sức mạnh của hoàng thất, quả thực có thể dễ dàng làm được!" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Hu hu, hoàng đế đều ở trong thâm cung đại viện, người ta một nha đầu nhỏ, làm sao có cơ hội gặp được." Vân Lam Tông lão tông chủ: "Vậy thì chờ thêm một chút đi, chỉ cần lưu tâm, sau này sẽ có cơ hội, đến lúc đó nắm bắt cơ hội, nhất định có thể thành công!" 【Ting!

Thành viên mới 'Dã Vũ Mạ' gia nhập nhóm trò chuyện!】【Ting!

Thành viên mới 'Thiên Hạ Hội giang bả tử' gia nhập nhóm trò chuyện!】【Ting!

Thành viên mới 'Bất lão nữ thần Khổ Ngải Tửu' gia nhập nhóm trò chuyện!】...

Trong nhóm trò chuyện, vì một câu nói của Vân Sơn, đang thảo luận sôi nổi, ba tiếng thông báo hệ thống đột ngột vang lên, khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Hoa Sơn chưởng môn: "Không ngờ, nhanh như vậy lại có người mới gia nhập rồi, hoan nghênh các vị người mới vào nhóm!" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Hoan nghênh các vị đại lão mới, người ta là manh muội tử đáng thương, cầu đại lão che chở!" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Ha ha, hiếm có hôm nay lại có người mới vào nhóm, thật là song hỷ lâm môn." An Lan vô địch: "Chỉ là một đám con kiến mà thôi, cũng có thể coi là chuyện tốt? (Khinh bỉ.jpg)" Vân Lam Tông lão tông chủ: "An Lan đạo hữu nói vậy, có chút không ổn rồi, không chừng trong số những người mới này, có tồn tại giống như Thánh nhân đó!" An Lan vô địch: "Ha ha, ta thấy ngươi sắp hồ đồ rồi, thật sự cho rằng tồn tại như Thánh nhân là rau cải trắng sao?

Đừng nói là mấy người mới này, nhìn khắp chư thiên vạn giới vô số vị diện, lại có mấy người tồn tại giống như vị Thánh nhân kia?" Ban đầu, 'An Lan vô địch' đối với việc Thái Thanh là Thánh nhân trong truyền thuyết có chút không phục, tự cho mình là Bất Hủ Chi Vương đường đường, căn bản sẽ không yếu hơn người khác.

Nhưng bây giờ, sau khi nghe về thủ đoạn của Thái Thanh, hắn đã hoàn toàn phục rồi!

Không nói đâu xa, chỉ riêng chuyện xuyên qua vô tận hỗn độn, giáng lâm các vị diện khác, căn bản không phải là điều một Bất Hủ

Chi Vương có thể làm được!

Đương nhiên, tuy đã thừa nhận Thái Thanh, coi Thái Thanh là tồn tại không thể lường được, nhưng không có nghĩa là, đối với các thành viên khác trong nhóm trò chuyện, hắn cũng có cái nhìn mới.

Hoàn toàn ngược lại, trong mắt 'An Lan vô địch' hiện tại, trừ Thái Thanh ra, cả nhóm trò chuyện, đều là rác rưởi!

Nghe thấy lời của 'An Lan vô địch', Vân Sơn cũng không nói gì nữa.

Đã tận mắt chứng kiến thủ đoạn của Thái Thanh, tự nhiên rất rõ, thực lực của Thái Thanh rốt cuộc khủng bố đến mức nào, muốn tìm một tồn tại có thể sánh vai với ngài, căn bản không có khả năng!

Đệ ngũ bình hành vũ trụ triết học gia: "Lời của An Lan huynh, tuy không sai, nhưng cũng có chút quá đáng, đối đãi với thành viên mới gia nhập nhóm, nên thân thiện một chút." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Đúng, đúng, điểm này, ta đồng ý với lời của đại lão triết học gia!" Hoa Sơn chưởng môn: "Được rồi, đừng cãi nhau nữa, kẻo dọa người mới." Theo tin nhắn của 'Hoa Sơn chưởng môn' được gửi đi, cả nhóm trò chuyện, liền dần dần yên tĩnh lại.

Cũng lúc này, những người mới vừa gia nhập nhóm trò chuyện, mới có cơ hội lên tiếng.

Bất lão nữ thần Khổ Ngải Tửu: "Ai có thể giải thích, nhóm trò chuyện này để làm gì?" Dã Vũ Mạ: "Nhóm trò chuyện là cái gì?

Một loại nhẫn thuật mới sao?

Nghe có vẻ thú vị." Thiên Hạ Hội giang bả tử: "Nhẫn thuật?

Có lợi hại bằng Tam Phân Quy Nguyên Khí của bản bang chủ không?" Đệ ngũ bình hành vũ trụ triết học gia: "Chậc, lại nhẫn thuật, lại Tam Phân Quy Nguyên Khí, xem ra lần này những người mới gia

nhập, đều rất đặc sắc!" Hoa Sơn chưởng môn: "Khụ khụ, là người cũ trong nhóm, để ta giải thích cho các ngươi một lượt." "Nhóm trò chuyện này, tương đương với một nền tảng tụ hội, có thể để chúng ta tự do giao lưu, nhưng điểm quan trọng nhất là, tất cả thành viên trong nhóm trò chuyện, đều đến từ những thế giới khác nhau!" Dã Vũ Mạ: "Thế giới khác nhau?

Ý của ngươi là, ngoài nhẫn giới ra, còn có nơi khác?" Đệ ngũ bình hành vũ trụ triết học gia: "Không thể nói là nơi khác, nên là thời không khác!

Bởi vì nếu là nơi khác trong cùng một thế giới, thì có khả năng đến được, nhưng chúng ta đến từ những vị diện thời không khác nhau, căn bản không có cách nào đến được thế giới của đối phương!" "Điểm này, cũng là sự thần kỳ của nhóm trò chuyện này!" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Bổ sung một điểm, không phải là không thể đến được thế giới khác, chỉ là chúng ta quá rác rưởi, Thánh nhân đại lão đã dùng thực lực chứng minh rồi, ngài có thực lực giáng lâm các thế giới khác, vô số không biết!" Bất lão nữ thần Khổ Ngải Tửu: "Thánh nhân đại lão?

Là vị này sao?

Chương 243

@Phản phái Thánh nhân" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "..." "Người mới, ngươi tiêu rồi, Thánh nhân có thể tùy tiện @ sao?

Làm như vậy, phải bồi tội đó!" Bất lão nữ thần Khổ Ngải Tửu: "Không phải chứ, Thánh nhân khủng bố đến vậy sao?

Ngay cả @ cũng không được @? (Sợ khóc.jpg)" Dã Vũ Mạ: "Hừ, thật là kiêu ngạo, chẳng lẽ cũng muốn múa sao?" Thiên Hạ Hội giang bả tử: "Dám tự xưng là thánh, Hùng mỗ ta là người đầu tiên không phục! (Nổi giận.jpg)" *** Hồng Hoang thế giới, trong Bát Cảnh Cung.

Nhìn những người mới không ngừng xuất hiện trong nhóm trò chuyện, Thái Thanh từ từ cười.

Đối với thân phận của ba người mới này, người khác có thể không rõ, nhưng hắn sao có thể không biết.

Rõ ràng, 'Bất lão nữ thần Khổ Ngải Tửu' kia, thân phận thật sự là thành viên tổ chức áo đen trong Conan, Vermouth! 'Dã Vũ Mạ', là lão tổ tông của tộc Uchiha trong thế giới ninja, Uchiha Madara!

Còn 'Thiên Hạ Hội giang bả tử', không nghi ngờ gì chính là Hùng Bá trong Phong Vân!

Giống như trước đây, các thành viên mới gia nhập nhóm trò chuyện, đều là phản diện trong mỗi thế giới!

"Xem ra, đúng là nhóm trò chuyện của phản diện." Thái Thanh khẽ cười, thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng, tuy đã đoán được thân phận của mấy người mới, hắn cũng không vội vàng hiện thân ngay trong nhóm.

Thân phận đại lão 'Phản phái Thánh nhân', đã được thiết lập, tự

nhiên không thể tùy tiện hạ thấp đẳng cấp.

Huống chi, sau khi trải qua những chuyện xảy ra trong thế giới Đấu Phá, các thành viên cũ trong nhóm trò chuyện, đều đã hiểu rõ thực lực của hắn, căn bản không cần hắn mở miệng, họ sẽ khiến những người mới sợ đến ngẩn người.

Vân Lam Tông lão tông chủ: "Người mới, vừa mới vào nhóm, có thể không hiểu, ta nhắc nhở trước một câu, trong nhóm ai cũng có thể đắc tội, tuyệt đối không được đắc tội Thánh nhân đại lão!" An Lan vô địch: "Ngay cả ta, Bất Hủ Chi Vương đường đường, cũng không dám trước mặt vị Thánh nhân kia, đám rác rưởi các ngươi, không biết điều một chút sao?" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Lời của đại lão An Lan, tuy thô nhưng thật, tốt nhất nên nghe lọt tai." Bất lão nữ thần Khổ Ngải Tửu: "Tại sao lại như vậy, không phải chúng ta đều ở những thế giới thời không khác nhau sao?

Tại sao phải sợ ngài ấy?" Thiên Hạ Hội giang bả tử: "Đúng, chẳng lẽ ngài ấy thật sự có thể giáng lâm thế giới của ta sao?" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Ha ha, người trẻ tuổi, đừng không nghe khuyên, Thánh nhân đại lão mấy hôm trước, vừa mới giáng lâm thế giới Đấu Khí của ta, sức mạnh kinh khủng đó, đơn giản là khó có thể hình dung!" Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "Đúng, vị Thánh nhân đại lão đó toàn tri toàn năng, biết rõ vận mệnh của mỗi người!" Dã Vũ Mạ: "Ồ?

Thật sao?

Ta không tin, có người có thể dự đoán được vận mệnh của tộc Uchiha của ta!" Nhìn đến đây, Thái Thanh biết thời cơ đã đến, lập tức nhanh chóng gửi đi một tin nhắn ngắn gọn.

Phản phái Thánh nhân: "Uchiha Madara, Hùng Bá, và Vermouth, xem ra lần này, đã có ba người mới thú vị." Tin nhắn này vừa gửi đi,

cả nhóm trò chuyện, trong nháy mắt không còn động tĩnh.

Đặc biệt là ba người mới vừa gia nhập, nhìn thấy tin nhắn này trong khoảnh khắc, không một ngoại lệ, tất cả đều co rụt con ngươi, trên mặt lộ ra một tia kinh hãi.

Mặc dù không rõ, hai cái tên còn lại có đúng hay không, nhưng đối với tên của mình, họ lại nhìn thấy rõ ràng!

Không nghi ngờ gì, đúng như các thành viên khác trong nhóm trò chuyện đã nói, vị 'Phản phái Thánh nhân' này biết tất cả mọi thứ, bao gồm cả thân phận thật sự của họ!

Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Oa, đại lão xuất hiện!

Hàng đầu hóng hớt!" Hoa Sơn chưởng môn: "Uchiha Madara, Hùng Bá, và Vermouth?

Là thân phận thật sự của ba thành viên mới sao?

Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, đã nhìn thấu thân phận của họ, không hổ là Thánh nhân!" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Thánh nhân quả nhiên không gì không biết!

Có thể vì Thánh nhân phục vụ, Vân mỗ thật sự tam sinh hữu hạnh!!" Vân Sơn đã chứng kiến thủ đoạn của Thái Thanh, căn bản không e ngại những người khác trong nhóm trò chuyện, không chút khách khí mà nịnh nọt.

Thế nhưng, Thái Thanh sau khi gửi một tin nhắn như vậy, liền không còn động tĩnh gì khác, chỉ chú ý đến mọi người trong nhóm trò chuyện.

Bất lão nữ thần Khổ Ngải Tửu: "Hô...

ẩn nấp nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có người nhanh chóng nhìn thấu thân phận thật sự của ta, ta có chút hiểu tại sao những

người trong nhóm này, lại cung kính như vậy." Thiên Hạ Hội giang bả tử: "Hùng mỗ hôm nay cũng đã mở mang tầm mắt, quả nhiên người giỏi còn có người giỏi hơn, trời cao còn có trời cao hơn." Dã Vũ Mạ: "Chỉ là một cái tên thôi mà, cũng không có gì ghê gớm chứ?" Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Ha ha, có thể nói ra tên, đại biểu cho việc Thánh nhân đại lão biết tất cả mọi thứ, cả vận mệnh sau này của ngươi, chỉ là lười nói nhiều thôi, hoặc là, ngươi không có tư cách để ngài nói nhiều." Vân Lam Tông lão tông chủ: "Được rồi, Giang nha đầu đừng nói nhiều như vậy nữa, mấy người mới vừa vào nhóm, tự nhiên không biết sự lợi hại của Thánh nhân." "Nhưng, chỉ cần ở lại lâu một chút, nhất định sẽ hiểu được sự khủng bố trong đó!" "Vừa hay, ta đang định hợp nhất toàn bộ sức mạnh của Gia Mã đế quốc, truyền bá Kim Đan Đại Đạo của Thánh nhân, đến lúc đó có thể cho các ngươi xem." Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Oa, tông chủ đại lão thật lợi hại, đã bắt đầu hợp nhất toàn bộ sức mạnh của quốc gia, cứ như vậy tiếp tục, nhất định sẽ là người đầu tiên được Thánh nhân đại lão độ hóa thành Đại La bất diệt!" Hoa Sơn chưởng môn: "Vân tông chủ tốc độ nhanh như vậy, Nhạc mỗ thật sự tự thấy không bằng." Vân Lam Tông lão tông chủ: "Ha ha, mấy vị đạo hữu khách sáo rồi, Vân mỗ cũng chỉ may mắn đi trước một bước thôi." "Đợi Vân mỗ hợp nhất xong thế lực của Gia Mã đế quốc, nhất định sẽ chụp mấy tấm ảnh gửi lên nhóm, để các vị cùng xem!" Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "Ảnh sao?

Đúng rồi, ngoài ảnh ra, trong nhóm hình như còn có chức năng trực tiếp." An Lan vô địch: "Trực tiếp?

Đó là cái gì?" Vân Lam Tông lão tông chủ: "Xin được nghe chi tiết." Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "Ừm, trực tiếp giống như phiên bản nâng cấp của ảnh, chỉ cần mở chức năng trực tiếp, chúng ta có thể bất cứ lúc nào, gần như mặt đối mặt tiến hành giao lưu."

Nhược bất cấm phong Giang Ngọc Yến: "Mặt đối mặt?

Thần kỳ như vậy sao?!" Vũ trụ kế hoạch sinh dục chủ nhiệm: "À, có lẽ cách diễn đạt của ta có chút vấn đề, chỉ là mặt đối mặt giao lưu thôi, không thể làm được chuyện gì khác." Vân Lam Tông lão tông chủ: "Ra là vậy, Vân mỗ đại khái đã hiểu rồi, lúc khác ta sẽ thử xem, nếu thật sự hữu dụng, sẽ cho các vị đạo hữu xem một buổi trực tiếp." Nhìn đến đây, thần sắc của Thái Thanh khẽ động.

Kế hoạch ban đầu của hắn, tuy cũng muốn giữ lại Vân Sơn trong nhóm làm tấm gương sống, để thu hút các thành viên khác cắn câu, nhưng cũng không ngờ, chức năng của nhóm trò chuyện lại đầy đủ như vậy, ngay cả trực tiếp cũng có!

Như vậy, mọi hành động của Vân Sơn, ảnh hưởng mang lại cho các thành viên khác, e rằng sẽ trở nên cực kỳ to lớn!

"Chắc là một chuyện tốt..." Thái Thanh nghĩ trong lòng, dự cảm chuyện này e là sẽ ngày càng náo nhiệt.

Ngay lúc, tâm thần đang chú ý đến nhóm trò chuyện, đột nhiên thần sắc hắn khẽ động, dường như cảm giác được điều gì, ánh mắt nhìn ra ngoài Bát Cảnh Cung.

Chỉ thấy, ngoài Huyền Đô Tử Phủ, có một đạo thánh quang từ trên trời hạ xuống, hóa thành một thân ảnh tỏa thần huy lượn lờ, chính là Nữ Oa!

"Kỳ lạ, nàng đến đây làm gì?" Nhìn Nữ Oa đột nhiên giáng lâm, trên mặt Thái Thanh không khỏi lộ ra một tia bất ngờ.

Phải biết rằng, bây giờ Phong Thần Lượng Kiếp, sau khi bị trì hoãn ba mươi hội nguyên, các Thánh nhân chư thiên đều đang bận rộn bố cục, muốn chiếm được tiên cơ trong lượng kiếp.

Vào lúc quan trọng như vậy, Nữ Oa ngay cả một tiếng chào hỏi

cũng không có, trực tiếp chạy đến ngoài Huyền Đô Tử Phủ, rõ ràng có chuyện xảy ra!

Nghĩ đến đây, Thái Thanh dời suy nghĩ khỏi nhóm trò chuyện, đạo bào vung lên, đại trận ngoài Huyền Đô Tử Phủ liền lập tức tan ra, lộ ra một lối đi.

Nữ Oa thấy vậy, trên mặt lập tức lộ ra một tia vui mừng, cũng không chần chừ nhiều, nhanh chóng đi vào.

"Hôm nay mạo muội đến thăm, xin Thái Thanh sư huynh thứ lỗi." Nữ Oa vừa ngồi xuống, liền sắc mặt áy náy nói.

"Nữ Oa sư muội khách sáo rồi, không biết hôm nay đến Bát Cảnh Cung của ta có việc gì?" Thái Thanh nhàn nhạt mở miệng, cũng không có tâm tư vòng vo với nàng, trực tiếp hỏi.

"Không giấu gì sư huynh, Nữ Oa lần này đến đây, không phải vì chuyện gì khác, dưới trướng ta có một đồng tử, tên là Linh Châu Tử, trong cõi u minh đáng phải ứng kiếp, trong Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới, e là phải vào nhân tộc đi một chuyến." Nữ Oa nói đến đây, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười khổ.

Nói thế nào đi nữa, nàng cũng là Mẫu của nhân tộc, để đồng tử dưới trướng chuyển thế vào nhân tộc, vốn là chuyện dễ như trở bàn tay, làm gì cần phải được sự đồng ý của người khác.

Nhưng khốn nỗi, bây giờ khí vận của nhân tộc, lại nằm trong tay Thái Thanh, nếu không chào hỏi một tiếng, liền sắp xếp đồng tử dưới trướng vào nhân tộc, e là khó tránh khỏi khiến Thái Thanh suy nghĩ nhiều.

Cũng chính vì cân nhắc điều này, Nữ Oa mới đích thân đến tận cửa, chủ động nói rõ nhân quả trong đó với Thái Thanh, sợ gây ra hiểu lầm.

Trên thực tế, sự lo lắng của nàng hoàn toàn là thừa thãi.

Đối với chuyện của nhân tộc, Thái Thanh căn bản không quan tâm, nếu không phải trong nhân tộc, tỉ lệ xuất hiện nhân vật chính là lớn nhất, hắn đã sớm không quan tâm đến nhân tộc rồi.

Còn chuyện Nữ Oa gửi đồng tử dưới trướng, chuyển thế vào nhân tộc, hắn lại càng không quan tâm.

Dù sao, người khác có thể không rõ, nhưng hắn sao có thể không biết, đồng tử dưới trướng Nữ Oa tiến vào nhân tộc, đó vốn là chuyện trời định!

Thậm chí, nếu không có Linh Châu Tử chuyển thế vào nhân tộc, e rằng cả Phong Thần Lượng Kiếp, đều sẽ xảy ra biến số.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thái Thanh đã có chủ ý.

Thấy Thái Thanh trầm mặc không nói, gương mặt xinh đẹp của Nữ Oa không khỏi lộ vẻ thấp thỏm.

Là một Hỗn Nguyên Thánh Nhân, lại là Thánh Mẫu của Nhân tộc, giờ đây vì đồng tử dưới trướng chuyển thế vào Nhân tộc mà lại phải khúm núm hạ mình như vậy, trong lòng tự nhiên không dễ chịu chút nào.

Nhưng dù vậy, nàng cũng không dám có chút bất mãn nào.

Không nói đâu xa, đối với tu vi thực lực của Thái Thanh, nàng hiểu rất rõ.

Chương 244

Nếu thật sự vì chuyện này mà khiến Thái Thanh không vui, nàng thà không tham gia vào Phong Thần Lượng Kiếp lần này còn hơn.

Đúng lúc Nữ Oa đang thấp thỏm không yên trong lòng, Thái Thanh lên tiếng.

"Ý của Nữ Oa sư muội, Bản thánh đã hiểu, sư muội đã là Thánh Mẫu của Nhân tộc, đưa đồng tử dưới trướng vào Nhân tộc rèn luyện một phen cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Chỉ là…" Đến đây, Thái Thanh khẽ ngừng lại, cố ý úp mở.

"Chỉ là?

Xin Thái Thanh sư huynh nói rõ?" Nữ Oa vẻ mặt căng thẳng, vội vàng hỏi.

"Chỉ là, chuyện Nhân tộc hiện nay, Bản thánh cũng không còn quan tâm, toàn bộ giao cho Hậu Thổ tự quyết.

Nay đột nhiên muốn sắp xếp đệ tử của sư muội vào Nhân tộc, e là có chút không ổn." Thái Thanh chậm rãi nói, ra vẻ khó xử.

Nghe những lời này, đôi mày liễu của Nữ Oa khẽ nhíu lại, rồi như đã hạ quyết tâm, nàng vung tay ngọc, lấy ra bốn thanh linh kiếm.

"Đây là Hồng Mông Tứ Thánh Kiếm, tuy chỉ là bốn thanh Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng nếu hợp lại sử dụng, uy lực cũng vô cùng bất phàm, gần bằng Cực phẩm Tiên thiên linh bảo." Nữ Oa giới thiệu, rồi đưa bốn thanh linh kiếm đến trước mặt Thái Thanh, nhẹ giọng nói: "Chuyện lần này quả thực đã làm khó Thái Thanh sư huynh, trong lòng Nữ Oa cũng áy náy, nguyện dâng tặng Hồng Mông Tứ Thánh Kiếm cho sư huynh, xem như một chút tâm ý của sư muội."

Nhìn Hồng Mông Tứ Thánh Kiếm trước mắt, rồi lại nhìn Nữ Oa với vẻ mặt đau như cắt, sắc mặt Thái Thanh không khỏi trở nên kỳ quái.

Tốt lắm, hễ không hợp ý là tặng quà hay sao?

Rõ ràng, sau mấy lần đến cửa tặng quà trước đây, bây giờ Nữ Oa đã bị 'dạy dỗ' gần xong rồi, căn bản không cần hắn mở lời, đã tự biết chủ động tặng quà!

Nhưng vấn đề là, hắn căn bản không có ý đó!

Vẻ mặt Thái Thanh tỏ ra bất đắc dĩ, trong lòng thầm lắc đầu.

Không nói đâu xa, chỉ riêng với tầm nhìn của hắn bây giờ, đừng nói là bốn thanh Tiên thiên linh bảo quèn, e rằng dù là bốn món Tiên thiên chí bảo, hắn cũng chẳng thèm liếc mắt.

Vì bốn thanh Tiên thiên linh bảo mà cố ý làm khó Nữ Oa?

Ta mà là loại người đó sao!!

"Sư muội, e là ngộ hội rồi, sư huynh ta không phải muốn nhận pháp bảo mới không đồng ý để sư muội đưa đồng tử vào Nhân tộc." Thái Thanh khẽ thở dài, chậm rãi nói: "Chỉ là hiện nay, Nhân tộc biến số không ngừng, đồng tử dưới trướng của sư muội nếu vào Nhân tộc, không chừng sẽ gây ra biến số gì đó." Nữ Oa nghe vậy, trước tiên là ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ra, thật sự là ngộ hội!

"Thái Thanh sư huynh yên tâm, nếu thật sự gây ra biến số, sư muội nhất định sẽ ra tay giải quyết ngay lập tức, tuyệt đối không để lỡ đại sự của sư huynh." Sau khi hiểu ra, Nữ Oa vội vàng nói.

Nghe những lời này, Thái Thanh trong lòng thầm cười, biết rằng vở kịch này không diễn vô ích.

Có câu nói này của Nữ Oa, sau này nếu thật sự vì Linh Châu Tử mà dẫn đến một nhân vật chính mới, lúc đó đối phó sẽ dễ dàng hơn

nhiều.

Nói cách khác, lý do Thái Thanh cố ý tỏ ra khó xử là để dẫn Nữ Oa vào bẫy, đề phòng nhân vật chính có thể xuất hiện sau này!

Dù sao thân phận của Linh Châu Tử quá quan trọng, nếu thật sự trở thành một nhân vật chính mới, Thái Thanh tuyệt đối không dám để xảy ra bất kỳ sự cố nào.

"Nếu đã như vậy, vậy thì cứ theo lời Nữ Oa sư muội, đưa Linh Châu Tử vào Nhân tộc đi." Thái Thanh gật đầu, cuối cùng cũng đồng ý.

Nghe lời này, Nữ Oa trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng lập tức cáo từ rời đi, chuẩn bị đến Nhân tộc một chuyến để xử lý việc chuyển thế của Linh Châu Tử.

"Nếu có tên nào không có mắt, thật sự chuyển thế thành Na Tra, vậy thì có trò hay để xem rồi." Nhìn bóng lưng Nữ Oa rời đi, Thái Thanh khẽ cười nói.

Ngay lúc hắn đang thầm nghĩ như vậy, một tiếng thông báo của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai.

"Đinh!

Túc chủ hãy chú ý, một nhân vật chính mới đã giáng lâm!" Nghe tiếng thông báo vang lên bên tai, trên mặt Thái Thanh thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Không ngờ nhân vật chính lại đến nhanh như vậy!

Phải biết rằng, Nữ Oa chân trước vừa mới rời đi, chân sau đã có nhân vật chính giáng lâm, cũng quá trùng hợp rồi?

Khi Thái Thanh mở ra vòng hào quang Phản diện Thánh Nhân, nhìn rõ vị trí của nhân vật chính mới, sắc mặt hắn lại càng trở nên cổ quái

hơn.

Đối với việc trong thiên địa Hồng Hoang không ngừng có nhân vật chính mới giáng lâm, Thái Thanh sớm đã quen không còn thấy lạ.

Thậm chí, trong lòng hắn còn mong chờ có nhân vật chính mới giáng lâm Hồng Hoang.

Dù sao, đối với một đại ác nhân phản diện như hắn, cái gọi là nhân vật chính thực ra cũng chỉ là rau hẹ mà thôi.

Có nhân vật chính mới giáng lâm cũng có nghĩa là hắn có thể thu hoạch thêm một lần nữa, tự nhiên là vui mừng không kịp.

Nhưng lần này, sau khi xác định rõ vị trí của nhân vật chính mới, trên mặt Thái Thanh không khỏi lộ ra vẻ kỳ quái.

Chỉ thấy, nhân vật chính mới lần này, nơi giáng lâm không phải nơi nào khác, mà chính là nơi một nhân vật chính khác, Thông Thiên Giáo Chủ, đang ở - Bích Du Cung!

"Chậc, xem tình hình này, chẳng lẽ Thông Thiên sư đệ một mình bị xuyên việt hai lần?" Thái Thanh thầm nghĩ, trên mặt hiện lên vẻ hứng thú.

Không nói đâu xa, chỉ riêng tình huống một thân thể, hai nhân vật chính, dù là một Phản diện Thánh Nhân đã quá quen với các nhân vật chính như hắn, cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Căn bản không cần nghi ngờ, cảnh tượng đó chắc chắn sẽ vô cùng đặc sắc!

Sự thật cũng đúng như Thái Thanh dự liệu.

Lúc này, Bích Du Cung vốn đã im ắng từ lâu bỗng trở nên náo nhiệt.

Nhìn đạo nhân trước mặt giống hệt mình, trên mặt Thông Thiên

Giáo Chủ viết đầy vẻ kinh ngạc.

"Cái quái gì thế này?

Sao tự dưng lại mọc ra một ta nữa?" Thông Thiên Giáo Chủ ngơ ngác, cũng không ngờ rằng mình đang yên ổn bế quan tu hành, đột nhiên lại xuất hiện một bản thân khác.

Nhưng hắn nhanh chóng hoàn hồn, đoán ra thân phận của hắc bào đạo nhân trước mắt.

"Thiện thi của ta ư?

Chẳng trách lại có cùng bản nguyên với ta, chỉ là…" Ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ lướt qua người thiện thi, đôi mắt đột nhiên co rút lại.

Phải biết rằng, theo lý, thiện thi trước mắt xuất phát từ bản tôn của Thông Thiên Giáo Chủ, tâm niệm tương thông, chỉ cần một ý niệm là có thể điều khiển tự nhiên.

Nhưng trớ trêu thay, khi nhìn thiện thi trước mắt, Thông Thiên Giáo Chủ hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ cảm giác tâm ý tương thông nào!

Nói cách khác, hắn đã mất đi quyền kiểm soát thiện thi!!

"Vãi chưởng!

Chẳng lẽ…" Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ kinh hãi, trong lòng nảy ra một khả năng nào đó.

Nhưng không đợi hắn nghĩ nhiều, hắc bào thiện thi trước mắt đã từ từ mở mắt ra.

Ngay lúc đôi mắt mở ra, Thông Thiên Giáo Chủ rõ ràng thấy được, trong mắt thiện thi thoáng qua một tia mờ mịt.

Phản ứng này giống hệt như lúc hắn mới xuyên việt thành Thông

Thiên Giáo Chủ!

Tốt lắm, ta xuyên việt, suýt chút nữa lại bị người khác xuyên việt vào hay sao?

Mẹ nó đúng là trò chơi lồng búp bê vô hạn mà!

Chương 245

Sau khi hít sâu một hơi, Thông Thiên Giáo Chủ ổn định lại tâm thần, bề ngoài không hề lộ ra bất kỳ vẻ khác thường nào.

Mặc dù hiện tại hắn chỉ muốn một chưởng đập chết tên vừa mới xuyên việt này.

Nhưng đừng quên, thiện thi là một trong tam thi, do bản nguyên của Thông Thiên Giáo Chủ hóa thành, nếu thật sự một chưởng đập chết hắn, đối với Thông Thiên Giáo Chủ mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

Đến lúc đó, một khi tu vi sụt giảm, trong Phong Thần Lượng Kiếp muốn lật ngược tình thế, căn bản không có bất kỳ khả năng nào!

Vì vậy, để đối phó với Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới, Thông Thiên Giáo Chủ chỉ có thể nén xuống sát ý trong lòng, giả vờ như không biết gì.

Cũng ngay khi hắn vừa quyết định, bên kia, vẻ mờ mịt trên mặt thiện thi cũng dần tan biến.

Rõ ràng, sau khi dung hợp ký ức, hắn đã hiểu rõ tình hình hiện tại, biết mình đã xuyên việt thành thiện thi của Thông Thiên Giáo Chủ.

"Bần đạo Mục Trần, ra mắt Thông Thiên đạo hữu." Sau khi bình tĩnh lại, hắc bào thiện thi chắp tay, trầm giọng nói.

"Mục… Mục Trần?

Đạo hữu, chuyện gì thế này?" Trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng hỏi, nhưng trong lòng lại cười khinh bỉ.

Mục Trần?

Toàn là tên nhân vật chính trong mấy truyện võng văn não tàn?

Có thể sến súa hơn được nữa không?

Tục không chịu nổi!!

Đúng là trò cười, cũng xứng tranh giành vị trí nhân vật chính với ta sao?

Những gì Thông Thiên Giáo Chủ nghĩ, Mục Trần tự nhiên không biết.

Lúc này, nghe Thông Thiên Giáo Chủ hỏi, hắn cũng không do dự nhiều, trực tiếp mở miệng.

"Không sai, đúng như đạo hữu thấy, bần đạo bây giờ cũng đã có thần trí, Mục Trần chính là tên của ta." Mục Trần ngừng một chút, tiếp tục nói: "Nhưng đạo hữu yên tâm, ta và người là một thể, ta chắc chắn sẽ không hại người, ngược lại, trong Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới, hợp sức hai ta, nhất định có thể đảo ngược vận mệnh bại vong của Tiệt Giáo!" Suy nghĩ của Mục Trần rất đơn giản, hiện tại đã xuyên việt thành thiện thi của Thông Thiên Giáo Chủ, coi như bị trói buộc với Tiệt Giáo, tự nhiên phải vì Tiệt Giáo mà suy tính, đảo ngược kết cục của Phong Thần Lượng Kiếp.

Vì vậy, hắn đã chuẩn bị sẵn lời lẽ trong lòng, nếu Thông Thiên Giáo Chủ không tin, hắn sẽ kể lại đại khái tình tiết có thể xảy ra trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Nhưng, điều khiến Mục Trần không thể ngờ tới là, sau khi nghe lời hắn, Thông Thiên Giáo Chủ lại trực tiếp gật đầu.

"Nếu có đạo hữu tương trợ, Tiệt Giáo của ta nhất định có thể đứng ở thế bất bại trong đại chiến Phong Thần!" Trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ lộ ra vẻ vui mừng, nói.

Thấy vậy, Mục Trần không khỏi có chút ngơ ngác.

Tình huống gì đây??

Thông Thiên Giáo Chủ cũng quá dễ nói chuyện rồi đi??

Cảm giác còn tích cực hơn cả ta?!

Rốt cuộc là ngươi xuyên việt hay ta xuyên việt?

Thấy sắc mặt Mục Trần kỳ quái, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng thầm kêu không ổn, biết mình biểu hiện quá tích cực.

Cũng không trách hắn như vậy, vốn định nhân Phong Thần Lượng Kiếp giải quyết tên 'tân thủ' vừa xuyên việt này, bây giờ nghe hắn chủ động mở lời, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên vui mừng khôn xiết.

"Ta và ngươi vốn là một thể, lại cùng chung nguồn gốc, đối với lời nói của đạo hữu, ta tự nhiên tin tưởng một trăm phần trăm." Thông Thiên Giáo Chủ ho khan một tiếng, vội vàng giải thích.

Nghe lời này, Mục Trần mới gật đầu, miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích này.

Hắn đâu biết rằng, Thông Thiên Giáo Chủ trước mắt căn bản không phải là 'bản gốc', mà là một kẻ giống hệt hắn, cũng là người xuyên việt!

Về điểm này, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng biết rõ, nhưng căn bản sẽ không vạch trần.

Dù sao, tình hình hiện tại là hắn ở trong tối, Mục Trần ở ngoài sáng, chỉ cần thuận thế mà làm, mượn tay các vị Thánh nhân, không lo không có cách giải quyết tên 'tân thủ' này.

"Nếu đạo hữu tin ta, vậy ta cũng không nhiều lời vô ích, việc cấp bách hiện nay, ta thấy nên bắt tay vào việc nâng cao thực lực của đệ tử Tiệt Giáo, chỉ có thực lực đủ mạnh, mới không sợ kế sách của các

giáo phái khác!" Mục Trần suy nghĩ rồi chậm rãi nói.

Là một lão thư trùng đã đọc hết các loại tiểu thuyết, hắn sớm đã phân tích nguyên nhân thất bại của Tiệt Giáo trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Nay một sớm xuyên việt đến Hồng Hoang, trở thành thiện thi của Thông Thiên Giáo Chủ, tự nhiên lập tức nghĩ ra phương pháp đối phó, giúp Tiệt Giáo đứng vững trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Chỉ là, nghe lời hắn, Thông Thiên Giáo Chủ lại không chút do dự lắc đầu phủ định.

"Lời này của đạo hữu tuy hợp lý, nhưng không phải là lựa chọn tốt nhất." Thông Thiên Giáo Chủ ngừng một chút, nói một cách hùng hồn: "Theo ta thấy, thay vì ngồi chờ chết, bị người khác chi phối, chi bằng chủ động xuất kích, đi đầu đưa đệ tử các giáo phái khác lên bảng!

Chỉ có như vậy, mới có thể đảm bảo an toàn cho đệ tử Tiệt Giáo của ta." Mục Trần nghe vậy, trong lòng không khỏi càng thêm kinh ngạc.

Không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ lại hung hãn như vậy, vừa mở miệng đã muốn chủ động xuất kích, đi đầu ra tay với đệ tử các giáo phái khác.

Tốt lắm, thủ đoạn này đến cả một người xuyên việt như ta thấy cũng phải thốt lên là dân chuyên nghiệp!

Đơn giản là còn ác hơn cả ta!!

"Chỉ là, hiện tại Bản tọa vừa mới cùng các Thánh ký kết Phong Thần Bảng, tạm thời không tiện ra tay, chuyện này e phải nhờ đạo hữu âm thầm giải quyết." Ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ thành khẩn, nhìn Mục Trần nói.

"…" Mục Trần nhíu mày, là một nhân vật chính xuyên việt, tự nhiên không ngốc.

Mặc dù không rõ Thông Thiên Giáo Chủ trước mắt rốt cuộc là tình huống gì, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

"Đạo hữu yên tâm, ta sẽ ra tay che giấu thiên cơ giúp đạo hữu, không để các Thánh nhân khác phát giác đạo hữu ra tay.

Ngoài ra, sau khi đạo hữu rời đi, ta cũng sẽ giảng đạo trong Tiệt Giáo, làm lớn mạnh thực lực của đệ tử Tiệt Giáo, cũng là chuẩn bị hai tay." Thông Thiên Giáo Chủ tiếp tục nói, vô cùng chân thành.

Thấy bộ dạng thẳng thắn của hắn, Mục Trần không khỏi thầm lắc đầu, tự nhủ mình đã quá đa nghi.

"Chắc là ta nghĩ nhiều rồi, một thổ dân Hồng Hoang mà thôi, làm gì có tâm địa xấu xa?" Mục Trần nghĩ vậy, liền không còn do dự, gật đầu với Thông Thiên Giáo Chủ.

"Nếu đã như vậy, chuyện này liền do ta ra mặt, đạo hữu cứ trấn giữ trong Tiệt Giáo là được, ta nhất định sẽ đưa đệ tử các giáo phái khác lên bảng!" Mục Trần nói xong, lại chắp tay bái Thông Thiên Giáo Chủ một cái.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, trong lòng lập tức mừng rỡ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra vô cùng cảm động.

"Nếu vậy, đành phiền đạo hữu rồi, Bản tọa chờ tin tốt của đạo hữu." Mục Trần nghe vậy, cũng không còn do dự, xoay người hóa thành một dải cầu vồng, lặng lẽ rời khỏi Bích Du Cung.

Nhìn bóng dáng Mục Trần biến mất, trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ lại lóe lên một tia cười lạnh.

Đối với Thông Thiên Giáo Chủ lúc này, Phong Thần Lượng Kiếp sẽ phát triển như thế nào, không phải là chuyện quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là nhân cơ hội này trừ khử kẻ tranh giành vị trí nhân vật chính với mình, chỉ có chuyện này mới là đại sự hàng đầu!

"Ngoan ngoãn vào bẫy đi, ta muốn xem xem, ngươi rốt cuộc có thể vùng vẫy được bao lâu!" Trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ lóe lên hàn quang, không những không ra tay che giấu thiên cơ, ngược lại còn giơ tay chỉ vào thiên đạo trong cõi u minh.

Ngay sau đó, khí cơ trong toàn bộ thiên đạo đột nhiên biến đổi, phảng phất như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Đối với sinh linh bình thường mà nói, có lẽ không phát giác được sự biến đổi của thiên cơ, nhưng đối với các vị Thánh nhân có tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân, căn bản không thể qua mắt được.

Gần như trong nháy mắt, các vị Thánh nhân trong Hồng Hoang đều đã phát giác được sự thay đổi của thiên cơ!

Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung.

Chương 246

Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên mở mắt, trong đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc, phảng phất như đã phát giác ra chuyện không thể tưởng tượng nổi.

"Kỳ lạ, khí số trong Tiệt Giáo sao đột nhiên lại xảy ra biến hóa lớn như vậy?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu chặt mày, trong lòng thầm trầm ngâm.

Kể từ khi có tin tức về Phong Thần Lượng Kiếp truyền ra, các vị Thánh nhân vẫn luôn chú ý đến vận mệnh của Tiệt Giáo, định tìm cơ hội hãm hại Tiệt Giáo một phen.

Chỉ là, do Thông Thiên Giáo Chủ trước đó có mấy pha thao tác khó đỡ, khiến cho vận mệnh của Tiệt Giáo trở nên hỗn loạn, ngay cả những Thánh nhân Thiên Đạo như họ cũng không thể nhìn thấu được.

Nhưng, trong khoảnh khắc vừa rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có thể cảm nhận rõ ràng, trong Tiệt Giáo đã xuất hiện thêm một biến số vô cùng mạnh mẽ!

Thậm chí, đủ để xoay chuyển cả Phong Thần Lượng Kiếp!!

"Chậc, hào quang nhân vật chính sao, tự đi kèm buff nghịch thiên cải mệnh à?" Sau khi phát giác được biến số trong Tiệt Giáo, Thái Thanh trong Bát Cảnh Cung chậm rãi cười.

Các Thánh nhân Thiên Đạo khác có lẽ không rõ sự thay đổi thiên cơ lần này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng là một Phản diện Thánh Nhân, trong lòng hắn hiểu rất rõ.

Rõ ràng, Thông Thiên Giáo Chủ đã ra tay với nhân vật chính mới!

Nói thật, Thái Thanh đi suốt chặng đường này, đã thấy không ít

lần nhân vật chính tranh đấu, đối với cuộc đấu tranh giữa hai nhân vật chính, sớm đã quen không còn thấy lạ.

Chỉ là, ngay cả hắn cũng không ngờ, Thông Thiên Giáo Chủ lại hung hãn như vậy, trực tiếp quét sạch thiên cơ của Tiệt Giáo.

Như vậy, không chỉ nhân vật chính mới bị bại lộ dưới mắt các vị Thánh nhân, mà ngay cả vận mệnh của cả Tiệt Giáo cũng sẽ bị các Thánh nhân Thiên Đạo khác biết rõ.

Dịch ra thì gọi là giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm?

Tốt lắm, Thông Thiên Giáo Chủ đến cả quần cũng không mặc!

Hỏi có phục không!

Bất kể người khác có phục hay không, dù sao Thái Thanh cũng phục.

Đồng thời, trong lòng hắn dự đoán, nếu chuyện này thật sự phát triển theo bố cục của Thông Thiên Giáo Chủ, nhân vật chính mới kia căn bản không cần hắn ra tay, sẽ bị Thông Thiên Giáo Chủ chơi cho đến chết!

"Không chừng, có thể nhân cơ hội này, cắt cả hai cây rau hẹ." Nghĩ đến đây, khóe miệng Thái Thanh khẽ nhếch lên.

Lập tức, hắn không chút do dự, hai tay bấm quyết, chỉ về phía thiên đạo Hồng Hoang.

Vù!

Cùng với một luồng dao động đặc biệt lóe lên, thiên cơ trong toàn bộ Hồng Hoang lại một lần nữa xảy ra biến hóa.

Chỉ là, khác với lúc Thông Thiên Giáo Chủ ra tay, lần này Thái Thanh khuấy động thiên cơ làm rất kín đáo, trừ Hồng Quân ra, các vị Thánh nhân khác căn bản không hề phát giác.

Còn việc Hồng Quân có phát giác, đó cũng là Thái Thanh cố ý làm vậy.

Ban đầu sở dĩ giữ lại Hồng Quân, chính là để ông ta làm công cụ cho mình, bây giờ cả nhân vật chính cũ và mới đều chuẩn bị ra tay, 'người gác cổng Hồng Hoang' này sao có thể rảnh rỗi?

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung đột nhiên mở mắt, trong đáy mắt có một tia vui mừng nhanh chóng lướt qua.

"Cơ hội đến rồi!" Hồng Quân vẻ mặt vui mừng, ánh mắt lướt qua thiên địa Hồng Hoang, hai tay nhanh chóng bấm quyết suy diễn.

Không biết không sao, vừa suy diễn, Hồng Quân lại càng thêm kích động, ánh sáng trong mắt cũng càng thêm rực rỡ.

"Trời giúp ta rồi, vốn định trừ khử dị số kia, chỉ ngại không có cơ hội, không ngờ nay lại sinh ra biến số mới, chỉ cần bố cục một chút, liền có thể ngồi thu lợi ngư ông!" Hồng Quân hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

Đối với Thông Thiên Giáo Chủ, dị số của Hồng Hoang, Hồng Quân tự nhiên vô cùng căm ghét, nay có cơ hội gài bẫy hắn, Hồng Quân đương nhiên rất vui lòng.

Nhanh chóng, cùng với việc Hồng Quân cũng bắt đầu ra tay bố cục, một ván cờ bọ ngựa bắt ve sầu trở nên ngày càng phức tạp.

Là nhân vật chính Mục Trần, lại hoàn toàn không biết gì về chuyện này, đang hóa thành một dải cầu vồng, bay về phía Tây.

Hồng Hoang, vùng đất phía Tây.

Kể từ sau cuộc chiến Ma Đạo năm xưa, đánh nát linh mạch của đại địa phía Tây, linh khí trong thiên địa phía Tây vẫn luôn cằn cỗi mỏng manh, không thể so sánh với các nơi khác trong Hồng Hoang.

May mắn là ở phía Tây có hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân trấn giữ, lại thêm hai người này phát huy tinh thần mặt dày vô sỉ, qua năm tháng dài đằng đẵng, cũng đã tích lũy được không ít gia sản cho phía Tây.

Đặc biệt là trong Vu Yêu Chi Chiến trước đó, Tây Phương Nhị Thánh tuy không thể chia phần công đức lượng kiếp, nhưng lại thu phục được không ít đại năng của Yêu tộc, quy nhập vào Tây Phương Giáo.

Cũng chính vì vậy, khí vận của Tây Phương Giáo so với mấy lần lượng kiếp trước đã tốt hơn rất nhiều.

Nhìn từ xa, liền có thể thấy rõ ngọn núi thánh đầu tiên của phương Tây, Tu Di Sơn, đang tỏa ra ánh thần quang rực rỡ, chiếu rọi cả thiên địa phương Tây.

Lúc này, cách Tu Di Sơn hàng tỷ dặm, có một đạo nhân dung mạo tuấn tú, chậm rãi dừng bước.

"Nếu đã muốn đưa đệ tử vào kiếp, vậy thì bắt đầu từ phương Tây đi." Ánh mắt Mục Trần lướt qua thiên địa, lạnh lùng nói.

Đối với Tây Phương Giáo, hắn căn bản không có chút thiện cảm nào, đối với hai tên Tây Phương Nhị Thánh không biết xấu hổ kia, cũng luôn không ưa.

Nay đã ra khỏi Tiệt Giáo, muốn đưa đệ tử của các Thánh nhân lên bảng, mục tiêu đầu tiên, tự nhiên là phương Tây.

Đương nhiên, sở dĩ chọn đệ tử Tây Phương Giáo để ra tay, ngoài việc Mục Trần không ưa Tây Phương Giáo, còn có một điểm quan trọng hơn, đệ tử Tây Phương Giáo thực lực yếu kém, lại đông đảo phức tạp, chính là đối tượng tốt để ra tay!

Dù sao, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên đều có số cả, thiếu bất kỳ một người nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn đều có thể lập tức phát hiện,

nguy cơ bại lộ quá lớn.

So sánh hai bên, tự nhiên Tây Phương Giáo thích hợp để ra tay hơn!

Chỉ là, Mục Trần không hề biết, kể từ khoảnh khắc hắn bước vào địa phận phương Tây, Tây Phương Nhị Thánh đã có cảm ứng.

Tu Di Sơn, dưới gốc cây Bồ Đề.

Ánh mắt Chuẩn Đề Đạo Nhân lướt qua thiên địa phương Tây, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kỳ quái.

"Sư huynh, thiện thi của Thông Thiên không ở yên trong Tiệt Giáo, chạy đến địa phận phương Tây của chúng ta làm gì vậy?" Chuẩn Đề Đạo Nhân vẻ mặt khó hiểu, có chút lo lắng hỏi.

"Đây là biến số của lượng kiếp, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể nhìn thấu, ta sao có thể biết được.

Nhưng…" Tiếp Dẫn Đạo Nhân ngừng một chút, tiếp tục nói: "Hiện tại biến số của lượng kiếp vô duyên vô cớ chạy đến phương Tây chúng ta, rõ ràng là có ý đồ, nên cẩn thận quan sát thì hơn." "Sư huynh, ta thấy hắn lén lén lút lút, e là muốn nhân lúc lượng kiếp chưa chính thức bắt đầu, âm thầm hạ độc thủ với đệ tử phương Tây chúng ta!" Ánh mắt Chuẩn Đề Đạo Nhân lạnh đi, nghĩ đến một khả năng.

Nhưng, nghe lời hắn, Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại lắc đầu.

"Hiện tại thiên cơ sáng rõ, không chỉ chúng ta biết được thiên cơ nơi đây, Thông Thiên cũng rõ ràng, không thể nào trong tình huống như vậy lại ngang nhiên chạy đến phương Tây hạ độc thủ." Nghe lời của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng gật đầu.

Quả thực, hiện tại thiên cơ một mảnh sáng rõ, hành tung của Mục Trần hoàn toàn bại lộ dưới mắt các Thánh nhân, Thông Thiên Giáo Chủ lại không ngốc, làm sao có thể vào lúc này ra tay hạ độc thủ với

đệ tử phương Tây.

Nghĩ vậy, trong lòng Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, không đợi hắn yên tâm, bên kia Mục Trần đã có hành động.

Chỉ thấy, Mục Trần vung tay áo, lấy ra một món Tiên thiên linh bảo, đặt nó vào trong một dãy núi, rồi nhanh chóng trốn đi xa.

"…" Chuẩn Đề Đạo Nhân hơi ngẩn ra, không hiểu ý nghĩa của hành động này của Mục Trần.

Chẳng lẽ chạy xa như vậy đến phương Tây chỉ để ném một món pháp bảo?

Nhìn cái điệu bộ đó, cũng không giống như đang vứt đồ a!

Trong lúc Chuẩn Đề Đạo Nhân đang ngơ ngác, một dải cầu vồng từ phía xa thiên địa gào thét đến, hóa thành một hồng y đạo nhân, đáp xuống dãy núi có linh bảo kia.

Chương 247

"…Huyết Văn Đạo Nhân?!" Khoảnh khắc nhìn thấy hồng y đạo nhân kia, Mục Trần đang trốn ở xa lập tức nhận ra thân phận của hắn.

Tây Phương Nhị Thánh ở vùng đất phương Tây kinh doanh bao nhiêu năm, cũng đã lừa được không ít đại năng Hồng Hoang trở thành nhân vật của Tây Phương Giáo.

Huyết Văn Đạo Nhân này chính là một trong số đó!

Hơn nữa, cũng chính hắn, trong Phong Thần Lượng Kiếp sau này, đã hút sạch máu thịt của Quy Linh Thánh Mẫu, một trong bát đại thân truyền đệ tử của Tiệt Giáo!

Mục Trần là thiện thi của Thông Thiên, cũng coi như nửa sư phụ của Quy Linh Thánh Mẫu, nay gặp được Huyết Văn Đạo Nhân, đúng là oan gia ngõ hẹp, cũng không hề khoa trương.

"Hừ, hôm nay rơi vào tay ta, cũng là số kiếp của nghiệt súc nhà ngươi!" Mục Trần hừ lạnh nói.

Chuyện này ngay từ đầu, Tiệt Giáo đã ăn vạ phương Tây, bây giờ Thông Thiên Giáo Chủ lại quay sang đòi phương Tây pháp bảo, sự uất ức trong lòng Tây Phương Nhị Thánh tự nhiên có thể biết được.

"Thông Thiên, đừng có khinh người quá đáng!!" Chuẩn Đề Đạo Nhân vẻ mặt phẫn nộ, gầm lên.

Người đất sét còn có ba phần lửa giận, huống chi là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dù có nói thế nào, Tây Phương Nhị Thánh cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân thật sự, bị người ta bắt nạt đến tận cửa nhà như vậy, sao có thể nuốt trôi cục tức này?

“Nguyên do chuyện này, không cần phân biệt, đều do Tiệt Giáo chủ động khiêu khích, nếu còn tiếp tục dây dưa không rõ, đừng trách phương Tây chúng ta trở mặt!” Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân âm trầm xuống, hung hăng nói.

Đã xé rách mặt rồi, hắn cũng lười tiếp tục giả vờ.

Dù sao, chuyện này người ngoài không rõ nguyên do, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, lẽ ra phải biết rất rõ.

Sở dĩ hắn cố tình gây sự như vậy, rõ ràng là để gài bẫy phương Tây một phen!

Thực tế cũng đúng là như vậy.

Thông Thiên Giáo Chủ chọn xuất hiện vào lúc này, chính là định lợi dụng cái chết của Mục Trần để tống tiền phương Tây một phen.

Bây giờ, thấy Tây Phương Nhị Thánh không biết điều, muốn liều mạng với mình, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ cũng trở nên khó coi.

Vốn tưởng mình ra mặt có thể thuận lý thành chương từ tay Tây Phương Nhị Thánh kiếm được một món hời, không ngờ Tây Phương Nhị Thánh lại thay đổi tính nết, dám liều mạng với mình.

Phải biết, không chỉ Mục Trần là nhân vật chính, Thông Thiên Giáo Chủ cũng là một trong những nhân vật chính.

Thân là một nhân vật chính đường đường, bị đối xử như vậy, sao có thể nhịn được?

“Tốt!

Tốt!

Tốt!!” Thông Thiên Giáo Chủ giận quá hóa cười, nói liền ba chữ tốt.

“Tây Phương Nhị Thánh, quả là làm một chuyện tốt!

Trấn sát thiện thi của Bản tọa trước, giờ lại dám uy hiếp Bản tọa, Bản tọa nếu không cho hai người biết sự lợi hại của mình, thật sự tưởng Tiệt Giáo của ta dễ bắt nạt sao!!" Lời của Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt, một luồng uy thế thiên uy hùng dũng bàng bạc đột nhiên từ trong cơ thể hắn bùng nổ.

Trong nháy mắt, khí tức kinh khủng khó tả quét ra bốn phương tám hướng, nơi nào uy áp đi qua, vô tận núi sông càn khôn đều vì thế mà biến sắc.

Trong số mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, tu vi thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ vốn không tầm thường, có thể áp đảo mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác.

Lại thêm, hiện tại có hào quang nhân vật chính gia trì, Tây Phương Nhị Thánh càng không thể nào là đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng dù vậy, Tây Phương Nhị Thánh cũng không có ý định nhận thua.

Lúc này, cả thiên địa Hồng Hoang, ánh mắt của vô số vạn tộc sinh linh đều tập trung vào ba người họ.

Tây Phương Nhị Thánh nếu lúc này chịu thua cúi đầu, sau này e là đừng hòng có hành động gì ở Hồng Hoang nữa.

Điểm này, trong lòng Tây Phương Nhị Thánh tự nhiên vô cùng rõ ràng.

"Thông Thiên, ngươi cậy tu vi tinh tiến mà muốn đàn áp phương Tây chúng ta, nhưng ngươi đã đánh giá thấp quyết tâm của hai người chúng ta, dù biết chắc sẽ thất bại, hai người chúng ta cũng nhất định phải đấu với ngươi một trận!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân quát lạnh một tiếng, lời vừa dứt, kim quang trong cơ thể lóe lên, hóa thành một tòa bảo liên kim quang rực rỡ, bao bọc toàn thân.

Tòa bảo liên này không phải vật tầm thường, chính là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, một món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo thật sự!

Bên kia, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng không hề lơ là, hai tay nhanh chóng bấm quyết, Thất Bảo Diệu Thụ và Lục Căn Thanh Tịnh Trúc cùng lúc xuất hiện trong tay hắn.

Nhìn Tây Phương Nhị Thánh nghiêm trận chờ địch, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ lại vô cùng khinh miệt.

"Hai tên Thánh nhân phương Tây quèn, cũng dám ở trước mặt Bản tọa làm càn, hôm nay liền cho các ngươi biết sự chênh lệch với Bản tọa!" Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi nói, Thanh Bình Kiếm trong tay khẽ vung, dâng lên kiếm khí vạn trượng.

Đối với Tây Phương Nhị Thánh, Thông Thiên Giáo Chủ vốn không có chút thiện cảm nào, trước đó không ra tay cũng chỉ vì chưa tìm được thời cơ thích hợp.

Nay Tây Phương Nhị Thánh ngược lại thái độ cứng rắn, coi như đã cho Thông Thiên Giáo Chủ một lý do ra tay, tự nhiên hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Động thủ!!" Tây Phương Nhị Thánh nhìn nhau một cái, không chút do dự, đồng thanh hét lớn.

Trong nháy mắt, khí tức kinh khủng của hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân tràn ngập chư thiên hoàn vũ, khiến cho cả bầu trời vô tận đột nhiên run rẩy.

Nhưng, ngay khi tất cả sinh linh Hồng Hoang đều cho rằng giữa ba người sẽ có một trận tử chiến, một luồng khí tức hùng dũng vượt trên các Thánh nhân đột nhiên từ thiên đạo Hồng Hoang hạ xuống, quét qua cả thiên địa Hồng Hoang!

"...Hồng Quân Đạo Tổ?!" Cảm nhận được luồng khí tức đột nhiên giáng lâm, đừng nói là ức vạn sinh linh, ngay cả các Thiên Đạo Thánh Nhân cũng đều sắc mặt biến đổi.

Uy thế thiên uy hùng dũng bàng bạc đột nhiên giáng lâm tại vùng đất phương Tây, khí tức kinh khủng vô tận trong khoảnh khắc quét qua tứ hải bát hoang, khiến cho cả thiên địa Hồng Hoang đột nhiên run rẩy.

Cùng với ức vạn thánh quang từ từ thu lại, một bóng người khí tức lãnh đạm vô cùng từ từ xuất hiện giữa thiên địa.

Khi nhìn thấy bóng người đó, đừng nói là ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả các vị Thánh nhân cao cao tại thượng cũng đều sắc mặt kinh hãi.

Bởi vì, người đột nhiên xuất hiện không phải ai khác, chính là người phát ngôn của Thiên Đạo, Hồng Quân Đạo Tổ!

"Không biết Đạo Tổ giá lâm phương Tây, chúng ta có lỗi không đón tiếp từ xa, xin Đạo Tổ thứ tội." Thấy Hồng Quân hiện thân, Tây Phương Nhị Thánh là người đầu tiên hoàn hồn, vội vàng hành lễ bái lạy.

Trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ lại có một tia sáng lóe lên, phảng phất như đang tính toán trong lòng, không vội hành lễ.

Hồng Quân thấy vậy, đáy mắt lướt qua một tia không vui, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ đưa mắt nhìn xuống vùng đất phương Tây bên dưới.

Chỉ thấy, lúc này vùng đất phương Tây đã tan hoang, nhìn ra xa, đâu đâu cũng là những dãy núi vỡ nát, vô số sông núi đều bị đánh nát hoàn toàn, hóa thành những mảnh đất chết.

Đúng là thủ đoạn của cấp bậc Thánh nhân, dù chỉ là dư âm lan tỏa

cũng có sức mạnh hủy thiên diệt địa!

"Xem các ngươi làm chuyện tốt này!!" Sau khi từ từ thu lại ánh mắt, Hồng Quân Đạo Tổ hừ lạnh một tiếng.

Nghe lời này, trên mặt Tây Phương Nhị Thánh lập tức lộ ra vẻ uất ức.

Phải biết rằng, hai người họ là Thánh nhân của phương Tây, vì sự phát triển của vùng đất phương Tây mà luôn tận tâm tận lực, có thể nói là đã hao hết tâm trí.

Từng ngọn cỏ, từng ngọn núi linh thiêng ở phương Tây đều ngưng tụ tâm huyết của hai người, nếu không bị ép đến đường cùng, hai người sao có thể ra tay đại chiến ở vùng đất phương Tây.

Nay sau một trận chiến với Thông Thiên Giáo Chủ, hai người không những không được lợi lộc gì, ngược lại còn làm liên lụy cả phương Tây, sự uất ức trong lòng Tây Phương Nhị Thánh tự nhiên có thể biết được.

"Chuyện lần này, đều do Thông Thiên khiêu khích, hai người chúng ta chỉ vì bất bình mới không nhịn được ra tay, xin Đạo Tổ minh xét." Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân bi thương, phảng phất như đã phải chịu oan ức tột cùng, nói với Hồng Quân.

"Sư đệ nói không sai, hai người chúng ta từ khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, vẫn luôn ở trong Tu Di Sơn, chờ đợi Phong Thần Lượng Kiếp bắt đầu, chưa từng rời đi nửa bước, càng không có ý định hãm hại Tiệt Giáo." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng lên tiếng: "Hôm nay Thông Thiên đột nhiên giáng lâm vùng đất phương Tây của chúng ta, âm thầm hạ độc thủ với đệ tử phương Tây, chúng ta cũng chỉ vì che chở cho đệ tử phương Tây mới không nhịn được ra tay, chuyện này mong Đạo Tổ minh giám." Nghe lời của Tây Phương Nhị Thánh, trên mặt Hồng Quân Đạo Tổ không hề lộ ra chút kinh ngạc nào.

Là Đạo Tổ Hồng Hoang đường đường, người phát ngôn của ý chí Thiên Đạo, đối với những chuyện xảy ra trong Hồng Hoang, tự nhiên hiểu rất rõ, làm sao có thể không biết.

Chương 248

Vừa rồi sở dĩ nói như vậy, cũng chỉ là tìm một cái cớ để có thể danh chính ngôn thuận can thiệp vào chuyện này mà thôi.

Lúc này, nghe lời của Tây Phương Nhị Thánh, ánh mắt Hồng Quân Đạo Tổ liền nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ đang im lặng.

"Thông Thiên, ngươi có gì muốn nói?" Sắc mặt Hồng Quân Đạo Tổ lạnh lùng, lạnh giọng hỏi.

"Lời đều bị hai người họ nói hết rồi, Bản tọa còn có thể nói gì?" Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói: "Bất luận thế nào, Bản tọa cũng chỉ có một câu, trấn sát thiện thi của Bản tọa, phương Tây phải cho Bản tọa một lời giải thích!" Lời của Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt, tu vi thực lực Thiên Đạo Thánh Nhân của hắn lại một lần nữa vận chuyển ầm ầm, tỏa ra khí tức kinh khủng mạnh mẽ.

Thấy Thông Thiên Giáo Chủ lại kiêu ngạo như vậy, trên mặt Tây Phương Nhị Thánh đều lộ ra một tầng tức giận.

Trong mắt họ, chuyện này từ đầu đến cuối đều là Thông Thiên Giáo Chủ khiêu khích phương Tây.

Nay trước mặt Hồng Quân Đạo Tổ, Thông Thiên Giáo Chủ lại không chịu nhượng bộ, rõ ràng là định ép Tiệt Giáo phải cá chết lưới rách!

Ngược lại, Hồng Quân Đạo Tổ ở bên cạnh, nghe lời của Thông Thiên Giáo Chủ, sắc mặt cũng không hề lộ ra chút kinh ngạc nào.

Khác với các Thiên Đạo Thánh Nhân khác, Hồng Quân là một tồn tại đặc biệt đã từng bị đoạt xá, đối với những nhân vật chính xuyên

việt này, ít nhiều cũng có chút hiểu biết.

Biết rằng muốn hắn cúi đầu không phải là chuyện dễ dàng!

Hồng Quân ngay từ đầu cũng không định để Thông Thiên Giáo Chủ cúi đầu nhận thua.

Nói cách khác, hắn căn bản không có ý định cho Thông Thiên Giáo Chủ cơ hội cúi đầu nhận thua!

Lúc này, sau khi hàn quang trong mắt lóe lên, Hồng Quân trực tiếp hừ lạnh một tiếng.

"Các ngươi uổng làm Thánh nhân!" Hồng Quân trong lòng rất rõ ràng, những nhân vật chính này đều là dị số trong Hồng Hoang, để chúng ở lại thiên địa Hồng Hoang, sớm muộn cũng sẽ là một tai họa.

Vì vậy, ngay từ đầu, sau khi biết Thông Thiên Giáo Chủ bị đoạt xá, Hồng Quân vẫn luôn tính toán trong lòng, làm thế nào để trừ khử nhân vật chính này.

Lần này Thông Thiên Giáo Chủ mượn tay Tây Phương Nhị Thánh trừ khử thiện thi, không chỉ là bố cục đối với phương Tây, mà còn là cơ hội tốt để Hồng Quân thuận nước đẩy thuyền, một lần trừ khử luôn cả Thông Thiên Giáo Chủ!

Lúc này, sau khi ý niệm trong lòng nhanh chóng lóe lên, Hồng Quân liền hừ lạnh một tiếng.

"Các ngươi thân là Thánh nhân, đáng lẽ phải vì ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang mà suy nghĩ, nay lại cậy mình tu vi mạnh mẽ, tùy ý làm bậy trong thiên địa, đồ sát sinh linh cả phương Tây, các ngươi uổng làm Thánh nhân!" Ánh mắt Hồng Quân lướt qua Tây Phương Nhị Thánh, cuối cùng dừng lại trên người Thông Thiên Giáo Chủ.

"Bản tọa thân là Đạo Tổ, có trách nhiệm thống lĩnh các ngươi, hôm nay liền lập ra quy củ, các vị Thánh nhân các ngươi, tất cả đều

phải rời khỏi tam giới Hồng Hoang, không được đặt chân vào nửa bước!" Lời của Hồng Quân vang như sấm, khi rơi xuống thiên địa, không chỉ khiến tâm thần của ức vạn sinh linh Hồng Hoang chấn động, mà ngay cả sắc mặt của các vị Thánh nhân cũng đều đồng loạt thay đổi.

Quả thực, đúng như Hồng Quân nói, là Thiên Đạo Thánh Nhân, không nên tùy ý động thủ trong thiên địa Hồng Hoang, đến nỗi cả thiên địa Hồng Hoang suýt chút nữa vỡ nát.

Nhưng dù vậy, quy củ mà Hồng Quân lập ra lần này cũng có phần quá hà khắc!

Dù sao, đạo thống của các vị Thánh nhân đều ở trong tam giới Hồng Hoang, nếu thật sự buông tay không quản, chẳng phải sẽ loạn hết sao?

Nghĩ đến đây, Tây Phương Nhị Thánh nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ lo lắng.

"Chuyện hôm nay, hai người chúng ta quả thực có trách nhiệm, xin Đạo Tổ khoan dung, tha cho chúng ta một lần, đừng trục xuất chúng ta." Chuẩn Đề Đạo Nhân mang theo giọng như sắp khóc, mở miệng cầu tình.

Cũng không trách hắn như vậy, vùng đất phương Tây hiện tại vừa trải qua một trận đại chiến, đang lúc trăm phế chờ hưng, cần có hai vị Thánh nhân trấn giữ.

Nếu hai người họ lúc này bị Hồng Quân trục xuất khỏi tam giới Hồng Hoang, vùng đất phương Tây muốn đại hưng, không biết phải đợi đến lúc nào.

"Sao, Bản tọa đã định ra quy củ, các ngươi định vi phạm sao?" Sắc mặt Hồng Quân trầm xuống, lập tức thay đổi sắc mặt, lạnh giọng

nói.

Nghe lời này, trên mặt Tây Phương Nhị Thánh đều lướt qua một tia kinh hãi.

Đừng nhìn hai người họ cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, trong mắt ức vạn sinh linh Hồng Hoang là những tồn tại bất tử bất diệt.

Nhưng chỉ có họ mới rõ, cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân trước mặt người phát ngôn của Thiên Đạo, căn bản không có quyền lên tiếng.

Một câu nói của Hồng Quân liền có thể trục xuất họ hoàn toàn!

Trước đó không động đến họ, chỉ vì chưa có lý do thích hợp mà thôi, nay cơ hội có sẵn dâng đến tận mắt, Hồng Quân tự nhiên sẽ không bỏ qua.

"Tuân theo lệnh của Đạo Tổ, chúng ta tự nhiên tuân theo." Trong lòng Tây Phương Nhị Thánh hoảng hốt, cũng không còn quan tâm đến thể diện của mình, vội vàng gật đầu đồng ý.

Hồng Quân thấy vậy, cũng không nói nhiều với họ, đưa mắt nhìn sang Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh.

Từ đầu đến cuối, mục tiêu của Hồng Quân chỉ có một mình Thông Thiên Giáo Chủ, việc trục xuất các Thiên Đạo Thánh Nhân khác cũng chỉ là tiện tay làm mà thôi.

Mục đích thực sự của hắn, là trừ khử biến số Thông Thiên Giáo Chủ này ra khỏi tam giới!

Điểm này, người khác có lẽ không biết, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ là nhân vật chính, sao có thể không nhìn ra.

Lúc này, nghe lời của Hồng Quân, trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ lập tức lộ ra một tia cười lạnh.

“Hành động này của Đạo Tổ, e là có chút quá đáng rồi, thật sự cho rằng tam giới Hồng Hoang là của một mình người sao!” Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi nói, ngữ khí băng lãnh.

Nghe lời của hắn, Tây Phương Nhị Thánh bên cạnh lập tức hai mắt sáng lên.

Hai người họ tuy không dám vi phạm pháp chỉ của Hồng Quân, nhưng nếu có người đi đầu phản kháng, hai người họ cũng có thể đi theo sau hưởng ké một chút.

Chỉ cần đến lúc đó, Thông Thiên Giáo Chủ không rời khỏi tam giới Hồng Hoang, họ cũng có cớ để tiếp tục ở lại trong Hồng Hoang.

Nghĩ đến đây, Tây Phương Nhị Thánh nhìn nhau một cái, rất thức thời không lên tiếng, chỉ đứng bên cạnh im lặng nhìn Hồng Quân và Thông Thiên Giáo Chủ đối đầu.

Thực tế, có suy nghĩ như vậy, không chỉ có hai người họ, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa Nương Nương cũng có cùng ý niệm.

Dù sao, ý của Hồng Quân là trục xuất tất cả các vị Thánh nhân.

Bây giờ có Thông Thiên Giáo Chủ đi đầu phản kháng, họ tự nhiên vui vẻ đứng xem.

Một khi Thông Thiên Giáo Chủ, cái đinh khó nhổ này bị nhổ đi, những Thánh nhân Thiên Đạo như họ tự nhiên cũng không còn cớ để tiếp tục ở lại trong Hồng Hoang, lúc đó e là cũng phải thu dọn đồ đạc cuốn gói đi.

Căn cơ của các vị Thánh nhân đều ở trong tam giới Hồng Hoang, nếu để họ đi xa đến Hỗn Độn, không can thiệp vào chuyện trong tam giới Hồng Hoang, tự nhiên họ sẽ không đồng ý.

Nhưng, là Thiên Đạo Thánh Nhân, họ không thể chống lại Hồng

Quân, người phát ngôn của Thiên Đạo, nay có Thông Thiên Giáo Chủ nhảy ra, họ tự nhiên vui vẻ xem kịch.

Chỉ cần Thông Thiên Giáo Chủ có thể áp chế Hồng Quân, lúc đó họ cũng có lý do để tiếp tục ở lại trong tam giới Hồng Hoang.

Một khi Thông Thiên Giáo Chủ không được, ngược lại bị Hồng Quân xử lý, họ cũng sẽ dập tắt hoàn toàn ý định ở lại, ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc cuốn gói đi.

Vì vậy, bất kể thế nào, chuyện này đối với họ đều có lợi vô hại, tự nhiên vui vẻ như vậy.

Chỉ là, các vị Thánh nhân không hề biết, không chỉ họ vui vẻ thấy Thông Thiên Giáo Chủ đứng ra, mà ngay cả Hồng Quân cũng vậy!

Sở dĩ ông ta truyền pháp chỉ, để các vị Thánh nhân đi xa đến Hỗn Độn, chính là để kích thích Thông Thiên Giáo Chủ!

Dù sao, ông ta đã từng bị đoạt xá một lần, rất rõ tính khí của nhân vật chính, muốn để Thông Thiên Giáo Chủ ngoan ngoãn cuốn gói đi, căn bản không có khả năng.

Ngay từ đầu, Hồng Quân đã biết điều này!

Vì vậy, mới mở miệng như vậy, để Thông Thiên Giáo Chủ chủ động nhảy ra, cho ông ta một cơ hội ra tay!

Lúc này, nghe lời của Thông Thiên Giáo Chủ, trong lòng Hồng Quân vui mừng, nhưng sắc mặt lại càng thêm âm trầm.

“Thông Thiên, ngươi muốn vi phạm ý của Bản tọa sao?” Hồng Quân chậm rãi nói, giọng nói băng lãnh vô cùng, trong mắt lóe lên hàn quang.

Nếu là các Thiên Đạo Thánh Nhân khác, thấy Hồng Quân như vậy, chắc chắn sẽ trong lòng run sợ, không dám tiếp tục đối đầu.

Chương 249

Nhưng trớ trêu thay, Thông Thiên Giáo Chủ hiện nay đã không còn là người của ngày xưa, là nhân vật chính xuyên việt, có hào quang nhân vật chính gia trì, hoàn toàn không sợ Hồng Quân!

"Hồng Quân, ngươi tuy là người phát ngôn của Thiên Đạo, nhưng cũng không nên chuyên quyền như vậy, càng không nên ra lệnh cho Thông Thiên ta!" Thông Thiên Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Bản tọa muốn ở lại trong tam giới Hồng Hoang, nếu ngươi không phục, vậy thì ra tay thử xem." Lời của Thông Thiên Giáo Chủ vang như sấm, khi rơi xuống thiên địa, khiến cho cả thiên địa đột nhiên run rẩy, đông đảo sinh linh Hồng Hoang càng thêm kinh hãi, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ khó tin.

Ai cũng không ngờ, Thông Thiên Giáo Chủ lại dám nói chuyện với Hồng Quân như vậy, quả thực là kinh hãi!

Ngay cả Tây Phương Nhị Thánh bên cạnh cũng bị lời của Thông Thiên Giáo Chủ dọa cho giật nảy mình, hai người họ mới hiểu ra, hóa ra Thông Thiên Giáo Chủ hào sảng như vậy, đối với ai cũng cùng một thái độ!

"Tốt!

Tốt một tên nghịch đồ không biết trời cao đất dày!!" Sắc mặt Hồng Quân càng thêm băng lãnh, mặt mày tái mét, rõ ràng là bị Thông Thiên Giáo Chủ chọc giận không nhẹ.

Nhưng, nghe lời của ông ta, Thông Thiên Giáo Chủ lại cười lạnh lắc đầu.

"Nghịch đồ?

Làm sư phụ của Thông Thiên ta, ngươi không xứng!" Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ khinh miệt, thản nhiên nói: "Năm xưa ở trong Tử Tiêu Cung, sở dĩ ngươi truyền xuống pháp môn Tam Thi, chẳng phải là để thanh toán nhân quả với các đại năng hay sao, chuyện này không lừa được ta.

Huống hồ, ta là đại năng do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, trời định đã có Thánh vị, một con rối Thiên Đạo quèn, cũng dám làm sư phụ của Thông Thiên ta?" Ngày xưa trong Tử Tiêu Cung, ba ngàn hồng trần khách lắng nghe Hồng Quân giảng đạo, là chuyện mà ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều biết.

Chỉ là, ai cũng không ngờ, trong đó lại liên quan đến bí mật như vậy.

Lúc này, nghe lời của Thông Thiên Giáo Chủ, đông đảo sinh linh trong Hồng Hoang đều kinh ngạc.

"Không xong rồi, Thông Thiên Giáo Chủ định xé rách mặt với Hồng Quân Đạo Tổ rồi!" "Đâu chỉ là xé rách mặt, rõ ràng là ngươi chết ta sống!!" "Chậc, lần này, e là có trò hay để xem rồi." "…" Từng tiếng bàn tán không ngừng vang lên, vạn tộc sinh linh trong Hồng Hoang đều đưa mắt nhìn về phương Tây.

Ai cũng không biết, vở kịch này rốt cuộc sẽ kết thúc như thế nào.

Dù sao bất kể thế nào, giữa Hồng Quân và Thông Thiên Giáo Chủ, e là nhất định sẽ có một trận chiến!

Thấy đến đây, Thái Thanh trong Bát Cảnh Cung chậm rãi cười.

Thông Thiên Giáo Chủ gài bẫy Mục Trần, mượn tay Tây Phương Nhị Thánh hãm hại chết nhân vật chính mới.

Hồng Quân lại mượn bố cục của Thông Thiên Giáo Chủ, quay đầu gài bẫy Thông Thiên Giáo Chủ, coi như là kế trong kế!

Hắn đâu biết rằng, bất luận là Hồng Quân hay Thông Thiên Giáo Chủ, đều chỉ là công cụ mà thôi.

Tất cả mọi chuyện phía sau đều do Thái Thanh ra tay bố cục, vì muốn một hơi giải quyết cả hai nhân vật chính!

Hắn mới là cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi thật sự!

"Tiếp theo, nên tiễn nhân vật chính cuối cùng lên đường rồi." Thái Thanh tâm niệm vừa động, ánh mắt dừng lại trên người Thông Thiên Giáo Chủ.

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ đâu biết mình đã bị Thái Thanh để mắt tới.

Đối mặt với Hồng Quân đang tức giận, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ càng thêm đắc ý.

"Hồng Quân, vì tư lợi của mình mà gây ra lượng kiếp trong thiên địa Hồng Hoang, chúng ta uổng làm Thánh nhân, ta thấy rõ ràng là ngươi uổng làm Đạo Tổ!" Thông Thiên Giáo Chủ lại lên tiếng, không chút lưu tình.

"Tìm chết!!" Sắc mặt Hồng Quân băng lãnh, miệng gầm lên một tiếng, cũng không nhiều lời vô ích, trực tiếp động thủ.

Trong nháy mắt, khí tức kinh khủng khó tả đột nhiên từ trong cơ thể Hồng Quân quét ra, càn quét cả bát hoang thiên địa, khiến cho cả tam giới Hồng Hoang đột nhiên run rẩy.

Phải nói rằng, Hồng Quân là người phát ngôn của Thiên Đạo, thực lực quả thực kinh khủng vô cùng, xa không phải là những Thiên Đạo Thánh Nhân bình thường có thể so sánh.

Cảm nhận được khí tức kinh khủng tỏa ra từ cơ thể Hồng Quân, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không khỏi sắc mặt đại biến, trong lòng sinh ra một tia sợ hãi!

Không chút nghi ngờ, nếu Hồng Quân ra tay với hai người họ, với thực lực của hai người, căn bản không có khả năng chống cự!

Thậm chí, đừng nói là hai người họ, dù mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân hợp lại cũng không phải là đối thủ của Hồng Quân!

Điểm này, trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên hiểu rất rõ.

Nhưng, hắn vẫn không hề hoảng loạn.

Đùa à, thật sự tưởng thân phận nhân vật chính của ta là để chơi à?

Ngay cả một thiện thi Thánh nhân quèn cũng có thể đấu ngang tay với Tây Phương Nhị Thánh, là một Thiên Đạo Thánh Nhân đường đường chính chính, có hào quang nhân vật chính gia trì, đánh một Hồng Quân chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Cũng chính vì suy nghĩ như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ căn bản không coi Hồng Quân ra gì.

Keng!

Thanh Bình Kiếm trong tay đột nhiên vung lên, vang lên từng tiếng kiếm minh kịch liệt vô cùng.

Ngay sau đó, tu vi của Thông Thiên Giáo Chủ vận chuyển, khí thế Thiên Đạo Thánh Nhân ầm ầm, hóa thành từng đợt sóng lớn, quét qua cả thiên địa Hồng Hoang.

Thánh uy kinh khủng khó tả từ trong cơ thể cuồng dã tuôn ra, cả người phảng phất như hóa thành một vầng thái dương màu vàng, chiếu rọi ức vạn dặm núi sông Hồng Hoang.

Ngay cả những sinh linh Hồng Hoang ở rất xa cũng đều vào lúc này nhìn thấy bóng dáng của Thông Thiên Giáo Chủ.

"Hồng Quân, một kiếm của ta, ngươi có dám đỡ!" Thông Thiên Giáo Chủ hét lớn một tiếng, giọng nói như sấm, vang vọng.

Lúc này, hắn có hào quang nhân vật chính gia trì, bất luận khí thế hay tu vi đều vượt xa cực hạn của Thiên Đạo Thánh Nhân, có thể nói là bành trướng chưa từng có.

Ngay cả Hồng Quân, cảm nhận được khí tức kinh khủng tỏa ra từ cơ thể Thông Thiên Giáo Chủ, cũng không khỏi sắc mặt đại biến.

Lần bố cục này là để trừ khử dị số Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ là ngàn vạn lần không ngờ, lại đánh giá thấp sự lợi hại của hào quang nhân vật chính.

Đối mặt với Thông Thiên Giáo Chủ lúc này, ngay cả Hồng Quân cũng không dám có mười phần chắc chắn sẽ thắng.

"Thông Thiên, Bản tọa hỏi lại một câu, đừng có chấp mê bất ngộ!" Sắc mặt Hồng Quân khó coi, lại trầm giọng quát.

"Hồng Quân đừng nhiều lời, ăn một kiếm của ta trước rồi nói!" Khí thế của Thông Thiên Giáo Chủ đang thịnh, đâu chịu nhiều lời với Hồng Quân, Thanh Bình Kiếm trong tay vừa giơ lên, liền đánh ra một đạo kiếm quang tung hoành ức vạn dặm.

Hồng Quân thấy vậy, trong lòng tuy vẫn có chút do dự, nhưng không thể không cứng rắn ra tay, đánh ra một đòn kinh khủng.

Ầm ầm!

Tiếng nổ như trời long đất lở vang vọng khắp tam giới Hồng Hoang, hai luồng sức mạnh kinh khủng vô cùng hung hăng va chạm vào nhau.

Trong nháy mắt, dao động kinh khủng hủy thiên diệt địa quét ra bốn phương tám hướng, nơi đi qua thiên địa vỡ nát, ngay cả hư không bao la cũng một mảnh tiêu diệt run rẩy.

Nhưng, vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người, một kiếm kinh khủng của Thông Thiên Giáo Chủ ngay khi vừa chạm vào lập tức vỡ

nát, căn bản không chống đỡ được chút nào.

"...Không thể nào?!" Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ chấn kinh, trong mắt lộ ra vẻ khó tin, dường như không thể tin rằng, một kiếm toàn lực của mình lại yếu ớt như vậy.

Đừng nói là hắn, ngay cả trên mặt Hồng Quân cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Kỳ lạ, tu vi thực lực của ta, đã đến mức khủng bố như vậy sao??" Trong lòng Hồng Quân đầy nghi hoặc, cũng không hiểu, một kiếm vừa rồi rốt cuộc đã đỡ như thế nào.

Nhưng, tuy trong lòng kinh ngạc, tay của Hồng Quân lại không hề do dự, nhân lúc Thông Thiên Giáo Chủ ngẩn người, lại đánh ra từng đòn công phạt kinh khủng.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, vội vàng ra tay chống đỡ, nhưng dù hắn vận chuyển tu vi thế nào, kiếm khí vung ra vẫn không chịu nổi một đòn.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã bị Hồng Quân dễ dàng trấn áp.

Một trận đại chiến đã hạ màn.

Chương 250

Kể cả Hồng Quân và Thông Thiên giáo chủ, không một ai ngờ được, trận chiến này lại kết thúc nhanh đến thế.

Dù sao thì, thanh thế vừa rồi của Thông Thiên giáo chủ quá đỗi hùng vĩ, đến mức khiến người ta nảy sinh ý nghĩ rằng Thông Thiên giáo chủ có lẽ sẽ thắng được Hồng Quân.

Kết quả là, việc vả mặt đến quá nhanh, chỉ trong nháy mắt, Thông Thiên giáo chủ đã bị Hồng Quân trấn áp.

Cảnh tượng này rơi vào mắt chư vị Thánh nhân, khiến sắc mặt ai nấy đều trở nên phức tạp.

Phải biết rằng, Thông Thiên giáo chủ lần này bại trận, đồng nghĩa với việc không còn ai dám đi ngược lại ý chí của Hồng Quân nữa, việc trục xuất chư vị Thánh nhân, thì chắc chắn sẽ trục xuất chư vị Thánh nhân!

Ngay cả Thông Thiên giáo chủ thực lực mạnh nhất cũng đã bị xử lý, huống hồ là các Thánh nhân Thiên Đạo khác?

Quả nhiên.

Sau khi trấn áp Thông Thiên giáo chủ, ánh mắt Hồng Quân quét qua Tây Phương Nhị Thánh, sắc mặt vô cùng lãnh đạm.

"Bản tọa về cung Tử Tiêu trước, các ngươi chư thánh sắp xếp một phen, rồi cùng đến cung Tử Tiêu của Bản tọa một chuyến, sau đó rời khỏi Tam giới Hồng Hoang đi." Giọng Hồng Quân tuy nhẹ, nhưng lại mang một vẻ không cho phép nghi ngờ.

Tây Phương Nhị Thánh nghe vậy, đâu dám hó hé nửa lời, chỉ đành cứng rắn gật đầu.

Hồng Quân thấy thế cũng không trì hoãn thêm, vung đạo bào lên, liền áp giải Thông Thiên giáo chủ quay về cung Tử Tiêu.....

"Sư huynh, chúng ta thật sự phải rời khỏi Tam giới Hồng Hoang sao?" Sau khi Hồng Quân rời đi, Chuẩn Đề đạo nhân không cam lòng nói.

Vùng đất Tây phương vốn cằn cỗi, hai người bọn họ khổ cực kinh doanh vô số vạn năm, mới khó khăn lắm mới phát triển được Tây phương đến mức độ như ngày nay.

Kết quả bây giờ, còn chưa đợi Tây phương cất cánh, hai người đã trực tiếp bị trục xuất khỏi Tam giới Hồng Hoang.

Chuyện này đặt lên người bất cứ ai cũng đều không chịu nổi, huống hồ là hai vị Thánh nhân Thiên Đạo.

Nhưng dù vậy, nghe lời của Chuẩn Đề đạo nhân, Tiếp Dẫn đạo nhân cũng chỉ đành bất lực thở dài.

"Đạo Tổ Hồng Quân đã nói ra rồi, hai người chúng ta làm sao có thể đi ngược lại?

Kết cục của Thông Thiên, sư đệ cũng đã thấy rồi, ngay cả hắn còn như vậy, huống hồ là chúng ta?" Tiếp Dẫn đạo nhân lắc đầu, trong lòng ông ta tự nhiên cũng trăm bề không muốn.

Nhưng, tấm gương của Thông Thiên giáo chủ còn bày ra trước mắt chư vị Thánh nhân, nếu dám đi ngược lại Hồng Quân, e rằng kết cục sẽ còn thê thảm hơn cả Thông Thiên giáo chủ.

"May mà lần này Đạo Tổ Hồng Quân không nhắm vào Tây phương chúng ta, tất cả chư vị Thánh nhân đều phải rời khỏi Tam giới Hồng Hoang, đối với Tây phương chúng ta mà nói, việc này có lẽ không phải là chuyện xấu." Tiếp Dẫn đạo nhân chuyển lời, dường như có ẩn ý.

“Ý của sư huynh là...” Nghe lời của Tiếp Dẫn đạo nhân, trên mặt Chuẩn Đề đạo nhân lộ ra một tia sáng.

Phải biết rằng, vùng đất Tây phương, so với đạo thống của các Thánh nhân khác, hoàn toàn không có bất kỳ ưu thế nào.

Đệ tử dưới trướng, bất luận là căn nguyên hay tu vi, đều không bằng đệ tử Xiển giáo hay Tiệt giáo, càng không cần phải nói đến pháp bảo thần thông.

Ưu thế duy nhất có lẽ chỉ là số lượng Thánh nhân Thiên Đạo.

Bây giờ theo pháp chỉ của Hồng Quân truyền xuống, hai vị Thánh nhân cũng phải đi xa đến Hỗn Độn, đồng nghĩa với việc ưu thế cuối cùng của Tây phương cũng không còn.

Dưới tình huống như vậy, Tiếp Dẫn đạo nhân lại nói không phải là chuyện xấu, cũng khó trách Chuẩn Đề đạo nhân trong lòng có chút nghi hoặc.

“Sư đệ chẳng lẽ đã quên, Đạo Tổ Hồng Quân chỉ nói, chư vị Thánh nhân rời khỏi Tam giới Hồng Hoang, chứ không hề nói không cho phép chúng ta bố trí ở Hồng Hoang.” Tiếp Dẫn đạo nhân mỉm cười, nói một cách đầy thâm ý.

“Thông Thiên có thể dùng thiện thi để ra tay với đệ tử Tây phương của chúng ta, ta tự nhiên cũng có thể lấy đạo của người, trị lại chính người!” “Thì ra là vậy!

Sư huynh quả nhiên thông tuệ!” Chuẩn Đề đạo nhân mừng rỡ, cũng đã hiểu ra mấu chốt trong đó.

Đúng vậy, sau khi Hồng Quân truyền pháp chỉ, chư vị Thánh nhân bắt buộc phải đi xa đến Hỗn Độn, không thể tiếp tục ở lại trong Hồng Hoang.

Nhưng khác với Thông Thiên giáo chủ, tam thi của các Thánh nhân

Thiên Đạo này vẫn còn, nếu có thể sắp xếp bố cục mưu tính cho tốt, nói không chừng thật sự có thể chuyển nguy thành an, biến chuyện này thành một cơ duyên!

Hiểu ra điểm này, Tây Phương Nhị Thánh liền không chút do dự, bắt đầu hành động.

Đương nhiên, người hiểu ra chuyện này không chỉ có họ, bao gồm cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa, đều đã hiểu ra mấu chốt.

Dù sao thì, Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới sẽ càn quét toàn bộ Tam giới Hồng Hoang, cho dù là đệ tử của các Thánh nhân, cuối cùng cũng khó thoát khỏi lượng kiếp.

Để đảm bảo đạo thống của mình vạn vô nhất thất, không bị đạo thống của các Thánh nhân khác tính kế, tự nhiên không thể lơ là mất cảnh giác.

Rất nhanh, cùng với hành động của chư vị Thánh nhân, toàn bộ Hồng Hoang lại một lần nữa trở nên sóng ngầm cuộn trào.....

Hỗn Độn hư không, trong cung Tử Tiêu.

Hồng Quân vừa trở về đại điện, liền lập tức ném Thông Thiên giáo chủ sang một bên giam cầm lại.

"Hồng Quân lão tặc, có bản lĩnh thì thả ta ra, ta nhất định sẽ không để ngươi được như ý nữa!" Thông Thiên giáo chủ mở miệng mắng dữ dội, không ngừng giãy giụa muốn thoát khỏi cấm chế mà Hồng Quân đã lập ra.

Tuy nhiên, cho dù có hào quang nhân vật chính, ngay khoảnh khắc vừa chạm vào cấm chế, hắn đã bị bắn văng ra ngoài, hoàn toàn không thể thoát khỏi sự trói buộc của cấm chế.

"Thông Thiên, ngươi đi ngược lại đại thế Thiên Đạo, tự ý nhiễu loạn Tam giới Hồng Hoang, Bản tọa phạt ngươi cấm túc trong cung

Tử Tiêu, đợi công đức viên mãn rồi mới thả ngươi ra.” Hồng Quân mặt mày lạnh lùng, nhàn nhạt nói.

Cái gọi là cấm túc, thực ra chính là trấn áp Thông Thiên giáo chủ.

Còn về việc thả ra?

Ha ha, căn bản không cần nghĩ đến!

Hồng Quân đâu có ngốc, khó khăn lắm mới bắt được nhân vật chính, sao có thể thả đi được?!

Không giam cầm hắn vĩnh viễn trong cung Tử Tiêu thì thật có lỗi với cái lần ta bị đoạt xá!

“Nhưng mà, lần này trấn áp Thông Thiên, quá trình cũng có phần quá thuận lợi rồi.” Dường như nghĩ đến điều gì, Hồng Quân khẽ nhíu mày.

Là một trong số ít người trong toàn bộ Hồng Hoang biết đến sự tồn tại của nhân vật chính, hắn tự nhiên rất rõ hào quang nhân vật chính lợi hại đến mức nào.

Trước khi giao thủ, khí thế tỏa ra từ trong cơ thể Thông Thiên giáo chủ, ngay cả hắn, người phát ngôn của Thiên Đạo, cũng bị dọa cho giật mình.

Nói thật, cho dù với thực lực của Đạo Tổ Hồng Quân, hắn cũng không dám chắc có thể trấn áp được Thông Thiên giáo chủ.

Nhưng trớ trêu thay, chỉ sau vài chiêu, Thông Thiên giáo chủ đã dễ dàng bị hắn trấn áp!

Quá trình dễ dàng đến mức chính Hồng Quân cũng có chút khó tin!

Rõ ràng, trong đó tồn tại một vài bí ẩn.

“Người có thể không động thanh sắc, âm thầm làm đến mức này, e rằng cũng chỉ có...” Hồng Quân đang thầm nghĩ trong lòng, đột nhiên

như cảm nhận được điều gì, ánh mắt hướng ra ngoài cung Tử Tiêu.

Chỉ thấy, ngoài cung Tử Tiêu, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng người, đang bình tĩnh nhìn Hồng Quân.

"Không biết Thái Thanh Thánh nhân đại giá quang lâm, bần đạo có lỗi không ra đón từ xa, xin Thái Thanh Thánh nhân lượng thứ." Hồng Quân vội vàng đứng dậy, rất khách khí hành lễ nói.

Không sai, người đột nhiên xuất hiện ngoài cung Tử Tiêu chính là Thái Thanh!

"Mạo muội quấy rầy, đúng là có chút đường đột." Sắc mặt Thái Thanh lãnh đạm, nói một cách không nhanh không chậm.

"Đâu có đâu có, đạo hữu có thể quang lâm cung Tử Tiêu, là vinh hạnh của bần đạo, sao lại nói lời đường đột." Hồng Quân liên tục xua tay, thái độ hoàn toàn khác hẳn khi đối mặt với Tây Phương Nhị Thánh.

Cũng khó trách, trong thiên địa Hồng Hoang, vốn là cá lớn nuốt cá bé, mọi thứ đều phải dựa vào thực lực để nói chuyện, ngay cả giữa các Thánh nhân Thiên Đạo cũng không có ngoại lệ.

Chương 251

Tu vi thực lực của Thái Thanh bày ra ở đó, là Thánh nhân Đại Đạo hàng thật giá thật, một thân tu vi thực lực kinh khủng, có thể nghiền ép chư thiên, cũng không hề khoa trương chút nào.

Đừng nói Hồng Quân chỉ là người phát ngôn của Thiên Đạo, cho dù Thiên Đạo Hồng Hoang đích thân giáng lâm, cũng phải khách sáo, không dám có chút chậm trễ.

Đối với điểm này, trong lòng Thái Thanh tự nhiên biết rõ.

Lúc này, sau khi tiến vào cung Tử Tiêu, hắn cũng chẳng hề khách sáo với Hồng Quân, trực tiếp ngồi ngay ngắn ở phía trên đại điện cung Tử Tiêu.

"Chuyến này đạo hữu đến đây, không phải vì chuyện khác, mà là vì chuyện của Thông Thiên giáo chủ." Thái Thanh nhàn nhạt mở lời, không vòng vo với Hồng Quân.

Nghe lời của hắn, trên mặt Hồng Quân cũng không lộ vẻ ngạc nhiên.

Vừa rồi hắn đã đoán ra, việc có thể trấn áp Thông Thiên giáo chủ thuận lợi như vậy, e rằng không thể thoát khỏi sự giúp đỡ ngầm của Thái Thanh.

Bây giờ Thái Thanh đích thân đến cửa, càng chứng thực cho suy đoán của hắn.

"Bần đạo cả gan, dám hỏi Thái Thanh Thánh nhân, ngài định xử trí Thông Thiên thế nào?" Hồng Quân nghĩ một lúc rồi hỏi.

Nói thật, ngay từ đầu, hắn đã từng nghi ngờ thân phận của Thái Thanh.

Nhưng sau một thời gian quan sát, hắn lại phát hiện Thái Thanh và các nhân vật chính xuyên việt hoàn toàn không giống nhau!

Chính xác hơn là, hoàn toàn khác biệt!

Hắn không những không gây rối loạn thiên địa Hồng Hoang, mà ngược lại còn không ngừng trấn áp những dị số đó, đến mức bây giờ, Hồng Quân vẫn không thể đoán ra được lai lịch của Thái Thanh.

"Hồng Quân đạo hữu hẳn cũng rõ, Thông Thiên hiện nay là biến số của Hồng Hoang, Bản thánh đã là Thánh nhân Hồng Hoang, thì nên vì Hồng Hoang mà trừ khử dị số." Sắc mặt Thái Thanh lãnh đạm, bình tĩnh nói.

Cái gọi là vì Hồng Hoang trừ khử biến số, tự nhiên chỉ là nói bừa, mục đích của Thái Thanh từ đầu đến cuối chỉ có một, đó là cắt rau hẹ của nhân vật chính!

Dù sao thì, là một đại ác nhân phản diện hàng thật giá thật, làm gì có chuyện không ra tay với nhân vật chính?

Còn về thiên địa Hồng Hoang sẽ ra sao?

Không đến lượt một tên phản diện như hắn phải lo lắng.

Một ngày nọ, dưới chân núi Vân Lam Tông, các thế lực lớn của Đế quốc Gia Mã lần lượt từ bốn phương tám hướng kéo đến.

Đón tiếp họ ở đây chính là tông chủ hiện tại của Vân Lam Tông, Vân Vận!

"Làm phiền các vị vất vả đến đây, Vân Vận xin cảm tạ các vị đã nể mặt." Sắc mặt Vân Vận ôn hòa, thái độ vô cùng thân thiện, chắp tay nói với mọi người của các thế lực lớn.

"Vân Vận tông chủ khách sáo rồi, Vân Lam Tông có việc mời, chúng tôi tự nhiên sẽ không từ chối." Giữa đám đông, một lão giả thân

hình vạm vỡ cười đáp.

Nghe lời của ông ta, những người xung quanh đều lộ ra vẻ mặt cười lạnh.

"Nạp Lan Kiệt này mặt cũng đủ dày, bị Vân Lam Tông gọi tới gọi đi như vậy, không thấy nhục mà còn lấy làm vinh." "Chậc, chúng ta khác với ông ta, hòn ngọc quý trên tay nhà Nạp Lan hiện đang làm đệ tử thân truyền ở Vân Lam Tông, là người chèo lái tương lai, đừng nói là gọi nhà Nạp Lan đến nghị sự, cho dù là làm chó, e rằng ông ta cũng rất vui lòng." "Cô nương nhà Nạp Lan đó, hình như có hôn ước thì phải?" "Đúng vậy, chuyện này ta cũng có nghe nói, hình như là một gia tộc nhỏ ở thành Ô Thản, không đáng nhắc tới." "....." Từng tiếng xì xào bàn tán không ngừng vang lên trong đám đông.

Mặc dù mọi người nói rất nhỏ, cố ý hạ thấp giọng, nhưng tất cả mọi người có mặt ở đây thực lực đều không tầm thường, những lời này tự nhiên rơi vào tai Nạp Lan Kiệt một cách rõ ràng.

Lập tức, sắc mặt Nạp Lan Kiệt có chút khó coi.

"Hôn sự của Yên Nhiên, ta cũng có nghe qua, chỉ không biết trong đó có nguyên do gì không?" Thấy sắc mặt Nạp Lan Kiệt khó coi, Vân Vận liền mở miệng hỏi.

"Năm đó ta và lão gia tử nhà Tiêu gia có ân tình, quan hệ hai nhà khá thân thiết, liền hẹn ước chỉ phúc vi hôn cho con cháu, không ngờ sau này lão gia tử nhà Tiêu gia qua đời sớm, nhà Tiêu gia cũng dời đến thành Ô Thản, chuyện này liền bị gác lại." Vân Vận không chỉ là tông chủ hiện tại của Vân Lam Tông, mà còn là lão sư của Nạp Lan Yên Nhiên, bây giờ mở miệng hỏi, Nạp Lan Kiệt tự nhiên không dám giấu giếm, liền nói ra hết mọi chuyện.

"Nhưng mà, nghe nói tiểu bối nhà Tiêu gia đó cũng rất có chí khí, tuổi còn trẻ đã bước vào cảnh giới Đấu Giả, cũng là một nhân vật

thiên tài rồi.” Giọng Nạp Lan Kiệt cố ý cao hơn rất nhiều, dường như có ý cho những thế lực khác nghe thấy.

Quả nhiên.

Nghe lời của ông ta, những thế lực vừa rồi còn châm chọc mỉa mai, lập tức đều im bặt, ngược lại trên mặt còn lộ ra vẻ khó coi.

Dù sao thì, Nạp Lan Yên Nhiên của nhà Nạp Lan đã là một thiên tài không nhỏ, thành tựu sau này e là không thể xem thường, bây giờ lại có thêm một con rể thiên tài, vậy thì còn gì bằng?

“Thành Ô Thản sao?” Giữa đám người của gia tộc Mễ Đặc Nhĩ, lão gia chủ Mễ Đặc Nhĩ Đằng Sơn sắc mặt khẽ động, dường như nghĩ đến điều gì, ánh mắt nhìn về phía Nhã Phi sau lưng.

“Nhã Phi, phòng đấu giá mà con đang quản lý, không phải ở thành Ô Thản sao?

Có từng nghe nói về thiên tài của nhà Tiêu gia không?” Nghe lời của ông, ánh mắt mọi người liền đồng loạt nhìn về phía Nhã Phi.

“Đúng là có nghe qua.” Nhã Phi gật đầu, chậm rãi nói: “Tiểu tử nhà Tiêu gia đó hình như tên là Tiêu Viêm, quả thật là một thiếu niên thiên tài hiếm có, nhưng...” “Nhưng sao?” “Nhưng không biết vì lý do gì, kể từ nửa năm trước, Đấu khí trong cơ thể cậu ta bắt đầu thất thoát một cách kỳ lạ, không chỉ không thể tu hành đột phá bình thường, mà ngay cả thực lực Đấu Giả cũng không còn.” Lời Nhã Phi vừa dứt, sắc mặt của mọi người trong các đại gia tộc lại thay đổi.

Đặc biệt là Nạp Lan Kiệt, ánh mắt càng ngưng lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc không nhỏ.

“Đấu khí biến mất sao?” Sắc mặt Vân Vận có chút bất ngờ, khẽ nói: “Nếu vậy, e rằng không lâu nữa, cậu ta sẽ trở thành một người bình thường, đến lúc đó với tính cách hiếu thắng của Yên Nhiên, e

rằng hai người khó mà đi cùng nhau được." "....." Sắc mặt Nạp Lan Kiệt cứng đờ, vốn định khoe khoang cho nhà Nạp Lan trước mặt các thế lực, ai ngờ lại bị mất mặt!

"Thôi được rồi, hôn sự của Yên Nhiên, sau này hãy bàn bạc lại, các vị hãy theo ta đến đại sảnh nghị sự trước, lão sư đã đợi lâu rồi." Vân Vận cũng không nói nhiều, trực tiếp mở lời.

Nghe lời của cô, mọi người của các thế lực đều kinh ngạc.

"Vân Sơn muốn gặp chúng ta??" Tin tức Vân Sơn bế tử quan, cả Đế đô không ai không biết, không ai ngờ được ông ta lại xuất quan vào lúc này, còn triệu tập các thế lực lớn một cách mạnh mẽ như vậy.

"Chẳng lẽ đã đột phá Đấu Tông?!" Nghĩ đến đây, sắc mặt mọi người đều trở nên âm u bất định, trong lòng ai cũng rõ, một khi có Vân Sơn ra mặt, chuyện này e rằng còn cấp bách hơn dự đoán rất nhiều.

Nói không chừng, cả Đế quốc Gia Mã đều sẽ phải chấn động!

Vân Lam Tông, trong đại sảnh nghị sự.

Vân Sơn ngồi ngay ngắn ở phía trên đại điện, các gia tộc thế lực khác của Đế quốc Gia Mã, như nhà Nạp Lan và gia tộc Mễ Nhĩ Đặc, thì ngoan ngoãn ngồi ở phía dưới.

Bầu không khí trong cả đại điện có vẻ vô cùng kỳ lạ, không ai mở miệng trước để phá vỡ sự im lặng.

Cuối cùng, Nạp Lan Kiệt, người có quan hệ mật thiết với Vân Lam Tông, là người đầu tiên ho nhẹ một tiếng.

"Vân lão tông chủ lần này bế quan, chắc hẳn thực lực lại có đột phá, đã thành cảnh giới Đấu Tôn, chúng tôi chưa kịp chúc mừng, xin lão tông chủ lượng thứ." Nạp Lan Kiệt mỉm cười nói.

Phải biết rằng, hòn ngọc quý trên tay nhà Nạp Lan hiện đang là thủ

tịch đệ tử thân truyền trong Vân Lam Tông.

Có tầng quan hệ này, thực lực của Vân Lam Tông càng mạnh, đối với nhà Nạp Lan mà nói, tự nhiên sẽ có lợi ích lớn hơn, Nạp Lan Kiệt trong lòng vui mừng cũng là chuyện đương nhiên.

"Nạp Lan lão huynh nói không sai, thực lực của Vân lão tông chủ tăng mạnh, là phúc của cả Đế quốc Gia Mã chúng ta." "Không sai không sai, có một vị cường giả cấp Đấu Tông trấn giữ, Đế quốc Gia Mã của chúng ta nhất định có thể ổn định trấn áp vùng tây bắc đại lục." "Chuyện này quả thực là chuyện vui của Đế quốc Gia Mã chúng ta, thật đáng mừng đáng mừng!" Những người của các gia tộc khác trong đại điện cũng nhao nhao hùa theo, sợ bị người khác vượt mặt.

Dù sao thì, Vân Sơn đã đột phá cảnh giới Đấu Tông, vậy thì ông ta chính là người mạnh nhất trong Đế quốc Gia Mã, với thực lực của ông ta, chỉ cần không ngốc, sẽ không ai dám đi chọc giận Vân Lam Tông.

Người duy nhất im lặng không nói, có lẽ chỉ có đại biểu do hoàng thất cử đến, Gia Nguyệt Nhi.

Công chúa của Đế quốc Gia Mã, cũng là đệ tử của phó hội trưởng công hội luyện dược sư, chính vì có thân phận kép này, nên mới được làm đại biểu đến Vân Lam Tông tham gia nghị sự.

Chỉ là, kể cả cô, tất cả mọi người trong hoàng thất Đế quốc Gia Mã, không ai ngờ được Vân Sơn lại đột phá Đấu Tông.

Như vậy, có một vị cường giả cấp Đấu Tông tồn tại, cho dù là hoàng thất Đế quốc Gia Mã, cũng phải cúi đầu trước Vân Lam Tông.

Thường nói, giường ta nằm sao cho kẻ khác ngủ ngáy?

Chuyện này đối với hoàng thất Đế quốc Gia Mã mà nói, tuyệt đối là một chuyện xấu tày trời!

“Nhất định phải truyền tin tức về tộc nhanh nhất có thể, mời hoàng thúc tổ sớm chuẩn bị.” Gia Nguyệt Nhi trong lòng lo lắng, có chút ngồi không yên.

Tuy nhiên, đúng vào lúc cô đang nghĩ vậy, Vân Sơn ở phía trên lại trực tiếp xua tay.

Chương 252

"Các vị e là đã hiểu lầm, Vân mỗ không phải Đấu Tông." Sắc mặt Vân Sơn bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

"Không phải Đấu Tông?" Nghe lời của Vân Sơn, mọi người trong đại điện đều ngẩn ra.

Chưa kịp hoàn hồn, Vân Sơn tiếp tục nói: "Chỉ là cảnh giới Đấu Tông, có thành thì đã sao?

Chẳng phải vẫn chỉ là con kiến thôi sao!" Lời Vân Sơn vừa dứt, mọi người trong đại điện đều trong lòng chấn động, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nếu như, tin tức Vân Sơn không đột phá Đấu Tông khiến họ kinh ngạc, thì những lời vừa rồi lại khiến mọi người rớt cả mắt kính.

Chỉ là cảnh giới Đấu Tông?

Sợ là uống nhầm thuốc rồi?

Ngay cả cảnh giới Đấu Tông cũng không thèm để vào mắt??

"Không giấu gì các vị, Vân mỗ bây giờ đã lập địa thành tiên, thành thân thể tiên nhân, hôm nay triệu các vị đến đây, chính là để thương nghị chuyện cùng nhau thành tiên." Vân Sơn chậm rãi mở lời, giọng nói như sấm sét, không ngừng vang vọng bên tai mọi người.

Nhưng hễ ai nghe thấy lời của ông, không một ai trong đại điện là không sắc mặt đột biến, trên mặt lộ ra vẻ bất an sâu sắc.

Mặc dù, từ trước khi đến Vân Lam Tông, trong lòng mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý, biết rằng Vân Lam Tông lần này sẽ có động thái lớn.

Nhưng không ai ngờ được, bây giờ Vân Sơn vừa mở miệng, đã muốn dẫn dắt mọi người cùng thành tiên?

Tốt cho hắn, đúng là điên thật rồi!

"Tấm lòng của Vân tông chủ, gia tộc Mễ Đặc Nhĩ chúng tôi xin nhận, nhưng chuyện thành tiên, gia tộc Mễ Đặc Nhĩ chúng tôi e là không có phúc phận đó, xin cáo từ tại đây." Mễ Đặc Nhĩ Đằng Sơn đứng dậy, nói xong liền muốn rời khỏi đại điện.

Cũng không trách ông ta như vậy, gần như tất cả các gia tộc trong đại điện đều có suy nghĩ giống ông ta, ngay cả Nạp Lan Kiệt của nhà Nạp Lan cũng không ngoại lệ.

Thậm chí, trong lòng ông ta còn đang tính toán, có nên đón cháu gái bảo bối của mình từ Vân Lam Tông về nhà hay không.

Dù sao thì, Vân Sơn bây giờ quá bất thường!

Đối với phản ứng của mọi người, Vân Sơn cũng không cảm thấy kinh ngạc chút nào.

"Các vị không tin, Vân mỗ tự nhiên có thể hiểu.

Nhưng, cửa lớn của Vân Lam Tông chúng ta, không phải muốn rời đi là rời đi dễ dàng vậy đâu." Vân Sơn nhàn nhạt nói, cùng lúc lời vừa dứt, cả người ông ta từ từ bay lên.

Cùng với một luồng tiên quang rực rỡ chói mắt từ trong cơ thể ông ta lóe lên, một luồng khí tức tiên nhân cường đại vô cùng, trong nháy mắt càn quét cả đại điện!

Khí tức tiên nhân kinh khủng vô cùng từ trong cơ thể Vân Sơn gào thét ra, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đã càn quét cả đại điện, khiến cho mọi người trong đại điện đều trong lòng chấn động mạnh.

Từng ánh mắt đều hướng về phía Vân Sơn, trên mặt ai nấy đều lộ

ra vẻ kinh ngạc vô cùng.

Những người có mặt ở đây đều không phải người thường, tự nhiên có thể cảm nhận được khí tức tỏa ra từ trong cơ thể Vân Sơn hoàn toàn khác với Đấu khí mà họ tu luyện.

Thậm chí, còn kinh khủng hơn gấp vô số lần!

"Tiên... tiên nhân?!" Giờ phút này, trong lòng tất cả mọi người đều không khỏi hiện lên hai chữ đó.

Ngay cả Vân Vận, người đã sớm biết chuyện này, khi một lần nữa cảm nhận được sức mạnh tiên nhân trong cơ thể Vân Sơn, vẫn vô cùng chấn động.

"Thế nào, các vị bây giờ còn cho rằng, Vân mỗ đang lừa gạt các vị sao?" Sắc mặt Vân Sơn thản nhiên, nhàn nhạt nói.

"....." Nghe lời của ông ta, đám người của nhiều thế lực lập tức không nói gì nữa.

Nếu như trước đó, việc Vân Sơn có thể dẫn dắt họ tu tiên, đạt đến cảnh giới tiên nhân, họ tự nhiên không tin.

Nhưng bây giờ, tấm gương của Vân Sơn bày ra trước mắt, họ không thể không tin!

"Nếu thật sự có thể bước lên tiên lộ, nhà Nạp Lan chúng tôi là người đầu tiên đồng ý, nguyện ý đi theo Vân Lam Tông!" Nạp Lan Kiệt là người đầu tiên phản ứng, trực tiếp nói.

"Mộc gia chúng tôi cũng nguyện ý đi theo Vân Lam Tông, từ nay từ bỏ Đấu khí, chuyển sang tu tiên lộ!" "Thác Bạt gia chúng tôi cũng nguyện ý đi theo Vân Lam Tông!!" "Tôi..." Từng tiếng hưởng ứng không ngừng vang lên trong đại điện, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đã có không ít gia tộc thế lực, trực tiếp lựa chọn quy phục.

Không còn cách nào khác, sức mạnh mà Vân Sơn thể hiện ra, thực sự quá hấp dẫn.

Có thể từ nay trường sinh bất lão, đó là điều mà ngay cả nhân vật cấp Đấu Đế cũng không thể làm được.

Bây giờ có cơ hội bày ra trước mắt, làm sao có thể không động lòng.

Ngay cả đại biểu hoàng thất Gia Nguyệt Nhi, trong lòng cũng nóng như lửa đốt.

Nhưng, dù sao cô cũng là đại biểu của hoàng thất Đế quốc Gia Mã, sẽ không dễ dàng gật đầu như các gia tộc thế lực khác.

"Chuyện này quá trọng đại, cần phải bẩm báo với tộc, sau khi được các trưởng lão trong tộc thương lượng, mới có thể cho Vân Lam Tông một câu trả lời, xin Vân lão tông chủ lượng thứ." Gia Nguyệt Nhi hít sâu một hơi, nén lại sự thôi thúc muốn đồng ý ngay lập tức, chắp tay cúi chào Vân Sơn nói.

Sắc mặt Vân Sơn bình tĩnh, cũng không quá bất ngờ.

Dù sao thì, trong lòng ông ta cũng rõ, chuyện lớn như vậy, không phải một mình Gia Nguyệt Nhi có thể quyết định, tự nhiên cũng sẽ không ép buộc.

"Công chúa đã mở lời, lão phu sẽ đợi thêm một thời gian, nhưng, xin hoàng thất các vị sớm quyết định, nếu không bỏ lỡ thời cơ này, e rằng sẽ hối hận không kịp." Vân Sơn chậm rãi nói, không nhanh không chậm.

"Tự nhiên, tôi sẽ quay về bẩm báo chuyện này." Gia Nguyệt Nhi gật đầu, cũng không trì hoãn nhiều, quay người rời khỏi Vân Lam Tông, thẳng tiến về hoàng thất ở Đế đô.

Cùng với sự rời đi của Gia Nguyệt Nhi và những người khác,

trong cả đại điện, chỉ còn lại hai người Vân Sơn và Vân Vận, cùng với những thế lực đã đồng ý quy phục.

"Các vị đã gia nhập dưới trướng Vân Lam Tông của ta, vậy thì đều không phải người ngoài, có gì muốn hỏi bây giờ có thể hỏi." Ánh mắt Vân Sơn quét qua mọi người, nói.

Trong lòng ông ta rõ, những người trước mắt tuy đã đồng ý quy phục, nhưng trong lòng đều có không ít nghi ngờ, nếu không giải tỏa những nghi ngờ đó, thì không thể hoàn toàn hợp nhất các thế lực này.

Quả nhiên.

Lời Vân Sơn vừa dứt, Mễ Đặc Nhĩ Đằng Sơn liền lập tức mở lời.

"Dám hỏi Vân tông chủ, làm thế nào ngài phát hiện ra tiên đạo?" Mễ Đặc Nhĩ Đằng Sơn không hổ là cáo già giang hồ, vừa mở miệng đã hỏi ngay vào mấu chốt của vấn đề.

Đúng vậy, đối với sinh linh của đại lục Đấu khí mà nói, tiên đạo gần như là tồn tại trong truyền thuyết, căn bản chưa từng có ai thực sự tiếp xúc.

Vân Sơn chỉ là một Đấu Hoàng nhỏ bé, bây giờ đột nhiên thành tiên, tự nhiên biết rằng trong đó có vấn đề.

"Không giấu gì các vị, thân phận tiên nhân của Vân mỗ, không phải do tu hành mà có, mà là có may mắn được bái kiến một vị Thánh nhân vô thượng, được ngài ấy điểm hóa mà thành." Nhắc đến vị Thánh nhân đó, trên mặt Vân Sơn liền lộ ra vẻ thành kính, cung kính vô cùng nói.

"So với vị Thánh nhân chí cao vô thượng đó, Vân mỗ chỉ là một con kiến mà thôi, ngài ấy mới là chân thánh duy nhất bao quát chư thiên hoàn vũ, vạn cổ bất diệt!" Nghe lời của Vân Sơn, mọi người trong đại điện đều hít một hơi khí lạnh, trên mặt lộ ra vẻ chấn động

chưa từng có.

Đối với tu vi tiên nhân của Vân Sơn, họ vừa mới cảm nhận được, vượt xa nhận thức của họ, hoàn toàn không thể địch lại.

Vốn đã cho rằng rất kinh khủng, kết quả so với vị Thánh nhân đó, chỉ là một con kiến?

Vị Thánh nhân đó rốt cuộc kinh khủng đến mức nào?!!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người trong đại điện, Vân Sơn hài lòng gật đầu.

Đây chính là hiệu quả mà ông ta muốn, chỉ có trấn áp được những người này, họ mới chịu ngoan ngoãn bán mạng cho ông ta.

"Các vị cứ yên tâm, chỉ cần các vị giúp đỡ Vân Lam Tông chúng ta, truyền bá đạo của Thánh nhân trong giới này, đợi đến khi Thánh nhân giáng lâm, nhất định sẽ không thiếu tạo hóa cho các vị." Vân Sơn cười nói, vẽ ra cho mọi người một chiếc bánh lớn.

Chương 253

"Tự nhiên, chúng tôi nhất định sẽ nghe lệnh!" Các gia tộc như Nạp Lan gia đều liên tục gật đầu, trên mặt cũng hiện lên vẻ kích động không thôi.

Dù sao thì, nếu thật sự có thể giống như Vân Sơn, được vị Thánh nhân kinh khủng đó điểm hóa thành tiên, vậy thì chẳng khác nào một bước lên đỉnh cao của thế giới này, đó là một đại tạo hóa chưa từng có!

Mang theo ý niệm đó, các thế lực gia tộc nhanh chóng hành động, theo sự chỉ huy của Vân Sơn, thống nhất sáp nhập vào Vân Lam Tông.

Ngay sau đó, cả Đế quốc Gia Mã bắt đầu tuyên truyền đạo của Thánh nhân.

Đối với tất cả những điều này, hoàng thất Đế quốc Gia Mã lại luôn làm như không thấy.

Mặc dù không ngăn cản, nhưng cũng không chủ động gia nhập dưới trướng Vân Lam Tông, hoàn toàn không có thái độ gì, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Đối với hành động bất thường của hoàng thất Đế quốc Gia Mã, Vân Lam Tông tự nhiên cũng biết, nhưng lại không để tâm.

Vân Lam Tông hiện tại, liên hợp với lực lượng của mấy đại gia tộc, đang điên cuồng tuyên truyền đạo của Thánh nhân.

Không chỉ trong Đế quốc Gia Mã, mà gần như cả vùng tây bắc đại lục, đều bắt đầu xuất hiện những lời đồn về đạo của Thánh nhân.

Giống như một cơn bão, quét qua vô số quốc gia, thậm chí có không ít người, vượt vạn dặm xa xôi, để đến Đế quốc Gia Mã, bái

nhập môn hạ của Vân Lam Tông.....

Phía bên kia, sâu trong Đế đô của Đế quốc Gia Mã.

Mọi người trong hoàng thất đều tụ tập trong một đại điện vàng son lộng lẫy.

Ngồi ngay ngắn ở phía trên đại điện, chính là lão tổ tông của hoàng thất, người được mệnh danh là cứu tinh Đấu Hoàng của Gia Mã bào, Gia Hình Thiên!

Trước khi Vân Sơn xuất quan, ông ta từng là cường giả số một được công nhận trong Đế quốc Gia Mã.

Cũng chính vì có ông ta trấn giữ, hoàng thất mới có thể ngồi vững trên ngai vàng suốt bao nhiêu năm.

Bây giờ, Vân Lam Tông gây ra động thái lớn, ngay cả ông ta cũng bị kinh động.

"Hoàng thúc tổ, Vân Lam Tông mở rộng quy mô như vậy, rõ ràng là không coi hoàng thất chúng ta ra gì, nếu cứ để họ tiếp tục như vậy, e rằng sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện!" Giữa đám người phía dưới, đại hoàng tử Gia Nhĩ Nhật sắc mặt khó coi nói.

Thực tế, cũng không cần ông ta phải nói, thế lực của Vân Lam Tông ngày một lớn mạnh, là chuyện mà cả Đế quốc Gia Mã đều biết.

"Ta thấy cái gọi là chuyện tiên nhân, rõ ràng là cố làm ra vẻ huyền bí, Vân Sơn muốn nhân cơ hội này để nắm quyền kiểm soát cả Đế quốc Gia Mã!" Gia Nhĩ Nhật mặt mày âm trầm, tiếp tục nói.

"Không phải cố làm ra vẻ huyền bí, ngày hôm đó trong đại điện, mọi người đều tận mắt chứng kiến thủ đoạn của ông ta, nên mới lần lượt lựa chọn quy phục." Gia Nguyệt Nhi ở bên cạnh vội vàng nói, sợ Gia Hình Thiên bị đại hoàng tử làm cho hiểu lầm.

“Hừ, ta thấy là cô bị dọa sợ rồi, không thể hiện ra thủ đoạn của hoàng thất chúng ta, mới dẫn đến việc các thế lực khác quy phục Vân Lam Tông!” Đại hoàng tử Gia Nhĩ Nhật hừ lạnh một tiếng, nói không chút khách khí.

“.....” Gia Nguyệt Nhi mặt đỏ bừng, đang định mở miệng tranh cãi thì Gia Hình Thiên, người từ đầu đến cuối không nói một lời, đột nhiên lên tiếng.

“Thôi được rồi, hai đứa không cần cãi nhau nữa.” Ánh mắt Gia Hình Thiên quét qua đại điện, chậm rãi nói: “Thật hay giả, sớm muộn cũng sẽ biết, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được.” “Chờ đợi?

Ý của hoàng thúc tổ là...” Gia Nhĩ Nhật ngẩn ra, có chút không hiểu hỏi.

“Vân Lam Tông trỗi dậy nhanh chóng, người không vui không chỉ có hoàng thất chúng ta, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, tự nhiên sẽ có người ra mặt.” Gia Hình Thiên nhàn nhạt nói, trong mắt có ánh sáng lấp lánh.

Gần như cùng lúc lời vừa dứt, một luồng khí tức mạnh mẽ xa lạ, đột nhiên gào thét trên bầu trời Đế đô của Đế quốc Gia Mã, bay về phía Vân Lam Tông.

Giờ phút này, cả Đế đô, vô số cường giả đều bị kinh động.

Từng ánh mắt đều ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt tất cả mọi người, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy, giữa không trung, có mấy chục đạo cầu vồng bay nhanh đi, trong mỗi đạo cầu vồng, đều có một bóng người áo đen khí tức mạnh mẽ.

Càng quan trọng hơn là, những bóng người áo đen này không có ngoại lệ, đều không hiển thị Đấu khí thành cánh, mà trực tiếp bay lơ

lửng trên không.

Nói cách khác, tu vi thực lực của họ, ít nhất cũng là cảnh giới Đấu Tông!

Thậm chí còn cao hơn!

"Không... không ổn rồi, sắp có chuyện lớn xảy ra rồi!!" Không ít người trong lòng run rẩy, dự cảm được sắp có chuyện kinh thiên động địa xảy ra.

Trong đại điện Vân Lam Tông, tông chủ hiện tại Vân Vận và các trưởng lão đều tụ họp lại, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ bất an.

Theo tin tức truyền đến từ Đế đô, có một nhóm cường giả cấp Đấu Tông đang tiến về phía Vân Lam Tông, rõ ràng là kẻ đến không thiện.

"Lão sư, xem ra phải làm thế nào đây?" Sắc mặt Vân Vận có chút lo lắng, vội vàng hỏi.

Cũng không trách cô như vậy, cường giả cảnh giới Đấu Tông, thực sự quá mạnh mẽ.

Nhìn khắp cả Đế quốc Gia Mã, cũng không tìm ra được một vị tồn tại cấp Đấu Tông, bây giờ lại xuất hiện một lúc mấy chục vị!

Một lực lượng kinh khủng như vậy, rõ ràng không phải là điều mà một Vân Lam Tông nhỏ bé có thể chống lại!

Tuy nhiên, khác với sự lo lắng của Vân Vận, với tư cách là lão tông chủ Vân Sơn, sắc mặt lại vô cùng bình tĩnh.

"Vận Nhi, không cần hoảng sợ, chỉ là một đám kiến thôi, không cần phải làm to chuyện." Sắc mặt Vân Sơn bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

Với tu vi tiên nhân hiện tại của ông, mấy chục vị Đấu Tông, thật sự không được ông để vào mắt.

Đối phương không phải là Đấu Tông, mà là Đấu Tôn, hoặc Đấu Thánh, ông cũng sẽ không có chút sợ hãi nào.

Dù sao thì, ngoài tu vi tiên nhân của bản thân, trong tay ông còn có lá bài tẩy mà Thái Thanh ban cho, hoàn toàn không cần phải hoảng sợ.

Thấy Vân Sơn bình tĩnh như vậy, trong lòng Vân Vận và những người khác cũng hơi thả lỏng.

Đúng lúc này, một tiếng quát giận dữ đột nhiên vang lên trên bầu trời Vân Lam Tông.

"Vân Sơn, mau cút ra đây chịu chết!" Tiếng quát vang vọng không ngớt, cùng với Đấu khí hùng hậu vô cùng, càn quét cả Vân Lam Tông, khiến cho nhiều đệ tử Vân Lam Tông đều sắc mặt kinh hãi bất an.

"Hừ, khẩu khí lớn thật!" Vân Sơn hừ lạnh một tiếng, cũng không chút do dự, trực tiếp một bước bay lên trời, lao vào trong thiên khung.

Chỉ thấy, trong thiên khung, mấy chục bóng người áo đen đang lạnh lùng nhìn Vân Lam Tông, thấy Vân Sơn xuất hiện, liền đồng loạt hướng ánh mắt về phía ông ta.

"Lũ chuột nhắt từ đâu đến, dám chạy đến địa giới Vân Lam Tông của ta mà làm càn!" Đối mặt với ánh mắt của mấy chục bóng người áo đen, sắc mặt Vân Sơn không chút hoảng sợ, vẫn lạnh lùng nói.

"Ta là Tôn lão Thanh Hải của Hồn Điện, hôm nay dẫn đầu chúng nhân của Địa Sát điện, đến bắt ngươi về!" Bóng người áo đen dẫn đầu, giọng nói lạnh như băng.

"Hồn Điện?

Cùng một giuộc với Thứu hộ pháp?" Sắc mặt Vân Sơn bất ngờ, không ngờ những người trước mắt này cũng là người của Hồn Điện.

"Không sai, dám giết hại hộ pháp của Hồn Điện, xúc phạm đến

danh dự của Hồn Điện, hôm nay ngươi khó thoát kiếp nạn!" Thanh Hải lạnh lùng nói, trong giọng nói tràn đầy sát ý.

Hồn Điện là thế lực hùng mạnh nhất trong cả Trung Châu, đừng nói là cả Trung Châu, nhìn khắp đại lục Đấu khí, e rằng cũng không có tồn tại nào dám đối đầu trực diện với họ.

Kết quả bây giờ, một hộ pháp đường đường của Hồn Điện, lại chết một cách khó hiểu trong một Vân Lam Tông nhỏ bé, chuyện này không nghi ngờ gì là đã tát vào mặt Hồn Điện, Hồn Điện tự nhiên không thể bỏ qua.

"Mặc dù không rõ ngươi đã dùng thủ đoạn gì để ám hại hộ pháp của Hồn Điện chúng ta, nhưng ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn một chút, hôm nay ngươi có chắp cánh cũng khó thoát!" Lời Thanh Hải vừa dứt, một luồng khí thế cường đại kinh khủng từ trong cơ thể hắn tuôn ra.

Trong nháy mắt, uy áp kinh khủng vô cùng càn quét cả thiên địa, ngay cả ở phía dưới trong Vân Lam Tông, Vân Vận và những người khác cũng cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng đó từ xa.

".....

Chương 254

Cường giả Đấu Tôn?!" Sắc mặt Vân Vận đại biến, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng những người này chỉ là cường giả cảnh giới Đấu Tông, không ngờ đối phương lại là Đấu Tôn!

Hơn nữa, không phải một vị Đấu Tôn, mà là mấy chục vị Đấu Tôn!!

Một đội hình lớn như vậy, đừng nói là san bằng Vân Lam Tông, quét ngang cả vùng tây bắc đại lục, cũng là chuyện dư sức!

"Mấy chục vị Đấu Tôn cùng ra tay, đúng là coi trọng Vân mỗ thật." Sắc mặt Vân Sơn không chút sợ hãi, ngược lại còn lắc đầu cười nói.

"Nhưng cũng vừa hay, trấn sát hết các ngươi, làm quà ra mắt dâng lên cho Thánh nhân." "Giết ta?" Nghe lời của Vân Sơn, Thanh Hải trước tiên ngẩn ra, sau đó cười ha hả.

"Bản tôn đi lại trên đại lục lâu như vậy, lần đầu tiên thấy kẻ ngông cuồng như ngươi, bản tôn ngược lại muốn xem xem, ngươi định giết ta như thế nào!" Không chỉ Thanh Hải, gần như cả Vân Lam Tông, các trưởng lão, đệ tử, cũng như các thế lực khác theo sau, đều chăm chú nhìn Vân Sơn, muốn xem ông ta đối phó như thế nào.

"Hôm nay, ta sẽ cho các ngươi biết, thế nào gọi là thần tích!" Dưới ánh mắt của mọi người, Vân Sơn cũng không nói nhiều, trầm giọng hét lớn một tiếng, rồi giơ tay vung lên.

Giây tiếp theo, một tấm ngọc phù lấp lánh ánh sáng xuất hiện trong tay ông ta.

Tấm ngọc phù này không phải vật gì khác, chính là thứ mà Thái Thanh đã để lại lúc đầu!

Lúc này, ngọc phù vừa xuất hiện, một luồng ánh sáng rực rỡ chói mắt liền từ trong đó bay thẳng lên trời, càn quét khắp tám phương trời đất.

"Thứ gì vậy?" Sắc mặt Thanh Hải và những người khác kinh ngạc, vội vàng nhìn chằm chằm vào tấm ngọc phù đó.

Khác với sự căng thẳng của họ, trên mặt Vân Sơn lại lộ ra vẻ cuồng nhiệt chưa từng có.

"Vân Sơn cung nghênh Thánh nhân giáng lâm!!" Vân Sơn lớn tiếng hô, trực tiếp quỳ xuống trước tấm ngọc phù đó.

Thấy cảnh này, đừng nói là Thanh Hải và các cường giả Hồn Điện khác sắc mặt kinh ngạc bất định, ngay cả những người của các thế lực khác ở Đế quốc Gia Mã, trên mặt cũng đều lộ ra vẻ bối rối không hiểu.

"Vân Sơn rốt cuộc đang làm trò gì vậy?

Thần thần bí bí?" "Chắc không phải thật sự cho rằng, một tấm ngọc phù nhỏ bé có thể dọa lui được mấy chục vị Đấu Tôn chứ?" "Chậc, ta thấy tu tiên đến mức nhập ma rồi, hôm nay Vân Lam Tông e là khó thoát kiếp nạn!" "....." Từng tiếng bàn tán không ngừng vang lên, không ít thế lực chưa quy phục Vân Lam Tông đều lộ ra vẻ vui mừng khi thấy người khác gặp họa.

Trong khoảng thời gian này, thế lực của Vân Lam Tông nhanh chóng mở rộng, không chỉ xâm phạm đến lợi ích của hoàng thất Đế quốc Gia Mã, mà tự nhiên cũng đã động đến miếng bánh của các gia tộc thế lực khác.

Vì vậy, bây giờ có cường giả Hồn Điện ra tay, muốn hỏi tội Vân

Lam Tông, họ tự nhiên vui vẻ xem một vở kịch hay.

Chỉ là, mức độ đặc sắc của vở kịch này, thực sự vượt quá dự liệu của họ.

Ngay cả các cường giả cấp Đấu Tôn như Thanh Hải, cũng bị dọa cho ngẩn người.

"Giả thần giả quỷ!

Tìm chết!!" Sau khi hoàn hồn, Thanh Hải hừ lạnh một tiếng, khí tức Đấu Tôn hùng dũng cuồn cuộn trong cơ thể, điên cuồng càn quét ra ngoài.

Trong nháy mắt, cả Vân Lam Tông, vô số đệ tử trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Một vị cường giả cấp Đấu Tôn, thực sự quá kinh khủng, hoàn toàn không phải là điều họ có thể chống lại!

Tuy nhiên, ngay khi các Đấu Tôn của Hồn Điện sắp ra tay, một tiếng nổ lớn chưa từng có, đột nhiên vang lên trên bầu trời.

Oanh long!

Tiếng nổ kinh thiên động địa, vang vọng khắp trời đất, giống như một tiếng sét đánh ngang trời, chấn động cả tám phương càn khôn.

Từng ánh mắt không ngừng nhìn lại, tất cả mọi người đều tận mắt chứng kiến, từ trong tấm ngọc phù đó, chiếu ra một luồng ánh sáng rực rỡ.

Luồng ánh sáng rực rỡ khó tả, giống như một cánh cửa khổng lồ chống trời đỡ đất, đứng sừng sững trên đỉnh trời, trấn áp cả tám cõi hoang vu.

"...

Rốt cuộc là thứ gì?!" Sắc mặt Thanh Hải đột nhiên đại biến, trong

lòng lần đầu tiên nảy sinh sự sợ hãi.

Phải biết rằng, hắn là một cường giả Đấu Tôn hàng thật giá thật, nhìn khắp cả vùng tây bắc đại lục, cũng được xem là tồn tại vô địch.

Bây giờ chỉ là một cánh cửa ánh sáng, khí tức tỏa ra đã có thể khiến hắn kinh hồn bạt vía.

Như vậy, thứ bên trong cánh cửa ánh sáng đó, rốt cuộc kinh khủng đến mức nào!

"Cung nghênh Thánh nhân giáng lâm!!" Không để ý đến các Đấu Tôn của Hồn Điện, Vân Sơn quỳ lạy dưới ánh sáng, sắc mặt cung kính vô cùng hô lớn.

Oanh long!!

Cùng với một trận rung chuyển, ánh sáng bên trong cánh cửa ngày càng rực rỡ chói mắt, chiếu rọi cả trời đất, quét ngang về bốn phía tận cùng.

Một lúc sau, khi tất cả ánh sáng đều tụ lại bên trong, một bóng người khí tức sâu thẳm, từ từ bước ra khỏi cánh cửa, xuất hiện trước mắt mọi người.

Một thanh niên đạo nhân, trong bộ đạo bào màu trắng ngà, dường như có chư thiên tinh thần lấp lánh, trong đôi mắt sâu thẳm bao la, còn có cảnh tượng kinh khủng của trời đất hủy diệt không ngừng luân chuyển.

Chỉ cần một ánh mắt của hắn quét qua, cũng đủ để khiến cả trời đất rung chuyển không ngừng, dường như sắp sụp đổ!

Không cần phải giới thiệu nhiều, đạo nhân này tự nhiên chính là Thái Thanh giáng lâm thế giới Đấu khí!

"Cung nghênh Thánh nhân giáng lâm thế giới này!!" Sắc mặt Vân

Sơn cuồng nhiệt, vội vàng hô lớn.

Thái Thanh khẽ gật đầu, ánh mắt quét qua trời đất trước mặt, đã hiểu rõ tình hình trước mắt.

"Người của Hồn Điện à?" Giọng Thái Thanh bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào.

Nhưng chính câu nói bình tĩnh như vậy, lọt vào tai Thanh Hải và những người khác, lại giống như một tiếng sét đánh, khiến cơ thể họ run lên bần bật, sắc mặt cũng ngày càng sợ hãi.

Mặc dù, họ không rõ lai lịch của người trước mắt, nhưng chỉ từ khí tức tỏa ra từ trong cơ thể Thái Thanh, đã mơ hồ có dấu hiệu khiến thần hồn của họ hủy diệt.

"Mau chạy!!!" Hoàn toàn không chút do dự, Thanh Hải và những người khác quay đầu bỏ chạy.

Vào thời khắc sinh tử, cầu sinh là bản năng, họ hoàn toàn không còn quan tâm đến thể diện của cường giả cấp Đấu Tôn.

Tuy nhiên, ngay giây tiếp theo, khi ánh mắt của Thái Thanh quét qua người họ, mấy chục vị Đấu Tôn, tất cả đều hóa thành sương máu nổ tung, ngã xuống trước mắt mọi người!

Tĩnh lặng!

Cả Vân Lam Tông, lập tức chìm vào một khoảng tĩnh lặng chết chóc!

Bất cứ ai tận mắt chứng kiến quá trình Thanh Hải và những người khác ngã xuống, không một ngoại lệ đều vô cùng chấn động.

"Kinh... kinh khủng!

Thực sự quá kinh khủng!!" "Chỉ một ánh mắt đã có thể xóa sổ mấy chục vị Đấu Tôn, sao có thể?!" "E rằng Đấu Đế cũng hoàn toàn

không làm được phải không?!" Những tiếng kinh hô khó tin vang lên liên tiếp, tất cả mọi người đều bị biến cố đột ngột này dọa cho giật mình.

Mấy chục vị cường giả cấp Đấu Tôn, trước mặt họ, một hơi toàn bộ ngã xuống!

Chuyện này thực sự kinh thiên động địa!!

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, có mấy ai dám tin?

Đó là cường giả cấp Đấu Tôn đấy!

Chương 255

Nhìn khắp cả đại lục Đấu khí, cũng được xem là cường giả tồn tại!

"Thánh nhân pháp lực vô biên, trường sinh bất diệt!" Vân Sơn là người đầu tiên hoàn hồn, phát ra lời chúc tụng từ tận đáy lòng.

So với những người khác, ông có sức mạnh tiên nhân, đối với việc thực lực của Thái Thanh kinh khủng đến mức nào, ông mơ hồ có thể đoán ra được.

Đừng nói là Đấu Tôn nhỏ bé, e rằng Đấu Đế đến đây, cũng chỉ là con kiến mà thôi!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vân Sơn cũng ngày càng kích động.

Dù sao thì, đây là chỗ dựa lớn của Vân Lam Tông, có một vị Thánh nhân chống lưng, Vân Lam Tông phất lên như diều gặp gió, chẳng phải là chuyện chắc như đinh đóng cột sao?

Đối với những suy nghĩ nhỏ nhặt của Vân Sơn, Thái Thanh tự nhiên liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Nhưng, hắn cũng không để tâm.

Dù sao thì cả thế giới Đấu khí, trong mắt hắn cũng chỉ là thế giới sơ cấp, hoàn toàn không đáng nhắc tới, việc biến Vân Lam Tông thành thế lực số một, cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên, nói thì nói vậy, bây giờ Thái Thanh có chuyện cấp bách hơn cần xử lý.

"Hệ thống, khóa vị trí nhân vật chính cho ta." Thái Thanh thầm niệm trong lòng.

“Ting!

Đã khóa vị trí nhân vật chính!” Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên, ngay sau đó một luồng thông tin tràn vào trong đầu Thái Thanh.

Lặng lẽ tiêu hóa một lúc, Thái Thanh khẽ nhướng mày, thầm nghĩ một tiếng quả nhiên.

Đúng như hắn dự đoán, trong thế giới này cũng có nhân vật chính xuyên việt tồn tại!

“Vậy là tốt rồi, chuyến này không đi toi công.” Thái Thanh thở phào nhẹ nhõm, hắn vượt đường xa giáng lâm thế giới Đấu khí, chính là để cắt một lứa rau hẹ.

Nếu trong thế giới này không có nhân vật chính xuyên việt, vậy thì hắn, một tên phản diện, chẳng phải đã đi một chuyến vô ích sao.

“Nhưng mà, thân phận của nhân vật chính lần này, lại có chút đặc biệt...” Thái Thanh thầm nghĩ, đáy mắt thoáng qua một tia ngạc nhiên.

“Thánh nhân, tôi đã cho người chuẩn bị động phủ thượng hạng, ngài có muốn dời bước đến xem không?” Trong lúc ý niệm trong lòng Thái Thanh lóe lên, Vân Sơn ở bên cạnh cung kính nói.

“Dẫn đường đi.” Thái Thanh gật đầu, bình tĩnh nói.

Dù sao cũng đã giáng lâm thế giới này, chuyện xử lý nhân vật chính cũng không vội, trước tiên tìm hiểu rõ tình hình trong thế giới này là trên hết.

Nghe lời của Thái Thanh, sắc mặt Vân Sơn vui mừng, vội vàng đích thân dẫn đường, đưa Thái Thanh đến động phủ thượng hạng của Vân Lam Tông.

Cảnh tượng này, lọt vào mắt những thế lực bên ngoài đang xem

náo nhiệt, lập tức khiến sắc mặt họ thay đổi.

Vốn tưởng rằng có Đấu Tôn của Hồn Điện ra tay, Vân Lam Tông khó thoát kiếp nạn, không ai ngờ được, sau lưng Vân Lam Tông lại có một nhân vật kinh khủng như vậy chống lưng!

Không chỉ cả Vân Lam Tông không hề hấn gì, mà ngay cả mấy chục danh Đấu Tôn của Hồn Điện cũng toàn bộ ngã xuống, quả thực vượt quá dự liệu của tất cả mọi người.

"Có nhân vật như vậy chống lưng, Vân Lam Tông e là sắp không tầm thường rồi!" Các thế lực gia tộc đều nghĩ như vậy, trên mặt tràn đầy vẻ ghen tị.

Rất nhanh, cùng với những chuyện xảy ra trong Vân Lam Tông được truyền đi khắp Đế đô, ngày càng có nhiều gia tộc thế lực quy phục dưới trướng Vân Lam Tông.....

Trong hoàng thất.

Khác với lần thương nghị trước, lúc này trên mặt các thành viên hoàng thất đều lộ ra vẻ ngưng trọng chưa từng có.

"Mấy chục vị Đấu Tôn, ngay cả vạt áo của vị Thánh nhân đó cũng không chạm được, đã toàn bộ ngã xuống, Vân Lam Tông đúng là tìm được một chỗ dựa tốt thật!" Gia Hình Thiên ngồi ngay ngắn ở phía trên, trầm giọng nói.

"Hoàng thúc tổ, bây giờ sau lưng Vân Lam Tông có thêm một tồn tại như vậy, thế trỗi dậy không thể ngăn cản, hoàng thất chúng ta nên sớm quyết định!" Gia Nguyệt Nhi ở phía dưới vội vàng nói, trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn vẻ chấn động chưa tan.

Lúc đầu ở đại sảnh nghị sự của Vân Lam Tông, cô đã động lòng muốn quy phục, chỉ là không thể thay hoàng thất quyết định, nên mới trì hoãn.

Bây giờ thấy sau lưng Vân Lam Tông lại có một nhân vật kinh khủng như vậy trấn giữ, tự nhiên càng muốn quy phục dưới trướng Vân Lam Tông, tranh thủ tạo mối quan hệ tốt.

Thực tế, không chỉ một mình Gia Nguyệt Nhi có suy nghĩ như vậy.

Sau khi chứng kiến sức mạnh kinh khủng của Thái Thanh, gần như tất cả các thế lực lớn trong Đế đô đều có lòng thần phục.

Điểm này, ngay cả hoàng thất, cũng hoàn toàn không có ngoại lệ.

Những tộc nhân hoàng thất ban đầu còn la hét thà chết không chịu khuất phục, bây giờ cũng đều im bặt, không dám nói thêm nửa lời.

Dù sao thì, chỉ một ánh mắt đã có thể xóa sổ mấy chục vị Đấu Tôn, sức mạnh kinh khủng đó hoàn toàn không phải là thứ họ có thể chống lại!

"Truyền lệnh của ta, hoàng thất Gia Mã chúng ta tuyên bố quy phục dưới trướng Vân Lam Tông." Sau khi hít sâu một hơi, Gia Hình Thiên trầm giọng nói.

Nghe lời của ông, mọi người trong hoàng thất trong đại điện đều lặng lẽ gật đầu, không một ai dám lên tiếng phản đối.

Rất nhanh, cùng với tin tức này được truyền đi trong Đế đô, lập tức đã chấn động cả Đế quốc Gia Mã.

Không ai ngờ được, có một ngày ngay cả hoàng thất Đế quốc Gia Mã cũng phải dựa vào thế lực của Vân Lam Tông!

Tất cả mọi thứ quả thực như một giấc mơ!!

Đặc biệt là Vân Sơn, người đang nắm quyền Vân Lam Tông, càng cảm thấy lòng mình trào dâng, hoảng hốt có cảm giác như đang mơ.

Ai mà ngờ được, chỉ mấy tháng trước, ông còn đang khổ não vì bị kẹt ở đỉnh phong Đấu Hoàng, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, đã trở

thành người mạnh nhất Đế quốc Gia Mã!

"Tất cả, đều là nhờ hồng phúc của Thánh nhân!" Trong lòng Vân Sơn cảm khái vạn phần, đồng thời cũng càng ý thức được tầm quan trọng của việc tạo mối quan hệ tốt với Thái Thanh.

Đừng nhìn Vân Lam Tông bây giờ có Thái Thanh chống lưng, nhưng một khi Thái Thanh ưu ái thế lực khác, Vân Lam Tông rơi xuống vực thẳm, đó cũng chỉ là chuyện sớm muộn!

Nghĩ đến đây, trong lòng Vân Sơn nảy sinh một tia cấp bách, nhất định phải ôm chặt lấy cái đùi lớn này!

"Lão sư, chuyện trong tông môn đã sắp xếp xong, chỉ còn lại những gia tộc thế lực khác, muốn đến triều thánh chưa xử lý, xem nên xử trí thế nào?" Trong lúc Vân Sơn đang suy tư, Vân Vận bước vào, báo cáo.

"Hừ, Thánh nhân há phải ai muốn gặp là gặp được?" Vân Sơn hừ lạnh một tiếng, xua tay nói: "Đuổi hết bọn họ về, nếu kinh động đến Thánh nhân, cũng không cần thiết phải ở lại trên đời này nữa." "Vâng." Vân Vận gật đầu, quay người đi xử lý những chuyện này.

Nhìn bóng lưng bận rộn của Vân Vận, Vân Sơn đột nhiên trợn to mắt, dường như nghĩ đến điều gì.

"Vận Nhi đang độ tuổi xuân xanh, nhan sắc cũng thuộc hàng đầu trong Đế quốc Gia Mã, nếu có thể lấy được lòng Thánh nhân, Vân Lam Tông chúng ta chẳng phải có thể ôm chặt lấy cái đùi lớn của Thánh nhân sao!" Ý nghĩ trong lòng Vân Sơn chuyển động, trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

"Vận Nhi, lại đây, vi sư có chuyện muốn dặn dò con." Vân Sơn vẫy tay, gọi Vân Vận lại gần.

"Lão sư có gì dặn dò?" Sắc mặt Vân Vận nghi hoặc, hỏi.

“Vận Nhi, Vân Lam Tông chúng ta, tại sao có thể trong thời gian ngắn ngủi, trở thành khí thế như ngày nay, uy áp cả vùng tây bắc đại lục.” Vân Sơn không nói thẳng, mà hỏi lại một câu.

“Điều này tự nhiên là vì có Thánh nhân trấn giữ, Vân Lam Tông chúng ta mới có thể trỗi dậy nhanh chóng như vậy.” Vân Vận cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp trả lời.

“Không sai, chính vì có Thánh nhân trấn giữ, Vân Lam Tông chúng ta mới có địa vị như ngày hôm nay.

Nhưng...” Giọng Vân Sơn ngừng lại, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, chậm rãi nói: “Bây giờ Thánh nhân giáng lâm thế giới này, đám người của các thế lực đều muốn tạo mối quan hệ tốt với Thánh nhân, một khi họ được thế, e rằng địa vị của Vân Lam Tông chúng ta sẽ không giữ được.” “.....” Vân Vận nghe vậy, lông mày cũng khẽ nhíu lại.

Trong khoảng thời gian này, cô đều đang quản lý công việc của Vân Lam Tông, tự nhiên rất rõ ràng, những lời của Vân Sơn không phải là nói suông.

Không nói những cái khác, chỉ riêng trong Đế quốc Gia Mã, các thế lực yêu cầu gặp Thánh nhân đã có thể xếp hàng ra ngoài Đế đô, đủ để thấy được tâm tư của những người này.

Chương 256

“Cho nên, vi sư suy đi nghĩ lại, quyết định giao chuyện chăm sóc Thánh nhân cho con xử lý, chỉ có như vậy, mới có thể đảm bảo địa vị của Vân Lam Tông chúng ta.” Vân Sơn chậm rãi nói, vô cùng trịnh trọng.

Nghe đến đây, đôi mắt Vân Vận không khỏi trợn to, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng lộ ra vẻ khó tin.

Là một cường giả Đấu Hoàng đường đường, nắm quyền tông chủ hiện tại của cả Vân Lam Tông, bảo cô đi hầu hạ Thánh nhân, làm nô làm tỳ cho người khác, tự nhiên là không muốn.

Huống hồ, lời của Vân Sơn tuy nói ẩn ý, nhưng ý tứ trong lời nói, lại không thể rõ ràng hơn.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vân Vận lộ ra vẻ do dự, sau khi suy nghĩ rất lâu, mới khẽ gật đầu.

“Chấn hưng Vân Lam Tông, đệ tử không thể chối từ!” Vân Vận hít sâu một hơi, dường như đã hạ quyết tâm, kiên định nói.

Vân Vận từ nhỏ đã theo Vân Sơn lên núi, trở thành đệ tử của Vân Lam Tông, tình cảm đối với tông môn tự nhiên sâu đậm vô cùng.

Vì để chấn hưng Vân Lam Tông, nàng thậm chí có thể không tiếc hy sinh tính mạng.

Về điểm này, trong lòng Vân Sơn cũng hiểu rõ.

“Vận nhi, vì Vân Lam Tông, đành phải vất vả cho con rồi.” Vân Sơn cảm khái nói: “Không, nếu thật sự có thể được Thánh nhân để mắt tới, đối với con cũng không phải chuyện xấu, ngược lại là một trường thiên đại tạo hóa, phải nắm chắc cơ hội lần này.” Nghe những

lời của Vân Sơn, Vân Vận gật đầu.

Sau khi tận mắt chứng kiến Vân Sơn vũ hóa thành tiên, nàng tự nhiên vô cùng rõ ràng, thủ đoạn của vị Thánh nhân này rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

Nếu có thể được ngài để mắt, từ đó thành tiên phi thăng, e rằng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Nếu đã như vậy, vậy con đi trước đây." Ý nghĩ trong lòng loé lên, Vân Vận liền chuẩn bị lên đường đến động phủ nơi Thái Thanh đang ở.

Vân Sơn trước tiên gật đầu, nhưng ngay sau đó lại như nghĩ đến điều gì, bèn hỏi: "Yên nhi hiện đang ở đâu?" "Yên nhi?" Vân Vận hơi sững sờ, tuy có chút không hiểu, nhưng vẫn đáp: "Yên nhi vẫn đang bế quan, tấn công cảnh giới Đại Đấu Sư." "Bảo con bé mau chóng xuất quan đi, một mình con chăm sóc Thánh nhân, khó tránh khỏi sẽ có lúc sơ suất, có con bé ở bên cạnh phụ giúp, hẳn là sẽ tốt hơn một chút." Vân Sơn nói.

"Lão sư, Yên nhi vẫn còn hôn ước trong người, để con bé đi cùng con... ..." Vân Vận có chút do dự, ngập ngừng nói.

"Có hôn ước thì cứ hủy đi là được, một tên vị hôn phu như vậy, sao có thể so sánh với Thánh nhân?" Vân Sơn phất tay, nói một cách chẳng hề để tâm.

"Nếu đã vậy, đệ tử hiểu rồi." Vân Vận bất đắc dĩ gật đầu, nhưng trong lòng cũng hiểu rằng lời Vân Sơn nói không sai.

Cơ duyên thành tiên đã bày ra trước mắt, bế quan đột phá Đại Đấu Sư thì có tác dụng gì?

"Xem ra, phải mau chóng xử lý chuyện từ hôn rồi." Vân Vận thầm nghĩ trong lòng, bước chân cũng nhanh hơn, hướng về động phủ của

Thánh nhân mà đi tới. ...

Cùng lúc đó, trên đỉnh Vân Lam Tông, bên trong một động phủ rộng rãi xa hoa.

Thái Thanh đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, phảng phất như đang suy tư điều gì, trong mắt có ánh sáng lấp lóe.

Đối với hắn, lần này giáng lâm thế giới Đấu Khí, mục đích từ đầu đến cuối chỉ có một, đó là cắt rau hẹ!

Thông qua định vị của hệ thống, hắn đã biết rõ thân phận nhân vật chính của thế giới này, vấn đề tiếp theo chính là làm sao để cắt rau hẹ.

"Có nên một chưởng vỗ chết hắn không?" Ý nghĩ trong lòng vừa nảy lên, Thái Thanh liền trực tiếp lắc đầu.

Một chưởng vỗ chết nhân vật chính, tuy cũng có thể thu hoạch được một ít điểm phản diện, nhưng đó chỉ là mua bán một lần, làm sao có thể hậu hĩnh bằng việc thu hoạch lâu dài.

Hơn nữa, đại lão ngàn dặm xa xôi, vượt qua Hỗn Độn vô tận để giáng lâm thế giới này, đâu phải chỉ để chuyên môn giết nhân vật chính.

Mà là để làm phản diện!

"Cứ tĩnh quan kỳ biến, tìm cơ hội thu hoạch một đợt rồi nói sau." Thái Thanh thầm nghĩ trong lòng, mơ hồ đã có cách.

Hắn cũng không vội, dù sao nhân vật chính cũng đang ở trong thế giới này, bất cứ lúc nào cũng có thể một chưởng vỗ chết, căn bản không cần lo lắng.

Đột nhiên, Thái Thanh đang suy tư dường như cảm giác được điều gì, ánh mắt nhìn ra ngoài động phủ.

Chỉ thấy, bên ngoài động phủ, Vân Vận đang do dự bước vào,

hướng về phía Thái Thanh cung kính cúi đầu.

"Tông chủ đương nhiệm của Vân Lam Tông, Vân Vận, bái kiến Thánh nhân." Giọng Vân Vận căng thẳng, vô cùng cung kính hành lễ.

"Có chuyện gì?" Thái Thanh thần sắc lãnh đạm, hỏi.

"Lão sư sợ Thánh nhân vừa mới giáng lâm thế giới này, nhiều chuyện có phần bất tiện, nên đã lệnh cho ta đến chăm sóc Thánh nhân." Vân Vận mặt đỏ bừng, căng thẳng bất an nói.

Nghe những lời của nàng, Thái Thanh trong lòng thầm thấy buồn cười.

Với tu vi thực lực của hắn, chút tâm tư nhỏ của Vân Sơn kia, làm sao có thể không nhìn ra.

Có điều, tuy đã hiểu rõ, hắn cũng không hề kháng cự.

Đúng như lời Vân Sơn nói, hắn vừa giáng lâm thế giới này, đối với sự tình trong đây có nhiều điều chưa hiểu, có một Vân Vận biết rõ gốc rễ ở bên phụ trợ, tự nhiên sẽ tiện lợi hơn nhiều.

"Nếu đã như vậy, ngươi cứ ở lại trong động phủ đi." Thái Thanh gật đầu, chậm rãi nói.

Vân Vận nghe vậy, trong lòng thở phào một hơi, nàng sợ nhất là không lọt vào mắt xanh của Thái Thanh, bị ngài trực tiếp từ chối.

Bây giờ có cơ hội ở lại, tự nhiên trong lòng thầm vui mừng.

Đương nhiên, người cũng vui mừng không kém, còn có Vân Sơn đang đứng chờ bên ngoài.

Thấy bóng dáng Vân Vận mãi không xuất hiện, trên mặt Vân Sơn lộ ra vẻ vui mừng khó có thể che giấu, cả người lòng như lửa đốt cũng thả lỏng xuống.

"Như vậy xem ra, địa vị của Vân Lam Tông chúng ta, có thể nói là

vững như bàn thạch rồi.” Vân Sơn thầm nghĩ trong lòng, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt, Thái Thanh giáng lâm thế giới Đấu Khí đã được hơn nửa tháng.

Trong hơn mười ngày qua, dựa theo lời kể của Vân Vận về thế giới Đấu Khí, Thái Thanh trong lòng cũng đã hiểu đại khái, thế giới này quả thực giống như trong tiểu thuyết hắn từng xem, đều lấy việc tu luyện Đấu Khí làm chủ.

Trong đó, thế lực mạnh nhất, quả thực là Viễn Cổ Bát Tộc.

Đương nhiên, cái gọi là thế lực mạnh mẽ này, cũng chỉ là so với thổ dân trong Hồng Hoang mà thôi.

Đối với Thái Thanh, đừng nói là Viễn Cổ Bát Tộc, dù là cường giả cấp bậc Đấu Đế, cũng chỉ là hạng người mà hắn ngáp một cái cũng có thể thổi bay chết cả đám.

Cho nên, hắn căn bản không để tâm đến cái gọi là Viễn Cổ Bát Tộc, mà vẫn luôn suy nghĩ, vai phản diện này nên bắt đầu từ đâu.

Mãi cho đến một ngày, Vân Vận từ bên ngoài động phủ, lại dẫn về một thiếu nữ tuổi độ đôi tám.

Dung mạo thiếu nữ xinh đẹp, vóc dáng cũng thuộc hàng thượng đẳng, làn da trắng nõn như có thể búng ra nước, khác với Vân Vận thuộc hình mẫu ngự tỷ, nàng mang một loại khí chất thanh xuân độc hữu của thiếu nữ.

“Thánh nhân, đây là đệ tử thân truyền của ta, cũng là người kế vị tương lai của Vân Lam Tông, Nạp Lan Yên Nhiên.” Vân Vận khẽ nói, cung kính hướng về Thái Thanh.

Trên thực tế, cũng không cần nàng mở miệng giới thiệu, trong lòng Thái Thanh đã đoán ra rồi.

Chỉ là, điều khiến hắn có chút bất ngờ là, tại sao Vân Vận lại đưa Nạp Lan Yên Nhiên đến trước mặt mình.

"Lão sư sợ một mình ta chăm sóc không chu toàn, nên đã đặc biệt dặn dò, để Yên nhi ở bên cạnh phụ giúp, xin Thánh nhân chấp thuận." Dường như nhìn ra được nghi vấn của Thái Thanh, Vân Vận vội vàng nói: "Yên nhi, còn không mau hành lễ với Thánh nhân." Nghe những lời của Vân Vận, Nạp Lan Yên Nhiên mới như tỉnh mộng, vội vàng hành lễ, nhưng trên gương mặt xinh đẹp vẫn lộ ra vẻ thấp thỏm bất an.

Cũng không thể trách nàng như vậy, thực sự là biến hóa xảy ra ở Vân Lam Tông quá lớn.

Trước khi bế quan, Vân Lam Tông là một trong những thế lực lớn ở Gia Mã Đế Quốc, địa vị tuy không tầm thường, nhưng cũng không quá khoa trương.

Chương 257

Kết quả, chỉ một lần bế quan, lúc trở ra Vân Lam Tông đã trở thành một thế lực khổng lồ uy hiếp toàn bộ Tây Bắc Đại Lục.

Không chỉ như vậy, đệ tử trong môn phái ngay cả Đấu Khí cũng không tu luyện nữa, ngược lại ai nấy đều hừng hực tinh thần, suốt ngày hô hào muốn tu luyện thành tiên.

Tất cả những điều này, quả thực giống như đang nằm mơ, so với trước kia hoàn toàn là trời long đất lở!

Nếu không phải người trước mắt thực sự là lão sư của mình, nàng thậm chí còn bắt đầu hoài nghi, liệu mình có phải đã xuyên việt rồi không.

"Yên nhi vừa mới kết thúc bế quan, chưa thể thích ứng với những chuyện trong Vân Lam Tông, có chút thất lễ với Thánh nhân, xin Thánh nhân lượng thứ." Thấy bộ dạng hồn bay phách lạc của Nạp Lan Yên Nhiên, Vân Vận thần sắc căng thẳng, vội vàng giải thích.

Thế nhưng, Thái Thanh không những không hề để tâm, mà trong mắt còn loé lên một tia sáng.

Trước đó hắn còn đang nghĩ, vai phản diện này nên bắt đầu từ đâu, bây giờ nhìn Nạp Lan Yên Nhiên trước mắt, hắn lập tức có chủ ý.

"Bản tọa nếu không nhớ lầm, đệ tử của ngươi hẳn là có hôn ước trong người nhỉ." Thái Thanh thần sắc lãnh đạm, bình tĩnh nói.

"...Đúng là có hôn ước trong người." Nghe những lời của Thái Thanh, trong lòng Vân Vận cả kinh.

Nàng dường như không ngờ, Thái Thanh ngay cả chuyện này cũng

biết, lập tức đối với thực lực của Thánh nhân càng thêm kính sợ.

Nhắc đến chuyện hôn ước, Nạp Lan Yên Nhiên đang có chút thất thần cũng lập tức tỉnh táo lại.

"Yên nhi tuy có hôn ước, nhưng đó là do tổ phụ chỉ phúc vi hôn, không phải là ý nguyện của Yên nhi." Nạp Lan Yên Nhiên hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

"Ồ, ngươi không muốn cuộc hôn nhân này?" Thái Thanh thần sắc không đổi, tiếp tục hỏi.

"Không sai, Yên nhi vốn định, sau lần bế quan này sẽ đến Tiêu gia từ hôn." Nạp Lan Yên Nhiên gật đầu, nói một cách vô cùng quả quyết.

Hiển nhiên, nàng thực sự đã sớm có ý định từ hôn.

Điểm này, Thái Thanh tự nhiên cũng hiểu.

Ngược lại là Vân Vận ở bên cạnh, thần sắc vô cùng kinh ngạc, dường như không ngờ đệ tử này của mình lại có ý định từ hôn.

Nếu là trước kia, nàng nhất định sẽ phải dạy dỗ một phen, nhưng tình hình bây giờ đã trời long đất lở, tự nhiên cũng không tiện nói nhiều.

"Bản tọa cũng không phải người hà khắc, hai người các ngươi đã ở bên cạnh ta hầu hạ, Bản tọa tự nhiên sẽ không bạc đãi." Thái Thanh thần sắc bình tĩnh, không nhanh không chậm nói: "Nếu đã sớm có ý định từ hôn, Bản tọa có thể đích thân đi cùng ngươi một chuyến." "Thánh nhân muốn đến Tiêu gia?" Vân Vận thần sắc chấn kinh, hoàn toàn không lường trước được sẽ có cục diện này.

Phải biết rằng, sau khi Thái Thanh giáng lâm thế giới Đấu Khí, biết bao nhiêu thế lực gia tộc xếp hàng dài, cầu xin được gặp một lần, đều căn bản không gặp được.

Bây giờ, ngài lại chủ động muốn đến Tiêu gia, đây quả là chuyện đủ để chấn động toàn bộ Gia Mã Đế Quốc!

Rất nhanh, chuyện Thái Thanh sắp đến Tiêu gia, liền lan truyền khắp Vân Lam Tông.

Vân Sơn sau khi nghe tin, lập tức chạy đến.

"Thánh nhân, chuyện Yên nhi từ hôn, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, đâu cần ngài phải đích thân đi một chuyến." Vân Sơn thần sắc căng thẳng, vội vàng nói.

"Bản tọa đích thân đi một chuyến, tự nhiên có tính toán của Bản tọa, các ngươi không cần nhiều lời." Thái Thanh thần sắc lãnh đạm, bình tĩnh nói.

"....." Vân Sơn hơi sững sờ, không ngờ còn có tầng ý này.

"Nếu đã như vậy, vậy Vân mỗ sẽ phân phó xuống, đi cùng Thánh nhân ngài một chuyến đến Tiêu gia." Sau khi hoàn hồn, Vân Sơn lập tức nói.

"Không cần, lần này Bản tọa đi cùng hai người họ là được, không cần người khác đi theo." Thái Thanh lắc đầu, nhàn nhạt nói.

Vân Sơn nghe vậy, trong lòng lập tức căng thẳng.

Phải biết rằng, ông ta luôn tự cho mình là hồng nhân bên cạnh Thái Thanh, vạn vạn không ngờ, mới ngắn ngủi nửa tháng công phu, vị trí hồng nhân số một đã bị lung lay.

Mặc dù, người làm lung lay địa vị của ông ta là đệ tử của mình, nhưng cảm giác trong lòng, cũng vô cùng khó chịu.

Thế nhưng, đối với tâm tình của Vân Sơn, Thái Thanh căn bản lười để ý.

Hắn giáng lâm thế giới Đấu Khí là vì cắt rau hẹ của nhân vật

chính, bây giờ cơ hội đã dâng đến tận cửa, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Lập tức, hắn phất tay áo bào, mang theo Vân Vận và Nạp Lan Yên Nhiên hai người, hóa thành một đạo cầu vồng, rời khỏi Vân Lam Tông, thẳng đến Ô Thản Thành. ...

Ô Thản Thành, Tiêu gia.

Toàn bộ người của Tiêu gia, lúc này đều tập trung trong đại sảnh nghị sự, phía trên có ba người ngồi ngay ngắn, lần lượt là tộc trưởng đương nhiệm của Tiêu gia Tiêu Chiến, cùng với hai vị trưởng lão.

Ba người này, là Đại Đấu Sư cảnh giới thật sự, cũng là ba người có thực lực mạnh nhất trong Tiêu gia hiện nay.

"Tộc trưởng, hôm nay triệu tập chúng ta, là có đại sự gì muốn nói sao?" Bên dưới trong số các tộc nhân Tiêu gia, một đệ tử trẻ tuổi lên tiếng hỏi.

"Không sai, hôm nay triệu các ngươi đến, đúng là có một chuyện lớn muốn tuyên bố.

Nhưng mà... ..." Giọng Tiêu Chiến ngừng lại, ánh mắt quét qua đại điện, rồi hỏi: "Viêm nhi hiện đang ở đâu?

Tại sao không đến?" Nghe những lời của Tiêu Chiến, sắc mặt của mọi người trong đại điện đều có chút kỳ quái.

Bọn họ tự nhiên biết, Viêm nhi trong miệng Tiêu Chiến, chính là thiếu tộc trưởng, thiên tài số một Ô Thản Thành ngày nào, Tiêu Viêm.

Chỉ tiếc là, bây giờ Tiêu Viêm đã không còn vầng hào quang thiên tài, thực lực cũng ngày một yếu đi, cho dù có Tiêu Chiến chống lưng, rất nhiều tộc nhân Tiêu gia cũng có chút cái nhìn khác về cậu ta.

Cũng chính vì vậy, lần này Tiêu Chiến triệu tập mọi người trong Tiêu gia, mới không có bóng dáng của Tiêu Viêm.

“Bẩm tộc trưởng, thiếu gia Tiêu Viêm không có trong phòng, không biết hiện đang ở đâu.” Quản gia bước ra, cung kính trả lời.

Nghe những lời của ông ta, Tiêu Chiến mày hơi nhíu lại, trên mặt thoáng qua một tia không vui.

“Tộc trưởng, theo tôi thấy cứ tuyên bố đại sự là quan trọng, về phía thiếu gia Tiêu Viêm, có thể thông báo sau.” Nhị trưởng lão ở bên cạnh ho khan một tiếng, lên tiếng nhắc nhở.

“Hừ, chuyện này liên quan đến hôn ước của Viêm nhi, nó không có mặt thì có gì hay mà nói!” Tiêu Chiến hừ lạnh một tiếng, không chút khách khí nói.

“Hôn ước của Tiêu Viêm?” Nghe những lời của ông ta, mọi người trong đại điện lập tức gây ra một trận xôn xao không nhỏ.

Tuy là đệ tử Tiêu gia, nhưng bọn họ cũng chưa từng nghe qua, chuyện liên quan đến hôn ước của Tiêu Viêm.

“Tộc trưởng, ngài nói là hôn ước mà Tiêu gia chúng ta định ra với Nạp Lan gia?” Đại trưởng lão cũng như nghĩ đến điều gì, vội vàng hỏi.

Nghe ba chữ Nạp Lan gia, bên dưới trong số các đệ tử Tiêu gia, lập tức vang lên một tràng tiếng huyên náo.

Ở Gia Mã Đế Quốc hiện nay, không ai không biết Nạp Lan gia có ý nghĩa gì, đó là thế lực phụ thuộc dưới trướng Vân Lam Tông, có quan hệ mật thiết nhất!

Một khi giao hảo với Nạp Lan gia, đồng nghĩa với việc kết thân với Vân Lam Tông!

“Năm đó khi lão gia tử còn tại thế, từng cùng gia chủ của Nạp Lan gia định ra hôn ước, theo như ước định lúc đó, Nạp Lan Yên Nhiên của Nạp Lan gia, đáng lẽ phải là con dâu chưa qua cửa của Tiêu gia

chúng ta!" Tiêu Chiến ánh mắt quét qua mọi người, cũng không tiếp tục giấu giếm, trực tiếp trầm giọng nói.

"Hít... ...vị hôn thê của Tiêu Viêm, là Nạp Lan Yên Nhiên?!" "Đó là đệ tử của tông chủ Vân Lam Tông, sau này là người chèo lái cả Vân Lam Tông!!" "Với địa vị của Vân Lam Tông hiện nay, vậy chẳng phải, Tiêu gia chúng ta cũng sắp phất lên rồi sao?!" Những tiếng bàn luận không ngừng vang lên trong đại điện, trên mặt rất nhiều đệ tử Tiêu gia, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ai cũng không ngờ, lai lịch vị hôn thê của Tiêu Viêm lại lớn đến vậy, hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của bọn họ!